

סֵפֶר
אֲשֶׁר בַּנַּחַל
חֵלֶק מ"א

וְהוּא קִבֵּץ מִכְתָּבִים וּשְׁאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת אֲשֶׁר בַּנַּחַל הַנוֹכַע
מִקּוּר חֲכָמָה יִסְדָּתָם, עֲנִינִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים, עֲצוֹת יְקָרוֹת,
הַתְּחִזְקוֹת וְהַתְּעוּרוֹת לְהִתְקַרֵּב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל דְּרָגָה
וּדְרָגָה מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא, יִהְיֶה מִי שִׁיְהִיָּה.

* * *

בְּנוֵי וּמִיֶּסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי
רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בּוֹצֵינָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ
הַגְּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רִז לֹא אָנִים לִיָּה
רַבִּי נִתָּן מִבְּרֶסְלָב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלָב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים, וּמֵאֲמָרֵי חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים מִגְּמָרָא וּמִדְּרָשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ

הוּבָא לְדַפּוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֶסְלָב
בְּנֵאֵל
עִיר בְּרֶסְלָב, בְּגָלִיל
שְׁנַת תשע"ו

סֵפֶר
אֲשֶׁר בַּנְּחָל

ניתן להשיג
את הספר הקדוש הזה
ועוד שאר ספרים
"קרן הדפסה והפצה
חסידות ברסלב"
יבנאל
טל. 04-6708356
נייד. 054-2287882

הדפסה:
כתר הוצאה לאור בע"מ
טל. 02-6557822
ירושלים

גרפיקה ועימוד:
 יצחק ישראל יוקר
054-6554554
כריכה
הרב אברהם אוחיון

פֶּתַח דְּבָר

הַיְנָה חֲלָקֵי שְׂאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת "אֲשֶׁר בַּנַּחַל", נִדְפְּסוּ כְּבָר כַּמָּה פְּעָמִים בְּכַמָּה מִהֲדוּרוֹת, וְנִתְפַּשְׁטוּ מְאֹד בְּעוֹלָם, עַד שֵׁישׁ בְּנֵי-אָדָם שְׂמַחִיִּים וּמְחַזְּקִים עֲצָמָם עִם סְפָרִים אֱלוֹ, וְכֹל חֵינִיתָם וְהִתְמַדְתָּם בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, הִיא רַק עַל יָדָם, וּמָה גַם שְׂאֵפְלוּ אֶת הַנְּהַגְתָּם בְּגִשְׁמִיּוֹת הֵם גַּם-כֵּן לֹא-חִיִּים מִסְפָּרִים אֱלוֹ, כִּי הַסְפָּרִים מְדַבְּרִים אֶל הָאָדָם כְּדָבָר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וְהָאֵב אֶל בְּנוֹ, וְהָרֵב אֶל תְּלָמִידוֹ.

וְהַיְנָה סְפָרִים אֲלֵה נִדְפְּסוּ עַד עֵתָה שְׁלֹא כְּסֵדֶר הַשָּׁנִים, רַק בְּכֹל כְּרֹךְ מְעַרְבִים מְכַתְּבִים מִכַּמָּה שָׁנִים, וְכֵן חֲסֵרִים הַרְבֵּה מְכַתְּבִים מִכַּמָּה שָׁנִים, לְזֹאת לְקַחְנוּ עַל עֲצָמֵנוּ לְסֵדֶר אֶת כָּל חֲלָקֵי שְׂאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת "אֲשֶׁר בַּנַּחַל", מִהֶמְכַתֵּב הָרִאשׁוֹן שְׁנִדְפַּס עַד עֵתָה, דְּבָר הַמְּסַתֵּכֶם בְּיוֹתֵר מֵעֲשָׂרִים אֶלֶף מְכַתְּבִים, וְסִדְרָנוּ אֶת הַמְּכַתְּבִים עַל-פִּי סֵדֶר הַשָּׁנִים, וְכֵן הוֹסַפְנוּ מְכַתְּבִים רַבִּים שֶׁהִגִּיעוּ לְיַדֵּינוּ אַחֲרֵי-כֵן מְכַתֵּב יָד, אֲשֶׁר טָרַם רְאוּ אֶת עֵינֵי הַדְּפוּס, וְכַמוֹ-כֵן סִדְרָנוּ אֶת הַמְּכַתְּבִים בְּהַדְפָּסָה מְחֻדָּשֶׁת עִם נִקּוּד בְּתַכְלִית הַהֲדוּר וְהִיפִי, וְהַכְּנִסְנוּ אֶת כָּל מְרָאֵי הַמְּקוֹמוֹת מִפְּסוּקֵי תַנ"ךְ וְחֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים ו"ל, כְּאֲשֶׁר עֵינֵיכֶם תִּרְאִינָה, גַּם הוֹסַפְנוּ מִפְּתַח הָעֲנִינִים עַל

כָּל מִכְתָּב וּמִכְתָּב, הַמְבִיא תְּמִצִּית הַנוֹשָׂאִים שֶׁמְדַבֵּר עֲלֵיהֶם
בַּמִּכְתָּב.

וּלְאַחַר עֵמֶל וַיְגִיעָה רַבָּה, אָנוּ מְדַפְּסִים עֲתָה אֶת כְּרֹךְ
מֵא, וּמְקוּיִם לְהוֹצִיא אַחֲרָיו אֶת כָּל שְׂאֵר הַכְּרָכִים
כְּפִי סֵדֶר הַשָּׁנִים, כְּרֹךְ אַחַר כְּרֹךְ, וּבִלְבָנוּ תִקְנָה, שְׂכָל מִי
שִׁיקְרָא בְּזָה, יִהְיֶה וַיִּחְיֶה אֶת עֲצָמוֹ מְאֹד, כִּי מִכְתָּבִים אֵלוֹ
הֵם אוֹצֵר כְּלֵי חֲמֻדָּה, הַפּוֹתְחִים דְּרֹךְ חֲדָשָׁה בְּפִרוּשֵׁים
נִפְלְאִים עַל פְּסוּקֵי תנ"ך וְעַל מֵאמְרֵי חז"ל הַקְּדוּשִׁים בְּגִמְרָא
וּמְדַרְשִׁים וּבִזְהַר הַקְּדוּשׁ וְכו', וְגִלּוּיִים חֲדָשִׁים בְּהַשְׁגוֹת
אֱלֻקוֹת, מְלַבְּשִׁים בְּכַמָּה לְבוּשִׁים מְלַבּוֹשִׁים שׁוֹנִים, עַד אֲשֶׁר
אִפְלוּ הִירוּד וְהַנְּמֹךְ בְּיוֹתֵר, יוּכַל גַּם-כֵּן לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ
הַשְׁגוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ בְּאִפְּן נִפְלָא וְנִעְלָה מְאֹד, מְשַׁכֵּל עֲלִיוֹן
לְשַׁכֵּל תַּחְתּוֹן, מַעֲלֵא לְעֹלָל, כְּאֲשֶׁר יוֹדֶה מִי שֶׁרְגִיל בְּהֵם.

וְכָל הַמִּכְתָּבִים הֵם יַעֲזוּת נוֹרָאוֹת וְנִפְלְאוֹת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם
יִתְבַּרְךָ, אִיךָ לְהַחֲזִיק מֵעֵמֶד עַל כָּל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו
בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, בְּפִרְטֵי פִרְטִיּוֹת, וְנוֹתְנִים יַעֲזוּת נִפְלְאוֹת
אִיךָ לְהַתְמוֹדֵד עִם כָּל בְּעִיּוֹת הַחַיִּים שֶׁעוֹבְרוֹת עַל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בְּזָה הָעוֹלָם מְקַטְנֵן וְעַד גְּדוֹל.

אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁיִּתְמִיד בְּהֵם, וְאֵז יִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ עֲרֻבוֹת,
נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זִיו וְחִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, וַיִּזְכֶּה
לְאֲשֶׁר אִמְתִּי וְנִצְחִי לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים, חִבְלִים נִפְלוּ לְנוּ
בְּנִעְיָמִים, אוֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן שֶׁעָלָיו נֶאֱמַר עֵינֵי לֵא רְאֵתָה
אֱלֻקִּים זִוְלָתֶיךָ יַעֲשֶׂה, וַיִּזְכֶּה לְגֵאֲלָה שְׁלִמָּה, אָמֵן וְאָמֵן!

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

הַקְדָּמָה

מבאר בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ס"א: עַל-יְדֵי אַמוּנַת חֲכָמִים יְכוּלִין לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטֵינוּ לְאוֹר.

הֵינּוּ מִכָּל הַלְמוּדִים שְׁאֵדָם לומד, צָרִיף שִׁיקְבֵּל וְיוֹצִיא מֵהֶם מִשְׁפָּטֵי אַמֶּת, שְׁלֹא יִהְיֶה מִשְׁפָּט מֵעַקֵּל, שִׁיקְבֵּל וְיִלְמַד מִכָּל הַלְמוּדִים שְׁלוּמַד מִשְׁפָּטֵי הַנְּהֻגוֹת, שִׁידַע אֵיךְ לְהַתְנַהֵג – הֵן לְעַצְמוֹ וְהֵן לְאַחֵרִים, שְׁמַתְנַהֵגִים לְפִי דַעְתּוֹ כֹּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי בְּחִינָתוֹ, וְכְפִי הַמְּשָׁלָה וְהַרְבָּנוּת שִׁישׁ לוֹ, הֵן לְרַב אוֹ לְמַעַט, וְכֹל זֶה זֹכִים עַל-יְדֵי אַמוּנַת חֲכָמִים וְכו'.

וְהִנֵּה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת אַמוּנַת חֲכָמִים הוּא, כְּשִׁיזְכֶּה לְסַלֵּק אֶת דַּעַת עַצְמוֹ לְגַמְרֵי, וְיִדַע וְיִבִין בְּאַמֶּת בְּאִיזוֹה מַעֲמַד וּמַצָּב אָנִי נִמְצָא, וְעַל-כֵּן עָלִי לְסַלֵּק אֶת דַּעְתִּי לְגַמְרֵי, וְכֹל מֵה שְׁאוּמֵר לִי הַחֲכָם הַרַב הָאֶמֶת, אָנִי צָרִיף לְקַבֵּל עָלַי כֹּל אֲשֶׁר יֹאמֵר כִּהוּא זֶה – דְּבַר קָטָן וְדְבַר גָּדוֹל, וְלִבְלִי לְנִטוֹת, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, מִדְּבָרָיו יָמִין וּשְׂמֹאל, וְכִמוֹ שְׁאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (סְפָרֵי, שׁוֹפְטִים י"א): אֲפֹלוֹ אוֹמֵר לָךְ עַל יָמִין שֶׁהוּא שְׂמֹאל וְכו'; וְלִהְשָׁלִיף מֵאֲתוֹ כֹּל הַחֲכָמוֹת, וְלְסַלֵּק דַּעְתּוֹ כְּאֵלוֹ אֵין לוֹ שׁוּם שְׂכָל בְּלַעֲדֵי אֲשֶׁר יִקְבֵּל מִהַצְדִּיק וְהַרַב שְׁבִדוֹר. וְכֹל זְמַן שֶׁנִּשְׁאָר אֲצִלוֹ שְׂכָל עַצְמוֹ, הוּא אֵינוֹ בְּשְׁלֵמוֹת וְאֵינוֹ מְקַשֵּׁר וּמְקַרֵּב לְצַדִּיק, אֲבָל כְּשִׁזְכֶּה לְבַטֵּל אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרֵי אֵל הַצְדִּיק וְהַרַב הָאֶמֶת, אָז יְכוּל לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ עֲצוֹת עַל כֹּל דְּבַר, הֵן לוֹ וְהֵן לְאַחֵרִים – הַחֲפָצִים לְשִׁמְעַת בְּקוּלוֹ (עֵין לִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קכ"ג), וְגַם יִזְכֶּה לְצִאת מִשְׁגְּעוֹנוֹ

ומשטיותיו, שנדבקו בו על-ידי עוונותיו (עין שיחות-הר"ן, סימן סז), כי הצדיק הוא מלא עצות וחדושים נוראים ונפלאים מגדול ועד קטן, דרי מעלה ודרי מטה, ועל-כן עלינו רק להעתיק דברי הצדיק כפשוטם ולהלבישם בכלים מפלים שונים לכל השואלים אותנו דבר השם, ולבלי לומר ולהמציא סברות פרסיות וכו', כי כל אלו החולקים על הצדיק, למודם הוא ממותרות, אשר משם יוצא משפט מעקל, ולא די שאינם יכולים אפלו להנהיג את עצמן, מפל שכן שאינם יכולים להנהיג את אחרים וכו'.

ועל-כן העקר לשוב על פגם אמונת חכמים, וכשאחד שואל איזה דבר או איזו עצה בעבודת השם, העקר להשיב דברי הצדיק האמת, ועל-ידי שזה מקשה ושואל, וזה משיב ומתרחץ את השאלה, על-ידי-זה נעשה ספר שאלות ותשובות, ועל-ידי-זה יתחדשו הרבה ספרים לגלות ולפרסם את הרב האמת, שהוא שכל הכולל כל העולמות וכל הדרגות וכו'.

ואמר רבנו ז"ל: יש כמה ספרים עכשו וגם עתידים להיות עוד כמה ספרים, וכלם צריכים לעולם, ואסור ללעג עליהם, חס ושלום (עין לקוטי-הלכות, קדושין, הלכה א), כי רק הספרים המדברים מחקירות צריכין להרחיקם כמטחוי קשת, ולבערם מביתו בבעור חמץ ושאר ויותר ויותר וכו', וראוי לגזר שלא להדפיסם עוד, כי שורפים נשמות הקוראים בהם וכו', אבל כל הספרים ההולכים בדרכי התורה הקדושה, בדרך אבותינו, בדרך האמונה הקדושה, בודאי מצוה גדולה להדפיסם להרבות ספרים פחול הים, כי כל ספר שמדבר מעניני תורה הן בדרך פשוט, או דרוש, או רמז, או סוד, או פרוש, או באור, או ספרי הפוסקים ושאלות ותשובות, או ספרי מוסר ואגדות וכיוצא בהם, כלם נכוחים למבין, וכלם צריכים לעולם, כלם אהובים, כלם קדושים, כי כלם מדברים מרצונו יתברך, הנעלם בתורה ובמצוות, ובודאי אסור לקוץ ברבוי ספרים, כמו שנמצאים קצת, אשר עינם צרה בשרואים שנתחדש עוד איזה ספר חדש, ועתק יוצא מפיהם כאלו

מְצַטְעָרִים עַל הָרָאשׁוֹנִים, שֶׁכָּבֵר יֵשׁ הַרְבֵּה סִפְרִים, וְלָמָּה לָהֶם עוֹד; וּבִאֲמַת לֹא בִדְעַת יִדְבְּרוּ, כִּי "לְכָל זְמַן וְעַת לְכָל חִפְּץ" (קִהְלַת ג, א), כִּי מִי יִכְרִיחַ אוֹתָם לְלַמֵּד זֶה הַסֵּפֶר, וְאִם לֹא יִהְיֶה לָהֶם פְּנָאֵי לְלַמֵּד זֶה הַסֵּפֶר הַחֲדָשׁ, רַק יִבְלוּ יְמֵיהֶם בְּסִפְרִים שְׂיֵשׁ מִכָּבֵר, מִי יִמְחָה בְיָדָם, וּמָה אֲכַפֵּת לָהֶם, שְׂיֵשׁ עוֹד סִפְרִים בְּעוֹלָם, אוֹלֵי יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שֶׁמְסַגֵּל לָהֶם זֶה הַסֵּפֶר דּוֹקָא, כְּמוֹ שְׂרוֹאִים בְּחוֹשׁ, שְׂיֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׂיֵשׁ לָהֶם חַיּוֹת מִסֵּפֶר זֶה, וְיֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שֶׁמְחַיֶּה אוֹתָם סֵפֶר אַחֵר, וְגַם בְּאָדָם אֶחָד בְּעֶצְמוֹ יֵשׁ שְׁנוּיִים בֵּין הַזְּמַן, לְפַעֲמִים מִתְעוֹרֵר לְהֵשֵׁם יִתְבַּרְךָ עַל-יְדֵי דְבָר זֶה שֶׁבְּסֵפֶר זֶה, וְלְפַעֲמִים אֵינוֹ יָכוֹל לְהִתְעוֹרֵר כִּי אִם עַל-יְדֵי דְבָרֵי תוֹרָה וּמוֹסֵר שֶׁבְּסֵפֶר אַחֵר, וְגַם מִי שֶׁנִּפְשׁוֹ חֲשָׁקָה בְּתוֹרָה, וּמִבְּלָה יָמָיו עָלֶיהָ כְּרָאוּי כִּי לְכָף נּוֹצֵר, יֵשׁ פְּנָאֵי בִימֵי הָאָדָם אֲשֶׁר הוּא חַי עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה לְעֵין וְלַהֲבִיט בְּסִפְרִים הַרְבֵּה מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁרְאִינוּ כְּמָה גְדוֹלִים, שֶׁהָיוּ בְּקִיאִים בְּכְמָה סִפְרִים הַרְבֵּה מְאֹד, וְלָמָּה לֹא נִלְמַד קַל וְחֹמֶר מִהַגּוֹיִם, שֶׁלֹּא קִבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְכָל עַנְיָנֵי חֻכְמָתָם בְּעֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהוּא הֶבֶל וְרִיק, צַל עוֹבֵר, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן יֵשׁ לָהֶם הַרְבֵּה סִפְרִים בְּאַרְיִכוֹת גְּדוֹלָה מְאֹד, וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה נִתְחַדְּשִׁים אֲצֻלָּם סִפְרֵיהֶם הַרְבֵּה מְאֹד בְּכָל שָׁנָה וְכַמְעַט בְּכָל יוֹם, וְאֵינָם קָצִים בְּרַבּוּי סִפְרֵיהֶם, וּמִדּוּעַ נִבְגַּד אֲנַחְנוּ, חֶסֶת וְשְׁלוֹם, לְהַקְפִּיד, חֶסֶת וְשְׁלוֹם, עַל רַבּוּי הַסִּפְרִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר הִיא חַיִּינוּ וְאַרְךָ יְמֵינוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, לְעוֹלָם שֶׁכָּלוּ אַרְךָ וְטוֹב לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנִצְחַת נְצַחִים?! וְהֲלֹא כְּמָה תְּחַבּוּלוֹת עוֹשִׂים וְכְמָה סִפְרִים לְאֲלָפִים וְלְרַבּוֹת מִחֻבְרִים בְּשִׁבִיל עֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, קַל וְחֹמֶר בֶּן בְּנוֹ שֶׁל קַל וְחֹמֶר כְּמָה אֲלָפֵי אֲלָפִים וְרַב רַבֵּי רַבּוֹת רַבּוֹת וְכוּ, סִפְרִים עַד אֵין קֶץ, אָנוּ צְרִיכִים לְחַבֵּר וּלְהַדְפִּיס בְּשִׁבִיל הַתְּכָלִית הָאַחֲרוֹנָה לְעוֹלָם הַבָּא, כִּי אָנוּ צְרִיכִים לְהַכִּין לְעֶצְמָנוּ צִידָה לְדַרְכֵנוּ הַרְחוֹקָה מְאֹד מְאֹד, וּכְבָר נִלְכְּדוּ רַבִּים מְאֹד מְאֹד בְּתַאווֹת הָעוֹלָם הַזֶּה וּבְהִבְלָיו וּבְטַעֲיוֹתָיו וְכוּ, וְכְמָה סִפְרִים וְתְּחַבּוּלוֹת אֵין מִסֵּפֶר אָנוּ צְרִיכִים לְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם, כְּדִי לְמַצֵּא עֲצָה וְתְּחַבּוּלָה לְהַצִּיל אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ וְנַפְשׁ בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ וְהַתְּלוּיִים בְּנוֹ לְהַצִּיל כָּלָם מִנֵּי שַׁחַת, וְלְהַחֲיוֹתָם עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה בְּחַיִּים נְצַחִים,

לקרבם אל התורה ואל העבודה, וגם פי העולם אומרים בשם
הבעל-שם-טוב הקדוש, כי תורת ה' תמימה, כי לא נגעו בה עדין.

נמצא, שכל הספרים הקדושים והנוראים שכבר נמצאים
בעולם, עדין לא נגעו בעצם התורה, ועתה ראה והבן
כמה ספרים צריכים עוד, עד שנתחיל לגע בתורה, מפל שפן וכל
שפן לבוא לחדריה וליהרד לעמקה, על-פן כל הספרים הקדושים
שחברו עד הנה, עדין אינם חלק אחד מאלף מעמק רבוי הספרים
שיתגלו עוד, בעת שיתגלו סתרי ורזי התורה האמתיים, על-פן
צריכים להזהר לא ללעג ולבזות שום ספר ההולך על-פי דרך
התורה הקדושה, על-פי הגמרא והמדרשים וספרי הזהר הקדוש
והאריז"ל, כי כלם צריכים לעולם, וגם פי יש כמה וכמה מדינות
ועירות של ישראל, ובמקומות אלו מתפשטים אלו הספרים והם
מחיינ את עצמן בהם, ובמקומות אחרים מחיינ את עצמן בספרים
אחרים דיקא וכו'.

והנה תמצית הספר הזה היא מכתבים, אשר נכתבו למקורבים
חדשים, אשר תהלה לאל, באים ומתקרבים אל האור
הגנוז והנעלם, אורו של רבנו ז"ל, ומריצים מכתביהם להורותם
הדרך, לראות אור ולצאת מהחשך והרע שגלפדו בו וכו' וכו',
והמכתבים האלו נכתבו תשובות על מכתביהם.

ובאמת לא נתחדש בו שום דבר, כאשר יראה הרואה, רק נלקט
מכל ספרי רבנו ז"ל בכלים מכלים שונים, וכדרך הרופא
אשר מערב כמה סמים יחד (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נו), כי
כל הרפואות הן הרפבות, דהינו שלוקחים סם פלוני ועשב פלוני
במדה ובמשקל כן וכן, וכן עשב אחר, שמשקלו כן וכן, וכן
שוקלים מכמה מינים, וכל עשב ועשב יש לו כח אחר, ומערבין
אלו המינים ביחד, ועושין מהם ההרפבה, וזאת ההרפבה יש לה
כח לרפא החולאת, כי עקר הרפואה הוא על-ידי הרפבה דיקא,
שנעשה לה כח אחר חדש, על-ידי הכח שקבלה מכל אלו

העשבים שנתערבו, ובוה הפח החדש של ההרפכה דוקא מרפאין כל מיני חולאות וכו', עין שם; ודבר זה יכול כל אחד מאנשי שלומנו ומחזיב לעשותו — לגלות ולפרסם את הצדיק האמת בעולם, ולהציל נפשות מרדת שחת, ובפרט אם בא אחד ושואל אותו, מטל עליו חיוב לענות לו, כי הרבה דורות תלויים בנפש זו, ואם תרחקוהו בענה של שקר, אתה הורג אותו וכל התלויים בו וכו', וזהו החסד הגדול ביותר בעולם, ואין עוד חסד גדול מזה — כשזוכין להכניס את הדעת האמת בחבריו, ובפרט בעתים הללו אשר החשך והאפלה נתפשטו בעולם, ונתקיים בעוונותינו הרבים (איכה ד, א): "תשתפכנה אבני קדש בראש כל חוצות", דהינו ישראל קדושים מתגלגלים, רחמנא לצלן, בראש כל חוצות, ובפרטיות נערי ישראל, אשר עוברים עליהם בעתים הללו נסיונות כאלו, אשר לא שערום אבותינו ואבות אבותינו בלי שום גזמא כלל, ממש כמו בדור המבול, רחמנא לצלן, ואין מי שירחם עליהם כלל, כי נתפשטו ספרי מינות ונאוף לאלפים ולרבבות, אשר רבים נתפסו בזה ביודעים ובלא יודעים, רחמנא לצלן, וחברא חברי אית ליה, וחברא דחברי חברי אית ליה, ואחד מכשיל את חברו, ושום ראש ישיבה ומשגיח אינו יודע מזה כלל (או עושה את עצמו כאינו יודע), ועל-ידי-זה נשקעים יותר ויותר, השם יתברך ירחם; על-כן ההכרח להרחיב את הדבור בכמה מיני דבורים, כאשר אמר רבנו ז"ל, למוהרנ"ת ז"ל: כשיגיע בכתובתו לענין "אמונה" או "צדיק", ירחיב את העט, כי אי אפשר להנצל ולצאת מהחשך, כי אם על-ידי התקרבות אל הצדיק האמת, אשר מגלה אמונתו יתברך, אמתתו יתברך ורחמנותו יתברך, כי הוא הרופא האמתי, הרופא הממחה מאד מאד (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א, סימן ל), והוא ואנשיו יכולים לירד אל כל מיני צנורות של הסטרא אחרא להכניעה, לשברה ולבטלה, ולהרים את הנפשות שנסקעו שם (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א, סימן ח).

על-כן אשרי הזוכה להתקרב אל הצדיק האמת מיחידי

הַקְדָּמָה

י

הדורות, שהוא גמר כל התקונים וכו', שהוא תקנות כל בית ישראל, ותקנות כל הדורות ותקנות כל העולמות וכו', נחל הנובע בו מקור החכמה הקדומה היוצאת משלש ראשונות דעתיק וכו', גאלתן של ישראל וכו', ואל אנשיו היקרים שבכל דור, שהם צדיקי האמת שבדור, כי כל אחד מאנשיו הוא איבר לצדיק, ובהתחברותם יחד, שם כל הצדיק וכו'.

ואז יזכה לתקון אמת ונצח, ויזכה להתגלות האור הגנוז, אשר עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה ויזכה לגאולה שלמה, אמן בן יהי רצון!

ספר אֲשֶׁר בַּנַּחַל כָּרְךָ מֵא

ו' תתקיט.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר חקת, ה' פמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל כָּל־לִיּוֹת אֲנָשִׁי
שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים, "חֲסִידֵי בְרֶסֶלֶב", תְּלִמִידֵי "הַיִּכְל־הַקֹּדֶשׁ", קֹדֶשׁ
קְדוּשִׁים, הַנּוֹי"ה עֲלֵיהֶם יִשְׁרָה שְׂכִינָתוֹ תָּמִיד.

אחי ורעי היקרים! נא ונא ראו להתמיד מאד בלמוד התורה
הקדושה, אשר אין למעלה הימנו, וזה ישאר לכם לנצח.

והנה נתבונן בפְּרֻשַׁת השָׁבוּעַ, מה הקָשֶׁר בֵּין פְּרֻשַׁת קִרְחָה
לְחֻקֵּי? אֵלָּא יֵשׁ מִדְּרָשׁ פְּלִיאָה, קִרְחָה רָאָה אֶת פְּרֻשַׁת פְּרָה אֲדָמָה,
וְלָכֵן הִחֵל לְחַלֵּק עַל מִשָּׁה. וּבִאֲמַת מֵה הַקָּשֶׁר בְּזוֹה? אֵלָּא מְצִינוּ
בְּפְרֻשַׁת חֻקֵּי אֶת הַמְצוּה שֶׁל פְּרָה אֲדָמָה; אָדָם טָמֵא מֵת, אֲשֶׁר זֶה
הַטָּמֵא הַקָּשֶׁה בְּיוֹתֵר, שְׁאָדָם נִגַע בְּמֵת וְנִטְמָא, אֶף-עַל-פִּי-כֵן רֹאִים
רְחֻמָּנוֹתוֹ יְתִבְרָךְ, שֶׁתִּכְרַךְ הַכִּיִן רְפוּאָה לְמַכָּה, וְעַל-יְדֵי אֶפְרָה
אֲדָמָה, שֶׁהִפְחֵן מְזָה עַל הַטָּמֵא מֵת — נִטְהָר. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
אוֹמְרִים (בְּרֻכּוֹת יח:): רְשָׁעִים בְּחַיֵּיהֶם קְרוּיִים מֵתִים; רְשָׁע — אֶף
בְּחַיּוֹ נִקְרָא מֵת. רֹאִים מְלִיוּנֵי אֲנָשִׁים מְסֻתּוֹכְבִּים בְּעוֹלָם, וְלִמְעֻשָׁה

יב אֲשֶׁר ו' תתקיט בנחל

אלו מליוני מתים המסתובבים, כי אם אדם איננו מכיר את הקדוש-ברוך-הוא, ואדרבה, הוא הולך במרדו נגדו יתברך, הרי הוא חשוב כמת, ונדמה כאילו רוח רפאים. וכך כתיב (ישעיה א, ג): "ידע שור קונהו וחמור אבוס בעליו", אפלו שור וחמור יודעים מי ברצם, ומי נותן להם לאכל, ואלו האנשים שאינם מכירים את הבורא יתברך שמו, גרועים יותר מחיות וכו'. נמצא, שמסתובבים מליוני מתים-חיים. מילא מת שאינו עושה מאומה — ניחא, אבל אם המת מזיק — מזה חוששים מאד מאד.

והנה אנו מסתובבים בזה העולם כבחלום, ורואים מתים, חולמים מתים, מתעסקים עם מתים, אשר אין לה דבר המפחיד את האדם יותר מזה. ועקר הכח של הצידיק — להחיות מתים, הינו שמחזיר את הבריות בתשובה, ומכניס בהם נשמה, שמתחילה להרגיש, כי יש בורא עולם ומנהיג הבריאה, והוא מחיה ומקים ומנהיג את כל הבריאה, וכל אשר צריכים כדאי לבקש רק ממנו ולא מבשר ודם, [בשר ודם אינו יכול לעזור, בשר ודם לא יבין אותך]. ומכל שכן שאותן נשמות מתחילות לקיים את מצוותיו יתברך, איזה נעם זה ששומרים על החזות היהודית: זקן ופאות, מקפידים על מזונה, כשרות, שבת וכו', מכל שכן וכל שכן כשאדם מתחיל ללמד תורה, ונוכח לראות מה זה חמש ורש"י עם התרגום, מה זה משניות, מה זה גמרא, ולומד ב'בלי, ירושלמי, תוספתא, איזה בי"ת בונה לעצמו, לומד הלכה: רמב"ם, טור ושלחן ערוך, איזה נעם הוא זה, מכל שכן שונכנס בסודות התורה: זהר ותקונים וכתבי האר"י ו"ל, ממש חיות נכנסת בו. נמצא, שהצידיק מחיה מתים ממש.

ואם-כן, משה רבנו החיה מתים, הינו כל אלו שהיו רחוקים מהקדוש-ברוך-הוא, משה רבנו החיה אותם. כמו-כן אהרן הכהן היה אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה (אבות א, יב). קרח חלק על דבר זה, ואמר: למה צריכים להחזיר בתשובה?! למה תאמר שאלו האנשים המסתובבים כאן בהמוניהם

הם מתים, הלא "כל העדה כלם קדושים ובתוכם ה'" (במדבר טז, ג), הלא כלם טהורים וצדיקים.

והנה חכמינו הקדושים אומרים, שהפנה המטהר את האדם מטמאת מת, הוא נעשה טמא, שזהו חק אשר אין יכולים להבינו, היתכן? ! זה שמטהר את אחרים, הוא נעשה טמא? ! רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן נט), שאלו האנשים המקרבים רחוקים, צריכים מאד מאד לשמר, שהרע של אלו הרחוקים לא ידבק בהם, והם נמצאים בספנה גדולה. ולכן לא כל אחד יכול לקרב רחוקים, כי לעתים נעשה כן, שהרחוק מקרבו אליו; הינו אדם רוצה לקרב את הרשע אל התורה ואל קיום המצוות, ולבסוף, רחמנא לצלן, הרשע מושך אותו אל הרע והבוץ שהוא שרוי בו. לכן אומר רבנו ז"ל, שזו ספנה גדולה מאד, וכל אלו הבונים "היכל-הקדש", צריכים להשמר בזה. והעצה היא — להתבודד תמיד אל הקדוש-ברוך-הוא, אזי הרע של הזולת אינו יכול לדבק בו.

והנה קרח חלק על משה ואהרן, והוא ידע מה שאומרים חכמינו הקדושים, שאפר פרה מטהר את הטמא ומטמא הטהור; ובזה מובנים דברי המדרש (עין ילקוט הראובני, ובלקוטי הלכות, נטילת ידים, הלכה ו'): מה ראה קרח לחלק על משה? מפני פרשת פרה אדמה, שסבר — אם אתם מקרבים אחרים, אתם נטמאים. לזאת חלק עליהם.

ודבר זה רואים בחוש, אדם החזיר אותך בתשובה, ובמקום להפיר לו טובה, אתה עוד נעשה לו כפוי טובה, ושוכח מיהו זה שהביאך למעלות נעלות כל-כך, שכחת את כל עברך, וכיצד היית נראה קדם? ! חכמינו הקדושים אומרים (יומא כב): אין ממנים פרנס על הצבור, אלא מי שקפה של שרצים מנחת אחריו, שאם תזווח דעתו, יאמרו לו: התבונן אחריך. כמזכר בעל תשובה צריך לזכור מה ומי היה וכיצד היה נראה, ולהפיר טובה למי שהשיבו ממעלליו הרעים. אך מה אנו רואים במציאות? אדם מוסר נפשו להשיב את אחר בתשובה, האחר הלך עד פה בשערות ארפות פשד, שכור, ריק ופוחז, עשה כל דבר אסור, אכל שקצים ורמשים, בשר השפנים,

הגמל והחמור, טרפות ונבלות, טמא עצמו בכל מיני שקוץ, נאוף וזוהם, והנה בא אדם והכניס בו דעת, עד שגזזו שעריו, גדל זקן ופאות, החל לקיים מצוות — אשריו ואשרי חלקו! אבל למחר אל לשפח כל זאת, ואל יבוא ויבזה את האדם שקרבו, ואם הס"מ והסטרך אחרא יסיתוהו לחלק על זה שקרבו, ילך ויוציא את התמונות מעברו ויתבונן עליהן.

והנה, באמור, אומרים חכמינו הקדושים: אין ממנין פרנס על הצבור, אלא מי שיש אחריו קפת שרצים, והלא פרנס הממנה על הצבור הוא צדיק, ואיך יתכן שתהא קפת שרצים קשורה בו? אלא צדיק הדבוק בהקדוש-ברוך-הוא, השם יתברך יואג כפר שתהא סביבו קפת שרצים, ומהי? אלו הם אותם האנשים, שהוא השיבם בתשובה, אנשים שהוא טהרם מטמאת מת — אבי אבות הטמאה, והיום הם מחציפים פניהם לדבר עליו: "אני טהור, יש לי זקן עד הטבור, יש לי פאות ארפים, אני הולך במלבוש רבני" וכו'. הקפה של שרצים הם אלו האנשים הפוערים פיהם לדבר על הצדיק הקדוש הזה שהזה עליהם מאפר הפרה האדמה וטהרם. וכזה נבין את הקשר.

רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן עא): יש מחין של ארץ ישראל ויש מחין של חוץ לארץ, בארץ ישראל זו בחינת אהבה, ובחוץ לארץ זו מחלקת. מחין של ארץ ישראל מנעימין זה לזה בהלכה, ומחין של חוץ לארץ חובלים זה לזה.

מה זה ארץ ישראל? אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ט): ארץ ישראל זו אמונה, זה הצדיק, זו תפלה, אלו המקרבים אל הצדיק, ויש להם אמונה, הם אוהבים זה את זה, ומנעימין זה לזה, ומחזקים איש את רעהו, זה סימן שמקרבים אל הצדיק, ויש להם אמונה, אבל אלו שהם בחינת חוץ לארץ, חוץ לאמונה, הם חובלים זה לזה, שונאים איש את רעהו. וכזה נבין את הקשר בין פרשת קרח לפרשת חקת.

והנה פרשת קרח היא הפרשה הנחוצה ביותר מכל התורה, כי אנו למדים מוסר השכל אל מה אדם יכול להדרדר, עד שיצא ויחלק

על הצדיק, על משה רבנו, שְׁזָה הַדְּבָר הַגְּרוּעַ בְּיוֹתֵר. מִשֶּׁה רַבְּנוּ יָרַד לְמִצְרַיִם, וְרָאָה אֶת סִבְלַת עַם יִשְׂרָאֵל, וּבָא וְהִתְפַּלֵּל לְפָנָיו יִתְבַּרַךְ: עַד מָתִי עִם יִשְׂרָאֵל יִסְבְּלוּ אֶת הַסִּבְלָה הַזֶּה?! וּבִקֵּשׁ וְהִתְחַנֵּן עֲלֵיהֶם, עֲשֵׂה שְׁלוֹם בֵּין יְהוּדִים, רְאֵה שְׁנַיִם רַבִּים — הַשְּׁלִים בֵּינֵיהֶם, וּמָה הִחֲזִירוּ לוֹ? מִחֲלָקֶת. דָּתָן וָאֲבִירָם הָיוּ שְׁנֵי גִיסִים, אֲנָשִׁים רְשָׁעִים אַרְוֵרִים, שֶׁהֲצִיקוּ לְמֹשֶׁה בְּמָאֵד מְאֹד. וְהִנֵּה מְצִינוּ, שֶׁמֹּשֶׁה רַבְּנוּ אוֹמֵר לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עֲלֵיהֶם: "וְלֹא הִרְעוּתִי אֶת אֶחָד מֵהֶם", וְהִלֵּא לֹא עֲשֵׂה רַע לְשֹׁנֵיהֶם, וְלִמָּה נֹאמֵר "אֶת אֶחָד מֵהֶם"? אֲלֵא שֶׁהָיוּ שְׁנֵי גִיסִים וְרָבוּ זֶה עִם זֶה, אֲבִירָם רָצָה לְהַכּוֹת אֶת דָּתָן, וּבָא מֹשֶׁה רַבְּנוּ וְהִפְרִיד בֵּינֵיהֶם, בְּכֵן יֵצֵא דָּתָן לָרִיב עִם מֹשֶׁה, כִּי מֹשֶׁה הֲצִילוֹ אֶתְמוֹל מִן הַמִּצְרִי, וְהַיּוֹם מֵאֲבִירָם וְכוּ', וְזֶהוּ שֶׁאָמַר מֹשֶׁה רַבְּנוּ: "וְלֹא הִרְעוּתִי אֶת אֶחָד מֵהֶם", אֶחָד מֵהֶם בּוֹדֵאֵי לֹא עֲשִׂיתִי לוֹ רַע, וְלִמָּה שִׁיחֲלַק עָלָיו?! הֲלֹא עֲזַרְתִּי לוֹ מְאֹד, וְכִיֵּצֵד יָבוֹא וְיִתְהַפֵּךְ כְּנֶגְדִי?! אֵינן זֹאת אֲלֵא כִּי הַכְּתוּב לְרַמֵּז לָנוּ גְנוּת הַמִּחֲלָקֶת, וּבִפְרָט עַל הַצְּדִיק הַמְּגַלֵּה אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵיךְ יְכוּלִים בְּנֵי-אָדָם לִהְיוֹת שְׁפֵלִים וּבְזוּיִים כָּל-כָּף, וְלִצְאֵת לְחֲלַק עָלָיו, וּבִפְרָט אַחַר שֶׁעֲשֵׂה לָהֶם טוֹבוֹת הַרְבֵּה מְאֹד.

וְהִנֵּה רְאוּי לְהִתְבּוֹנֵן בְּפִרְשַׁת קֶרַח, לְהִנְכַח בְּגִנוּת רְשָׁעִים אַרְוֵרִים, אֲשֶׁר מִי שֶׁעוֹשֶׂה כְּמוֹתָם, לְבִסּוֹף יַעֲנֹשׁ בְּעֵנָשׁ קָשָׁה מְאֹד. נִמְצָא, שֶׁפְּלוֹת מְדַרְגָּתוֹ שֶׁל קֶרַח וְעַדְתּוֹ. וְדָבָר זֶה צְרִיכִים לְהִתְדַּיֵּר הֵיטֵב בְּיָלְדִים, לְשִׁנוֹת אֶת מִדּוֹתֵיהֶם הַרְעוּת. הַרְבֵּי רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ ז"ע אָמַר (צַעֲטִיל קָטָן, סִימָן טז), שֶׁעַד גִּיל שְׁמוֹנֶה-עֶשְׂרֵה יְכוּלִים לְשִׁנוֹת אֶת הַמִּדּוֹת, אֲבָל אַחֲר־כֵּן כָּבֵר מְאֹד. לְעֵתִים, חוֹשֵׁב אָדָם: "אַחַר הַחֲתָנָה אֲשַׁתְּנָה", אֵךְ זֹאת צְרִיף לִידַע, שֶׁאֵין מִשְׁתַּנֵּים בֵּן רִגַע אֶחָד. כְּמָה זְמַן אוֹרְכַת חֲתָנָה? כְּרַבַּע שָׁעָה בְּלִבְד, וּכְמֵאמָרָם ו"ל (צ"ן ערויבין נד): הַאִי עֲלֵמָא כְּבִי הַלּוּלָא דְמִיָּא, הָעוֹלָם הַזֶּה נִדְמָה כְּחֲתָנָה. וְעַקֵּר הַחֲתָנָה זֶה הַחֲפָה. אוֹמֵר רַבְּנוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹתֵרָן, חֶלֶק ב', סִימָן סא) עַל הַפְּסוּק (תְּהִלִּים ז, י): "יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בְּהֶם שְׁבָעִים שָׁנָה", שֶׁהַשְּׁבָעִים שָׁנָה הֵם כְּרַבַּע שָׁעָה בְּלִבְד, הִנֵּה אֲנַחְנוּ כָּאֵן וְהִנֵּה אָנוּ יוֹצְאִים מִכָּאֵן, וְאַחֲר־כֵּן כָּבֵר מְאֹד מְדִי.

יִשְׁנֶן שְׁתֵּי לַיּוֹת, מוֹלִיכִים שְׁתֵּי מְטוֹת, וּלְדָאֲבוּנָנוּ הָרַב, בְּמִטָּה אחת — סוֹחָבִים נְבִלָה, וּבְמִטָּה שְׁנֵי סוֹחָבִים אַרְוֹן קִדָּשׁ, וּמָה הַהִפְרָשׁ? זֶה מִסְכָּן, לֹא הִפִּיר אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּל הַשְּׂבָעִים שָׁנָה, לֹא הִתְפַּלֵּל בְּמִנְיַן שַׁחֲרִית, מְנַחָה, עֶרְבִית, לֹא הֵנִיחַ תְּפִלִּין, לֹא אָכַל כֶּשֶׁר, לֹא שָׁמַר שַׁבָּת, לֹא הִקְפִּיד עַל טְהָרַת הַמְשַׁפְּחָה, חֵי שְׂכוּר כְּלוּט, חֵי כְּבֹהֶמָה מִמֶּשׁ, נִפְטָר — הָרִי הוּא כְּנִבְלָה, אֲלֵפִים וְרִבְבוֹת זְבוּבִים וַיִּתּוּשִׁים סוֹחָבִים אוֹתוֹ, שְׁהֵם הִקְלָפוֹת וְהַמְשַׁחֲיִתִּים, וּמְכַנְיָסִים אוֹתוֹ לְתוֹךְ הָאֲדָמָה וְנִרְקָב שָׁם. הַשְּׁנֵי — זָכָה לְהִפִּיר אֶת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, הִסְתַּפֵּל מִכָּל דְּבָר וְרָאָה רַק אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עָרַב, בָּקָר וְצִהָרִים הִתְפַּלֵּל בְּמִנְיַן, בְּחִיּוֹת וּבְדַבְקוֹת, הִפָּה כַּף אֶל כַּף, כִּי לֹאֲשֶׁר הוּא אוֹמֵר, הִלֵּךְ בְּכָל יוֹם לְמִקְוֵה, שָׁמַח וְשָׂמַח אֶת אַחֲרָיִם, גָּמַל חֲסָדִים עִם כָּלֶם, הֵנִיחַ תְּפִלִּין, הִלֵּךְ בְּצִיצִית, שָׁם מְזוּזָה עַל פֶּתַח בֵּיתוֹ, לָמַד תּוֹרָה: מִקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מִדְרָשׁ, הִלְכוֹת וְאֲגָדוֹת, זָכָה לְסַיֵּם אֶת כָּל הַתַּנְ"ךְ, אֶת כָּל הַשְּׁשָׁה סְדָרֵי מִשְׁנָה, זָכָה לְסַיֵּם אֶת כָּל הַש"ס בְּבִלִי, יְרוּשָׁלַּמִי, תּוֹסֵפְתָא, זָכָה לְסַיֵּם רַמְב"ם, טוֹר וְשִׁלְחַן עָרוּךְ, וְכָל סְפָרֵי הַמְדְרָשִׁים, וְאִם-כֵּן נוֹשְׂאִים פֶּה בְּמִטָּה לֹא אָדָם, אֲלֵא אַרְוֹן קִדָּשׁ, אֵילוֹ רֵיחוֹת עֲרָבִים יוֹצְאִים מִמֶּנּוּ, וְאֲלֵפִים וְרִבְבוֹת מְלָאכִים בָּאִים כְּנִגְדּוֹ.

זֶה צָרִיף לְהִיּוֹת לָנוּ מוֹסֵר הַשֶּׁכֶּל, אֲשֶׁר בְּזֶה הָעוֹלָם יְכוּלִים לְחִיּוֹת חַיִּים טוֹבִים וְנֹעִימִים, אִם הוֹלְכִים עַל-פִּי דְרָכֵי הַתּוֹרָה. שְׁלֵמָה הַמְּלִיךְ אוֹמֵר עַל הַתּוֹרָה (מִשְׁלִי ג, יז): "דְּרָכֶיהָ דְרָכֵי נֵעַם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם". הַתּוֹרָה מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ נֵעַם הִלִּיכוֹת, לְחִיּוֹת בְּשָׁלוֹם עִם כָּלֶם וְכו', לֹא-כֵן מָה אָנוּ רוֹאִים? קִרְח בְּעַל מַחְלָקַת הָיָה, כָּל חֲיָיו הָיוּ רִיב וּמְדוּן, וְסוֹפּוֹ כְּדָגְמַת נְבִלָה, שְׁנוֹדֵף מִמְּנָה רִיחַ רַע. יִשְׁנֶם אֲנָשִׁים שְׁכָל חֲיֵיהֶם וּמְגַמְתָּם — לַעֲשׂוֹת פְּרוּדִים בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וּבְדָרְךְ כָּלֵל יְדוּעַ הַסִּימָן — מִי שֶׁתָּמִיד עֶסוּק בְּמַחְלָקַת, מוֹכִיחַ וּמְגַלֵּה שְׂאִינָנוּ מֵיִשָּׁב בְּדַעְתּוֹ, וְהוּא מְחַלֵּק בֵּינוּ לְבֵין עֲצָמוֹ, שָׁזָה מָה שְׁכַתּוֹב אֲצֵל קִרְח: "וַיִּקַּח קִרְח" — אוֹמֵר הַתַּרְגוּמוֹ: וְאֵתְפִּלֵּג קִרְח, שְׁהָיָה מְפִלֵּג בְּעֲצָמוֹ. אָדָם רַע, בֵּן בְּלִיעַל, תִּרְאוּ אֵל מָה הוּא מְסַלֵּג?!

זֶהוּ לְמוֹד עֲמִק בְּעִבּוּרָנוּ; כָּל אִישׁ, אִשָּׁה וַיִּלְד צָרִיכִים לְהִתְבּוֹן

היטב בזה, כי כל בר ישראל יש בידו הבחירה — להיות איש טוב או להפוך; כגון: יש לאדם חנות מכלת, ונכנסים לקנות אצלו לחם, חלב, ביצים, ושאר צרכי מזון. אם הוא איש טוב, מקבל כל קונה בשמחה ובחיוף, מקדים שלום לכלם וכו', הקונה חש הרגשה טובה מאד, ומתחיל לקשר קשר עם החנוני, ושופך לפניו לבו ושיחו. או נהג אוטובוס, אנשים ממתינים בתחנה קצרי רוח, נהג טוב — מעלה את כלם בנחת ובנעם, מקדים שלום, מתאזר בסבלנות עד שעולים כלם ומשלמים ומתישבים וכו', ורק אז סוגר את הדלתות, מפעיל את המוסיקה ונוסעים לשלום. או שוטר תנועה טוב מסביר פנים לכל אחד, בודאי אסור לעבר על החק, והעברין יענש, אבל שוטר טוב אינו עונש אלא מזהיר תחלה, מסביר את כללי החק בנעם, בגישה חיובית ומתונה, ונוהג בנתיניו ביד רכה ובסבר פנים יפות, לא ברגז ובכעס וברציחה. כמו־כן לגבי חוקר, שופט וכו', יש ביכלתם לשמש במשרתם באפן חיובי, להסביר פנים, לנהג בכבוד ולא בבוז, ברחמנות ולא בגאונה ובאכזריות. לעמת זאת — מהו איש רע ובליעל, יש לו חנות, ונכנסים לקנות מצרכי מזון, והוא צועק בצעף, רוגז ורוטן, מעיר ומלא טענות על כל לקוח. או נהג אוטובוס בעל מזג רע, רואה אנשים ממתינים בשמש הלוחטת, ואינו עוצר, או מעלה את הקשישים בעצבים ורגז, מפליט מפיו מלות גנאי לכל עבר, נוסע במהירות מפרזת בטרם מצאו האנשים מקומות ישיבה וכו'. וכן שוטר או חוקר רע וכו' משתמשים במשרתם לרעה, ונוהגים בקשיחות גדולה מאד.

מכאן נפר טבע האדם, אם בעל מדות טובות הוא אם לאו. ודבר זה צריכים ללמד את עצמנו ואת ילדינו — מדת הסבלנות היא היסוד בחיים, מדת הטוב היא הבסיס לבנין הקדשה, זה הנה משה רבנו, כשנולד כתוב (שמות ב, ב): "ותרא אתו כי טוב", כל הבית נתמלא אור, ומכאן שמו טוביה; משה רבנו אהב ישראל הנה (מנחות סה:). לעמתו קרח הנה איש רע ובליעל, מין ואפיקורס. וידאבוננו, גם בינינו מסתובבים אנשים רעים ומשחתיים, ומהיכן זה נובע? מאחר שאין חושבים על התכלית, אם אדם הנה מתבונן

היטב וחושב: "היום זה היום האחרון שלי", כָּבֵר לֹא הָיָה לוֹ פְּנָאֵי לְחֹשֶׁב מִחֻשְׁבוֹת רָשָׁע לְהֵרַע לְזוּלָתוֹ. אִישׁ טוֹב מִבְּקֹשׁ מְזוּלָתוֹ בְּרַגְעָיו הָאֲחֵרוֹנִים: תְּדַאֵג שִׂיאֵמְרוֹ עָלַי מְשֻׁנִּיּוֹת וּתְהִלִּים, תְּדַאֵג שִׂיתָנוּ צְדָקָה מִפְּסָפִי וְכוּ', אִישׁ רַע מָה הוּא עוֹשֶׂה: מְקַלֵּל וּמְגַדֵּף וְכוּ' וְכוּ' — זֶה הַהֶפְרָשׁ.

מוֹהֲרַנְתָּ ו'ל הִרְחִיקוּהוּ מֵעִיר בְּרִסְלָב אַרְבַּע שָׁנִים, וּכְשֶׁחֲזַר, בָּא אָדָם לְמוּלוֹ, וְכוֹנְנָתוֹ הֵיחָה לְמָסַר שׁוֹב אֶת מוֹהֲרַנְתָּ ו'ל, וּמָה הָיָה סוּפוֹ? לֹא הִסְפִּיק לְלָקֵחַ כַּמָּה צְעָדִים, וְנִפְלַ פְּגַר מַת, אֲשֶׁר נִדְרַף מִמֶּנּוּ רֵיחַ רַע מְאֹד, וְהִגְרַף שֶׁהָיָה בְּמִקּוֹם, צָוָה תְּכַף לְהוֹצִיא גּוֹפְתוֹ בְּכַוִּיּוֹן גָּדוֹל.

ועל־כֵּן הֶעֱקַר רָאוּ לְהַחְדִּיר בְּכֶם מִדַּת הַטוֹב וְהִרְחַמְנוֹת כְּדָגְמַת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, וְלַעֲקֹר מִכֶּם כָּל שְׂמִץ רָשָׁעוֹת וְאִכְזָרִיוֹת.

עֲזָרְנוּ הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְהִקִּים "הֵיכַל־הַקֹּדֶשׁ", קְדוֹשׁ וְטָהוֹר, אֲשֶׁר הוּא הֵיכַל הַיְפָה וְהַמִּיחָד בְּרַחְבֵי הָעוֹלָם, וְכֵן יֵשׁ לָנוּ בְּתֵי כְּנִסְיֹת "הֵיכַל־הַקֹּדֶשׁ" בְּשָׂאֵר חֻלְקֵי הָאָרֶץ. וְהֶעֱקַר לְשִׁמּוֹר מְאֹד עַל קְדֻשַׁת הֵיכַל, שֶׁלֹּא יִתְעַרְבוּ בֵּינֵינוּ אֲנָשֵׁי דָלָא מְעַלִּי, כְּדָגְמַת קֶרַח וְעֵדְתוֹ, אֶת הַכֹּל רַבֵּנוּ יְכוּל לְקַבֵּל, אֲבָל לֹא בְּעַלִּי מַחְלָקַת, כִּי הִיסוּד אֲצֵל רַבֵּנוּ ו'ל הָיָה אֲהָבָה וְשְׁלוֹם, וְזֶהוּ עֵקֶר לְמוּדוֹ הַטוֹב שֶׁעָלִינוּ לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ — אֲהָבַת הַבְּרִיּוֹת וְכַבוֹד הַזוּלָת, וְזֶה נוֹבֵעַ מֵהִתְמַדַּת הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה.

ראו לְהִתְאַחַד יַחַד, וְתוֹכַחוּ אֵילֹו טוֹבוֹת תְּקַבְּלוּ, שְׂבוֹזְכוֹת הָאֲחֵדוֹת תִּזְכּוּ לְקַבֵּל אֶת אוֹר הַצְּדִיק הָאֲמֵת; כָּל אֵלוֹ שֶׁהִתְאַחְדוּ בְּצוּמָא עִם מֹשֶׁה רַבֵּנוּ לֹא הִפְסִידוּ — לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא, אֲךָ כָּל אֵלוֹ שֶׁחֻלְקוֹ עַל מֹשֶׁה, לְבַסּוֹף, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, נִבְלְעוּ חַיִּים בְּאֲדָמָה. וְלָכֵן הֶעֱקַר לְקִנּוֹת מִדַּת הָאֲהָבָה, לְאַהֲבַת זֶה אֶת זֶה, וְלִלְמַד לְקַח לְמָה מְסֻגָּלִים רָשָׁעִים אֲרוּרִים בְּעַלִּי קִנְיָה — לְזַרְעַ שְׂנָאָה, וּמִזֶּה נוֹבֵעַת רָשָׁעוֹת לְחַלֵּק עַל הַצְּדִיק הָאֲמֵת, אֲךָ זֹאת תְּדַעוּ, כִּי לְבַסּוֹף כָּל בְּעַל מַחְלָקַת הַמִּתְאַכְזֵר עַל הַבְּרִיּוֹת יְקַבֵּל עֲנָשׁוֹ מִשָּׁלָם, וְלֹא יִמְלֹט מִדֵּין שְׂמִיָּא, וַיַּעֲקֹר מִן הָאָרֶץ וַיְמִיתָהּ מִיָּתָהּ מִשְׁנָה, כִּי אֵין

אֲשֶׁר ו' תתקיט בנחל יט

העולם הפקר, להקדוש-ברוך-הוא יש זמן, וממתין ברחמי —
אולי ישוב רשע בתשובה, ויסור מדרכו הרעה, אך אם נותר במריו
— לבסוף גובים ממנו כרשעת מעשיו.

על-פן ראו להרחיק ממחיצתנו את כל בעלי המחלקת, אנשים
ריקים ופוחזים, שאינם שיכים לנו כלל וכלל! "היכל-הקדש" —
יסודו: תורה, תפלה, אחדות ואהבה. כל העסק שלנו רק "יפוצו
מעינותיך חוצה", אנו נמלא את כל ארץ ישראל עם ספרי רבנו ז"ל,
ובודאי הסמ"ך-מ"ם יצעק למנע ולעכב, אך לא יועיל לו מאומה,
כל מי שיצא להפצה — תבוא עליו ברכה, אם לא פועלים אלא
יהודי אחד לקרב להקדוש-ברוך-הוא — כפר הצילו עולם מלא.
לעתים, יש אדם העומד על סף תהום, והנה קבל קונטרס: "למה
להתאבד", "למה להתגרש", "תהיה שמח", "צא מהדכאון" וכו'
וכו', ומציל אותו מאבדון מחלט, כל קונטרס יש לו הכתבת שלו.
אינכם יודעים גדל זכות המפיץ, ובודאי זה קשה, אך יותר קשה
כשהקלפות והשדים והרוחות יכניסו אתכם בדכאון ובעצבות. אומר
רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קמא), שעל-ידי שאדם פוגם
בברית, רחמנא לצלן, אלפי ורכבות קלפות מלוות אותו עוד בחיים
חיותו, ומכל שפן לאחר מותו. ולכן אשרי מי שזוכה להציל יהודים
אחרים מבאר שחת, ובפרט כהיום, שהמצב קשה מאד, אנשים
מסתובבים שבורים ורצוצים ומדכדכים, מבפנים הרעב שולט בכל,
ובחוץ המשחית זורע הרס, ויש צמאון עז לדבר ה', להתחזקות
ועוד, על-פן אשרי מי שיפיץ בכל יום אפלו קצת, ואז מבטח לו
שימחלו לו על כל עוונותיו.

ראו להתאחד יחד כאיש אחד בלב אחד, ובזכות האהבה
והשלום נזכה לשמע קול שופרו של מלך המשיח.

הדורש שלומכם באהבה רבה מאד...

כ אֲשֶׁר ו' תתקב בנחל
ו' תתקב.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר חקת, ה' תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל היקר והנעלה ... גרו יאיר.

מכתבך לנכון קבלתי.

אודות שאלתך וכו', כל הענין של הפאת הצור, מסביר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן כ'), ה"ה דחיקת השעה, הקדוש-ברוך-הוא בקש ממשה רבנו (במדבר כ, ח): "קח את המטה והקהל את העדה, אתה ואהרן אחיך, ודברת אל הסלע לעיניהם" וגו'. ואחר-כך פתב: "וירם משה את ידו, ויך את הסלע פעמים ויצאו מים" וגו'. הענין ה"ה דחיקת השעה. מסביר רבנו ז"ל, אשר צריכים לבוא אל הקדוש-ברוך-הוא בתפלה, ברחמים ובתחנונים, ולא להתעקש אלא להתחנן.

למעשה, אם נתבונן, הגזרה שמשנה רבנו כבר לא יכנס לארץ ישראל, כתובה עוד בסוף פרשת שמות, שמשנה רבנו בא לפניו יתברך, ואמר (שמות ה, כב): "למה הרעות לעם הזה, למה זה שלחתני, ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה" וכו', משה רבנו אהב את עם ישראל, כמאמרם ז"ל (מנחות סה:): משה אוהב ישראל ה"ה, ולא יכול לסבל שעם ישראל בגלות סובלים סבל כזה מהמצרים, אשר אומרים עליהם חכמינו הקדושים (עין תנא דבי אליהו, פרק ז'): אין לך אמה בזויה במצרים, שהיו מלאי כשפים, נאוף, שקוץ, תעוב, אזי בא משה בטענה לפניו יתברך — "למה זה שלחתני. ויאמר לו ה': אתה תראה אשר אעשה לפרעה", אומרים חכמינו הקדושים (שמות רבה, פרשה ה', סימן כג), שאמר לו הקדוש-ברוך-הוא: עתה תראה מה שאעשה לפרעה במצרים, אבל לא תראה מה שאעשה לישראל בארץ שבעה אמות, הינו שהרהרת אחר מדותי, ואלו אצל האבות הקדושים הלכתי במדת הדין ולא הרהרו אחרי, ואתה שואל: "למה הרעות לעם הזה" וכו', ועל-כן תראה איך אוציאם ממצרים, אבל לא תראה איך יכנסו לארץ

אָשֶׁר ו' תתקכא בנחל כא

ישראל. ולכן הענש היה כבר אז, אלא שבהפאת הצור היתה דחיקת השעה, ואם היה משה ממתין מעט, היה זוכה להראות לכל ישראל כח הדבור, שעל-ידי תפלה יכולים לשנות הגזרה.

נמצא, שצריכים לידע, כי הקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, ואף שעוברים על בני-אדם צרות ויסורים, בלבולים ומרירות, חובות וסבל, עם כל זאת צריך להתחזק באמונה פשוטה בו ותברך, ולבוא ולבקש רחמי שמים, וסוף כל סוף אחר הרע יבוא הטוב.

כי מהפאת הצור נמצינו למדים, שאסור לאדם לבוא בכח, אלא ברחמים ותחנונים, שזה מה שהתנא הקדוש אומר (אבות ב, יג): וכשאתה מתפלל, אל תעש תפלתך קבע, אלא רחמים ותחנונים. אסור לו לאדם לבוא לפניו ותברך, ולומר: "רבנו של עולם, אתה מכרח לעזרני", אלא לבקש ברחמים ובתחנונים, וכשאתה עושה כן, מראה לכלם איך תפלה פועלת, וזה קדוש שם שמים.

ואם-כן זה היה הפגם הנ"ל, אף שבאמת אין לנו השגה בגדלת משה רבנו, אשר שכינה לא משה ממנו, והיה בעלה דמטרוניתא (זהר ח"א כא:), ואיננו מבינים בגדלתו, אף הנלמד מפל זה, שאסור לדחק את השעה.

ועל-כן ראה גם ראה בענייך, אף שעובר עליך מה שעובר, ואתה זקוק לישועת ה' בהרף עין, אף נא ונא לא לדחק את השעה, אלא לבקש ברחמים ותחנונים, והקדוש-ברוך-הוא בודאי לא יעזב אותך.

הדורש שלומך...

ו' תתקכא.

בעזרת השם ותברך, יום שני לסדר חקת, ה' תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל ידידי הנקר לי מאד, שותה מימי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

מכתבך לנכון קבלתי.

אודות שאלתך בענין וכו', העקר עליך לזכר את דברי החכם מכל האדם (קהלת ז, יד): "זה לעמת זה עשה אלקים", הינו שבשביל הבחירה והנסיון על כל צדיק הדבוק בהקדוש-ברוך-הוא, שאינו מסיח דעת פרגע ממנו יתברך, גם כנגדו רשע, אשר מבחון נראה בדיוק כמו הצדיק, בלי שום הפרש כלל. ואם-כן משה רבנו, שהיה פרוש לגמרי, כמו שכתוב (דברים ה, כח): "ואתה פה עמד עמדי", נגדו גם מבין אמות העולם — בלעם, שהיה זה לעמת זה נואף גדול, וזו היתה הבחירה, כי מה שעשה משה בקדושה, עשה לעמתו בלעם בטמאה; וזה סובב בכל דור ודור, שגם בין עם ישראל, כשיש צדיק קדוש הדבוק בהקדוש-ברוך-הוא, זה לעמת זה עומדת נגדו טמאה המסתרת את עצמה, וחושבים שזה גם-כן קדושה, והבוחר יבחר, וזה הנסיון הגדול.

ולכן אומרים חכמינו הקדושים (אבות ה, יט): כל מי שיש בידו שלשה דברים הללו, הוא מתלמידיו של אברהם אבינו: רוח נמוכה ונפש שפלה וכו', ושלשה דברים אחרים הוא מתלמידיו של בלעם הרשע: רוח גבוהה, נפש רחבה וכו'. שואלים המפרשים, למה כתוב מה בין 'תלמידיו' של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע, ולא כתוב: מה בין אברהם אבינו לבלעם הרשע? אלא בלעם בעצמו גם-כן הלך במלבושים של צדיק, בכובע של צדיק, מעיל פרוה רבני וכו', ואמר תורה כמשה רבנו. וכמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מורה"ן, חלק ב', סימן ז'), שבלעם הרשע גם אמר דרשות, ולא הפירו מבחון ההפרש בינו לבין משה, וחשבו הבריות שהוא גם-כן צדיק, אף איש לא ידע שזהו נואף גדול שהתעסק עם אתונו, עד שפתחה האתון פיה, וגלתה את המעשים המגנים שעשה (סנהדרין קה:), אבל על-ידי מי הפירו ההפרש בין הצדיק לרשע? על-ידי התלמידים, כי תלמידיו של אברהם אבינו התנהגו בדרך ארץ גדול, במדות טובות, קדשו שם שמים, ואלו תלמידי בלעם הרשע התנהגו בגסות ובתקפנות, והיו עזי פנים, משחתיים ונוכלים.

אֲשֶׁר ו' תתקכב בנחל כג

והמוסר השכל, שכל זמן שאנו נמצאים בזה העולם עלינו להיות דבוקים בצדיק האמת, המעורר אותנו לעבודת ה', המלמדנו תורה, קיום המצוות, ומדריכנו דרך בחיים — איך לעבר את זה העולם בשלום, וצריכים להתרחק מאד מהרמאים והצבועים המרמים את הבריות, ועל זה צריכים הרבה לבקשו יתברך, שגנזה להיות מקרבים למשה רבנו שבידור הזה, ולא לבלעם הרשע, חס ושלום, המתחזה כמהו.

אקנה שתשפיל ותבין האמת ממי שאמרה.

הדורש שלומך...

ו' תתקכב.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר חקת, ה' תמוז ה'תשמ"ה.

שלום רב אל ... נרו יאיר.

מכתבך לנכון קבלתי, ולא היה לי הפנאי להשיבך עד כה.

מה אמר לך, ידידי היקר! רבנו ו"ל אומר (לקויטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סח), שמדת הפעם היא כל-כף חזקה, שאדם אינו יכול להתגבר עליה, והפעם הורס את האדם, וכמאמר ו"ל (קדושין מא.): רגזן לא עלתה בידו אלא רגזנותא. אדם אינו פועל עם הפעם מאומה, ומה גם שבני-אדם אינם אוהבים איש עצבני, שמוציא עצביו על כל אחד.

וכן אומר רבנו ו"ל (לקויטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נט), אשר כל יהודי צריך שיהיה לו שפע גדול, כי בעת שבא הקדוש-ברוך-הוא את הנשמה, והועידה לרדת לזה העולם, נתן לה כבר שפע רב של מעות, ולמה אם-כן ישנה מציאות של עני? אלא מדת הפעם היא עוצרת השפע, כי תאות הפעם גוברת על תאות ממון; הינו אדם זקוק לכסף בזה העולם להתפרנס ולשלם חובותיו, אף הפעם מעבירו על דעתו ועל דעת קונו, וכשמתפעס כבר אינו רוצה כסף,

כד אשר ו' תתקבג בנחל

וּכְמֵאמָרָם ו'ל (עין שבת קה:): הַמְפַזֵּר מְמוֹנו מִחֲמַת כַּעֲסוֹ, הֲרִי זֶה עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, כִּי כָל הַכּוֹעֵס אֶפְלוֹ שְׂכִינָה אֵינָה חֲשׂוּבָה כְּנִגְדּוֹ (נְדָרִים כב:); כִּי מֵהוּ כַּעֲס? שְׂאֲדָם אֵינּוּ מֵאֲמִין, שְׁפָל הָעוֹבֵר עָלָיו זֶה מֵאֲתוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי אִם הִיָּה מֵאֲמִין, שְׁהַכֵּל מִמְּנוֹ יִתְבָּרֵךְ — דְּבַר גְּדוֹל וְקָטָן אֵינּוּ נַעֲשֶׂה מַעֲצָמוֹ, אֲלֵא בְּהַשְׁנָחַת הַמֵּאֲצִיל הָעֲלִיוֹן, לֹא הִיָּה כּוֹעֵס כָּלֵל, וּמִקְבֵּל כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו בְּשִׂמְחָה, אֲלֵא שֶׁהַכַּעֲס הוֹרֵס אֶת הָאָדָם כָּל-כָּף, עַד שֶׁאֶפְלוֹ כִּשְׂיֹדֵעַ שְׂמֵאֲבָד אֶת מְמוֹנוּ בְּשִׁבִיל כַּעֲסוֹ — אֵין אֲכַפֵּת לוֹ כָּלֵל, וּכְמֵאמָרָם ו'ל (עין שם, ובפסחים סו:): כָּל הַכּוֹעֵס חֲכָמְתוֹ מִסְתַּלְקֵת מִמְּנוֹ; כָּל עַל-יָדֵי מַדַּת הַכַּעֲס אָדָם מֵאֲבָד שְׁפִיּוֹת דַּעְתּוֹ וּמַחוֹ, וּמֵאֲבָד אֶת צוּרַת הָאָדָם שְׁבוּ, עַד שֶׁהַסּוֹבְבִים פּוֹחֲדִים מִמְּנוֹ לַעֲמֹד בְּקִרְבָּתוֹ וּבְד' אֲמוּתָיו.

וְעַל-כֵּן מַדַּת כַּעֲס מְגַנֶּה מְאֹד, וְאֵין מְשִׁיגִים עַל יָדָהּ מְאוּמָה. וְאִם הִיָּה אָדָם זּוֹכֵה לְאַמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֵּכַת, לִידַע שְׁפָל הַקּוֹרָה עִמּוֹ זֶה מִמְּנוֹ יִתְבָּרֵךְ, הִיָּה סוֹבֵל עַל כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו, כִּי הַסְּבָלָן הוּא הַמְּנַצֵּחַ; אִם רוֹצִים לְנַצֵּחַ בְּזֶה הָעוֹלָם, צָרִיכִים לְקַנּוּת אֶת מַדַּת הַסְּבָלָנוּת, וְזֹאת — עַל-יָדֵי תַקְוָה הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, אִף שְׂרוּאָה רְשָׁעִים אֲרוּרִים הַמְּעַלְלִים עָלָיו עֲלִילוֹת שְׂוֵא, שְׂאֵין בּוֹ לֹא מִנִּיָּה וְלֹא מִקְצָתִיָּה, אִף-עַל-פִּי-כֵן מִתְחַזֵּק וְיֹדֵעַ שֶׁהַכֵּל מֵאֲתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֲשֶׁר זֶהוּ רַק נִסְיוֹן שְׂמִנְסִים אוֹתוֹ מִן הַשָּׁמַיִם, אֲזִי לְבִסּוּף כָּל שׁוֹנְאָיו נוֹפְלִים תַּחְתּוֹ, וְזוֹכֵה לְטוֹב אֲמִתִּי וְנִצְחִי וְלִנְעָם הָעֲלִיוֹן. וּכְמֵאמָרָם ו'ל (מְדַרְשׁ הַנֶּעְלָם, פְּרֻשַׁת נח): "לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זָר", שֶׁלֹּא תִהְיֶה נּוֹחַ לְכַעֲס.

אֲשֶׁרִי הַמְּחַדִּיר בְּלִבּוֹ יְדִיעוֹת אֱלוֹ, וְאֲשֶׁרִי חֵלְקוֹ!

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תתקבג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֵר חֲקַת, ו' תְּמוּזַת ה'תשס"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֵל יְדִידֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד ... גְּרוֹ יֵאִיר.

אָשׁר ו' תתקכג בנחל כה

אַת מכתבך לנכון קבלתי, וגדל שמחתי שאַתה מחזק את עצמך לילך בתמימות ובפשיטות בדרךי רבנו ז"ל — אין לשער ואין לתאר כלל, כי בזה העולם צריכים התחזקות עצומה מאד מאד, אפלו כשכבר יודעים מרבנו ז"ל צריכים התחזקות עצומה מאד, כמספר בין אנשי שלומנו, שפעם אחת אמר רבנו ז"ל למוהרנ"ת ז"ל: "כבר תפשתי אתכם בשק", ענה ואמר מוהרנ"ת ז"ל: "רבי, ראו לקשר את השק חזק שלא נברח"... הרי אפלו כשכבר מנחים בתוך השק, יכולים, חס וחלילה, לברח.

ועל-כן כל מי שרוצה להיות מקרב אל רבנו ז"ל, צריך התחזקות עצומה מאד מאד ובפרטיות אלו אשר בהיכלא דמלכא "היכל-הקדש", וזוכים להפיץ את אור רבנו ז"ל, הם צריכים התחזקות עצומה מאד מאד, כי עליהם אורב הבעל-דבר מאד להפילם ולרחקם ממקום חיותם, מאחר שהם זוכים ומזפים את הרבים בהפצת מעינות החכמה חוצה.

ראה, אהובי, אחי היקר! להכניס את עצמך בתוך האמונה הקדושה, לידע שאין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל הם עצם עצמיית חיות אלקותו יתברך, וזה יחזק אותך בכל מצריך, כי עקר החזק הוא האמונה הקדושה, באשר אמר לנו רבנו ז"ל, שאדם צריך לחפש בעצמו תמיד איך אוחו באמונה, כי יש בני-אדם, אשר סובלים חלאים רעים ורבים מאד, והעקר — מפני חסרון אמונה וכו' (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ה').

ראה לעסק בהפצת ספרי רבנו ז"ל במסירות נפש, וזה יביא לך פרנסה בשפע. כי רבנו ז"ל אמר, שצריכים לעשות כלי בעבור הבטחון, ועקר הכלי הוא לדבר עמו יתברך, כי למעלה המעות הם אורות רוחניים (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כה, וסימן ט), וכשבאים למטה נתגשמים במעות. על-כן צריכים לדבר הרבה עמו יתברך, כי קימא לן עקימת שפתיים הוי מעשה, כי זה שאדם מדבר עמו יתברך, זה כבר הכלי והמעשה שעושה בשביל פרנסה. וכן צריכים

לדבר עם אחרים ממנו יתברך, ועל-ידי שאדם מדבר עמו יתברך וממנו יתברך, על-ידי-זה יהיה לו כלי להמשיך שפע פרנסה.

בענין קדשות העינים, האדם צריך להרגיל את עצמו להסתכל בכל דבר בעצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, ועל-ידי-זה ינצל מפל מיני ראיות אסורות, דהינו שהאדם צריך לחקק בדעתו ולידע, כי הכל לכל אין סוף ברוך הוא יתברך שמו, שהלביש עצמו בלבוש דומם, צומח, חי, מדבר, ועל-ידי-זה שמכניס בדעתו אמתת מציאותו יתברך, אם יתמיד בדבר זה, סוף כל סוף לא יראה אלא אמתת מציאותו יתברך, ולא יתבלבל משום דבר. כֵּאֲשֶׁר אָמַר רַבֵּנוּ ו"ל (שבחי-הר"ן יח), שֶׁאֶצְלוֹ אֵין הַפֶּרֶשׁ בֵּין אִישׁ לְאִשָּׁה, וּבֵין מְלֶאֶךָ לְאִשָּׁה, כִּי מֵרַב הַכִּלּוּתוֹ שְׁזָכָה רַבֵּנוּ ו"ל לְהַכִּלֵּל בּוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֶה זָכָה לְרֹאוֹת רַק אֲמֵתַת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְאֵת הַהִשְׁגָּה וְהָאוֹר הַזֶּה רַבֵּנוּ ו"ל רוֹצֵה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ.

ועל-כן אמר רבנו ו"ל: סגלה להנצל מהרהורים רעים, הוא לקרא "שמע ישראל הו"ה אלקינו הו"ה אחד", "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" (עין לקוטי-מוה"ר"ן, חלק א', סימן לו), שזה כלל גילוי האמונה הקדושה. וכמוכא בלקוטי-הלכות (קריאת שמע, הלכה ד'), עין שם.

אודות תפלה, צריכים להתפלל רק להקדוש-ברוך-הוא, ובהתקשרות להצדיק האמת, אבל לא בלשון נוכח להצדיק, כי עקר מעלת התפלה כשהיא מקשרת אל הצדיקים ומתפללים בזכותם, כמו שאנו אומרים: "אלקי אברהם ואלקי יצחק ואלקי יעקב" — הכל בזכותם, אבל לא אליהם, וזה ברור.

כי כל ענין ההתקשרות לצדיקים, שאנו מבקשים ממנו יתברך, שיעשה לנו חסד חנם בזכות הצדיקים הגדולים מאד מאד, שזכו לגלות ולפרסם אמתת מציאותו יתברך בעולם, ולהוריד את השכינה, ואנו מגשמים מאד מאד, ופחותים ומלכלכים, ואין לנו שום זכות, ואנו מבקשים בזכות הצדיקים, אבל לא להתפלל אל הצדיק.

אָשֶׁר ו' תתקכד בנחל כז

אודות גר תמיד, לא כדאי להדליק בבית גר תמיד מפמה טעמים. והעקר להדליק שני גרות של שמן וית לכבוד שבת-קדש, וזה מספיק, ואז יבקש ממנו יתברך, שיתגלה אורו של רבנו ז"ל בכל העולם כלו. בן מקבל אצל אנשי שלומנו בשם מוהרנ"ת ז"ל: בשעה שאשה מדלקת גר שבת-קדש, אז תתפלל, שאורו הגנוז של רבנו ז"ל יתפשט בכל העולם כלו.

אודות הפצת ספרי רבנו ז"ל — אין למעלה מזה, כי בזה יעזר שיתקרב אחינו בני ישראל אליו יתברך, ולקרב בני-אדם לקונם, זה מאד מאד יקר אצלו יתברך. הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתזכה להפיץ את אור רבנו ז"ל בתמימות ובפשיטות גדולה.

היה ראוי, שלא תעזב את העיר אפקים, כי כבר התחלתם שם, אז עליכם לסיים שם, כי זו עירה טובה מאד לקרב את אחינו בני ישראל אליו יתברך על-ידי למודו של רבנו ז"ל.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

דרישת שלום לידידי היקר לי מאד ... גרו יאיר, גם אליך נאמר כל המכתב הזה, אקווה שתעשה לעצמך קביעות לכתב לי מכתב אחד בכל שבוע, ואז אכתב לך חזרה.

הנ"ל.

ו' תתקכד.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר חקת, ו' פמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כלליות אנשי שלומנו היקרים "חסידי ברסלב", הוי"ה עליהם ישרה שכינתו תמיד.

אחי ורעי היקרים! תהלה להשם יתברך, שאנו זוכים להתקבץ

כָּאֵן יַחַד וּלְדַבֵּר מִדְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר גִּדְּל הַמַּעֲלָה הַזֶּה — אֵין לְתֵאָר וְאֵין לְשַׁעַר כָּלֵל.

רַבְּנוּ ז"ל אָמַר פֶּעַם עַל עֲצָמוֹ שֶׁהוּא סוּד; וּבְדַרְכּוֹ כָּלֵל סוּד כְּשִׁמְגָלִים אוֹתוֹ — אֵינְנוּ בְּגֵדֵר סוּד. אֲבָל אוֹרוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, זֶהוּ סוּד כְּזֶה, שֶׁאֶפְלוּ כְּשִׁמְגָלִים אוֹתוֹ — נִשְׁאָר סוּד; נִמְצָא, שֶׁכָּל הַגְּלוּי שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל הוּא גְלוּי רוּחָנִי. רַבְּנוּ ז"ל מְגַלֶּה אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁנִּרְגֵּשׁ אִיךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נִמְצָא פֶה אֲתָנוּ, עִמָּנוּ וְאֶצְלָנוּ, בְּמַצָּבִים הֵכִי קָשִׁים, בְּרִגְעִים הֵכִי קָשִׁים הַחוֹלְפִים עַל הָאָדָם, שֶׁנִּזְכָּה לְהֵבִין וּלְהִרְגִישׁ שְׂאֵין בְּלִעְדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל. דְּבַר רוּחָנִי זֶהוּ סוּד, לֹא כָּל אֶחָד רוּאָה רוּחָנִיּוֹת, לֹא כָּל אֶחָד שׁוֹמֵעַ רוּחָנִיּוֹת, וְלֹא כָּל אֶחָד מִרְגִישׁ רוּחָנִיּוֹת. וְאֵם נֹאמֵר, שֶׁהִנֵּה הוּא כְּכֹר חוֹשֵׁב מְרוּחָנִיּוֹת, וְזוֹכָה לְהִסְתַּכֵּל עַל רוּחָנִיּוֹת וְלִשְׁמַע רוּחָנִיּוֹת, אֲבָל הִנֵּה כְּכֹר נֶעְלָם מִמָּנוּ, וְלִכֵּן זֶה הַסוּד שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל.

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (בְּרִכוֹת מג:): מִנִּין שֶׁמְבָרְכִים עַל הַרִיחַ? שֶׁנֹּאמַר: "כָּל הַנִּשְׁמָה תִּהְלֵל י"ה", אֵיזָה דְּבַר שֶׁהַנִּשְׁמָה נִהְיֶית מִמָּנוּ וְלֹא הַגּוֹף? הֵיךְ אוֹמֵר זֶה הַרִיחַ, כִּי עָקַר תַּעֲנוּג הַנִּשְׁמָה זֶה שֶׁעָשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא, שֶׁזֶה רִיחַ — רוּחָנִיּוֹת אֱלֻקוֹת, וְזֹאת אֵין יְכוּלִים לְהִסְבִּיר לְשַׁנִּי. וְלִכֵּן כָּל הָעִנְיָן שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל זֶהוּ סוּד, כִּי רַבְּנוּ ז"ל מְגַלֶּה אֶת הַבוּרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אִף שֶׁכָּלֵם יוֹדְעִים שִׁישׁ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעוֹלָם, אֲבָל לְהִרְגִישׁ שֶׁהִנֵּה הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֲתָנוּ, עִמָּנוּ וְאֶצְלָנוּ, זֶה דְּבַר קָשֶׁה מְאֹד לְהַכְנִיס בְּעוֹלָם.

מִסְפָּרִים עַל הַצְּדִיק הַקְּדוּשׁ רַבִּי לױ יִצְחָק מִבְּרֵדִיטְשׁוֹב זי"ע, שֶׁנִּשְׂאָ לֹאשָׁה בַת מִמְשַׁפְּחָה מִתְּנַגְדַת לְדָרְךָ הַחֲסִידוֹת, וְהַרְבֵּי הַקְּדוּשׁ נִמְשָׁךְ לַחֲסִידוֹת, וְנִסְעַ לְמַגִּיד מִמְעֻזְרִיטְשׁ זי"ע, וְיֵשֵׁב שֵׁם שֶׁשָּׂה שְׁבוּעוֹת רְצוּפִים. חֲמִיו הִתְנַגַּד מְאֹד עַל הַתְּקַרְבוֹתוֹ לְדָרְךָ הַחֲסִידוֹת, וּבְכַרְט שֶׁעֲזַב אֶת אִשְׁתּוֹ לְזִמְן רַב כְּל-כָּף, אֲזִי הַקְּפִיד עָלָיו מְאֹד, וְשָׂאֵלוּ בְּכוּז: אָמַר נָא לִי, מַה לְמַדְתָּ בְּשִׁשָּׁה שְׁבוּעוֹת? וְעָנָה לוֹ: לְמַדְתִּי שִׁישׁ אֱלֻקִּים חַיִּים וּמְלֶךְ עוֹלָם, הַמְּחִיָּה וּמְהִיָּה אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה. הַחַל חֲמִיו לְשַׁחַק, וְקָרָא לְמִשְׁרַתַת הַגּוֹיָה, וְשָׂאֵלָה:

אֲשֶׁר ו' תחקד בנחל כט

מי ברא את העולם? וענתה: אלקים. אזי פרץ חמיו בשחוק ואמר: בשביל זה הצרכת לישוב שם ששה שבועות, ללמד שיש אלקים, הלא אפלו המשרתת הגויה יודעת זאת. וענה ואמר לו חתנו: היא אומרת, אבל אני יודע.

נמצא, שאין די בכך שמדברים ומספרים מזה, אלא צריכים לנדע את זאת, ולהחזיר עמק בלב, כמו שכתוב (דברים ד, לה): "וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא אלקים, אין עוד מלבדו"; להחזיר את הקדוש-ברוך-הוא בתוך תוכנו, ולחיות עם זה, וכרגע שאדם חי עם הבורא יתברך שמו, אזי אפלו במצבים הקשים ביותר כשנדמה שאפסה תקנה, הוא מתחזק ובורח אליו יתברך, ומתחבא בסתר צל כנפיו יתברך, אשר הוא המקום הבטוח ביותר להסתתר בו, ושם אין יכולים לעשותו דבר.

הצדיק הקדוש רבי יוסף יצחק מליובאוויטש זי"ע, כשעצרו אותו, ועבר ענויים קשים בבית-סהר, אשר אי אפשר לתאר כלל איך אדם יכול היה לעבר יסורים קשים כאלו, השפלות ובזיונות כאלו, שהיו קשות אפלו לאדם פשוט, מכל שכן לגדול בישראל, מנהיג הדור. לימים ספר: "תכף-ומיד כשעצרו אותי, קבלתי על עצמי להכניס בעצמי היטב את האמונה בהקדוש-ברוך-הוא, אשר אין עוד מלבדו, לא אכפת לי מאום, אני מוסר עצמי לגמרי אליו יתברך, ומה שהוא ירצה בן יהיה, וזה מה שעזרני לעבר על כל הענויים". עד כדי כך שספר, כי פעם בעת חקירה, ישבו מולו שני קומניסטים, שמוצאם יהודי היה, ועשנו סיגריות, והביטו בו ברציחה כזו, וברצונם היה להפיל עליו פחד, אשר זו שיטתם של החוקרים לשבר את האסיר ברוחו, אבל אם האסיר מחזיק עצמו בקור רוחו, הם נשברים ולא הוא, בראותם כי הוא אגוז קשה לפצוח. וכשעה שהתבוננו בו, התבונן עליהם בחזרה ולא התפעל כלל, וכשהוציאו עוד סיגריה לעשן, העז לבקש מהם גם-כן, ובלית בררה נתנו לו גם-כן ועשן למולם, ולא דבר מאומה, ושאלו אותו: היודע למה אתה יושב כאן? וענה: לאו. והוציאו אקדח והניחו על השלחן, ואמרו לו: הרואה אתה את הצעצוע הזה, הרבה

אֲנָשִׁים שֶׁלֹּא רָצוּ לְפָצוֹת פֶּה, פָּצוּ אוֹתוֹ בְּעֵטִיו שֶׁל צַעֲצוּעַ זֶה. עָנָה וְאָמַר לָהֶם: הַצַּעֲצוּעַ הַזֶּה מִפְּחִיד רַק מִי שֶׁחֹשֵׁב שִׁישׁ עוֹלָם אֶחָד בְּלָבָד, וַיֵּשׁ לוֹ הִרְבֵּה אֱלֹהִים, אֲכַל מִי שֶׁמֵּאֲמִין בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת, וּבְאֱלֹקִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם אֶחָד יַחִיד בְּלָבָד, וַיִּוֹדַע שֶׁאֵין בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, הוּא אֵינוֹ מִפְּחַד מְזֵה. וְהַחֹקְרִים יֵצְאוּ מִדַּעְתָּם וְכוּ'.

נִמְצָא, מִי שֶׁחֲזַק בְּאֱמוּנָה, שׁוֹם דָּבָר אֵינוֹ יָכוֹל לְשַׁבְּרוֹ, כַּמּוֹכָא (שיחות הר"ן, סימן לב): כִּשְׁשׁ לְאָדָם אֱמוּנָה, יָכוֹל לַעֲבֹר עַל הַכֹּל, וְנִכְנָס בּוֹ רָצוֹן חֲזַק אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁאֵינוֹ רוֹצֵה כְּלוּם רַק אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְזֶהוּ הַתַּעֲנוּג הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר. הַלְוֹאֵי שֶׁנִּזְכָּה לְהַחֲדִיר בְּנוֹ יְדִיעוֹת אֵלוֹ, שֶׁנִּדְעַע שֶׁאֵינָנוּ צְרִיכִים אֵף אֶחָד רַק אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמִמִּילָא לֹא נִצְטַרְךָ שׁוֹם בְּרִיָּה, וְאֵין לָנוּ לַחֲשֹׁשׁ מֵאֵף אֶחָד.

אֵף מִצַּד שְׁנֵי צְרִיכִים לְזַכֵּר הַיֵּטִב: אֱמוּנָה בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יֵשׁ בְּזֶה כָּלֵל גָּדוֹל, צְרִיכִים לִידַע מַה כֵּן וּמַה לֹּא, בְּיָדָאֵי הַכֹּל זֶה אֱלֹקוֹת וְאֱלֹקוֹת זֶה הַכֹּל, אֵף צְרִיכִים לְהַפְרִיד בֵּין טוֹב לְרַע, וּבַעֲבוּר זֶה נִתֵּן לָנוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר הִיא מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ מַה מִּתֵּר לַעֲשׂוֹת וּמַה אָסוּר, מַהוּ טוֹב וּמַהוּ רַע. אֲמַת וְאֱמוּנָה — זֶה הַיִּסוּד בִּיְהוּדוּת, בְּלִי אֱמוּנָה אֵין לְאָדָם כְּלוּם, עִם אֱמוּנָה יֵשׁ לוֹ הַכֹּל, אֵף גַּם בְּאֱמוּנָה צְרִיכִים לַדַּעַת מַה כֵּן וּמַה לֹּא, כִּי יֵשׁ אֱמוּנוֹת כְּזֹבִיּוֹת כְּמוֹ הַגּוֹיִים, שֶׁמֵּאֲמִינִים בְּשִׁמְשׁ, לְבָנָה, כּוֹכָבִים, חַיּוֹת וּצְמָחִים. וְלִכֵּן אוֹמֵר רַבְּנּוּ ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ז'), שֶׁאֲמַת וְאֱמוּנָה הוֹלְכִים בְּיַחַד, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְהֵאֲמִין בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֲלֵא עִם אֲמַת, וְאִם יֵשׁ בִּי אֲמַת אֵין יָכוֹלִים לְהַטְעוֹת אוֹתִי, כִּי תִכְףּ-וּמִיד כְּשֶׁאֲנִי רוֹאֶה אֶת הָאֲמַת בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲנִי יוֹדַע מַה מִּתֵּר וּמַה אָסוּר. וְלִכֵּן אֱמוּנָה צְרִיכָה לִילָף עִם אֲמַת.

הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה כּוֹתֶבֶת: "וְאֶהְבֶּתָּ לְרַעַךְ כְּמוֹךָ" — זֶה כָּלֵל גָּדוֹל בַּתּוֹרָה (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פָּרָשָׁה כֹד, סִימָן ז'), אִם הַתֵּנָא הַקְּדוּשׁ רַבִּי עֲקִיבָא לְמַד לְתַלְמִידָיו, שֶׁכֹּל הַתּוֹרָה כְּלָה תְלוּיָהּ בְּמִצְוָה זו, סִימָן שִׁישׁ בְּזֶה דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד. הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מְבַהֵינָהּ, שֶׁאָדָם צְרִיךְ

אֲשֶׁר ו' תתקבד בַּנְחֵל לֹא

לְאַהֵב אֶת חֲבֵרוֹ כְּמוֹ שְׂאוֹהֵב אֶת עַצְמוֹ, אֵינִי מְעַנֵּן לְגַנֹּב מִהַזֵּילֹת, כִּי אֵינִי מְעַנֵּן שְׂיִגְנוּבוֹ מִמֶּנִּי, אֵינִי מְעַנֵּן לְשַׁפֵּף דָּם הַזֵּילֹת, כִּי אֵינִי מְעַנֵּן שְׂיִשְׁפְּכוּ אֶת דְּמִי, לְכֵן צְרִיכִים לְדַעַת בְּאַמוּנָה מַה כֵּן מַה לֹּא, לְהַפְרִיד בֵּין טוֹב לְרַע, וְלְכֵן יֵשׁ לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּבְלִי הַתּוֹרָה אֵין זֶה אַמוּנָה, אֲלֹא אַמוּנוֹת פְּזֻבוֹת, כִּי גַם גּוֹיִים יֵשׁ לָהֶם אַמוּנוֹת שְׂמֵאֲמִינִים בְּעֵץ וְאֶבֶן, עֶפֶר וְעֲשָׂבִים, אֲבָל הַכֹּל דְּמִיוֹנוֹת וּשְׂטִיּוֹת. בְּרַגַע שְׂנֹקֵבֵל יְסוּד זֶה, זֶה נִקְרָאת אַמוּנָה שְׂלֵמָה הַמְּחַבֵּרֵת עִם הַתּוֹרָה.

וְלְכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יְבָמוֹת ע.ט.): שְׂלֵשָׁה סִימָנִים בְּאַמָּה זֶה, אִם רוֹצִים לִידַע עַל פְּלוֹנִי אִם יְהוּדִי הוּא, שְׂלֵשָׁה סִימָנִים יֵשׁ בְּזֶה: רַחֲמָנִים, בִּישְׁנַיִם וּגּוֹמְלֵי חֲסָדִים. אִם אֶחָד רַחֲמָן שְׂמַרְחָם עַל הַזֵּילֹת, סִימָן שֶׁהוּא יְהוּדִי, כִּי כָּל אָדָם מְרַחֵם עַל עַצְמוֹ, וְדוֹאֵג לְעַצְמוֹ שְׂיִהְיֶה לוֹ אֲכָל לְאֶכֶל וּבִגְד לְלִבֵּשׁ, וּבֵית לְגוֹר, כָּל אֶחָד דוֹאֵג בְּעִבּוּרוֹ, אֲזִי כְּמוֹ שֶׁהוּא רַחֲמָן עַל עַצְמוֹ, כִּי צְרִיף לְרַחֵם עַל זֹלָתוֹ. וְאִם רוֹאִים יְהוּדִי שְׂמַרְחָם עַל הַזֵּילֹת כְּפִי שְׂמַרְחָם עַל עַצְמוֹ — זֶה יְהוּדִי אֱמֵתִי. בִּישְׁנַיִם — אִם אֶחָד מִתְבַּיֵּשׁ לַעֲשׂוֹת עוֹל לַזֵּילֹת, כִּי מִתְבַּיֵּשׁ מִעַצְמוֹ — אֵיךְ אֵנִי יְכוֹל לְהִרַע וּלְהִזִיק לַזֵּילֹת, אֵיךְ אֵנִי יְכוֹל לְהִיּוֹת אֶחָד בְּפֶה וְאֶחָד בְּלֵב? בְּזֶה מְגַלֶּה שֶׁהוּא יְהוּדִי, וְכֵן גּוֹמֵל חֲסָד — שְׂמַרְכָּה בְּאַהֲבַת הַבְּרִיּוֹת וּבְצִדְקָה וְחֲסָד, בְּזֶה מוֹכִיחַ בְּעֵלִיל, שְׂמַזְרַע יִשְׂרָאֵל הוּא. אֵתָה רְגִישׁ וְנִפְגַּע בַּעַת שֶׁהַזֵּילֹת פּוֹגַע בָּךְ וּמְבַזֶּה אוֹתָךְ, כְּמוֹ-כֵן תִּהְיֶה רְגִישׁ כְּלִפִּי זֹלָתָךְ, וְאֵל תְּבַזֶּה אוֹתוֹ, וְתִזְהַר בְּכַבּוּדוֹ מְאֹד. אֵתָה רוֹצֶה שְׂיַעֲשׂוּ עִמָּךְ חֲסָד? כְּמוֹ-כֵן זָכֹר, שְׂגַם הַזֵּילֹת מַגִּיעַ לְמַצְבֵּים קָשִׁים וְזָקוּק לְעִזְרָתָךְ. וּשְׂלֵשָׁה סִימָנִים אֵלוֹ מְעִידִים עַל הַיּוֹתוֹ יְהוּדִי טְהוֹר. אֲבָל אִם רוֹאִים יְהוּדִי אֶכְזָר, שְׂאִינוֹ מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת, וּמַעֲזֵ פָּנָיו וּמַחְצִיף פָּנָיו, וְאִינוֹ חַפֵּץ לְסַיַע לַזֵּילֹתוֹ, סִימָן שְׂאִינָנוּ יְהוּדִי טְהוֹר, וּבְמִשְׁקֵי הַדּוֹרוֹת נִתְעַרְבַּ בְּמִשְׁפַּחְתּוֹ אֵיזָה גּוֹי אֲרוּר טְמֵא, גּוֹי הוּא כְּלוֹ רַע, שְׂרָשׁוֹ רָשָׁע וְחֹשֶׁךְ, וְאֵלוֹ יְהוּדִי טְהוֹר, כְּלוֹ טוֹב.

וְדַבֵּר זֶה רוֹצֶה לְהַחֲדִיר בְּנוֹ רַבְּנוּ ו״ל — לְהֵאֱמִין בְּהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּף-הוּא שְׂמַנְהִיג עוֹלָמוֹ בְּחֲסָד וּבְרַחֲמִים, בְּצִדְקָה וּבְמִשְׁפָּט, וְהַכֹּל

לב אֲשֶׁר ו' חתקכד בַּנְחַל

זֶה אֱלֹקוֹת וְאֱלֹקוֹת זֶה הַכֹּל. אֲבָל הַכֹּל עַל-פִּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה:
 רַחֲמָנוּת, בִּישָׁנוֹת וּגְמִילוֹת חֲסָדִים. וּמָה עָשָׂה הַסֵּם "ד-מ"ם? אוֹמֵר
 הַנְּבִיא (ישעיה ה, כ): "הוֹי הָאוֹמְרִים לְרַע טוֹב וְלְטוֹב רַע, שָׁמַיִם חֲשָׁף
 לְאוֹר וְאוֹר לְחֹשֶׁךְ, מֵר לְמַתּוֹק וּמַתּוֹק לְמֵר, הוֹי חַכְמִים בְּעֵינֵיהֶם
 וְנִגְדוּ פְּנֵיהֶם נְבוֹנִים, מְצַדִּיקֵי רָשָׁע עֲקֵב שָׂחָד, וְצַדִּיקַת צַדִּיקִים יִסִּירוּ
 מִמֶּנּוּ". תְּמִיד יִתְחַבְּרוּ עִם רָשָׁעִים, כִּי יִקְבְּלוּ מֵהֶם שָׂחָד, וְאֵלּוּ אֵת
 צַדִּיקַת הַצַּדִּיקִים יִבְטְלוּ וַיִּשְׁפִּיחוּ.

אָנוּ תַלְמִידֵי רַבֵּנוּ ז"ל, וְאִם בְּרִצּוֹנֵנוּ לְהִקְרָא עַל שְׁמוֹ, עָלִינוּ
 לְצִיַּת אוֹתוֹ בְּכָל אֲשֶׁר יֹאמֵר. רַבֵּנוּ ז"ל מְחַדִּיר בְּנוֹ אֶמֶת וְאִמוּנָה
 לְהַפִּיר אֵת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְלְהַתְקַרֵּב אֵלָיו, וְלִלְמַד תּוֹרָתוֹ יִתְבַּרַךְ
 וְלִקְיָם מְצוּתָיו הַקְּדוּשׁוֹת.

רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר, שְׂאִסּוֹר לְעֵשֶׂן, עַל-כֵּן אִסּוֹר לְנַגֵּעַ בְּסִיגְרִיָּה, רַבֵּנוּ
 ז"ל אָמַר שְׂלֵא לְשִׁתּוֹת יַיִן שְׂרָף, צְרִיף לְצִיַּתוֹ בְּכָל אֲשֶׁר יֹאמֵר, וְלֹא
 — אֵינָנוּ נִקְרָאִים עַל שְׁמוֹ ז"ל. רַבֵּנוּ ז"ל הִקְפִּיד מְאֹד לִילֵף בְּבִגְדֵים
 נְקִיִּים וְשְׂלֵמִים, וְעָלִינוּ תַלְמִידֵינוּ לְהַזְהִיר בְּזֶה וּלְקַדֵּשׁ אֵת שֵׁם רַבֵּנוּ
 ז"ל, וְלִשְׁמֹר עַל נְקִיּוֹת הַבְּגָדִים בְּמֵאֵד מְאֹד, וְלֹא לְהַפִּיף, חֵס וְשְׁלוֹם.

מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל הִלָּךְ פַּעַם לְצִיּוֹן רַבֵּנוּ ז"ל, וְדָרְכּוֹ הִיָּתָה תַּכְף
 כְּשֶׁהִגִּיעַ לְאוֹמֵן הִיָּתָה לוֹ אַכְסֵנְיָה בְּסוּמָף, הִנִּיחַ שָׁם מִטְלָטְלוֹ, וְרָץ
 לְצִיּוֹן רַבֵּנוּ ז"ל לְשַׁפֵּף שָׁם שֵׁיחַ וּתְפִלָּה, כִּבֵּן הַמַּתְחַטֵּא לְפָנָיו אָבִיו.
 תַּלְמִידוֹ ר' נַחֲמָן טוּלְטְשִׁינְעֵר, רָץ תַּכְף-וּמֵיד אַחֲרָיו, וְרָצָה לְרֹאוֹת
 אֶת אָפֶן הַנְּהַגְתּוֹ שֶׁל רַבּוֹ, וְכִיצַד מְתַפְּלֵל בְּצִיּוֹן, וְתַכְף כְּשֶׁרָץ —
 נִתְפַּס בְּגָדוֹ וְנִקְרַע, אָמַר לוֹ מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל: חֲזֹר לְאַחֲרָיִךְ וּתְפֹר
 בְּגָדֶךָ. עָנָה וְאָמַר: כְּשֶׁאֲחֲזֹר לְאַכְסֵנְיָה אֲתַפֵּר. עָנָה וְאָמַר לוֹ רַבּוֹ: אִם
 לֹא מְצִיִּיתִים אֶת הַרְבִּי, לְמָה בָּאִים אֵלָיו? ! הֵינּוּ רַבֵּנוּ ז"ל הִקְפִּיד
 שְׂלֵא לִילֵף בְּבִגְדֵים קְרוּעִים, וְאֵיךְ אֲתָה יָכוֹל לְבֹא אֵלָיו בְּבִגְדֵי
 קְרוּעִים? ! לְמִדֵּים מְכָאן גְּדֵלַת אִמוּנַת חַכְמִים, שְׁמוֹהֲרַנְ"ת ז"ל הִאֲמִין
 שְׂרַבֵּנוּ ז"ל חֵי, וּבָאִים אֵלָיו, וְאֵיךְ יִתְכַן לְבֹא אֵלָיו כְּשֶׁאֵין מְצִיִּיתִים
 אוֹתוֹ? ! כִּי זֹהֵי שְׂלֵמוֹת אִמוּנַת חַכְמִים — כְּשֶׁהַצַּדִּיק אוֹמֵר מִשְׁהוּ,
 זֶהוּ זֶה! צְרִיכִים לְצִיַּתוֹ.

אָשֶׁר ו' תתקכה בנחל לג

עלינו לשמח מאד, שזכינו לרבי נפלא כזה, רבי המחזק ומאמץ אותנו, רבי המגלה לנו גלויים כאלו, רבנו ו"ל יכול לתקן את כל הנשמות, אבל רק אלו שבאים אליו ומציתים אותו. ואמר רבנו ו"ל (שיחות ה"ן, סימן קעז), שעלינו מאד לשמח עם רבי כזה, המעודד ומשמח אותנו, ומחזיר בנו תקנה בחיים.

ראו להתמיד בספריו הקדושים, אשר פניו, שכלו וחקמתו גנוזים בהם, כמובא (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן קצב), וככל שלומדים יותר בספרי רבנו ו"ל, כן מקרבים אליו יותר, כי רק כזה תליזה ההתקרבות אל רבנו ו"ל — בלמוד ספריו הקדושים. אשרי הזוכה ומצית, אזי לרב טוב הצפון זנכה.

הדורש שלומכם באהבה רבה מאד...

ו' תתקכה.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר חקת, ו' תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל ידידי היקר לי מאד.

את מכתבך לנכון קבלתי.

אודות זרע של קימא, ראה שאשתך תזהר בטהרת המשפחה, והיה טוב לכם לנסע אל ציון רבי שמעון בר יוחאי, ולבקש שם רחמים עליכם, ולהבטיח שאם יולד לכם בן, תקראו לו שמעון.

היה מאד רצוי, שאשתך תדליק שני גרות של שמן זית נוסף על הגרות שמדלקת לכבוד שבת, ואז לבקש ממנו יתברך זרע חיאה וקימא.

לד אשר ו' תתקכו בנחל

ראו לבדק את המזוזות אם הן כשרות, כי לפעמים על-ידי קלקול המזוזות קשה להפקד.

ראה שאשתך תרצה להפקד.

המאחל לך הצלחה רבה...

ו' תתקכו.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר חקת, ו' תמוז ה'תשמ"ה.

שלוש וברכה וכל טוב סלה נגיעו ויירדפו אל היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע הטוב ממך, איך שאתה מחזק את עצמך.

תדע, כי בזה העולם צריכים חזק גדול מאד, ובפרט מי שרוצה להכניס אל הקדשה, ולדבק את עצמו באור אין סוף ברוך הוא, הוא צריך חזק גדול מאד מאד, כי הסטרא אחרא אורבת עליו מאד. ובפרט מי שזוכה ליחד יחודים קדושים ולבכות לפניו יתברך, אשר בזה מתקן את נשמתו, עליו מתגברות הקלפות מאד, עד שיזכה להכליל לגמרי בו יתברך.

עליך לדעת, כי הנשמה היא עצם אלקות, והמחשבה של האדם היא הלבוש של הנשמה, ועל-כן אם אדם מקדש את מחשבתו ביחודי שמוותיו יתברך, על-ידי-זה מוריד את החלדה מהלבוש, עד שזוכה ללבוש מזך, עד שמאירה בו נשמתו, והיא בעצמה מגלה לו רזי וסתרי תורה. ולזכות לזה הוא — על-ידי רבוי תפלה, לבכות הרבה אליו יתברך, ובזה שאדם בוכה, על-ידי-זה מאיר בו מחו, ואז יוכל לראות את הא"ב בכל פרטי הבריאה; כי בכל פרט ופרט בבריאה, שם גנוזות אותיות א"ב. וזו תבת בכי"ה — כ"ב י"ה, הינו על-ידי שאדם בוכה הרבה אליו יתברך, מזדככים לו המחין

אָשֶׁר ו' תתקכו בנחל לה

שְׁנַקְרָאִים י"ה, אבא ואמא, ואז זוכה לראות את הכ"ב אותיות
הטמונות והגנוזות בתוך הבריאה, וזוכה לחדש הרבה חדושי תורה.

כי באמת הכל אין סוף ברוך הוא יתברך שמו, והוא יתברך שמו
מתלבש בכל פרט ופרט מעסקי העולם הזה: דומם, צומח, חי, מדבר,
ומצמצם את עצמו מאין סוף עד אין תכלית, לגלות לאדם סודות
נפלאים, שזה כלל הא"ב היוצאים מכל פרט מעסקי העולם הזה, כי
הצדיקים הקדושים זוכים לקרב ולחד את האותיות כ"ב א"ב, עד
שנעשה אצלם תבות שלמות, וזוכים לגלוי נבואה. אף לזכות לזה
צריכים הרבה בכיה, וזה אותיות בכי"ה — כ"ב י"ה פנ"ל.

חמדת לבבי! ראה להדפיס את "המאור" בכל שבוע, ותכניס
בו הרבה מהאור המתגלה ב"היכל-הקדש", שהוא היכלא דמלכא,
היכל רבנו ז"ל, והקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתצליח תמיד בחייה.

עקר השלמות להגיע אליה בזה העולם — להיות סבלן, ולא
להתקוטט עם שום בריה, ובפרט עם אשתו, שהיא בחינת השכינה,
המלכות של האדם ודו"ק.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

אם תדפיס בתוך עלון "המאור" מדברי רבנו ז"ל, ראה לשלח
אלי, וממש תחייני.

והנה ראוי, שתעתיק מהקונטרסים החדשים, למען החיות עם
רב, כי נכתבו בתשועת השם.

ו' תתקכו.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר חקת, ו' תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויחדפו אל היקר לי מאד,
שותף מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו
יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי. ואם מצד אחד אני מאד מצטער על כל הצרות אשר עוברות עליך בבנין הבית הזה, אבל מצד שני אני שמח מאד, שהגעתי לידי מסקנה לעקר משם, ומשנה מקום משנה מזל'. טוב ויפה הדבר הזה, כי מובא בדברי רבנו ז"ל (עין ספר-המדות, אות מריבה, חלק ב', סימן יא): לפעמים יש בדירה שדים ורוחות, הגורמים למריבות ומחלוקת וקטטות, והנראה כן הוא אצלכם.

על-כן עשו מה שתעשו לברח משם, והקדוש-ברוך-הוא יעזר לכם, שתמצאו דירה יפה מאד בשכונה חרדית, ואתה ואשתך וילדיך תחיו את חייכם בשמחה, והבית שלכם יהיה בית ועד לחכמים, ותזכו לאריכות ימים ושנים טובות ושפע דקדושה, אמן.

ראה להחיות את עצמך בכל מה שתוכל, שתהלה להשם יתברך, זכה אותך השם יתברך באשה משפלת מאד, אתם צריכים לחיות ביחד באהבה גדולה, ולהשתדל להבין אחד את השני, ולגדל יחד את ילדיכם.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לכם, שתרוו רב נחת מהם.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תתקכח.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר חקת, ו' תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל ידי ה'קדוש לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע הטוב ממך.

עליך לדעת, כי כל רצוני וכסופי ותשוקתי הוא אף ורק לגלות ולפרסם את דעת רבנו ז"ל בעולם.

חסדי השם יתברך, הצליח בידי, זה לי עשרים שנה מאז

אֲשֶׁר ו' תתקבח בנחל לו

תשכ"ה עד תשמ"ה, שאני עוסק במסירות נפש להדפיס ולהפיץ את ספרי רבנו ז"ל בכל קצווי תבל ממש, וכבר זכינו להדפיס עד עכשו גזמאות ספרים, בשנה זו בעצמה זכינו כבר לעבר את מספר ה"מליון" בלי שום גזמא כלל, וכן בכל שנה ושנה אנו מפיצים ספרי רבנו ז"ל, ומפיצים אותם בכל העולם פלו, ורק זו תשוקתי — לגלות ולפרסם לעם ישראל את הסגלה, כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כא): הישר לגלות את הסגלה לעם סגלה; בזה, תהלה להשם יתברך, אני עוסק עשרים שנה, וכבר זכיתי במשך השנים האלו להקים תלמידים, שגם הם מדפיסים ומפיצים, בן יעזר הקדוש-ברוך-הוא, שאורו הגנוז של רבנו ז"ל יפגס בכל תפוצות ישראל, ורק זו מגמתו.

חסדי השם יתברך, אין לי עסק עם שום ברִיה שבעולם, וכל שכן שאין לי שום סכסוך ושום מחלוקת עם שום ברִיה, אני מצדי מוסר נפשי לעשות טובה לכל בר ישראל, ואף שאני יודע שלכל מי שאני עושה טובה, יחזיר לי רעה, אף-על-פי-כן איני מונע את עצמי מזה, ואני עושה לו כל מיני טובות שאני יכול. אבל כשאחד עומד בדרך ומונע אותי מלהפיץ אור ספרי רבנו ז"ל בכל מיני אמתלאות ותחבולות שונות, אני נוקם ונוטר כנחש, וחותר לו את הראש והבטן והרגלים.

והקדוש-ברוך-הוא יעזר לנו, שגנזפה לשוב בתשובה אמתית, שאל יהיה לנו, חס ושלום, שום ריב עם שום ברִיה שבעולם.

אודות הרב התסיד ר' ... ז"ל, הקדוש-ברוך-הוא בעצמו יודע איך מסרתי את נפשי בעבורו בהיותו בארצות הברית, אילו מיני חרפות ובזיונות היו לו מאלו המתקראים עצמם ברסלבר, ואני עזרתי לו בכל יכלתי, וגם התאכסן בביתי בשבת שירה, לאכילה, שתיה, לינה, וכן היה רגיל לבוא להתפלל בבית מדרשי. על-כן לי אין שום נגיעה של מחלוקת.

אך מה, כשאדם רוצה למנע אותי מלהדפיס את הספרים באילוי

לה אשר ו' תתקכט בנחל

תחבולות ואמתלאות, אני אני מגלה את חרפתו ברבים, כי זה כלל אצלנו, שלא יחלק אדם עלי, כי אם כשהוא פגום מאד.

המצפה לראות בהתגלות אמתת מציאותו יתברך בעולם, וכל אחד ואחד יעזב את אלילי כספו וזהבו, וימשיך את עצמו רק אליו יתברך.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

פעם אחת ספר ר' אברהם בר' נחמן ז"ל לכמה מאנשי שלומנו תלמידיו, ואמר להם בזו הלשון: אגלה לכם סוד ותצניעו את הסוד, הייתי אצל ציון מוהרנ"ת ז"ל, והייתי שם בלב נשבר גדול, ובקשתי שם הרבה את השם יתברך מה לעשות, חולקים עלי בשביל ארץ ישראל, על-כן האר פניך אלי ותן לי עצה נכונה מה לעשות וכו', וגלו לי: אצל אברהם כתיב "ודור רביעי ישובו הנה", רבנו ז"ל ומוהרנ"ת ז"ל ואבי ר' נחמן טולטשינער ז"ל, היו צריכים להיות כאן, אבל ממה ולחץ צריכים להיות בארץ ישראל, ונתקרה דעתי. ומאז עורר יותר ויותר את אנשי שלומנו שיברחו מרוסיה, כי יהיה מאד מאד מר שם, ואמר על קלפת הקומוניסטים: רק משיח יוכל להכניע את הקלפה הזו, כי היא קלפה קשה עד מאד.

ו' תתקכט.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר חקת, ו' תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה נגיעו ויחדפו אל ידידי היקר לי מאד, שוטה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, וגם הפסך לפדיון, יעזר הקדוש-ברוך-הוא שימתקו ממה כל הדינים, ותזכה להתקרב באמת אליו יתברך.

אָשֶׁר ו' תתקל בַּנְחַל לט

עֲלִידָה לְדַעַת, חֲמֻדַּת לְבָבִי! כִּי הַכֹּל אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, דּוּמָם,
צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר, הַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא, אַךְ מִפְּנֵי הַבְּחִירָה
וְהַנְּסִיוֹן, כְּבִיכּוֹל, הִיָּה הַהֲכָרַח לְהַלְבִּישׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּלִבוֹשִׁים אֱלוֹ
אֲשֶׁר לְמַרְאֵה עֵינָיו, וְאִם חוֹתָרִים אַחֲרָיו יִתְבַּרֵךְ, אֲזִי מוֹצְאִים אֶת
הָאוֹר. וְזֶה כָּל הָעֲנִין שֶׁל הַנְּגִינָה, שְׁצָרִיכִים לְנַגֵּן נְגוּנִים שֶׁל אֲמוּנָה
(כַּמּוּבָא בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן סד); לְכֵן רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחִי! מִצַּד
שֶׁרֶשׁ נִשְׁמָתְךָ, לְחַבֵּר נְגוּנִים חֲדָשִׁים, וְהַכֹּל עַל קֶטֶב גְּלוּי הָאֲמוּנָה
הַקְּדוּשָׁה, וְרְאֵה לְהַעֲתִיק אֶת הַנְּגוּנִים בְּקֶסֶטָה, לְמַעַן יוּכְלוּ כָּל
תַּלְמִידֵי "הַיְכָל-הַקְּדוֹשׁ" לְשִׁיר אוֹתָם.

מָה אָמַר לָךְ, אַחִי, יְדִידֵי הַיָּקָר! אֵין אַתָּה יְכוֹל לְתַאֵר וּלְשַׁעַר
בְּדַעַתְךָ אֶת גְּדֻלַּת הַשְּׁעִשׁוּעִים שְׁאֵתָה גוֹרֵם לְמַעַלָּה עִם נְגוּנֵי הָאֲמוּנָה
וְגְלוּי הַהֲשָׁנָה פְּרֻטִית שֶׁנִּתְגַּלָּה עַל-יְדֵי הַנְּגוּנִים, עַד שֶׁכָּל אֶחָד
וְאֶחָד הַשׁוֹמֵעַ אֶת הַנְּגוּנִים הָאֵלוֹ, מִתְעוֹרֵר לְבָבוֹ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְנִמְשָׁךְ
אַחֲרָיו יִתְבַּרֵךְ בְּתַשׁוּקָה עֲצוּמָה. עַל-כֵּן רְאֵה מִצַּד שֶׁרֶשׁ נִשְׁמָתְךָ
לְחַבֵּר הַרְבֵּה נְגוּנִים לְכַבּוֹד רַבָּנוּ ז"ל וְלְכַבּוֹד הַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה,
וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׂיִמְלְאוּ מִשְׁאַלוֹת לְבָבְךָ לְטוֹבָה.

אוֹדוֹת הַצִּיּוֹן, צָרִיכִים לְבַקֵּשׁ עַל זֶה הַרְבֵּה רַחֲמִים, הַבַּעַל-דְּבָר
אוֹרֵב עַל כָּךְ מְאֹד מְאֹד, אֲבָל עַל-יְדֵי רַבּוּי תְּפִלָּה תְּזַכֶּה לְשַׁבֵּר אֶת
כָּל הַמְּחִיצוֹת.

הַדּוֹרֶשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תתקל.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר חֲקַת, ו' תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדִידֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתָה מִיָּמֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ
... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֶצַח נְצָחִים.

אֶת מַכְתְּבְּךָ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וּמְאֹד נִשְׁבַּר לְבִי בְּקַרְבִּי מִכָּל מָה

מ אֲשֶׁר ו' תתקלא בנחל

שְׁעוֹבֵר עֲלֶיךָ בְּעֵינַי מְצִיאַת הַזְּוִיג. עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי אֵין לְךָ צֶעַר כְּצֶעְרוֹ שֶׁל בַּחּוֹר, וּבְכַפְרֵט אַתָּה, שֶׁהֵנָּה סְמוּךְ וְנִרְאָה אֶל גִּיל שְׁלֹשִׁים, וּבִנְדָאֵי צְרֵתְךָ הִיא צָרָה, אַף עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי בִנְדָאֵי יֵשׁ לְךָ זְוִיג. וְהִיא טוֹב מְאֹד שֶׁתְּהִיָּה רְגִיל לֹאמֹר הַתְּפִלָּה שֶׁבְּקוֹנְטֵרַס "מְצִיאַת הַזְּוִיג" בְּכָל יוֹם, וּלְקַיֵּם כָּל הַנְּאָמֵר שָׁם, וְאִזּוֹ בִנְדָאֵי תִרְאָה נוֹרְאוֹת נִפְלְאוֹת, שֶׁתִּזְכֶּה לְמִצָּא אֶת זְוִיגְךָ בְּקֶרֶב.

תִּאֲמִין לִי, שֶׁלֹּא כְּדָאֵי לְעֲשׂוֹת מַחְלָקֵת עִם אַחוֹתְךָ וְעִם אַחֶיךָ, יְהִיָּה לָהֶם מָה שֶׁלָּהֶם, וּבְקֶרֶב יַעֲזֹר לְךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

רְאֵה לְהַחֲזִיק מִעֲמֵד, וְלֹא לְהִשָּׁבֵר מִשׁוּם דְּבָר, אִזּוֹ בִנְדָאֵי תִרְאָה נוֹרְאוֹת נִפְלְאוֹת.

עֲלֶיךָ לְדַעַת, אֲשֶׁר לְכָל אֶחָד יֵשׁ זְוִיגוֹ, וּמָה שֶׁמִּתְעַכֵּב לְאֶחָד יוֹתֵר מִהַשְּׁנַי, זֶה מִנְּסֻתְרוֹת וְנִפְלְאוֹת תְּמִים דְּעִים, כִּי אֵין לְךָ דְּבָר הַנֶּעְלָם וְנִסְתָּר מִהָאָדָם כְּמוֹ מְצִיאַת הַזְּוִיג, עַל-כֵּן רְאֵה לְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ וְלְהַחֲזִיק מִעֲמֵד, וּבִנְדָאֵי לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

רְאֵה לְדַבֵּר עִם הַבַּחּוֹר ... גְּרוֹ יָאִיר, אוֹלֵי יֵשׁ לוֹ אִיזוֹ הַצָּעָה בְּשִׁבְלֶךָ.

הַדְּוִרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תתקלא.

בְּעֵזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשִׁי — עֶרְב־שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֵדֶר חֲקֵת, ט' תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיַעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִיָּמֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוֹ יָאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נִצְחִים.

חֲמַדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ בְּכָל מִיָּנֵי אַפְנָיִם שֶׁבְּעוֹלָם, וְתִרְחִיק מִמֶּךָ כָּל מִיָּנֵי חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת, אֲשֶׁר בְּדַרְךָ כָּלֵל נַעֲשִׂית

אָשֶׁר ו' תתקלא בנחל מא

על-ידי מקרבים חדשים, אשר הם רוצים להוריד את מקרבם, כמובא בדברי רבנו ז"ל בהתורה "היכל-הקדש" (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נט), וצריך לשמר מאד מאד, שהרע שלהם לא יתאחז במקרבם, עין שם. כמו-כן הדבר עמו, עליך לשמר מאד מאד שלא יבלבלו אותך שום פתויים ודבורים רעים ופראות של אלו המקרבים החדשים שזכית לקרב וכו' וכו'.

תאמין לי, ידידי היקר! כי אהבתך אצלי תקוקה בתוך לבבי, אקנה להקדוש-ברוך-הוא ששום דבר לא יפריד בינינו בשום אופן בעולם, יהיה מה שיהיה, ואיך שיהיה. חסדי השם יתברך, שזכינו עד כה להקים חברי קדישא, ותהלה להשם יתברך, שבכל יום יום, ובכל שבוע ושבוע, ובכל חדש וחדש, מתקרבים מקרבים חדשים, ומתפרסם אורו ודעתו של רבנו ז"ל בעולם.

לכן ראה לעשות כל מיני פעולות שבעולם לא לפל בשום חלישות הדעת משום ברירה שבעולם, איני מקבל שום לשון-הרע, אדרבה אהבתך תקוקה בלבי. אקנה להקדוש-ברוך-הוא, שלא תתפרד, חס ושלום, החבילה.

חמדת לבבי! עליך לדעת, כי הוא יתברך ברא את כל העולמות בבחינת עגול וישר, העגול הוא סובב כל עלמין, שזה סוד הצמצום, שהמקיפים אינם יכולים להכניס את האלקים בעולם, שמשם שרש השכחה, לשכח את רוחניות חיות אלקותו, והישר הוא בחינת הקו הנכנס, שזה האור של מלא כל הארץ כבודו, שצריכים תמיד להכניס את הקו לתוך העגול, שזה הזכרון לזכור תמיד ממנו יתברך. ובאמת צריכים את שניהם, את הצמצום שהוא השכחה, ואת הקו שהוא הזכרון, כי תענוג תמידי אינו תענוג וכו'.

כמו-כן בהתקרבות אל הצדיק סובב והולך אותו דבר, שיש בחינת צמצום, בחינת בין הצדיקים (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סד), וצריכים לראות להמשיך תמיד את השלום הנפלא, שזה סוד הקו שמלא כל הארץ כבודו, לגלות שגם בפנים יש אלקות, ואסור להתפרד, חס ושלום.

מב אשר ו' תתקלב בנחל

על-פני ראה, אהובי, אחי היקר, להחזיק מעמד! ושום דבר בעולם לא יוכל להחליש דעתך ולבטל אותך, מפל שפן שלא יוכל שום דבר בעולם להפריד בינך לביני, אשר כל פונתי רק לגלות את אמתת מציאותו ותברך לכל עם ישראל, על-פי הדרך שלמדנו מרבנו ז"ל.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

אני מקנה לראות את פתיבת דרך בקרוב, וממש תחייני.

ו' תתקלב.

בעזרת השם ותברך, מוצאי-שבת-קדש לסדר חקת ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל ידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי זה זמן רב, אף מרב טרדותי לא היה לי הפנאי להשיבך.

ראה להתמיד בספרי רבנו ז"ל, ושם תמצא מרגוע לנפשך, ותזכה להתעלות ברוחניות ובגשמיות. ובפרטיות אם תצית את רבנו ז"ל תזכה למצא את בת זוגך בקרוב, כי רבנו ז"ל גלה לנו, אשר הצדיק הוא השדכן, המשדך כל השדוכים (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פט).

הנה עכשו בא תלמיד שיכתנו אל מחנכם למען הפיץ את ספרי רבנו ז"ל בעירכם, נא ונא לעזור לו במה שאתה יכול, כי כל גיעתו וטרחתו היא רק כדי לשמש את רבנו ז"ל, למען הפצת מעינות החכמה חוצה. אם יקלתם לעזור למוסד פרטי בעבור עצים ואבנים שנקרא על שם רבנו ז"ל, עליכם לעזור לרבנו ז"ל בעצמו, שהוא הפצת דעתו בעולם בפעל ממש, על-ידי הפצת ספרים, ולא

אֲשֶׁר ו' תתקלג בנחל מג

על-ידי עצים ואבנים, אשר יכול להיות פי הצדקה שלכם הלכה למען הביוב ובתי הפסא של הקריה וכו', ופה בא בחור עם כמה חבילות של ספרים רק בכונה אחת — לגלות ולפרסם את למודו הטוב של רבנו ז"ל, ועל כן בודאי החוב מנח לעזר לו.

זכר כמה ואיך המסיון, ימח שמם, אורבים על נפשות ישראל, וצדים נפשות טהורות בפחם הנשבר וכו', ועלינו להציל את כל הנשמות הלכודות במלכדת הסטרא אחרא, על-ידי שיגלו להם את למודו הטוב של רבנו ז"ל.

ועל-כן ראה לעשות כל מה שביקלתך להיות לו לעזר גדול, וכל יגיעה וטרחה שתיגע ותטרח עמו, אתה טורח ומתיגע בעבור רבנו ז"ל. ובזכות זה יעזר לך הקדוש-ברוך-הוא למצא את בת זוגך בקרוב, וחברך יצליחו הרבה בעסקם.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תתקלג.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר בלק, י"א תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה גיעו וירדפו אל ידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חקמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי. ומאד שמחתי לשמע איך שאתה מחזק את עצמך לחטף טוב אמתי ונצחי על-פי דרך רבנו ז"ל: מקרא, משנה, גמרא, מדרש. הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שלא תהיה בטלן, ותחטף בכל יום טוב הרבה, ואין טוב אלא תורה, אשרי מי שלומד תורה בכל יום; כי כשמגיע היום האחרון, השעה האחרונה והרגע האחרון, לא נשאר לאדם כי אם התורה שזכה ללמד בזה העולם, על-כן אשרי מי שזוכה לחטף בכל יום למודי התורה, שזה מזונא לעלמא דאתי, אשרי לו ואשרי חלקו!

מד אָשֶׁר ו' תתקלג בַּנְחַל

רְאוּי לָנוּ לְשִׁמּוֹחַ מְאֹד, שְׁאֵנוּ יוֹדְעִים מְרַבֵּי אֲמַת כְּזָה, רַבֵּי רַחֲמָן כְּזָה, רַבֵּי הַמְּבִין אוֹתָנוּ, רַבֵּי הַעוֹזֵר לָנוּ. נָא וְנָא לְשִׁמּוֹר אֶת עֲצֻמוֹ מִמַּחְלָקָת, וְאֵל תַּעֲשֶׂה, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, שׁוֹם פְּרוּדִים בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמָנוּ הַיְקָרִים, תְּלַמִּידֵי "הַיְכַל-הַקֹּדֶשׁ".

חֲסִדֵי הַשֵּׁם, כָּלֵם אֱהוּבִים, כָּלֵם בְּרוּרִים, כָּלֵם שְׂמֵחִים, לְפַעֲמִים עוֹלָם אֵילוּ עֲנָנִים שְׁחָרִים וְכוּ' וְכוּ', אֲבָל בְּאֲמַת כָּלֵם בְּאַהֲבָה, בְּפֶרֶט תְּלַמִּידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד ... גֵּרוֹ יְאִיר, שְׁלַמֵּד אֲצִלִּי כַּמָּה שָׁנִים, וּבְיַדֵּי עוֹזֵר לִי לְגִלּוֹת וּלְפָרֶסֶם דַּעַת רַבְּנוּ וְ"ל בְּעוֹלָם, וְעַל-כֵּן צְרִיכִים לְשִׁמּוֹר מְאֹד מְאֹד לֹא לַעֲשׂוֹת שׁוֹם פְּרוּדִים, חֶסֶד וְשְׁלוֹם.

עֲלִינוּ רַק לְדוֹן אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְכַף זְכוּת, כִּי כָל אֶחָד מְשַׁנֵּה מַחְבְּרוֹ, וְכִשְׁם שְׁפָרְצוּפִיָּהֶם שׁוֹנִים בֵּין דַּעוֹתֵיהֶם שׁוֹנוֹת (בַּמְדַּבֵּר רַבָּה, פְּרָשָׁה כ"א, סִימָן ב'), וְצְרִיכִים לְקַשֵּׁר אֶת כָּל אֶחָד לְשִׁרְשׁוֹ, שְׁאֵז כָּל הַשְּׂכָלִיִּים פְּרָטִיִּים נַעֲשִׂים וְנִתְאַחֲדִים לְשִׁכָּל הַכּוֹלָל (עֵינ לְקוּיטִי-מִוְהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ס"א).

נָא וְנָא לֹא לַעֲשׂוֹת מַחְלָקָת, נָא וְנָא לֹא לְהִתְעַרֵב בְּמַחְלָקָת, רַק לַעֲסֹק בְּתוֹרָה, אֲשֶׁר הִיא חַיִּינוּ וְאַרְךָ יַמֵּינוּ, כִּי בְּלֹא זֶה הַכּוֹל הַבָּל, הַבָּל הַבָּלִים שְׁאֵין בּוֹ מִמֶּשׁ.

רְאֵה לְהַפְיֵץ סִפְרֵי רַבְּנוּ וְ"ל בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ גְּדוּלָּה מְאֹד, וּבְפֶרֶט הַקּוּנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, אֲשֶׁר בּוֹדֵאֵי הֵם הַכְּנָה לְגִאֲלָתָנוּ, וְזֶה גַם יְבִיא לָךְ פְּרֻנְסָה בְּגִשְׁמִיּוֹת.

עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי הַמְּסִיוֹן, יִמַּח שְׂמֵם וְזַכְרָם, עוֹקְרִים בְּכָל יוֹם נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעַל-כֵּן אֵיךְ יֵשׁ לָנוּ זְמַן לְמַחְלָקָת וּלְסִכְסוּכִים! ? לְזוֹאת רְאֵה לְבָרַח מִהַמְּחָלָקָת כְּמוֹ שְׁבוֹרְחִים מְאֹשׁ. תְּמִיד תִּזְכֹּר אֶת מַעֲשֶׂיךָ, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ שְׁתַּצִּית אוֹתִי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אָשׁר ו' תתקלד — ו' תתקלה בנחל מה

ו' תתקלד.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר בלק, י"א תמוז ה'תשמ"ה.

שלום רב.

מאד מאד התפלאתי בזה שטלפנת אלי וספרת לי, שיש מחלקת בין אנשי שלומנו, קדם כל, לדעתתי, אסור לאשה להתערב כלל במה שנעשה בבית-המדרש, ושנית הפל דמיון, אין פאן לא מחלקת, לא ריב ולא קטטה, רק אי הבנה שקשה לאחד להבין את השני, על-פן אני מבקש אותך שלא תתערבי בשום מחלקת, ולא תאמרי שום דעות.

עליך לעזר לבעלך שיתמיד בתורה שעוררים כסדרן בכל יום יום, ויתר הזמן הפנוי שיש לו, ילך ויפיץ ספרי רבנו ז"ל ויביא פרנסה, ולא יותר מזה, ועל דבר זה את צריכה לעזר אותו.

אקנה שתציתי אותי, ואז יהיה שלום-בית אמתי בביתכם, ואם לא, חס ושלום, תהיינה הרבה מריבות וקטטות.

המאחל הצלחה נצחית...

ו' תתקלה.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר בלק, י"א תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה גיעו וירדפו אל ידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו גגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע איך שאפתה מחזק את עצמך בתקף דחקותך ובתקף בלבולך.

מה אמר לך! עובר על כל אחד ואחד בזה העולם מה שעובר, אשרי מי שזוכה לאחז עצמו חזק בעבודת השם יתברך.

מו אשר ו' תתקלה בנחל

אשרינו, מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו, שאנו זוכים לידע מרבי אמת כזה, רבי רחמן כזה, המלמדנו עצות טובות איך להתחזק ולהחזיק מעמד. ובלי הרבי הזה מי יודע מה היה אפנו, ובפרט אחרי שעבר עלינו עבר כזה, וזכינו לחזר בתשובה, עלינו להודות להקדוש-ברוך-הוא על הנעם ועל ערכות חסד חנם שעשה עמנו, שזכינו להתודע מרבי גדול ונורא כזה, אשרי מי שיאחז את עצמו בו, ויזכה להגיע אל תכליתו הנצחית בזה העולם. ומה התכלית? לדבק את עצמו באור אין סוף, עד שירגיש אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, אשרי עין ראתה זאת.

אודות המסיתים ומדיחים המסיוגרים, ימח שמם, שאורכים לנפשות ישראל, ולוכדים אותם במלכדת, מצוה לעשות מה שביכולתו למחות אותם ולגרשם מארץ ישראל, כי בעוונותינו הרבים, מלכות הערב-רב אשר תתבטל בקרוב בכיאת משיח צדקנו, נותנת להם כחות עצומים תמורת הכסף, ועלינו לחם במלחמת הגוי"ה לגלות ולפרסם את אמתת מציאותו יתברך, וקיום מצוותיו יתברך, ועל-כן החוב מנח לכל מי שיש בידו לסלק ולבטל את המסיון מארץ ישראל, אשרי לו ואשרי חלקו, ואשריהם להצדיקים העוסקים במסגרת יד לאחים והפעילים, אשריהם ואשרי חלקם! כי הם מגלים בכל פעם את פרצופם הטמא של המסיון, ורודפים אותם עד חרמה.

והקדוש-ברוך-הוא יעזר לנו, שגם אנחנו נזכה לגרש ולבטל את הסטרא אחרא של אותו האיש, ימח שמם וזכרם, ולסלקם מארצנו הקדושה, ולטהר את ארצנו הקדושה בגלוי אלקותו יתברך.

ראה, אהובי, אחי היקר! להתמיד ולקרב רחוקים, כי זה עקר התקון שלנו, כי רבוי פגמינו שפגמנו בזה העולם, אין לנו תקון אחר רק לקרב רחוקים.

אָשֶׁר וְ תתקלוּ בַּנַּחַל מִזֵּ

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָנוּ, שְׁנוֹזְפָה לְקָרֵב אַחֲרֵים בְּתִשׁוּבָה,
וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְחַל גַּם לָנוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אֲנִי מְאֹד מְשֻׁתָּקֵק כְּכֹר לְהִיּוֹת עוֹד פְּעַם בְּעִיר יְבֻנְאֵל, אֶקְנֶה
לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂיִתֵּן אֶת הַחַיִּים, וְאַשְׁבוֹת אֶצְלָכֶם בְּשִׁבְת פְּרִשְׁת
נַח הַבָּאָה עָלֵינוּ לְטוֹבָה, אָמֵן.

אֲנִשִּׁי שְׁלוֹמְנוּ מְסַפְּרִים, כְּשֶׁבִזוּ אֶת ר' אַבְרָהָם בֶּר' נַחֲמָן ז"ל,
חִיף קָצַת וְלֹא הִשִּׁיב כְּלוּם (הָאֵט אַ שְׁמִיכָל גְּעֻטוּהוּן).

ו' תתקלוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר בְּלֶק, י"א תַּמּוּז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמְאֹד שְׂמַחֲתִי לְשִׁמְעַ הַטוֹב מִמֶּךָ.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! עָלֶיךָ לְדַעַת כִּי יָמֵי בֵּין הַמְּצָרִים מִתְקַרְבִּים, וְנִקְרָא
'בֵּין הַמְּצָרִים', כִּי אֲזַ הַמְּצָר גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד, כִּי הַהֲתַגְבְּרוֹת שֶׁל
הַקְּלָפוֹת גָּרְמוּ לְהַחְרִיב אֶת הַבַּיִת, וּלְהַגְלוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל בֵּין הָאֲמוֹת,
וְעַל-כֵּן עָלֵינוּ לַעֲסֹק בְּתַקּוּן זֶה בְּכֹל שָׁנָה וְשָׁנָה, עַד שְׁנוֹזְפָה שְׂיַחֲזֹר
וְיִבְנֶה בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, וְאֲזַ יִהְיֶה שְׁלָמוֹת הַתַּקּוּן.

וְהִנֵּה כְּשֵׁם שֵׁשׁ בְּקִדְשָׁה ש"י עוֹלָמוֹת וְכִסּוּפִין, שְׁזָה כַח הַצַּדִּיק
שְׂמֵהֶפֶךְ י"ש לְאִינוּ, זֶה לַעֲמַת זֶה יֵשׁ ש"י עוֹלָמוֹת בְּטַמְאָה וּבְקָלְפָה,
שֶׁהֵם כְּמִסְפֵּר קָר"י, וְהָאֲדָם צָרִיף לַעֲשׂוֹת גָּדֵר מְזָה וְגָדֵר מְזָה, אֲשֶׁר
זֶה מֵה שְׁנֵאָמֵר אֶצֶל בְּלָעָם, שְׁהִיָּה שְׁקוּעַ בְּטַמְאָת נֶאֱוָף (בַּמְדַּבֵּר כַּב,
כד): "וַיַּעֲמֵד מִלְּאָף ה' בְּמִשְׁעוֹל הַכֹּהֲנִים גָּדֵר מְזָה וְגָדֵר מְזָה"; כִּי

מח אשר ו' תתקלו בנחל

הנה רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן מח), שְהַעוֹלָם הֵנָּה הוּא גֹשֶׁר צר מאד, וְהַעֲקָר שְׁלֹא לְהִתְפַּחַד כָּלֵל. וְעַקְר הַצַּר הוּא 'בֵּין הַמְּצָרִים' הָאֵלוּ, שְׁאֵדָם בְּסַכְּנָה גְדוֹלָה שְׁלֹא יִפְּל בְּמִקְרִים רָעִים, שְׁלֹא יִתְלַכְּלַךְ בְּנֵאוּף, חֵס וְשְׁלוֹם, שְׁנֵה נִקְרָא 'בֵּין הַמְּצָרִים', גֹּשֶׁר צר מאד, וְהָאֵדָם צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת גְּדֵר מְזֵה וְגְדֵר מְזֵה בְּאִפְּן שְׁיִנְצַל מֵהָרַע.

וְהַגְּדָרִים הֵם שְׂמֻחָה וְהִתְבוּדוּת; מְצַד אֶחָד — צָרִיךְ לְשַׂמַּח שְׂזֻכָּה לְהִתְקַרֵב וְלְהִתְוַדַּע מְאוּר נוֹרָא וְנִפְלָא בְּזוּה, אֲשֶׁר מְגַלֶּה לוֹ אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ בְּתַכְלִית הַגְּלוּי, וּמְצַד שְׁנַי — צָרִיךְ לְבַקֵּשׁ תְּמִיד רַחֲמִים מִבְּעַל הַרְחָמִים, שְׁיִזְכֶּה לְהַשְׁאֵר בְּקַדְשָׁה, וְשְׁלֹא יִבְלָבְלוּ אֶת מַחוּ, וְיִזְכֶּה לְאַחֵז אֶת עֲצָמוֹ בְּצַדִּיק כָּל יְמֵי חַיָּיו.

אודות מה שעובר עליך וכו' וכו', כפי שאני מבין מכתלי מכתבך, הנה מאד רצוי שתדבר עם איזה אברך בענין זה, כי כנראה שאתה חסר ידיעה בענין וכו' וכו'.

אודות לצאת מארץ ישראל ולבוא לארצות-הברית, לדעת, טוב יותר שתשארו בארץ ישראל, כי שם עקר תכליתנו, ושם עקר תקוננו, ואם תצא לחוץ לארץ יתחילו הבעיות, כי היא תרצה לנסע בכל פעם וכו', ויתהוו לך בלבולים רבים בזה, ודי לחכימא.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ראה לכתב לי מכתב אחד בכל שבוע.

ו' תתקלו.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר בלק, י"א תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל ידידי הנקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

אֲשֶׁר וְ תתקלה ו' בנחל מט

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמֵאֵד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידִי הַיְקָר! אֵין אָנִי יְכוֹל לְהוֹדוֹת לָךְ עַל כָּל הַחֶסֶד שֶׁעָשִׂיתָ עִמָּדִי בְּשִׁהֲיִיתִי בִירוּשָׁלַיִם, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ בְּזִכּוֹת הַשְּׁמוּשׁ הַזֶּה, שֶׁתִּזְכֶּה לְהִיּוֹת יָרֵא שָׁמַיִם אֲמַתִּי, וּלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בְּאַמֶּת וּבְתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת.

מֵאֵד מֵאֵד אָנִי שְׂמַח, שְׂיֵשׁ לָךְ מְכוֹנִית, אֲשֶׁר עַל יְדֵהָ אֲתָה יְכוֹל לְנַסֵּעַ לְהַפְיִץ סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה, וְכֵן אֲתָה יְכוֹל לְנַסֵּעַ לְאִיזָה שְׂדֵה וַיַּעַר לְהִתְבּוֹדֵד עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, כְּמוֹ שְׂאֵמַר רַבְּנוּ ז"ל (תַּיִי-מוֹהַר"ן, סִימָן רל), שֶׁטּוֹב הִנֵּה שְׁיִהְיֶה לְאִישׁ כְּשֶׁר סוֹסִים, וַיִּכְנַס לְאִיזָה שְׂדֵה וַיַּעַר לְהִתְבּוֹדֵד שָׁם, וּלְדַבֵּר שָׁם בְּיִרְאַת שָׁמַיִם, עַיִן שָׁם. וּבְיָדוּעַ, שֶׁהַיּוֹם הַמְּכוֹנִית הִיא בְּמִקּוֹם סוֹסִים, עַל-כֵּן מֵאֵד מֵאֵד אָנִי שְׂמַח שְׂיֵשׁ לָךְ רֶכֶב, וּמִי יִתֵּן, שְׁלֹכַל אֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ יִהְיֶה רֶכֶב, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִשְׁמַר מִפְּרִיצוֹת, שְׁלֵא יִצְטָרֵךְ לְדַחַק אֶת עַצְמוֹ בְּאוֹטוֹבוּס, וְכֵן יוּכַל לְנַסֵּעַ לְמִקּוֹמוֹת הַקְּדוֹשִׁים בְּכָל עֵת בְּקִדְשָׁה.

רְאֵה לְשִׁמּוֹר אֶת עַצְמְךָ מֵעַצְבוֹת וְעַצְלוֹת, תִּהְיֶה רַק בְּשִׂמְחָה, וּתְשַׂמַּח אֶת אֲשֶׁתְּךָ וּלְדִידֶךָ, וְתִשְׁמַע בְּכָל פֶּעַם כְּלִי זֶמֶר, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שֶׁתְּצַלִּיחַ דְּרָכְךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מֵאֵד...

אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הָאֲמַתִּיִּים אֵינָם מְטַעִים אֶת עַצְמָם כָּלֵל, רַק מִתְבּוֹדְדִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמְרַבִּים לְדַבֵּר אֶת כָּל מַה שֶׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, וְשׁוֹפְכִים גִּפְשָׁם כַּמַּיִם אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁרֵיהֶם וְאֲשֶׁרֵי חֻלְקָם!

ו' תתקלה.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. יוֹם רֵאשׁוֹן לְסִדֵּר בְּלֶק, י"א תַּמּוּז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדִידֵי הַיְקָר לִי

נ אֲשֶׁר ו' תתקלט בנחל

מאד, שוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ
... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצֵחַ נֹצְחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי, וּמֵאֵד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אָחִי הַיְקָר! לְחִזּוֹק אֵת עֲצָמְךָ בְּכֹל מִינֵי אֲפָגִים
שְׁבַעוּלָם, וְעַקֵּר הַחִזּוֹק הוּא עַל-יָדֵי לַמּוֹד סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל. וְהָיָה טוֹב
מֵאֵד שְׂפִרְגִיל אֵת עֲצָמְךָ לְלִמּוֹד הַרְבֵּה "שִׁיחוֹת-הַרְ"ן" וְ"תִי-
מוֹהַר"ן", שֶׁהֵן שִׁיחוֹתֵי הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר מוֹהַרְנִי תְּז"ל
אָמַר, שְׁעַקֵּר הַשְּׁגָתוֹ בְּרַבְּנוּ ז"ל, הָיָה דִּיקָא עַל-יָדֵי שִׁיחוֹת הַחֲלִין
שְׁלוֹ, שֶׁהֵן הַשִּׁיחוֹת שְׁבַ"שִׁיחוֹת-הַרְ"ן" וּבְ"תִי-מוֹהַר"ן". אֲשֶׁרִי מִי
שְׁחֹזֵר עָלֵיהֶן תָּמִיד. וְשֵׁם תִּמְצָא מְרֻגָּע לְנַפְשֶׁךָ.

רְאֵה לְהַתְּבוֹדֵד הַרְבֵּה עִמּוֹ תִּתְּבַרְךָ, וְתָמִיד תִּשְׁיַח וְתִדְבַר אֵלָיו
תִּתְּבַרְךָ, וְאֵז תִּצְלִיחַ דְּרַבְּךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מֵאֵד...

רְאֵה לְכַתֵּב לִי בְּכֹל שְׁבוּעַ מִכְתָּב אֶחָד חֵק וְלֹא יַעֲבֹר, וְאֵז אֲכַתֵּב
גַּם לְךָ.

אוֹדוֹת הַקּוֹנְטְרָסִים שְׁאַתָּה מְבַקֵּשׁ, רְאֵה לְהַתְּקַשֵּׁר עִם ... גֵּרוֹ
יֵאִיר, וַיִּתֵּן לְךָ אוֹתָם.

ו' תתקלט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם תִּתְּבַרְךָ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסִדְרַ בְּלֶק, י"א תַּמּוּז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

וּמֵאֵד נִשְׁבַּר לְבִי בְּקִרְבִי לְשִׁמְעַע אֵת כָּל הַצָּרוֹת שְׁסוֹכְבוֹת אוֹתְךָ
וְאֵת בֵּיתְךָ.

אֲשֶׁר ו' תתקמ בנחל נא

עליך לדעת, כי אין עצה אחרת, רק שתמשיכי לנסע בכל פעם אל שער השמים, הכתל המערבי, לשפך את לבך שם, ובכפרט אודות מציאת הזווג.

היה טוב מאד, שתאמרי בשער השמים אצל הכתל המערבי התפלה של מציאת הזווג, האמורה בקוונטרס "מציאת הזווג", וכונדאי לא יעזב אותך השם יתברך.

אודות שאת מאשימה את עצמך, עליך לידע, כי אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם-פן מכריזין עליו מלמעלה (חלין ז:), ובעוונותינו הרבים, כבר נגזרה הגזרה מקדם, על-פן עליך לא לתלות את האשמה בעצמך, רק תשתדלי לדון את עצמך לכף זכות.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לכם, שתזכו לעשות שמחות בבית בזה אחר זה.

המאחל לכם הצלחה רבה...

מוהרנ"ת ו"ל אמר, שחקר היטב בדעתו איך ועל-ידי מה יזכה להפיץ את אורו של רבנו ו"ל בעולם, ואחר ישוב הדעת והתבודדות הרבה נספם אצלו, שזה רק על-ידי הדפסת ספריו הקדושים, אשרי מי שנותן יד וכתף לעזר לזה.

ו' תתקמ.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר בלק, י"א תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל ידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו ואיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, והנה אני מברך אותך בברכת "מזל טוב" על בנך היקר ... שונכנס בכריתו של אברהם אבינו למזל טוב,

נב אָשֶׁר ו' תתקמא בנחל

יעזר לו השם יתברך, שזה הקטן גדול יהיה בתורה ובחכמה
ובעשירות, ותזכה לראות ממנו ומכל יוצאי חלציו רב נחת.

ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, להיות תמיד
בשמחה, כי השמחה היא רפואה גם בגשמיות, ותתבודד עמו
יתברך, ותפרש את כל שיחתך אליו יתברך.

גם תראה לגלות ולפרסם דעת רבנו ז"ל על-ידי הפצת מעינות
החכמה חוצה, ובזכות זה יעזר לך הקדוש-ברוך-הוא, שתהיה לך
פרנסה בשפע.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

אין עוד צדקה ותקון הברית כמו לתת צדקה להדפסת ספרי
רבנו ז"ל, ולהפיץ ספריו הקדושים בעולם, כי כנגד שפור זרעו,
רחמנא לצלן, עצתו — שיפור מעותיו למען הדפסה, ויפור את
הספרים בכל העולם.

ו' תתקמא.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר בלק, י"א תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל היקר והנעלה ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

מאד מאד אבקש אותך, שמהיום והלאה לפני שאתה מתפרץ
על אדם וכו', תבדק היטב אם לא מסרו לך סתם לשון הרע, כי יש
טבע רע של בני-אדם, שתכף-ומיד פשםספרים להם דבר מה על
מישהו, הם מקבלים את זה וכו'. ואחר-כך כבר מתפרצים על
הזולת, ורבים עמו, ומחרפים ומבזים אותו, ואחר-כך נעשים
שונאים, ועוברים על לאו של (ויקרא יט): "לא תשנא את אחיך
בלבבך", והלאו הזה הוא חמור מאד, כי מביא אחר-כך אל גנבה

וּגְזֵלָה עַד כְּדֵי רְצִיחָה מִמֶּשׁ, כִּי הַשְּׂנֵאָה הִיא יְסוּד הַשְּׂקָר, כִּי שִׁקְרֵי הוּא רֵאשִׁי תְבוֹת: שְׂנֵאָה, קְנֵאָה, רִשְׁעוֹת וְגַם רְצִיחָה, הַכֹּל מִתְחִיל עִם הָאוֹת הָאֲמֻצָּעִית קְנֵאָה, וְאַחֲרֵיכֶן נוֹטִים לְיָמִין — שְׂנֵאָה, וְאַחֲרֵיכֶן כְּבָר נוֹטִים לְשֹׂמְאֵל — רִשְׁעוֹת עַד רְצִיחָה. וְלִכֵּן לֹא צָרִיכִים לְקַבֵּל אֶת כָּל מַה שֶּׁבָּנִי אָדָם מִפְּטֻפְטִים וּמִסְפָּרִים, וְזֶה טִבֵּעַ שֶׁל בְּעָלֵי לְשׁוֹן הָרַע, שְׂמִסְפָּרִים דְּבָר, וְהַשְּׂנֵי מוֹסִיף עוֹד שְׂעָרָה וְהַשְּׂלִישִׁי עוֹד שְׂעָרָה וְכוּ', עַד שֶׁמִּגִּיעַ אֶל הָאָדָם הָעֲשָׂרִים, וְנִעֲשֶׂה מְזֶה זֶקֶן שָׁלֵם, וְגוֹרֵם לְהִרְבֵּה רִשְׁעוֹת וְרַעוֹת וְצָרוֹת, עַד שִׁיוּצָא מִכָּל שְׂלִיטָה, וְנִעֲשִׂים שׁוֹנָאִים אֶחָד לְהַשְּׂנֵי, וְנִהְרָסוֹת מִשְׂפָּחוֹת שְׁלָמוֹת, וְגַם נִעֲשֶׂה חֲרָבִין קְהֵלוֹת עַל-יְדֵי מִשְׁחָקֵי אִשׁ כְּאֵלוֹ. וְלִכֵּן צָרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְשֹׂמֵר לֹא לְקַבֵּל שׁוֹם לְשׁוֹן-הָרַע מִשׁוֹם בֶּן אָדָם, כִּי יֵשׁ אֲנָשִׁים שְׂזוּ הַחַיּוֹת שְׁלָהֶם — לְהוֹלִיף מְזֶה לְזֶה וּמְזֶה לְזֶה, כְּרוֹכֵל הַזֶּה, שְׂמִסְתּוֹבֵב וּמוֹכֵר אֶת מִרְכָּלָתוֹ, וְתַמִּיד מוֹצֵא קוֹנִים. אֲשֶׁרֵי מִי שְׂאִינוּ מְקַבֵּל שׁוֹם לְשׁוֹן-הָרַע כָּלֵל מִשׁוֹם בְּרִיָּה, וְאֶפְלוּ שֵׁישׁ לַחֲשֵׁשׁ וְכוּ', עִם כָּל זֹאת אֲסוּר לְהִתְפָּרֵץ עַל הַזּוּלָּת, כִּי לֹא תִדַּע מַה יֵּלֵד יוֹם.

אֲנָשִׁי שְׁלוּמֵנוּ מִסְפָּרִים, שְׁהִיָּה אֶחָד שְׂבָא בְּכָל פַּעַם אֶל מוֹהֲרַנִּי תִּזְ"ל לְסַפֵּר לּוֹ לְשׁוֹן-הָרַע מִהֲרַב מִסְאוּוֹרֵן, שְׁהִיָּה חוֹלְקוֹ, כִּידוּעַ, וּבְכָל פַּעַם סִפֵּר סְפוּר חֲדָשׁ שְׁהֲרַב דִּבְרַ עֲלָיו. עֲנֵה וְאָמַר לוֹ מוֹהֲרַנִּי תִּזְ"ל: מִמֵּנוּ לֹא שְׂמַעְתִּי רַק מִמֶּךָ, תִּפְסִיק לְדַבֵּר לְשׁוֹן-הָרַע; כִּי הוּא הִבִּין שְׂאָדָם בָּא בְּכּוֹנֵה תְחִלָּה עַל מְנַת לְהַבְעִיר אֶת אִשׁ הַמִּחְלָקָת. וְאֶת זֹאת עֲלִיף לְדַעַת תְּכַף-וּיִמְיָד וּלְהִבִּין.

הַעֲקָר אֵל תְּבַלֶּה אֶת הַזְּמַן הַיָּקָר שְׁלָךְ, אֲלֵא חֲטַף הִרְבֵּה דַפִּים גְּמָרָא בְּכָל יוֹם, כִּי כָּל דָּף גְּמָרָא הוּא קָרָן נִפְלְאָה בְּשָׂמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

ר' תתקמב.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר בלק, י"א תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל היקר והנעלה ...
גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

רבנו ז"ל אומר (לקויטי-מוהר"ן, חלק א', סימן פד), שעל-ידי מידת
אהבה וחסד זוכים להאריך את הימים, שיהיה כל יום ויום ארוך
מאד מאד. ולכן לדעתי, קח לעצמך דרך חדשה של לקרב כל אדם,
ותקבלו בסבר פנים יפות, ותהיה סבלן, ואז תנכח בהצלחתך, כי
הסבלן הוא המצליח והוא המנצח.

בענין שלי וכו', אני בטוח שיש פאן קטרוג מהשמים וכו',
ועל-ידי-זה נתלבש באלו העניינים, וכשיתקן למעלה — יתקן גם
למטה, וכמובא בדברי רבנו ז"ל (לקויטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יד):
כשמתקנין למעלה, ממילא נתקן למטה; העקר זה תפלה.

אל תדאג, עוד תספר את כל זה בשמחה עצומה, והכל יתהפך
לטובה.

הדורש שלומך...

ר' תתקמג.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר בלק, י"א תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל הבחור היקר לי
מאד, שותה ממי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו
יאיר.

מכתבך משבוע שעבר — לנכון קבלתי.

אודות מה ששאלת וכו', חכמינו הקדושים אומרים (עבודה זרה

אָשֶׁר ו' תתקמד בנחל נה

(ט): אין אדם לומד אלא במקום שלבו חפץ. היכן שאדם נמשך — שם ילמד. וכן זה נאמר גם לגבי שאדם מתלבט ללמד מסכת זו או זו, עליו ללמד לאשר נמשך. ואם זה נאמר לגבי איזה חלק מלמוד התורה שילמד, על אחת כמה וכמה לגבי ישיבה, אדם צריך לבחור לעצמו איזו ישיבה מתאימה לו. ולכן אי אפשר לי לומר לה, שתפנס לישיבה זו דיקא, ותהיה לה הצלחה, כי מי אומר שתהיה לה הצלחה דיקא שם?! ולכן העצה הטובה ביותר שתלה לבדיק בשתי הישיבות, ותראה מה נראה בעיניך מתאים בעבורך, והעקר שתתמיד ותנצל את הזמן היקר.

הדורש שלומך...

ו' תתקמד.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שני לסדר בלק ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה גיעו וירדפו אל האברך היקר לי מאוד, שוטה ממי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

מכתבך לנכון קבלתי.

בענין הבן הראשון ששאלת וכו', אין עצה אחרת אלא תפלה. והרי סוף כל סוף אתה רואה שתפלתך פועלת, כי הבן למד לקח, ובנדאי אינה רוצה שיעגש ויקבל מכות, וכך יתעורר בתשובה, אבל מהשמים נותנים לו פן, שלבסוף יתעורר וישוב בתשובה. על-כן נא ונא ראה לא להתיאש, להמשיך להתפלל, לילה לקברי צדיקים ולבקש מאת בורא עולם, וסוף כל סוף תראה פרות מתפלולתך. וכן תבקשו יתברך: "רבונו של עולם, תחזיר את בני בתשובה, אבל לא על-ידי יסורים וענשים קשים ומרים".

ובענין הבן השני, צריכים רק לעודדו ולשמחו, ולמצא בו רק את הטוב, כי כפי הנשמע מדברך, אתה רוצה לראות מהבן למעלה

מכחותיו, וכשרואה כן, שמצפים ממנו יותר מיכלתו — נשבר לגמרי. ורבנו ז"ל גלה לנו: "מעט גס-פן טוב", ולכן אם הנך רואה שהוא קצת שמח, כבר תשתדל לעודדו על השמחה, ולדרבנו ולשבחו: "כמה טוב שאתה שמח" וכו', ותראה שזה יעזר מאד וכו', או אם הפך בישן ומסתגר, ולפעמים יוצא בין הבריות, עליך להחיותו בקצת הזה שפן יוצא בין אנשים וכו', ותבנה לו הבטחון העצמי. ויעזר הקדוש-ברוך-הוא, ששני הבנים ישובו בתשובה שלמה, ויהיה להם רב נחת דקדשה מהם.

חמדת לבבי! עקר העצה לכל צרה זה רק תפלה. רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פד), אשר תפלה היא השער להגיע להקדוש-ברוך-הוא, וזו התקנה של כל יהודי, כשמתפלל אל הקדוש-ברוך-הוא, ואז יכול להפוך הכל. ועל-פן אודות אחיך וכו', או שהיא תתגיר ושניהם יחזרו לארץ ישראל, או שתכנס ביניהם איזו שנאה ויעזבו זה את זה. כי בודאי זוהי צרה נוראה שהתחתן עם גויה, רחמנא לישזבן, אבל עם תפלה יכולים לפעל הרבה — או שתתגיר, או שיתגרשו. והקדוש-ברוך-הוא יעזר שנתבשר אצלם בשורות משמחות.

הדורש שלומך...

ו' תתקמה.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שני לסדר בלק ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה גיעו וירדפו אל האברהם היקר לי מאד, שותה ממי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו גגן עלינו ... גרו יאיר.

מכתבך לנכון קבלתי, ושמחתי בו פעל כל הוין.

רבנו ז"ל גלה לנו (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כד), שהעקר זה שמחה. וחכמי הרופאים אומרים, שכל המחלות והחלאים רעים

אָשֶׁר ו' תתקמו בנחל נו

הבאים לאדם, זה רק מחמת חסרון השמחה. ואנו רואים שבני-אדם נמשכים אחר העצבות והעצלות, וזה שובר את גופם, ועושה אותם חולים במחלת הדפאון דיפרסיה, והורס אותם לגמרי. ולכן לא בחנם שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כד): מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, וצריכים להתגבר להיות בשמחה, ולא רק שאני שמח, אלא לשמח את אחרים, ובזכות זה גם הוא יבוא לשמחה. וזה העקר בחיים חיותו, שתמיד יהיה שמח עם הקדוש-ברוך-הוא. ואומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, שמחה, חלק ב', סימן א'): מי שהוא שמח תמיד — הוא מצליח. עקר הצלחת האדם כשהוא שמח, ואז איננו מפחד מאף אחד, ומרגיש שהכל זה אלקות ומשגח בהשגחתו יתברך, ויש לו כחות הנפש לחזק גם את אחרים. ולכן העצה לצאת מן הצרות זה רק על-ידי שמחה, כמו שכתוב (ישעיה נה, יב): "כי בשמחה תצאו".

הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תתקמו.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שני לסדר בלק ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל היקר והנעלה ... נרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

ידידי היקר! עקר ההתקרבות אל הקדוש-ברוך-הוא היא רק על-ידי התקרבות אל צדיקי האמת. אם אדם זוכה ומתקרב אל רבנו ז"ל, רבנו ז"ל מטהרו ומזככו, משמחו ומאמצו. ומי שמרגיל עצמו ללמד הרבה ספרי רבנו ז"ל, מרגיש איזה נעם ואהבה ודבקות להקדוש-ברוך-הוא, וההתבודדות מטהרת את האדם, כי תפלה והתבודדות הם כמים, כמו שכתוב (איכה ב, יט): "שפכי פמים לבך נכח פני ה'"; כשאדם מרבה להתבודד אליו יתברך, אז הוא בחינת נכח — סמוך להקדוש-ברוך-הוא. ולכן עצה איה לזכות להתקרב

נח אֲשֶׁר ו' תתקמוז בנחל

אליו יתברך ולדבקות אמתית, זהו רק על-ידי שמתקרבים אל רבנו ז"ל, ולומדים ספריו הקדושים.

ובענין זרע של קימא — אין להתיאש, אף שהוא בגיל מבוגר, אבל ראינו גם כזאת היום, והקדוש-ברוך-הוא יעזר שתלמד ספרי רבנו ז"ל, ותתקרב אליו, ואז תרגיש נעים וערכות כזו, שלא חשפת מימך.

הדורש שלומך...

ו' תתקמוז.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שני לסדר בלק ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל האברהם היקר לי מאוד, שותה ממי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

העצה היחידה זה רק אהבת ישראל, לאהב את כל יהודי. לצערנו הרב, מדברים מהכל, וכוונאי כל דבר חשוב בשמים: צניעות האשה, למוד תורה, קיום המצוות וכו', אבל ישנו דבר אחד יסודי, שהוא שרש הכל — אהבת הבריות, לאהב את כל בר ישראל, אשר זה חשוב מאוד אצל הקדוש-ברוך-הוא יותר מהכל. ולדאכוננו הרב, אנו עדים למריבות, לחלוקי דעות ולאי הבנות שיש בין בני-אדם, וזה גורם לכל הצרות. ואומרים חכמינו הקדושים (במדבר רבה, פרשה יח): כפה קשה היא המחלקת, שכל העוזר במחלקת, הקדוש-ברוך-הוא מאבד זכרו; מחלקת זה החרבן הגדול בעולם, חרבן פרטי וחרבן כללי.

ולכן אנו רואים, שלא פתוב ביום השני "כי טוב", כי אז פתוב: "ויבדל אלקים בין מים למים", היתה הבדלה, היתה מחלקת בין מים עליונים למים תחתונים, והיכן שיש מחלקת אין ברכה. ומשיח

אָשֶׁר וְ תַתְקַמְזוּ בְּנַחֵל נֹט

יביא בְּרָכָה, הוא יִקְרַב אֶת עַם יִשְׂרָאֵל אֶחָד לְשָׁנִי. וּבְרָגַע שְׁאֲדָם מְרָגִישׁ בְּצַעַר הַזּוּלָּת, או שְׂמִיחַ בְּשִׂמְחַת הַזּוּלָּת — זֹה הַגְּאֻלָּה. וְלִכְּן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה לַח, ו): גְּדוּל הַשְּׁלוֹם, שְׁאֲפִלוּ יִשְׂרָאֵל עוֹבְדִים עֲבוּדָה זָרָה וְשְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם, אָמַר הַמָּקוֹם, כְּבִיכּוֹל, אֵינִי יָכוֹל לְשַׁלֵּט בָּהֶם, כִּיּוֹן שְׁשֵׁלוֹם בֵּינֵיהֶם.

שְׁמוֹ שְׁמִים! מְדַבְּרִים פֹּה מֵאֲנָשִׁים שְׁעוֹבְדִים עֲבוּדָה זָרָה, שְׁזָה הָעוֹן הַכִּי חָמוּר, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אוֹמַר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִם יֵשׁ בֵּינֵיהֶם שְׁלוֹם, כְּבִיכּוֹל אֵינִי יָכוֹל לְשַׁלֵּט בָּהֶם.

בְּדוֹר הַזֶּה יֵשׁ טוֹעִים, אֲנָשִׁים שֶׁלֹּא קִבְּלוּ חֲנוּף תּוֹרְנִי, לֹא גְדָלוּ עַל בְּרָכֵי הַתּוֹרָה, זֶה כְּכֹר דוֹר שְׁנִי וְשְׁלִישִׁי שְׁאֵינָם יוֹדְעִים מֵהִיֶּדְוִית, וְאִם רַק יִתְאַחֲדוּ כָּל עַם יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה, יִתְלַכְּדוּ בְּצוֹתָא בְּשְׁלוֹם, זֶה יְבִיא לְגְאֻלָּה. וּבְעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, גַּם בֵּין לּוֹמְדֵי תּוֹרָה יִשְׁנָם חֲלוּקֵי דַעוֹת, וְאֵינָם יְכוֹלִים לְדַבֵּר זֶה עִם זֶה, וְשׁוֹכְחִים שֶׁכָּל דְּקָה וְשִׁנְיָה שְׁשׁוֹנָאִים אֶת הַזּוּלָּת עוֹבְרִים עַל לָאוּ שֶׁל: "לֹא תִשְׁנֵא אֶת אַחִיךָ בְּלִבְכָךְ". וְאִיךָ רוֹצִים שְׁיָבֹא מְשִׁיחַ, שְׁיִגְלֶה אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּשֵׁאֵינָם יְכוֹלִים לְהִתְאַחֵד עִם יְהוּדֵי שְׁנֵי?! וְזֶה בֵּין לּוֹמְדֵי מְצוּוֹת, שְׁאֵינָם מְשִׁתּוּיִם יַחַד, וְאִם-כֵּן מָה אָנוּ רוֹצִים מֵאֲנָשִׁים, שְׁאֶף פְּעַם לֹא קִבְּלוּ חֲנוּף תּוֹרְנִי, לֹא חֲנִכּוּ עַל בְּרָכֵי "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיְיָ" אֶלְקֵינוּ הַיְיָ" אֶחָד"?!

כִּי בְּאֵמַת כָּל הַגְּלוּת הִיא רַק מַחְמַת שְׁנַתְהוּהָ שְׁנָאָה כְּבוּשָׁה כְּזוֹ וְהִסְתּוֹת זֶה עַל זֶה. וְהִנֵּה אָנוּ רוֹאִים שְׁאֵמוֹת הָעוֹלָם אֵינָם מַחְפְּשִׁים דִּיקָא חֲרָדִים, הֵם מַחְפְּשִׁים יְהוּדִים, וְרוֹצִים אֶת כָּלָם לְזַרְק לָיִם, וְהַכֵּל מַחְמַת שְׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֶה לְהִרְאוֹתָנוּ: רָאוּ נָא לְאֵן הַגְּעַתָּם וּמָה גְרַמְתֶּם עַל-יְדֵי הַפְּרוּדִים שְׁיֵשׁ בֵּינֵיכֶם! וְלִכְּן עַקַר הָעֲצָה לְגְאֻלָּה — רַק עַל-יְדֵי רַבּוּי שְׁלוֹם. וּכְמֵאֲמָרָם וְ"ל (דְּבָרִים רַבָּה, פְּרָשָׁה יב, סִימָן ה'): גְּדוּל הַשְּׁלוֹם, שְׁאֵין הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבַשֵּׁר אֶת יִשְׂרָאֵל שְׁיִהְיוּ נְגָאִלִים אֶלָּא בְּשְׁלוֹם.

וְאוֹדוֹת הָעֲנָנִים שְׁשֵׁאֲלָתָ וְכוּ', אָנוּ מֵאֲמִינִים שְׁיֵשׁ בּוֹרָא כָּל עוֹלָמִים אֶחָד, יַחִיד וּמִיחָד, שֶׁהוּא בְּרָא אֶת הָעוֹלָם, וּמִחִיָּה וּמִהֲוָה

ומקיים את הכל. ואת הגלוי הזה עלינו להחזיר בכל העולם כלו. וזהו דבר שגם הגויים מחיבים להאמין — ביחוד הני"ה, שזה אחד מהשבע מצוות שנתנו לבני נח, שיאמינו באל עולם. אבל פידוע הגויים טעו, וכל אחד הלך אחר אלילו, עד שבאו בני עשו — שמשם באים הנוצרים, ובני ישמעאל — שהם המסלמים. והנה אנו מצפים שיבא משיח צדקנו, ויגלה שאין שום מציאות בלעדיו יתברך, ואין צריך שום אמצעי באמצע, וכל אלו הטועים בנביא שקר, יפקחו עיניהם לראות שהם חיים בטעות חמורה, וכמו שכתוב (צפניה ג, ט): "כי אז אהפך אל עמים שפה ברויה לקרא כלם בשם ה'", כלם ידברו אל הקדוש-ברוך-הוא, יתגלה לכלם אמת מציאותו יתברך, ויבואו יחדו ויהללו את הבורא יתברך שמו, ואז יהיה השלום האמתי, שכלם יתאחדו באחדות אחת. הקדוש-ברוך-הוא יעזר שנזכה כבר ליום המיחל הזה, שיהיה גלוי אלקות במדרגה הכי עליונה.

הדורש שלומך...

ו' תתקמח.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שני לסדר בלק ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל ידידי היקר לי מאוד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע הטוב ממך.

ראה, אהובי, אחי היקר! לרוץ תמיד אליו יתברך, אשר אין לנו בזה העולם רק אותו יתברך, וצריכים לשמר את עצמו מאש שורפת, כי המחלקת היא אש שורפת מאד מאד, ובפרט ב"היכל-הקדש" צריכים לראות, שיהיה שלום ואהבה ואחנה ורעות.

תאמין לי, ידידי היקר! כי אין כאן שום מחלקת כלל. תלמידי

אָשֶׁר ו' תתקמט בנחל סא

הִיָּקָר לִי מְאֹד ... גֵּרוֹ יֵאִיר לְמַד אֶצְלִי כַּמָּה שָׁנִים, וּמְאֹד הִתְיַגְעֵתִי עִמּוֹ, עַד שֶׁרְאִיתִי בּוֹ עֵץ עוֹשֶׂה פְּרִי, שֶׁהוּא עוֹזֵר לִי לְהַפְיֵץ דַּעַת רַבְּנֵנוּ וְ"ל בְּעוֹלָם, אֶקְנֶה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁגַם אֶתָּה תַעֲזֹר לִי לְקַרֵּב רַחוּקִים אֶל דַּעַת רַבְּנֵנוּ וְ"ל.

מְאֹד מְאֹד אָנִי נִהְנֶה, שְׁאֵתָּה נוֹסֵעַ לְעִיר כְּרַמְיָאֵל, וְאוֹמֵר שֶׁם שַׁעוֹר בְּרַבִּים. רְאֵה לְחִזְק אֶת עֲצָמְךָ וְלִהְיוֹת עֵץ עוֹשֶׂה פְּרִי.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ, שֶׁתִּזְכֶּה לִהְיוֹת מִתְלַמְּדֵי "הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ" הָאֲמִתִּים, וְתִמְשִׁיךְ בְּעֲצָמְךָ הָאֲרֵת אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְתִמְיֵד תְּרַגֵּשׁ אֶת אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עַל פְּנֵיךָ, וְתִדְבַר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

רְאֵה לְכַתֵּב לִי מִכְּתָב אֶחָד בְּכָל שָׁבוּעַ.

ו' תתקמט.

בַּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֹר לְיוֹם שְׁנֵי לְסֵדֵר בְּלֶק ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, צְמוּד בְּקִירוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצַּח נְצָחִים.

אֶת מִכְּתָבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֵתִי, וְאֵת גְּדֹל שְׁמִחַתִּי — אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְתָאֵר כָּלֵל, כִּי מִיּוֹם שֶׁנִּסְעֵתִי לְמַחְנֶכֶם, אָנִי מְאֹד מִשְׁתַּוְּקָק לְחִזּוֹר אֲלֵיכֶם, וְאֵהֲבַתְכֶם חֲקוּקָה בְּנַפְשִׁי.

מָה אֵמֵר לְךָ, יְדֵי הַיָּקָר! בְּזֶה הָעוֹלָם צְרִיכִים חִזּוּק גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, וּבִפְרָט תְּלַמְּדֵי "הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ", כִּי הַבַּעַל-דְּבָר אֹרֵב עֲלֵיהֶם בְּכָל מִיּוֹם עֲרַמְמִיּוֹת וְתַחְבּוּלוֹת לַעֲשׂוֹת מַחְלָקַת בֵּינֵיהֶם. עַל-כֵּן עֲלֵיכֶם לַעֲמֹד עַל הַמְּשֻׁמֵּר, שֶׁיִּהְיֶה רַק שְׁלוֹם בְּמַחְנֶכֶם, וְלֹא צְרִיכִים

סב אָשֶׁר ו' תתקנ בנחל

לומר עלי שום פרושים, כי כל מחשבותי ורצוני הוא רק לגלות ולפרסם את אמתת מציאותו יתברך, ולקרב את כל אחינו בני ישראל אליו יתברך.

ובפרט היום, שהמסיון, ימח שמם וזכרם, עובדים חזק מאוד לנתק את נשמות ישראל ממנו יתברך, עלינו למסר את נפשנו לגלות ולפרסם את הקונטרסים החדשים בין אחינו בני ישראל, ובפרט אצל אחינו בני ישראל הספרדים, אשר זה עושה פעלה גדולה אצלם, אשרי מי שיפיץ את הקונטרסים האלו בכל יום.

מאד רציתי, שתשאר בפרנסתך בשחיטה. הקדוש-ברוך-הוא יצליח דרךך, שתעלה מעלה מעלה, וכשיש לך רק פנאי, תקח עמך חבילה ספרים, ותפיצם בין אחינו בני ישראל, למי שאתה רק פוגש על הרחוב.

ראה לכתב לי מכתב אחד בכל שבוע, כי אני מאוד משתוקק אחריך, הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתהיה רק שמחה בביתכם, ותראה רב נחת מבניך היקרים.

המאחל לך כל טוב...

ו' תתקנ.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שני לסדר בלק ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויודפו אל ידידי הנקר לי והנעלה, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע הטוב ממך, שאתה מחזק את עצמך לסיים את ה"לקוטי-מוהר"ן" בכל חודש, אשריך ואשרי חלקך! כי רבנו ז"ל גלה לנו, אשר על-ידי התמדת ספרו "לקוטי-מוהר"ן" יזכה להיות בעל השגה גדול, אשרי מי שמתמיד בו בכל יום.

אֲשֶׁר ו' תתקנא בנחל סג

אני גם שמח מאד, שאַתָּה זוכה לסיים שְׁשָׁה סדרי משנה בכל
חדש, על-ידי שאַתָּה לומד בכל יום ח"י פְּרָקִים מְשֻׁנִּיּוֹת, אֲשֶׁר אין
למעלה מזה בתקון הברית.

ראה, אהובי, אחי היקר, להתבודד תמיד עמו יתברך, ותשתוקק
אחריו יתברך, ותוציא את הכסופין מפיה, וכאשר יש לך איזו
מחשבה טובה או רצון טוב, תכף-ומיד תוציאו מפיה, והקדוש-
ברוך-הוא יעזר לך, שתזכה לתקן את אשר קלקלת.

ראה, אהובי, אחי היקר! להפיץ את ספרי שו"ת "אשר בנחל"
בבני ברק, והקדוש-ברוך-הוא יעזר לך בזכות הפצת ספרי רבנו ז"ל,
שתזכה לתקון נצחי.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תתקנא.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שני לסדר בלק ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה נגיעו ויירדפו אל ידי היקר לי
מאד, שוּתָה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו
... גרו יאיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד אני מצטער על כל הצער שיש
לך בביתך.

עליך לדעת, כי הכל נסיונות, ורוצים לנסות אותך מן השמים
אייך תחזיק מעמד. על-כן ראה לחזק את אשתך, ותדון אותה לכף
זכות, ובודאי כואב לה מאד מאד על כל אשר עבר עליה משכנים
רעים.

תגיד לה בשמי, שסוף כל סוף יקבלו את ענשם, כי זו דרךם
של בני-אדם, שחושבים שכשירדפו את אחרים יצליחו, אף באמת
יבואו לבסוף על ענשם, וזה ברור. כי מי שרודף את חברו, הוא

סד אֲשֶׁר ו' תתקנב בַּנַּחַל

רוֹדֵף אֶת עֲצָמוֹ, כְּשֶׁאֶחָד זֹרֵק אֶבֶן בְּמִרְאָה, הַזְכוּכִיּוֹת פּוֹגְעוֹת
בְּעֵינָיו, כְּשֶׁאֶחָד זֹרֵק אֶבֶן בְּיָם, הַמַּיִם נִתְזָמִים עָלָיו, כְּמוֹ-כֵן מִי שֶׁרוֹדֵף
אֶת חֲבֵרוֹ, סוֹף כָּל סוֹף הִרְעָה תַּתְּהַפֵּף עָלָיו. עַל-כֵּן תֹּאמַר לְאִשְׁתְּךָ
בְּשֵׁמִי שְׂלֵא תִדְאַג כָּלְלִי, וְהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַחֲפָה וּמְחַפֶּה, עַד
שְׁלֵב־סוֹף מְשַׁלֵּם לְרַעִים אֶת אֲשֶׁר מִגִּיעַ לָהֶם. הֶעֱקָר לֹא לְשֵׁאל שׁוֹם
קִשְׁיוֹת.

רְאֵה לֵהִיּוֹת שְׂמֵחַ בְּבֵית וּתְחִינֵךְ אֶת אִשְׁתְּךָ, וְהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
יַעֲזֹר לָכֶם, שְׂשִׂיתֶהֶפֶךְ הַכֹּל לְטוֹבָה, וְתִזְכֶּה לְצֵאת לְדִירָה חֲדָשָׁה,
וְתִבּוֹא לְבֵית חֲדָשׁ וּלְהַשְׁגוֹת חֲדָשׁוֹת, וְתִתְעַלֶּה בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

נָא וְנָא לְרֵאוֹת לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְכֹל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ רְאֵה
לְסַפֵּר לוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת כְּאֲשֶׁר יִדְבֵר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ,
וְאִזְ סוֹף כָּל סוֹף תִּרְאֶה נְסִים וְנִפְלְאוֹת. הֶעֱקָר אֵל תִּפְּל בְּדַעְתְּךָ כָּלְלִי
בְּשׁוֹם אִפֵּן שְׁבַעוֹלָם.

וּמַחֲמַת טְרִדוֹתֵי הַרְבוֹת הַהֶכְרַח לְקַצֵּר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

רְאֵה לְכַתֵּב לִי בְּפִרְטִיּוֹת בְּכֹל שָׁבוּעַ, וְאִזְ אֶכְתֵּב לְךָ.

ו' תתקנב.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֹר לַיּוֹם שְׁנֵי לְסִדֵּר בְּלֶק ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדִידֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
... גְּרוֹ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצַּח נְצָחִים.

חֲסֵדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, הָאֲבָרָךְ שֶׁאִמְרַתְּ לִי, שְׂבָא לְמַחְנַנּוֹ לְהַצִּיק
וְכוֹ, נִפְּל בֵּין כָּף לְבַעֲיּוֹת מְעַצְמוֹ, וְעָסוּק עֲכָשׁוּ עִם עֲצָמוֹ וְכוֹ.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם מִי שֶׁמִּתְחִיל עִם אַחֵר, מְסַבֵּב

אָשׁוּר ו' תתקנב בנחל סה

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁנַעֲשֵׂה עִסוּק עִם עֲצָמוֹ, עַל-כֵּן אֵל תִּפְחַד מְשׁוּם
בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, רַק חֲזַק וְאַמֵּץ לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, וְתִתְבַּוְּד
עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בְּלִי חֲכָמוֹת, כִּי הָעֶקֶר הוּא הַדְּבוּר וְהַשִּׁיחָה
בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ, וְכָל זְמַן שְׂאִין אָדָם מְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, עַדִּין מֵחוֹ
אָטוּם בְּחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וְכוּ'.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אָחִי הַיְקָר! לְחֲזַק אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר עִם אַחֲרִים
דְּבוּרֵי אֲמוּנָה, וְתִגְלֶה לָּהֶם אֶת הָאוֹר הַגָּנוּז שֶׁל רַבְּנוּ ו"ל, שְׁנִתְגַּלֶּה
לָנוּ בְּדוּר הַזֶּה, כִּי הִתְקַרַח לְגִלּוֹת וּלְפָרְסָם אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ
יִתְבַּרְךָ לְכָל אַחֲיָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרָט כְּשֶׁהִמְסִיּוֹן, יִמַּח שְׁמֵם וְזָכָרָם,
עוֹקְרִים נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַלִּינוּ לְלַחֵם
עִמָּהֶם, עַל-יְדֵי שְׁנִזְכָּה לְגִלּוֹת וּלְפָרְסָם אֶת אֲמַתַּת לְמוֹדוֹ הַטּוֹב שֶׁל
רַבְּנוּ ו"ל הַנִּלְמַד בְּ"הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ", קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אָחִי הַיְקָר! לְהִיּוֹת חֲזַק בְּזֶה מְאֹד, כַּאֲשֶׁר הִחִילוּת
לְעֹזר לִי, כֵּן תִּמְשִׁיף לְעֹזר לִי לְגִלּוֹת וּלְפָרְסָם אֶת דַּעַת רַבְּנוּ ו"ל
בְּעוֹלָם.

וּלְמַעַן הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, וּלְמַעַן טוֹבְתְךָ הַנִּצְחִית, שְׁלֵא תִהְיֶה לְךָ
שׁוּם חִלְשׁוֹת הַדַּעַת מְשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, אַדְרָבָה, עֲלִיף לְהִתְחַזֵּק
יּוֹתֵר וַיּוֹתֵר, כִּי רַבְּנוּ ו"ל אָמַר, שְׁהִמְחִלְקַת מִגְּבִיָּהּ וּמְרִימָה אֶת
הָאָדָם, כְּדָרְךָ עַץ הַמָּנֹחַ עַל הָאֶרֶץ, אִי אֶפְשָׁר לוֹ לְהִגְבִּיָּה אֶת עֲצָמוֹ,
אֲבָל כְּשִׁיּוֹצְקִים עָלָיו מֵיָם, אֲזוּ נִתְעַלָּה וְשָׁטַע עַל פְּנֵי הַמַּיִם. כְּמוֹ-כֵן
הָאָדָם, כְּשִׁישׂ עָלָיו מְדַבְּרִים וְחוֹלְקִים, אֲזוּ דִיקָא גָּדַל וְצוּמַח.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ, שְׁתִּהְיֶה חֲזַק לְבָנוֹת אֶת "הֵיכַל-
הַקֹּדֶשׁ" בִּירוּשָׁלַיִם דִּיקָא, וְלֹא תִבְלָבֵל אֶת עֲצָמְךָ מִעֲרֹת אַחֲרוֹת,
וְאֲזוּ תִצְלִיחַ דִּרְכְּךָ תָּמִיד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תתקנג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר בְּלֶק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וְגִדְלֵ שְׂמִיחָתִי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ —
אֵין לְשַׁעֵר וְאֵין לְתַאֵר כָּלֵל.

אֲשֶׁרֵינוּ מֵה טוֹב חֲלֻקְנוּ, וּמֵה נְעִים גּוֹרְלָנוּ, אֲשֶׁר אָנוּ זֹכִים לְהַתְּוֹדֵעַ מִרְבֵּנוּ ז"ל וְלִהְיוֹת מְקַרְבִּים אֵלָיו, וְהַעוֹלָה עַל הַכֹּל — לְשִׁמְשׁוֹ, אֲשֶׁר אֵין לָךְ דְּבַר גְּדוֹל מִלְשִׁמְשׁ אֶת רַבּוֹ, וְאָנוּ הַעֲנִיִּים וְהַאֲבִיוֹנִים, נִפְלֵ בְּגוֹרְלָנוּ לְשִׁמְשׁ אֶת רַבֵּנוּ ז"ל בְּהַפְצַת מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה חוֹצָה.

מֵה אָמַר לָךְ, יְדֵי הַיָּקָר! מִצַּד אֶחָד הַכְּפִירוֹת וְהַמִּינּוֹת וְהַאֲפִיקוֹרְסוֹת נִתְפָּשְׁטוּ מְאֹד בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּכִלְלִיּוֹת, וּבְכַרְטִיּוֹת וּבְכַרְטֵי פְּרֻטִיּוֹת. וּמִצַּד שְׁנֵי הַנְּאוּף וְהַזְּהֵמָה וְהַזְּכָל וְהַפְּרִיצוֹת וְהַתְּאֻוֹת מִתְּפָשְׁטִים מְאֹד מְאֹד. וְהַעֲתוֹנִים רְעִים עוֹזְרִים לָזֶה וְלֹא מִתְּבַשְׂשִׁים, וּמוֹכְרִים בְּרִישׁ גְּלִי עֲתוֹנִים אֲשֶׁר מְלֵאִים נְאוּף וּכְפִירָה גְּמוּרָה בְּאֵלָקִים חַיִּים.

עַל-כֵּן עָלֵינוּ לְלַחֵם עִמָּהֶם, וְלִהְפִּיץ סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, וְלֹא לְהַתְּבַשֵּׁשׁ מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעוֹלָם. וְלִידַע, אֲשֶׁר מִי שְׂמִדְבָר נִגְדַ הַפְּצַת סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּרַבִּים, הוּא נוֹתֵן כַּחוֹת לְמִסְיוֹן, יִמַּח שְׁמָם.

חֲמַדַּת לְכַבִּי! רְאֵה לְחֻזַּק אֶת עֲצָמְךָ בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים שְׁבַעוֹלָם, לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, וְהַשְׂמִיחָה תִּרְחִיב אֶת מִתְּךָ, עַד שֶׁתִּזְכֶּה לְהִיּוֹת דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְתִרְגֵּשׁ אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁהַכֹּל לְכָל אֵלָקוֹת גְּמוּרָה הוּא.

וּבְאֲמַת דּוּמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר — הַכֹּל לְכָל אֵלָקוֹת גְּמוּרָה הוּא. אֶף צְרִיכִים כָּלִים לְקַבְּלוֹ, וְעַקֵּר הַכָּלִים הוּא הַשְׂמִיחָה,

שְׁהִשְׁמַחָה מִרְחֻבַת אֶת הַדַּעַת, עַד שְׁזוֹכִים לְהַשִּׁיג אֶת אֱלֻקוּתוֹ
 יִתְבָּרַךְ, בְּבַחֲיִנַת מְטִי וְלֹא מְטִי (עֵינֵי לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כד).

רְאֵה לְמֵלֵא אֶת כָּל עִיר כְּרַמְיָאֵל בְּסַפְרֵי רַבְנֵי ז"ל, וְתִקְבְּעוּ שָׁם
 שְׁעוֹר פַּעַם אַחַת בְּשָׁבוֹעַ בְּרַבִּים, לְדַבֵּר מַעֲצוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁל רַבְנֵי
 ז"ל.

רְאֵה לְשֵׁלֵם אֶת כָּל הַחֻבוֹת לְ... גֵּרוֹ יְאִיר, וְתַעֲזֹר לוֹ בְּזֶה
 לְהַדְפִּיס עוֹד קוּנְטְרָסִים חֲדָשִׁים בְּכַתֵּב יָד, אֲשֶׁר מְנַחִים בְּיָדוֹ.

הַדְּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תתקנד.

בַּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר בְּלֶק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה נִגְיַעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
 מְאֹד, שׁוֹתֶה מִיְמֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
 ... גֵּרוֹ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצָּח נִצָּחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וּמְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע הַטוֹב מִמֶּךָ.

מָה אֵמַר לָךְ! אֵינִי בְּפִי מְלִים לְהוֹדוֹת לָךְ עַל הַחֶסֶד חַנּוּם שֶׁעָשִׂיתָ
 עִמָּדִי, שֶׁשְׂמַשְׁתָּ אוֹתִי בְּזִמְנֵי שְׁהוּתִי בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, יַעֲזֹר לָךְ הַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ בְּזִכּוֹת הַשְׂמוּשׁ, שֶׁתִּזְכֶּה לְהִיּוֹת אִישׁ כָּשֶׁר וַיִּרְא שְׂמִים,
 וּלְהִתְקַרֵּב לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִמְשֹׁךְ עָלֶיךָ פְּרֻנְסָה בְּשִׁפְעַ וְהַצְּלַחָה
 רַבָּה, וַיְהִיֶּה לָךְ שְׁלוֹם-בֵּית אַמְתִּי וְרַב גַּחַת מִהֵילָדִים.

חֲמֻדַת לְכַבִּי! רְאֵה לְחֻזַק אֶת עֲצָמְךָ בְּכָל מִינֵי אָפְנִים שְׁבַעוּלִים.
 וְעַקֵּר הַחֻזִיק — שְׁאֲנֵנוּ זוֹכִים לִידַע מִרַבְּנֵי ז"ל, כִּי מָה הֵינְנוּ עוֹשִׂים
 בְּלֵי רַבְּנֵי ז"ל?! הֲלֹא הוּא חֵינְנוּ, הוּא נִשְׁמַתְנוּ, כָּל חֵיּוּתְנוּ הוּא רַק
 מִמֶּנּוּ (עֵינֵי לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ח'); הֵינְנוּ כִּי הַצְּדִיק מְגַלֶּה לְכָל
 אַחַד וְאֶחָד, אֲשֶׁר עַקֵּר הַחַיִּים הוּא רַק מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּלֵי
 הַצְּדִיק הָאָדָם שׁוֹכַח לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְהַצְּדִיק מְזַכְּרֵנוּ תָּמִיד

מְהִיכֵן אָנוּ יוֹנְקִים חַיִּיתָנוּ. נִמְצָא, שְׁפָל חַיִּיתָנוּ הִיא רַק עַל-יְדֵי הַצִּדִּיק דִּיקָא, הַמְגַלָּה לָנוּ אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ.

לְזֹאת עֲלִינוּ לְשִׁמְחַ מְאֹד מְאֹד, שְׁאָנוּ זוֹכִים לְהִתְקַרֵּב וְלִידַע מֵרַבִּי נוֹרָא וְנִפְלָא פְּנֵה, אָשֶׁר יְכוּל לְהַבִּין אוֹתָנוּ, וְלִירַד אֶל יְרִידוֹתֵינוּ וְנִפְלִוֹתֵינוּ. אֲשֶׁרֵינוּ, מַה טוֹב חֲלָקָנוּ, וּמַה נְעִים גּוֹרְלָנוּ. אֲשֶׁרֵינוּ, אוּן פֶּאָרְט אֲשֶׁרֵינוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תתקנה.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר בְּלֵק, י"ב תַּמּוּז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עֲלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! מְאֹד אָנִי מִשְׁתַּוְּקֵק לְשִׁמְעַ הַטוֹב מִמֶּךָ, כִּי אַתָּה סְקוּק בְּפִנְיַמִּיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, וְזֶה כְּפֶמָה שְׁנַיִם שְׁאַתָּה עוֹזֵר לִי לְהַפִּיץ אֶת אֹר רַבְּנוּ ו"ל בְּעוֹלָם. סוֹף כָּל סוֹף מַה יִּשְׁאַר לָנוּ, אִם לֹא זֶה שְׁאָנוּ זוֹכִים לְשַׁמֵּשׁ אֶת רַבְּנוּ ו"ל.

רְאֵה לְחִזֵּק אֶת עֲצָמָךְ בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים שְׁבַעוֹלָם, וְהַעֲקָר — לְהַפִּיץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל אֲצֵל אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַסְּפָרְדִּים הַתְּמִימִים וְהַיִּשְׂרָאֵלִים, שְׁעוֹקְרִים אוֹתָם מִהַאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְעֲלֵינוּ לְקַשְׂרָם אֶל שְׂרֵשׁ קִדְשָׁתָם. וּבְזָכוּת זֶה נִזְכָּה גַם אֲנַחְנוּ לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה אֲמִתִּית. וּבְזֶה שְׁמֻקְרָבִים אַחֵרִים זוֹכָה בְּעֲצָמוֹ לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה.

רְאֵה לְכַתֵּב לִי בְּכָל שָׁבוּעַ מִכְּתָב אַחַד, וְלִרְשֵׁם דֵּין וְחֻשְׁבוֹן מְכָל הַשָּׁבוּעַ, וְהִיכֵן הַפְּצֵת סִפְרִים, וּמִמֶּשׁ תַּחֲיִינִי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תתקנו.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בלק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל ידי היקר לי מאד, זוכה ומזופה את הרבים בהפצת מעינות החכמה חוצה, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, וגדל שמחתי שאתה מוסר את נפשך, ומפיץ את ספרי רבנו ז"ל בכל העירות בארץ ישראל, אין לשער ואין לתאר כלל, ואתה גורם נחת רוח גדול לאביך. ונשמות הצדיקים מקנאות בו מאד, שהניח בן בזה העולם, המגלה ומפרסם את האמונה הקדושה, ובפרט כהיום, אשר המסיון עובד מאד חזק לנתק את נשמות ישראל מאבינו שבשמים, אשרי מי שיעזר למחק את המסיון, ויגלה ויפרסם ספרי רבנו ז"ל בעולם.

אודות שקמו עליך מונעים, ומדברים נגד הספרים, אין לה מה לפחד מהם, כי הלא ה'מפרסם' שלהם הוא נואף ידוע, ומפרסמת נבלתו בברים, שחי עם אשת איש פמה שנים וכו', ואיך הוא מעז עכשו לדבר על הספרים הקדושים בחצפה פזאת, ובפרט אנשיו הרצים אחריו, זה ממש פענן ש"ן, אשר גם אצלו היה הנאוף פתוח.

סוף כל סוף אם אחד רוצה להיות בעל תשובה, שישב בקרן נזית וישוב בתשובה, ולא שיהיה נעשה רבי מפרסם, ויקרא את עצמו 'באבא' וכו'.

העקר אל תפחד כלל, וראה להפיץ את ספרי רבנו ז"ל במסירות נפש הכי גדולה, כי מה שפתוב בספרי רבנו ז"ל, זהו רק דבורי אמונה וגלוי אלקות בתכלית המדרגה העליונה עד מאד.

אודות היחודים, שאתה מיחד תמיד שם ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, אני מאד שמח, כי היחודים מטהרים את הנפש, ובפרט כשמיחדים

ע אֲשֶׁר ו' תתקנז בנחל

אותם בְּדֶרֶךְ, אֹמֵר הָאֵר"י ו"ל, שְׁמַתְעַבְרוֹת בּוֹ נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים.
אֲשֶׁרִי מִי שְׁמִיחַד תְּמִיד יַחֲוִידִים הַקְּדוֹשִׁים, וְאִזּוֹ יִתְעַבְרוּ בּוֹ נִשְׁמוֹת
שֶׁל צְדִיקִים, וְיִזְכֶּה לְהַגִּיעַ לְמַדְרַגָּה כְּזוֹ, שִׁיתְגַּלּוּ לוֹ נִשְׁמוֹת מְעוֹלָם
הַעֲלִיּוֹן, אֲשֶׁרִי לוֹ וְאֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ!

רְאֵה לְהִתְמַיֵּד לְהַפְיֵץ סִפְרֵי רַבְּנוֹ ו"ל בְּכָל עִיר וְעִיר, וּבְכָל מוֹשָׁב
וּמוֹשָׁב, וּבְכָל כֶּפֶר וּכְפָר, וּבְכָל קְבוּצָה וְקְבוּצָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְרְאֵה
לְשַׁלֵּם עַל כָּל הַסִּפְרִים שְׁאַתָּה לֹקַח, וְאֶת יְתֵר הַמַּעוֹת תִּקַּח בְּעֵבוֹר
פְּרִנְסָתְךָ.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ, שֶׁתִּזְכֶּה לְהִתְחַתֵּן בְּקָרוֹב.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תתקנז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר בְּלֶק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעִלָה ...
גֵּרוֹ יְאִיר.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמְאֹד שְׂמִיחָתִי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ,
אֲשֶׁר אַתָּה חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

יַעֲזֹר לְךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁתִּקְבַּל תְּפִלָּתְךָ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי
לְמַעַלְהָ מִתְּפָאֲרִים מְאֹד בְּאִישׁ אֲשֶׁר שָׁב בְּתִשׁוּבָה, וַיֵּשׁ לוֹ כַּחוֹת
עֲצוּמִים לְפַעַל אֲצִלוֹ יִתְבָּרַךְ כָּל מַה שְׁרוּצָה.

עַל-כֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר! לֹא לִיֵּאֵשׁ אֶת עֲצָמְךָ, וּבְנוֹדֵי
תִּזְכֶּה לְבָנִים חַיִּים וְקַיָּמִים. הַעֲקֹר תַּחֲזִיק מֵעַמֵּד — אַתָּה וְאֲשֶׁתְּךָ,
וְאֵל תִּתְעַצְבוּ, כִּי הַעֲצָבוֹן וְהַדְּכָאוֹן גּוֹרָמִים מֵתַח, וְעַל-יְדֵי-זֶה קִשָּׁה
לְאַשָּׁה לְזִכּוֹת לְפָרִי בְּטוֹן.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ, שֶׁתִּזְכֶּה לְשַׁמֵּר שְׁבֵת-קִדְשׁ, וּבִזְכוּת

אָשֶׁר וְ תַתְקַנְחַ וּ בְנַחֵל עַא

שְׁמִירַת שַׁבַּת־קֹדֶשׁ יִוָּלַד לָךְ בֶּן וּבַת, אֲשֶׁר עַל זֶה מְרַמְזֵת תַּבְּחַת שַׁבָּ"ת, שַׁבַּת בְּיֹ תוֹלִיד.

חִזַּק עֲצֻמָּךְ מְאֹד לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וּרְאֵה שְׂאֵשְׁתָּךְ תִּדְלִיק שְׁנֵי גֵרוֹת שֶׁל שֶׁמֶן זַיִת לְכַבוֹד שַׁבַּת־קֹדֶשׁ, מְלַבֵּד אַרְבָּעַה גֵרוֹת שֶׁל חֶלֶב, וּבִזְכוּת הַנֵּר שֶׁל שֶׁמֶן זַיִת תִּזְכֶּה לְהוֹלִיד בְּנִים וּבָנוֹת. הַעֲקֹר לֹא לְדַאֵג, כִּי הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יַעֲשֶׂה עִמָּכֶם נִסִּים וְנִפְלְאוֹת.

הִיָּה מְאֹד רְצוּי, שֶׁבְּשִׁעַת הַדְּלָקַת הַנֵּרוֹת אֲשֶׁתָּךְ תִּבְקֶשׁ הַרְּבֵה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, כִּי אִזּוּ הוּא עַת רְצוֹן גְּדוֹל לְאִשָּׁה.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ הַצְּלָחָה נְצַחִית...

אֵין עוֹד צְדָקָה וְתַקוּן הַבְּרִית כְּמוֹ לְתַת צְדָקָה לְהַדְפָּסַת סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, וְלְהַפְּיץ סִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים בְּעוֹלָם. כִּי כְּנֶגֶד שְׂפִיזָר וְרַעוּ, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, עֲצַתוֹ — שְׂפִיזָר מְעוֹתָיו לְמַעַן הַדְפָּסָה, וַיִּפְזֹר אֶת הַסִּפְרִים בְּכָל הָעוֹלָם.

ו' תתקנח.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר בְּלֶק, י"ב תַּמּוּז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר וְהַנְּעִלָה, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עַלֵינוּ ... גֵרוֹ זָאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצַח נְצַחִים.

אֶת מְכַתְּבֶךָ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וְגַם הַבְּטַחְתִּי לָךְ בְּטַלְפוֹן בְּהִיּוֹתִי בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְעִנּוֹת לָךְ.

וְהַנָּה, לְמַעֲשֶׂה לֹא יֵצֵא לִי לְדַבֵּר הַרְּבֵה עִם בְּנֶךָ, רַק כַּמָּה דַקּוֹת, וְהַבְּנָתִי מִדְּבָרָיו, שְׁעוֹבֵר עָלָיו מַה שְׁעוֹבֵר בְּדֶרֶךְ כָּלֵל עַל בְּנֵי הַנְּעוּרִים בְּגִיל כְּמַהוּ, וְהוּא פָּגַם הַבְּרִית, וְעַל־כֵּן עָלֶיךָ לַעֲשׂוֹת בְּחֲכָמָה עֲצוּמָה, לֹא לְדַחַק אוֹתוֹ, חַס וְשְׁלוֹם. לְמַעֲשֶׂה, כָּל מִי שְׂמַתְקָרֵב אֶל רַבֵּנוּ ז"ל

עב אָשׁר ו' תתקנט בנחל

ובפֿרט דֿרף "היכל-הקדש", ברוף השם, מתמיד בלמודים ובהנהגות טובות, ובפֿרט בכבוד אב ואם, אָשׁר אָני מאד מקפיד על זה, כִּידוע לְכָל תלמידי "היכל-הקדש", וְכָל עֲנִינֵי פְּרָאוֹת לֹא לומדים אָצְלוֹנוּ בְּלָל, וְאָני מְגַרֵשׁ מֵאֲתָנוּ אֲנָשִׁים כָּאלוֹ הַמִּתְפָּרְאִים, וְחַיִּים בְּלִי סֵדֶר וּבְלִי יִשׁוּב הַדַּעַת, וְנֹה לֹא שִׁיף בְּקִבוּצָה שְׁלוֹנוּ.

בּוֹדְאֵי בְּכִרְסֵלֵב יֵשׁ הַרְבֵּה פְּתוֹת, אָשׁר בְּכָל פְּתָה לומדים דְּבָרִים וְהִנְהִיגוֹת אַחֲרוֹת, אָכֵל אָצְלוֹנוּ, ברוף השם, אָני יְכוּל לְהִתְפָּאֵר, אָשׁר כָּל בְּחוּר הוּא מִתְמִיד עֲצוּם, וְאֵינוֹ מִחֲסִיר יוֹם אָחַד בְּלִי מְקָרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מְדֻרָשׁ, רַמְבַּ"ם, טוֹר וְשִׁלְחַן עֲרוּף, מְכָל שְׁעוֹר לומדים קֶצֶת אוֹ הַרְבֵּה, וְהַמְפָּרְסְמוֹת אֵינֶן צְרִיכוֹת לְרְאִיָּה, וְגַם הִנְהִיגְתֶּם בֵּין אָדָם לְחֵבְרוֹ לְהַפְּלִיא, וּמְכָל שְׁפָן עִם הַהוֹרִים.

על-פֿן, לְדַעַתִּי, מַה שְׁעוֹבֵר עַל בְּנֵי ... גֵּרוֹ יְאִיר, זֶהוּ מִפְּנֵי שְׁעוֹבֵר עֲכָשׁוּ שְׁלֵבִים קָשִׁים בְּחַיִּים, עַל כֵּן רְאֵה לְהִתְכַּפֵּם עִמוֹ, וְאֲדַרְבֶּה, רְאֵה לְעוֹרְרוֹ שְׂיִכְתֹּב לִי, וְאָני אֶכְתֹּב לוֹ חֲזוֹרָה מִכְּתָבִים מְלֵאִים חֲזוּק, שְׂיִתְנַהֵג בְּטוֹב, וְיִכְבֵּד אֶת הַהוֹרִים, וְיִהְיֶה לְאוֹת וּלְמוֹפֵת לְכָל הַיְלָדִים שְׁלֵף, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׂתַרְנֶה רַב נַחַת מִבְּנֵיךְ, נַחַת דְּקַדְשָׁה, תוֹרָה וּגְדֻלָּה בְּמָקוֹם אָחַד.

הַהִכְרַח לִי לְקַצֵּר מֵרַב טְרִדוֹתֵי הַרְבּוֹת.

הַדוֹרֵשׁ שְׁלוּמֵךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד ...

רְצִיתִי מְאֹד, שְׂתִכְתֹּב לִי אֵיךְ הָעֲנִינִים בְּבֵית עִם בְּנֵי ... גֵּרוֹ יְאִיר.

ו' תתקנט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר בְּלֶק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֵל יְדִידֵי הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יְאִיר וְיִזְרַח לְנַצַּח נְצָחִים.

אָשֶׁר וְ תַתְקַנְט בְּנַחַל עַג

אַתְּ מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קְבִלְתִּי, וְאֲנִי שָׂמַח מְאֹד, אִיךָ שָׂאֲתָה מְחֻזָּק
אַתְּ עֲצָמְךָ בְּכָל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלֶיךָ.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד מֵה שְׁעוֹבֵר,
וְעַקֵּר הַמַּעֲלָה לְמַעֲלָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, דִּיקָא כְּשֶׁאַדָּם יְכוֹל לְחַזֵּק אֶת
עֲצָמוֹ וְלֹא לִפְלֵי בְּדַעַתוֹ. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (אָבוֹת ב, ב): יָפָה
תְּלִמוּד תּוֹרָה עִם דְּרָךְ אֶרֶץ, שִׁיגִיעַת שְׁנִיָּהֶם מִשְׂכַּחַת עוֹן; וְעַל-כֵּן
אֵל תִּהְיֶה שְׂבוּר, שָׂאֲתָה צָרִיךָ לְעַבֵּד חֲצִי יוֹם כְּדֵי לְפָרְגֵס אֶת בֵּיתְךָ.

רְאֵה לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד, שֶׁתִּהְלֶה לְהֵשֵׁם זְכִיתָ לְאִשָּׁה מְשֻׁכֶּלֶת,
וְגַם לְשִׂתֵי בָנוֹת, אֲשֶׁר הֵן הַמַּתְנָה הַכִּי יָפָה שֶׁרַק יְכוּלִים לְקַבֵּל
מִהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הַרְגֵל עֲצָמְךָ לְתֵן תּוֹרָה וְהוֹדָאָה בְּכָל יוֹם אֵלָיו
יְתַבְרֵךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְרַחֵב לְבָבְךָ, וְתוֹכֵל לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ כָּל מַה שָׂאֲתָה
צָרִיךָ.

עָלֶיךָ לְחַקֵּק, אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יְתַבְרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל
לְכָל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא. וְכִשְׁיִתְדַע לְךָ דָּבָר זֶה, אֲשֶׁר מְלֹא כָּל הָאֶרֶץ
כְּבוֹדוֹ, תִּפְתַּח אֶת פִּיךָ וְתִדְבֵר עִמּוֹ יְתַבְרֵךְ, וְתִבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ יְתַבְרֵךְ כָּל
מַה שָׂאֲתָה צָרִיךָ, כִּי כָּל זְמַן שֶׁאַדָּם מְדַבֵּר עִמּוֹ יְתַבְרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה
יֵשׁ לוֹ תִקְוָה לְבוֹא אֶל כָּל מַה שֶׁצָּרִיךָ לְבוֹא בְּזֶה הָעוֹלָם.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יְבָרֵךְ אוֹתְךָ וְאֶת אֲשֶׁתְּךָ וְאֶת שְׂתֵי בְנוֹתֶיךָ
בְּהַצְלָחָה רַבָּה בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת וּבְכַרִּיאוֹת הַשְּׁלָמָה, וַיִּשְׁמַר
אֶתְכֶם מִכָּל רָע, וּבְבִיתְכֶם יִהְיֶה תְּמִיד רַק שְׂמֵחוֹת.

רְאֵה שֶׁאֲשֶׁתְּךָ תִּדְלִיק גַּם שְׁנֵי גִירוֹת שֶׁל שְׂמֹן זַיִת לְכָבוֹד
שֶׁבֶת-קִדְשׁ, מְלַבֵּד הַגִּירוֹת שֶׁל חֵלֶב, כִּי הַגִּירוֹת שֶׁל שְׂמֹן זַיִת גּוֹרְמִים
לְהַלְדֹת בָּנִים תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים וְלַחֲתָנִים תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים.

הַמֵּאֲחֵל לְכֶם הַצְּלָחָה בְּחַיִּים...

מוֹהֲרָנִ"ת ז"ל אָמַר, שֶׁעֲבוֹדַת הַחַנוּף לְחַזֵּק אֶת בְּנָיו, שִׁיְהִיו
שְׂמוּרִים לוֹמַר הַבְּרָכוֹת וְעֲנִית אָמֵן, הִיא אֲצִלוֹ כְּעֲבוֹדַת ה' וְחֻצוֹת

שלו, והיה נזקק בזה מאד, תמיד ישב לאכל עם בניו כשהיו קטנים, ושמר אותם מאד שיברכו תחלה וסוף, ודבר עמהם ביראת שמים.

ו' תתקס.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בלק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שלום רב.

את מכתבך לנכון קראתי, ואמיתי לכתב לך תכף-ומיד.

קדם לדעתי, ראוי שתפסיקי לעבוד, אשר דבר זה מביא לך מתח חזק. ושנית, קרובה ישועתך לבוא, אל תדאגי כלל.

העקר ראי להיות תמיד בשמחה, ואף שאני יודע, שמאד קשה לך, ובפרט שהגעתי לגיל כזה, אף-על-פי-כן עליך לדעת, פי הנה ההכרח בעבור תקון נשמתך מהגלגול הקודם לעבור כל-כף הרבה שנים של סבל. אני מקנה שעכשו כבר מגיע הסוף של הסבל, ותזכי לישועה בקרוב.

ראי להרגיל את עצמך לדבר אליו יתברך בלשון שאת רגילה בה, הינו בשפת האם שלך, ותבקשי הרבה ממנו יתברך שיעזור לך כבר, והקדוש-ברוך-הוא יעזור לך, שתבשרי לי בשורה טובה.

המאחל כל טוב והצלחה רבה...

ו' תתקסא.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בלק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שלום רב.

ראי להחזיק מעמד, והקדוש-ברוך-הוא יעזור לך, שתזכי למצא בקרוב את בן זוגך, ותזכי לבנות בית נאמן בישראל.

אָשֶׁר ו' תתקסב בנחל עה

הַעֲקֹר רְאִי לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, כִּי הַשִּׁמְחָה מְרַחֶבֶת
אֶת הַדַּעַת, וּמְסִירָה אֶת הַפְּחָדִים מֵהָאָדָם, וּלְהַפִּיץ — הַעֲצָבוֹן
וְהַדְּפֹאוֹן מִכְּנִיּוּסִים מִתַּח וּפְחָדִים, עַל-כֵּן רְאִי לְהִיּוֹת רַק בְּשִׁמְחָה,
וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׂתַצְלִיחִי בְּחַיִּיךָ, וּבְקָרוֹב תִּנְשָׁעֵי.
הַמֵּאֲחֵל לְךָ הַצְּלָחָה רַבָּה...

ו' תתקסב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר בְּלֶק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצָח נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמֵאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַ, שְׂאִתָּה עוֹסֵק
לְהַפְיץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל.

עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי זֶה עֲקָר תְּקוּנָךְ עַל עֲוֹנוֹתֶיךָ הַמְּרַבִּים, כִּי כִּנְגֹד
שְׂקָלְקֵלֶת הַרְבֵּה וְלִכְלַכְתָּ אֶת נִשְׁמָתְךָ, עֲלִיךָ לַעֲזֹר לְאַחֲרִים לְשׁוֹב
בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה, עַל-יְדֵי הַפְּצַת הַקּוּנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים שְׂאֲנוּ
מִדְּפִיּוּסִים. הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׂתִזְכֶּה לְתַקֵּן אֶת נִשְׁמָתְךָ.

רְאֵה לְכַתֵּב לִי תִכְף-וּמִדָּ מֵהַנַּעֲשֶׂה עִמָּךְ בְּפָרְטֵי פְּרָטִיּוֹת, וּבְפָרְט
אוֹדוֹת הַשִּׁדוּךְ.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׂתַצְלִיחַ וְתִשָּׂא חֵן בְּעֵינַי כָּל
רוּאֶיךָ.

הַמֵּאֲחֵל לְךָ הַצְּלָחָה נְצָחִית...

רְאֵה לְכַתֵּב לִי תִכְף-וּמִדָּ בְּפָרְטֵי פְּרָטִיּוֹת, וְאֲזוֹ אֶכְתֹּב לָךְ
בְּאַרְיִכוֹת.

ו' תתקסג.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בלק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל היקר, שותה מימי הנחל, נחל גובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד אני מצטער מכל מה שעובר עליך. ראה להחזיק מעמד כי קרובה ישועתך לבוא.

אבקש אותך מאד, יען שאתה גר בעיר טבריה, שתהיה רגיל ללכת אל קבר מצבת רבי מאיר בעל הגס, ולבקש שם רחמים עליך, והקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתמצא בקרוב את בת זוגך.

ראה להתפלל בכל יום שחרית, מנחה, מעריב, מתוך הסדור דיקא, וכן לברך ברפת-המזון מתוך הסדור דיקא, ובזכות זה תראה נפלאות.

פה אני נותן לך מספר טלפון ותצלצל ל... ותאמר לה, שאני אמרתי שתתראו אחד עם השני, שמה ... והמספר הוא ... והקדוש-ברוך-הוא יעזר לך שתצליח בך.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תתקסד.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בלק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל הנבאי ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

מה טוב ומה נעים, שתעין בשו"ת "שיבת ציון" מבנו של הגאון הקדוש בעל ה'נודע ביהודה', שכותב חריף מאד בסימן ו' נגד אלו הרוצים לשלח כהן לחוץ, כדי שיוכלו למכר ולהכניס יותר

אָשֶׁר ו' תַּחֲקֶסָה בְּנַחֵל עוֹז

כְּסוּף וְכוּ', וְכוּתֵב שָׁם, שֶׁהִיא שְׁטוּת, וְזֶהוּ נֶגֶד הַלְכָה, וְאֵין לְזֶה מְקוֹר וְכוּ', עֵינֵי שָׁם; וּבְאֵמֶת רְאִיתִי בְּמִנְהֻגִים שֶׁל כְּפֹה צְדִיקִים, שֶׁהִקְפִּידוּ שִׁיְהִי דִיקָא כְּהֵן, לֹוי, בְּכָל קְרִיאַת הַתּוֹרָה, כִּי זֶה הַשְּׁלֵמוֹת. וְלִכֵּן אֵין לַעֲשׂוֹת וּלְהִנְהִיג חֲדָשׁוֹת. וְרַבְּנּוּ וְ"ל הַקְּפִיד עַל הַלּוּמְדִים שְׁרוּצִים לְחֲדָשׁ רַק חֲדָשׁוֹת בְּכָל פַּעַם וְכוּ', וּמְכַל שֶׁפֶן לְהוֹצִיא דִין חֲדָשׁ.

הַעֲקָר תִּשְׁתַּדֵּל שִׁיְהִי שְׁלוֹם בְּבֵית־הַכְּנֶסֶת וְכוּ', כִּי אֵין הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה בְּמִקּוֹם מַחְלָקָת, וְצָרִיךְ לִהְיוֹת וּתְרֵן בְּעֲנֻנִים רַבִּים, הַעֲקָר לְמַנַּע מַחְלָקָת בְּבֵית־הַכְּנֶסֶת יְהִי אִיךְ שִׁיְהִי.

בְּעֲנֵן שְׁלֵךְ וְכוּ', רַק סְבָלְנוֹת, אָשֶׁר אֵין עוֹד תְּרוּפָה נֶגֶד הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים וְהַמְשַׁבְּרִים כְּמִדַּת הַסְּבָלְנוֹת.

בְּעֲנֵן רַחֲמֵי שָׁמַיִם וְכוּ', צְרִיכִים לְהַפִּיל אֶת עֲצָמוֹ עַל הָאָרֶץ בְּפִשׁוּט יָדַיִם וְרַגְלַיִם וְלִדְפֹק עִם הָרֵאשׁ עַל הַרְצָפָה, אוּלַי יֵשׁ תִּקְוָה, בְּכַחֲיִנַּת (אִיכָה ג, כט): "יִתֵּן בְּעַפָּר פִּיהוּ, אוּלַי יֵשׁ תִּקְוָה".

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

ו' תַּחֲקֶסָה.

בְּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסִדְרַ בְּלֶק, י"ב תַּמּוּז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל אֶהוּבֵי, יְדִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלֵתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

רְאֵה לִהְיוֹת חֲזָק וְאַמִּיץ בְּדַעְתְּךָ, כִּי הַעֲקָר בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא אֲמוּנָה, וְאַמוּנָה הִיא מְקוֹר כָּל הַבְּרָכוֹת, וּכְשֶׁבֶר יִשְׂרָאֵל חֲזָק בְּאַמוּנָה, מְמַשִּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ אֶת כָּל הַיְשׁוּעוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מְשַׁלִּי כח, כ): "אִישׁ אֲמוּנוֹת רַב בְּרָכוֹת". וְרַבְּנּוּ וְ"ל אָמַר (שִׁיחוֹת־הַר"ן, סִימָן לג), שְׁאֲצִלוּ הַעֲקָר זֶהוּ אֲמוּנָה, וְאַנְחֵנוּ צְרִיכִים לִהְיוֹת חֲזָקִים בְּנִקְדָּה זֹה, וְרַק זֶה מֵה שִׁיעֵזוֹר לָנוּ.

עַח אֲשֶׁר וְ תַתְקֶסָה בַּנְחָל

עַם יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ קִיּוּם רַק בְּזָכוֹת אֱלֹהֵי שְׂאֵמוּנָתָם חֲזָקָה כְּצוּר וְחֻלְמִישׁ, שְׂאִין נִתֵּן לְפֹרֵר וּלְהִזִּיז אוֹתוֹ, וְלִכֵּן עֵקֶר דְּבוּרֵינוּ צְרִיף לְהִיּוֹת רַק דְּבוּרֵי אֱמוּנָה בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְזֶה מֵה שְׂיֻצִיל אוֹתָנוּ, וּלְהַרְבּוֹת בְּדְבוּרֵי אֱמוּנָה — הֵן עִם הָאִשָּׁה וְהַיְלָדִים, הֵן עִם הַשְּׂכָנִים וְהַיְדִידִים, הֵן עִם הַתְּלַמִּידִים, הֵן עִם כָּל מִי שֶׁרַק פּוֹגֵשׁ אֶפְלוֹ עִם גּוֹי בְּשׂוֹק, צְרִיף לְדַבֵּר עִמּוֹ רַק דְּבוּרֵי אֱמוּנָה וְהַשְּׂגָחָה פְּרָטִית. וְזוֹ מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל יַחֲוֹד ה', שְׂאָדָם צְרִיף תְּמִיד לְחַשֵּׁב רַק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי הַדְּבוּר בָּאִים לִידֵי זְכִירָה. וְלִכֵּן צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְהַשְׁמֵר לֹא לְדַבֵּר דְּבוּרֵי כְּפִירוֹת וּסְפָקוֹת, כְּמוֹ שֶׁהִזְהִירוּ רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן מֵד), כִּי עַל הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ אֲסוּר לִומר בְּדִיחוּת, חֵס וְשְׁלוֹם, הֵינּוּ כְּשְׂאָדָם בְּאֵמֶת מְאֲמִין, אֲלֹא חוֹזֵר עַל מֵה שְׂאִיזָה אֶפִּיקוֹרְס טֵמָא אָרוּר מְדַבֵּר, וּמִתְלוֹצְצִים מִהַדְּבוּרִים וְהַהֲשָׁקָפוֹת שֶׁלוֹ, וְחוֹזֵר עַל זֶה, הֵרִי זֶה גַם-כֵּן כְּכֹר פָּגָם בְּאֱמוּנָה.

וְלִכֵּן צְרִיף לְהַרְגִיל עֲצֻמוֹ לְדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי אֱמוּנָה עִם כָּלֵם. וְרַבֵּנוּ ז"ל אָמַר פְּעַם לְחַתְּנוֹ ר' יוֹסֵקָה ז"ל: הַעֲסֵק שְׁלִיף בְּמִשְׁא וּמִתֵּן הוּא בְּחִינַת 'סִפְרוֹ בְּגוֹיִים כְּבוֹדוֹ'. וְשִׁמְעָתִי לִומר בְּשֵׁם ר' אַבְרָהָם בְּר' נַחֲמָן ז"ל שְׂאָמַר, כִּי כְּוֹנֵת רַבֵּנוּ ז"ל הִיָּתָה, שְׂיֻדְבֵר עִם הַגּוֹיִים הָעַרְלִים שְׂעוֹסֵק עִמָּהֶם בְּמִשְׁא וּמִתֵּן בְּדְבוּרֵי אֱמוּנָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יְכוֹל לְהִיּוֹת שְׂיִתְגַּיְרוֹ. וְזֶה רוֹאִים בְּחוּשׁ, כְּשֶׁמְדַבְּרִים עִם גּוֹיִים דְּבוּרֵי אֱמוּנָה אוֹ שְׂמִבְרָכִים אוֹתָם בְּשֵׁם ה', הֵם מִתְבַּטְּלִים לְגַמְרֵי, כִּי דְבוּרֵי אֱמוּנָה זֶה עוֹלָה עַל הַכֹּל, וְאִין לְתַאֵר וּלְשַׁעַר מְעַלַת הָאָדָם הַמְדַבֵּר תְּמִיד רַק דְּבוּרֵי אֱמוּנָה וְהַשְּׂגָחָה פְּרָטִית, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה מוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם, וְטוֹב לְעַמֵּד בְּסִמּוּךְ לְאֹיְרָה שֶׁל אֱמוּנָה, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה. אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְדַבֵּר תְּמִיד רַק דְּבוּרֵי אֱמוּנָה!

הַדּוֹרֵשׁ שְׂלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

אֲשֶׁר ו' תתקסו בנחל עט
ו' תתקסו.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בלק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל יְדִידֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, הוֹגָה בַּתּוֹרָה, וּמְחַבֵּר סְפָרִים מְחַכְמִים, כְּמָהוּ יִרְבּוּ בְּיִשְׂרָאֵל, מוֹרְנוּ הָרַב הַגָּאוֹן, אֵין גּוֹמְרִים עֲלָיו אֶת הַהֲלָל ... שְׁלִיט"א.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבוֹ הָאָרוֹךְ עִם הַהֶעָרוֹת הַנִּפְלְאוֹת עַל סְפָרֵינוּ וְכוּ'.

הָאֲמַת אֲגִיד לָכֶם, שְׁלֹא הֶעֱרַכְתֶּם לַהֲתַיַּגֵּעַ כָּל-כָּף, כִּי הַסְּפָרִים חִבְרָתִי לְאֲנָשִׁים קָשֵׁי יוֹם, שְׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם צְרוֹת רַבּוֹת, וּבִפְרָטִיּוֹת לְבָנֵי הַנְּעוּרִים הַנִּלְחָמִים עִם יִצְרָם וְכוּ', וְלִכֵּן לֹא הָיָה כְּדָאֵי כָּל הַיְגִיעָה שְׁלָכֶם, כִּי מָה אָנִי וּמָה חַיִּי, שְׁצָרִיכִים לְרִשָּׁם הַהֶעָרוֹת עַל סְפָרֵי שְׁזַכְּנֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְחַדֵּשׁ בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ וי"ל, וּמָה גַם שְׁדַבְּרֵי רִיבּוֹת בְּשַׁעֲרֵינוּ וְכוּ', אִף דְּבַר אֶחָד אָנִי יָכוֹל לִוְמַר לָכֶם בְּכַטְחָה, אֲשֶׁר סְפָרֵי שְׁזַכְּנֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הֵם רַק לְאֵלוֹ שֵׁישׁ לָהֶם לֵב נִשְׁבֵּר, וּמְחַפְּשִׁים אַחַר הָאֲמַת, וְרוֹצִים לְהַאִיר נִפְשָׁם בְּאוֹר הָאוֹרוֹת, צַח הַצְחָצְחוֹת שֶׁל הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, וְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, כִּי מִי שֵׁישׁ בּוֹ עֲדִין אִיזוֹ יִשׁוּת וְגֵאוּת, סְפָרֵי אֵינָם שְׁיָכִים אֵלָיו כָּלֵל, כִּי לֹא יִרְאֶה בָּזָה שׁוֹם דְּבַר אֶלָּא חֲשָׁף.

כִּי אִי אֶפְשֶׁר לְהַבִּין אֶת דְּבָרֵינוּ, כִּי אִם מִי שֶׁנִּשְׁבֵּר לְכַבּוֹ כַּחֲרָס, וְנִדְמָה לוֹ כְּאֵלוֹ אֶבֶד מְנוּס וְתַקְנוֹה מְמַנּוּ לְגַמְרֵי, וְהוּא בְּעֵינָי עֲצָמוֹ כְּלֹא כְּלוּם מִמֶּשׁ, נִדְמָה כְּתוֹלַעַת הַרוֹחֶשֶׁת עַל הָאָרֶץ וְכוּ', בְּשִׁבְלֵי סְפָרֵינוּ הֵם כְּמִים קָרִים עַל גִּפְשׁ עֵינָהּ וְכִאֲוִיר לְנִשְׁמָה, וְרַק בְּעִבּוּרוֹ הַסְּפָרִים. וְלִכֵּן כָּל מִי שֶׁעֲדִין יֵשׁ בּוֹ יִשׁוּת וְכוּ', אוֹ אֵינוֹ מְחֻזָּק בְּשִׁבְרוֹן לֵב כְּזֶה וְכוּ', לֹא שֵׁיף כָּלֵל כָּל סְפָרֵינוּ, כִּי אֶת הָאוֹר הוּא יִרְאֶה חֲשָׁף, כִּי לְפַעְמִים רַבּוּי אוֹר גּוֹרֵם שְׁבִירַת הַכְּלִים, עַד שֶׁטּוֹעֵם מֵר לְמַתּוֹק וְכוּ', וְרוֹאֶה חֲשָׁף לְאוֹר, שֶׁכָּל זֶה מְחַמֵּת שְׂאִין לוֹ כְּלִים לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב.

וּדְבָרִים אֵלוֹ נוֹגְעִים גַּם לְמִי שֶׁלוֹמֵד חֲכָמַת הַקְּבָלָה, בְּאִפְּן

פ אָשֶׁר ו' תתקסז בנחל

שְׂיוּכַל לְהִבִּין וּלְהַשְׁכִּיל אֶת הַלְמוּד שֶׁבְּסִפְרֵי "עֵץ חַיִּים" ו"פְּרֵי עֵץ חַיִּים" ו"שְׂמוֹנָה שְׁעָרִים" וכו', הוּא צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּטֹל בְּעֵינָי עֲצֻמוֹ לְגַמְרֵי, וְיִהְיֶה לוֹ לֵב נִשְׁבֵּר אֲמִתִּי, אִזּוֹ יִרְגִישׁ בָּהֶם כָּל מִינֵי נֶעֱם וְעֲרֻבוֹת וּמְתִיקוֹת מְרַב הָאוֹר הָאֱלֹקִי הַטְּמוּן וְגִנוּז שָׁם.

הַמְּבַרֵךְ אֶתְכֶם בְּכַרְפַּת הַתּוֹרָה...

ו' תתקסז.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר בְּלֶק, י"ב תְּמוּז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה ... גֵּרוֹ וְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מְכַתְּבְּךָ.

דַּע לָךְ, אֲשֶׁר נִסִּים יֵשׁ, וּבְכַפְרוֹשׁ גְּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ז'): כְּשֵׁיכְלוּ אֱלוֹ שְׂאִינָם מֵאֲמִינִים בְּנִסִּים, אִזּוֹ תִּהְיֶה הַגְּאֻלָּה; אֲבָל עָלֶיךָ לְזָכֹר, אֲשֶׁר רַבְּנוּ ו"ל אוֹמֵר שֵׁם גִּם-כֵּן, שְׁנִסִּים תְּלוּיִים בְּאֶמּוּנָה וּבַתְּפִלָּה, וְזֶה מְקַשֵּׁר לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, וְלִכְּן דָּבָר בְּרוּר בְּלִי שׁוּם סִפְק סְפִיקָא, שְׁרִשְׁעִים אַרְוִרִים הַעוֹקְרִים אֶת הָאֶמּוּנָה מֵעַם יִשְׂרָאֵל מְזֶה מְזֶה שְׁנִים הָאֶחָדוֹנוֹת, וְכוּפְרִים בְּכָל, שְׁהֵם יִהְיוּ הַבְּעֻלִי בְּתִים עַל הַנְּסִים... הֲלֹא זֶה צָחוּק כְּאוֹב בְּעֵלְמָא, וְאִין לְהַכְּנִס בּוֹכּוּחִים עַל זֶה.

וּבְיַדָּאֵי הָאִישׁ הָאֱלֹקִי שֶׁהִתְהַלֵּךְ בְּדוֹרְנוּ, הָרַב הַקְּדוֹשׁ מְסַאֲטָמָאֵר זִי"ע, יָדַע מַה שֶׁהוּא אוֹמֵר, וְזֶה מוּבָן עַל-פִּי שְׁכָל הַיָּשָׁר, וְאִם יֵשׁ שְׂאִינוֹ מִבֵּין, כְּדָאֵי שְׂיִתְחַזַּק בְּאֶמּוּנַת חֲכָמִים שְׁכָף הוּא.

וְשׁוּב תִּזְכֹּר, שְׁכָל חַיֵּי הָאָדָם הֵם נִס אֶחָד גְּדוֹל, כִּי עַל כָּל וְנִשְׁמָה וְנִשְׁמָה תְּהִלָּל י"ה (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פָּרָשָׁה ד', סִימָן ט'), וְזֶה בְּעֲצֻמוֹ גִּס, אֶמּוּנָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ מִמְּשִׁיךְ נִסִּים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תתקסח.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בלק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שלום אל הרב ... גרו יאיר ויזרח לנצח.

לנכון קבלתי את מכתבכם.

נא לא להסתפל על כף שמדברים עליכם וכו', אדרבה אם לא תעשו עסק מזה, תראו אל איזו דרגה יביא אתכם הקדוש-ברוך-הוא, כי מי שמקבל באהבה את כל החרופין והגדופים שסובל, על-ידי-זה הקדוש-ברוך-הוא מאיר עליו אור נפלא עד מאד, ומאיר לו האור אין סוף תמיד בשמש בצהרנים.

ולכן שתק, שתק! ואל תענה למחרפיה ולמבזי נפשך שום דבר, הרגל עצמך לדבר רק אליו יתברך, ואז תראה איך שהכל יתהפך לטובה.

מה טוב ומה נעים ללמד בכל יום שעור באגדה 'עין יעקב', וזו סגולה בדוקה שאויביו ושונאיו יפלו תחתיו.

המצפה לשמע מכם רק את הטוב...

ו' תתקסט.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בלק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל האברך השותה מימי החכמה מהנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

בענין השיחות והספורים שהולכים בקבלה מפה לאזן, הם דברים טובים ונחוצים, אבל רק שלא יהיו מנגדים להלכה, חס ושלום, כי אז הכל דמיונות ושקרים, ואם את הכלל הזה תקח בידיך, אזי לא יזיק לך.

כב אָשֶׁר ו' תתקע בנחל

יש הרבה שיחות וספורים, שמאד נצרכים ללמד מאנשי שלומנו היראים והשלמים, איך קימו בשלמות את דברי רבנו ו"ל, וזה גם מחמם את הלב לעבודת השם יתברך, אבל מה שנוגע למחלקת, צריכים לברח משיחות כאלו כמו שפורחים מאש.

ואני בעצמי שמעתי מר' לוי יצחק (גרו יאיר) [ו"ל] המון שיחות, כי בשעה שהייתי בארץ ישראל בליתי הרבה אצלו, ואחר-כך רשמתי, ואם יהיה אלקים עמדי אדפיסם, אבל העקר הוא להתמיד בלמוד "לקוטי הלכות", אשר רק מוהרנ"ת ו"ל הבין את רבנו ו"ל, ולכן על-ידי ספרו יכולים להחזיק מעמד בזה העולם העובר, ולא לפל, חס ושלום.

הדורש שלומך...

ו' תתקע.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בלק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל האברך היקר לי מאד ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

נא ונא ראה להוציא את המרירות מלבך, כי הדאגות מכלות את האדם לגמרי. וכבר אמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין קי): לא תעיל דוּיָא בלבך דגברי גבריין קטל דוּיָא [אל תכניס בלבך דאגה, כי הרבה גבורים הרגה הדאגה].

ולכן קח את עצמך בידך ותשמע קול שמחה, כי הדאגה נובעת מדפאון פנימי, וזה יכול להביא את האדם לידי התאבדות וכו'. ולכן מה טוב ומה נעים לשמע כלי זמר תמיד, ולהרחיק ממנו את העצבות והמרירות, שאלו העשרה מיני נגינה, שגלה לנו רבנו ו"ל (ספורי מעשיות, מעשה יג, מיום ו'), שהבעטליר בלא ידיים מרפא את הבת מלך, שהיא הנשמה, על-ידי הנגינה. וזה דבר גדול מאד, ולא בטול זמן, אדרבה, מצוה עליך לשמע קול זמר.

אֲשֶׁר וְ תַתְקַע בְּנִחָל פַּג

וְיָמָה שְׁאַתָּה שׁוֹאֵל, שְׁאֲסוּר לְשֹׁמֵעַ כְּלִי זְמַר מִיּוֹם שְׁחָרַב
בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, זֶה רַק לְהוֹלִלוֹת, אֲבָל בְּשִׂמְחָה שֶׁל מִצְוָה מִתֵּר, כְּמוֹ
בְּחַתֻּנָּה וּבְסֻעֵדַת מִצְוָה. וּבְעֵינַי שְׁלֵף זֶה פְּקוּחַ נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ, שֶׁהִתִּירוּ
הָאֲחֵרוֹנִים גַּם בֵּימֵי הַסְּפִירָה וְגַם בֵּימֵי בֵּין הַמִּצְוִיִּם, כְּמוֹכֵן רַק
בְּצִנְעָא וְלֹא בְּפִרְהֶסְיָה, כִּי טַבְעָךָ נִמְשָׁךְ מְאֹד אַחֲרֵי הָעֲצָבוֹת וְהַדְּפֹאוֹן,
וְזֶה מִמֶּשׁ פְּקוּחַ נֶפֶשׁ, אִם תִּמְשִׁיךְ בְּדַרְךָ זוֹ, כִּי זֶה יְבִיאָךְ אֶל
מַחְשָׁבוֹת שֶׁל שְׁטוּת וְכוּ', לְאַבֵּד עֲצָמְךָ לְדַעַת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן.
וּבְאֵמֶת, יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁהֵטְבַע שְׁלֵהֶם נִמְשָׁךְ אַחֲרֵי הָעֲצָבוֹת, וַיֵּשׁ אֲשֶׁר
חָטְאוּ בַּפְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֹרַע לְבִטְלָה, אֲשֶׁר הִחְטָא הַמְּגַנֵּה
הַזֶּה מִכְּנִיס בְּאֵדָם דְּפֹאוֹן פְּנִימִי וּמַחְשָׁבוֹת וְרִגְשׁוֹת אֲשֶׁמָּה, כִּי
הִנְשָׂמָה נִכְרְתָה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ עַל־יְדֵי־זֶה, וְלִכֵּן הִזְהִירָנוּ רַבְּנוּ ז"ל עַל
מִצְוֹת הַשְּׂמִחָה, כִּי הוּא בֵּן הַשְּׂמִחָה הַנִּכְלָל בְּמִקְוֵי הַשְּׂמִחָה, הַעוֹסֵק
לְקַשְׁרָנוּ בְּשֵׁרֵשׁ הַשְּׂמִחָה.

וְלִכֵּן אָמַר (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כ"ד): מִצְוָה גְּדוֹלָה לְהִיּוֹת
בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, זוֹ לֹא רַק עֲצָה אֲלֵא פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמַעוֹ, מִצְוָה תְּדִירִית,
כִּי בְּזֶה שְׂאֵדָם שְׂמִיחַ בּוֹ יִתְבָּרַךְ, נִמְחָלִים לוֹ כָּל עֲוֹנוֹתָיו, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב
(תְּהִלִּים קד, לד): "אֲנֹכִי אֲשִׁמַּח בְּהוֹי"ה יִתְמוּ חֲטָאִים מִן הָאָרֶץ", כִּי
הַשְּׂמִיחָה הַתְּמִידִית מֵרָאֵה אֶת טֵהַר לְבָבוֹ, אֲשֶׁר בְּאֵמֶת הוּא רוֹצֵה
לְעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲבָל נִתְגַּבֵּר עָלָיו יִצְרוֹ, וּבְזֶה שֶׁהוּא שְׂמִיחַ,
הוּא שׁוֹרֵף אֶת כָּל הַקְּלָפוֹת שֶׁנִּבְרְאוּ מִחַמַּת עֲוֹנוֹתָיו.

וְלִכֵּן מִי שֶׁנִּפְּלַ בַּפְּגָם הַבְּרִית, הַסְּטָרָא אַחֲרָא מְסַבְּבִים אוֹתוֹ
וְשׁוֹרִים עָלָיו, וְזֶה עַל־יְדֵי הָעֲצָבוֹת וְהַמְּרִירוֹת וְהַדְּפֹאוֹן שֶׁמִּתְפַּשְׁטִים
עָלָיו.

וְלִכֵּן כָּל מִי שֶׁרוֹצֵה לְהַנְּצִל מִהַקְּלָפוֹת וְהַסְּטָרָא אַחֲרָא, שִׁישְׁתַּדֵּל
לְהִיּוֹת רַק בְּשִׂמְחָה, וַיִּקְבַּל אֶת כָּל־סִבְרֵי פְּנִימִים יְפוֹת, וַיִּקְדִּים שְׁלוֹם
לְכָל אָדָם, שְׂזָה מִהַמְּדוּת הַכִּי יְפוֹת.

מָה אָמַר לָךְ! צֵא מֵעֲצָמְךָ, וְאַל תִּתְפַּחַד כְּלָל, כִּי, תִּהְיֶה לְאֵל,
אִתָּה יוֹדֵעַ מֵרַבֵּי אֵמֶת כְּזֶה, רַבִּי שְׂמַגְלָה לָנוּ עֲצוֹת נוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת
כְּאֵלוֹ, וְרֵאוּי לָנוּ לְסַלֵּק אֶת דַּעַתָּנוּ הַפְּגוּמָה וְלְהִתְחַזֵּק בְּאֵמוּנָת

חכמים, וְלִידַע אֲשֶׁר כָּל דְּבוּר וְדְבוּר, וְכָל עֲצָה וְעֲצָה שֶׁל רַבְּנֵי ו"ל, צְרִיכִים לְקַיֵּם בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת כָּלֵל, אִם רַבְּנֵי ו"ל אָמַר: 'מִצְוָה גְּדוּלָּה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד', אֵין מֵה לְחֹשֵׁב הַרְבֵּה, רַק צְרִיכִים לְקַיֵּם אֶת זֶה בְּתַמִּימוֹת, אִם רַבְּנֵי ו"ל אָמַר: 'הֵהֱתַבּוּדוֹת הִיא מַעֲלָה עֲלִיוֹנָה מֵהַכֵּל' — זֶהוּ זֶה, אֵין עֲצָה אַחֲרֵת, רַק לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלִשְׂיח וּלְסַפֵּר אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבו עֲמוּ יִתְבָּרֵךְ, כַּאֲשֶׁר יִדְבַר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, אֲשֶׁר אֵין עֲרוֹךְ לָזֶה.

וְלִכֵּן אִף שִׁחֲטָאָת בַּפָּגָם הַבְּרִית, וְנִכְשְׁלָתָ כְּמוֹ שֶׁנִּכְשְׁלָתָ וְכוּ', רֵאָה לְקַיֵּם אֶת שְׁתֵּי הָעֲצוֹת הָאֵלֶּי: "שִׁמְחָה וְהֵתַבּוּדוֹת". מִצַּד אֶחָד — לְשִׂמְחָה עִם כָּל נִקְדָּה טוֹבָה שֵׁישׁ בָּךְ מִנִּקְדָּת יְהוּדִיתָ, וּמִצַּד שֵׁנִי — לְדַבֵּר הַרְבֵּה עֲמוּ יִתְבָּרֵךְ, וְלְהִיּוֹת רָגִיל לְהֵתְנוּדוֹת עַל כָּל מֵה שֶׁעֲשִׂיתָ, וְאִזּוּ בְּנִדְאֵי יִמְחַל לָךְ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל הָעֲבָרָה, וְיֵאִיר עֲלֶיךָ אוֹר נְשִׁמְחָתָךְ.

הַעֲקָר אֶל תַּחֲשֹׁב יוֹתֵר מְדִי, וְכִמוֹ שֶׁאָמַר רַבְּנֵי ו"ל לְעִנִּין תִּקּוּן הַבְּרִית: "נִישֵׁט אֵיבְעֵר טְרַאכְטֵן" [לֹא לְחֹשֵׁב יוֹתֵר מְדִי], הַמְּחַשְׁבָּה צְרִיכָה לְהִיּוֹת דְּבוּקָה רַק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ.

וְאָמַר רַבְּנֵי ו"ל (לְקוּיטִי-מוֹהֲרֵן, חֶלֶק א', סִימָן א'): בְּמָקוֹם שֶׁאֲדָם חוֹשֵׁב שֶׁם כָּל הָאָדָם; וְלִכֵּן תִּרְגִּיל עֲצֻמָּךְ לְחֹשֵׁב תָּמִיד רַק מִמּוֹנֵי יִתְבָּרֵךְ, וְתִצְיֵר בְּדַעְתָּךְ אֵיךְ שֶׁכָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ הוּא אוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאִתָּה נִמְצָא בְּאִמְצַע הָאוֹר, וּמִתְעַנֵּג בְּזִיו שְׁכִינַת עִזּוֹ יִתְבָּרֵךְ, זֶה עֵקֶר מְחִילַת הָעוֹנוֹת. וְלִכֵּן אָמַר רַבְּנֵי ו"ל (סְפָר-הַמִּדּוֹת, אוֹת אֲמוּנָה, סִימָן לג): עַל-יְדֵי אֲמוּנָה יִסְלַח לָךְ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל עוֹנוֹתֶיךָ.

חִזֵּק וְאַמֵּץ! וְתַעֲשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה מֵעַכְשָׁו דִּיקָא, וְאִזּוּ כָּל הַחַיִּים שֶׁלָּךְ יִלְכוּ כְּבָר בְּצוּרָה אַחֲרֵת, וְלֹא תִצְטָרֵךְ לְטוֹבוֹת שֶׁל בְּשׂוֹר וְדָם, שִׁיחֲזֵק אוֹתָךְ, כִּי אִתָּה בְּעֲצֻמָּךְ תִּהְיֶה מְחִזֵּק.

הַדּוֹרֵשׁ שֶׁלּוֹמֵךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

נָא רֵאָה לְבוֹא אֵלַי, וְיִדְבַר וְנִשְׁיח וְנִתְחַזֵּק יַחַד.

אָשֶׁר ו' תתקעא בנחל פה
ו' תתקעא.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בלק, י"ב תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל כלליות אנשי
שלומנו היקרים, "חסידי ברסלב", תלמידי "היכל-הקדוש", הו"ה
עליהם ישרה שכינתו תמיד.

אחי ורעי היקרים! הגה חלף כבר חדש ויותר מאז חג מתן
תורה, שהקדוש-ברוך-הוא בחר את עם ישראל מכל העמים, ונתן
לנו את התורה הקדושה. חכמינו הקדושים אומרים (עין פסיקתא רבתי
כא), שקדם קבלת התורה סבב הקדוש-ברוך-הוא אצל כל האמות,
ורצה לתן להם את התורה, וכל אמה ואמה מצאה בתורה מה שנגד
המדה שלה, ישמעאל שאל: "מה כתוב בה?" ואמרו לו: "לא
תנאף". ואמר: "איני יכול לקבלה", פי ישמעאל — ענינו זה נאוף.
עשו שאל: "מה כתוב בה?" וענו לו: "לא תרצח". ואמר: "איני
יכול לקבלה", פי כל ענינו זהו רציחה. וכן כל אמה מצאה בתורה
את שכנגד המדה הרעה שלה, וכשהגיע הבורא יתברך לעם ישראל,
לא שאלו מאומה, רק אמרו תכף-ומיד: "נעשה ונשמע".

מצינו בגמרא (שבת פח.): ההוא צדוקי, דחזיה לרבא דקא מעין
בשמעתא, ויתבה אצבעתא דידיה תותי פרעא, וקא מיין בהו, וקא
מבען אצבעתיה דמא, אמר ליה: עמא פזיזא דקדמיתו פומיכו
לאודניכו [היה צדוקי (מין ואפיקורס), שראה את רבא מעין בלמוד,
וישבה אצבעו תחת הרגל, והיה לו חץ עליה, והאצבע היתה נובעת
דם, אמר לו: עם פזיז! שהקדמתם את פיכם לאזניכם] קדם
ששמעתם מה צריכים לעשות, כבר הצהרתם: "נעשה"! נמצא,
מעלתן של ישראל, שחדורים הם אמונת חכמים. לעמתם — גנות
אמות העולם, שכל אחד מגלה את השקר שלו ותאותו.

אך גרועים מהאמות הם הערב-רב, פי היכן מקור הצרות
והבעיות? אצל אלו שמרמים ומשקרים, אותם צבועים שאינם
מגלים פרצופם האמתי, ומיהם? הערב-רב. ומוכא בזהר (תקוני זהר

ק"ט:), שְׁהַעֲרֹב־רַב כְּלוּלִים בְּעַמְלָק, שֶׁהוּא כָּלֵל הַשָּׁקֵר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (במדבר כא, א): "וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מִלֶּךְ עַרְדַּ", שׁוֹאֲלִים חֲכַמֵּינוּ הַקְּדוּשִׁים (תענית ט): מה שָׁמַע? אֵלָּא שְׁמַת אֶהְרֹן, וְנִסְתַּלְקוּ עַנְיֵי הַכְּבוֹד, אֲזַי בָּא אֲלֵיהֶם; כִּי עַנְיֵי הַכְּבוֹד שִׁמְרוּ עַל כָּל אֱלוֹ שֶׁנִּכְשְׁלוּ בַּפָּנִים הַבְּרִית וּבִשְׂאָר עֲוֹנוֹת, וְהַקְּטוּרֵג שֶׁל עַמְלָק הִזָּה מְקַטְרֵגָן, שֶׁהִזָּה הָעֵנָן פּוֹלְטָן, וְכוּ בְּרַגַע שֶׁהִזָּה פּוֹלֵט אוֹתָם, כְּתִיב: "וַיִּזְנֹב בְּךָ כָּל הַנְּחָשִׁים אַחֲרֶיךָ, וְאַתָּה עֲיַף וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים"; עַמְלָק גִּימְטְרִיָּה ספ"ק, שֶׁמְכַנֵּס סִפְקוֹת בְּעַם יִשְׂרָאֵל. שׁוֹאֲלִים חֲכַמֵּינוּ הַקְּדוּשִׁים (רש"י במדבר כא, א): לָמָּה כְּתוּב "וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי", הֲלֹא זֶה הִזָּה עַמְלָק, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שם): "יּוֹשֵׁב הַנְּגֹב" — זֶה עַמְלָק, שֶׁנֶּאֱמַר (שם יג): "עַמְלָק יּוֹשֵׁב בְּאַרְץ הַנְּגֹב"? אֵלָּא וְשִׁנָּה לְשׁוֹנוֹ לְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן כְּנַעֲנִי, כְּדֵי שֶׁיְהִי יִשְׂרָאֵל מִתְּפַלְלִים לְהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְתַת כְּנַעֲנִים בְּיָדָם, וְהֵם אֵינָן כְּנַעֲנִים, רְאוּ יִשְׂרָאֵל שֶׁלְּבוּשָׁם כְּלְבוּשֵׁי עַמְלָקִים, וְלִשׁוֹנָן לְשׁוֹן כְּנַעֲנִי, אָמְרוּ: נִתְּפַלֵּל סִתָּם וְגו'; הֵינּוּ הַפָּנִים שֶׁל עַמְלָק — שֶׁאוֹמֵר דְּבָרֵי שָׁקֵר וְכֶזֶב. וּפְגָמוֹ חֲמוּר וְכָבֵד מִשְׂאָר הָעַמִּים, כִּי אֲמוֹת הָעוֹלָם אוֹמְרִים בְּגִלּוּי אֶת מְגַמְתָּם, שֶׁשׁוֹנְאִים אֶת יִשְׂרָאֵל בְּתַכְלִית הַשְּׁנֵאָה, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי: הִלְכָה הִיא בְּיָדָע שֶׁעָשׂוּ שׁוֹנְאֵי לִיעֶקֶב (עין ספרי בַּהֲעֲלוֹתָךְ ט, י); וְכֵן הִתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מְעִידָה עַל עָשׂוּ (בְּרֵאשִׁית כז, מ): "עַל חֲרָבָךְ תַּחֲזִיחַ" וְכוּ', אֲבָל הָעֲרֹב־רַב מִתְּנַהֲגִים בְּצָבִיעוֹת, שֶׁמְרַאִים כְּלָפִי חוּץ כְּאוֹהֲבִים, וּבְפָנִים הֵם חוֹתְרִים תַּחְתָּךְ, כְּאוֹתוֹ עַמְלָק הַמְּכַנֵּס סִפְקוֹת בְּאָדָם.

וְזֶה חֲמוּר מְכַל, כִּי עַקֵּר חוֹבֵת אָדָם — לְהִיּוֹת אֲמַתִּי. אֲמַת־כְּלוּלָה מֵא' מ' ת', א' — תַּחֲלַת אוֹתִיּוֹת א"ב, מ' — אֲמַצְעָן, וְת' — סוּפָן, אוֹמֵר עַל זֶה מוֹהֲרֵנִי ת' ז"ל, שֶׁסִּימָן לְאֲמַת — כְּשֶׁהִיא מִהִתְחַלָּה עַד הָאֲמַצַע וְעַד הַסּוּף אוֹתוֹ דָּבָר, דְּבַר שְׁלָם — זֶה אֲמַת, אֵין חֲצִי אֲמַת, אֵין חֲצִי שְׁלָם.

חֲכַמֵּינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (אבות ה, יז): מִחֲלָקַת שְׁהִיא לְשֵׁם שְׁמִים — סוּפָה לְהִתְקַיֵּם, מִחֲלָקַת שְׁאִינָה לְשֵׁם שְׁמִים, אֵין סוּפָה לְהִתְקַיֵּם. מֵהִי מִחֲלָקַת לְשֵׁם שְׁמִים? מִחֲלָקַת שְׁמֵאֵי וְהִלָּל, מֵהִי מִחֲלָקַת שְׁאִינָה לְשֵׁם שְׁמִים? קִרַח וְעֵדְתוֹ. מֵה זֹאת אוֹמְרַת? אֵלָּא

שְׁמַאי הַחֲזִיק לְחַמְרָה, הִלֵּל הַחֲזִיק לְקוּלָא, וְאֶחָד לֹא וְתָר לְשָׁנֵי בְּשׁוּם פְּנִים וְאֶפְסָן, וְאֶפְלוּ שְׁשֵׁמַאי נֶעֶץ חֶרֶב בְּבֵית-הַמְּדֻרָשׁ, וְאָמַר: "יִקַּב הַדִּין אֶת הָהָר", אֶל יֵצֵא הַנִּכְנָס וְכוּ' (עֵין שַׁבַּת יז.), לֹא הִתְפַּעֵל מִזֶּה הִלֵּל — זֹהֵי מַחְלֶקֶת לְשֵׁם שָׁמַיִם, שְׁכַל אֶחָד מִחֲזִיק בְּדַעְתּוֹ, וְאִינוּ נִכְנַע בְּהִלְכָה לְזוּלָתוֹ, כִּי הִלְכָה אֵין יְכוּלִים לְכוּפֵף. וְעוֹד סִימָן לְמַחְלֶקֶת לְשֵׁם שָׁמַיִם: שֵׁשׁ אֲהָבָה בִּיגִיָּהֶם, הֵינּוּ בְּדַבַּר הִלְכָה — זֶה אוֹמֵר כֶּף וְזֶה כֶּף, וְאֶפְשָׁר לְהִתְנַכַּח, לְזֶה וְלְזֶה יֵשׁ רְאִיוֹתָיו, וְאֵלוּ וְאֵלוּ דְבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים, יֵשׁ עַל מִי לְסַמְּךָ, יֵשׁ פּוֹסְקִים לְכָאן וְיֵשׁ לְכָאן, וּבְזֶה כֵּל אֶחָד מִכְרַח לְהַחֲזִיק כְּפֵי הַדְרָף שְׁלוֹ, כְּפֵי מְנַהֵג אֲבוֹתָיו בְּיָדוֹ, וְאֶסוּר לְקַחַת אֶת הַקּוּלָא שֶׁל זֶה וְהַקּוּלָא שֶׁל זֶה, אוֹ חַמְרָא שֶׁל זֶה וְחַמְרָא שֶׁל זֶה וְכוּ', כִּי בְּזֶה נֶעֱשֶׂה שׁוּטָה, אֲלֵא נוּטְלִים הַחַמְרָא וְהַקּוּלָא שֶׁל זֶה, וְהַחַמְרָא וְהַקּוּלָא שֶׁל זֶה וְכוּ' וְכוּ', וְכֵל אֶחָד נוֹהֵג כְּפֵי מְנַהֵגוֹ. אֲבָל בְּחַיֵּי הַיּוֹם-יּוֹם הָיוּ חַיִּים בְּאֲהָבָה גְּדוּלָה מְאֹד. וַיְכַמְאֲמָרֶם ז"ל (יְבָמוֹת יג.), שְׁלֹא נִמְנָעוּ לְשֹׂאת נְשִׁים זֶה מִזֶּה וְזֶה מִזֶּה.

אֲבָל מַחְלֶקֶת שְׁאִינָה לְשֵׁם שָׁמַיִם, זוֹ מַחְלֶקֶת קִרְח וְעֵדְתוֹ. מִשֶּׁה לֹא חָלַק אֲלֵא קִרְח הָיָה הַחוֹלֵק, וּמָה רָצָה? כְּבוֹד, אִם הָיָה מְקַבֵּל אֶת הַכְּבוֹד שֶׁתֵּאָב לוֹ — הָיָה פּוֹסֵק. חָרָה לוֹ לְקִרְח שְׁמִשָּׁה רַבְּנֵי הוּא הַמְּנַהֵיג, הוּא הַצַּדִּיק, חָרָה לוֹ לְקִרְח, שְׂאֲהָרָן הוּא הַפְּהֵן גְּדוּל, זֶה כְּבָר לֹא לְשֵׁם שָׁמַיִם. וְכֵן כְּתִיב "קִרְח וְעֵדְתוֹ", כִּי חָלַק גַּם עִם בְּנֵי עֵדְתוֹ, וְזוֹ מַחְלֶקֶת שְׁאִינָה לְשֵׁם שָׁמַיִם.

וְאֵלוּ הָיוּ הַעֲמֻלָּקִים, שֶׁהִתְחַפְּשׂוּ לְכַנְעֵנִים, וְהִתְחַזּוּ כְּמוֹתָם; וְכֵן בְּכֵל דוֹר וְדוֹר הָעַרְב־רַב הֵם כָּלֵל הַעֲמֻלָּקִים, שְׁמֻקְרָרִים אֶת הָאָדָם מִתּוֹרָה וְחַפְּלָה, יִרְאֵת שָׁמַיִם וְאֲמוּנַת חֻכְמִים. עִם יִשְׂרָאֵל בְּמִקּוֹרֵן חֲזָקִים בְּאֲמוּנַת חֻכְמִים, וְאָמְרוּ תַכְּף-וַיִּמְד: "נֶעֱשֶׂה וְנִשְׁמָע!" הֲאֵמִינוּ שְׁמִשָּׁה רַבְּנֵי לֹא יוֹלִיכֶם שׁוּלָל. מִשֶּׁה רַבְּנֵי הוֹצִיאָם מִמִּצְרַיִם, וְהוֹלִיכֶם בְּמִדְבָּר, וְאִישׁ לֹא שָׂאֵל: "מָה יְהִיָּה וְאֵיךְ יְהִיָּה?" וְכוּ', אֵיךְ אֶחָד לֹא תֵאָר וְשַׁעַר שִׁיְהִיָּה מִן, קָרִיעַת יַם סוּף, בְּאֵר, עֲנָנִים וְכוּ'. וְלָכֵן מִשְׁבַּח הַנְּבִיא אֶת עִם יִשְׂרָאֵל (יְרֵמְיָה ב, ב): "לְכַתְּוּ אַחֲרַי בְּמִדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה", עִם יִשְׂרָאֵל חֲזָקִים בְּאֲמוּנַת חֻכְמִים, וְכֵן מְקַבְּלִים

פח אֲשֶׁר ו' תתקעא בנחל

את התורה. וזו נקראת תורה שבעל-פה, שלא נמסרה אלא לחכמים. אך דא עקא, שבכל דור ודור ישנם ליצנים המתלוצצים מחכמי התורה ומגדולי ישראל, וגורמים על-ידי כף למה שגורמים. ולכן היסוד לקבלת התורה — אמונת חכמים.

והנה זכנו הקדוש-ברוך-הוא לידע מרבנו ז"ל, איזו זכות היא זו! רבנו ז"ל משמח ומעודד ומחזק אותנו, רבנו ז"ל מלמדנו דרך לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא. מה היינו עושים בלי רבנו ז"ל?! היינו יוצאים מדעתנו, כפי הירידות והנפילות שלנו, היינו באמת נאבדים לגמרי, רבנו ז"ל מחזק אותנו להתפלל אל הבורא ותברך שמו. וזה שלום ואהבה אמתיים, ולא שלום של שקר, כפי שאמות העולם מתחזים כלפנו.

אנו איננו רוצים מאומה, רק לדעת את הקדוש-ברוך-הוא, שמנהיג עולמו בחסד וברחמים, בצדק ובמשפט. וכתוב בזהר (פינתס רלה.) על הפסוק (איכה א, ה): "היו צריה לראש" — אלו רשעי הערב-רב נעשו ראשים, והם עושים צרות לעם ישראל. אנו עדים, שהערב-רב הם הסבה לכל הסבל והצער של ישראל.

ולכן עלינו להתחזק בבורא ותברך שמו, ולגלות אמונה לכלל עם ישראל, עקר החוב המנח עלינו — להפיץ את אור רבנו ז"ל, ובפרט כל מי שידע שפגם, צריך לילה ולקרב יהודים לשמש. וזה צריך לעמד בראש מעינינו — לגלות ולפרסם את הלמוד של רבנו ז"ל בכל העולם, ומהו? "אין עוד מלבדו", כל העולם פלו זה אלקות, ועלינו רק לדבר אל השם ותברך ומהשם ותברך. ואשרי מי שמדפיס ומפיץ את החוברות והקונטרסים, אשר הם תמצית דברי רבנו ז"ל ומהרנ"ת ז"ל.

עקר חשקנו ורצוננו להרבות בתורה ותפלה, שלום ואחדות. שלום יהיה רק כשנכניס את הקדוש-ברוך-הוא בעולם, אשר זהו שלום אמתי. וכמאמרם ז"ל (שבת י.): שמו של הקדוש-ברוך-הוא שלום. וכן להרבות שלום-בית בבתי ישראל. כיצד משלימים בין בני הזוג? אם מחדירים את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית, ממילא

אָשֶׁר ו' תתקעא בנחל פט

מַרְבִּים אֶת הַשְּׁלוֹם בְּתוֹכוֹ, וְזֶה הַשְּׁלוֹם הָאֲמִתִּי וְהַנִּצְחִי. וְלָכֵן אֹמֵר רַבְּנוּ ו"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רלט), שְׁשָׁלוֹם רְאֵשֵׁי תְבוּת: וּמְגִיד לְאָדָם מִיָּה שְׂיָחוּ, אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (חֲגִיגָה ה:): אִפְלוּ שִׂיחָה קָלָה שְׂבִין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ. שְׁלוֹם בְּבֵיתוֹ זֶהוּ הַיְסוּד וְעֵקֶר הַחֲשִׁיבוּת. וְאִם תַּחֲרִי בַּפְּנִים כְּפִי שְׁאֲתָם חַיִּים בַּחוּץ (כִּי בַחוּץ אָדָם מִתְבַּיֵּשׁ לַחֲטָא) אֲזִי תִזְכְּרוּ לְשָׁלוֹם אֲמִתִּי. אֹמֵר רַבְּנוּ ו"ל (עֵין לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן סו), שְׁשִׁלְמוֹת הָאֲמִת, כְּשֶׁאָדָם יִכּוֹל לַעֲמֹד בֵּין אֲלֵפֵי אֲנָשִׁים, וְזֶה אֵינוֹ עוֹשֶׂה אֲצִלוֹ שׁוֹם רֶשֶׁם, וּמִתְפַּלֵּל כְּפִי שְׁהִיָּה מִתְפַּלֵּל לְבַד בְּחִדְרוֹ, וְאֵינוֹ חוֹנֵף אֶת אֶף אֶחָד.

רַבְּנוּ ו"ל אֹמֵר (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן סב): שְׁשָׁלוֹם רְאֵשֵׁי תְבוּת: וְיָדַע מִיָּה שְׁשִׁתְּשִׁיב לְאִפְיָקוֹרִס, לְכָל אֶחָד יֵשׁ אִפְיָקוֹרִס בְּלִבּ, וְלָכֵן עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת כָּל הַפְּעֻלוֹת, שְׁשֵׁלָא יִהְיֶה לָנוּ קִשְׁיוֹת עָלֵינוּ יִתְבָּרַךְ, וְלִדְעַת שְׁשֵׁי דְבָרִים שְׁאֵינָנוּ מְבִינִים, וְאִין זֶה בּוֹשָׁה לֹא לְדַעַת, בּוֹשָׁה הִיא לְמִי שְׁשֹׁמֵר תְּמִיד, שְׁהַכֵּל הוּא יוֹדַע, וּבְזֶה מוֹכִיחַ בְּעֵלִיל אֶת אֲנִלְתּוֹ.

רַבְּנוּ ו"ל אֹמֵר: אֵיךְ זוֹכִים לְיִשְׁרוֹת הַלֵּב? עַל-יְדֵי שְׁשִׁלְמוֹתֵינוּ שְׁלִחַן עֲרוּף. וְלָכֵן הַהֲכָרַח לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם הַלֵּכָה. וּכְמֵאֲמָרָם ו"ל (נִדָּה ע.ג.): כָּל הַשּׁוֹנֶה הַלְכוֹת בְּכָל יוֹם, מְבַטֵּחַ לוֹ שֶׁהוּא בֶּן עוֹלָם הַבָּא; וְאֹמֵר רַבְּנוּ ו"ל (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן כט), שְׁשֵׁלָא יְהוּדֵי מְכָרְח לְלַמֵּד הַלֵּכָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וּבְפָרְט מִי שְׁשָׁב בְּתִשְׁבּוּכָה, צָרִיף לִידַע שְׁשֵׁי אִפְשָׁר לְהִיּוֹת בְּעַל תְּשׁוּבָה בְּלִי לְלַמֵּד הַלֵּכָה. וְכֵן מוּבָא בְּדַבְּרֵינוּ ו"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ו'), שְׁצָרִיף לְהִיּוֹת בְּקִי בְּהַלֵּכָה, לִידַע אֵיךְ לָקוּם, אֵיךְ לִילֵף לִישׁוֹן, אֵיךְ לְהַתְּלַבֵּשׁ, יְהוּדֵי יוֹדַע מִה מְתָר לְאָכַל וּמִה אֲסוּר, בְּרִכּוֹת רְאִשׁוֹנוֹת וְאַחֲרוֹנוֹת, תְּפִלָּה, לְמוֹד, יְהוּדֵי יוֹדַע פִּיצַד לְהַתְּנַהֵג, יְהוּדֵי יוֹדַע מַעֲלַת זְקָן וּפְאוֹת, צְנִיעוּת הָאִשָּׁה וְכוּ', אֲנוּ יְהוּדִים קְבִלְנוּ אֶת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי, וְלֹא נִהְיָה כְּכָל הַגּוֹיִים, וְלֹא יוֹעִיל לְאִישׁ לְהַדְמוֹת לְגוֹיִים, וּכְמוֹ שְׁפָתוֹב (בְּמִדְבָר כג, ט): "הֵן עִם לְבָדָד יִשְׁכּוֹן, וּבְגוֹיִים לֹא יִתְחַשְׁבּוּ". וְעַם יִשְׂרָאֵל צָרִיכִים לְרְאוֹת, שְׁשִׁיחָה בִּינֵיהֶם שְׁלוֹם, שְׁזוֹכִים לוֹ עַל-יְדֵי אֲמוּנָה, וְלְאֲמוּנָה

זוכים רק על-ידי הצדיק, כפי שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ז').

ולכן באו נהיה מקרבים לרבנו ז"ל באמת, וכיצד מקרבים אליו? על-ידי למוד ספריו הקדושים: "לקוטי-מוהר"ן", "ספר-המדות", "ספורי-מעשיות", "שיחות-הר"ן", ו"חיי-מוהר"ן" וכו', אשר אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קצב), שפניו, שכלו וחקמתו של הצדיק נמצאים בתוך ספרו, ועל-ידי שלומדים ספרו, כן נכנסים יותר ויותר בדעתו. ולכן הבה נרבה ללמד ספרי רבנו ז"ל, עד שיהיו שגורים על פינו בעל-פה. אין לנו שום שיכות אל פוליטיקה של שקר, העקר אצלנו — לצית את רבנו ז"ל. העסק שלנו — רק לאהב את הקדוש-ברוך-הוא, ולאהב כל יהודי. אצלנו אין הפרש בין אשכנזי, ספרדי, חסידי, ליטאי, הכל זה דמיונות, לשונות של הגלות, כשיתגלה הקדוש-ברוך-הוא, אז תתגלה גדלת מעלת ישראל, שכלם בני מלכים הם (שבת 10).

אבקש אתכם מאד מאד, שלא תהיה ביניכם מחלקת ושאר חלוקי דעות, חבל על הזמן, כל יום, כל שעה ורגע שחולפים, לעולם לא ישובו, כל רגע שחולף מת, ולא יחזור יותר. אשרי מי שזוכה לדבר בכל יום אל הקדוש-ברוך-הוא, איזו הצלחה היא זו, אשר אין לתאר ולשער כלל. אם הייתם יודעים מעלת חמש דקות התבודדות, לא הייתם חזלים מזה כלל, לא הייתם פוסקים לשיח אליו ותברך ולספור לפניו כל המעיק לכם, וכל צרכיכם הייתם מבקשים ממנו ותברך, כדבר איש אל רעהו והבן אל אביו.

ראו להתפלל בעבורי, כי אני צריך הרבה רחמים.

מוהר"ן ז"ל סבל סבל רב מאד, גרש מברסלב לארבע שנים, העלילו עליו עלילות, והכניסוהו לבית-סתר, וכשהיה קשור באזיקים, שאלוהו תלמידיו: "ר' נתן, מה אנו יכולים לעשות בעבורכם?" ענה ואמר: "ראו שהעבדה שלכם יהיה — יפוצו

אֲשֶׁר ו' תתקעב בנחל צא

מְעִינֹתֶיךָ חוֹצָה". וְכֵן אָנִי אוֹמֵר לָכֵם: רְאוּ לְהַפְיֵץ אֶת אוֹר רַבְנוּ ו"ל, וּבְזָה נִקְרַב אֶת בֵּיאת גּוֹאֵל צִדְקָה.

הדורש שלומכם באהבה רבה מאד...

ו' תתקעב.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר בלק, י"ג תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצַח נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנֶכּוֹן קַבְּלָתִי, וּמְאֹד שְׂמַחְתִּי, שְׁתַּהֲלֶה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַתַּחַתְנֶת.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי אֲנֹשִׁי שְׁלוֹמְנוּ מְסַפְּרִים בְּשֵׁם מוֹהֲרָנִ"ת ו"ל, אֲשֶׁר בְּעֵנִינִים שְׂבִינָה לְבִינוּ, הִיָּה יָכוֹל לַעֲשׂוֹת פִּי כַּמָּה חֲלָקִי "לְקוֹטֵי-הַלְכוֹת", כָּל-כֶּף רְגִישׁ כָּל הָעֲנָן שֶׁל שְׁלוֹם-בֵּית. וְעַל-כֵּן מֵאֲלֶיךָ תִּבִּין, עַד כַּמָּה צָרִיכִים לְשִׁמּוֹר בְּמֵאֹד מְאֹד עַל הַשְּׁלוֹם בְּבֵית.

אוֹדוֹת הָרִיב בֵּין הַהוֹרִים; תִּדְעֵ, אֲשֶׁר אֵין זוּג שְׁלֹא יַעֲבֹר עָלֵיהֶם הַמְשַׁבֵּר הַזֶּה, שֶׁהַהוֹרִים רַבִּים וְנֹצֵים אַחַד עִם הַשָּׁנִי, וְצָרִיכִים לְשִׁמּוֹר מְאֹד שְׁלֹא יִפְגַּע בְּזוּג, וְאֵז דִּיקָא יִצְלִיחוּ.

רְאֵה לְהִיוֹת בְּשִׂמְחָה עִם אֲשֶׁתְּךָ וּלְכַבְּדָהּ מְאֹד מְאֹד, כִּי זֶה הַמַּתָּנָה הַכִּי יִקְרָה שְׁנֵתָן לָךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּדֵי שְׁתַּנְּצֵל מֵעֲבֻרוֹת.

רְאֵה לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַבִּין גַּם אֶת אֲשֶׁתְּךָ, וְאֵז הִיא תִּבִּין גַּם אוֹתְךָ, וְאֵל תַּתְּעַקֵּשׁ בְּדַבָּרִים קְטָנִים, אִף שְׂאֵתָה חוֹשֵׁב שֶׁהֵם דְּבָרִים גְּדוֹלִים, תִּדְעֵ שֶׁזֶה רַק דְּמִיּוֹנוֹת וּפְתוּיִים, כִּי אָדָם הַמְדַבֵּק עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֵין לוֹ שׁוּם מַחְשְׁבוֹת אַחֲרוֹת, רַק אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאֵז אֵינוֹ מְדַקְדָּק בְּבֵית בְּדַקְדוּקִים שֶׁל הַבֵּל, וְאִף שֶׁהַבַּעַל-דְּבָר מְלַבֵּישׁ אֶת זֶה

צב אשר ו' תתקעג בנחל

בקדושה ופרישות וכו', הכל הכל הכלים, וגורם אחר-כך להוצאת זרע לבטלה.

ראה לשמור את עצמך, שלא תבוא לידי עברות, חס ושלום, ותלמד תורה בטהרה, והקדוש-ברוך-הוא יצליח דרכך תמיד.

היה ראוי שתקח כמה קונטרסים בכל יום, ותפיצם בין אחינו בני ישראל, פי ענין הפצת ספרים עולה על הכל, ובזה שמזכים את אחינו בני ישראל בדבורי אמונה, על-ידי-זה גם אליו יפנסו דבורי אמונה.

חמדת לבבי! ראה להיות חזק מאד באמירת ח"י פרקים משניות בכל יום, ותלמד בכל יום חמש רש"י עם התרגום מפרשת השבוע, וגם תקבע לעצמך שעור קבוע בהלכות נדה, אשר מאד מאד נצרך לאברך אחר החתונה, ואם אפשר ללכת פעם בשבוע לשמע שעור מאיזה מגיד שעור טוב, אין למעלה מזה, פי עניני נדה הם חמורים מאד מאד, והם בכרת, השם יתברך ישמרנו ויצילנו.

חזק ואמץ להיות תמיד בשמחה, ואז תראה נסים ונפלאות.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תתקעג.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר בלק, י"ג תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל ידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע שמתקרבם מקרבים חדשים אלינו, והקדוש-ברוך-הוא יעזר לנו, שנוזקה להפיץ את אורו ונדעתו של רבנו ז"ל בכל העולם כלו, עד שיידע כל פעול

אָשֶׁר וְ תַחֲקַעַג בְּנִחַל צַג

כִּי אַתָּה פָּעַלְתָּנוּ, וְיָבִין כָּל יְצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתָּנוּ, וְכָל אֶחָד יְדַבֵּר עִמּוֹ
יְתַבְּרֶךְ כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, אֲשֶׁר זֶה הַמַּעֲלָה הַכִּי גְדוֹלָה
שֶׁאָדָם צָרִיף לְזָכוֹת אֵלֶיהָ בְּזֶה הָעוֹלָם.

כִּי בְּאֵמַת הַנְּשֻׁמָּה בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן הִיא רַק רוּחָנִיּוֹת אֱלֻקוֹת,
וְכַשֵּׁהיא יוֹרֶדֶת פֶּה לְמִטָּה בִּירִידָה אַחַר יְרִידָה, וּבִנְפִילָה אַחַר נְפִילָה,
עַד שֶׁמֶתְלַבֶּשֶׁת בְּגוּף גִּשְׁמִי וְחֹמֶר עַב הַמְּסִתִּיר אֶת אֲמַתֵּת מְצִיאֹתוֹ
יְתַבְּרֶךְ, עַד שֶׁחֹשֵׁב שֵׁשׁ אִיזוֹ מְצִיאֹת בְּלַעֲדֵי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
חֵס וְשְׁלוֹם, עַד שֵׁשׁ כָּאֵלֹ שֶׁנִּפְלוּ בְּכַפִּירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, שֶׁנִּדְמָה
לָהֶם הַפֶּךָ הָאֲמוּנָה.

עַל-כֵּן עֲלִינוּ לְמַסֵּר אֶת נַפְשֵׁנוּ תָּמִיד, וְלִשְׁבֵר אֶת חֲמַרְנוּ הַגָּס
וְהָעֵב, וְלִהְדָּבִיק נִשְׁמַתְנוּ בּוֹ יְתַבְּרֶךְ, וְלִהְאִיר עַל נַפְשֵׁנוּ הָאֶרֶת אֲמַתֵּת
מְצִיאֹתוֹ יְתַבְּרֶךְ, וְלָזֶה זֹכִים עַל-יְדֵי רַבּוּי שִׂיחָה וְתַפְלָה בֵּינֵינוּ לְבִין
קוֹנֵנוּ.

אֵין אַתָּה יָכוֹל לְתַאֵר בְּדַעְתְּךָ אֶת גְּדֹל שְׂמִחַתִּי שֵׁשׁ לִי, שֶׁאַתָּם
מִתְכוּוֹנִים לַעֲשׂוֹת קְבוּץ בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּעִיר מֵאֲנִטְשֶׁעֶסְטֶער, אֲשֶׁר אֵין
לְמַעֲלָה מִזֶּה, כִּי כָּבֵר גְּלָה לָנוּ רַבָּנוּ וְ"ל וְאָמַר: מָה אֵמַר לָכֶם, אֵין
לָכֶם דָּבָר גְּדוֹל מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי. אֲשֶׁרִי הַמִּתְקַבֵּץ בְּקְבוּץ בְּרֵאשׁ
הַשָּׁנָה.

וּבְאֵמַת חָל הַחֹב עַל כָּל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הֵיכָן שָׁגַר,
שִׂיתְקַבֵּץ בְּעִירוֹ דִּיקָא. וּבְנִדְאֵי אִם הֵיִינוּ זֹכִים לְנִסְעֵ אֶל צִיּוֹן רַבָּנוּ
וְ"ל — אֵין לְמַעֲלָה מִזֶּה, כִּי עַקֵּר הַתְּקוּנִים הוּא שֶׁם בְּאוּמָן, לְהִיּוֹת
בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּאוּמָן, אָבֵל אִם אֵי אֶפְשָׁר, אִז כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּעִירוֹ
דִּיקָא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת קְבוּץ. וּמָה שֶׁלְאַחֲרוֹנָה עָשׂוּ מְצִיאֹת מְקְבוּץ
בְּמֵרוֹן, וְקְבוּץ בִּירוּשָׁלַיִם, וְקְבוּץ בְּנֵי יוֹרְק, וְאוּמְרִים שֶׁדִּיקָא שֶׁם,
זֶה טְעוֹת גְּדוֹלָה וְרַעוֹת רוּחַ, וְיֵשׁ בְּזֶה נְגִיעוֹת, וְדִי לְחַכְמָא. הָעַקֵּר
לְגִלוֹת וְלַפְרֶסֶם אֲמַתֵּת מְצִיאֹתוֹ יְתַבְּרֶךְ, אֲשֶׁר דָּבָר זֶה מִתְחִיל בְּרֵאשׁ
הַשָּׁנָה הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא.

צד אֲשֶׁר ו' תתקעד בנחל

אֲשֶׁרֵינוּ, מֵה טוֹב חֶלְקֵנוּ, וּמֵה נַעֲמִים גּוֹרְלֵנוּ, שְׁאֲנוּ זֹכִים לִידַע מִרְבֵּי אֱמֶת כְּזֶה, טוֹב לְהוֹדוֹת לְהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ עַל כָּל הַחֹסֵד חֲנָם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

מוֹהַרְנ"ף ז"ל אָמַר: לְזִכּוֹת לְבָנִים טוֹבִים, עַל זֶה צָרִיכִים הַרְבֵּה דְמַעוֹת לְשִׁפּוֹךְ אֱלֹוֵי יִתְבָּרֵךְ.

ו' תתקעד.

בְּעִזְרַת הֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר בְּלֶק, י"ג תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצַח נְצִיחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וְאֵת גְּדֹל שְׂמִחָתִי שֶׁאַתָּה עוֹסֵק בְּתַפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת וְקִימַת חֲצוֹת, אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְתֹאֵר כָּלֵל. עֲלֶיךָ לְדַעַת, פִּי כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁאֲדָם מְדַבֵּר אֱלֹוֵי יִתְבָּרֵךְ — זֶה הַצְּלָחָה נְצִיחִית, הַצְּלָחָה שְׁאֵי אֶפְשֶׁר לְשַׁעַר וּלְתֹאֵר כָּלֵל. פִּי כָּל דְּבוּר וְדְבוּר הוּא כְּלִי לְהַמְשִׁכַת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם, וְלְהַדְבִּיק נְשִׁמָּתוֹ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְלְהַאֲרִיחַ מִתְּעֻנּוּגֵי גֵן-עֵדֶן עוֹד בְּזֶה הָעוֹלָם.

וְכֵן כָּל חֲצוֹת שְׁזוֹכִים לוֹמַר בְּזֶה הָעוֹלָם, זֶה חֵיוֹתֵנוּ, זֶה גְּחִמָּתֵנוּ, זֶה תְּקוּנָתֵנוּ, פִּי בְּעַת חֲצוֹת הוּא זְמַן הַפְּדִיּוֹן הַגְּדוֹל שֶׁל כָּל הַכ"ד פְּדִיּוֹנוֹת; הֵינּוּ פִּי יֵשׁ כ"ד שְׁעוֹת, וּבְכָל שְׁעָה מֵאִיר שֶׁם אֲדוֹנָי בְּצִרוּף אַחֵר, וּצְרִיכִים לְהַמְתִּיקוֹ בְּשֵׁם הַיְי"ה בְּרוּךְ הוּא. וְאֵז בְּעַת חֲצוֹת יוֹשְׁבִים הַבֵּית-דִּין הַגְּדוֹל, וְאֲשֶׁרֵי מִי שֶׁעַר אֵז וּמִתְּבוּדָד עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה פּוֹעֵל, שְׂמִימָתְקוֹ מִמָּנוּ כָּל הַדֵּינִים. וְרַבֵּנוּ ז"ל בִּקְשׁ מְאֹד אֵת כָּל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, שְׂיֵאמְרוּ בְּכָל לַיְלָה תְּקוּן חֲצוֹת, וְעוֹרְרֵנוּ מְאֹד

אֲשֶׁר ו' תתקעד בַּנְחַל צה

מָאד בְּעָבוּר זֶה. וּמוֹבָא (בְּלִקוּטֵי-מוֹתֵר"ן, חֶלֶק א', סִימָן נד), שְׁאֵז עֶקֶר הַזְמַן לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, עַיִן שָׁם.

חֲצו"ת רֵאשֵׁי תְבוּת: ת'אמר ח'צות ו'יתגלה צ'דיק, פי על-ידי אַמִּירַת חצות מתגלה הצדיק האמת בעולם. גם חצו"ת ראשי תבות: ת'אמר ח'צות ו'יתבטלו צ'רותיך; פי על-ידי אַמִּירַת חצות נתבטלים כָּל הַצְּרוֹת וְהַדִּינִים מִן הָאָדָם, אֲשֶׁרֵי הַזֹּכֶה לוֹמַר בְּכָל לַיְלָה תִּקְוֶן חֲצוֹת בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת כָּלָל.

מה טוב ומה נעים, אם תהיה נזהר לילך בכל יום למקנה, פי מוהרנ"ת ז"ל הבטיחנו, שאם יהיה האדם חזק, וילך בכל יום למקנה בשביל הקדוש-ברוך-הוא, הינו שיטהר את עצמו, אז יש לו תקנה לתקן הכל. מקנ"ה ראשי תבות: ו'אותנו ק'דשת מ'כל ה'עמים, פי על-ידי מקנה אנו זוכים להתקדש ולהטהר ולהבדל מ'כל ה'עמים, וזה עקר קדשתנו, שאין לנו שום שיכות עם ה'עמים.

וידוע הספור, שפעם אחת יצא הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע מן המקנה, והיו שם ערלים, ופחד מאד שלא יגעו בו, אזי בקש את הקדוש-ברוך-הוא שילכו ממנו, והנה שמע שערל אחד אומר לשאר הערלים: בואו ונלך, לבל נגע ביהודי הטמא הזה, עפ"א לפומייהו. ושחק הבעל-שם-טוב הקדוש, ואמר תודה להקדוש-ברוך-הוא שברחו להם.

גם מקנ"ה ראשי תבות: וק'בצנו ו'הצילנו מן ה'גוים, פי על-ידי טבילת מקנה, אנו נבדלים ונצולים מן הגוים, ובפרט עכשו בארץ ישראל, שמלכות הערב-רב מכניסים גוים וגויות, ומערבים אותם בין עם ישראל, פי הם רוצים להוריד את קדשת "אתה בחרתנו מ'כל ה'עמים", אזי עלינו לגלות ולפרסם את דעת רבנו ז"ל ל'כל העולם כ'לו.

על-כן ראה, אהובי, אחי היקר! לקחת את הקונטרסים החדשים, ותפיצם בין אחינו בני ישראל, אשר אין למעלה מזוה

צו אשר ו' תתקעה בנחל

בזכוי הרבים, וכן ראה להכניס בעלון "המאור" בכל שבוע איזה ענין מהקונטרסים החדשים, למען זכוי הרבים.

חמדת לבבי! חזק ואמץ מאד, ובקש הרבה מהקדוש ברוך הוא, שתזכה להשאר אצל רבנו ז"ל, כי בזה העולם יש נסיונות רבים, כמובא (בלקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ה'), שמי שפגם, ההכרח לו לשמע מחלקת על הצדיקים, וכן הרבה פעמים נכנסים בו ספקות, על-כן צריכים הרבה תפלות ותחנונים להשאר אצל רבנו ז"ל.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תתקעה.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר בלק, י"ג תמוז ה'תשמ"ה.

שלום רב.

את מכתבך לנכון קבלתי.

עליך לדעת, כי החיים מלאים נסיונות, ועקר מעלת האדם בזה העולם, שייכול לעבר על הכל. כי אין זו עצה להמשיך את עצמו אל הצרה והמרירות.

ראי לשמח את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ותהיי רגילה לשמע כלי זמר, אשר מגביהים את רוח האדם.

עליך לדעת, כי על כל אחד עוברים משברים וגלים, אך רב בני-אדם יכולים להתגבר עליהם. ואין לה אדם שלא יעבר עליו איזה משבר בחיים. על-כן ראי לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, והעקר על-ידי שמחה, לשמע כלי זמר, והקדוש ברוך הוא יעזר לך למצא את בן זוגך בקרוב ממש.

המאחל ברכה והצלחה...

אֲשֶׁר ו' תתקעו בנחל צז
ו' תתקעו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר בְּלֶק, י"ג תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ
... נְרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצֵחַ נֹצְחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וּמְאֹד שָׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַ הַטוֹב מִמֶּךָ,
אֲשֶׁר אַתָּה מִתְמִיד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וְהֵם מְחִיִּים אוֹתְךָ, אֲשֶׁר־יָדִי
וְאֲשֶׁר־יְחַלְקֶךָ, שְׂזוּכִיתָ לְהִתְנוּדֵעַ וּלְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ו"ל, אֲשֶׁר בְּנוֹדָאֵי
אִם תֵּאֱחָז עֲצָמְךָ בְּרַבְּנוּ ו"ל, תִּזְכֶּה לְבוֹא לְיַדֵּי תַקוּנְךָ הַנֹּצְחִי בְּזֶה
וּבְבֹא לְנֹצֵחַ.

אֵל תַּחֲשׁוּב שְׁזֶה דְבָר קָל לְהַשְׁאֵר אֲצֶל רַבְּנוּ ו"ל, כִּי הַבְּעַל-דְּבָר
אוֹרֵב עַל הָאָדָם מְאֹד לְנִתְקוֹ מִרַבְּנוּ ו"ל. כִּי בְּאַמֶּת, כָּל אֱלוֹי אֲשֶׁר
זָכוּ לְצִיַּת אֶת רַבְּנוּ ו"ל, זָכוּ לְהִתְעַלּוֹת בְּתַכְלִית הַעֲלִיָּה, וּבְפָרִט
בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, אוֹתָם שְׂזוּכוּ לְלַמֵּד עַל-פִּי סֵדֶר דְּרָךְ הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ
ו"ל, הַעֲלִיחוּ וְטִילוּ וְהָיוּ בְּכָל חֻלְקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה: מְקַרָּא, מְשֻׁנָּה,
הַלְכוֹת וְאַגְדוֹת, בְּרִיתוֹת וְתוֹסֵפּוֹת, נִגְלָה, וְנִסְתָּר, וְהַמְּפָרְסְמוֹת אֵינָן
צְרִיכוֹת לְרֵאָיָה. אֲשֶׁר־י מִי שֶׁמִּתְמִיד וְשׁוֹקֵד בַּתּוֹרָה עַל-פִּי סֵדֶר דְּרָךְ
הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ ו"ל.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר! לְשִׁמּוֹר מְאֹד עַל הַקֶּשֶׁר בֵּינְךָ לְבִינָה,
וּלְבַל תִּכְעַס אוֹתָהּ, אֲדַרְבָּהּ, תְּדַבֵּר אַתָּה בְּנַחַת וּבְנֵעַם וּבְהִבְנָה
גְּדוּלָּה, כִּי סוּף כָּל סוּף הָאִשָּׁה הִיא מִתְּנָה טוֹבָה שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
נוֹתֵן לָאָדָם, וְעַל-פִּי-רַב בְּגִי-אָדָם מְזוֹלְזָלִים בְּמִתְּנָה הַיָּקָרָה הַזֶּה.
וְחֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אָמְרוּ (ראש השנה ו:): אִשָּׁה — בְּעִלָּה מְשֻׁמָּחָה;
וְעַל-כֵּן רְאֵה לְשִׁמְחָה בְּכָל מִינֵי אָפְנִים שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי טֹבֵעַ הָאִשָּׁה
שֶׁהִיא מְאֹד שְׂבוּרָה, וְצָרִיכָה הַרְגָּשָׁת בְּטָחוֹן מִבְּעִלָּה, וְעַל-כֵּן צָרִיךְ
הַבְּעַל לְכַבֵּד וּלְיָקָר תְּמִיד אֶת אִשְׁתּוֹ וּלְשִׁמְחָהּ, לְגִדְלָה וּלְפֶאֱרָה,
לְחִזְקָה וּלְאַמְצָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה שֶׁהַשְּׂכִינָה תִּשְׁרָה תְּמִיד בְּבִיתוֹ.
כִּי בְּבִית שֵׁשׁ שְׂמֻחָה — הַשְּׂכִינָה מְצוּיָה.

צח אָשֶׁר ו' תתקעז בנחל

חַמְדַּת לְבָבִי! מִדַּת הַשְּׁלוֹם הִיא מִדָּה נֶעֱלָה מְאֹד מְאֹד, וּבְכַרְט
שְׁלוֹם בְּבֵית. וְחַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אָמְרוּ (שְׁבַת י'): שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא שְׁלוֹם, וְעַל כֵּן כָּשִׁישׁ שְׁלוֹם בְּבֵית, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
מְשַׁרְה שְׁמוֹ שָׁם, וְכִשְׂאִין שְׁלוֹם, אֲזוּ כְּבִיכּוֹל מוֹצִיא הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא שְׁמוֹ, וְנַעֲשִׂים אֵשׁ וְאֵשׁ, וְאֶחָד שׁוֹרֵף אֶת הַשְּׂנִי. וְעַל-כֵּן רָאָה
לְהִיּוֹת עֲמָה בְּאַהֲבָה, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׁתִּזְכֶּה לְבָנוֹת
בֵּית נְאֻמָּן בִּישְׂרָאֵל עַל-פִּי דְרָף הַתּוֹרָה וְהִירָאָה, וְתִתְמַיד מְאֹד בַּתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה.

רָאָה לְעֵינַי בְּקוֹנְטֵרס סֵדֵר דְרָף הַלְמוּד, וּלְקַיִם כָּל הַנְּאֻמֵּר שָׁם,
אֲזוּ תִזְכֶּה לְטִיֵּל בְּכָל חֻלְקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

הַעֲקֹר תְּכַנִּיס בְּעֲצָמְךָ אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְאֲזוּ תִצְלִיחַ
דְרָכְךָ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ר' אַבְרָהָם בֶּר' נַחְמָן ו"ל אָמַר פַּעַם: כָּל דְּבוּר מְרַבְּנוּ ו"ל
צְרִיכִים תְּכַף-וּמְיָד לְהַכְנִיסוֹ בַּתְּפִלָּה, וּלְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה שְׂיִזְכֶּה לְקַיְמוֹ,
כִּי אִם לָאוּ, נַעֲשִׂית חֻכְמָתוֹ מְרַבָּה מִמַּעֲשָׂיו.

ו' תתקעז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֵר בְּלֶק, י"ג תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רב.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמְאֹד שְׂמַחְתִּי שֶׁהִמְצַב בְּבֵיתְכֶם
מִשְׁתַּפֵּר וְהוֹלֵךְ, כֵּן יַעֲזֹר הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, שְׁפָכֵר יִהְיֶה אֲצִלְכֶם שְׁלוֹם-
בֵּית אֲמַתִּי.

רְאֵי לְחִזּוֹק אֶת בְּעֵלְךָ תְּמִיד, וְאֵל תַּעֲרֹכֵי עֲלִיו בְּקִנְיָת, כִּי אֵף אָדָם
אֵינּוּ אוֹהֵב בְּקִנְיָת, וְאִם אֶת תְּמִיד אוֹמְרֵת לוֹ מוֹסֵר וּמְשַׁבְּרֵת אוֹתוֹ,

אָשֶׁר וְ תַתְקַעַח בְּנַחַל צַט

אָזי דַּעַת לְנִבּוֹן שֶׁהוּא חוֹזֵר וּמְשַׁבֵּר אוֹתָךְ. עַל-כֵּן רְאֵי רַק לְחִזּוֹק אוֹתוֹ וּלְשִׁמְחוֹ וְלֹא לְהַפְּךָ. כְּתִיב (וַיִּקְרָא יב, ב): "אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וַיִּלְדָּה זָכָר", כְּשֶׁהִתְעוֹרְרוֹת בָּאָה מִהָאִשָּׁה קִדְּם, אָז יוֹלְדִים זָכָר, וְזָכָר מְרַמֵּז עַל יְשׁוּב הַדַּעַת וְשִׁמְחָה, וְגַם זָכוֹר רְאִישֵׁי תְבוּת: זָכוֹר ר'חֲמִיד וּכְבֹשׁ כִּיעֶסָךְ, כִּי טָבַע שֶׁל הַזָּכָר לְהִיּוֹת רַחֲמָן וְלְכַבֵּשׁ אֶת כִּיעֶסוֹ, וְלְהַפּוֹךְ — הָאִשָּׁה בְּטָבָעָה קַפְדָּנִית, וְעַל-כֵּן אִם תִּתְּהַפְּכִי וְתִתְחִילִי לְהַתְנַהֵג בְּאִפְּן שֶׁל אֲהַבָּה וְרַחֲמָנוּת, אָז תִּרְאֵי שְׁנוּי לְטוֹבָה אֲצִל בְּעַלְךָ, וַיִּקְּם אֲצִלְךָ (תְּהִלִּים קיג, ט): "אִם ה'בָּנִים שְׂמִיחָה", שֶׁהוּא רְאִישֵׁי תְבוּת: אִשָּׁה, שְׂתִהְיִי אִמָּא שְׂמִיחָה, וְתִרְוִי רַב גַּחַת מֵהִילְדִים. הַמֵּאחֵל הַצִּלְחָה רַבָּה...

וְ תַתְקַעַח.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסִדְר בְּלַק, י"ג תְּמוּז ה'תשס"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיְיָ לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גִּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצָּח גַּצְחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלִתִּי, וּמְאֹד שְׂמִיחָתִי לְשִׁמְעַע הַטוֹב מִמְּךָ, שְׂאֵתָה מִסְתַּדֵּר בְּצִפְת.

רְאֵה, אֲהוּבִי, אַחֵי הַיְיָ! לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמְךָ לְדָם וְלִשְׁתַּק עַל בְּזִיווֹנְךָ, אֲשֶׁר זֶה הַמְדַרְגָּה הַכִּי גְבוּהָה — כְּשֶׁאָדָם זוֹכֵה לְעַצֵּר אֶת כִּיעֶסוֹ, וּמְכַל שְׂפָן שְׂאִינוֹ כּוֹעֵס עַל אִשְׁתּוֹ, כִּי כִיעֶס בְּבֵית זֶה כְּמוֹ אִשׁ הַבוֹעֶרֶת וְשׁוֹרְפֶת קֶשׁ, אֲשֶׁר לֹא אוֹרְךָ הַרְבֵּה זְמַן, וְהוּא כָּלָה לְגַמְרִי, עַל-כֵּן רְאֵה שְׂיִהְיֶה תְּמִיד שְׁלוֹם אֲצִלְךָ.

עֲלִיד לְדַעַת, כִּי שְׁלוֹמִים רְאִישֵׁי תְבוּת (אֲסֹתֵר ה, ו): מִ'ה שְׂאֵלְתָךְ וַיִּנְתֵּן לְךָ, הִינּוּ כְּשֶׁאָדָם הוּא בְּשִׁלּוֹם בְּבֵית, אָזי הַשְּׂכִינָה אוֹמְרֶת לוֹ: מִ'ה שְׂאֵלְתָךְ וַיִּנְתֵּן לְךָ, כִּי הָאִשָּׁה הִיא בְּחִינַת הַשְּׂכִינָה, כְּאֲשֶׁר גָּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל, וּכְשֶׁאָדָם מִתְנַהֵג כְּרְאוּי עִם אִשְׁתּוֹ, כֵּן, כְּבִיכּוֹל,

ק אשר ו' תתקעט בנחל

למעלה מתנהגים עמו, כי הוא יתברך ונקרא אשה, וכשאדם בשלום עם אשתו, אזי השכינה נותנת לו מבקשו.

על-כן ראה לעשות כל מיני פעולות שבעולם להיות בשלום עם אשתך, ותשליך את כל הקנאות והשנאות, והקדוש-ברוך-הוא בודאי יצליח בך.

ראה, אהובי, אחי היקר! למסר את עצמך בעבודת הפלל, שתדבר עם בני-אדם דבורי אמונה, ותגלה ותפרסם לכלם את אמתת מציאותו יתברך, וזה עקר תקונך על העבר. וכן תפיץ את ספרי רבנו ז"ל במסירות נפש הכי גדולה.

אך מאד מאד אבקש אותך, שתראה לשלם להיקר והנעלה... גרו יאיר, על-פלפונים מעט מעט בכל שבוע, כי אתה יודע אשר כל המעות אינן שלו, אלא של רבנו ז"ל, ועל-כן ראה לפרע החוב לרבנו ז"ל.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תתקעט.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר בלק, י"ד תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל כלליות אנשי שלומנו היקרים, "חסידי ברוסלב", תלמידי "היכל-הקדוש", הו"ה עליהם ישרה שכינתו תמיד.

אחי ורעי היקרים! הנה אנו נמצאים ביום ההלולא של ה'אור החיים' הקדוש. מובא בספר "נתיב מצוותיך" (נתיב אמונה, שביל א', אות ט'), מהרבי מקאמנא זי"ע, הספור הידוע, שהבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע רצה לנסע לארץ ישראל אך ורק להפגש עם ה'אור החיים' הקדוש, כי הוא החזיק עצמו לנפש של דוד המלך, ואמר שה'אור החיים' הקדוש הוא הרוח של דוד המלך, וכשיתבררו יחד נפש ורוח דוד המלך, ומשיכו את הנשמה שלו, וכשיתבררו נפש,

אֲשֶׁר ו' תתקעט בנחל קא

רוח ונשמה, יוכלו להביא את הגאולה. ובאמת מהשמים גלו לבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע, שלא נגיע לארץ ישראל, אך הוא לא הסתפל על שום דבר והחל לנסע. בין כף גיסו ר' גרשון קיטובר (שמוקם קבורתו בהר הזיתים, לא רחוק מה'אור החיים' הקדוש), קבל תשובה מה'אור החיים', שיאמר לגיסו שלא יבוא, אבל הבעל-שם-טוב הקדוש כבר נסע, וארע מה שארע ולא הגיע.

כידוע, העולם לא ידעו כלל מגדלתו של ה'אור החיים' הקדוש, עד שגלו הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע. וכך מביא החיד"א בשם הגדולים, שהצדיק ר' ישראל בעל-שם-טוב גלה ופרסם את ה'אור החיים' הקדוש. למדים מכאן שני דברים: א. השקר והגסות והעזות שיש היום בין אנשים שקוראים עצמם מנהיגים, אשר הם שר"ץ השורץ על הארץ — שקרנים, רמאים, צבועים, פי הבעל-שם-טוב הקדוש גלה מעלת ה'אור החיים' הקדוש שהיה ספרדי, ולא עוד אלא שאמר: בכל מקום בעולמות העליונים כשאני מגיע, הספרדי הזה הקדים אותי. נמצא, שאין הפרש בין אשכנזי לספרדי, אין משג של גזענות, ומי שמדבר על אחר הוא רשע ואכזרי. וידוע שהבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע היה רבי על מאה אלה עולמות עליונים, ולא רק בעולמות התחתונים, ואם דבר כל-כך בשבח ה'אור החיים' הקדוש, אזי בודאי שאסור לעשות הפרש וכו', מלבד אשר השלחן ערוך כלול מהבית יוסף והרמ"א שהוא המפה, ושניהם דברי אלקים חיים, תורת אמת, ומי שמפריד ועושה הפרש בין עדה לעדה, הוא שקרן ובעל עברה, פי ברגע שעושים פרוידים ופלוגים בין נשמות ישראל, סימן שאין זה מן הקדשה, פי כלנו יהודים בני אברהם, יצחק ויעקב. וכן כל אלו שהם גזענים ועושים הפרש בין ספרדים לאשכנזים, הם סתם מתרחרי ריב ורשעים ארורים.

ב. עלינו להרבות לדבר מגדלת ה'אור החיים' הקדוש, וכמה שנדבר לא יהיה די. ה'אור החיים' הקדוש סבל הרבה בזיונות. ומספר, כי פעם היה איזה גבר אלים, שהפסיד בדין תורה אצלו, והכניס את ה'אור החיים' לבית-סהר. וכן נעשה בכל דור, שעל

קב אשר ו' תתקעט בנחל

הצדיקים קמים רשעים ארורים ורוצים להפילם, ולבסוף יקבלו ענשם כדגמת ה'אור החיים' הקדוש, שזכה בכל לילה לעלות לשמים לשמע תורה מפי הקדוש-ברוך-הוא, וסבל עלבונות ובזיונות גדולים, עד שהכניסוהו תחת סורג וברית, וקמיו הסתבף בכספים, ועקלו את כל ביתו, אני כותב ה'אור החיים' בהקדמה לספרו: "נאני בתוך ים הצרות על עסקי ממון ועל עסקי נפשות את נפשי הצלתי, וכיושב בעולם חדש ישבתי, ולמות מתוך תורה חשבתי, ואל אור החיים נתתי לבי ועיני שכלי" וגו', וכך החל לחבר את ספרו. הינו שנותר בלא כלום: בלי דירה ופרנסה וכו', וחבר את ה'אור החיים' הקדוש, ונתקדש בקרב בני ישראל בעקר אצל האשכנזים, שיושבים בכל ליל ששי וליל שבת חבורות חבורות ולומדים את ה'אור החיים' הקדוש.

ואיך הגיע למדרגתו הגדולה? על-ידי עלבונות ובזיונות ושפיכות דמים שסבל, עברה עליו עניות ודחקות גדולה, והצרך לישב בבית-סהר. והרבי מקאמרנא זי"ע מביא, שהערכ-רב עשו ממנו שחוק, ואחד ארור טמא בזהו ברבים, ואמר לו: אתה רמאי צבוע, ואף סטר לו ברבים. נמצא, צדיק קדוש שהיה דבוק בהקדוש-ברוך-הוא, וספרו קדוש כל-כף, עד שהרבי ר' נחום מטשערנובל זי"ע, בעל 'מאור עינים' אמר, שאמירת 'אור החיים' מסגל כאמירת זהר. תתארו לעצמכם, אם-כן גדלתו! והתחזק והחזיק מעמד אחר כל הגדופים והחרופים שסבל.

גם אנו צריכים להתחזק ביותר שאת וביתר עז על אף כל המשברים והבזיונות שאנו עוברים, ברוך השם, אנו גדלים ומתרחבים, והאחדות בינינו איתנה מאד, ולא יוכלו להפרידנו.

לזאת אבקשכם עתה יותר מתמיד, ראו לחזק זה את זה, ראו לעזר זה לזה, איש את אחיו יאמר חזק, וזה חשוב יותר מהכל. וידוע שרבונו ז"ל קדם שנסע לאומן כשיצא מעיר ברסלב, עמד אצל הדלת, והניח היד על המזוזה ואמר: אם תחזיקו עצמכם ביחד, תמשיכו אותי אליכם. וכן אני אומר לכם: אם תחזיקו עצמכם ביחד

אָשֶׁר ו' תתקעט בנחל קג

— נזכה לראות הרבה שמחות. והעקר שתתרחקו מלשון-הרע ורכילות, ובפרט בין הנשים. אומרים חכמינו הקדושים (מגלה יג.): אין אשה מקנאת אלא בגרף חברתה; אל לכם לחשב שהדשא של השני ירק יותר, כי איש אינו מספר את בעיותיו לזולתו וכו'. עקר הצלחתנו — בהיותנו באחדות ובשלום, באמונה ובטחון בהקדוש-ברוך-הוא.

דוד המלך אומר בתהלים (קאפיטל מב, יא): "ברצח בעצמותי חרפוני צוררי", חכמינו הקדושים אומרים (ירושלמי שקלים יא): אין לה ליצנים כדורו של דוד; בכל דור ישנם ליצנים, אבל ביותר היו כדורו של דוד; ראו והתבוננו, אדם השרוי בצרה, מה הוא נוטל? את ספרו של דוד המלך, אינו לוקח מחזור, סדור, גמרא, משנה וכו', אלא תהלים, היש לה גדול ממנו? ! וכשהיה דוד המלך מזמר זמירותיו, כל הפמליה של מעלה היו שרים עמו, ומדוד המלך יצא משיח, שיגאל את כל עם ישראל, ומדוד המלך התלווצצו? ! מיכל אשתו בנתה אותו, בנו אבשלום רדפו, אנשים הקרובים אליו רדפוהו, שמעי בן גרא קללו, וכמה בזיונות סבל.

ואף-על-פי-כן דוד המלך מגלה את הקדוש-ברוך-הוא, ואינו חושש משום ברעה שבעולם, וכך כתיב (שמואל-ב' ז, יח): "וישב דוד לפני ה'", אומר המדרש (עין ילקוט שמואל קמו): לפני ה' — בתפלה, שהתישב לפניו יתברך ודבר אליו יתברך, היודעים אתם מה זו תפלה? ! הלא עושה רעש גדול בשמים. כשיהודי נמצא במצוקה, בצרה ובסבל, ומדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, הוא מרעיד את כל העולמות, עד שזוכה להנשע. רוק בוכה לפניו יתברך, הקדוש-ברוך-הוא מזמן לו זיווג, יהודי שאין לו פרנסה, ובוכה לפניו יתברך, הקדוש-ברוך-הוא מושיעו וכו'. והנה דוד המלך אומר: "ברצח בעצמותי חרפוני צוררי" — הם הלכו ברצח פנה ובזו אותי, "באמנם אלי כל היום" — אומרים לי: היכן הקדוש-ברוך-הוא שאלך, הלא אתה אומר "ואני תפלה" — כל היום צריך להתפלל, ולבקש ממנו יתברך, וכך זוכים לישועה, ואיך אתה לא נושע וכו'? ! אמר דוד המלך: זה היה הנסיון הכי קשה שלי. וכן

קד אֲשֶׁר ו' תתקעט בנחל

אֶצֶל אַבְרָהָם אָבִינוּ, הֲלֵא הוֹשִׁיעַ לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל, וְהִנֵּה הוּא סָבַל סָבַל גָּדוֹל כָּל-כֶּף, עֲשֶׂרָה נְסִיווֹת עָבְרוּ עָלָיו וְכו', וְאָסוּר לְשַׂאֵל עַל כֶּף שׁוֹם שְׂאֵלוֹת וְקִשְׁיוֹת.

וְכֵן עַל מוֹהַרְנ"ת ז"ל עָבְרוּ הֲרֵבָה צְרוֹת וְיִסּוּרִים, עַד כְּדֵי כֶּף, שְׂאֵנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מְסַפְּרִים, שְׁלִילָה אֶחָד יָשָׁב אֶצֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל כָּל הַלֵּילָה וְצִעַק: "כָּל מְשַׁבְּרֵיךָ וְגַלְיָךָ עָלַי עָבְרוּ, רַבִּי אֵינִי יָכוֹל יוֹתֵר וְכו', אֲנִי שָׁבוֹר לְגַמְרִי" וְכו', וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן הוֹתִיר לָנוּ סְפָרִים כְּאֵלוֹ הַמְּחִיִּים אֵת הָעוֹלָם.

וְלִכֵּן אֵל לָנוּ לְהַבְהִיל וּלְהַתְבַּלְבֵּל מִכָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֵינוּ, כִּי כָּל אֵלוֹ נְסִיווֹת מִן הַשָּׁמַיִם, עָלֵינוּ לְהַתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה בְּרוּרָה בּוֹ יִתְבַּרַךְ וּלְהַחֲזִיק מֵעַמָּד.

רְאוּ לְצִיַּת אֵת רַבְּנוּ ז"ל, וְלֹא לְנֻטוֹת מְדַבְּרָיו כִּהוּא זֶה. רַבְּנוּ ז"ל אָמַר לֹא לְעִשָּׂן — אֵל תִּגְעוּ בְּסִיגְרִיָּה, רַבְּנוּ ז"ל אָמַר לֹא לְשִׁתּוֹת יַיִן שֶׁרָף — אֵל תִּשְׁתּוּ וְכו'. רְאוּ לְלִמַּד הֲרֵבָה סְפָרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְכֶף יִכְנַס בְּכֶם שְׁכָלוֹ וְחִקְמָתוֹ.

כְּשֶׁהוֹבִילוּ אֵת מוֹהַרְנ"ת ז"ל בְּאֲזִיקִים לְבֵית-סֵהַר, שְׂאֵלוֹהוּ אֲנִשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ: "ר' נָחֵן, מָה אָנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת בְּעַבּוּרְכֶם?" וְהַגְבִּיֵה שְׁתֵּי יָדָיו קְשׁוּרוֹת בְּאֲזִיקִים כְּלָפִי מַעֲלָה, וְאָמַר: "רְאוּ, שְׁהַעֲבֹדָה שְׁלָכֶם יִהְיֶה יְפוּצוֹ מְעִינּוֹתֶיךָ חוּצָה"; זֶה מַה שְׁהִיָּה חָשׁוּב לוֹ בְּרַגְעִים קָשִׁים אֵלוֹ! כִּי אֵין לְמַעֲלָה מְלָהפִיץ אֵת אוֹר רַבְּנוּ ז"ל.

עַל-כֵּן רְאוּ לְהַפְיֵץ אֵת הַקּוּנְטְרָסִים הַיְקָרִים מִפּוֹ, אֲשֶׁר הֵם כְּמִים קָרִים עַל גִּפְשׁ עֵינָה, וְהַמוֹן-עַם צְמֵאִים לְדַבֵּר ה', וְחַפְצִים בָּהֶם מְאֹד.

יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁכַשֵּׁם שְׁזָכָה ה' אוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ לְמַדְרָגוֹת כְּאֵלוֹ, שְׂאֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר כָּלֵל, כֵּן נִזְכָּה לְהַתְעַלּוֹת מַעֲלָה מַעֲלָה, וְלֹא נִתְפַּעֵל מִשׁוֹם אַבְנֵי נִגְיָה הָעוֹמְדִים לָנוּ בְּדַרְכֵנוּ.

לְאַחֲרוֹנָה נִתְגַּלָּה הַצִּיּוֹן שֶׁל הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ מוּוִילְעַדְנִיק זי"ע, בְּעַל "שְׂאֵרִית יִשְׂרָאֵל", וְכֹלֶם נוֹסְעִים אֶל צִיּוֹנוֹ לְהִשָּׁעַ בִּישׁוּעָה.

אֲשֶׁר ו' תתקעט בנחל קה

נהינדעתם מי הוא ה'יה? תלמידו של הרב הקדוש רבי מרדכי מטש'רנובל זי"ע, שהיה מכבד מאד, ובכל מקום כבדוהו, וכשהגיע לב'רסלב שמע שמבזים את מוה'רנ"ת ז"ל, אזי שלח לקנות את ה"לקוטי-תפלות" שלו, ושלם בעדו במטבע של זהב, שהיו יכולים לקנות בו עשרה "לקוטי-תפלות", ואמר בזו הלשון: "אותי — היכן שאני הולך רק מכבדים, ואיני יודע מה זה בזיונות, אזי אני רוצה לקנות חלק באדם שיש לו רק בזיונות". והצדיק מוויל'עדניק ה'יה תלמידו, והוא מביא על ה'אור החיים' הקדוש, שהיה משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, אבל הדור לא זכה אזי נסתלק. ומכל זה רואים גדלת ה'אור החיים' הקדוש, ואיך זכה לזה? רק על-ידי בזיונות.

ראו לעין בפ'רשת פנחס, פ'רק כ"ו, פסוק ט"ו, בדברי רש"י שם: "לאזני משפחת האזני" — אומר אני שזו משפחת אצבון, ואיני יודע למה לא נקראת משפחתו על שמו; כותב ה'אור החיים' הקדוש פלא גדול: ואין נראה להמציא דבר שאין לו טעם, ואינו מדבריהם ז"ל; הינו מדבר חריף על רש"י — מהיכן לוקח דבר זה שלא כתוב בחז"ל. ולכן אומר דבר אחר, שאזני זו משפחה אחרת שיצאה מגד. ואחר-כך כותב: מצאתי בפסיקתא, אזני זה אצבון, ורש"י ז"ל רוח-הקדש הופיע בו וכוון אל דברי חז"ל. ושאלתי תמיד: הלא ה'אור החיים' בתחלה בזה את רש"י הקדוש, ואחר-כך כותב, שבאמת רש"י צדק, ומדוע השאיר, אם-כן, את דבריו הראשונים? אלא כפאן רואים את העננה והאמת של ה'אור החיים' הקדוש, בתחלה חשב שרש"י טעה, אזי כותב עליו בחריפות, שאין אלו דברי חז"ל, ואחר-כך כשגלה שטעה — חזר בו וכו'. זוהי גדלת האדם, שמודה בטעותו, כי גם צדיק יכול לטעות, ואף שעשה טעות, עדין נשאר צדיק גדול, ואינו נופל מצדקותו.

למדים מכאן, כמה צריכים להתחזק באמונת חכמים, ולא לשאל קשיות — איך נוכלים מחללי שבתות, אוכלי נבלות וטרפות, בשר השפנים והגמלים, בו'עלי נדות, עוברים על כל התורה כלה, והם חולקים על צדיק גמור הדבוק בהקדוש-ברוך-

קו אשר ו' תתקפ בנחל

הוא, ולא חסר להם כלום, ואדרבה, אלה הרשעים השיגו חיל?!
צריכים לדעת, אשר אסור לשאל שאלות!

על-כן ראו להתחזק באמונה ברורה ולהפיץ אמונה ברחבי
תבל. ואם תעשו כן, הרי זה כדגמת אש בוערת, אשר מי שמתקרב
לאש — נשרף. כמו-כן אם מגלים את הקדוש-ברוך-הוא, אמונה
היא אור גבה מאד, השורפת כל הקלפות והסטרא אחרא, על-כן
התחזקו באמונה, ואז נזכה לישועה גדולה מאד.

המשיכו להתפלל אליו יתברך, אשר כל תפלה ותחנה
שאנשים, נשים וטף מתפללים להקדוש-ברוך-הוא, עושה רעש
גדול בשמים, וסוף כל סוף אחר הרע יבוא הטוב, וכבר היה
לעולמים, שרשע חלק על צדיק, ולבסוף נתבטל הרשע ואיננו,
והצדיק נשאר קים, ואורו מתפרסם ברחבי העולם. "יושב בשמים
ישחק", הרשעים מתכננים להפיל את הצדיק, והנה השם יתברך
שוחק, כי הם יכלו והצדיק יגדל ויגדל.

יעזר הקדוש-ברוך-הוא, שזכותו של ה'אור החיים' הקדוש תגן
עלינו, ונזכה לראות במו עינינו בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.
המאחל לכלכם רק טוב כל הימים...

ו' תתקפ.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר בלק, י"ד תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל ידי היקר לי
מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו
... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע, איך שבתקף
הבלבולים והמרירות שלך, אתה זוכה להיות שמש אצל רבנו ז"ל,
אשר לא זכו לזה רבם ככלם בין אנשי שלומנו, כי אתה מוסר את
נפשך בעבור הדפסת ספרי רבנו ז"ל, ואתה עוסק בהפצתם בכל

אֲשֶׁר ו' תתקפ בנחל קז

קצווי תבל ממש, כי כל אלו הספרים שאתה מדפיס, חוזר ונדפס אצלנו, ונתפשט בכל כדור העולם ממש, כי תהלה להשם יתברך, יש לנו שלוחים שנוסעים בכל מדינה ומדינה של מלכו של עולם מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא.

על-כן ראה, אהובי, אחי היקר! לחזק את עצמך מאד מאד לעסק בהפצת אור ודעת רבנו ז"ל, אשר רק בזה תלויה כל גאולתנו.

הן אמת, שרבים ככלם מאנשי שלומנו היקרים אינם עוסקים בזה, ואדרבה, עוד מתנגדים לזה, אנו אין לנו אלא דברי רבנו ז"ל, שאמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יד), ואי אפשר לקרב את הבעל תשובה, אלא על-ידי תורה, כמו שכתוב (משלי ה, טז): "פיוצו מעינותיה חוצה", וצריך להשקות אותם שהם מבחזין, להודיע להם הדרך אשר ילכו בה, וזה נעשה רק על-ידי הפצת התורה בחוץ דיקא, בבחינת "פיוצו מעינותיה חוצה", חוצה דיקא וכו', עין שם.

על-כן ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ואל תפל בדעתך, והקדוש-ברוך-הוא בודאי יעזר לך סוף כל סוף, שתהיה אדם השלם, ותמצא את בת זוגך, ואף שכבר הבטחנו לך כל-כף הרבה פעמים, ועדין הישועה מתעכבת, עליך לדעת כי בהדי כבשא דרחמנא למה לן [במה שפסה הקדוש-ברוך-הוא, מה לנו להתערב?!], ובודאי יש אצלו יתברך פונה עמקה, ובודאי הכל לטובה.

לעת עתה ראה לחזק את עצמך לדבר הרבה עמו יתברך, כי באמת אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ויכולים לעבד את הקדוש-ברוך-הוא מכל דבר (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פו), ולא כאשר נעשו אצל אנשי שלומנו חבורות חבורות, שקוראים את עצמם 'עובדים', אשר בכל פעם ובכל דור היו מהם צרות, כי ידוע מה שסבלו אנשי שלומנו וכו', וזה רק גורם לרחק מרבנו ז"ל, כי הם חשבו שזו מעלה גדולה מאד להיות עובד בעבודות קשות, ובאמת אמר רבנו ז"ל, שיכולים לעבד אותו יתברך מכל דבר.

קח אֲשֶׁר ו' תתקפא בנחל

כי מי שיש לו באמת אמונה, ויודע שמלא כל הארץ כבודו, יכול לעבד את הקדוש-ברוך-הוא מכל דבר, ולהתפלל תפלות שחרית, מנחה, מעריב, חצות, בדבקות גדולה מאד, ואין לו עסק עם אחרים. וכן ההתבודדות שלו שמתבודד, והולך יחידי בדרך דיקא, בלי הסעה ובלי חבורות, רק הולך יחידי דיקא, כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן נב), וזה לא צריך שום פראות ושום פרסמת, אדרבה, הולכים בדרך יחידי לבד, ואף אחד אינו יודע את עבודתו, הן בתפלתו שהיא בדבקות עצומה, והן בלמודו שהוא בהתמדה עצומה, והן בהתבודדותו שמתבודד תמיד, אשר זה עקר שלמות תלמידי רבנו ז"ל.

לא-כן אלו אשר רועשים וצועקים ועושים מהפכה, וחושבים מה שחושבים, ובאמת הכל דמיון גדול.

אשרי מי שזוכה לציית את רבנו ז"ל, ולומד בתמימות ובפשיטות התורה הקדושה על-פי סדר דרך הלמוד, וזוכה לסיים מסכתא אחר מסכתא, עד שזוכה לסיים את כל הש"ס, ומתחיל עוד פעם, וכן כל למוד ולמוד מתחיל מהתחלה עד שמסיים ומתחיל עוד פעם, ושום ברך אינה יודעת מזה, אשרי לו ואשרי חלקו!

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תתקפא.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר בלק, י"ד תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל ידידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

מאד מאד אני מצטער בצערך הקשה אשר עובר עליך ברוחניות ובגשמיות מבית ומבחוץ, עם כל זאת אמרתי לחזק אותך,

אָשֶׁר ו' תתקפב בנחל קט

כי אָמר אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא: אֵין יְסוּרִים בָּאִים עַל יִשְׂרָאֵל אֲלָא לְטוֹבָתְכֶם; וְאֵין יְסוּרִים בָּאִים אֲלָא לְאַהֲבַתְכֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל (עֵין תְּנָא דְבֵי אֱלֹהֵינוּ זוטא, פֶּרֶק יא).

על-פֶּן רָאָה, אָהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! לְחִזַּק אֶת עֲצָמְךָ בְּכָל מִינֵי אָפְנִים שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי בּוֹדָאי סוּף כָּל סוּף יִרְחִיב לְךָ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

אָסוּר לְפַל בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל מִשּׁוּם דְּבַר בְּעוֹלָם, וְאַפְלוּ שְׁלוֹקָחִים לוֹ הַכֵּל, צָרִיף לְחִזַּק אֶת עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבַּרְךָ, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב בְּדוֹד הַמְּלָךְ, אַחַר שֶׁעָבַר עָלָיו מָה שֶׁעָבַר — צְרוּת מִבֵּית וּמִבְּחוּץ, מִשׁוֹנָאִים בְּמִלְחָמוֹת שֶׁהָיוּ אֶצְלוֹ (שְׁמוּאֵל-א' ל, ו): "וַיִּתְחַזַּק דָּוִד בַּה' אֱלֹקָיו", שֶׁחִזַּק אֶת עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבַּרְךָ, כְּמוֹ-כֵן רָאָה, אָהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר, גַּם אַתָּה לְחִזַּק אֶת עֲצָמְךָ בְּכָל מִינֵי אָפְנִים שֶׁבְּעוֹלָם, וּבּוֹדָאי לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִף שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁזֶּה דְּבַר קָשֶׁה מְאֹד מְאֹד לְהַגִּיד לְאַחַר, אֲכַל תֵּאֱמִין לִי, שֶׁגַּם אֲנִי עֲבַרְתִּי כְּבָר בַּחַיִּים שְׁלִי מְרִירוֹת דְּמְרִירוֹת מִבֵּית וּמִבְּחוּץ, וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה כָּל יוֹשְׁבֵי שְׁעַר וְשׁוֹתֵי שֶׁכַר מְדַבְּרִים עָלַי כָּל דְּבַר אָסוּר, וְנִעְשִׂיתִי שִׁיחָה בְּפִי כָּל הַבְּרִיּוֹת, וְכָל אֶחָד חוֹשֵׁד בִּי מָה שֶׁחוֹשֵׁד, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן אֲנִי בּוֹרַח רַק אֲלִיו יִתְבַּרְךָ, כִּי אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁרַק שָׁם מְקוֹם תְּקִנָּתִי, רַק הוּא יִתְבַּרְךָ יְכוּל לְעֹזֵר לִי. עַל-פֶּן רָאָה גַּם אַתָּה לְבָרַח אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִרְגַּל אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבַּרְךָ, וְאַזּוּ בּוֹדָאי לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תתקפב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר בְּלֶק, י"ד תַּמּוּז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הָאֲבִרָה הַיְקָר לִי מְאֹד ... גְּרוֹ יְאִיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

הנה עליך לזכור, אשר חכמינו הקדושים אמרו (אבות ד, ג): אל תהי בז לכל אדם; כי באמת ההכרח לדעת, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ולכן כל מה שרק קורה עם האדם, צריך לידע אשר אלופו של עולם גנוז שם. ואם-כן כל אדם הוא שליח ממנו יתברך, לעורר אותך ולקרבה אל הקדוש-ברוך-הוא. וכל מה שהוא מדבר עמך, ראה לקשר את דבוריו אל התורה והאמונה, ואז יצאו לך רמזים וחדושים נפלאים.

מה שאומר לך וכו', וכל אשר נאָרע עמך — תקשרו אלי יתברך, ואז לא תבזה שום ברִיה, ותדע שכל אשר קורה עמך מאחר, זה רק ממנו יתברך, ותכף-ומיד תשוב עד המכה, ואז בו ברגע ימתקו ממך כל הדינים.

מה אמר לך! רבנו ז"ל גלה לנו (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן א'), אשר בזוי אנשים, זהו פגם אמונה ופגם התפלה, ולכן הרגל עצמך מהיום לכבד את כל אחד ואחד, ותתפלל תמיד על כלל נשמות ישראל, ועל-ידי-זה תהיה לך ממשלה על המלאכים, ולא יוכלו להפיל אותך בשום אפן.

עליך לדעת, כי אם תכבד את הזולת ולא תבזהו, על-ידי-זה אתה מורה את גדלת נפשך. ונחכמינו הקדושים אמרו (אבות, פרק ד'): איזהו מכבד? המכבד את הבריות; בזה שאדם מכבד את הזולת, מגלה שהוא איש מכבד. וההפוך מוכן ממילא — מי שהוא מבזה את כל אחד, סימן שהוא איש בזוי ומבזה, ולבסוף יתגלה קלונו ברבים. וכן "אשרי משכיל אל דל" (תהלים לב, א) — לקבלו בסבר פנים יפות, ואז טוב לו תמיד.

מאד מאד אני מבקש אותך, שתרחיק ממך הפחד והדאגות, חשב רק טוב, ואז יהיה לך טוב, כי הכל הולך כפי המחשבה, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ריא), כי הכל מתברר במחשבה (זהר ח"ב רנד). וצריך שתדע, שהמח-מחשבה הוא

אֲשֶׁר ו' תתקפג בנחל קיא

הָדָן אֶת הָאָדָם, וְלִכְּן הָיָה דָן אֶת עֲצָמָהּ תְּמִיד לְכַף זְכוּת, וְתַחֲשֹׁב רַק חַיִּיבִי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָהּ...

ו' תתקפג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר בְּלֶק, י"ד תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, גַּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גַּר יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלֹתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

הַעֲקָר רָאָה לְקַנּוּת לְעֲצָמָהּ מִדַּת הַסְּבָלָנוּת, אֲשֶׁר אֵין עוֹד מִדָּה יָפָה יוֹתֵר מִזֶּה, כִּי סוּף כָּל סוּף יִמִּינוּ כְּצֵל עוֹבֵר, הַנֶּה אֲנַחְנוּ כְּאֵן וְהַנֶּה אֲנַחְנוּ עוֹזְבִים אֶת זֶה הָעוֹלָם. וְלִכְּן עַל מָה וְלָמָּה לְהַפְּנִים בְּלַחֲץ וּבְצַעַר וּבְעֲגָמַת נַפְשׁ? ! כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה אֵינוֹ שׁוּהָ אֶפְלוּ אֲנַחָה אַחַת לְהַתְּאַנֵּחַ בְּעַבְרוֹ. כֶּף גָּלָה פַּעַם הַבְּעַל-שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ זִי"ע לְתַלְמִידָיו. וּבְאַמַּת מִי שֶׁמַּעֲיֵן הֵיטֵב בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּמֵאֵמֶר הַמְּשִׁיחַ (עֵינִי לְקוֹטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן סא), שֶׁמְּשִׁיחַ יִכְנִיס בְּעוֹלָם דַּעַת כְּזוֹ בְּכַטּוֹל הַזְּמַנִּים, עַד שֶׁשְׂבָעִים שָׁנָה לֹא יִהְיֶה עוֹלָה יוֹתֵר מִרְבַּע שָׁעָה, כִּי כָּל-כֶּף תִּגְדֵּל הַדַּעַת, עַד שֶׁנִּבִּין אֵיךְ שֶׁהַכֹּל פּוֹרַח כְּחֵלוֹם יַעוּף.

וְדָבָר זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְהַבִּין בְּשִׁכּוֹל אֲנוּשִׁי, כִּי סוּף כָּל סוּף אֲצֵל כָּל אֶחָד הַיּוֹם כָּל-כֶּף אָרֶךְ, עַד שֶׁמִּשְׁתַּגַּע מְרַב צַעַר שֶׁל אַרְיִכַת הַיּוֹם, שָׂזוּ הַקְּלָלָה שֶׁל (דְּבָרִים כח, יז): "בְּבִקְרָא יֵאמֵר מִי יִתֵּן עָרֵב וּבְעָרֵב מִי יִתֵּן בִּקְרָא", כִּי מִסְכֵּן אָדָם, שֶׁנִּפְּלַת תַּחַת הַזְּמַן, הוּא נִשְׁבֵּר לְגַמְרֵי מְרַב שַׁעֲמוּם, עַד שֶׁאֵינִן לוֹ מָה לַעֲשׂוֹת עִם הַזְּמַן הַיָּקָר שְׁלוֹ, וְנוֹפֵל תַּחַת הַמְּקוֹם וְתַחַת הַזְּמַן, אֲשֶׁר דָּבָר זֶה מוֹצִיאֵנוּ מִדַּעַתֵנוּ לְגַמְרֵי. לֹא-כֵן מִי שֶׁזוֹכֵה לְהַמְּשִׁיחַ עָלָיו דַּעַתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, הֵינּוּ שֶׁמְכַנִּים בְּעֲצָמוֹ אֶת אַמַּתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וַיּוֹדַע וְעַד אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל,

קיב אשר ו' תתקפג בנחל

נדבר גדול ונדבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, אצלו נתבטל הזמן, וזוכה להיות נכלל בו יתברך, ועל-ידי-זה קונה לעצמו מדת הסבלנות, שהיא אריכת אפים. וכמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קנה), שאריכת אפים — הינו סבלנות, זוכים על-ידי אמונה, שזוכים בשלמות בארץ ישראל.

וחכמינו הקדושים אמרו (שמות רבה, פרשה א', סימן א'): שלשה דברים נקנים לאדם על-ידי יסורים: תורה, ועולם הבא, וארץ ישראל. ומכל שכן מי שרוצה את שלשתם יחד — סובל הרבה. אבל אם אדם עושה עצמו כחמור הזה שסובל — יעבר על הכל, כמו שכתוב (בראשית מט, יד): "יששכר חמור גרם, וירא מנוחה כי טוב ויט שכמו לסבל". יששכר זכה לתורה, והכל על-ידי שעשה עצמו כחמור הזה, שיכול לסבל משא כבד.

ולכן, אהובי, ידידי היקר! אני יודע בדיוק מה עובר עליך זה ימים ושנים, והכל מפני שלא ציפת אותי, עוד לפני שבע שנים עוררתי אותך על דבר זה, אשר בר ישראל אסור לו לפל ביאוש ובדכאון, ולעזוב עצמו, אלא צריך לסדר לעצמו סדר טוב, ואזי חי חיים נצחיים בזה העולם. וכבר אמר התנא הקדוש (אבות ב, ב): "יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ, שיגיעת שניהם משפחת עון"; אם אחד יושב אהל, יש לו סדר אחד, ואם אחד עוסק במשא ומתן, יש לו סדר אחר, אבל להסתובב כן בלא עשייה — לא תורה ולא עבודה וכו', אזי יוצא מדעתו ממש, וכמאמרם ז"ל (פתיחות נט): הבטלה מביאה לידי שעמום, הבטלה מביאה לידי זמה; כי אם אין לאדם איזו תעסוקה, הוא יוצא מדעתו.

ולכן כל מי שיודע בנפשו, שקשה לו להיות יושב אהל, כדאי לו לקבוע עתים לתורה בבקר ובערב, וכך יעבר לו כל יום ויום טוב ממש.

והנה אסדר לך סדר לבעל עסק; קדם תקנה לעצמך מדת השמחה, שמרחבת את הדעת (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן י'),

אֲשֶׁר ו' תתקפג בנחל קיג

ויכְשִׁישׁ לוֹ יֵשׁוּב הַדַּעַת, הַכֹּל הוֹלֵךְ לוֹ כְּכַר אַחֲרַת לַגְמָרִי. וְלִכְן הִיִּסוֹד
הוא שְׂמֻחָה, לְשִׂמְחָה עִם נִקְדַּת יְהוּדוּתוֹ "שְׂלֵא עֲשֵׂנִי גוֹי", שֶׁזוֹ
הַשְׂמֻחָה הַעוֹלָה עַל כָּל הַשְׂמֻחוֹת. אֲשֶׁר שְׂמֻחָה זוֹ הַסֵּמֶ"ךְ-מ"ם אֵינוֹ
יָכוֹל לְשֹׁבֵר, כִּי אֵיכָשֶׁהוּ, אֶפְלוּ אָנִי מְלֵא רַע וּפְגָמִים, אָבֵל, תְּהִלָּה
לְאֵל, נִבְרָאתִי מִזֶּרַע יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר הַשְׂמֻחָה הַזֹּאת שֶׁל עֲצָם נִקְדַּת
יְהוּדוּתוֹ עוֹלָה עַל כָּל הַשְׂמֻחוֹת, וְזוֹ שְׂמֻחָה אֲמִתִּית בְּלֵא שׁוֹם שְׂקָר
וְהַגְזָמָה, כִּי, תְּהִלָּה לְאֵל, אֵינִי גוֹי — סִינִי, טוֹרְקִי, אֲנִגְלִי וְכוּ',
נִבְרָאתִי יְהוּדִי, נִשְׁמָתִי הֵיטָה בְּהַר סִינִי וְקִבְּלָה אֶת הַתּוֹרָה, נִשְׁמָתִי
נִאֲצָלָה מֵעוֹלָם הָאֲצִילוֹת.

וְהִנֵּה כְּתִיב (בְּרֵאשִׁית א, ה): "וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר", כְּפִי שֶׁהוֹלְכִים
לִישׁוֹן — כֶּף קָמִים. סְגֻלָּה לְקוֹם מִקְדָּם — לִילֵךְ לִישׁוֹן מִקְדָּם.
וְרוֹאִים שְׂעֵל-פִּי-רַב הַסֵּמֶ"ךְ-מ"ם לֹקַח מִהָאָדָם אֶת הַלִּילָה לְהַעֲבִירוֹ
בְּהֶבֶל וְרוּחַ, כִּי רַב בְּנֵי-אָדָם מְבַלִּים אֶת הַלִּילָה בְּדַבָּרִים בְּטִלִּים
וְשִׁיחוֹת שֶׁל מַה בְּכֹף, אֲשֶׁר מְאוּמָה לֹא יָבִיאוּ לוֹ. וְהַסֵּמֶ"ךְ-מ"ם
יּוֹדֵעַ, שֶׁבְּזֶה שְׁלֹקַח מִהָאָדָם אֶת הַלִּילָה וְהוֹלֵךְ לִישׁוֹן מְאָחַר, אֲזִי
בְּבִקְרָא אֵין לוֹ כְּכַר כַּח לְקוֹם. וּמִמִּילָא הוּא כְּשֹׁכֵר מְבַהֵל וּמְבַלְבֵּל,
וְאֵין לוֹ כְּכַר מַחֲזִין וְזִמְן לְכֹלוֹם — לֹא לְלִמּוֹד, וְאֶפְלוּ לְלַכֵּת לְמִקְנֵה
וְלִהְתַּפְּלֵל בְּמַגֵּן אֵין לוֹ כְּכַר זִמְן, וְאֶפְלוּ לְאָכֵל פֶּת שְׁחִרִית אֵינְנוּ
מְסַפִּיק, כִּי הוּא צָרִיךְ לְרוּץ לְעִבּוּדָה אוֹ לְעֶסְקִיו. וְכִף כָּל הַיּוֹם הוּא
מְתַנַּמֵּם, וְגַם בְּעִבּוּדָה אוֹ בְּעֶסְקִים הוּא מְאֹד מְבַלְבֵּל, כִּי כְּשֶׁאֵין
יִשְׁנִים, אֲזִי הַמַּח כְּמַחוֹ שֶׁל סוֹס, שְׁגִם-כֵּן אֵינוֹ יָשׁוּן אֶלָּא מְתַנַּמֵּם,
לֹא-כֵן אִם אָדָם זֹכֵה לִישׁוֹב הַדַּעַת, וּבְעֶרֶב נִכְנָס לְבֵית-הַמְדַרְשׁ,
וּמִתְפַּלֵּל עֲרֵבִית בְּמַגֵּן דִּיקָא, וּבָא לְבֵיתוֹ שְׂמֵחַ וְסִבְלָן, וּמִקְדִּים שְׁלוֹם
לְאִשְׁתּוֹ וּלְיָדָיו וּמְקַרְבֵּם, וְשׁוֹמֵעַ אֶת סְפוּרוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד, וּמִרְאֵה
לְהֵם, שְׂמֵאֵד מְעַנֵּן אוֹתוֹ מַה שְׂקָרָה עִמָּהֶם כָּל הַיּוֹם, וְנוֹטֵל יָדָיו
דִּיקָא לְסַעֲדַת עֶרֶב, וְאִם הֵילָדִים עֲדִין לֹא אָכְלוּ — אוֹכֵל עִמָּהֶם
יַחַד, וְדוֹאֵג שְׂכָלֶם יִטְלוּ יְדֵיהֶם וּיְבַרְכוּ "הַמוֹצֵיא", וְאַחַר הָאֲכִילָה
יִקְפִּידוּ עַל בְּרֵכַת-הַמְזוֹן, וְאִם יֵשׁ בֵּין שְׂצָרִיף עֲזָרָה בְּלַמּוּד, הוּא לוֹמֵד
עִמוֹ, וְכֵן לְגַבֵּי הַבְּנוֹת, וְעוֹזֵר לְהַשְׁכִּיבֵם לִישׁוֹן עִם סְפוּרֵי צְדִיקִים וְכוּ',
אֲזִי נִשְׁאָר לוֹ קִצַּת זִמְן לְדַבֵּר עִם אִשְׁתּוֹ, וְאַחֲרֵי-כֵן אִם עֲדִין יֵשׁ לוֹ

קיד אָשֶׁר ו' תתקפג בנחל

מח ודעת קובע לעצמו איזה למוד 'עין יעקב' ושלחן ערוך, ולעין באחרונים וכו'. ואם אפשר אחר-כך ללכת לבית-המדרש ללמד דף גמרא עם חברותא — אין למעלה מזה.

ואחר-כך מתבודד עמו יתברך, ועושה חשבון הנפש — מה עשה כל היום, ואיך עבר עליו כל היום, וקורא קריאת שמע שעל המטה, והולך לישן מקדם, אזי בנגל לו לקום בשעה שלש או ארבע, ומתחיל עבודתו בתפלה והתבודדות ואמירת חצות, ואחר-כך למוד משניות, גמרא, זהר, ועוד שעורים שנמשך לבו אליהם, ואז המוח מאד צלול, ומה שלומדים ב' או ג' שעות קדם התפלה, זה שקול כנגד עשר שעות ביום, כי אז המוח צלול מאד. ואחר-כך רצים למקנה, ותכף-ומיד מתפללים תפלת התיקין, ואחר התפלה בעודו עם התפלין דרבנו תם, לומד חמש ורש"י עם התרגום, וקצת שלחן ערוך על-כל-פנים מחבר רמ"א כסדרן מהתחלת ארח חיים, עד שיסיים ויתחיל יורה דעה, ואחר-כך אבן העזר וחשן משפט. ובאפן הזה יסיים בכל שבוע פרשת השבוע — שנים מקרא ואחד תרגום, וכן במשך זמן יזכה לסיים את הד' חלקי שלחן ערוך מחבר רמ"א, שזה דבר גדול, ותכף-ומיד הולך לביתו ואוכל פת שחרית דיקא, ואם יש עוד פנאי, יעזר לאשתו עם ילדים, לראות שיהיו מוכנים לילה לחדר וכו'. ואחר-כך יוצא לפולל, או לעבודתו ועסקיו, ונמצא שם כשש או שבע שעות, ומה טוב ומה נעים להשיג לעצמו אמונת קלה ונקיה, שלא יצטרך ליגע את עצמו כל-כך, כי מה בצע לעבד כמו חמור וכו', ולסחב אבנים וכו', החכם עיניו בראשו, ובחר עבודה כזו שאינו צריך לעבד קשה, העקר שיאהב את מה שעושה, ויהיה לו ספוק מזה, ומכל שפן מי שתננו הקדוש-ברוך-הוא דעת, והוא בר הכי לפתח עסק, ונושא ונותן באמונה — אין למעלה מזה, שאז יש לו את הזמן בידו, ובחנות או בעסק יש לו "עין יעקב", משניות, תהלים, תקונים וכו', ויכול לחטף טוב הרבה, וכן להתבודד עמו יתברך, ולדבר הרבה עם השם יתברך, וכן מקבל את כלם בסבר פנים יפות, ומדבר נחומים על לבות אנשים שבורים ומרי נפש, אשר אין עוד מצוה יותר גדולה

אָשֶׁר ו' תתקפד בנחל קטו

מזו. ואז לא יקח הרבה זמן, ויקנה לעצמו אוהבים רבים, וכשמגיע זמן מנחה — יפסיק הכל ויתפלל מנחה במגן דיקא, ואפלו בתוך העבודה או העסק (היום יש בהרבה מקומות מגן).

וכך עבר עליך יום מלא וגדוש, ואתה אינך הולך בטל, ויש לך חיות, ואתה רואה לפניך מה פעלת. ובתוך כך תלמד ספרי רבנו ז"ל, שישפתיך לך את מחך, ואז תראה עד כמה אני צודק, ולא הגזמתי כלל.

ומה טוב ומה נעים לעשות לעצמו סדר בספרי רבנו ז"ל, ללמוד בכל יום שעור קבוע כסדרן "לקוטי הלכות", ושם תמצא מרגוע לנפשך, וכן "ספרי מעשיות", שמושכים את הלב אליו יתברך, ו"ספר המדות", ושיחותיו הקדושות של רבנו ז"ל. ועל כלם — תורה אחת ב"לקוטי מוהר"ן" עם התפלה שאחריה, אז תרגיש כל מיני נעים וערכות.

העקר סבלנות, סבלנות, סבלנות, סבל על כל מה שעובר עליך, ואז עולמך תראה בחיך, והלואי שמעכשו תתחיל לצית אותי ולא תתחרט.

הדורש שלומך...

ו' תתקפד.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר בלק, י"ד תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל היקר והנעלה, גר להצדיק נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

מה אמר לך! אם היית יכול לברח אל ציון רבנו ז"ל — אין למעלה מזה בתקון נשמתך; כי הלא רבנו ז"ל הבטיח עם שני עדים נאמנים — מי שיבוא אל ציונו הקדוש, ויתן פרוטה לצדקה

קטז אשר ו' תתקפד בנחל

בעבורו, ויאמר את העשרה מזמורי תהלים הנקראים "תקון הפלגלי", אפלו אם עצמו וגבהו חטאיו ופשעיו, יוציאו מהשאל תחתית ומתחתיו. ולכן מאחר שיש לנו הבטחה כזו, מי שיש לו רק קצת שכל בדעתו, עליו לעזב הכל, ולברח ולהיות לכל הפחות פעם אחת בחייו בציון רבנו ו"ל למען תקונו הנצחי.

ויצו שאין אדם יודע מתי יגיע קצו וכו', כי פתאם קוראים אותו למעלה בלי שום הזרה מקדמת וכו', לכן מי שיש לו דעת בראשו, ראוי לו כבר בהזדמנות הראשונה להיות בציונו הקדוש של רבנו ו"ל, כי מה לא יתן אדם בעבור תקון נשמתו, קדם שיהיה מאחר, וזה ברור, כי אחר-כך פשהאדם נפטר מזה העולם, והנשמה יוצאת מהגוף העכור, והיא מתחלת לשוטט באויר העולם, המלא קלפות ומשחיתים, רחמנות גדולה עליה, כי אין מנוח לנפשה, ובאים מלאכי חבלה וזורקים אותה ממקום למקום כמו בכף הקלע, רחמנא לצלן, וגדל הרחמנות על הנשמה הזו, זה אין לתאר ולשער כלל, ואין לה מי שיושיע לה.

ודברים אלו אף אחד אינו חושב, ואינו שם אל לבו, כי כל אחד חי בזה העולם כמו בעולם הדמיון, ואינו יודע מה מחכה עליו, רחמנא לצלן. וכמוכא בדברי רבנו ו"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כה), אשר היום שמו של היצר הרע הוא "כח המדמה", שאדם חי בדמיון גדול מאד, והכל כדי לבלבלו שלא יחשב מתכליתו הנצחית.

וזה כלל הדמיונות שיש היום בעולם, כמו פלי הטמאה טלויזיה, שהוא אבי אבות הטמאה, מלבד שעוברים על-ידי-זה בעבודה זרה, גלוי עריות ושפיכות דמים, ממה שמסתכלים ורואים שם. מלבד זאת זה מכניס באדם דמיון גדול, עד ששוקח ממנו את השכל ונעשה טפש גמור. כי פלי הטמאה הזו מוסיף לו דמיונות על גבי דמיונות, עד שהוא יוצא מהמציאות לגמרי, כי כל מה שמראים שם, זה דמיונות של אנשים טמאים מטמאים, נואפים ככלבים, ועוקרים את המוח של האדם הצופה ומביט בכלי הטמאה

אֲשֶׁר ו' תתקפד בנחל קיז

הִזָּה, וּבְכָל פַּעַם הַטְּפָשִׁים אוֹמְרִים, שֶׁהָעוֹלָם נַעֲשֶׂה יוֹתֵר נָאוֹר, הֵינּוּ מִתְקַדְּמִים, וְאִם אֶחָד אֵינוֹ תוֹפֵס וְקוֹלֵט, שֶׁאֲדַרְבֶּה, הַדַּעַת יוֹתֵר מִטְּפֹשֶׁת מְרַב הַדְּמִיוֹנוֹת שֶׁרַק עוֹבְרִים עַל הָאָדָם, וּמְבַלֶּה אֶת יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו בְּהֶבֶל וָרִיק, וְלִבְסוֹף כְּשִׁיוָצֵא מִזֶּה הָעוֹלָם וְנִשְׁמָתוֹ מִשׁוֹטְטֵת בְּכַף הַקָּלֶעַ, וְאֵין לָהּ מְנוּחַ כָּלֵל, עַד שֶׁהִיא בָּאָה אֶל הַבַּיִת שְׁלֹמֶעֱלָה וְכוּ', לֹקַח זְמַן רַב, וְהַהֲכָרַח לְסִבֵּל מֵהַ שְׁפוֹכֵלִים מִכָּל אֵלוֹ הַקָּלָפוֹת וְהַמְּשַׁחִיתִים שֶׁפָּרָא עַל-יְדֵי עֲוֹנוֹתָיו, וְלִבְסוֹף מָר לָהּ מְאֹד.

וְדָבָר זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְהִסְבִּיר, כִּי אִם אֶחָד לֹא יִרְצֶה לְהֶאֱמִין בְּדְבָרִים אֵלוֹ, כִּי בְּדְבָרִים רוֹחֲנִיִּים אֵין לְבְנֵי-אָדָם שׁוֹם שְׁלִיטָה וְתַפְסִסָה, לֹא-כֵן מִי שֶׁבָּקִי קָצַת בְּרוּחֲנִיּוֹת וְכוּ', יוֹדֵעַ מַה קוֹרֶה לְמַעֲלָה, אֲצִלוֹ הַכֹּל הוֹלֵךְ כְּבָר בְּצוּרָה וּבִאֲפֹן אַחֵר לְגַמְרֵי.

וְהִנֵּה כְּשֶׁאָדָם זוֹכֶה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוֹ ז"ל, הוּא מְעוֹרָרוֹ מִהַשְּׁנָה הַעֲמֻקָּה שֶׁהִיָּה יֵשֵׁן וְחוֹלֵם חֲלוּמוֹת בְּהִקְיָן, וְכַמּוּבָא בְּדְבָרֵי רַבְּנוֹ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהָר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ס'), אֲשֶׁר יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שִׁישְׁנִים אֶת יְמֵיהֶם, וְיֵשׁ שִׁישְׁנִים שְׁבַעִים שָׁנָה, שֶׁעַל זֶה אָמַר חוֹנֵי הַמַּעֲגָל (תַּעֲנִית כג.): מִי אֵיכָּא דְנִיִּים שְׁבַעִים שָׁנִין, אֵיךְ יְכוּלִים לִישֵׁן שְׁבַעִים שָׁנָה.

וְהַצְדִּיק הָאֵמֶת מְעוֹרָר מִהַשְּׁנָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת דְּמִיּוֹן גְּדוֹל. כְּמוֹ כְּשֶׁאָדָם יֵשֵׁן, אֲזִי חוֹלֵם כָּל מִינֵי חֲלוּמוֹת וְדְמִיוֹנוֹת מִהַרְהוּרֵי לְבָבוֹ, וְחוֹשֵׁב שֶׁהוּא רוֹאֶה בְּהִקְיָן דְּבָרִים וְכוּ', וְכַשְׁמַתְעוֹרָר מִהַשְּׁנָה, אֲזִי הוּא רוֹאֶה שֶׁהַכֹּל הִיָּה הֶבֶל וְדְמִיּוֹן אֶחָד גְּדוֹל.

וְלִכֵּן זֶה דְּבָר גְּדוֹל מְאֹד לְהִיּוֹת מְקַרֵּב אֶל הַצְדִּיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא רַבְּנוֹ ז"ל, וְזוֹ הַמַּעֲלָה שֶׁל הָאָדָם, שֶׁזוֹכֶה לְהִיּוֹת בְּצִיּוֹן רַבְּנוֹ ז"ל, שָׂאז מִתְעוֹרָר מִהַשְּׁנָה, כִּי רַבְּנוֹ ז"ל אֵינוֹ מְנִיחַ כְּבָר לִישֵׁן, כִּי בְּרַגַע שֶׁאָדָם הִיָּה פַּעַם אֲצֵל צִיּוֹן רַבְּנוֹ ז"ל, נִשְׁמָתוֹ דּוֹפְקֶת בּוֹ, בְּבְחִינַת (שִׁיר הַשִּׁירִים ה, ב): "קוֹל דְּדוּדֵי דּוֹפֵק" וְגו', כִּי לִבְסוֹף יַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה.

וְרוֹאִים בְּחוּשׁ אֲנָשִׁים שֶׁהֵיוּ קְשׁוּחִים עַד מְאֹד, וְתַכְף-וּמְיָד כְּשֶׁרַק בָּאוּ אֶל צִיּוֹן רַבְּנוֹ ז"ל, הִתְחִילוּ לְבַכּוֹת בְּבְכִיּוֹת עֲצוּמוֹת, עַד

קִיחַ אֲשֶׁר ו' תתקפה בנחל

שָׁהִם בְּעֶצְמָם הָיוּ תְּמַהִים אִיךָ מַגִּיעוֹת אֲלֵיהֶם דְּמַעוֹת, כִּי הָיוּ יְכוּלִים לַעֲבֹר עֲלֵיהֶם שָׁנִים, שְׁלֹא הִרְטִיבוּ אֶת עֵינֵיהֶם בְּדַמְעוֹת. וְהִנֵּה אָךְ בָּאוּ אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ו"ל וְנִפְקְחוּ עֵינֵיהֶם, וְהִחֲלוּ לִבְכוֹת וּלְהוֹזִיל דְּמַעוֹת כְּנֶהֱרָה, בְּלִי שׁוֹם גְּזֵמָא כָּלֵל, וְזֶה נִפְלְאוֹת תְּמִים דְּעִים — מֵה קוֹרָה כְּשֶׁאָדָם זוֹכֶה לְבוֹא אֶצְל צִיּוֹן רַבְּנוּ ו"ל אֶפְלוּ פַעַם אַחַת, זֶה כְּבָר מְזַעְזַע אוֹתוֹ לְגַמְרִי, עַד שֶׁאָדָם נִתְעוֹרַר כָּל-כָּף בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְנִתְהַפֵּף לְאִישׁ אַחֵר לְגַמְרִי.

וְלִכֵּן רָאָה לְהִשְׁתַּקֵּק לְנִסְעַ אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ו"ל, כִּי רַק זֶה תְּקוּנָךְ הַנִּצְחִי לְפָנֵי הַיּוֹדֵעַ תְּעִלּוּמוֹת, אַחֵר כֹּל מֵה שֶׁעָבַר עֲלֶיךָ בְּחַיִּים חַיִּיתָךְ וְכוּ', וְכוּדְאִי לֹא תִתְחַרֵּט — לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמִכָּל שָׁפָן לֹא בְּעוֹלָם הַבָּא, כִּי שָׁם תִּתְנַדַּע מֵה זֶה הַזְכוּת לְהִיּוֹת אֶצְל צִיּוֹן רַבְּנוּ ו"ל, אֲשֶׁרִי מִי שֶׁאִינוּ מְטַעֵה אֶת עֶצְמוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאִזּוֹ טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תתקפה.

בְּעִזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֻדְרַ בְּלֵק, י"ד תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר לִי מְאֹד ...
נְרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלֵתִי אֶת מְכַתְּבְךָ.

הִנֵּה רַבְּנוּ ו"ל אָמַר (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ד'): כְּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ שְׁכָל מְאוֹרְעוֹתָיו הֵם לְטוֹבָתוֹ, זֹאת הַבְּחִינָה הִיא מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא; הִינּוּ אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת, שְׁכָל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו — דְּבָר גְּדוֹל וְדְבָר קָטָן, הַכֹּל לְטוֹבָה גְּדוֹלָה, וּמִשְׁגָּח מְמַנּוּ יִתְבָּרַךְ בְּפִרְטֵי פְּרֻטִיּוֹת, וְזֹאת הַבְּחִינָה הִיא מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא, כִּי עַל עוֹלָם הַבָּא נֶאֱמַר (יִשְׁעִיָה סד, ג'): "עֵין לֹא רָאֵתָה אֱלֹקִים זוֹלָתָךְ" וְגו'.

נִמְצָא, שֶׁזֶה הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁאָדָם צָרִיךְ לְהַגִּיעַ בְּזֶה הָעוֹלָם, שֶׁיְבוֹא לְדַעַת כְּזוֹ, לִידַע אֲשֶׁר כֹּל מֵה שֶׁקוֹרָה עִמּוֹ מִבְּעַל בְּחִירָה, צְרוֹת

אֲשֶׁר ו' תתקפה בנחל קיט

ויסורים, עלבונות, חרופין וגדופין, שפיכות דמים ובזיונות, וכֵלֶם מדברים עליו ורוצים רק לעקר את שמו הטוב, כי מכפישין את שמו על-ידי שמדברים עליו כל דבר אסור, ומוציאים עליו כל מיני שקרים, ויש לו שונאים יותר משערות ראשו, והוא סובל הכל, כי יודע בידיעה ברורה ומזככת, אשר הכל בהשגחה פרטי פרטית ממנו יתברך. הידיעה הזו היא הארת העולם הבא בעולם הזה. אבל צריכים כחות עצומים לסבל כל הבא עליו, ואז מאיר עליו אור העולם הבא עוד בעולם הזה, כי נעשה בטל ומבטל בעיני עצמו לגמרי, כי כלם יוצאים כנגדו, עד שנעשה כמו נקדה זעירתא, ואז הוא בטל לגמרי באין סוף ברוך הוא, ואין לו כבר אף אחד בעולם, רק הקדוש-ברוך-הוא בעצמו. ודבר זה אי אפשר להסביר לבני-אדם, שעדין נמצאים בהבלי העולם הזה ובתאוות רעות ובמדות מגנות וכו', כי לזכות להשיג הארת עולם הבא, צריכים להיות לגמרי לגמרי מפשט מהעולם הזה, וזאת אי אפשר, כי אם כפשוטו כל חרופין וגדופין, עלבונות ובזיונות, שכלם מבזים אותו, ומדברים עליו כל דבר אסור וכו'.

וזו היתה מדרגת כל הצדיקים הגדולים במעלה נוראה ונפלאה מאד: אברהם אבינו סבל מכל אנשי דורו, עד שזרקו אותו לכבשן האש וכו', משה רבנו הצריך לברח מפרעה מלך מצרים, וסבל אצל יתרו מה שסבל, שהכניסו בבור עשר שנים, ואחר-כך כל ימיו סבל מדתן ואבירם וקרח ועדתו, וכן דוד המלך היה נרדף כל ימי חייו מאחיו ומחמיו ומאשתו ומילדיו ומשונאיו, דבר כזה אשר לא יכולהו הרעיון כלל, וכן היה אצל כל הצדיקים הגדולים במעלה נוראה ונפלאה מאד, אשר כל מה שהיו יותר גדולים, סבלו יסורים, עלבונות, חרופין וגדופין יותר גדולים. ובימינו אלו היה בעולם מוהרנ"ת ז"ל, שסבל כל ימיו מחלקת, ודברו עליו כל דבר אסור, ואפלו מאנשי שלומנו חלקו עליו גדולי תלמידי רבנו ז"ל, והיתה להם תרעמת עליו על שהוא הביא את המחלקת על ברסלב (עין כל זה בקונטרס "ששון ושמחה" לר' אברהם בר' נחמן ז"ל), שרצו להחרימו. ומכל שכן מבחור עשו ממנו כל מיני לעג וקלס, שברו לו את

קב אָשֶׁר ו' תתקפה בנחל

חלונותיו, הלשינו עליו בעלילות שוא, עד שהמשטרה אסרה אותו בבית-סתר בין ערלים טמאים ומזהמים וכו', וסבל שם מה שסבל (עין באריכות בקונטרס "ימי התלאות לר' אברהם בר' נחמן ז"ל), וסבל מבית ומבחוץ אשר לא יכילהו הרעיון, ונפטר בגיל ששים וחמש, אבל זכה לקבל מתנה פזאת — ה"לקויטי-הלכות" הקדושים, שפרש את כל הד' חלקי שלחן ערוך, על-פי הקדמותיו הקדושות של רבנו ז"ל. והספר הזה מחיה מתים ממש למי ששוקד בו. ופעם אחת התבטא מוהרנ"ת ז"ל על ספרו זה: "דאס איז השם יתברך גן-עדן" [זהו הגן-עדן של השם יתברך].

ובאמת כל ההתחזקות שמקבלים מרבנו ז"ל, הכל עובר רק דרך מוהרנ"ת ז"ל, שזכה ללמודים עמקים בהתחזקות, עד שאפלו הכי גרוע יש לו התחזקות עצומה על-ידי דבריו הנעימים. ורבנו ז"ל כבר אמר (לקויטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ה') מהמגיני ארץ, שיש להם דבורים ערבים ומתקים להחיות נפש כל חי בשבעה משיבי טעם, בדברים כאלו אשר כל מי שרק שומע אותם מתחזק.

מה אמר לך? אם לנחמך וכו', ראה מה שעובר עלי, שכל זב ומצרע וטמא לגפש מדבר עלי כל דבר אסור, אנשים שאפלו לא מפירים אותי, מדברים עלי כל מיני שקרים, ואני צריך לשתק ולסבל עלבונות ובזיונות ושפיכות דמים. ומה שלפעמים אני כותב מהם, ומגלה את פראופם הטמא, זה מפני שאני מרחם על כמה אלפי אנשים שמקבלים חיות מהספרים הקדושים, שזכני הקדוש-ברוך-הוא, לחבר ועכשו כששומעים לדבר וכו', הם נחלשים, וצר לי מאד לראות, איך שמנתקים נשמות קדושות שזכיתי להוציאם משני הסמ"ך-מ"ם ממש, שהיו שקועים בבוץ מלא נאוף וזהמה וכו', וזכיתי להוציאם משם וכו', ועכשו בשביל נביחת אלו כלבים סרוחים, הם צריכים להתרחק וכו', זה מה שכואב לי, אף מה לעשות?! צריכים לידע, שהכל ממנו יתברך, וכמו שכת מתנגדי מוהרנ"ת ז"ל לבסוף מתו מיתות משנות וכו', כמו-כן יהיה עם מתנגדי, שלבסוף יפלו בנפילה גדולה וכו'. וכן כבר נתקיים, שכל אלו שרדפו אותי נחלו במחלות שונות, ומתו במיתה משנה, והם

אֲשֶׁר ו' תתקפו בנחל קכא

אֶפְלוּ אִינָם יוֹדְעִים מִמָּה בָּא לָהֶם, רַק חָשְׁבוּ שְׁזָה הִיָּה מִקְרָה וְכוּ',
טִבֵּעַ וְכוּ'.

וְלָכֵן שָׁתַק, שָׁתַק, אֲהוּבִי, יְדִידִי! עַל כָּל הָעֲלֻבוֹנוֹת וְשִׁפְכוֹת
דָּמִים שָׁאַתָּה סוֹבֵל, כִּי סוּף כָּל סוּף מְלֶךְ הַכְּבוֹד יִתְגַּלֶּה אֵלֶיךָ בְּגִלוּי
כְּזֶה, אֲשֶׁר לֹא שֶׁעֲרַת וְלֹא תֵּאַרְתָּ כָּלֵל.

אָבֵל הַהֶכְרַח לֹאמַר לָךְ, שְׁצַרִּיכִים כַּחוֹת הַנֶּפֶשׁ בְּלִתִּי מַגְבָּלִים,
עַד שְׁרוּאִים יִשׁוּעָה וְכוּ', כִּי אֱלוֹ הַרְשָׁעִים גָּדְלוּ וְהִשְׁיִגוּ חֵיל, וְכֻלָּם
עוֹזְרִים לָהֶם וְעוֹמְדִים לְצַדָּם וְכוּ', וְזֶה מֵעַקְרֵי הַבְּחִירָה, שְׁקִשָּׁה
לְהַבִּין, כִּי זֶה הַפֶּה הַטִּבֵּעַ וְהַפּוֹף הַהֶגְיוֹן, עִם כָּל זֹאת צַרִּיכִים לְקַיֵּם
(עֲמוּס ה', יג): "וְהִמְשָׁכִיל בְּעֵת הַהִיא יָדָם" וְגו', וְעַל כָּל גַּל וְגַל
לְהוֹרִיד אֶת הָרֵאשׁ, וְלִבְרַח רַק אֱלֹו יִתְבַּרֵךְ, וְלִדְבַר עֲמוֹ יִתְבַּרֵךְ,
וְלִסְפֹּר לְפָנָיו אֶת כָּל לְבוֹ וְכָל מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, וְאִם תִּעֲשֶׂה כֵּן, אֲזִי
עוֹלְמָךְ תִּרְאֶה בְּחַיֶּיךָ. רַק שָׁתַק, שָׁתַק, וְאֲזִי יִתְגַּלֶּה אֵלֶיךָ מְלֶךְ הַכְּבוֹד
בְּעֲצָמוֹ, וְתִזְכֶּה לְהַפְלִל בְּאֵינן סוּף בְּרוּךְ הוּא.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תתקפו.

בְּעִזְרוֹת הַשָּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר בְּלֶק, י"ד תַּמּוּז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַרוּצָה
לְהָאִיר נִפְשׁוֹ בְּאוֹר הָאוֹרוֹת, צַח הַצַּחְצָחוֹת שֶׁל הַנַּחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קְבִלְתִּי אֶת מַכְתְּבְּךָ הַמְּלֵא מְרִירוֹת וְכוּ'.

רְאֵה וְגַם רְאֵה לְהִתְחַזֵּק בְּיָתֶר שְׂאֵת וּבְיָתֶר עֵז, כִּי אֵינן זוֹ עֲצָה
לְפַל בְּדַעְתּוֹ וְכוּ', כִּי הַחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת יְכוּלָּה לְהִבִּיא אוֹתָךְ לְאֲבָדוֹן
מִמֶּשׁ, וְאֲזִי לֹא יִהְיֶה לָךְ כְּלוּם — לֹא עוֹלָם הַזֶּה וְלֹא עוֹלָם הַבָּא,
וְאִם כְּשֶׁאַדָּם נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ — אוֹמֵר: "מַה אֲכַפֵּת לִי" וְכוּ', שְׁכַבֵּר
לֹא מַעֲנִין אוֹתוֹ שׁוּם דְּבַר וְכוּ', זֶה בָּא רַק מִחֲמַת חֲסֵרוֹן הַדַּעַת, כִּי

כַּב אֲשֶׁר ו' תַּחֲפוּ בַּנְחָל

מרב צרות מאבד את שפיות דעתו, עד שנוכנס בדפאון עמק ומיאש מחייו, לא-כן מי שיש בו קצת דעת, יודע את האמת, אשר אנחנו נמצאים פה בזה העולם רק לתקופה קצרה, וכל מה שצריך לעשות — לקיים את רצונו יתברך, שהן מצוותיו הקדושות, וצריכים לקימן בשמחה עצומה, וכן לדבר אליו יתברך, ולספר לפניו את כל לבד וכל מה שעובר עליך וללמד תורה, ויותר מזה לא צריכים כלל. ובזה אפשר לבלות את ימי חיי הבלנו, וזוכים להיות דבוקים בו יתברך.

מה אמר לך! אני מבין היטב את צערך הקשה מכל מה שעובר עליך וכו', אבל אין זו עצה לעזוב הכל, שקורין אפ לאזין זיה, כי מה יצא לך מזה?! רק תוסיף עצבות ודפאון על עצבות ודפאון, תוסיף צער על צערך, מרירות על מרירותך, ומאומה לא יצא לך מזה, העקר רק תכניס בדעתך אמתת מציאותו יתברך, ותדע שאין זה כפי שאתה מדמין בדעתך, כאלו הקדוש-ברוך-הוא שונא אותך וכו', ורק רוצה לנקם בך... הרי עדין אתה חי, ואתה בריא ושלם, ומי נמצא בך — אם לא הקדוש-ברוך-הוא! מי הולך בך?! מי מסתכל דרכך?! מי נושם בך — אם לא הקדוש-ברוך-הוא! ולכן למה תכתב שטיות והבלים כאלו, כאלו השם יתברך רוצה לנקם בך, אדרבה אתה נוקם בעצמך, בזה שאתה מכניס בעצמך דמיונות רעים כאלו, כאלו השם יתברך שונא אותך, הרי מקרא מלא הוא (תהלים קמה, ט): "טוב הנו"ה לכל ורחמיו על כל מעשיו". ורבנו ז"ל התבטא פעם לאחד: "גאט איז תמיד גוט" [אלקים הוא תמיד טוב], כי גם אדם הזה עבר עליו מה שעובר עליך, ואף-על-פי-כן התבטא אליו רבנו ז"ל: הקדוש-ברוך-הוא תמיד טוב.

ולכן כלך ממחשבות של הבל וכו', ראה לדון עצמך לכה זכות, ותדע שהקדוש-ברוך-הוא רוצה רק לעזור לך, הוא מחכה שתדבר אליו ותספר לפניו את כל לבד וכל מה שעובר עליך, כי באמת מובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן ד), אשר החטאים של האדם נכנסים בתוך עצמותו והם נוקמים בו, שזה בחינת (תהלים לד, כב): "תמותת רשע רשע רעה", מי ממית את הרשע? הרעה

אֲשֶׁר ו' תתקפו בנחל קכג

שְׁעֵשָׁה. וּכְשֶׁאָדָם מִתְנַדֵּה, אָז יוֹצֵאִים הָעוֹנוֹת מֵעֲצֻמוֹתָיו, וְנִעֲשֶׂה כָּלִי שְׂמֵאִיר בּוֹ הָאֹר הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא.

וְלִכֵּן הִרְגַל עֲצֻמָּה לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְאֶפְלוּ שְׂנֵדָמָה לָךְ כִּי אֵין מִי שְׁשׁוֹמֵעַ אוֹתְךָ, וְאֵין מִי שְׂיִאֲזִין לָךְ, הַכֹּל דִּמְיוֹן גְּדוֹל, כִּי כָל דְּבוּר, כָּל אֲנָחָה שְׂאָדָם מוֹצִיא אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, זֶה בּוֹקֵעַ רְקִיעֵין מִמָּשׁ, וְאִם הִיָּה הָאָדָם יוֹדֵעַ אִיזָה רַעַשׁ עוֹשִׂים בְּשָׁמַיִם דְּבוּרָיו וְאֲנַחוֹתָיו, הִיָּה תָמִיד מְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְהִיָּה מִתְאַנַּח עַל גְּדָל מְרִירוֹתוֹ, וְאָז הִיָּה זוֹכָה, שְׁהִיוּ נִשְׁלָמִים חֲסְרוֹנוֹתָיו, כַּמּוּבָא בְּדַבְרֵי רַבְּנּוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹתְרָן, חֶלֶק א', סִימָן ח'), שְׁעַל-יְדֵי גְנוּחֵי וְאֲנָחָה מְשֻׁלְּמִים אֶת חֲסְרוֹנוֹתָיו.

וְלִכֵּן אַל תִּהְיֶה בְּטָלָן, צֵא מֵעֲצֻמָּה וְתַעֲשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה בְּכָל פַּעַם, כִּי כִּף הֵם הַחַיִּים, שְׂיֵשׁ לְכָל אֶחָד עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת, וְאֲשֶׁרִי מִי שְׂמַחְזִיק מֵעַמֵּד וְאֵינוֹ נִשְׁבֵּר כָּלָל. וְעַל כָּל אֶחָד עוֹבְרִים כָּל מִינֵי יְרִידוֹת וְנִפְלִיּוֹת, וְאִם יֹאמֶר לָךְ אָדָם שְׂאֲצִלוּ הוֹלֵךְ הַכֹּל כְּסֹדֵר, הוּא נִמְצָא בְּעוֹלָם הַתְּהוֹ, עוֹלָם הַדְּמְיוֹן. וְשְׂמַעְתִּי מֵר' לױ יִצְחָק (נֵרוֹ יֵאִיר) [ו"ל], שְׂשָׁמַע פַּעַם מֵר' אַבְרָהָם בֵּר' נַחֲמָן ו"ל, שְׂאֶחָד שְׂאֵל אוֹתוֹ: מֵאֵין אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְדַעַת שְׂאֲנַחְנוּ לֹא נִמְצָאִים בְּעוֹלָם הַדְּמְיוֹן? עֲנָה וְאָמַר: אִם אֲתָב חוֹשֵׁב שְׂתָמִיד הוֹלֵךְ לָךְ כְּסֹדֵר בְּלִי עֲלִיּוֹת וּבְלִי יְרִידוֹת, זֶה סִימָן שְׂאֲתָה עֲדִין נִמְצָא בְּעוֹלָם הַתְּהוֹ וְהַדְּמְיוֹן, כִּי כָּל מִי שְׂבָאָמַת יְהוּדִי כָּשֵׁר, שְׂקוֹרִין עָרְלִיכְעַר אִיד, בְּהִכְרַח שְׂיַעֲבְרוּ עָלָיו בְּכָל יוֹם עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת, בְּלִבּוֹלִים וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת וְכוּ', וְעַקֵּר גְּדֻלוֹת בֵּר' יִשְׂרָאֵל שְׂיְכוּל לְהַחְזִיק מֵעַמֵּד, וְאֵינוֹ נִשְׁבֵּר מִשׁוּם דְּבַר שְׂבָעוֹלָם, וּמִהַפֵּךְ אֶת כָּל הַיְרִידוֹת שְׂלוֹ לְעֲלִיּוֹת גְּדוֹלוֹת.

וּבְאָמַת טְעוֹת גְּדוֹלָה יֵשׁ בֵּין הַמוֹן עִם, שְׂחוֹשְׁבִים, שְׂפָל הַגְּדוֹלִים וְהַצְּדִיקִים הַמְּפָרְסְמִים בְּעוֹלָם נוֹלְדוּ עִם תְּכוּנַת הַנֶּפֶשׁ נְדִירָה [כְּמוֹ שְׂמַרְגָּל בְּסִפְרֵי הַתּוֹלְדוֹת שְׂלָהֵם], הַכֹּל שְׂקָר וְכֹזֵב, כִּי כָּל אֶחָד הַתִּיגַע וְטָרַח וְעָמַל בִּיגִיעוֹת וּבְטָרְחוֹת עֲצוּמוֹת, עַד שְׂזָכוּ לְמָה שְׂזָכוּ, וּכְמוֹ שְׂגִלָּה לָנוּ רַבְּנּוּ ו"ל עַל עֲצוּמוֹ, שְׂפָל מָה שְׂזָכָה

קכד אָשֶׁר ו' תתקפז בַּנְחַל

הִזָּה רַק מַחֲמַת גִּדְל הַיְגִיעָה וְהַטְרָחָה שְׁיִגַע וְטָרַח כָּל יָמָיו בִּיגִיעוֹת עֲצוּמוֹת. וְאָמַר, שְׁהַעֲקֵר הוּא הַעֲבוּדָה וְהַעֲמָל שְׁקוֹרִין הָאֲרָאוּעוֹן [יְגִיעָה]. וּפַעַם אָמַר לְמוֹהֲרַנְ"ף וְ"ל, כְּשֶׁשָּׂאֵל עַל אֵיזָה צְדִיק: לָמָּה הַצְדִיק הַזֶּה יִגַע הַרְבֵּה וְלֹא זָכָה? עָנָה וְאָמַר לוֹ רַבְנֵנוּ וְ"ל בְּפִשְׁטוֹת: מִסְתָּמָא לֹא עָמַל מִסְפִּיק. וְלָכֵן אֵין זֹו עֲצָה לֹוֹמַר שְׁזֵה נוֹלַד עִם חוּשִׁים מִיְחָדִים וְכוּ', הַכֹּל הֵבֵל וְרַעוֹת רוּחַ, אֲלֵא כָּל הַגְדוּלִים בְּתוֹרָה וּבִירָאָה וּבְצַדִּיקוֹת וּבְקִדְשָׁה יִגְעוּ וְטָרַחוּ וְעָמְלוּ הַרְבֵּה מְאֹד מְאֹד בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְהָיוּ לָהֶם עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת וּנְפִילוֹת רַבּוֹת, וְהַעֲקֵר — שְׁהַתְחַזְקוּ, זֵי הָאֲבִין זִיף דְּעַר הָאֲלֻטִּין [הֵם הַחֲזִיקוּ מֵעַמְד].

הַפְּלֵל, אֶהוּבִי, יְדִידִי! רְאֵה לְקַחַת אֶת עֲצָמָךְ בְּיָדֶיךָ, וְתַעֲשֶׂה הַתְחַלָּה חֲדָשָׁה, וְתַדַּע שְׁכָּל זְמַן שְׁאָדָם חִי, יֵשׁ לוֹ עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת, וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁאִינוּ נִשְׁבְּרִי, אֲלֵא מִחֲזִיק מֵעַמְד בְּכֹל מָה שְׁעוֹבֵר עָלָיו.

הַעֲקֵר לְהַתְחַבֵּא בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּלְטַיֵּל וּלְהִיּוֹת בְּכֹל חֻלְקִיָּה: מִקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא [בְּבֵלִי, יְרוּשְׁלָמִי, תּוֹסֵפְתָא] מְדַרְשִׁים, רַמְבַּ"ם, טוֹר וְשִׁלְחַן עֲרוּךְ, סְפָרֵי הַזֵּהָר וְהַתְקוּנִים, וְכֹל כְּתָבֵי הָאֲרִיז"ל, וְסְפָרֵי הַפּוֹסְקִים בְּשִׂאלוֹת וּתְשׁוּבוֹת הַמְּחַדְדִים אֶת הַמַּח, כִּי מְקַשְׂרִים אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה מִמְּקוֹם לְמְקוֹם, שְׂזוֹ שְׁלֵמוֹת הַחֲדוּשׁ — לְקַשֵּׁר וּלְשַׁלֵּב אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה מִמְּקוֹם זֶה לְמְקוֹם זֶה, וּבּוֹנִים בְּנִינִים נְפִלְאִים, שְׁזֵה תְקוּנַת לְהַמְחִין, כְּמוּבָא בְּדְבָרֵי רַבְנֵנוּ וְ"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲרַ"ן, חֻלְק ב', סִימָן קה), אֲשֶׁרִי מִי שְׁמַחֲזִיק מֵעַמְד בְּזֵה הַעוֹלָם!

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

ו' תתקפז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסִדְרַת בְּלָק, י"ד תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם אֶל הָאֲבָרָךְ ... גִּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבָךְ.

אָשׁר ו' תתקפו בנחל קכה

אָסור לְדַבֵּר כָּךְ, כִּי זֶה לֹא כִפֵּי שְׁפָרֵשׁ הַסֵּמ"ג [סֵפֶר מִצְוֹת גְּדוּל לְרַבֵּי מֹשֶׁה מִקּוּצִין], לֹא דֵלֵא תַנְסוּ אֶת הַשֵּׁם — פְּרוּשׁוֹ, שְׁלֵא יֵאמֹר: אֲעֲשֶׂה מִצְוָה זוֹ, וְאֶרְאֶה אִם אֶתְבָּרַךְ וְכוּ', עֵינֵי שָׁם. אָדָם צָרִיף לְסַלֵּק אֶת דַּעְתּוֹ וְחֻכְמָתוֹ הַמְדַמִּית, וְלִידַע שְׂאִין יוֹדְעִים כָּלֵל, וְרַק צָרִיכִים לְקַיֵּם אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁהֵם, בְּלִי שׁוּם גְּסִיוֹנוֹת לְנִסּוֹת אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וּבְכָלֵל הַנִּסְיוֹן הוּא גַם, שְׂאִם הוּא מִתְפַּלֵּל וּמְעִין בַּתְּפִלָּתוֹ, אָמְרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֻכּוֹת נה.): הַמְעִין בַּתְּפִלָּתוֹ, לְבִסּוּף בָּא לִידֵי כָּאֵב לֵב; וּפִרְשׁ רַש"י: מִתּוֹךְ שֶׁהוּא חוֹשֵׁב שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא צָרִיף לַעֲשׂוֹת אֶת תְּפִלָּתוֹ וּבִקְשָׁתוֹ, וְאִם לֹא, אֲזִי הוּא נִשְׁבֵּר וּבָא לִידֵי כָּאֵב לֵב. שְׂזֵה בְּכָלֵל הַנִּסְיוֹן שֶׁמִּנְסֶה אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, צָרִיכִים רַק לְבַקֵּשׁ וְלִפְלֵל עַל פְּנֵיו בְּפִשׁוּט יָדִים וְרַגְלִים, וְלִבְכוֹת עַל מַר נִפְשׁוֹ שֶׁחָטָא כָּל-כָּף, כִּי אֵלֵילִי זֹאת, לֹא הִיָּה בָּא לִידֵי צַעַר וְעִגְמַת נִפְשׁ כְּזוֹ, אֲדַרְבֵּה עָלָיו לְזִכֹּר מֵאֲמָרָם ו"ל (אָבוֹת, פָּרָק ד'): הַמְחַלֵּל שֵׁם שָׁמַיִם בְּסִתְרָא, גִּפְרָעִים מִמֶּנּוּ בְּגִלּוּי; וּבִסְתֵר הוּא, כְּשִׁחֻטָּא וְאִינוּ שֵׁם עַל לְבוֹ, שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹמֵד שָׁם, וְרוֹאֶה מַעֲשָׂיו וְכוּ'. וְלִכֵּן בָּרַח לָךְ עַכְשָׁיו אֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְתִפְּל עַל פְּנֵיךְ, וְתִבְקֶשׁ רַחֲמִים מֵרַבִּים עָלֶיךָ, וְאֵל תִּסְתַּכַּל אִם בֵּן שׁוֹמְעִים אוֹתָךְ אוֹ לֹא שׁוֹמְעִים אוֹתָךְ, אַתָּה עֲשֵׂה אֶת שְׁלָךְ, וְהוּא יִתְבָּרַךְ יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ.

בְּעֵינַי שֶׁפְּתַבַּח וְכוּ', אֲנִי צָרִיף לְכַתֵּב כְּמוֹ שֶׁמֵּאִיר לִי, וְכִמוֹ שֶׁאֲנִי מִבִּין, וְכִמוֹ שֶׁאֲנִי לְמַדְתִּי, וְכִמוֹ שֶׁאֲנִי רְאִיתִי וְכוּ', וּמִי שֶׁאִינוּ רוֹצֶה לְשִׁמְעַע, הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה. אֲנִי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל אִינוּ חוֹזֵר בֵּי, כִּי הָאֲמַת אֶהוּבָה מְכַל, וְאֶפְלוֹ שֶׁהַזּוּלַת צוּעֵק שֶׁהָאֲמַת נִמְצְאָת אֶצְלוֹ, אֲנִי לֹא מְעֵנִין לְגַנֵּב אֶת הָאֲמַת שֶׁל הַזּוּלַת... שִׁיאַחֲזוּ בְּאֲמַת שְׁלוֹ, וַיֵּאמֶר וַיִּדְבֹּר כְּמוֹ שֶׁמֵּאִיר לוֹ, אֲבָל אִף אֶחָד אִינוּ מְחַיֵּב לומר דַּעוֹת לַזּוּלַת, וְאִף אֶחָד אִינוּ יְכוֹל לְהִכְרִיחַ אֶת דַּעְתּוֹ עַל הַזּוּלַת, כִּי אֵין זוֹ דֶּרֶךְ הַתּוֹרָה. וְכִבֵּר אָמַר רַבֵּנוּ ו"ל (לְקוּטִי מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן לד), שֶׁצָּרִיכִים לְקַבֵּל אֶת הַנִּקְדָּה מִהַזּוּלַת, בְּכַחֲנִית וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין, וְלֹא לְתַת וּלְהִכְרִיחַ אֶת דַּעְתּוֹ עַל הַזּוּלַת.

קבו אָשֶׁר ו' תתקפח בנחל

הַעֲקֹר אֶל תְּטַעַה עֲצֻמָּה, רְאֵה מַה נִּשְׁאַר בְּיַדְיָךְ בְּסוּף הַיּוֹם —
כַּמָּה פְּרָקִים מְשֻׁנִּיּוֹת, וְכַמָּה דְּפִים גְּמָרָא.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תתקפח.

בַּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר בְּלֶק, ט"ו תמוז ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה נִגְיַעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַעֲקֹר לִי
מְאֹד, נָר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... נָרוּ
יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבָךְ.

הַעֲקֹר אַתָּה תִּהְיֶה נְחוּשׁ בְּדַעְתָּךְ, וְאֵל תִּשְׁבֵּר מִשׁוֹם דְּבָר. וְכִלְלָה
זֶה קַח בְּיַדְיָךְ, אִם הִחְלַטְתָּ מִשְׁהוּ עַל-יַדֵי תִּפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת, אֲזַי
שְׁשׁוֹם בְּרִיָּה לֹא תוּכַל לְשַׁנּוֹת אֶת דַּעְתָּךְ, וַיְצַרִיכִים לְהִיּוֹת חֲזַק בְּזֶה,
וְאֶפְלוּ שְׂפִיַן כֶּף תִּסְבַּל בְּזִיוּנוֹת וּשְׁפִיכוֹת דְּמִים, אַתָּה תִּהְיֶה חֲזַק מְאֹד
בְּנִקְדַּתְךָ, וְאֵל תִּתְּבַלְּבֵל בְּשׁוֹם פְּנִים וְאֶפְן מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׂבַעוּלָם,
יֵאֱחָז כָּל אֶחָד אֶת דְּרַכּוֹ, וְאַתָּה תִּחְזִיק בְּדַרְךְ שְׂאֵלֶיָה נִמְשָׁךְ לְבָבְךָ.

רַק חֲזַק וְאַמֵץ לְלַמֵּד בְּכֹל יוֹם הַרְבֵּה שְׁלַחַן עֲרוּף, אֲשֶׁר זֶה הִנֵּה
רְצוֹנוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ ו"ל — לְלַמֵּד הַרְבֵּה פּוֹסְקִים, וְזֶה מְסַגֵּל לְאַמוּנָה
וַיִּרְאֵת שְׁמִים, וּלְבָרֵר וּלְזַכֵּךְ אֶת הַדְּמִים, וַיּוֹצִיאֲךָ מִהַקְּלָפוֹת וְתִהְיֶה
בְּעַל הַבַּיִת בְּעוֹלָם, אֲשֶׁרִי מִי שְׂאִינוּ מְטַעַה אֶת עֲצֻמוֹ כָּלֵל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אֲשֶׁר ו' תתקפט — ו' תתקצ בנחל קכו

ו' תתקפט.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר בלק, ט"ו תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אהובי ... גרו
יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

בענין ששאלת על חשבון הנפש וכו', מי אומר שצריך לחשב
חשבוננו של עולם, מה שלא עשית, ועל-ידי-זה תבוא לעצבות
וימרירות, תעשה חשבוננו של עולם, מה שפן עשית היום — למדת
דף גמרא, פרק משניות, הלכה בשלחן ערוך, התפללת שחרית,
מנחה, ערבית, וברכת ברכת-המזון וכו', וכן תחפש ותבקש בעצמך
עוד נקודות טובות: ציצית, תפלין, מזוזה, פשרות וכו', וכך תוכל
להוסיף עוד נקודות טובות. ולכן חשבון הנפש לא צריך על מה
שאינ לך, אלא על מה שיש לך, תמיד תסתפל על חצי כוס המלאה
ולא על חצי כוס הריקה, ועל-ידי-זה תרצה תמיד להוסיף יותר
ויותר, וזה חשבון הנפש אמתי.

רק חזק ואמץ, ואל תפל בדכאון, ואז תראה את הנסים שיעשה
עמך הקדוש-ברוך-הוא, שכל שונאיך יפלו תחתך, רק אם תהיה
דבוק בו יתברך תמיד.

הדורש שלומך...

ו' תתקצ.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר בלק, ט"ו תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל היקר והנעלה, גרו
להצדיק נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

קכח אָשֶׁר ו' תתקצ בנחל

מה אמר לך! חזק ואמץ מאוד, ואל תתן שרוח הזמן תשבר אותך, יהיה מה שיהיה ויהיה איך שיהיה, כי גדול אדונינו ורב להושיע. ובאמת אם אדם בוטח בו ותברך, לבסוף כל השונאים שלו מתהפכים עליו — או לטובה או לרעה, שיש להם מפלה גדולה. כי באמת עליך לדעת, אשר כל מה שעובר עליך בכלליות ובפרטיות ובפרטי פרטיות — הכל ממנו ותברך, דבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, כי באמת אין בלעדיו ותברך כלל, והוא ותברך מתיה ומהוה ומקים את כל הבריאה בלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, זה עצם אלקותו ותברך ממש, לא יכילהו הרעיון, ואף בכל הדבורים והשיחות של זה העולם הגשמי והחמרי, עולם העשייה, גם שם גנוז קולו ותברך, כי זה סוד הנבואה, כי הכ"ב אותיות נמצאות בכל פרטי הבריאה, ואם בר ישראל שומר על דבורו, והדבור מקשר אל שרשו, הינו מדבר רק אליו ותברך, על-ידי-זה נעשה יחוד עליון גבה מאוד, ונמשך עליו אור וחיות ודבקות עליונה. ולכן אל תהיה שבור מפל מה שעובר עליך, כי בודאי יש פה כננה עמקה ממנו ותברך, שאינה מובנת על-פי דרך הטבע כלל, רק הדבק עצמך בכל הכ"ב אותיות שבאים ממקום עליון גבה ונורא מאוד, ותיחד את כל היחודים בשלמות, ויחד עליך אור נפלא מפל העולמות. כי כשבר ישראל מדבר אליו ותברך, ומבטל את כל ישותו אליו ותברך, אזי יהיה בטל ומבטל תמיד באין סוף ברוך הוא, ולכן אל תשים לב אל כל מה שעובר עליך, רק חזק ואמץ מאוד מאוד תמיד, ואל תתן שיפילו אותך בעצבות ודכאון.

מה אמר לך! אשרינו, שזכינו להתקרב אל רבנו ו"ל, אשר הוא מלמדנו למוד עמק איך להתחזק בכל מה שעובר עלינו, והעקר שלא נשבר כלל.

הייתי מיעץ לך להיות בקשר עם אנשי שלומנו שבמחנה, כי אין עוד טוב מדבוק חברים, אשרי מי שאינו מטעה את עצמו, ומתחזק עם חברו תמיד.

הדורש שלומך באהבה רבה מאוד...

אָשֶׁר ו' תתקצא בנחל קכט
ו' תתקצא.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר בלק, ט"ו תמוז ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כלליות אנשי
שלומנו היקרים, "חסידי ברסלב", תלמידי "היכל הקדוש", הווי"ה
עליהם ישרה שכינתו תמיד.

אחי ורעי היקרים! רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן
נ): כל מיני צער וכל מיני יסורים אינם אלא מחמת חסרון הדעת.
רואים בני-אדם שיש להם יסורים גדולים וצער גדול, אומר רבנו
ז"ל, שכל הצער זה מחסרון הדעת והשכל, כי מי שיודע שהכל
בהשגחה פרטית, אין לו שום יסורים, כי יודע, שה' נתן וה' לקח,
יהי שם ה' מברך. מה שהקדוש-ברוך-הוא עושה זה בחסד
וברחמים, אף שיש דברים שאיננו מבינים, עם כל זאת עלינו לדעת,
שכל הצער והיסורים זה רק בהשגחה פרטית. ואומר רבנו ז"ל, שזה
דבר שחוצץ לגוף, לדגמא: מבזים אותו ומדברים עליו כל דבר רע,
רוצים לעצרו, ולהכניסו בבית-סהר, מצייקים לו גונבים את כספו,
אם הוא יודע שיש בורא עולם, והכל זה בידו יתברך, אזי בנגל לו
לקבל. ומוסיף רבנו ז"ל: אפלו, חס ושלום, כשאתם חולה ומרגיש
יסורים וכאבים, אם מכניס בדעתו שיש הקדוש-ברוך-הוא שמנהיג
עולמו, יותר קל לו לקבל אפלו יסורים. ומסביר רבנו ז"ל, מהיכן
נובע שיש לאדם צער ויסורים? אלא זו הגלות שלנו, כי אם היה
אדם יודע, שכל העולם כלו זה של הקדוש-ברוך-הוא, והוא יתברך
מנהיג עולמו בחסד וברחמים, אז היה ממשיך על עצמו השגחה,
ושום דבר בעולם לא היה שובר אותו. ברגע ששוכחים, בר מינן,
מהקדוש-ברוך-הוא, זה הצער והיסורים. ולכן עם ישראל סובלים
צרות, כי הם בגלות. מהי גלות? אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק
א', סימן ז'), עקר הגלות אינה אלא מחמת חסרון אמונה. כל הענין
של גלות זה רק כשאתם עוקר עצמו מהקדוש-ברוך-הוא. ומה תהיה
הגאולה? שיתגלה לכלם שהקדוש-ברוך-הוא מנהיג עולמו בחסד
וברחמים, בצדק ובמשפט, כל זמן שאדם חושב שהכל טבע ומקרה

ומזל — זה הגלות, אבל ברגע שאדם יודע, שכל הקורה אתו זה ממנו יתברך, אין זו גלות. למה עם ישראל סובלים עכשו סבל רב כל-כף? כי מערבים בין הגויים ורואים שהגויים גדלים ומצליחים, ואלו ישראל בשפל המדרגה, מזה נובע שסובלים את הסבל.

ובכן מה עושים? סוף כל סוף הקדוש-ברוך-הוא מנהיג עולמו בחסד וברחמים, ואנו נמצאים בגלות מרה מאד, בכלליות עם ישראל סובלים מעשו וישמעאל, שהורגים ושוחטים בהם במיתות משנות ואכזריות כבר אלפים שנה, ובמאה השנים האחרונות עם ישראל סובלים מהערב-רב שהם העמלקים, הפופרים בהקדוש-ברוך-הוא, ורוצים לעקר את נשמות ישראל ממנו יתברך, והצליחו לדאבוננו, להוציא מהיהדות מליונים מאחינו בני ישראל, על-ידי שהקימו רע-בנים רשעים ארורים. כי זאת צריך להבין, שעם ישראל חזקים באמונה, וכמאמרם ו"ל (מדרש אגדה): כל מי שעמדו רגליו על הר סיני, אמות העולם מפחדים ממנו; ואיך יתכן שראינו במשך הדורות, שאמות העולם רצחו וטבחו בנשמות ישראל? אלא נחלשנו במדת האמונה. כי אם אדם חזק באמונה בבורא יתברך שמו, ומוכן למטר נפשו רק בעבורו יתברך, איננו מפחד משום דבר. ולכן הקים הסמ"ך-מ"ם את שליחיו, כמובא בדברי רבנו ו"ל, שלסמ"ך-מ"ם קשה מאד לרוץ ולהתרוצץ בעולם, אזי בגשמיות הקים רופאים, שהם סתם רופאים נפשות. ולכן הזהיר רבנו ו"ל, שאם צריכים ללכת לרופא, העקר לילך לרופא ממחה וגדול, פרופסור אחראי, ולא רופא מתלמד. כמו-כן ברוחניות, קשה מאד לסמ"ך-מ"ם לרוץ ולהתרוצץ, אזי הקים רע-בנים, קלים ריקים, בורים ופוחזים, שאין להם שום יראת שמים, והם מוכנים למכר את התורה בעבור גזיד עדשים. ולכן אומר רבנו ו"ל (ספר-המדות, אות בושא): מתר לבייש את הרבנים ששוכרים את הרבנות לשם כבוד, והטלית שעליהם כמרדעת שעל חמור; חמור — לשון חמירות. ואלו הם המקררים את האמונה, וברגע שנתקררת האמונה, אז יש לגויים שליטה עלינו. ולכן נותן רבנו ו"ל עצה, כדי להמשיך עליו השגחה, צריכים לבוא ולבכות לפניו יתברך, ועל-ידי בכיה

אֲשֶׁר ו' תתקצא בנחל קלא

שְׂבוּכִים וּמִתְפַּלְלִים לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ, עַל־יְדֵי־זֶה נִמְשַׁכֶּת יְשׁוּעָה וְהַשְׁגָּחָה.

וּמִבֵּיא רַבְּנוּ ז"ל דְּגָמָא: אֲלִישַׁע הַנְּבִיא, כָּל אֲשֶׁר פָּעַל — הִיָּה רַק בְּזָכוֹת הַתְּפִלָּה, כִּי הוּא קָבַל מְרֵב אֱלֹהֵי הַנְּבִיא פִּי שָׁנִים. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מְגִלָּה כו.): וְאֲלִישַׁע דְּעָבַד בְּרַחֲמֵי הוּא דְּעָבַד; כָּל מָה שְׂאֲלִישַׁע פָּעַל הִיָּה רַק בְּזָכוֹת הַתְּפִלּוֹת שֶׁהַתְּפִלָּל. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (פְּרָקֵי דְרַבֵּי אֱלִיעֶזֶר, פְּרָק לג), שְׂאֲלִישַׁע הַנְּבִיא הִיָּה כָּל־כֶּף דְּבוּק בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַד שֶׁלֹּא הִיָּה יָכוֹל לְהִיּוֹת בֵּין אֲנָשִׁים, כֹּלָם פָּחְדוּ מִמֶּנּוּ, וּבִפְרָט נָשִׁים הָרוֹת כְּשָׂרְאוּ אוֹתוֹ — הַפִּילוֹ, מֵרַב אֵימָה וְזִיעַ. וְלָכֵן הִסְתַּוְּבַב רַק בְּהָרִים וּגְבָעוֹת, בְּשָׂדוֹת וְיַעֲרִים, וְלֹא בְּמָקוֹם יָשׁוּב, כִּי מֵרַב דְּבִקּוֹת שְׁהֵיָה דְּבוּק בְּבוֹרָא יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ — כֹּלָם חֲשָׁשׁוּ מִמֶּנּוּ.

מָה הִיָּה כַּחוֹ שֶׁל אֲלִישַׁע? תְּפִלָּה, כָּל־כֶּף הַרְבֵּה הַתְּפִלָּל לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ, עַד שֶׁהִגִּיעַ לְמַדְרַגָּה כְּזוֹ שֶׁהַחִיָּה מֵתִים, כְּדָגְמַת בֶּן הַשׁוֹנֵמִית. וּמוּבָא בְּזִהַר הַקְּדוּשׁ (עִין ח"ב מד.), כִּי־צַד יְדָעָה הַשׁוֹנֵמִית שֶׁהוּא אִישׁ אֲלֵקִים קְדוּשׁ? אֲלֹא כְּשִׁסְדָּרָה מִטָּתוֹ כְּשֶׁקָּם בְּבִקְרָה, הַרִיחָה רִיחַ גִּין־עֵדֶן. צִדִּיק הַדְּבוּק בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּלוֹ רוּחָנִי, וְלָכֵן חֲשָׂה שְׂאָדָם זֶה מֵיַחַד בְּמִינוֹ. אֲבָל הִיָּה לוֹ גְּבָאֵי גִיחֲזִי, שֶׁהִיָּה נוֹאֵף, כְּמוֹ שְׂמִסְפָּרִים עָלָיו חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרָכוֹת י:); וְכֵן הִיָּה תָּאֵב לְמִמּוֹן, וְלִבְסוּף גִּיחֲזִי נִעְשָׂה מְצָרַע. עִם כָּל זֹאת אֲלִישַׁע הִיָּה אֲלִישַׁע. נִמְצָא, שְׂאֲפֵלוֹ הַצִּדִּיק דְּבוּק כָּל־כֶּף בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, יָכוֹל לְהִיּוֹת שִׁיְהִי לוֹ גְּבָאִים בְּלִתֵּי הַגּוֹנִים. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (עִין מְכִילְתָּא בְּשַׁלַּח), שְׂאֲלִישַׁע הַנְּבִיא זָכָה בְּעוֹלָם הַזֶּה מָה שֶׁלֹּא זָכָה אֵף נְבִיא מְלַבֵּד מִשָּׁה. נִמְצָא, גְּדַל מַעֲלָתוֹ שֶׁל אָדָם, שֶׁיָּכוֹל לְהַעֲפִיל לְפִסְגוֹת עֲלִיוֹנוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְכָל זֶה רַק עַל־יְדֵי תְּפִלָּה, עַד שֶׁיָּכוֹל לְהַחֲיוֹת מֵתִים.

וּמִבֵּיא רַבְּנוּ ז"ל דְּגָמָא נוֹסְפַת: דָּוִד הַמֶּלֶךְ. דָּוִד סָבַל כָּל יְמֵי חַיָּיו, עַד שֶׁלְּבִסוּף הַצָּרָה לְעֹזֵב אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְלִבְרַח, וְכָתוּב (שְׁמוּאֵל-ב' טו, ל): "וְדָוִד עוֹלָה בְּמַעֲלָה הַזֵּיתִים, עוֹלָה וּבּוֹכָה, וְרֹאשׁ לוֹ חִפּוּי,

קלב אשר ו' תתקצא בנחל

והוא הולך יחף, וכל העם אשר אתו חפו איש ראשו, ועלו עלה ובכה". דוד המלך הלך ויבכה, והאנשים שהלכו עמו גם-כן בכו, ואם לא די בזה, צץ לו לפתע שמעי בן גרא, וקללו קללה נמרצת (מלכים ב, ח), ודוד הלך עם אנשיו, "ויאמר אבישי בן צרויה אל המלך: למה יקלל הפלב המת הזה את אדוני המלך, אעברה נא ואסירה את ראשו" (שמואל-ב' טז, ט). לא יכול אבישי לראות בבזיון רבו, "ויאמר המלך: מה לי ולכם בני צריה, כי יקלל וכי הני"ה אמר לו קלל". דוד המלך אמר: הניחו לו ויקלל, כי אמר לו ה', דעו לכם כי הכל בהשגחה, אולי יראה הני"ה בעניי, עזבוהו שיקלל. וכתוב אחר-כך שדוד המלך בכה מאד, ומובא בזהר הקדוש (צ"ג ח"ב קז:), שממיו לא בכה דוד כפי שבכה אז. הצרף לעזוב את ירושלים, ולא די בזה, אלא קם עליו רשע מרשע שמקללו ומגדפו. ואומר רבנו ז"ל, שעל-ידי שבכה, המשיך על עצמו השגחה גדולה.

נמצא, אם רצוננו להמשיך עלינו השגחה, ההכרח לבכות הרבה לפניו יתברך. ומי יודע אם כל הצרות והיסורים שעוברים עלי עתה, אינם אלא כדי לעורר אותי לבכות להקדוש-ברוך-הוא, ואם לאו, שיעורר אתכם לבכות לפניו יתברך, שנגצל מכל מיני תולעים מחבלי כרמים, ונזכה לפרסם אותו יתברך בכל העולם כלו.

לזאת אבקשכם מאד מאד, שכל תלמידי "היכל-הקדש" יתאספו יחד, ויעשו תפלות ובקשות לפניו יתברך, כי הנשק שלנו הוא רק תפלה, ועל-ידי-זה נמשיך השגחתו יתברך עלינו, ונזכה לראות נסים ונפלאות.

ראו להתחזק יחד, ולהיות רק שמחים ועלזים, שברוך השם, יש לכם אמונה בהקדוש-ברוך-הוא, והנכם מפיצים את הספרים המגלים את הבורא יתברך שמו, ואתם עוזרים להפיצם ביתר שאת ועז, כי עם ישראל נמצאים עכשו בסכנה גדולה מאד, וצמאים לדבר ה'.

הכפל הדבר, נא ונא ראו להתפלל לפניו יתברך. ובזכות

אֲשֶׁר ו' תתקצא בנחל קלג

תפלותיכם, תמשיכו השגחתו יתברך פה למטה אצלנו, ואז נראה נסים ונפלאות, שכל אלו השונאים והמתנגדים יפלו בנפילה אחר נפילה. אבשלום מרד באביו, ולבסוף נתלה הוא על אילן, וקבל ארבע מיתות בית-דין.

הקדוש-ברוך-הוא יעיד, שכל הענין שלי רק לגלות ולפרסם אמתת מציאותו יתברך, ולעורר ולחזק את עם ישראל ולשמחם, וכל אלו שנוגעים בי, נוגעים בהקדוש-ברוך-הוא, ולכן על-ידי שנתפלל אליו יתברך ונבקש רחמים, נמשיך על עצמנו רחמים מבעל הרחמים. ולכן ישתדל כל אחד ואחד להוריד דמעות לפניו יתברך, כי אני רואה שזה אחר גזר דין, אבל אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ה'), על-ידי תפלה בהתלבשות וכו', וכן כשבוכים ומתפללים, נמתקים כל הדינים; שעל-ידי דמעות יכולים להמתיק את הדינים, אפלו אחר גזר-דין.

אך זאת זכרו היטב, שהתפלות מתקבלות בשמים רק אם חיים באהבה ובאחדות, רק אם עוזרים ואוהבים את כל בר ישראל, ולכן יראה לבקש כל אחד מחברו סליחה ומחילה, ובנדאי הקדוש-ברוך-הוא ישמע לתפלותיכם, ונזכה לגאולה השלמה. אני מאמין באמונה שלמה, שהקדוש-ברוך-הוא יעשה עמי נסים, אבל אני זקוק לעזרתכם, שתעזרו לי להתפלל לפניו יתברך, שימתקו ממני כל הדינים, וכל אלו שגרמו לכל הרעה הזאת, יתבטלו כליל מן העולם, והקדשה תתפרסם ותעלה מעלה, והשמאה תכלה מן הארץ.

נא ונא הרבו בתפלה לפניו יתברך, כי חרבנו היא חרב התפלה, הבה נבקש הרבה ממנו יתברך, שנוזכה לפרסם את רבנו ז"ל בעולם, שנוזכה להכניס את הצדיק בלבות הבריות, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן טז), אשר הצדיק הוא הפאר והיפי והחן של כל העולם כולו, וראוי לנו לגלות ולהפיץ את אורו ביתר שאת וביתר עז.

הדורש שלומכם באהבה רבה מאד...

קלד אשר ו' תתקצב בנחל
ו' תתקצב.

בעזרת השם יתברך, מוצאי-שבת-קדש לסדר בלק ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל ידידי הנקר לי
מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו
... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, וגדל שמחתי לשמע שאתה מחזק
את עצמך לשקד על דלתותינו, אין לשער ואין לתאר כלל.

פי עליך לדעת, אשר הבעל-דבר אורב בכל מיני ערמוניות
לנתק את כל הנפשות מ"היכל-הקדש", פי שם לומדים גלוי אלקות,
איך שכל יהודי יכול להתקרב אל הקדוש-ברוך-הוא בלי יוצא מן
הכלל, וכל יהודי יכול לטייל ולהיות בכל חלקי התורה הקדושה,
וידבק עצמו בדבקות אמתית בו יתברך, עד שיגיש את אמתת
מציאותו יתברך בלי שום לבוש כלל, כמובא (בלקוטי-מוהר"ן, חלק א',
סימן ע"ה בסופו), אשר זה עקר התכלית — להפיר אותו יתברך בלי
שום לבושים כלל, וידבר ממנו יתברך בלי שום התלבשות, כמובא
(בלקוטי-הלכות, ערוכי תחומין, הלכה ח'), פי עכשו עדין בני-אדם
מתבישים לדבר בגלוי ממנו יתברך, אבל כשיבוא משיח צדקנו,
ידברו בגלוי ממנו יתברך, עין שם.

בחסדו יתברך, אצלנו ב"היכל-הקדש", קדש קדשים, כבר
ממשיכים עלינו הנהגה הזאת, ומדברים בגלוי ממנו יתברך, ומגלים
ומפרסמים לכלם את אמתת מציאותו יתברך, איך שהוא יתברך
ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, ומחזירים את זאת בכל בר
ישראל, על-פן אורב על זה הבעל-דבר מאד מאד, פי אנו לצנינים
ולקוצים בעיניו, פי מאד מפחד מאתנו, על-פן עושה מה שעושה.
אף-על-פי-כן אין אנו מתפעלים ממנו כלל, רק אנו נמשיך לגלות
ולפרסם את למודו הטוב של רבנו ז"ל, אשר הוא נשלח אלינו בדור
הזה, כדי להציל נפשות ישראל מרדת שחת, ובפרט בארץ ישראל,
אשר המינות והאפיקורסות והזנות והטמאה והזהמא מתפשטים

אֲשֶׁר וְ תַתְקַצֵּב בַּנַּחֲל קְלָה

מָאד מָאד, וְעַל-כֵּן עָלִינוּ לְהַזְרִים אֶת זֶרֶם הַאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, עַד שֶׁנִּזְכָּר לְהַחְזִיר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ.

חֲמַדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְחִזָּק אֶת עֲצָמָךְ, וּלְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, שְׁלֹא יִהְיֶה לָךְ שׁוּם קְשִׁיּוֹת — לֹא עָלָיו יִתְבַּרֵךְ וְלֹא עַל צַדִּיקָיו, כִּי הָאָדָם מִחַמַּת רַב חֲטָאָיו, נִכְנָסִים בּוֹ תָמִיד קְשִׁיּוֹת חַדְשׁוֹת, הֵן עָלָיו יִתְבַּרֵךְ וְהֵן עַל צַדִּיקָיו, עַל-כֵּן צְרִיכִים לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה מִהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁלֹא יִקְשֶׁה לוֹ שׁוּם קְשִׁיּוֹת כָּלֵל.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי מִי שֶׁמְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּבוֹרֵא יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ, אֵין אֲצִלוֹ שׁוּם חֲנֻפָה כָּלֵל, כִּי זֶה שֶׁדְּבוּק בּוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּתַכְלִית הַדְּבֻקוֹת, וּמִסְתַּכֵּל בְּמַרְכָּבָה הַעֲלִיּוֹנָה, הוּא לֹא יִחַנֵּף שׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם, וּמֵה שֶׁנִּדְמָה לָךְ, שְׁעַם זֶה כֵּן מְדַבְּרִים וְעַם זֶה לֹא מְדַבְּרִים, הַכֹּל מֵצַד שְׂרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ, כַּמּוּבָא (בְּלִקוּטֵי-מוֹתֵי-הַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן סה), שֶׁלְּפַעֲמִים צְרִיכִים לְרַחֵק אֶת מִשְׁהוֹ קִצָּת, וְלַפְעָמִים צְרִיכִים לְקַרֵּב מִשְׁהוֹ, הַכֹּל כְּפִי שְׂרֵשׁ הַנִּשְׁמוֹת.

עַל-כֵּן אַל תַּחְלֵשׁ דַּעְתָּךְ כָּלֵל, רַק שְׁמוּחַ תִּשְׁמַח עַל נַעַם חֶלְקֶךָ, עַל אֲשֶׁר בַּנַּחֲל שָׁם גּוֹרְלֶךָ, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שֶׁתִּזְכָּר לְגַדֵּל בְּנֵיךָ עַל-פִּי דִרְךָ הַתּוֹרָה וְהִירָאָה, וְיִהְיוּ נוֹטְרֵי הַבְּרִית. וְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ יִשְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לָךְ וּלְאִשְׁתְּךָ, שֶׁתִּהְיוּ בְּרִיאִים, וְיִשְׁפִּיעַ עֲלֵיכֶם שְׁפַע פְּרֻנְסָה.

רְאֵה לְהַפְיץ אֶת הַסְּפָרִים, כִּי זֶה עֲקָר תְּקוּן הַבְּרִית — לְהַפְיץ סְפָרֵי רַבְּנוֹ ז"ל, כִּי כִּנְגַד שְׂאָדָם פָּזַר זִרְעוֹ עַל הָאָרֶץ, עָלָיו לְפָזֵר סְפָרֵי רַבְּנוֹ ז"ל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מָאד...

קלו אשר ו' תתקצג בנחל
ו' תתקצג.

בעזרת השם יתברך, מוצאי-שבת-קדש לסדר בלק ה'תשמ"ה.

שלוש וברכה וכל טוב סלה גיעו וירדפו אל ידי היקר לי
מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו גגן עלינו
... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע הטוב מך,
איך שאתה מחזק את עצמך בדרך רבנו ז"ל, בן צריך להיות.

אשרינו ומה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו, שאנו יודעים מרבי
אמת כזה, רבי רחמן כזה, ראה להחזיק ברבנו ז"ל בכל הכחות,
והעקר ראה לדבר הרבה עמו יתברך, אשר זה הקשר היחידי
שמקשר אותנו עם רבנו ז"ל, כי עקר התפלה בא רק על-ידי הצדיק,
כי הצדיק מכניס באדם אמונה פשוטה בו יתברך, עד שעל-ידי-זה
נפתח הפה לדבר עמו יתברך, כי האדם לא היה מדבר עמו יתברך,
אם לא היה מאמין בו יתברך, ויען שהצדיק פוקח את עינינו, עד
שאנו מרגישים את אמתת מציאותו יתברך עלינו, על-ידי-זה נפתח
פינו לדבר אליו יתברך.

על-פני ראה, אהובי, אחי היקר! לחזק את עצמך בכל מיני
אפנים שבעולם, העקר להיות בשמחה, לשמח את עצמך ואת הוריי
היקרים, וראה לדבר על לבם שלא ידאגו כלל, וזו מצוה גדולה
מאד של כבוד אב ואם לחזק את ההורים ולהבטיח להם שהכל
יסתדר.

מאד מאד רציתי, שתראה להתחנן בקרוב ממש, והקדוש-
ברוך הוא זמן לה זיווג הגון, ותכף-ומיד ראה לבנות בית בישראל.

אם אתה יכול למצא איזו התעסקות כדי לפרנס את עצמך —
מה טוב ומה נעים.

אודות היותך במצבת ציון ינתן בן עוזיאל, בפרט אם תזכה
לומר שם התפלות מהקונטרס "מציאת הזיווג", אין למעלה מזה, כי

אֲשֶׁר ו' תתקצד בנחל קלז

אֶצֶל אַחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יֵשׁ קַבְלָה, אֲשֶׁר צִוּוּ יוֹנְתָן בֶּן עֲוִזִּיאֵל מְסַגֵּל לְמַצָּא אֶת הַבַּת זֹוג, אֲשֶׁרִי מִי שְׂאוּמֵר שֵׁם אֶת הַקּוֹנְטֵרס "מְצִיאַת-הַזֹּוג", וּמְחַלְקוֹ לְרִנְקִים וּלְרִנְקוֹת, אֲשֶׁר אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

רַבְּנוּ ז"ל אָמַר לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנו, שֶׁצָּרִיךְ לְהַרְגִיל עֲצֻמוֹ לְהִיּוֹת כָּל-כֶּף דְּבוּק בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, עַד שֶׁיִּהְיֶה לוֹ בְּטַחֲוֹן חֶזֶק כְּזֶה, שֶׁלֹּא אֶכְפַּת לוֹ שׁוֹם דְּבַר, רַק כְּשִׁיצְטָרֵךְ לְאָכֹל, יִכְנֹס לְאַיְזָה בֵּית, וַיִּבְקֹשׁ אִיזוֹ חֲתִיכַת לָחֵם לְאָכֹל, וַיּוֹתֵר מִזֶּה לֹא יִדְאָג כָּלֵל.

ו' תתקצד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי-שַׁבַּת-קִדְשׁ לְסִדְרׁ בְּלֵק ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְלָתִי, וּמְאֹד שֶׁמְחַתִּי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִכֶּם.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שֶׁעוֹד תִּזְכְּי לְהַרְבֵּה נַחַת מִבְּנֹכֶם הַיָּקָר ... גֵּרוֹ יְאִיר.

אֲנִי מִבִּין שֶׁכָּל עֲנִין חֲזָרְתוֹ בְּחִשּׁוּבָה עָשָׂה אֶצְלָכֶם מְהֻפְכָּה, אֲבָל אֶת בְּעֲצָמְךָ כּוֹתֵבֵת, שֶׁאַחֲרֵי חַיִּים שֶׁל שְׁלֵשִׁים וּשְׁתַּיִם שָׁנִים בְּקַבּוּץ, אֶת רוּאָה בְּעֲצָמְךָ שֶׁקַּבּוּץ פּוֹרֵק עַל לֹא הִבִּיא לְשׁוֹם תְּקוּן — לֹא בְּחַיִּים הַגִּשְׁמִיִּים, וּמְכַל שָׁפֵן לֹא בְּחַיִּים הָרוּחָנִיִּים. אֵין כָּאֵן הַמְּקוֹם לְהַכְנִס בּוֹכּוּחַ וּלְכַרֵּר, שֶׁכָּל הָאִיִּדִיאולוֹגִיָּה שֶׁל הַקּוֹמוֹנִיזְם, הִיא שֶׁקֶר וְכִזָּב, רַק עָשׂוּ מִבְּנֵי-אָדָם עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת כְּשִׁיטַת הַקּוֹמוֹנִיזְם, לְעַבֵּד רַק בְּעַבּוּר הָאֶכֶל וְהַשְּׁנָה, וַיּוֹתֵר מִזֶּה לֹא יִהְיֶה בְּפִיס שׁוֹם דְּבַר, אֲשֶׁר הַמְּצִיאוֹת הָרְאָתָה לָנוּ בְּעוֹלָם הַמְּעַרְבִי אֶת הַהֶפֶךְ, כִּי אָדָם אֲשֶׁר הוּא עֲצָמָי וְעוֹבֵד לְעֲצָמוֹ, וְהוּא בְּעַל-הַבַּיִת עַל עֲצָמוֹ, הוּא חוֹסֵף לְעֲצָמוֹ עֲשִׂירוֹת גְּדוּלָּה אוֹ קִטְנָה, וּבְפָרֵט בְּמִשְׁךָ שְׁלֵשִׁים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה, מַה שְּׂאֵין כֵּן אֶצֶל הַקּוֹמוֹנִיסְטִים, לֹא נִשְׂאָר בְּפִיס שׁוֹם דְּבַר וְכוּ'. וְזֶה רַק

קלח אָשֶׁר ו' תתקצה בנחל

בגשמיות, על אחת כמה וכמה באין עָרֶךְ כָּלֵל בְּרוּחַנִיּוֹת, בְּעוֹנוֹתֵינוּ
הַרְבִּים, אָנוּ יוֹדְעִים אֶת הַתּוֹצְאוֹת שֶׁל גְּדֹל הַיְרִידָה שֶׁיֵּשׁ עִכְשָׁו בְּאַרְץ
וְכוֹ'.

רְאֵי לְחִזֵּק אֶת עֲצָמֶיךָ בְּהַדְלָקַת הַגְּרוֹת לְכַבּוֹד שֶׁבַת־קֹדֶשׁ וְלֵאכֹל
קָשֶׁר, אָנִי יוֹדֵעַ שֶׁבּוֹדָאֵי בְּהַתְחַלָּה זֶה מְאֹד קָשֶׁה, אַחַר רְגִילוֹת שֶׁל
כַּל־כָּף הַרְבֵּה שָׁנִים, אַף אָנִי מְקַנֶּה לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּחַ־הוּא שֶׁתִּצְלִיחוּ.

וְהַעוֹלָה עַל הַכֹּל, שֶׁתִּזְכּוּ לְרֵאוֹת בְּקֶרוֹב אֶת ... בְּנֵכֶם, שֶׁיִּכְנַס
לְחֶפֶה וְיִבְנֶה לְעֲצָמוֹ בֵּית, שֶׁיִּמְצָא לְעֲצָמוֹ עֲבוֹדָה, וְיַחֲיֶה חַיִּים
נוֹרְמָלִים.

הַמֵּאֲחֵל הַצְּלָחָה בַּחַיִּים וְרַב נַחַת מֵהַלְדִּים...

ו' תתקצה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי־שֶׁבַת־קֹדֶשׁ לְסֹדֵר בְּלֶק ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה נִגְיַעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֶה מִיָּמֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֹצֵחַ נְצֻחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וּמְאֹד שֶׁמְחַתִּי לְשִׁמְעַ הַטּוֹב מִמֶּךָ.

אֲחֵי הַיָּקָר! רְאֵה לְחִזֵּק אֶת עֲצָמֶיךָ בְּכֹל מִיָּנִי אֲפָנִים שֶׁבְּעוֹלָם,
כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם צָרִיכִים חִזּוֹק גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, כְּפִי מֵה שֶׁעוֹבֵר עַל
כָּל אֶחָד בְּזֶה הָעוֹלָם, הַהֲכָרַח לְחִזּוֹק אֶת עֲצָמוֹ, כְּאֲשֶׁר גִּלָּה לָנוּ רַבְּנֵנוּ
ו"ל, וְלִשְׁמַח מְאֹד שֶׁזְּכִינוּ לְהִיּוֹת בְּחֻלְקוֹ שֶׁל רַבְּנֵנוּ ו"ל, כִּי מֵה הֵיינוּ
עוֹשִׂים בְּלִי רַבְּנֵנוּ ו"ל?! עַל־כֵּן רְאֵה לְהַחֲזִיק מֵעַמָּד, וְלֹא לִפְלֵ
בְּדַעְתָּךְ כָּלֵל.

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אָמְרוּ (סִפָּה נב.): בְּכֹל יוֹם וְיוֹם יֵצְרוּ שֶׁל אָדָם
מִתְגַּבֵּר עָלָיו מִחֲדָשׁ, וְאֵלְמָלֵא הַקְּדוּשׁ־בְּרוּחַ־הוּא עוֹזְרוֹ לֹא הָיָה יְכוֹל
לוֹ. וְעַקֵּר הָעֶזֶר הוּא עַל־יְדֵי הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁבְּכֹל דוֹר וְדוֹר,

אָשֶׁר ו' תתקצו בנחל קלט

שְׁהֵם מְגַלִּים וּמְפַרְסְמִים אֶת רַחֲמָנוּתוֹ יִתְבַּרְךָ. כִּי בַתְחִלָּה עָלָה בְרָצוֹנוֹ יִתְבַּרְךָ לְבָרֵא אֶת הָעוֹלָם בְּמִדַּת הַדִּין, וְרָאָה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְעוֹלָם לְהִתְקַיֵּם, לְזֹאת צָרָף אֵלֶיהָ מִדַּת הַרַחֲמִים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה יב). אִךְ בְּאַמֶּת אֶצֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵין שׁוּם שְׁנוּי כָּלֵל, כִּי אַתָּה הוּא קֹדֶם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, וְאַתָּה הוּא לְאַחַר שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, וְאַצְלוֹ דִּין וְרַחֲמִים דָּבָר אֶחָד, אִךְ מִדַּת הַדִּין זֶהוּ הַיֵּצֵר הָרַע, וּמִדַּת הַרַחֲמִים זֶה הַיֵּצֵר הַטוֹב, בַּתְחִלָּה רָצָה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְבָרֵא אֶת הָעוֹלָם רַק עַל-יְדֵי הַיֵּצֵר הָרַע, שֶׁהוּא מִדַּת הַדִּין, שְׂאָדָם יִתְגַּבֵּר תְּמִיד עַל הַיֵּצֵר הָרַע, וְיַעֲבֹד אוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ מֵצַד מִדַּת הַדִּין, עִם כָּל מִינֵי נִסְיוֹנוֹת שְׁעוֹבְרִים עָלָיו שִׁזְזָה לְהִתְגַּבֵּר, וְרָאָה שְׂאֵין הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם, לְזֹאת בְּרָא מִדַּת הַרַחֲמִים, הַיֵּצֵר טוֹב, שֶׁזֶה הַרַחֲמִים גְּדוֹלִים שְׂמֵמֵשִׁיכִים הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם, וּמְגַלִּים וּמְפַרְסְמִים שְׂאָף הָאָדָם כָּכֹר נֶפֶל בְּמָה שֶׁנֶּפֶל, אֶף-עַל-פִּי-כֵן יִתְחִיל מִתְדַּשׁ, וְלֹא יִתְפַּעַל מִשׁוּם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, שְׂכָל זֶה הוּא הַיֵּצֵר טוֹב; כִּי בְּאַמֶּת יֵצֵר הוּא לְשׁוֹן יְצִירָה, לְשׁוֹן צִיר, הֵינּוּ הַיֵּצֵר הַטוֹב מֵיֵצֵר וּמֵצִיר תְּמִיד אֶת הַטוֹב בְּצִיּוּר בְּהִיר, וּמְגַלָּה שְׁעַדִּין יֵשׁ לוֹ תִּקְוָה.

עַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיֵּקָר! לְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבַּרְךָ, וְתִהְיֶה עֲקָשָׁן גְּדוֹל עַל זֶה, וְאִז תִּרְאֶה נִסִּים וְנִפְלְאוֹת. אֲשֶׁרֵי מִי שִׁזְזָה לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ בְּכָל יוֹם, אֶפְלוּ כְּמָה דְבוּרִים, כִּי כָל דְבוּר וְדְבוּר שֶׁמְדַבְּרִים עִמוֹ יִתְבַּרְךָ, הוּא הַצְּלָחָה נִצְחִית, אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאֲשֶׁרֵי חֵלְקוֹ!

הַדּוּרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תתקצו.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, מוֹצְאֵי-שִׁבְת־קַדְשׁ לְסִדֵּר בְּלֶק ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

מְאֹד מְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע אֶת הַבְּשׂוּרָה טוֹבָה, יַעֲזֹר לָךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שִׁיְהִיָּה לָךְ הַרְיוֹן קַל.

קמ אָשֶׁר וְ תתקצוּ בַּנְחַל

רְאֵי לְשֹׁמֵר מְאֹד עַל בְּרִיאוֹת גּוֹפֶךָ, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ
שְׂיַעֲבֹר הַכֹּל בְּנִקְל.

טוֹב מְאֹד לְאִשָּׁה מְעַבְרַת, שְׁתִּהְיֶה רְגִילָה לֹאמֵר שְׁמוֹת הַצְּדִיקִים,
וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְשֹׁךְ אוֹר גָּדוֹל לְנֶלֶד.

גַּם סְגִלָּה לְהוֹלִדָּה בְּנִקְל הוּא לְאָכֵל סְעֻדַת מְלוּוֹה-מְלֶכָה, אֲנִי
לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁתַּקְיָמִי זֹאת.

רְאֵי לְנִקְד אֶת הַסְּפָרִים, וְאֲנִי מְקַוֶּה שְׁנֵה עוֹשֶׂה אֲצִלְךָ
הַתְּעוֹרְרוֹת, וְגַם מְחַזֵּק אוֹתָךְ.

הַמֵּאֲחַל הַרְיוֹן קַל וְהוֹלִדָּה בְּנִקְל...

ו' תתקצו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי-שִׁבְת-קֹדֶשׁ לְסֵדֵר בְּלֶק ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֵל יְדִידֵי הַיְקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ
... גֵּרוּ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וְגִדְל שְׁמִי שְׁאֵתָה עוֹסֵק בְּהַפְצַת
מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה חוּצָה, אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְסִפְר כָּלֵל, כִּי עָלֶיךָ לְדַעַת,
אֲשֶׁר כָּל גְּאֻלְתָּנוּ הַעֲתִידָה הִיא דִּיקָא עַל-יְדֵי הַפְּצַת סְפָרֵי רַבָּנוּ ז"ל.

וּבְעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים, הַחֲשֵׁךְ נִתְפַּשֵּׁט עֲכָשׁוּ בְּעוֹלָם מְאֹד מְאֹד,
וּבְכַפְרֵט הַכְּפִירוֹת וְהַאֲפִיקוֹרְסוֹת, הַנְּאוּף וְהַזְּהֵמָה וְכוּ', וְאֵי אֲפֹשֶׁר
לְטַהֵר אֶת הָעוֹלָם רַק עַל-יְדֵי הַפְּצַת מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה חוּצָה, הַנוֹבֵעַ
מִהַנַּחַל הַיּוֹרֵד מִמְּקוֹם עֲלִיוֹן מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר הַתְּפָאֵר שֶׁהוּא קִנְיָן
חֲדָשׁ מְלֵא יֵשֵׁן וְכוּ'.

אֲנִי שְׂמֵחַ מְאֹד בְּחִדּוּשֵׁי הַתּוֹרָה שְׁלָךְ שְׁאֵתָה מְחֻדָּשׁ, וּבְכַפְרֵט
ב"סְפָר-הַמֵּדוּת", עָלֶיךָ לְהַתְּמִיד מְאֹד בְּסִפְרָה זֶה, כִּי רַבָּנוּ ז"ל אָמַר:
הַסְּפָר הַזֶּה עֲשֶׂה אוֹתִי יְהוּדִי. וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לִי, שְׁאֲזוּכָה

אֲשֶׁר ו' תתקצו בנחל קמא

להדפיס פעם את ספרי "באורי-המדות" על "ספר-המדות", ושם תראה נפלאות על כל מדה ומדה. כי באמת "ספר-המדות" הוא השלחן ערוף של מדות, וצריכים לבאר כל מדה ומדה לחזק את האדם שיקים את כל הנאמר שם. אשרי הזוכה להתמיד בספר זה בכל יום.

חמדת לבכי! חזק ואמץ לדבר הרבה עם בני-אדם, ותגלה להם את הקדוש-ברוך-הוא, ואף שעוברים עליך כל מיני חשך, אבל עליך לדעת, כי כל חיי האדם כל-כך מרפבים מחשך ואור, יום ולילה, וכך חוזר חלילה, רק שהחשך קודם, ולמה? כי הקלפה קודמת להפרי, ורק בקדשים קימא לן הלילה הולך אחר היום, כי מי שפבר בא אל הקדש, שזוכה להמשיך על עצמו רוחניות אלקות, עד שנקלל לגמרי בו ותברך, אצלו היום קודם, כמי שעומד בתוך הפרי, אצלו הפרי קודם להקלפה, כי הוא נמצא בתוך האור אין סוף ברוך הוא, והאור מסבב אותו, על-פני אצלו הפרי קודם לקלפה, מה שאין כן מי שעדין עומד בחוץ, אצלו הקלפה קודמת לפרי. אף-על-פי-כן גם מי שהוא עדין בחוץ, וחשך לו ולא אור בעדו, הוא יכול לקלף את הקלפה, עד שיזכה אל הפרי שהוא הפנים.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתזכה להוריד את הקלפה מך, שהוא החשך, ולהגיע אל הפרי, שהוא עצם חיות אלקותו ותברך, המחה והמהיה את כל העולם כלו.

ראה להפיץ את ספרי רבנו ו"ל במסירות נפש, כי אין לנו דבורים לגלות מעלת זה הענין, כי מופים את עם ישראל בגלוי אלקות.

אשרינו, מה טוב חלקנו, שאנו זוכים להיות שמשים אצל רבנו ו"ל.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תתקצח.

בעזרת השם יתברך, מוצאי-שבת-קדש לסדר בלק ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וַיְרַדְפוּ אֶל כָּל־לֵוִית אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים, "חֲסִידֵי בְרִסְלָב", תְּלַמִּידֵי "הַיְכָל־הַקֹּדֶשׁ", הַנּוֹי"ה עֲלֵיהֶם יִשְׁרָה שְׂכִינְתּוֹ תָּמִיד.

אחי ורעי היקרים! הנה קראנו פְּרַשְׁת בְּלָק, הַנִּקְרָאת עַל שֵׁם גוי רָשָׁע, עוֹכֵר יִשְׂרָאֵל. שְׁאַלוּ אֶת הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי מֵאִיר מִפְּרָמִישְׁלָאן ז"ע: אָנוּ יוֹדְעִים שְׁכָל הַגּוֹיִים שׁוֹנְאִים אֶת יִשְׂרָאֵל, וּמְקִימִים בְּכָל הַהֲדוּרִים אֶת הַהֲלָכָה שְׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי: הַלָּכָה הִיא בְּיָדוֹעַ שְׁעָשׂוּ שׁוֹנֵא לַיַּעֲקֹב, וְאִיךָ יִתְכַּן שְׁפָרְשָׁה שְׁלָמָה בַּתוֹרָה תִּקְרָא עַל שֵׁם רָשָׁע? עָנָה וְאָמַר: כָּל הַגּוֹיִים מִתְחַפְּשִׁים בְּנֻמוֹסִים, עוֹטְפִים שׁוֹנְאָתָם בְּעֻטִּיפּוֹת יְפוֹת, כְּאֵלוֹ אוֹהֲבִים אוֹתָנוּ, כְּאֵלוֹ שִׁיף לַעֲשׂוֹת עִמָּהֶם שְׁלוֹם, כְּאֵלוֹ רוֹצִים טוֹבָתָנוּ, וּמְסַכְּנִים אַנְשִׁים, שׁוֹטִים הֵם, וְחוֹשְׁבִים שְׁאֲמוֹת הָעוֹלָם רוֹצִים שְׁלוֹם, וּמְבַקְּשִׁים שְׁלוֹם וְכוּ' וְכוּ', וְאִין אִישׁ יוֹדֵעַ כָּל־ל מַה מֵנַח תַּחַת הַשְׁלוֹם הַזֶּה, וּמַה הוּא טוֹמֵן בְּחִבּוֹ; לֹא־כֵן בְּלָק, הִיָּה שׁוֹנֵא יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מִבְּלָעַם, שְׁהֲרָאָה אֶת שׁוֹנְאָתוֹ בְּגִלּוּי, גּוֹי כְּזֶה רָאוּי שְׁפָרְשָׁה שְׁלָמָה תִּקְרָא עַל שְׁמוֹ, כִּי בְּרַגַּע שְׁהֲרָאָה אֶת פְּרָצוּפוֹ הָאֲמָתִי — מִיָּהוּ, שְׁרוּצָה לַעֲקֹר אֶת כָּל־ל יִשְׂרָאֵל, יָדְעוּ לְהִזְהַר מִמֶּנּוּ, אֲבָל כָּל אוֹתָם צְבוּעִים הַמִּתְחַפְּרִים בְּלִבּוֹשׁ שֶׁל שְׁלוֹם וְטוֹב, מֵהֶם אִין יְכוּלִים לְהִשְׁמַר וּלְהִזְהַר כָּל־ל וְעַקֵּר, וְהֵם מְסַכְּנִים בְּיוֹתֵר.

וזאת עלינו לזכור היטב, שְׁכָל מַה שְׁאָמַר בְּלָעַם, הִיָּה בְּזֶה אֲמַת, שְׁכָף כְּתִיב (במדבר כג, ט): "הֵן עִם לְבָדָד יִשְׁכֵּן וּבַגּוֹיִים לֹא יִתְחַשֵּׁב", עִם יִשְׂרָאֵל עִם מְבַדָּד, וְאִף פַּעַם לֹא יִתְעַרְבוּ בֵּין הַגּוֹיִים, וְאִינֵם מִתְחַשְּׁבִים בָּהֶם, זֶהוּ הַיְפִי שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל! וְלֹא כְּאוֹתָם נְאוּרִים הַחוֹשְׁבִים שֶׁתִּתְכַּן מְצִיאוֹת כְּזוֹ לְהַתְּבַלֵּל בֵּין הָעַמִּים, חֵס וְשְׁלוֹם, שְׁהָרִי בְּלָעַם כְּכֹר הַכְּטִיחַ וְאָמַר: "הֵן עִם לְבָדָד יִשְׁכֵּן" וְכוּ'. וְלִכֵּן דִּקְא עַכְשָׁו עֲלִינוּ לְזַכֵּר יוֹתֵר מִתְּמִיד, כְּשִׁרוּצִים לְהִסִּיר כָּל הַמְּחִיצוֹת בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּים וּלְהַטְמִיעֵנוּ בִּינֵיהֶם, צְרִיכִים לִידַע שְׁמָה שְׁמֵנוּ אִינוּ

אָשֶׁר ו' תתקצט בנחל קמג

מתערב בשאר משקים, אף ישראל אינם מתערכים בין האמות
(ילקוט קהלת תתקעג).

יעזר הקדוש-ברוך-הוא, שנוזקה להפיר ערף וגדלת ישראל,
ונתאחד בינינו, ונוזקה לשלום אمتי בתוך עם ישראל, ולא נחפש
את השלום בחוץ, ואז נוזקה לבנין בית-המקדש בשוב עם ישראל
לארץ הקדש, ובהשראת השכינה על כלל ישראל קדושים.

הדורש שלומכם באהבה רבה מאד...

ו' תתקצט.

בעזרת השם יתברך, מוצאי-שבת-קדש לסדר בלק ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל ידידי היקר לי
מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו
... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי מזה זמן רב, ומרב טרדותי לא היה
פנאי להשיבך.

מה אמר לך, ידידי היקר! מאד שמחתי לראותך עמי בצותא
בהיותי בעיר יבנאל ובעיר צפת, יעזר השם יתברך, שתהיה תמיד
במחיצתנו ב"היכל-הקדש" קדש קדשים.

ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, כי בזה העולם
צריכים חזוק גדול מאד, באשר גלה לנו מוהרנ"ת ז"ל, שהבעל-דבר
גדול מאד מאד, ורוצה לבלע את האדם, אף רבנו ז"ל גדול יותר,
הינו למודו הקדוש שלומד אתנו שלא נתיאש, זה עולה על הכל.

בברסלב היה אחד מחשובי אנשי שלומנו, ושמו ר' משה
שוחט, וכשר' נחמן טולטשינער עבר לגור בעיר אומן, למד הוא
"לקיט"י-מוהר"ן" בסעדה שלישית לפני אנשי שלומנו. כי כן היתה
דרך של ר' נחמן טולטשינער — ללמד ברבים בסעדה שלישית

"לקוטי-מוהר"ן", אָבֵל כְּשֶׁנִּסַּע לְעִיר אֹמֶן לְהִתְיַשֵּׁב שָׁם, יָרַשׁ ר' מֹשֶׁה שׁוֹחַט אֶת הַלְמוּד הַזֶּה, וְהִיָּתָה דְרָכּוֹ לְדַבֵּר הַרְבֵּה מִחֲזוּק, וְהָיָה מִחֲזוּק מְאֹד אֶת אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, וְכֵן הָיָה רָגִיל לֹמֵר תְּמִיד: "שְׁטַאָרְקֵן זײַךְ שְׁטַאָרְקֵן זײַךְ", הֵינּוּ לְחֲזוּק אֶת עֲצָמוֹ, לְחֲזוּק אֶת עֲצָמוֹ, יַעֲבֹר עָלַי מָה, יַעֲבֹר עָלַי מָה, אָבֵל לֹא לְכַרַח מִהַצְדִּיק, כִּי עַל-יְדֵי הַצְדִּיק נִזְכָּה לְשׁוֹב אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ. וְכָל דְּבוּרָיו הָיוּ רַק הַתְחַזְקוֹת וְהַתְחַזְקוֹת עֲמֻקָּה שֶׁקִּבְּלָנוּ מִמוֹהֲרַנ"ת ז"ל.

אַשְׁרֵינוּ, מָה טוֹב חֲלָקְנוּ, שְׁאַנּוּ יוֹדְעִים מִרְבֵּנוּ ז"ל וּמִתְלַמְּדוֹ מוֹהֲרַנ"ת ז"ל, וּמִשְׁאָר אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הַקְדוֹשִׁים, וּבִפְרָטִיּוֹת מִתְלַמְּדֵי "הַיִּכְל־הַקְדָּשׁ", שֶׁהֵם תְּלַמְּדֵי רְבֵנוּ ז"ל מִמֶּשׁ, כִּי מְקִימִים אֶת עֲצוֹת רְבֵנוּ ז"ל בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת. אַשְׁרֵינוּ וְאַשְׁרֵי חֲלָקְנוּ, שֵׁשׁ לָנוּ חֲלָק בְּ"הַיִּכְל־הַקְדָּשׁ", וְאַשְׁרֵי חֲלָקְנוּ, שֶׁגַּם לָךְ יֵשׁ חֲלָק בְּ"הַיִּכְל־הַקְדָּשׁ", שְׁאַתָּה זוֹכֵה לְהַפְּיֵץ סִפְרֵי רְבֵנוּ ז"ל וּלְקַרֵּב רְחוּקִים, וְלִבְנוֹת אֶת "הַיִּכְל־הַקְדָּשׁ" ((עֵין לְקוּטֵי-מוֹהֲרַנ"ן, חֲלָק א', סִימָן נט)).

רְאֵה לְחֲזוּק אֶת עֲצָמְךָ לְהַפְּיֵץ אֶת הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים שֶׁהַדְּפִיס ... נִרוֹ יְאִיר, אֲשֶׁר בְּוִדְאֵי אֵלֶּה הֵם הַכְּנָה לְגַאֲלַתְנוּ הַנְּצַחִית, כִּי מְגַלִּים וּמְפַרְסְמִים אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲשֶׁרֵי מִי שֵׁיַעֲסֵק בְּהַפְּצָתָם בְּכָל יוֹם, וּבְוִדְאֵי יִקְרַב אֶת גְּאֲלַתְנוּ, אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאַשְׁרֵי חֲלָקוֹ!

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד ...

רְאֵה לְכַתֵּב לִי מִכְתָּב אֶחָד בְּכָל שָׁבוּעַ, וְאֵז אֶכְתֵּב לָךְ.

ז' אֲלָפִים.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, מוֹצְאֵי-שִׁבְת־קְדָשׁ לְסֹדֵר בְּלֶק ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נִרוֹ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצַחִים.

אֲשֶׁר ז' בְּנַחַל קָמָה

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְּלֹתִי, וּמְאֹד שְׂמַחְתִּי, שְׂאִתָּה הוֹלֵךְ פְּעַם
בְּשָׁבוֹעַ לְשִׁמְעַע שְׁעוֹר בְּ"לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן בְּ"הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ" בִּירוּשָׁלַיִם,
אֲשֶׁרִיךְ וְאֲשֶׁרִי חֻלְקָה, כִּי לֹא יִשְׁאַר לְאָדָם רַק מֵה שְׁזוּכָה לְחֻטֵּף בְּזֶה
הָעוֹלָם אֵיזָה טוֹב אֲמַתִּי וְנִצְחִי. וּבִפְרָט מֵה שְׁזוּכָה לְחֻטֵּף בְּהַתְקַרְבוֹת
לְצַדִּיק.

עַל-כֵּן רְאֵה לְהַתְמִיד לְלַכֵּת פְּעַם אַחַת בְּשָׁבוֹעַ לְשִׁמְעַע שְׁעוֹר
בְּ"לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן", וְזֶה מְאֹד מְאֹד נַחוּץ בְּפָרֵט בְּדוֹר הַזֶּה, שֶׁהַחֲשׂוֹף
כָּל-כָּף מִתְפַּשֵּׁט.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחִי הַיְקָר! לְהַתְמִיד מְאֹד בְּמִשְׁנֵיּוֹת, אִם תִּזְכֶּה
לִומר בְּכָל יוֹם ח"י פְּרָקִים מִשְׁנֵיּוֹת, אֵין לְמַעְלָה מִזֶּה בְּתַקוּן הַבְּרִית.

גַּם תִּהְיֶה רְגִיל לִומר 'תַּקוּן הַכֶּלְלִי', אֲשֶׁר רִבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ,
שְׁעַל-יְדֵי 'תַּקוּן הַכֶּלְלִי' זוֹכִים לְפָרְנֶסָה בְּנֶקֶל (עֵינֵי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֻלְקָה
א', סִימָן כ"ט), עֵינֵי שָׁם.

וְהָעוֹלָה עַל הַכֹּל — רְאֵה לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתַבְּרֶךְ אֶפְלוּ מְעַט דְּמַעַט,
כִּי כָל דְּבוּר וְדְבוּר שְׂמַדְבְּרִים עִמּוֹ יְתַבְּרֶךְ — זֶה הַצְּלָחָה נִצְחִית.
בְּשַׁעֲה שְׂאִתָּה הוֹלֵךְ בְּדַרְךְ, רְאֵה לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתַבְּרֶךְ, וְתִקְשֶׁר עֲצָמְךָ
בְּאוֹר אֵין סוּף הַמְּאִיר בְּכָל הָעוֹלָם כָּלוּ.

אַחִי, אַחִי! אַל תִּהְיֶה בְּטָלָן, רַק רְאֵה לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתַבְּרֶךְ, וּלְפָרֵשׁ
אֶת כָּל שִׂיחָתְךָ וּמֵה שְׁעוֹבֵר עֲלֶיךָ, וְאִז תִּזְכֶּה לְגַלוּיִים נוֹרְאִים
וְנִפְלְאִים. אֲשֶׁרִי מִי שְׁשׁוֹמֵעַ וּמִצִּית.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

מוֹהַר"ן תּוֹ"ל אָמַר, שְׁעַבּוּדַת הַחַנוּכָּה — לְחַזֵּק אֶת בְּנָיו, שְׂיִהְיוּ
שְׁמוּרִים לִומר הַבְּרָכוֹת וְעֲנִית אָמֵן, הִיא אֶצְלוֹ כְּעַבּוּדַת ה' וְחִצּוֹת
שְׁלוֹ, וְהִיא נִזְהָר בְּזֶה מְאֹד. תְּמִיד יֵשֵׁב לְאָכַל עִם בְּנָיו כְּשִׁהְיוּ קְטַנִּים,
וְשָׁמַר אוֹתָם מְאֹד שְׂיִבְרְכוּ תַחֲלָה וְסוּף, וְדַבֵּר עִמָּהֶם בְּיִרְאַת שָׁמַיִם.

קמו אשר ד' א בנחל
ד' א.

בעזרת השם יתברך, מוצאי-שבת-קדש לסדר בלק ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה נגיעו ויחדפו אל ידי היקר לי
מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו
... נרו ואיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, וגדל שמחתי לשמע ממך, אין לשער
ואין לתאר כלל. מי יתן שתכתב לי בכל שבוע מכתב אחד, וממש
תחיני.

אודות אשר זכית לקרב כמה אנשים אליו יתברך, וחוזרים
בתשובה על-ידי שהפצת להם את הקונטרסים החדשים, אשריך
ואשרי חלקך! כי זה עקר תקון האדם — לקרב רחוקים; כי באמת
כפי גדל קלקול עוונותיו, איך יכולים לתקן?! כי ידוע דחובתו של
אדם וזכותו לעתיד לבוא תלוי לפי רב מצוות והעוונות שיש בידו,
דאם רב מצוות אזי הוא בגדר צדיק, ואם רב עוונות, אזי הוא בגדר
רשע, ועכשו כשאדם חטא כל-כף, איך יתקן?! אף ידוע, כפי מה
שאדם מתנהג במדותיו בעולם הזה, כמו-כן הוא מעורר כנגדו
למעלה בשרשים העליונים, אם דרכו להתנהג עם אנשים במדת
החסד והרחמים, הוא מעורר כנגדו למעלה את מדת הרחמים
והחסד, והקדוש-ברוך-הוא מרחם עליו, ואם, חס ושלום, הולך
במדת הדין עם בני-אדם, הקדוש-ברוך-הוא הולך עמו במדת הדין.

ועל-כן עלינו להרגיל את עצמנו להיות איש עושה טוב,
וללכת במדת החסד והרחמים. ועקר הרחמנות אמר רבנו ז"ל
(לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ז), לרחם על עם ישראל ולהשיבם
מעוונות, כי מי שידע את שרש נשמות ישראל, הוא יודע שהם
רחוקים מעוונות, וזה נעשה על-ידי הפצת ספרי רבנו ז"ל.

על-כן אני שמח מאד, שאתה עוסק להפיץ את הקונטרסים
החדשים, מי יתן שבכל יום לא יחסר לך מלהפיץ אפלו קונטרס
אחד, שבודאי תזכה על-ידי-זה לשוב בתשובה, ולתקן את מעשיך.

אָשֶׁר ז' ב בְּנַחַל קִמְז

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! לְחִזֵּק אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמּוֹ
יְתַבְרֵךְ, וְתִתְמִיד בְּדַבְרֵךְ זֶה, כִּי הַדְּבֹר שְׁמִדְבָּרִים אֵלָיו יְתַבְרֵךְ, זֶה
הַכְּלִי לְהַמְשִׁכַת רוּחַנִיּוֹת חַיִּית אֱלֻקוֹתוֹ יְתַבְרֵךְ בְּעוֹלָם, אֲשֶׁרִי מִי
שְׂזוּכָה לְהִתְמִיד לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתַבְרֵךְ, וְאִזּוּ רַב טוֹב הַגְּנוּז מִחֻפָּה עָלָיו.

מְאֹד מְאֹד רְצִיתִי, שְׁתַּכְתֵּב לִי בְּכֹל שָׁבוּעַ מִכְּתָב, וְתִהְיֶה בְּשָׁלוֹם
עִם אֲשֶׁתְּךָ, לְבַל תְּרִיבוּ, חֵס וְשָׁלוֹם, כִּי, תִּהְלֶה לְהֵשֵׁם יְתַבְרֵךְ, יֵשׁ
לְךָ אִשָּׁה כְּשֶׁרָה וְטוֹבָה, יַעֲזֹר לְךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁתַּעֲבֹר אֶת יְמֵי
הַרְיוֹנָה וְתוֹלִיד בְּנֵקֶל.

עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי אִשָּׁה בְּעֵת הַרְיוֹנָה וְעַבְרוּהָ סוּבְלַת הַרְבֵּה צְרוּת
וְיִסוּרִים, עַל-כֵּן רְאֵה לְהַקְלֵ עָלֶיךָ אֶת הַסָּבֵל, וְתִקְרָבָה וְתִנְחַמָּה
בְּדְבוּרֵי נַחֻמִּים, וְלֹא חֵס וְשָׁלוֹם תִּפְגֹּס בְּפּוֹחִים שֶׁל הַכֵּל, אֲשֶׁר זֶהוּ
עֵנֶשׂ גְּדוֹל מְאֹד.

הָיָה טוֹב מְאֹד, אִם אֲשֶׁתְּךָ תּוּכַל לוֹמַר שְׁמוֹת הַצְּדִיקִים בִּימֵי
עַבְרוּהָ, וְאִזּוּ הָאֹר וְהַזְּכוּת שֶׁל הַצְּדִיקִים יִמְשָׁךְ עַל הַנֶּלֶד, וְזִכּוֹתֶם תִּגְן
עָלָיו.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' ב.

בְּעֵזְרַת הַשֵּׁם יְתַבְרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֵר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שָׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיְקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגְן עָלֵינוּ
... גְּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחַת נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַ הַטוֹב מִמְּךָ,
אֵיךְ שְׂאַתָּה מְחִזֵּק אֶת עֲצָמְךָ.

מָה אִמַּר לְךָ! הַחַיִּים מְלֵאִים נְסִיווֹנוֹת, וְאֵי אֶפְשֶׁר לְעַבֵּר אוֹתָם,
כִּי אִם עַל-יְדֵי עֲצוֹת רַבָּנוּ ו"ל. תִּאֲמִין לִי, שְׂרְאוּי לָנוּ לְשִׁמְחָה וְלִרְקֹד

בְּכָל יוֹם, שְׁזָכֵנִי לְהִתְנַדֵּעַ וּלְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנֵי ו"ל, אֲשֶׁר אֵין לְמַעַלָּה מְדַבֵּר זֶה. מָה הֵינִי עוֹשִׂים בְּלִי רַבְּנֵי ו"ל, וּבְלִי עֲצוּתֵי הַקְּדוּשׁוֹת! ?

מָאד מָאד אֲבַקֵּשׁ אוֹתָךְ, שְׁתִּקְבַּע אֶת עֲצֻמָּךְ בְּלִמּוּד "לְקוּיטִי-מוֹהֲר"ן בְּכָל יוֹם, אֲשֶׁר רַבְּנֵי ו"ל הִבְטִיחֵנוּ, שֶׁהַסֵּפֶר הַזֶּה יִפְתַּח אֶת קַשְׁיֹת גִּידֵי לַבְּנוֹ, וְנִזְכֶּה לְהִיּוֹת בְּעַלְי תְּשׁוּבָה וּבְעַלְי הַשְּׂגָה — אִם נִתְמַיֵּד בְּסִפְרוֹ זֶה. עַל-כֵּן רְאֵה לְהִתְמַיֵּד בְּכָל יוֹם בְּ"לְקוּיטִי-מוֹהֲר"ן", כִּי עַקֵּר הַהִתְקַרְבוֹת אֶל רַבְּנֵי ו"ל הֵיא רַק עַל-יְדֵי לִמּוּד "לְקוּיטִי-מוֹהֲר"ן".

שָׁמַעְתִּי פַּעַם אַחַת מִהֶרֶב הַחֲסִיד ר' שְׁמוּאֵל הוֹרֹבִיץ, שֶׁסֵּפֶר לִי בְּהִיּוֹתִי בְּבֵיתוֹ בְּשָׁנַת תַּשְׁכ"ו, שֶׁהוּא הִתְקַרֵּב עַל-יְדֵי אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוּמְנוֹ ר' אֶלְטֵר בֶּן צִיּוֹן, שֶׁהִתְגַּוֵּר בְּצַפָּת, וְהָיָה עוֹבֵד הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ גְּדוֹל מָאד, וּמִתְמַיֵּד הֶרֶבָּה בְּ"לְקוּיטִי-מוֹהֲר"ן", וְהוּא קָרְבוֹ אֶל דַּעַת רַבְּנֵי ו"ל. וְר' אֶלְטֵר בֶּן צִיּוֹן הַזֶּה נָסַע פַּעַם רֵאשׁוֹנָה אֶל צִיּוֹנוֹ הַקְּדוּשׁ שֶׁל רַבְּנֵי ו"ל, וּכְשֶׁהִגִּיעַ לְשָׁם, אָמַר 'תְּקוּן-הַכֶּלֶלִּי' כַּנְהוּג, וְאַחֲרֵי-כֵן עָשָׂה הַשְׁתַּטְחוֹת וּדְרוֹי דְּבָרִים כַּנְהוּג, וּבְלִילָה לָן בְּעִיר אוּמָן, וְהִנֵּה רְאָה בְּחִלּוּמוֹ, שֶׁרַבְּנֵי ו"ל בָּא אֵלָיו, וּלְקַחוּ סְבִיב כְּתָפוֹ, וְאָמַר לוֹ בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: "יוֹנְגֶּעְרִמָּאן, ווִילְסְטוּ זַיִן מְקַרְבֵּי צוּ מִיר? לְעַרְן "לְקוּיטִי-מוֹהֲר"ן" [אַבְרָהָם, אִם אַתָּה רוֹצֵה לְהִיּוֹת מְקַרְבֵּי אֵלֵי — תִּלְמַד "לְקוּיטִי-מוֹהֲר"ן"]. וְנִתְעוֹרֵר בְּבִקּוּר בְּהִתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹלָה מָאד, וְהִלֵּךְ אֶל הֶרֶב הַחֲסִיד ר' יִשְׂרָאֵל קֶאֶרְדוּנְגֶּער, שֶׁהָיָה אָז בְּאוּמָן, וְסִפֵּר לוֹ אֶת הַחִלּוּם הַזֶּה, וְהִתְלַהֲבוּ מָאד מָאד לְהַדְפִּיס עוֹד פַּעַם אֶת הַ"לְקוּיטִי-מוֹהֲר"ן", כִּי לֹא הָיָה עוֹד בְּנִמְצָא.

עַל-כֵּן-פָּנִים רוֹאִים מִכָּל זֹאת דְּבוּרוֹ שֶׁל רַבְּנֵי ו"ל, שֶׁאָמַר: אִם אַתָּה רוֹצֵה לְהִיּוֹת מְקַרְבֵּי אֵלֵי, לְמַד "לְקוּיטִי-מוֹהֲר"ן".

עַל-כֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחִי! לְהִתְמַיֵּד מָאד בְּ"לְקוּיטִי-מוֹהֲר"ן", וְתַעֲשֶׂה בְּעֲצֻמָּךְ תְּפִלָּה מְכֹל תּוֹרָה שֶׁאַתָּה לוֹמֵד, אֲשֶׁר רַבְּנֵי ו"ל אָמַר, שְׁעוֹלִים מְזֵה שְׁעִשׂוּעִים גְּדוֹלִים לְמַעַלָּה, אֲשֶׁר עוֹד לֹא עָלוּ שְׁעִשׂוּעִים כְּאֵלוֹ, כְּמוֹ שְׁעִשׂוּשִׁים מִתּוֹרוֹתֵינוּ תְּפִלוֹת.

חֲמַדַּת לְבָבִי! אֲנִי מְאֹד מְאֹד שָׂמַח בְּעִבּוּדְתְּךָ עֲבוּדַת הַקֹּדֶשׁ, שְׂאֵתָה זֹכָה לְשִׁמְשׁ אֶת רַבְּנוּ ו'ל, בְּהַפְצַת מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה חוֹצָה, וְאֵתָה נוֹסֵעַ מְעִיר לְעִיר, וּמִיִּשׁוּב לְיִשׁוּב, וּמִכְפָּר לְכְפָר, וּמִקְבוּץ אֶל קְבוּץ, לְהַפְיִץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ו'ל, וְרֵאָה לְהִיּוֹת חֲזָק בְּזֶה מְאֹד מְאֹד, כִּי זֶה בְּכֻלּוֹ "מִתֵּן בְּסֵתֶר יְכֻפָּה אֶף" (מְשַׁלֵּי כֹא, יד), כִּי אֵתָה הוֹלֵךְ בְּסֵתֶר, וְנוֹתֵן לְאֶחָיו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל סִפְרֵי רַבְּנוּ ו'ל, אֲשֶׁר הֵמַתֵּן בְּסֵתֶר הַזֶּה, שְׂאֵתָה נוֹתֵן בְּהִסְתֵּר וּבְהִצְנֵעַ סִפְרֵי רַבְּנוּ ו'ל — יְכֻפָּה אֶף, שֶׁהִיא הַקְּלָפָה הַגּוֹרֵמַת לְאָדָם לְהִכְשֵׁל בַּפְּגָם הַבְּרִית (עֵיִן לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן פּג). עַל-כֵּן רֵאָה לְהִתְמִיד בְּהַפְצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ו'ל.

הִזֵּה טוֹב מְאֹד, שְׂתַלְּךָ גַם לְמוֹשָׁב פְּקִיעִין, מֵאַחַר שֶׁכָּבַר הַתְּחִלָּה לְהַפְיִץ שָׁם סִפְרֵי רַבְּנוּ ו'ל, רֵאָה מִפְּעַם לְפְעַם לְבַקֵּר שָׁם, וּלְהִבִּיא לָהֶם עוֹד סִפְרִים, וּמִי יִתֵּן שְׂתַזְכֶּה לַעֲשׂוֹת שָׁם שְׁעוֹר פְּעַם אַחַת בְּשָׁבוֹעַ, וְהַעוֹלָה עַל הַכֹּל — רֵאָה לְאַחַז בְּעִיר כְּרַמְיָאֵל. הַקְּדוּשָׁ-בְרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָנוּ, שִׁיְהִיָּה נַעֲשֶׂה שָׁם "הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ", חֲזָק וְאַמֵץ, כִּי ה' עִמָּךְ, גְּבוּר הַחֵיִל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' ג.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֵצַח נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמְאֹד שְׂמַחֲתִי לְשִׁמְעַ הַטוֹב מִמָּךְ, אֵיךְ שְׂאֵתָה מוֹסֵר בְּשֶׁשֶׁךְ לְהַפְיִץ סִפְרֵי רַבְּנוּ ו'ל.

מָה אִמַּר לְךָ, יְדִידִי הַיָּקָר! מֵאִז שְׂזַכֵּיתִי לְהִתְנוּדַע וּלְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ו'ל, נִכְנַס בִּי אוֹר וַחֲשֵׁק וַתְּשׁוּקָה עֲצוּמָה לְהַפְיִץ סִפְרֵי רַבְּנוּ ו'ל; כִּי כָּל הַתְּקַרְבוּתִי הִיָּתָה עַל-יְדֵי שְׂאָבִי מוֹרִי (שְׁלִיט"א) [זְכַר

צדיק וקדוש לברכה], הלך פעם ברחוב, ונגש אליו יהודי, ובקש אותו לצדקה, ונתן לו אז ספר "משיבת נפש", ואני הייתי עוד ילד קטן כבן שמונה שנים, ואבי מורי שם את הספר בארון הספרים, כי היה ספר קטן מאד עם אותיות שבורות, וכמעט שלא היו יכולים לקרא בו. וכך חלפו משך כמה שנים שהיה הספר מנח בין הספרים, ועברנו לגור מארץ ישראל לארצות-הברית, וגם בארצות-הברית עברנו כמה דורות, עד שנעשיתי כבן ט"ז, אזי מצאתי את הספר הקטן הזה בין הספרים, ולקחתי בכיסי, והתחלתי לקראו ברכבת, ועל-ידי-זה נתעוררתי מאד אליו יתברך, וזכיתי להתודע אל רבנו ז"ל, ונשתנתי לגמרי מהפך אל הפך. ואז נסכם בדעתי, אם ספר קטן שמוסרים לבן-אדם, יכול להפך את בעל בחירה לגמרי, על-כן גם אני מכרח להדפיס ולהפיץ את כל ספרי רבנו ז"ל ולהפיצם בכל קצווי תבל.

ובער לבי כך כמה שנים, עד שנזכיתי להתחמתן, ותכף-ומיד אחר החתנה קפצתי בעבודת הכלל, והתחלתי להדפיס ספרי רבנו ז"ל, וזכיתי להדפיס בשנה אחת שמונים וחמשה אלף ספרים: "לקוטי-מוהר"ן", "ספורי-מעשיות", "ספר-המדות", "שיחות-הר"ן", "חיי-מוהר"ן" וכו', כל ספרי רבנו ז"ל, והפצתיים ממש בפרוטות, ומאז ועד עכשו בוערת בי האש הקדושה של הפצת ספרי רבנו ז"ל בעולם.

ועל-כן אני מאד שמח, שגם אתה מוסר את נפשך בהפצת ספרי רבנו ז"ל. עליך לדעת, כי בזה תלוייה כל גאולתנו. ועל-כן אל תתרושל בזה, ובנדאי הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך להתחמתן בקרוב, אל תדאג, והעקר — ראה להתזיק ברבנו ז"ל.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

רבנו ז"ל זכה למדרגת יראה כזו, עד אשר תמיד היה רועד מרב אימה ויראה מפניו יתברך, וכשאחז את השלחן, כל השלחן

אֲשֶׁר ז' ד בְּנַחַל קנא

החל להתנועע, ותמיד היה רועד ברגליו מרב יראתו ואימה שהיתה עליו מפניו יתברך.

ז' ד.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל ידידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו ואיר ויזרח לנצח ונצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי.

מה אמר לך ידידי היקר! בודאי צרתך היא צרה גדולה מאד, כי אין לך צער פצערו של בחור, שקשה לו למצא את בת זוגו. אף-על-פי-כן עליך לדעת, כי אסור לדחק את השעה, ואף שלך כבר עברה השעה, עם כל זאת רחמיו יתברך מרבים על כל מעשיו, ואל תתיאש כלל.

העקר במציאת הזוג, אמרו חכמינו הקדושים (יבמות סג): נחות דרגא ונסיב איתתא; אדם צריך לשבר את גאותו, ולקחת אשה במדרגה אחת ירודה ממנו, כי הדרך כל בחור, שמחפש בחורה שתהיה משהו מיוחד, ועל-כן הוא מחפש ומבקש ואינו מוצא, והוא שוכח, שגם הוא צריך עוד תקון, וגם אצלו יש הרבה חסרונות. אבל אם יסתכל היטב על עצמו, וידע איך שהוא רחוק ממנו יתברך, ומה שעשה ופגם עד עכשו וכו', אז כבר לא יבחר כל-כך הרבה, רק יקח הזוג במדרגה אחת יותר פחותה ממנו, ואז לא קשה עוד למצא את הזוג. אף עקר קשי מציאת הזוג הוא, רק מחמת שכל אחד מחזיק את עצמו למה שמחזיק, והגאות עוצרת ממנו למצא את זוגו, ובפרט אם מחפש משהו מיוחד. ועל-כן צריך האדם לשמח במתנה שנתנו לו.

ובאמת צריכים להתחתן מפני שהקדוש-ברוך-הוא צנה אותנו

קנב אָשֶׁר ז' ה בַּנְחַל

בְּמִצְוֹת פְּרִיָּה וְרִבְיָה וְלִהְנִצֵּל מֵעֲבֻרוֹת, כִּי רִוַק בָּא לַיְדֵי עֲבָרָה, בְּפֶרֶט
בְּפָנֵם הַבְּרִית הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה. עַל־כֵּן צָרִיכִין לְהִתְחַתֵּן — כְּדֵי
לְהִנָּצֵל מֵעֲבֻרוֹת, וְכֹאֲשֶׁר יֵשִׁים דָּבָר זֶה בְּמַחְשְׁבָתוֹ, יִמָּצֵא תַכְף־וּמְיָד
אֶת זְוִיגוֹ.

וְהַעֲקָר לְרֵאוֹת תָּמִיד לְקַחַת לְמִטָּה מִמְדַּרְגָּתוֹ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אוֹדוֹת אַחוֹתֶךָ, הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יַעֲזֹר לָּהּ בְּרַפּוּאָה שְׁלֵמָה,
וְחַס וְשָׁלוֹם, שְׁלֵא תַעֲשֶׂה הַפְּלָה כְּצוּי הַרוֹפְאִים. לֹא יִקְרָה לָּהּ שׁוֹם
דָּבָר, בְּעִזְרוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ.

ז' ה.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר פְּנִחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה נִגְיַעוּ וַיְרַדְפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
... גֵּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצָּח נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ,
אֵיךְ שְׂאִתָּה מְחִזֵּק אֶת עֲצָמֶךָ, וּבְפֶרֶט מֵה שְׁעֵבֵר עָלֶיךָ כְּבָר מְנַעֲוִרֶיךָ,
שְׁנֹכְשֵׁלֶת בְּהוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, אֲשֶׁר הַחֲטָא הַזֶּה עוֹקֵר אֶת שְׁכָל
וְדַעַת הָאָדָם, עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה מְשָׁעַע מִמֶּשׁ, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, כִּי הַזָּרַע הוּא
בְּמַחַ, וּכְשֶׁמוֹצִיאִים אֶת הַזָּרַע לְבִטְלָה, אֲזִי נִתְיַבֵּשׁ הַמַּח וְנִתְקַלְקַל
הַדַּעַת, וְנַעֲשֶׂה מְשָׁעַע מִמֶּשׁ, הַשֵּׁם יִשְׁמְרֶךָ מֵעַתָּה.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי רַבְּנוּ ז"ל נִשְׁלַח אֶל זֶה הָעוֹלָם בְּדוֹרוֹתֵינוּ הָאֵלוּ,
דוֹר הַמְּבוּל וְדוֹר הַהַפְּלָגָה מִמֶּשׁ, אֲשֶׁר מִצַּד אֶחָד טְמֵאת הַנְּאוּף מְאֹד
נְפוּצָה בְּעוֹלָם, וּמִצַּד הַשְּׁנִי הַכְּפִירוֹת וְהָאִפִּיקוֹרְסוֹת נְפוּצִים בְּעוֹלָם,
לְהִצִּיל אֶת הָעוֹלָם, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוּכָה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְאִז
בּוֹדָאֵי יֵשׁ לוֹ תְּקוּנָה לְתַקֵּן הַכֹּל.

אָשֶׁר ז' ה בַּנְחָל קִנְג

רְאֵה, חֲמַדַּת לְכַבֵּי! לְהִיּוֹת שְׂמֵחַ מְאֹד וְטוֹב לֵב, כִּי עֲקֵר
הֶרְפוּאָה לְחוֹלָה נֶפֶשׁ הוּא שְׂמֵחָה, כִּי מֵה שְׂעוּבָר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד,
וּבִפְרֵט מִי שְׂפָכָר נִכְשֵׁל בְּפָגַם הַבְּרִית, הוּא הַמְּרִירוֹת וְהַדְּכָאוֹן
שְׁנִכְנְסוּ בְּתוֹךְ לְכַבוּ, וְזֶה עוֹקֵר אוֹתוֹ מִשְׁנֵי עוֹלָמוֹת. עַל-כֵּן רְאֵה
לְעִשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבַע עוֹלָם לְהִיּוֹת תָּמִיד שְׂמֵחַ, וּבִפְרֵט שְׂנִכִּית
לְהַתְחַזֵּן, וַיֵּשׁ לָךְ שְׁנֵי יְלָדִים, עֲלֶיךָ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה מְאֹד,
וּלְשִׂמְחַת אֶת אֲשֶׁתְּךָ וְאֶת הַיְלָדִים.

רְאֵה לְרַחֵם עַל עֲצָמְךָ לְשָׁמֵר מְאֹד אֶת בְּרִיאוֹת גּוּפְךָ, בְּאִפְּן
שִׂיחָה כְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ אֶת הַנְּשִׂמָה, וּבְיָדָי קַבֵּל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
אֶת תְּשׁוּבָתְךָ.

נָא וְנָא אֶל תִּשְׁכַּר מִשׁוּם דְּבָר, קַח אֶת הַכְּדוּרִים, זֶה לֹא נוֹרָא,
וְאֲדַרְבָּה, יִרְגִיעַ אֶת עֲצָבֶיךָ.

אֵךְ רְאֵה לִישׁוֹן, וְלֹא לְסַגֵּף אֶת עֲצָמְךָ בְּשָׁנָה, וְכֵן רְאֵה לְאָכֵל
וּלְשִׂתוֹת דִּיקָא, וְאֵל תְּסַגֵּף אֶת עֲצָמְךָ לֹא בְּאִכְלָה וּשְׂתִיָּה וְלֹא בְּשָׁנָה.

עֲקֵר תְּקוּנָךְ הוּא רַק שְׂמֵחָה, תְּהִיָּה תָּמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, כִּי
עֲקֵר תְּקוּן הַבְּרִית זֶהוּ רַק שְׂמֵחָה.

הַרְגֵּל אֶת עֲצָמְךָ לֹאמַר בְּכָל יוֹם יוֹם תְּהִלִּים, בְּאִפְּן שְׂתִזְכָּה
לְסִיִּים בְּכָל שָׁבוּעַ אֶת סֵפֶר הַתְּהִלִּים, וּמִלְבָּד זֹאת, תְּהִיָּה רְגִיל לֹאמַר
בְּכָל יוֹם אֶת הַתְּקוּן הַכְּלָלִי, שֶׁהוּא תְּקוּן לְפָגַם הַבְּרִית, שֶׁהֵם
הַעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְּהִלִּים. וַיִּוָּתֵר מִזֶּה אֵין לָךְ מֵה לְהַתְּבַלְבֵּל כָּלֵל,
וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׂתִיחָה לָךְ רְפוּאָה שְׁלֵמָה בְּרַמ"ח
אֵיבָרֶיךָ וְשִׁס"ה גִּידֶיךָ וּבְכָל טְפֵי דָמְךָ, וְתִזְכָּה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה,
כִּי עֲקֵר רְפוּאָתְךָ הוּא שְׂמֵחָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

קנר אָשֶׁר ז' ו - ז' ז בנחל
ז' ו.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה.

את מכתבך לנכון קבלתי.

ראי לחזק את עצמך בכל מיני אפנים להיות בשמחה — את
ובעלך.

ראי לשמח את בעלך בכל מיני אפנים שבעולם, כי עקר הטעם
שאינכם זוכים לזרע של קימא, זה רק מפאת העצבות והפחדים,
על-כן ראי להיות בשמחה עצומה.

ותזהרי להדליק לכבוד שבת-קדש שני גרות של חלב ושני
גרות של שמן זית, ובהדלקת הגרות ראי לבקש הרבה ממנו יתברך,
שתזכי להפקד בזרע של קימא.

אם תהיי חזקה בזה — לבקש בעת הדלקת הגרות, יעזר לך
הקדוש-ברוך-הוא שתזכי לפרי בטן, ותולידי בנים ובנות.

נא ונא לקיים את כל זה, והשם יתברך יעזר לכם שתפקדו
בפקדת ישועה — זה בנים ובנות.

המאחל לכם ישועה בקרוב...

ז' ז.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויךדפו אל ידידי היקר, שותה
מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר
ויזרח לגצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע הטוב ממך,

אִיךָ שְׁאַתָּה נוֹתֵן שְׁעוֹר בְּ"הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ" בְּעִיר אֲשֶׁדוּד, בֶּן יַעֲזֹר לְךָ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁתִּקְרַב רְחוּקִים, אֲשֶׁר זֶהוּ עֵקֶר הַתַּקּוּן עַל הָעֵבֶר, כַּאֲשֶׁר גָּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן יד), בְּסוּד (יְרֵמְיָה טו, י"ט): "אִם תּוֹצִיא יָקָר מִזּוּלָּל", יִקָּר אוֹתִיּוֹת קָר"י, עַל-יְדֵי שְׁמוּצִיאִים נְפֹשׁוֹת יְקָרוֹת מִזּוּלָּל, זִילוּתָא דְגִלוּתָא, עַל-יְדֵי-זֶה מִתְקַנִּים אֶת אֲשֶׁר קָלְקְלוּ בַּפְּגָם הַבְּרִית, שְׁמַבִּיא אֶת הָאָדָם לְכַפִּירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, לְחֹשֶׁב שֶׁהַכֹּל מִקְרָה, חֲלִילָה וְחֹס.

חֲמִדַת לְבָבִי! עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי פִרְנָסְתָּךְ תְּלוּיָה רַק בְּיָדוֹ יִתְבַרְךָ, וְעַל-כֵּן אֵל תִּדְאָג כָּלָל. אֵתָה רְאֵה לְבַקֵּשׁ בְּכָל יוֹם מִמְּנוֹ יִתְבַרְךָ, וְיוֹתֵר מִזֶּה אֵל תִּבְלָבֵל אֶת עֲצָמְךָ. וְהַעֲקֵר — רְאֵה לְבַטֵּל מִמֶּךָ כָּל הַפְּחָדִים.

עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי אֵין לְךָ אֶלָּא הַיּוֹם הַזֶּה, כַּאֲשֶׁר גָּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן פד), אֲשֶׁר אָדָם צָרִיךְ לְחַשֵּׁב רַק בַּיּוֹם הַזֶּה, וְאֵף שֶׁבְּכָל יוֹם וַיּוֹם יֵשׁ נְחֹשִׁים וְעַקְרָבִים הַמְּבַלְבְּלִים מִחֲשַׁבְתּוֹ, שְׁלֹא יִזְכֶּה לְרְאוֹת הַטּוֹב הַגָּנוּז בְּזֶה הַיּוֹם, רַק צוּעֵק — מִה יֵאָכֵל לְמַחֵר וּמִה קָרָה אֶתְמוֹל, אֵף בְּזֶה שְׁאָדָם יִלְךָ בְּדַרְךְ אֲהַבָּה, עַל-יְדֵי-זֶה יִבְטֵל אֶת הַמְּחִיצוֹת הַמְּחַשְׁיכוֹת מִמְּנוֹ אֶת אוֹר הַיּוֹם הַמְּאִיר בַּיּוֹם הַזֶּה דִּיקָא.

עַל-כֵּן הַרְגַּל אֶת עֲצָמְךָ לִילְךָ בְּדַרְךְ אֲהַבָּה, לְדַבֵּר עִם בְּנֵי בֵיתְךָ בְּדַרְךְ נַעֵם וְאֲהַבָּה, וְכֵן עִם כָּל מִי שְׁאַתָּה מְדַבֵּר, תְּדַבֵּר אִתּוֹ בְּצוּרָה יְפָה וְנִעִימָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְרַחֵב לְךָ מַחֵד, וְתִזְכֶּה לְהַגִּיעַ אֶל הַשְּׂגָה זוֹ, לְחַשֵּׁב שְׁאֵין לִי רַק הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵז דִּיקָא תִצְלִיחַ.

נָא וְנָא לֹא לְפַחַד כָּלָל, כִּי הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא גֹשֶׁר צַר מְאֹד, אָמַר רַבְּנוּ ז"ל, וְהַעֲקֵר שְׁלֹא יִפְחַד כָּלָל.

אוֹדוֹת כָּאֵב עֵינֶיךָ שְׁאַתָּה סוֹבֵל, יְכוּל לְהִיּוֹת שְׁאַתָּה צָרִיךְ מִסְפָּר אַחַר בְּמִשְׁקָפִים, עַל-כֵּן לְךָ אֵל רּוֹפֵא לְבָדֵק אוֹיְלֵי עֲלֵה הַמְּסָפֵר.

וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ, שְׁתִּזְכֶּה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וְתִשְׂמַח אֶת אֲשֶׁתְּךָ וְיִלְדֶיךָ, וְעַל-יְדֵי-זֶה הִיא תִזְכֶּה לְהַרְיוֹן קַל

קנו אשר ז' ח בנחל

וללידה קלה, פי השמחה עונרת לאשה לעבר הכל בנגל, על-פן צריכים לשמח את אשתו מאד מאד, ובכלל — בית שהוא שמח, השכינה שרויה בתוכו.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' ח.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל ידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע הטוב מך.

חמדת לבי! העקר צריכים לברח מכל מיני מחלוקות וסכסוכים, ולבלי להתבלבל משום דבר, פי בהכרח שיהיה כך כמו שאתה רואה, פי הצדיק האמת הדבוק בו יתברך, הוא מעמיד תלמידים יקרים, אשר גם הם דבקים בו יתברך, והוא ממשיך פרנסה ושפע בעולם, אף המקטרגים יודעים זאת, ומשגיחים עליו היטב, ואינם מניחים לו להוריד את השפע, והקדוש-ברוך-הוא נותן בלב צדיק אחר להחזיק עליו במחלקת, כדי לכסותו ושיוכל להוריד השפע (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן פח). על-פן ראה, אהובי, אחי היקר! לא לבלבל את עצמך משום מחלקת, עליך רק לדבק את עצמך בו יתברך, ולדבר עמו יתברך, להמשיך חיות אלקותו עליך ועל כל עם ישראל.

מה טוב ומה נעים, אם תהיה רגיל לילה פעם בשבוע לעיר פרמיאל, ותתן שם שעור ברבים, ותגלה ותפרסם את אמתת מציאותו יתברך, אשר אין עוד דבר גדול מזה אצלו יתברך — קשמקרים את בניו אליו.

חזק ואמץ להפיץ את הספרים הקדושים, והקדוש-ברוך-הוא

אֲשֶׁר ז' ט בְּנַחַל קִנּוּ

יִשְׁפִיעַ עֲלֶיךָ שְׁפַע גְּדוֹל בְּפִרְנָסָה, וְתִזְכֶּה לְשֵׁלֶם אֶת כָּל חוּבוֹתֶיךָ
בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, עַד שֶׁתְּהִיָּה נְעֻשָׁה כְּלִי לְהִמְשֶׁכֶת הַשְּׁפַע.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

רַבְּנוּ ו"ל רָצָה מְאֹד מְאֹד, שִׁיְהִיָּה לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמָנוּ כָּל הַיּוֹם
הַתְּבוֹדְדוֹת, וַיִּלְכוּ כָּל הַיּוֹם עִם רְצוֹנוֹת וְכִסּוּפִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וְכוּ',
וּמוֹתֵרְנֵת ו"ל הַתְּפָאָר, שְׁלוֹ יֵשׁ תְּלַמִּידִים כְּאֵלוֹ, שְׁבוֹעֲרִים כָּל הַיּוֹם
אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּתוֹרָה וּבְתַפְלָה. כִּי תְלַמִּידוֹ הָיָה תָּמִיד נוֹהֵמִים כְּאַרְיֹת
בִּיעֲרוֹת.

ז' ט.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר פְּנַחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֶה מִיָּמֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
... גֵּרוֹ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצַח נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וּמְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַ הַטוֹב מִמֶּךָ,
אֵיךְ שְׂאַתָּה מְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה.

תֵּאֱמִין לִי יְדֵי הַיָּקָר! אֲשֶׁר עָקַר הַחֲסֵרוֹנוֹת שְׂבָאִים לְאָדָם, הֵם
רַק מַחֲמַת הַשְּׂבִינָה, כִּי עַל-יְדֵי שְׂחֻטָּא וּבְפִרְט בְּפִגְמֵי הַבְּרִית,
עַל-יְדֵי-זֶה נִפְלוּ מִמֶּנּוּ נְצוּצוֹת, וְנִחְסַר מֵהַשְּׂבִינָה. וְהַתְּקוּן — גְּלָה
לָנוּ רַבְּנוּ ו"ל, עַל-יְדֵי שְׂמִשְׁמַח אֶת עֲצָמוּ בְּאַלְקִיו, שְׂאָז נִשְׁלְמוּ כָּל
הַחֲסֵרוֹנוֹת מֵהַשְּׂבִינָה, וְנִתְעַלּוּ כָּל הַנְּצוּצוֹת (עֵין לְקוּטֵי-מוֹתֵרֵן, חֶלֶק א',
סִימָן צ'), בְּסוּד "אֲנֹכִי אֲשִׁמַּח בֵּה'", עַל-יְדֵי-זֶה "יִתְמוּ חֲטָאִים מִן
הָאָרֶץ", וַיְהִיּוּ נִשְׁלָמִים כָּל הַחֲטָאִים שֶׁהֵם הַחֲסֵרוֹנוֹת, שְׂיִתְמַלֵּא מֵהַ
שְׂחֻטָּר.

וְעַל-כֵּן מֵאַחַר שְׂאַתָּה יוֹדַע אֶת פְּגַמֶיךָ הַמְרַבִּים, עֲלֶיךָ לְהַתְּעַסֵּק
בְּתַקּוּנָךְ. וְעָקַר תְּקוּנָךְ — לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, לְשִׁמְחַת אֶת אֲשֶׁתְּךָ,

קנח אָשׁר ז' י בַּנְּחָל

וּלְשִׁמְחָה אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, וְהַשְׂמֵחָה תִּרְחִיב אֶת מִחָךְ, שֶׁתִּזְכֶּה לְדַבֵּר
אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי הַדְּבוּרִים תִּזְכֶּה לְהַשְׁלִים וּלְתַקֵּן אֶת מִחָךְ
הַפְּגוּם.

נָא וְנָא לְעֶסֶק בְּהַפְצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וְזֶה יָבִיא לָךְ גַּם פְּרֻנְסָה
בְּגִשְׁמִיּוֹת.

רְאֵה לְשָׁלֵם עַל כָּל הַסִּפְרִים שְׂאֵתָה לְזִקְחָה, וְהִיָּתֵר תִּקַּח בְּעֵבֹר
פְּרֻנְסַת בֵּיתְךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

רְאֵה לְכַתֵּב לִי, וְאֲז אֶכְתֹּב לָךְ.

ז' י.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל תְּלַמִּידֵי הַיֵּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנְּחָל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
... גֵּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצֵחַ נֹצְחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, אֲשֶׁר מְאֹד חִפְּיָתִי לוֹ לְשִׁמְעַע הַטּוֹב
מִמֶּךָ, וּבְחִסְדּוֹ יִתְבָּרֵךְ קִבְּלָתִיו.

וְהִנֵּה אֹדוֹת בִּיאָתְךָ לְכָאן, לְדַעֲתִי, טוֹב מִכָּל הַבְּחִינּוֹת שֶׁתִּשְׂאַר
שָׁם, שְׂבֵאֲפֵן הִנֵּה תִתְעַלֶּה יוֹתֵר בְּלִמּוּד. כִּי אִף אֶחָד לֹא יִבְלָבֵל אוֹתְךָ,
וְתוֹכֵל לְלַמֵּד בְּעִיּוֹן רַב, בְּלִי שׁוּם בְּלִבּוּלִים וְקִנְאוֹת, שְׁנֵאוֹת וּטְרָדוֹת
וְכו'.

עֲלִיךָ לְדַעֲתָה, כִּי עָקֵר שְׁלֵמוֹת לִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הוּא לְלַמֵּד
עִם הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא בְּיַחַד, הִינּוּ כִּי צָרִיךְ לְזַכֵּר בְּעֵת לִמּוּדוֹ אֶת
נוֹתֵן הַתּוֹרָה, וְלֹא לְהַפְרִיד, חֵס וְשָׁלוֹם, אֶת הַתּוֹרָה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ,
שְׂאֵז הַתּוֹרָה תֵּאִיר לָךְ מְאֹד.

כי עֲלִיף לְנֶעֱת, אֲשֶׁר כָּל דְּבוּר וְדְבוּר, וְכָל אוֹת וְאוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, יֵשׁ בְּזֶה עוֹלָמוֹת, נְשָׁמוֹת וְאַלְקוֹת, וְעוֹלָיִם וּמְתִיחָדִים וּמְתַקְשָׁרִים לְמַעַלָּה בְּשֵׁרֶשׁ. וְכִשְׁלוֹמְדִים בְּהַכְנָעָה וּבְכַטּוּל מִמֶּשׁ, בְּאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל גְּדוּלָּה, לְאַהֲבַת אֶפְלוֹ אֶת הַפְּחוּתִים, אֲזִי עוֹלָיִם עַד שֶׁרֵשׁ הַתּוֹרָה, וְהַתּוֹרָה מְאִירָה לוֹ, וְאֲזִי כְּשִׁזְזוּכָה לְחִדּוּשׁ חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה, רוֹאִים אֶת רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ שֶׁבְּתוֹךְ חֲדוּשָׁיו.

עַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! לְהַתְּבוּדָה הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְּבַרֵךְ, וְאַל תִּנְיַח אֶת הַהַתְּבוּדוֹת, וְכֵן תִּתְמִיד הַרְבֵּה בְּ"לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן" כְּפִי שֶׁהַזְּהִרְתִּיךָ, כִּי אִם תִּנְיַח אֶת הַהַתְּבוּדוֹת וְאֶת הַ"לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן", אֲזִי בְּמִשְׁךָ הַזְּמַן תִּפְרִיד, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אֶת הַתּוֹרָה מִמֶּנּוּ יִתְּבַרֵךְ, וְתִהְיֶה בְּכָלֵל מִפְּרִיד אֲלוֹף, שֶׁמִּפְּרִיד אֲלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם.

כִּי אֲנִי רוֹאָה בְּתוֹךְ הַחֲדוּשִׁים שֶׁלְּךָ, שֶׁחָסַר שֶׁם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הֵינּוּ עִם כָּל בְּקִיאוֹתָיִךְ שֶׁכַּחַת מִהַבּוֹרָא יִתְּבַרֵךְ שְׁמוֹ, וְאַף פָּעַם לֹא כִּתְבַתְּ שְׁמוֹ יִתְּבַרֵךְ, וְזֶה מְרָאָה, כִּי נִתְקַרְרַת מִשֶּׁרֶשֶׁךָ.

עַל-כֵּן רָאָה לְהַכְנִיס בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֲזִי תִזְכֶּה לְהַתְּיַחַד בְּשֵׁרֵשׁ הַתּוֹרָה.

אוֹדוֹת הַסִּיּוּם שֶׁסִּימַתָּ, שֶׁהַתּוֹרָה לֹא בְּשִׁמִּים הִיא, וְלֹא מְבִיאִים הַלְּכָה מְאוּתָהּ שִׁיטָּה, כָּל זֶה טְעוּת, כִּי הַשֵּׁד הוּא נִבְרָא, וְהוּא רוּחַ בְּלֹא גוּף, וְכִמוֹ-כֵן מְלֶאכֶּה הוּא נִשְׁמָה בְּלֹא גוּף, וְגַם הוּא נִבְרָא, אֲךָ הַשֵּׁד הוּא מְצַד הַטְּמָאָה, וְהַמְּלֶאכֶּה הוּא מְצַד הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹכָא (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ה'), אֲבָל שְׁנֵיהֶם נִקְרָאִים נִבְרָאִים, אֲבָל בְּשִׁמִּים זֶה רַק מִפִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֶצְמוֹ, וְזֶה "לֹא בְּשִׁמִּים" הוּא מִפִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֶצְמוֹ, וְאִינּוּ עֲנִין כָּלֵל לְמִלְאָכִים אוֹ לְשִׁדִּים, אֲשֶׁר הֵם בְּעֶצְמָם נִבְרָאִים, וְעַל-כֵּן לְדַעְתִּי טְעִיתָ.

חָבַל מְאֹד שֶׁיִּתְקַרַר הַנֶּעֱם וְהָאוֹר וְהָעֲרֻבוֹת וְהַחִיּוֹת וְהַדְּבָקוֹת בּוֹ יִתְּבַרֵךְ, שֶׁקִּבְּלַתָּ בְּ"הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ".

רָאָה לוֹמַר בְּכָל לֵילָה תִּקּוֹן תְּצוּת, וְתִכְפֶּה הַרְבֵּה לְפָנָיו יִתְּבַרֵךְ, שֶׁיִּפְתַּח אֶת מַחְךָ, וְתִזְכֶּה לְהַשִּׁיג רוּחַנִיּוֹת אֲלֵקוֹת שֶׁבְּתוֹךְ הַתּוֹרָה.

קס אָשֶׁר ז' יא בנחל

הַכֹּפֶל הַדָּבָר, לְדַעְתִּי, תִּשָּׂאֵר בַּמְקוֹמָךְ עוֹד מְשֻׁף זְמַן, בְּאִפְּן שֶׁתִּתְעַלֶּה יוֹתֵר בַּתּוֹרָה.

הַדּוֹרֶשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' יא.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה.

אֵת מִכְתָּבְךָ קִבַּלְתִּי, וְאֲנִי מְאֹד מְצֻטְעָר בְּמֵה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ.

עָלֶיךָ לְדַעַת כִּי כָּל הַבְּעִיָּה שֵׁשׁ לָךְ, זֶה רַק מִפְּנֵי שֶׁאֵת חֲפִצָּה לְהַגִּיעַ לְשִׁלְמוֹת, וּכְשֶׁאֵת רוֹאֵה שֶׁאֵינְךָ יְכוּלָּה לַעֲשׂוֹת דְּבָר בְּשִׁלְמוֹת — אֵת רוּגְזוֹת, וּמִזָּה אֵת בְּכַעַס וְצוּעָקָת עַל הַיְלָדִים, וְזֶה מְכַנִּיס אוֹתְךָ בְּמַתַּח, עַד שֶׁאֵת שׁוֹכַחַת לְגַמְרֵי מְעַבְדוֹת הַבֵּית, וְהַכֹּל בָּא לָךְ בְּכַבְדוֹת, וְהַסּוּף הוּא, שֶׁאֵת מוֹצִיאָה אֵת הַכַּעַס וְהַמְרִירוֹת עַל בְּעָלֶיךָ, וּמִזָּה נִתְהוּהָ הַמַּחְלָקָת בְּבֵיתְכֶם וְכו'.

על-בֵּן רְאִי מֵהַיּוֹם לְשִׁפְחַ מִיּוֹם הָאֲתָמוּל וּמִיּוֹם הַמָּחָר, אֵין לָךְ רַק הַיּוֹם הַזֶּה, וּבַיּוֹם הַזֶּה תִּקְבְּלִי עַל עֲצָמְךָ לֹא לְכַעַס וְלֹא לְהַתְעַצְבֵּן בְּשׁוֹם אִפְּן שֶׁבְּעוֹלָם, אֲפִלּוּ הַיְלֵד יִתְפָּרַע — אַל תִּכִּי אוֹתוֹ, רַק תִּלְכִּי בְּדַרְךְ אַהֲבָה וְנֵעַם עִם הַיְלָדִים, וְתִשְׂרִי לָהֶם שִׁירִים, וְתִפְעִילִי אֵת הַטִּיפִּי שֶׁיִּשְׁמְעוּ שִׁירֵי שְׁמִחָה.

רְאִי לֹא לַעֲשׂוֹת אֵת עֲבוֹדוֹת הַבֵּית בְּפַעַם אַחַת, רַק כְּמוֹ שְׂרָשֶׁרֶת, טַבַּעַת בְּתוֹךְ טַבַּעַת, טַבַּעַת בְּתוֹךְ טַבַּעַת, כֶּף גַּעֲשִׂית שְׂרָשֶׁרֶת, כְּמוֹ-כֵן בַּבֵּית לְהִתְחִיל עִם עֲבוֹדָה אַחַת וּלְגַמְרָהּ, וְאַחֲרֵי-כֵן עֲבוֹדָה שְׁנִיָּה, וְאַחֲרֵי-כֵן עֲבוֹדָה שְׁלִישִׁית, וְלֹא לְרִצּוֹת לַעֲשׂוֹת הַכֹּל בְּפַעַם אַחַת, אֲזוֹ תִּרְאִי אֵיךְ יֵשׁ לָךְ עוֹד הַרְבֵּה זְמַן לְנוּחַ, וּלְשַׁחַק עִם הַיְלָדִים.

אֲשֶׁר ז' יב בְּנַחַל קסא

רְאֵי לְקַבֵּל תְּמִיד אֶת בְּעֵלְךָ בְּסִבָּר פְּנִים יְפוֹת וּבְנֵעַם, וְאִז
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר, שְׂתַהַיֶּה לְכֶם פְּרִנְסָה בְּשִׁפְעַ.

גַּא וְנָא לְשַׁכַּח אֶת הָעֶבֶר וְלֹא לְזַכֵּר אֶת הָעֵתִיד, אֵינן לָךְ רַק הַיּוֹם
הַזֶּה, כִּי כָל הָאֲתָמוֹלִים וְהַמְחֻרְתִּים עוֹקְרִים אֶת הָאָדָם מִלְחָשֶׁב
מִחֲשָׁבָה מִיִּשְׁבָּת, וְאִם תִּלְכִּי בְּאִפְּן זֶה — תִּצְלִיחִי בְּחַיִּים.

אָסוּר לָךְ לְהִתְאַמֵּץ בְּתַפְלוּת, תִּגִּידִי בְּכָל יוֹם בְּרִכּוֹת הַתּוֹרָה
וּבְרִכּוֹת וּקְרִיאַת שְׁמַע וְשִׁמוּנָה-עֲשֶׂרָה וְלֹא יוֹתֵר.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׂתַתְּרַחֵב דַּעְתְּךָ, וְתִזְכְּרִי לְשִׁלוֹם-
בֵּית אֲמִתִּי, וּלְגַדֵּל אֶת הַבָּנִים בְּנִקְלָה.

הַמֵּאֲחֵל הַצְּלָחָה בְּכָל הָעֲנֻנָּיִם...

ז' יב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר פְּנַחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַשּׁוֹתָה מִימִי
הַנַּחַל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח
לְנִצָּח וְנִצָּחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלִיתִי, וְאֲנִי מְצַטְעֵר מְאֹד עַל מַה שֶּׁעוֹבֵר
עָלֶיךָ בְּבֵית.

הָיָה טוֹב מְאֹד, שְׂתַהַיֶּה רְגִיל לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן,
חֲלָק ב', סִימָן פ"ז, וְלוֹמֵר עַל זֶה הַתְּפִלָּה מְלִקוּטֵי-תְּפִלוֹת, חֲלָק ב',
סִימָן מ"ד. וּבַתּוֹרָה הַזֹּאת מְדַבֵּר רַבֵּנוּ ז"ל, אֵיךְ זוֹכִים שְׂיִתְּהֶפֶךְ רְצוּנָה
שֶׁל הָאִשָּׁה אֶל בְּעָלָהּ.

הַעֲקֹר רְאֵה לְהַרְגִיל אֶת עֲצֻמָּךְ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וְזֶה יִכְנִיס בְּךָ
בְּטַחֲוֹן עֲצָמִי, שֶׁלֹּא לְפַחַד כָּל-כֶּךָ מֵאֲשַׁתְּךָ, זֶה לֹא הֵרֵךְ שֶׁל גִּבֹּר,
שְׂיִפְחַד מֵאֲשֶׁתוֹ כִּיִּלְד הַמִּפְחַד מֵאִמוֹ.

קסב אשר ז' יג בנחל

תראה לדבר הרבה עמו יתברך, ותתמיד בדבר זה מאד, וזה יכניס בך בטחון חזק, שלא תפחד משום בריה, כמו שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות בטחון, סימן א'): מי שיש לו בטחון, אין לו שום פחד. וכן פתוב (ישעיה יב): "אבטח ולא אפחד"; מי שיש לו בטחון, אינו מתירא משום בריה שבעולם. וההתבודדות מכניסה באדם בטחון חזק שיהיה עצמאי.

בענין השמות, אילו שמות לתת לילדים, צריך להזהר בזה מאד מאד, כי זו אחריות גדולה, ואסור להתערב בדברים כאלה. איכשהו, ראה להתחזק בכל מה שעובר, והשם יתברך בודאי לא יעזב אותך.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ראה לכתב לי בכל שבוע מכתב, ואז אכתב לך.

הרב החסיד ר' מיכל, נכד מוהרנ"ת ז"ל התבטא: הכפה שלי אינה נחה על ראשי בלי מקנה, דאס קאפל האלט זיך גישט אויף מיין קאפ אן מקנה.

ז' יג.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה.

את מכתבך לנכון קבלתי, ואני מצטער מאד על הסכסוכים שיש ביניכם.

עליך לדעת, כי רב רבם של הסכסוכים אצל זוג צעיר נגרמים על-ידי ההורים, פעם ההורים שלו מדברים על ההורים שלה, ופעם ההורים שלה מדברים על ההורים שלו. ועל-כן על בני הזוג לא לשים לב אל אלו הדבורים, כי אין זוג צעיר, שלא יהיה ריב בין

אָשֶׁר ז' יד בְּנַחַל קֶסֶג

ההורים, וְזֶה דְבַר טְבֵעֵי מָאד, וְאִדְרָבָה, כְּשֶׁאֵין רִיב, זֶה דְבַר יוֹצֵא מִן הַכֶּלֶל.

על-כֵּן, לְדַעַתִּי, אֵל תְּשִׁימוּ לֵב אֶל הַמְּרִיבוֹת שֵׁישׁ בֵּין הַהוֹרִים, אַתֶּם תַּחֲיוּ בְּיַחַד בְּאַהֲבָה גְּדוּלָה, וּתְכַבְּדוּ אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי, וְתִשְׁתַּדְּלוּ לְהַבִּין זֶה אֶת זֶה, וְאִז תִּצְלִיחוּ בַחַיִּים.

אודות לְקִנּוֹת דִּיךָ, בּוֹדָאִי יוֹתֵר טוֹב לְקִנּוֹת דִּיךָ מִלְּשִׁלֵּם שְׂכִירוֹת, שְׂאִז הוֹלְכוֹת הַמַּעוֹת אֶל הָרוּחַ. אֲבָל אֵיךְ לְקִנּוֹת, וְעַל-יְדֵי מָה לְקִנּוֹת, וְאִיפֹה לְקִנּוֹת וְכוּ' וְכוּ', בְּזֶה אַתֶּם צְרִיכִים לְהִסְתַּדֵּר בִּינֵיכֶם דִּיקָא, וְלֹא לְעַרְב אֶת הַהוֹרִים בְּאַמְצֵע.

עֲלִיךְ לְדַעַת, כִּי זוּג צָעִיר הַיּוֹצֵא מִהַחֲפָה מִתְחִיל לְחַיּוֹת חַיִּים חֲדָשִׁים לְגַמְרִי. סוּף כֹּל סוּף שְׁנֵי עוֹלָמוֹת, שֶׁהֵיוּ עַד עַכְשָׁו מְפָרְדִים בְּתַכְלִית הַפְּרוּד, וְעַתָּה מִתְחַבְּרִים וּמְתִיחְדִים, וְהֵם שְׁנֵי הַפְּכִים לְגַמְרִי, עַל-כֵּן בִּהְתַּחֲלָה הַכֹּל הוֹלֵךְ קָשָׁה מְאֹד מְאֹד, אֲבָל אִם מִשְׁתַּדְּלִים בְּכָל מִינֵי אַפְגִּים אֲזִי מִצְלִיחִים.

על-כֵּן רְאוּ לְהִשְׁתַּדֵּל מְאֹד, שֶׁתְּהִיָּה הַבְּנָה בִּינֵיכֶם וְשָׁלוֹם אַמְתִּי, וְאִז תִּצְלִיחוּ דִרְכְּכֶם.

תֹּאמֶר לְאִשְׁתְּךָ, שֶׁתְּכַתֵּב לִי מִכְּתָב בְּפִרְטִיּוֹת כֹּל מָה שֶׁמַּעִיק לָהּ, וְכֵן גַּם אַתָּה תְּכַתֵּב לִי בְּפִרְטִיּוֹת, אֲבָל רַק בְּשָׁלוֹם וְלֹא בְּרִיב.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר שָׁמוּ שָׁלוֹם, יְשִׁים שָׁלוֹם בִּינֵיכֶם, וְתִבְנוּ בֵּית נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל, וְתוֹלִידוֹ בָּנִים וּבָנוֹת, אָמֵן!

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם...

ז' יד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אִז לְיוֹם שְׁנֵי לְסִדֵּר פִּנְחָס ה'תשמ"ה.

שָׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל כָּלִיּוֹת אֲנָשִׁי

שְׁלוֹמֵנו הַיְקָרִים, "חֲסִידֵי בְרֶסֶלֶב", תְּלִמִּידֵי "הַיְכָל-הַקֹּדֶשׁ", הַיְנִי"ה עֲלֵיהֶם יִשְׂרָה שְׂכִינָתוֹ תָּמִיד.

אחי ורעי היקרים! תהלה להשם יתברך, שאנחנו זוכים להתקבץ יחד ולדבר מרבנו ז"ל, כל זמן שאדם נמצא בזה העולם בגוף הגשמי והחמרי, איננו יודע להעריך מה זה לדבר מרבנו ז"ל. המתנה הכי יפה שהקדוש-ברוך-הוא שלח לנו העולם מיום בריאת העולם — היא: נשמת רבנו ז"ל! עוד לא הייתה נשמה שתבין את נבוכות הנפש כרבנו נחמן מברסלב זי"ע. בודאי יש אנשים שיתוכחו על זה, ויאמרו: מה פתאם?! אבל אלו שעברו בחיים צרות ויסורים ומרירות, הרפתקאות ועגמת נפש, סבל וצער ושאר משברים בחיים, הם יעידו, שעוד לא הייתה בזה העולם נשמה שתבין אותם כנשמת רבנו נחמן מברסלב זי"ע. הנשמה הזו היא מתנה שהקדוש-ברוך-הוא שתל בדור האחרון הזה לפני הגאולה. רבנו ז"ל אמר, שהוא מכין את הכלים למשיח צדקנו. נמצא, שמי שהולך עכשו עם העצות של רבנו ז"ל, הוא כבר ממשיך על עצמו את האור של משיח צדקנו. רבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ב'): חרבו של משיח תהיה תפלה; כיצד יכבש משיח צדקנו את העולם? על-ידי תפלה. הוא יחדיר בעם ישראל אמתת מציאותו יתברך, שכלם ירגישו שהקדוש-ברוך-הוא נמצא ואין בלעדיו נמצא, ולכן ברגע שיתברר לאדם, שאין בלעדיו יתברך כלל, אזי יברח אל הקדוש-ברוך-הוא, וידבר אליו יתברך. שזו נקראת 'התבודדות', תפלת המשיח, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פג): למה נקרא משיח? על שם משיח אלמים, כי כך כלנו אלמים, ומהי המשמעות בזה? הלא אנו מדברים ומפטפטים, וכן פתיב: ומותר האדם מן הבהמה — הדבור, בהמה אינה מדברת, ואדם מדבר, ומה זאת אומרת שכלם אלמים? אלא אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס'): יש בני אדם שישנים את מיהם, אפלו שלומדים ומתפללים, הכל בחינת שנה ותרדמה; כל החיים שיש לאדם כשבעים שנה, הם כחלום אחד גדול. מספרים חכמינו הקדושים על חוני המעגל (תענית כג.), שישן שבעים שנה,

וּכְשֶׁנִּתְעוֹרֵר שְׂאֵל: וּמִי אֵיכָא דְנִיִּים שְׁבָעִים שָׁנִין? אֵיךְ יְכוּלִים לִישַׁן שְׁבָעִים שָׁנָה?! מְסֻבֵּיר רַבְּנֵי וַיִּל: מַהִי מְשֻׁמְעוֹת הַשָּׁנָה? אֲלֵא אִם אָדָם אֵינּוּ חוֹשֵׁב מִהֶקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵינּוּ מְכַנִּים בְּדַעְתּוֹ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְדָבָר גְּדוֹל וְדָבָר קָטָן אֵינּוּ נַעֲשֶׂה מַעֲצָמוֹ, אֲלֵא בְּהַשְׁגַּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן, וְחוֹשֵׁב שֵׁישׁ פֶּה טַבֵּעַ, מְקַרָּה וּמְזֹל, זֶה נִקְרָא שֶׁהַמַּחִין שְׁלוֹ יִשְׁנִים, וְהוּא שְׂרוּי בַשָּׁנָה עֲמֻקָּה, כִּי אֵינְנוּ קוֹלֵט שֶׁהַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָה. מֵהֵיכָן, אִם-כֵּן, בָּא דָבָר כְּזֶה, שֶׁאָדָם מְסֻתּוֹכֵב בְּזֶה הָעוֹלָם, עוֹסֵק בְּעַסְקִים, עוֹבֵד וּפּוֹעֵל, אֲבָל הוּא יִישַׁן? בְּרַגַע שְׁאֵינּוּ מְכַנִּים בְּדַעְתּוֹ, שֶׁהֶקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא וְאֵין בְּלַעֲדָיו נִמְצָא — זֶה נִקְרָאת שָׁנָה. וְלִהְפֹךְ — תִּכְף־וּמִיד כִּשְׁאָדָם יוֹדֵעַ שֶׁהַכֹּל מִהֶקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֵין מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, דָּבָר גְּדוֹל וְדָבָר קָטָן אֵינּוּ נַעֲשֶׂה מַעֲצָמוֹ אֲלֵא בְּהַשְׁגַּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן, זֶה נִקְרָאת הַתְּעוֹרְרוֹת מִהַשָּׁנָה.

שְׁבָעִים שָׁנָה אָדָם נִמְצָא בְּזֶה הָעוֹלָם וְחוֹלָם חִלּוּמוֹת. וְאֵנְחָנוּ עֲדִים, שְׁבָעַת הַשָּׁנָה יֵשׁ לְעַתִּים חִלּוּמוֹת נְעִימִים: הִנֵּה אֲנִי אִישׁ מְצֻלִיחַ, יֵשׁ לִי מִפְּעַל גְּדוֹל, וְתַחֲתֵי מְאוֹת פּוֹעֲלִים, וְלִי מִשְׁאִיּוֹת עֲנֻקִיּוֹת, וּמְבִיאִים וּמוֹלִיכִים סְחוֹרוֹת, וְהַעֲסֵק מְשֻׁשְׁגַּ מְאֹד וְכוּ'. אֶחָד שׁוֹטֵר בְּמַקְצוּעוֹ, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁהוּא לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, וּמִתְעַלֵּל בְּכַנְיָ-אָדָם וְכוּ' וְכוּ'. וְלִהְפֹךְ — יִשְׁנֵם הַחוֹלְמִים חִלּוּמוֹת שְׁחוֹרִים, שֶׁהֵם בְּעֲלֵי חוֹבוֹת, שְׁבוּרִים וְרְצוּצִים, וּמְשֻׁפְּלִים אוֹתָם וּמְכִים אוֹתָם, וּמְשֻׁלְיָכִים אוֹתָם לְקֶרֶן וְנוֹי, וְהִנֵּה מִתְּעוֹרְרִים מִהַשָּׁנָה וְרוֹאִים שֶׁהַכֹּל חִלוּם. וּבְעַת הַחִלוּם הָיוּ בְּטוּחִים שְׂזוֹ מְצִיאוֹת מִמֶּשׁ, וְהִנֵּה הַתְּפַכְּחוֹ וְחֻשִׁים הִקְלָה, כִּי אֵין זֶה אֶמֶת. וְכֵן לְגַבִּי אֵלוֹ שְׁחוֹלְמִים חִלּוּמוֹת נְעִימִים, לְפִתַע מִתְּעוֹרְרִים מִהַשָּׁנָה, וּמְגַלִּים שֶׁהַכֹּל הִיָּה חִלוּם, וְחִזְרוּ לְמְצִיאוֹת הָעֲגוּמָה שֶׁהֵם שְׂרוּיִים בָּהּ.

דוֹד הַמְּלֶךְ אוֹמֵר: מַה יְהִיָּה בְּעַת הַגְּאֻלָּה? "בְּשׁוּב הַיְיָ" צִיּוֹן הֵינּוּ כְּחוֹלְמִים" וְגו' (תְּהִלִּים קכׁ, א), כְּשֶׁתְּהִיָּה הַגְּאֻלָּה נִתְעוֹרֵר מִהַשָּׁנָה הַעֲמֻקָּה וְנִהְיָה שְׂמֵחִים, וְאֶפְלוּ הַגּוֹיִים יִסְתְּכְּלוּ עֲלֵינוּ. אוֹמֵר רַבְּנֵי וַיִּל (לְקוּטִי-מוֹהֲרָן, חֶלֶק ב', סִימָן סא): הַשְׁבָּעִים שָׁנָה שֶׁל הָאָדָם הֵם כְּרַבֵּעַ שְׁעָה פּוֹרְחִים חוֹלְפִים, הִנֵּה הוּא פֶּה וְהִנֵּה הוּא כְּפָר שֵׁם.

אָדָם חַי חַיִּים מְרוֹרִים, קָשִׁים חַיָּו וּמְרִים כְּלַעֲנָה, כָּל אֶחָד כְּפִי
 בְּחִינָתוֹ, אֵין אָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם שְׁלֵא יִבְכֶּה, שְׁלֵא יִתְלוֹנֵן, אֶפְלוּ
 הַעֲשִׂירִים הַגְּדוֹלִים בְּיוֹתֵר, בָּאִים לְבַקֵּשׁ מֵהֶם צְדָקָה, וּמֵה בְּפִיָּהֶם:
 "הָאֵינְךָ יוֹדֵעַ שְׁעֵתָה הַזְּמַנִּים קָשִׁים, יֵשׁ קְצוּצִים, מְפֹטְרִים עוֹבְדִים,
 אֵינִי יָכוֹל לָתֵת בְּעֵת כְּזֹאת". אֲנָשִׁים בּוֹכִים וּמְבַכִּים אֶת מֶר גּוֹרְלָם,
 וַיִּשְׁנֵם אֲנָשִׁים מְסַפְּנִים סוֹבְלֵי חֲלָאִים רָעִים, יִשְׁנֵם רִוְקִים וְרִוְקוֹת
 שֶׁהִתְבַּגְּרוּ, וּמֶר לָהֶם מָאֵד, כִּי אֵין עוֹד מְרִירוֹת כְּמִרְרוֹתָם, וּכְמֵאֲמָרָם
 ז"ל (יְבָמוֹת ג.ו): כָּל יְהוּדֵי שְׁאֵין לוֹ אִשָּׁה שְׂרוּי בְּלֵא חוּמָה, בְּלֵא
 שְׂמֻחָה, בְּלֵא טוֹבָה וְכוּ'; וְהֵם עוֹבְרִים עוֹנוֹת, כְּמוֹבָא בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ
 ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ז'): אֵין יְסוּרִים בְּלֵא עוֹן (שְׁבַת נה.),
 מֵה הֵם יְסוּרִים? כְּשֵׁיִשׁ בָּהֶם עוֹנוֹת, אִם אָדָם חוּטֵא, יֵשׁ לוֹ יְסוּרִים
 גְּדוֹלִים, אִם אֵינוֹ חוּטֵא — אֵינוֹ סוֹבֵל יְסוּרִים. אִם-כֵּן יִשְׁנֵם רִוְקִים
 וְרִוְקוֹת הַמְּסוֹתוֹבְבִים שְׂבוּרִים וְרְצוּצִים, אֵינֶם מוֹצְאִים זְוִיגָם, וּבוֹרְרִים
 וּבוֹרְרִים. יִשְׁנֵם שֶׁהִתְחַתְּנוּ, אֲבָל אֵין לָהֶם שְׁלוֹם-בֵּית, וְרָכִים
 וּמִתְקוּטִיטִים, וְהַבֵּית כְּגִיּהֲנוּם מִמֶּשׁ. יֵשׁ אֲנָשִׁים שְׁאֵין לָהֶם יְלָדִים,
 אֲשֶׁר אוֹמְרִים חֲכַמֵּינוּ הַקְּדוֹשִׁים (נְדָרִים סד:), שְׁמִי שְׁלֵא זָכָה לְהַפְקֵד
 בְּזֶרַע שֶׁל קְיָמָא חָשׁוּב כְּמַת, אֵיזָה צַעַר וְעֲגָמַת נִפְשׁ יֵשׁ לָהֶם! ?
 וַיִּשְׁנֵם כְּאֵלוֹ שְׂזֵכָה אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עִם הַרְבֵּה יְלָדִים,
 וּבְמִקּוֹם לְהִיּוֹת בְּשְׂמֻחָה, שֶׁקָּבְלוּ כָּל-כֶּף הַרְבֵּה מִתְּנוּת מֵאֲתוֹ יִתְבַּרַךְ,
 הֵם מְקַלְלִים יוֹם הַלְדָתָם, וְהֵם בְּצַעַר רַב, וְאֵין לָהֶם גַּחַת כְּלָל.
 וְאִם-כֵּן כָּל הָעוֹלָם מְלֵא יְסוּרִים, כְּמוֹבָא בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-
 מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן קיט), שְׁאֵין מְצִיאוֹת שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה, כְּנִרְאָה שְׂפָה
 זֶה הַגִּיּוֹהֲנוּם, כְּפִי הַצָּרוֹת שְׁעוֹבְרוֹת עַל בְּנֵי-אָדָם. וּמֵהֵיכֵן זֶה נוֹבֵעַ?
 מִבְּחִינַת שְׁנָה, כְּשֶׁהַמַּחֲיִן שֶׁל הָאָדָם יִשְׁנִים, וְאֵין מְפִירִים אֶת
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הַכֹּל בְּחִינַת תְּרַדְמָה, עוֹבְרִים אֶת הַשְּׂבָעִים שְׁנָה
 כְּחִלוּם אֶחָד עֲמַק, עַד שֶׁבָּא מְלֶאךְ הַמָּוֶת וְנוֹטֵל אֶת הַנְּשָׁמָה, וְאֵז
 מִתְעוֹרְרִים מֵהַשְּׁנָה, אֲבָל אֵז כְּבָר מֵאֲחַר מִדְּאִי.

רַבֵּנוּ ז"ל אוֹמֵר, שֶׁהַצְּדִיק הָאֲמֵת הוּא מְעוֹרֵר מֵהַשְּׁנָה. וּמֵאֵין
 יוֹדְעִים שְׁאֵנוּ נִתְעוֹרְרָנוּ מֵהַשְּׁנָה, אוֹ שְׂמָא עֲדִין אָנוּ שְׂרוּיִים בְּתַרְדְּמָה
 עֲמַקָּה? מְסַבִּיר רַבֵּנוּ ז"ל, אִם אָדָם מְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא

בְּשֵׁפֶת הָאֵם שְׁלוֹ, זוֹ נִקְרָאת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה. אֲבָל אִם אָדָם בְּחִינַת אֵלִים שְׂאִינוּ מְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, סִימָן שֶׁהַמַּחִין שְׁלוֹ יִשְׁנִים. אִף שֶׁהוּא יָכוֹל לְדַבֵּר עִם חֲבֵרָיו, עִם אִשְׁתּוֹ, עִם יְלָדָיו, אֲבָל הוּא אֵלִים, כִּי אִם אָדָם אֵינוֹ מְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא — הוּא בְּחִינַת אֵלִים. אָדָם צָרִיף לְהַגִּיעַ לְמַדְרָגָה כְּזוֹ, שְׂיַדַע שֶׁכָּל הָעוֹלָם כְּלוּ זֶה אֱלֻקוֹת, מֵה שְׂרוּאָה — זֶהוּ דְמִיּוֹן אֶחָד גָּדוֹל, רוּאָה דוּמָם — זֶה לְבוּשׁ לְגַבֵּי אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר — הַכֹּל לְבוּשׁ לְגַבֵּי אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, הַכֹּל זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֹּל, כְּשֶׁאָדָם מַגִּיעַ לְמַדְרָגָה כְּזוֹ, כְּמוֹ שְׂאוּמֵר רַבְּנוֹ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן א'): כְּשֶׁאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי מִסְתַּכֵּל עַל הַשֶּׁכֶל שֵׁישׁ בְּכָל דְּבָר, הֵינּוּ עַל הַחַיּוֹת אֱלֻקוֹת הַמַּחֲיָה כֹּל דְּבָר, אִז אִז אִז לֹ, שְׂזוֹ מַדְרַגַת הַצְּדִיקִים, שְׂנֵאָמֵר עֲלֵיהֶם (מִשְׁלֵי ד, יח): "וְאֵרַח צְדִיקִים כְּאוֹר נִגְהָ הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נִכוּן הַיּוֹם", הֵיכֵן שֶׁהוֹלְכִים יוֹדְעִים שֵׁישׁ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמְבַקְשִׁים מִמֶּנּוּ כֹּל צְרִכֵיהֶם, וְהֵם אִף פַּעַם אֵינָם עֲצוּבִים, עוֹבְרִים עֲלֵיהֶם יִסּוּרִים, רוּדְפִים אוֹתָם, מְדַבְּרִים עֲלֵיהֶם, רוּצִים לְעַצְרָם, מְקַלְלִים אוֹתָם, מְבַזִּים אוֹתָם, אִף אֵינָם שְׂמִים לֵב לְכָל זֶה, הֵם יוֹדְעִים שֶׁהַכֹּל מִשְׁחָק גָּדוֹל, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא וְאֵין בְּלַעֲדָיו נִמְצָא בְּתוֹךְ כֹּל פְּרָט מִפְּרִטֵי הַבְּרִיאָה, הֵם שׁוֹמְעִים מִכָּל הַדְּבָרִים אֵת קוֹל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹבָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנוֹ ז"ל (שִׂיחוֹת-הַר"ן, סִימָן נב), שֶׁמְכַל הַדְּבָרִים צוֹעֵק כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ שְׂקוּרָא אֵלָיו: בּוֹא תַחֲזֹר אֵלַי. וְאוּמֵר רַבְּנוֹ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן נד), שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְצַמֵּם עֲצָמוֹ מֵאֵין סוּף עַד אֵין תְּכֵלֶת, וְשׁוֹלַח רְמִזִּים לְאָדָם לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו. אָדָם צָרִיף לְדַעַת, שֶׁכָּל מֵה שְׂשׁוֹמֵעַ, כֹּל מֵה שֶׁמְדַבֵּר, כֹּל אֲשֶׁר רוּאָה וְעוֹשֶׂה, שֵׁם גְּנוּז הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִם יִטָּה אֲזַנּוֹ וְיִפְקַח עֵינָיו, יִרְאָה וְיִשְׁמַע אֱלֻקוֹת. וְזוֹ הַמַּדְרָגָה הִכִּי עֲלִיוֹנָה. וְאִז כְּשֶׁבָא אָדָם, וּמְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, הוּא כְּבָר אֵינוֹ לְבַד, וְהוּא כֹּל-כָּף שְׂמַח, שְׂמַתְחִזֵּק וּמְחִזֵּק אֲחֵרִים.

וְלָכֵן הַמַּתְנֶה הַיָּפֵה בְּיוֹתֵר שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁלַח לְעַם יִשְׂרָאֵל — נִשְׁמַת רַבְּנוֹ נַחְמָן מִבְּרִסְלָב זי"ע, שֶׁהוּא הִכִּין כְּלִים לְמִשִּׁיחַ צְדִקְנוֹ, וְכֵן מִשִּׁיחַ יְכַבֵּשׁ אֵת הָעוֹלָם, שְׂיַחֲדִיר בְּעַם יִשְׂרָאֵל

קסח אָשֶׁר ז' יד בַּנְחָל

אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכֵן בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, עַד שְׁאַפְלוּ אַמוֹת הָעוֹלָם יַחְזִיר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּה יא, ט): "כִּי מְלֹאָה הָאָרֶץ דְּעָה [לְדַעַת] אֶת הַנִּי"ה". וְלִכֵּן נֶאֱמַר (צְפַנְיָה ג, ט): "כִּי אֲז אֶהְפֶּה אֶל עַמִּים שְׁפָה בְרוּרָה לְקִרְא כָלֶם בְּשֵׁם ה'", כָּלֶם יִדְבְּרוּ אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

וּמָה קוֹרָה הַיּוֹם? הַוּרְגִים וְרוֹצְחִים אֶת הַבְּרִיּוֹת, אֲנָשִׁים הֵם חַיּוֹת בְּדַמוֹת אָדָם. וְכֵמוֹ שֶׁאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל, שְׁמִי שְׁאִינוּ מְכִיר אֶת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, הוּא חִיָּה בְּדַמוֹת אָדָם, בְּרַגַע שְׁאָדָם הוֹלֵךְ לְהַרְג אֶת הַזּוּלָת, הוּא חִיָּה טוֹרְפֶת, נֶעְדָר כָּל שְׂכָל וְדַעַת. אָדָם מְטִיל בְּרַחוּב, וְבֹא כְּנִגְדּוֹ כְּלָב וְקוֹפֵץ עָלָיו, וְאִם יִשְׁאַל אֶת הַכְּלָב: מָה אַתָּה רוֹצֵה מִמֶּנִּי, מָה עֲשִׂיתִי לָךְ, לָמָּה אַתָּה נוֹבֵחַ עָלַי וְכוּ'?! וְהַכְּלָב בְּאַחַת: נוֹבֵחַ וְנוֹבֵחַ, וְרוֹצֵה לְנַשֵּׁף אֶת הָאָדָם, כִּי כְּלָב נוֹתֵר כְּלָב. כְּמוֹ-כֵן אָדָם שֶׁמְדַבֵּר עַל הַזּוּלָת, אָדָם שֶׁרוֹצֵה רַק אֶת הָרַע שֶׁל הַזּוּלָת, הוּא בְּחִינַת כְּלָב נוֹשֵׁף.

וּמוֹבָא מְצַדִּיקִים, שְׁעַל כָּל כְּלָב יֵשׁ רוּחַ טְמֵאָה, וְלִכֵּן יִלְדִים שְׁנוּלְדוּ בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה, וְהוֹרִיָּהם שְׁמָרוּ טְהוֹרַת הַמִּשְׁפָּחָה בְּשִׁלְמוֹת, יִלְדִים כְּאֵלוֹ מְפַחְדִים מְכָלָב. וּבְדַרְךָ כָּלֶל כְּשֶׁמְבִיאִים כְּלָב בֵּין יִלְדֵי יִשְׂרָאֵל הַחַרְדִים לְדַבֵּר ה', הַיִּלְדִים יִבְרָחוּ וַיִּפְחָדוּ, וּמִדּוּעַ? כִּי עַל כְּלָב יֵשׁ רוּחַ טְמֵאָה, מִזֶּה נוֹבֵעַ, שְׁיִלְדִים שְׁנוּלְדוּ בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה, אֵינָם יְכוּלִים לְסַבֵּל כְּלָב. וְלִהְפֶּה — אֵלוֹ שְׁמַגְדִּילִים כְּלָבִים וְחַיִּים אַתָּם, וְהַכְּלָב אֶצְלָם חֵלֵק מִהַבִּיט, וְנוֹתָנִים לוֹ לְאַכֵּל בְּאוֹתוֹ שְׁלֶחֶן, וְנַח עַל הַסִּפָּה כְּאֶחָד מִבְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה, סִימָן שְׁאֵלוֹ מִסְכָּנִים טְמֵאִים וּמְטֵמְאִים, אֵינָם שׁוֹמְרִים טְהוֹרַת הַמִּשְׁפָּחָה, וְאֵינָם טוֹבִים יוֹתֵר מִכְּלָבָם, וְחַיִּיהֶם כְּחַיִּי כְּלָב מִמֶּשׁ. וְלִכֵּן כְּשֶׁהֵם בָּאִים עִם הַכְּלָב בֵּין הַחַרְדִים לְדַבֵּר ה', אֵינָם מְבִינִים לָמָּה מִתְפַּחְדִים מֵהֶם, כִּי קִדְשָׁה וְטְמֵאָה אֵינָם מִתְעַרְבִים, אֹר וְחֶשֶׁף אֵינָם מִתְעַרְבִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרַאשִׁית א, ד): "לְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֶשֶׁף", יֵשׁ הַבְּדִלָּה מִחֻלָּט בֵּין טוֹב וְרַע.

וְלִכֵּן אִם רוֹאִים שֶׁאֶחָד נוֹבֵחַ עַל הַזּוּלָת וְחֶפֶץ לְנַשֵּׁכוֹ, וּמְדַבֵּר

עָלְיוּ כָּל דְּבַר רָע, צָרִיכִים לִידַע שְׁאֵינָנוּ אֶלָּא כְּלָב. וְכֵן מְצִינוּ, שְׁאָמַר אַבְרָהָם אֲבִינוּ לְאַבְיִמֶלֶךְ (בְּרֵאשִׁית כ, יא): "כִּי אֲמַרְתִּי רַק אֵין יִרְאֵת אֱלֹקִים בְּמָקוֹם הַזֶּה וְהִרְגוּנִי עַל דְּבַר אֲשֶׁר־י; מֵהֵיכֵן בָּא שְׁאָדָם הוֹרֵג אֶת הַשָּׁנִי וּמִכָּה אוֹתוֹ? כִּי אֵין בּוֹ יִרְאֵת אֱלֹקִים, אֲזִי נַעֲשֶׂה הַפֶּקֶר.

וְכָל שְׁפָן שְׁאֵנָחֵנוּ רוֹאִים פְּרָאֵי אָדָם, שְׁאֵין לָהֶם שׁוֹם שְׁמָץ רַחֲמָנוּת — לֹא לְאֲנָשִׁים, לֹא לְנָשִׁים וְלֹא לְטוֹר, הֵרִי הֵם חַיּוֹת בְּדַמוֹת אָדָם. וְכִמוֹ שְׁאָדָם לֹא יִכְנַס לְגַב אֲרִיּוֹת, כִּף לֹא יִתְכַן שְׁיָגוֹר עִם רוֹצְחִים, וְכִמְאֲמָרָם ו"ל (יְבָמוֹת קיג:): אֵין אָדָם דָּר עִם נַחֵשׁ בְּכַפִּיפָה אַחַת; וְלָכֵן כְּשִׁיבּוֹא מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, שְׁאֲזוּ יִהְיֶה הַשְּׁלוֹם הָאֲמֵתִי, הַחַיּוֹת טוֹרְפוֹת יַחֲיוּ עִם הַבְּהֵמוֹת, "וְגַר זָאֵב עִם כְּבֶשׂ וְנֹמֵר עִם גְּדִי יִרְבֹּץ" (יִשְׁעַיָּה יא, ו), כִּי מְשִׁיחַ יַחֲדִיר בְּכֻלָּם אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכָּת, וַיַּעֲוֹרֵר אֶת כָּלָם לִידַע שֶׁהַכֹּל זֶה אֱלֹקוֹת, אֲזִי אֶפְלוּ חַיּוֹת יַחֲיוּ בְּשְׁלוֹם זֶה עִם זֶה, וּמִכָּל שְׁפָן שְׁיִהְיֶה שְׁלוֹם בֵּין בְּנֵי־אָדָם.

אֵיךְ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם אֲמֵתִי? רַק כְּשִׁמְחָדִירִים אֶת הַשֵּׁם יַתְבַּרְךָ בְּתוֹךְ הַחַיִּים, כְּשִׁאֵין הַשֵּׁם יַתְבַּרְךָ — אֵין נִקְרָא שְׁלוֹם, אֶלָּא מְלַכְדָּת, הוּא מְדַבֵּר שְׁלוֹם, אֶבֶל תַּחַת מְעִילוֹ יֵשׁ לוֹ סִפִּין לְדַקֵּר אוֹתָךְ, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁבַת י): שְׁלוֹם זֶה הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שְׁלוֹם. אוֹמֵר רַבֵּנוּ ו"ל (לְקוּטִי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ג): כְּכֹל שְׁאָדָם רוֹצֵה יוֹתֵר לְהַתְקַרֵּב לְהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, יוֹתֵר שְׁלוֹם נִכְנָס בּוֹ, יֵשׁ לוֹ שְׁלוֹם עִם הַבּוֹרָא יַתְבַּרְךָ, יֵשׁ לוֹ שְׁלוֹם עִם בְּנֵי־אָדָם, וַיֵּשׁ לוֹ שְׁלוֹם עִם עֲצָמוֹ.

אָנוּ רוֹאִים בְּמַצִּיאוֹת, שָׂרֵב בְּנֵי־אָדָם אֵינָם מְשָׁלִימִים עִם גּוֹרְלָם, זֶה נִקְרָא שְׁאֵין שְׁלוֹם בְּעֲצָמוֹתָם, כְּמוֹ שְׁאוּמֵר דָּוִד הַמֶּלֶךְ (תְּהִלִּים לח, ד): "אֵין שְׁלוֹם בְּעֲצָמֵי מִפְּנֵי חַטָּאתִי", אֵינָם מוֹכְנִים לְהַשְׁלִים עִם עֲצָמָם, עִם הַצָּרָה שְׁנֹכַפְתָּה עֲלֵיהֶם וְכוּ', אָדָם מְתַבּוֹנֵן עַל עֲצָמוֹ בְּמַרְאֵה, וְחוֹשֵׁב אִם הִיָּה אִפִּי אַחֵר, הִיָּיתִי נִרְאָה טוֹב יוֹתֵר וְכוּ', אֵינּוּ מְשָׁלִים עִם הַמַּרְאֵה שֶׁלוֹ עִם חֲזוֹתוֹ וְכוּ', וְנִסְכָּם בְּדַעְתּוֹ לַעֲשׂוֹת נְתוּחַ, וְהֵנָּה הַנְּתוּחַ לֹא הַצְּלִיחַ, וְהַרּוּפָא קִלְקַל יוֹתֵר, וְנַעֲשֶׂה מְכַעֵר

יותר, מהיכן זה נובע? כי אדם אינו מרצה מעצמו, אינו משלים עם עצמו, אכל אם אדם שלם עם גורלו, הוא השמח ביותר.

ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לד), שאדם צריך להיות שמח בחלקו, כי לכל אחד יש נקדה אשר אין בחברו, אף אחד אינו יכול לקחת נקדתו, וצריך לקשר את עצמו עם הנקדה השייכת לו בעת הזאת. "ראה להיות בשמחה", ואם תשאל: "אכל איך אוכל לשמח עם הנקדה שלי? הלא אני פגום, וריק ופוחז וכו' וכו', ואף שחזרתי בתשובה, אכל אני זכר את עבריי וכו'." אף בכל זאת עליך לשמח, שעם כל עברך זכית לעזוב הכל ולשוב בתשובה". או אדם יש לו קשיות על הקדוש-ברוך-הוא: למה רודפים אותי שונאים, מה עשיתי וכו'?! או למה רוצחים שרצחו נשמות קדושות מעם ישראל, אינם חסרים דבר, למה רשעים ארורים, עמלקים, שטבחו בנשמות ישראל — מצליחים וטוב להם? אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן נב): אשרי אדם שאין לו קשיות על הקדוש-ברוך-הוא, ויודע שכל אשר השם יתברך עושה, זה למעלה מהשגתנו ומבינתנו, ואיננו יכולים להבין.

מאין בא שאדם מלא קשיות עליו יתברך? מגאונה, הלא אני החכם הכי גדול, ואיך לא אבין את דרכי המקום ברוך הוא, ומזה בא שיוצא מדעתו. הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע אמר, שכל שגעון המשגעים נובע רק מגאונה וכו', ולכן או שמשתגעים, או שכוֹפְרִים בעקר. אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן עד): יש אנשים שעמלים כל חייהם לעקר את האמונה מהם, ואינם מצליחים, כי הנשמה זו האמונה, ואף שמגיעים להפירה נגד האמונה, פתאם מנענעת אותם הנשמה — אולי בכל זאת יש הקדוש-ברוך-הוא, ששוב עמלים לעקר את האמונה, אכל אין עוזר להם, כי עם ישראל הם חלק אלוך ממעל.

ולכן עלינו לידע שאנחנו כלום. וזה מה שהצדיק האמת מתדיר בנו, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן עב), מה מקבלים מהצדיק? שפלות. שאדם ידע שהוא כלום, אז הוא יודע

שֶׁהוּא מְקַרֵב לְצַדִּיק. מִדּוּעַ יִשְׁנֶם כָּל-כֶּף הַרְבֵּה מְרִיבוֹת בֵּין הַבְּרִיּוֹת?
כִּי כָל אֶחָד רוֹצֵה לְהַתְנַשֵּׂא עַל הַזּוּלָּת, וּבִבְאֻמַּת — "מָה אַתָּה? הֲלֹא
הַיּוֹם אַתָּה כָּאֵן וּלְמַחֵר בְּקֶבֶר!"

וְכָל זֶה בָּא מִחֲמַת שְׂאֵדִים יִשָּׁן, מֵחוּ בַתְּרַדְמָה, אָבֵל אִם יִזְכֶּה
לְהִתְקַרֵב לְרַבְּנוּ נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב זי"ע — יִתְעוֹרֵר מֵהַשְּׁנָה, וּלְפַתֵּעַ
יִשִּׁיר שִׁירוֹת וְתִשְׁבַּחוֹת לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, יֵאָהֵב אֶת עֲצָמוֹ, אֶת הַסּוּבְבִים
אוֹתוֹ, וְהַכֵּל יִלְךְ לוֹ כְּשׁוֹרֵה, וְיִהְיֶה מְאֹשֵׁר בְּיוֹתֵר. אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל
(לְקוּטֵי-מִוֶּהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ד'): אֲהַב"ה גִּימְטְרִיָּה אַחַד, מִי שֶׁמִּחֲזִיק
בְּאַחֲדוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא אוֹהֵב אֶת כָּל־ם — אֶת עֲצָמוֹ, אֶת הַבְּרִיּוֹת
וְאֶת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וּמִקְדִּים שְׁלוֹם לְכָל אֶחָד. מְסַפְּרִים חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים (בְּרִכּוֹת יג.) עַל רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן זַבְדִּי, שֶׁמְעוֹלָם לֹא הִקְדִּימוֹ
אָדָם שְׁלוֹם, אֲפִלּוֹ נְכָרִי בְּשׁוֹק. וְכֵן עָלֵינוּ לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ זוֹ — לְאַהֲבֵה
אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְאֶת עֲצָמָנוּ. אֲשֶׁר זֹאת מִחֲדִיר
בְּנוּ רַבְּנוּ ז"ל. וְעַל-כֵּן עָלֵינוּ לְחַזֵּר הַרְבֵּה עַל תּוֹרוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת, וְעַל
הַמְּאֻמְרִים וְהַשִּׁיחוֹת שְׁלוֹ, וְזֶה כְּבָר מֵיטִיב עִם הַנְּשֻׁמָּה. כִּי זֹאת עָלֵינוּ
לְזַכֵּר — אֶת זְכוּתֵנוּ, לְמִי אָנוּ מְקַרְבִּים! וּבְמִקּוֹם לְחַפֵּשׂ מוֹמִים
וְחִסְרוֹנוֹת בְּזוּלָּת, נִשְׁמַח בְּשִׂמְחָה אֵין סוֹפִית. מָה אַתְּכֶם?! תִּרְאוּ
אֵיזָה עוֹלָם יָפֵה נָתַן לָנוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הַכֵּל זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת
זֶה הַכֵּל, רְאוּ לַתָּן תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, וְלָמָּה לְרִיב
וְלְהִתְקוּטֵט, חֵס וְשְׁלוֹם?! הֲלֹא גִדְמִים בְּזֶה לְכָל־בַּיִם שׁוֹטִים,
שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁבַת קנח.): לֵית עֲנִיָּא כְּכֻלְבָּא; צְרִיף
לְבָרַח מִמִּחְלָקָת, וְלַחֲיוֹת בְּאַהֲבָה וּבְאַחֲוָה זֶה עִם זֶה, וְלֹא לְדַבֵּר אִישׁ
עַל רֵעֵהוּ, וְלַרְחֹק מִלְּשׁוֹן הָרַע, רְכִילוֹת וְלִיצְנוּת, אֲשֶׁר זֶה כָּל־כְּלִי
הַתְּקַשְׁרָת, שֶׁכָּל הַיּוֹם נוֹבְחִים לְדַבֵּר נֶגֶד כָּל הַקְּדוֹשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל,
וּמוֹצִיאִים שֵׁם רַע עַל בְּנֵי-אָדָם, וּמְכַפִּישִׁים שְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל אַנְשִׁים,
וְכָל דְּבוּרֵיהֶם לִיצְנוּת אַחַת גְּדוּלָּה וּכְזוּבִים קָשִׁים וְהַבְּלִי הַבְּלִים,
וְאַנְשִׁים, לְדַאֲבוּנָנוּ, הַשׁוֹמְעִים דְּבָרֵיהֶם, קוֹנִים אֶת הַדְּבוּרִים,
וּמְסַבְּנִים אֵינֶם שְׂמִים לֵב לְשִׁטְפַת מַח שְׁעוֹשִׁים לָהֶם.

עַל-כֵּן אֲשֶׁרֵינוּ מֵה טוֹב חֲלָקָנוּ, וּמֵה נְעִים גּוֹרְלָנוּ, שְׂזַכֵּינוּ
לְהִתְקַרֵב לְרַבְּנוּ נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב זי"ע, הִבֵּה נְפָרְסֶם לְמוֹדוֹ לְכָל הָעוֹלָם

כלו, הָבָה נְשָׁלִים זֶה עִם זֶה, הָבָה נִחְדָּל לְנִבְחַח זֶה עַל זֶה, הֲלֹא כָּל אֱלוֹ הַרְיָקִים וּפְחוּזִים, שְׁמָצִיקִים וּמְצָרִים לְזוּלָּת, שְׁגוֹרְמִים לוֹ עוֹל, וּמוֹצִיאִים עָלָיו שָׁם רַע, אֵינָם שְׁמִים עַל לֵב, שְׁגָם סוּפָם יִגִיעַ, וְכַמְאָמֵר הַתְּנַא הַקְּדוּשׁ (אָבוֹת א, ז): "וְאֵל תִּתְיַאֵשׁ מִן הַפְּרָעָנוֹת", אֵל תִּחְשַׁב שְׁתַּמִּיד תִּהְיֶה לְמַעַלָּה, אֲלֵא גַם סוּפוֹ שֶׁל הַרְשָׁע יָבוֹא, וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (עֵין חֲלִין פט): "כִּי אַתֶּם הַמַּעֲט" — שְׁמַמְעִיטִים עֲצַמְכֶם. וְכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יְבָמוֹת עט): רַחֲמָנִים, בִּישָׁנִים וְגוֹמְלֵי חֲסָדִים — אֱלוֹ הַסִּימָנִים שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל; אִם רוֹאִים יְהוּדֵי מְרַחֵם עַל הַזּוּלָּת, סִימָן שֶׁהוּא יְהוּדֵי קְדוּשׁ, אִם רוֹאִים יְהוּדֵי הַמִּתְבַּיֵּשׁ לְגַנֵּב וְלַגְזוֹל וְלַעֲשׂוֹת עוֹל לְזוּלָּת, סִימָן שֶׁהוּא יְהוּדֵי טָהוֹר, אִם רוֹאִים יְהוּדֵי שְׂרַחֲוֹק מַעֲזוּרָה לְזוּלָּת, וְעוֹד מְשִׁיב לוֹ רָעָה תַּחַת טוֹבָה, סִימָן שְׁאֵינָנוּ יְהוּדֵי קְדוּשׁ. כִּי יְהוּדִים קְדוּשִׁים וּטְהוֹרִים יָרְבוּ בְּאַחֲדוּת וְאַהֲבָה בִּינֵיהֶם, וְיִסִּירוּ אֶת כָּל מִינֵי הַגּוֹזְעָנוֹת מִקְרָבָם, כִּי כָּלנוּ יְהוּדִים בְּנֵי הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, הַמַּאֲמִינִים בְּאֱלֹקִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם, "בְּנִים אַתֶּם לַהֲוִי"ה אֱלֹקֵיכֶם" (דְּבָרִים יד, א), חֲכִיבִין יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאוּ בְּנִים לְמָקוֹם (אָבוֹת ג). לְכֵן בָּאוּ נִתְאָחַד יַחַד, בָּאוּ נַעֲזוֹר זֶה לְזֶה, בָּאוּ נִרְחַם זֶה עַל זֶה, בָּאוּ נְשָׁלִים זֶה עִם זֶה, בָּאוּ נִגְלָה וּנְפָרְסָם אֶת הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב זי"ע, שֶׁהַעֲקָר בְּזֶה הָעוֹלָם — לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, אָדָם עוֹבֵר בְּזֶה הָעוֹלָם עַל גֶּשֶׁר צַר מְאֹד, מִהַרְגֵּעַ שְׁיּוֹצֵא מִרְחָם אִמּוֹ, עַד שְׁנִכְנַס לְכַטָּן הָאֲדָמָה, זֶהוּ גֶשֶׁר צַר מְאֹד, וְלָכֵן אָמַר רַבְּנוּ וי"ל (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן עח): כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ גֶשֶׁר צַר מְאֹד, וְהַפְּלֵל וְהַעֲקָר — לֹא לְהַתְּפַחֵד. מַה יֵּשׁ לְהַתְּיָרָא? הֲלֹא הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא פֶה אֶתְנוּ, עַמָּנוּ וְאֶצְלָנוּ. דוֹד הַמְּלֶךְ אוֹמֵר (תְּהִלִּים כג, ה): "גַּם כִּי אֵלֶיךָ בִּגְיָא צְלָמוֹת לֹא אֵירָא רַע, כִּי אַתָּה עֲמַדִּי"; אֵינָנִי מְפַחֵד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, כִּי אַתָּה אֲתִי. וְלָכֵן הָבָה וְנַחֲדִיר דְּבַר זֶה הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב בְּמַחַ מַחֲשַׁבְתָּנוּ, וְנִתְחִיל לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְנִזְכֶּה לְגֹאֲלָה הַשְּׁלָמָה, וְלַחֲזוֹת בְּנִעֻם הַוְי"ה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ תַּמִּיד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' טו.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שני לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבָרָךְ הַיָּקָר לִי מְאֹד, גַּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבַע
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גַּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

עֲלִידָה לְהַבִּין וְכֵן לְהַסְבִּיר לְכָל הַרְבָּנִים, שְׁבָרְסֵלְבֵר חֲסִידוֹת אֵינָה
יִרְשָׁה לְיַחֲדֵי וְכוּ', אֲלֵא רַבְּנוּ ז"ל הוּא מִתְּנָה לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן
אֵף אֶחָד בְּעוֹלָם אֵינּוּ יָכוֹל לְבוֹא בְּטַעֲנָה, שָׂרָק הוּא הַמְּמַנֶּה עַל דְּבַר
רַבְּנוּ ז"ל, וְרַק הוּא בַעַל־הַבֵּית וְכוּ', זו חֲצָפָה גְדוֹלָה וְגֵאוֹת וַיִּשׁוּת
וְטְרוּף הַדַּעַת.

צְרִיכִים לִידַע, שְׁרַבְּנוּ ז"ל הוּא מִתְּנָה לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, אֵין צְרִיךְ
לוֹמַר לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא אֶפְלוּ לְאַמּוֹת הָעוֹלָם, הוּא יָכוֹל לְהַחְזִיר
אוֹתָם לְדַת יִשְׂרָאֵל, וְלְהַרְאוֹת לָהֶם שְׁלֵא יוֹדְעִים כָּלֵל. וְכַמוֹכָא בְּדַבְּרֵי
רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן יז). וְלִכֵּן עָלֵינוּ לְהִרְתֵּם וְלְהַפְיֵץ
אֶת אֹרֹךְ רַבְּנוּ ז"ל לְכָלֵל עַם יִשְׂרָאֵל, וְלִזְכוּת אֶת הַרְבִּים, שְׂאֹז זְכוּת
הַרְבִּים תְּלוּיָהּ בּוֹ, אֲשֶׁרֵי חֶלְקוֹ!

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ז' טז.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שני לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... גַּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

הַחֲזַק מַעֲמַד, וְאֵל תְּהִיָּה שְׁבוּר, כִּי גְדוֹל אֲדוֹנָנוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ.
זְכוּר וְגַם זְכוּר שְׁיֵשׁ מְנַהִיג לְבִיָּרָה, וְכָל מַה שְׁקוֹרָה עִמָּךְ — הַכֵּל

מִמֶּנּוּ יתְבַרֵךְ, וְלִכֵּן בָּרַח לָךְ רַק אֵלָיו יתְבַרֵךְ, וְאֵל תִּתְּבַלְּבֵל מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׂבָעוּלָם.

אודות ששאלת — מה התקון באמירת "שמע ישראל"? אלא "הוֹי"ה אֱלֹקֵינוּ הוֹי"ה אֶחָד" — זֶה נֶגֶד ד' עולמות, ו"שמע ישראל" — יש לומר בפשיטות, שזה בכתר, פי מובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ר'), אֲשֶׁר כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל הוּא יְהוָה, אֲבָן טוֹבָה בְּכֶתֶר הַמְּלָךְ, וְלִכֵּן מְכַרְיִין קִדְם "שמע ישראל" — תדעו שכלכם יהלומים בכתר המלך, תשמעו עכשו שהוֹי"ה אֱלֹקֵינוּ הוֹי"ה אֶחָד, בְּסוּד ד' עולמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. וכן מובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יז): כְּשֵׁישׁ אֲוִיר הַנֶּחַץ וְהַנֶּזֶף, אִזּוּ הַדְּבוּר אֲמוּנָה שֶׁל הַצְּדִיק נִשְׁמַע בְּכָל הָעוֹלָם, שְׁזֵה (אסתר ו, ב): "וַיִּמָּצָא כְּתוּב אֵת אֲשֶׁר הִגִּיד מְרַדְּכֵי הַיְּהוּדִים", פִּי עַל-יַדֵּי שְׂמִשְׁמִיעִים קִדְם לְכֻלָּם, אִזִּי נִכְנָסִים הַדְּבוּרִים. וְלִכֵּן מְקַדִּימִים שְׂמִ"ע יִשְׂרָאֵל", שִׁישְׁמְעוּ כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד, בְּעֵת אֲוִיר הַנֶּחַץ וְהַנֶּזֶף, הוֹי"ה אֱלֹקֵינוּ הוֹי"ה אֶחָד.

מובא בדברי האריז"ל (עץ חיים, שער מ"ב, דרושי אבי"ע, פרק ד'), שגם בדומם יש כנויים כמו כסף וזהב ואבנים טובות, וסלעים וארץ, ונהרות ויארים, וקרים וגבעות, ובתים ונצרות וכו', והכל בעולם העשיה שנוקמה מציאות בפני עצמו, ואף-על-פי-כן הכל לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, כל-כף גדלה השגחתו הפרטית. ולכן למה לך להיות שבור ורחוק?! הלא הכל ממנו יתברך, כל צער וצרה, כל עגמת נפש ויסורים ומרירות, כל בזיון, חרופין וגדופים, הכל ממנו יתברך בחשבון צדק. ולכן למה לך להיות שבור?! הדבק עצמך בו יתברך, ותוציא לעצמך רמזים מה שהקדוש-ברוך-הוא מרמז לך. וכמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נד), שהקדוש-ברוך-הוא מצמצם עצמו מאין סוף עד אין תכלית בכל יום ויום, ושולח לאדם רמזים לקרבו אליו, ואדם רק צריך להבין את הרמזים ששולחים לו.

הדורש שלומך וטובתך כל הימים...

אֲשֶׁר ז' יז בְּנַחֵל קָעָה
ז' יז.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, אֹר לַיּוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר פְּנַחֵס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הַיְקָר וְהַנְּעֻלָּה, גַּר לְהַצְדִּיק נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גַּרֹּו יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

בְּדַבַּר אַמִּירַת "בְּרֵכַת-הַמְּפִיל" בַּיּוֹם, כְּתָבוּ הַפּוֹסְקִים, שְׂאִין
לוֹמַר, כִּי לַיְלָה הוּא זְמַן שְׁנָה, אֲבָל לֹא בַּיּוֹם, וְאֲדַרְבָּה, עַל-פִּי
הָאָרִיז"ל אֲסוּר לִישׁוֹן בַּיּוֹם, כִּי יְכוּלִים לְהִדְבֵּק בּוֹ קַלְפוֹת וְכוּ', אוֹ
לְהַתְעַבֵּר בּוֹ אֵיזָה רוּחַ שֶׁל רָשָׁע וְכוּ', אֲבָל מִי שֶׁמְכַרְח לִישׁוֹן קָצַת
בַּיּוֹם, כְּדִי לַתֵּן נִיחָא לַמַּחֲזִין, כְּדִי שְׂיֻכַּל לְלַמַּד תּוֹרָה בְּצִלְלוֹת
הַדַּעַת, רְאִיתִי לְהַבִּיא, שְׂקָדָם הַשְּׁנָה יֹאמַר מִזְמוֹר צ"א: "יֹשֵׁב בְּסֹתֵר
עָלְיוֹן בְּצֵל שֶׁד"י יִתְלוֹנֵן" וְגו', וְזוֹ שְׂמִיָּרָה שְׁלֹא יִתְאַחֲזוּ בּוֹ הַקַּלְפוֹת,
אֲבָל לֹא לוֹמַר "בְּרֵכַת-הַמְּפִיל". וְכֵן מוֹבָא בְּדַבְרֵי הַרֶ"ש"ש ז"ל,
שְׂאֵפְלוּ אַחַר חֲצוֹת כְּבָר לֹא צְרִיכִים לוֹמַר "בְּרֵכַת-הַמְּפִיל" עַל-פִּי
סוּד, כִּי זְמַן שְׁנָה הוּא רַק עַד חֲצוֹת, וּבְזָה לֹא נוֹהֲגִים הָעוֹלָם.
וְהַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים, שֶׁהֵם עָרִים מְאַחַר בְּלִילָה וְלוֹמְדִים תּוֹרָה,
וְכִשְׂמַגִּיעַ זְמַן חֲצוֹת אוֹמְרִים סֵדֶר תְּקוּנַת חֲצוֹת, וְאַחַר-כֵּן מְמַשִּׁיכִים
לְלַמַּד. וּבְשָׁעָה שְׁלֹשׁ אוֹ אַרְבַּע אוֹ יוֹתֵר מְאַחַר הוֹלְכִים לִישׁוֹן, אֲזַ
אוֹמְרִים "בְּרֵכַת-הַמְּפִיל", כִּי לַיְלָה הוּא זְמַן שְׁנָה.

וְרוֹאִים בְּחוּשׁ, כְּשֶׁאֲדָם יִשׁוֹן בְּלִילָה, אֲפְלוּ רַק שְׂפִתָּים אוֹ שְׁלֹשׁ
שָׁעוֹת, זֶה יוֹתֵר מְלִישׁוֹן שְׁבַע אוֹ שְׂמוֹנֶה שָׁעוֹת בַּיּוֹם, כִּי הַלִּילָה נִכְרָא
לְשָׁנָה, וְלִכֵּן אוֹמְרִים "בְּרֵכַת-הַמְּפִיל" בְּעֵת שְׁנַת הַלִּילָה, וְאֲפְלוּ שְׁנָה
כְּבָר אַחַר חֲצוֹת, כֹּל זְמַן שְׁלֹשׁ עָלָה עֲמוּד הַשַּׁחַר, כִּי כֶּף הוּא גִּהְיָה
גַּם מִהַשְּׁנָה. וַיֵּשׁ שְׂרוּצִים לוֹמַר, אֲשֶׁר "בְּרֵכַת-הַמְּפִיל" הִיא לְהַנְּאֵת
הַשְּׁנָה, וְאִין מַה לְחַלֵּק עַל זֶה, כִּי "בְּרֵכַת-הַמְּפִיל" הִיא מְדִינָא
דְּגַמְרָא.

בְּעִנְיַן מַה שְׂכַתְּבַת וְכוּ', תַּדַּע, שְׁעַל-פִּי שְׁלַחַן עָרוֹף (אֵרַח חַיִּים,
סִימָן ער), צְרִיכִים לוֹמַר קִדְּם 'בְּרֵכּוֹ' פֶּרַק 'בְּמַה מְדִלִיקִין', וְכֻלָּם

אוחזים כּף בלי שום עוררין, וכן מנהג הספרדים וכן האשכנזים. ובאמת איני יודע למה החסידים אינם אומרים, כי גם הרב בעל התניא מביא כן, ואומר שיכולים לומר את זאת אפלו אחר ערבית, אבל קדם לעשות קדוש בבית-הכנסת, ועל-כל-פנים בעל גפּש יאמר את זאת אפלו בינו לבין עצמו, עד שהחזן מסלסל וּשֶׁר בנגון "לכה דודי". וראיתי להביא מספר "בינה לעתים", שהטעם שאומרים את זאת, הינו פרק 'במה מדליקין', מלבד שמבארים הטעמים בפוסקים לדעת אילו שמנים, והשלשה דברים שצריכים לשאל: ערבתם, עשרתם, הדליקו את הנר; כי הנה הצדוקים חלקו על הדלקת הנר בליל שבת, והחמירו על ההמון לישב בחשף וצלמות, ולזה קבעו את פרק זה דיקא — להוציא את דעות המינוח וכו', ולדעת שהדלקת נרות בשבת היא חובה. וזה טעם נפלא.

כי באמת כל מה שאנחנו יכולים להוציא מאתנו דעת המינוח, דעות כוזבות, אנו מחיבים בדבר, ובפרטיות בימינו אלו, אשר הכפירות והאפיקורסות מתפשטות בעולם, והערב-רב עושים שמות בין נשמות ישראל, ומעבירים על הדת מליונים מאחינו בני ישראל, ויש להם עוד עזר מצבועים, קלים וריקים ופוחזים, המוליכים שולל את המונעם התמימים, שממלאים להם את הראש בשטיות והבלים, כאלו בזה נאמר: "מצוה לשמע דברי חכמים", בשעה שפירוש אמרו חכמינו הקדושים (ברכות יט): במקום חלול השם, אין נותנים כבוד אפלו לרבו; ובפרטיות חלול השם נורא מאד, שעוקרים את כל הקדוש לעם ישראל, ומדברים כל מיני דבורי כפירות ואפיקורסות, והפקירו את בני ובנות ישראל לנאוף כגורועים שבאמות, דבר זה עוד לא הצליחה שום אמה ולשון להכניס בנשמות ישראל לולא אלו הערב-רב, שהם דוחקים את השכינה, אוי לדור שפך עלתה בימיו, ומה גם שעוד שרים: "הנני מוכן ומזמן לקים מצות לשמע בקול דברי חכמים" וכו', בשעה שהכל ליצנות גדולה, והם מומרים להכעיס, ורשעים ארורים, טמאים ומטמאים, ומה שיך ללכת אתם ועמם ביחד, אשר בודאי עליהם נאמר (משלי ב, יט): "כל באיה לא ישוּבוּן וגו'".

אֲשֶׁר ז' יח בנחל קעז

מה אמר לך! הייתי אומר שלא פדאי להתערב עמהם יחד, וחבל מאד, ומכל שכן מה לך עם פוליטיקה של שקר?! יותר טוב לברח רק אליו יתברך, ולדבר הרבה עמו יתברך.

אשרינו, שאנו יודעים מרבי אמת בזה, טוב להודות להקדוש-ברוך הוא על כל החסדים והרחמים הגמורים שעשה עמנו, ועל-כל-פנים אין אנו חולקים עליו, ולא על הספרים הקדושים, אשרינו!

הדורש שלומך...

ז' יח.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל האברך היקר לי מאד, שותה מימי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו ואיר.

העקר ראה לעבד על נקדת השמחה, פי השמחה היא היסוד ביהדות, ובלעדיה אי אפשר כלל להתקיים בזה העולם. ורבונו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כד), שמצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ותכף-ומיד בפשרו ציים להיות איש כשר, עברה גדולה כשהוא בעצבות. ולכן צריכים להכריח עצמו להיות בשמחה. וגם חכמי הרופאים אומרים, שכל המחלות והחלאים רעים הבאים לאדם, הם רק מחמת חסרון השמחה.

ולכן ההכרח לך להיות בשמחה, ולשמח את אשתך, ותראה שיהיה בתוך ביתך אוירה של שמחה. ואף שזה בא מאד קשה, כי טבע האדם, שנמשך אחר עצבות ועצלות, כמוכא בדברי רבונו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קפט), ולכן צריכים להכריח עצמו בכל הכחות להיות רק בשמחה, ולבקש הרבה אותו יתברך: "רבונו של עולם, זכני להיות רק בשמחה, רבונו של עולם, זכני לחזק את

קעח אָשֶׁר ז' יט בַּנְחַל

עצמי ואת אשתי להיות בשמחה". כי חכמינו הקדושים אומרים (ראש השנה ו:): אשה — בעלה משמחה; ואם תהיה אצלך בבית שמחה, תראו רק ישועות בביתכם.

וכן ראה לחזק את כל אנשי שלומנו להיות בשמחה.

ועל כלם ראה להפיץ, כי עכשו בוער הסמ"ך-מ"ם בעולם מאוד, ועלינו לעשות כל מיני פעלות שבעולם לסלקו לגמרי, וזה — על-ידי הפצת ספרי רבנו ז"ל, להפיצם לכל עם ישראל, ולגלות לכלם את הקדוש-ברוך-הוא.

הדורש שלומך באהבה רבה מאוד...

ז' יט

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל האברך ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

בענין וכו', ראה לברח מהחבר הזה כמו שבורחים מאש שורפת, כי אם מדבר נבול פה, סימן שהוא מלא נאוף, רחמנא לצלן, כמו שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות נבול, פה, סימן א'): מי שמדבר נבול פה, בידוע שלבו חושב מחשבות און; ולכן צריכים להזהר מידיד כזה, וכבר אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן מג), שהדבור של רשע מוליד נאוף בהשומע דבריו וכו'. ולכן אם אינו מתבייש לדבר עמך דברים מגנים וכו', ברח ממנו, כי הוא יוריד אותך לשאול תחתית ומתחתיו, אוי לאוהה בושה, אוי לאוהה חרפה, שאחד עם זקן ופאות ידבר כך וכו'.

תאמין לי, שראוי לנו לשמח מאוד, שאנו מקרבים אל רבי אמת כזה, רבי נורא ונפלא כזה, טוב להודות להקדוש-ברוך-הוא על כל החסד חנם שעשה עמנו.

הדורש שלומך באהבה רבה...

אֲשֶׁר ז' כ קעט
בְּנַחַל ז' כ.
קעט

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר פְּנַחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... גְּרוֹ
יָאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אָדָם צָרִיף כָּל-כֶּף לְבַטֵּל עֲצָמוֹ אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַד
שְׂאִינֹו יִכּוֹל לְחַיּוֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ, וְצָרִיף לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ כְּדַגְמַת
אָדָם שֶׁמֵּצֵא זְוִיגוֹ וְהִתְחַתֵּן, וְנַעֲשֵׂו נִשְׁמָה אַחַת, עַד שְׂאִינֹו יִכּוֹל
לְהַפְרֵד מִמֶּנָּה, אֲזִי כָּל הַיּוֹם מְשׁוֹחַחִים וּמְדַבְּרִים וְכוּ'. חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (כְּתוּבוֹת יג.): רְאוּהָ מְדַבְּרַת וְכוּ', שֶׁזֶו לְשׁוֹן נִקְיָה
עַל זְוִיג. נִמְצָא, שֶׁהַדְּבוּר זֶה הַזְּוִיג, שֶׁאֶחָד מְדַבֵּר עִם הַשְּׁנִי וּמִתְקַשֵּׁר
עִמּוֹ. אָדָם צָרִיף לְהַגִּיעַ לְבַטוּל כְּזֶה, שְׂאִינֹו רוֹאֶה כְּלוּם, רַק אֶת
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִמִּילָא הוּא מְדַבֵּר רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְאִינֹו צָרִיף
טוֹבוֹת מְאֹד אֶחָד רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ.

וְאוֹדוֹת שֶׁאֶלְתָּךְ וְכוּ', אָדָם הוּא כְּדַגְמַת חֵיל בְּצִבְאוֹ שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲבָל סִכְנָתוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם גְּדוּלָה בְּהַרְבֵּה, כִּי כָּל
חֵיל נוֹתֵנִים לוֹ כְּלֵי זִין, וְאוֹמְרִים לוֹ: "צִעַד קְדִימָה לְתוֹךְ הָאֵשׁ
וְתַעֲבֹר אֶת הַמַּעֲרָכָה". חֵיל פְּשוֹט בְּנִקֵּל לוֹ לְהִיּוֹת הֶכִי מְצֻלָּח, כִּי
יֵשׁ לוֹ מִפְּקֵד הַנּוֹתֵן לוֹ פְּקֵדוֹת וּמוֹרָה לוֹ הוֹרְאוֹת, וְאִם מְצִיָּתוֹ —
מְצֻלָּח. אֲבָל מֵאִדְךָ הוּא בְּסִכְנָה גְּדוּלָה, שֶׁלֹּא יִפֹּל יְמִינָה אוֹ
שְׂמֵאלָה, כִּי גַם הָאוֹיֵב אֵינֹו נָח כְּרַגַּע, וַיּוֹרֶה חֲצִים לְמוּלוֹ. לֹא-כֵן
מִפְּקֵד נְתוּן בְּסִכְנָה תְּמִידִית, כִּי תִפְקִידוֹ לְשַׁכְּנֵעַ אֶת הַחֲיִלִּים וּלְהַטִּיל
מִשְׁמַעַת עֲלֵיהֶם, וּמוֹצִיא בְּעֵטִים אֲנָרְגִיָּה רַבָּה, כְּדִי שִׁיַּצִּיתוּ
לְפִקְדוֹתָיו. וּמִכָּל שֶׁכֵּן אִם קָמִים בְּמֶרֶד כְּנִגְדּוֹ, אֲזִי הַפְּסִיד כְּלִיל
בְּמַעֲרָכָה.

אֲבָל כְּשֶׁמְדַבֵּר בְּצִבְאָ הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, מִנַּח הַחֵיל בְּסִכְנָה
גְּדוּלָה מְאֹד, שֶׁלֹּא יִפֹּל בְּשָׂאוֹל תַּחְתִּית וּמִתְחַתִּיו. וְכֶף אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל,

שְׁלֵעֶזֶר לְאֵלֶּפֶי אֲלֵפִים מְתִים, זֶה קַל הַרְבֵּה יוֹתֵר מִלְעֶזֶר לְבַעַל בְּחִירָה אַחֵר. כִּי הִנֵּה אַתָּה מְדַבֵּר עִם בַּעַל בְּחִירָה, וְהוּא קִבֵּל אֶת דְּבָרֶיךָ, וְהִנֵּה בָּא פְלוֹנִי וְכָבֵר הַחֲלִישׁ דַּעְתּוֹ, וְשָׂכַח לְגַמְרֵי אֶת כָּל הַחֲזוּקִים, וְשׁוֹכֵב חֶסֶר אוֹנִים שְׁבוּר לְגַמְרֵי. וְזוֹ אַחַת הַפְּלִיאוֹת הַגְּדוּלוֹת בְּיוֹתֵר, כִּמוֹ שֶׁאָמַר מוֹהֲרַנְ"ת ו'ל לְגַבִּי הָעֵנִן שֶׁל בְּחִירָה, כִּי־צַד מְסֻרוֹ בְּחִירָה לְאָדָם.

וְהֵחֶרַח לִי לומר, שְׂאֲנִי בַעֲצָמִי מִתְפַּלֵּא מְאֹד עַל כָּל הָעֵנִן שֶׁל הַבְּחִירָה, כִּי גַם לִי הִיְתָה בְּחִירָה גְּדוּלָה מְאֹד, אֲשֶׁר אֵינִי יוֹדֵעַ אִם לְאַחֵרִים הִיְתָה כְּזֹאת, כִּי לְכָל אֶחָד נוֹתְנִים בְּחִירָה כְּפִי כַחוּתִיו, וְלִי הִיְתָה בְּחִירָה עֲצוּמָה, שְׁעָמְדוֹ נִגְדִי כָּל־אֶדְמוּרִי"ם גְּדוּלִים, רַבָּנִים גְּדוּלִים, וְלֹא חֲשַׁשְׁתִּי לומר לָהֶם בְּגִלּוּי: "אֲנִי מִבֵּין דְּבָרֶיכֶם, אֲבָל הֵחֶרַח לִי לומר לְכֶם, אֵף אִם תּוֹרִידוּ לִי עֵתָה חֲתִיכוֹת אֲשֶׁר מִן הַשָּׁמַיִם, מִלְּאֲכִים מִמֶּשׁ, וַיֹּאמְרוּ לִי: 'תַּעֲזֹב דְּרָכֶךָ', לֹא אֲשַׁמַּע לָהֶם, וְאֲשִׁיבֶם: 'תַּחֲזְרוּ לְהִיכֵן שְׁבֹאתֶם'". וְהִיְתִי כָל־כֶּף נְחוּשׁ בְּדַעְתִּי, שְׂעַד הַיּוֹם אֵינְנִי יוֹדֵעַ מִי נָתַן לִי אֶת הַחֲזֹק לֵב הַזֶּה, כִּשְׂאֲנִי כִּבֵּן שֶׁש־עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּלֶבֶד! הִזָּה לִי רֹאשׁ יְשִׁיבָה יָרָא שְׁמַיִם גְּדוּל, מִתְמִיד, אֲשֶׁר מִמְּנוֹ לְמַדְתִּי הַתְּמִדָּה, וְהַתְּחַנּוּן לְפָנָי: "עֲזֹב אֶת הַדְּרָךְ הַזֶּה, אֵין זֶה בַּעֲבוּרֶךָ", וְכַדּוּמָה כָּל מֵינִי דְבוּרִים דְּבַר נִגַּד עֵנִין רַבְּנוּ ו'ל, וְשִׁתְקַתִּי. אֶדְמוּ"ר אֶחָד גְּדוּל מְאֹד נָסָה לְהַשְׁפִּיעַ עָלַי לַעֲזֹב אֶת דְּרָכֵי וְכוּ', עַד שֶׁלֹּא יְכַלְתִּי לַעֲצֹר אֶת עֲצָמִי וְאִמְרַתִּי: "זוֹ כָּל הַחַיּוֹת שְׁלִי, וְאֶפְלוּ שִׁיּוֹרִידוּ לִי מִלְּאֲכִים וּשְׂרָפִים מִן הַשָּׁמַיִם, חֲתִיכוֹת אֲשֶׁר סָבִיב הַחֲדָר וַיִּצְעָקוּ: 'עֲזֹב, עֲזֹב, עֲזֹב, הַכֹּל דְּמִיּוֹן וְשִׁקְר', אֵינְנִי מְסַגֵּל לַעֲזֹב". וּמִכָּל שָׂכָן מֵה שְׂאֲנִי סוּבֵל סָבֵל נוֹרָא וְאִים כָּל־כֶּף הַרְבֵּה שָׁנִים...

וְעַד עַכְשָׁו אֲנִי מִתְפַּעֵל בְּמֵאֹד מְאֹד, כִּי הָאוֹרוֹת שֵׁישׁ בְּתוֹרוֹת רַבְּנוּ ו'ל, זֶה אֵין בְּשׁוּם סֵפֶר בְּעוֹלָם, וְלֹא, חֶס וְחִלְלִיָּה, שְׂאֲנִי מוֹלִיל בְּסִפְרִים, הַהֶפֶךְ הוּא הַנְּכוּן — אֲצִלִּי כָּל הַסִּפְרִים יְקָרִים מְאֹד, וְאֶדְרָבָה מִי שִׁיכְנַס לְבִיתִי, יִנְכַח בְּגִדְל אוֹצֵר הַסִּפְרִים הַמְּנַח אֲצִלִּי, שֶׁלֹּשׁ קוֹמוֹת שֶׁל סִפְרִים, אֲשֶׁר זוֹ כָּל תְּשׁוּקַתִּי — לְרַכֵּשׁ עוֹד סֵפֶר וְעוֹד סֵפֶר וְכוּ', כִּי רַבְּנוּ ו'ל אוֹמֵר (שִׁיחוֹת־הַר"ן, סִימָן כח), שְׂכַדְאִי

אָשֶׁר ז' כּא בּנחל קפּא

לַעֲבֹר בְּכָל הַסְּפָרִים, וְאֲנִי אוֹהֵב לְלַמֵּד וּלְעֵינַי בְּכָל סֵפֶר, עִם כָּל זֹאת אֲנִי מַגִּיעַ לַיָּדַי הַחֲלָטָה, שְׁאִין כְּמוֹ סֵפְרֵי רַבְּנוֹ ז"ל, וְהֵם הֵם הַמְּפָתַח לְכָל הַסְּפָרִים! הָאוֹרוֹת צַחְצָחוֹת שְׁיֵשׁ בְּתוֹרוֹתָיו שֶׁל רַבְּנוֹ ז"ל, זֶה עֵמֶק עֵמֶק מִי יִמְצְאוּנוּ!

מוֹבֵא מֵהַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְּדוֹשׁ זי"ע, שֶׁבְּכָל יוֹם יוֹם יֵשׁ בְּשָׂמַיִם פְּרוֹשׁ אַחֵר עַל הַזֶּהָר, וּבְנוֹדָאֵי שְׁגָם עַל הַ"לְקוּיטִי-מוֹהֲרָן" יֵשׁ בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה פְּרוֹשׁ חֲדָשׁ, כִּי זֶה מִים שְׁאִין לָהֶם סוּף, הָאוֹרוֹת הַחֲבוּיִים שָׁם, הַגְּלוּי אֱלֻקוֹת שְׁיֵשׁ שָׁם, אֲשֶׁר כָּל אֶחָד יְכוּל לְמַצֵּא אֶת זֹאת, אֲבָל צָרִיף לְהוֹרִיד עֲצָמוֹ לְאֲנָשִׁים, לְשַׁכְנָעָם, לְסַפֵּר לָהֶם סִפּוּרִים, לְהַסְבִּירָם, וְאַחֲרֵי-כֵן כּוֹלֵי הָאֵי וְאוֹלֵי יְבִינוּ. וְזֶה הַנְּסִיוֹן הַקָּשָׁה בְּיוֹתֵר שְׁלִי. וּפְעָמִים רַבּוֹת אֲנִי אוֹמֵר: "מִי צָרִיף אֶת כָּל זֹאת, אִין לִי כַח לְכָל הַמַּחְלָקֶת הַזֹּאת".

וּבְאֵמֶת אִם אָדָם רַק מִתְּבוֹנֵן — נוֹכַח, שֶׁהַכֹּל דְּמִיוֹן אֶחָד גְּדוֹל. כִּי אִם אִין הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פֹה, אִזּוֹ מַה יֵּשׁ פֹּה? דְּמִיוֹנוֹת! וְזֶה מַה שֶׁהַנְּבִיא קוֹבֵל עַל עַם יִשְׂרָאֵל (יִשְׁעִיָּה א, ג): "יָדַע שׁוֹר קוֹנְהוּ וְחִמּוֹר אֲבוֹס בְּעֵלָיו, יִשְׂרָאֵל לֹא יָדַע עֲמִי לֹא הַתְּבוֹנֵן". אֲפֹלוֹ שׁוֹר וְחִמּוֹר מְפִירִים אֶת בְּעֵלֵיהֶם, וְלָמָּה אֲנַחְנוּ לֹא נַתְּבוֹנֵן עַל רוֹחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹת שְׁיֵשׁ בְּכָל דְּבָר? הָעֵקֶר רַק לְהַחֲדִיר בְּנוֹ אֱלֻקוֹת, וְאִזּוֹ נַחֲזֶה חַיִּים טוֹבִים. מִכָּל תּוֹרָה וְתוֹרָה בַּ"לְקוּיטִי-מוֹהֲרָן" יְכוּלִים לְמַצֵּא דְּבָרִים נִפְלְאִים בְּמֵאֵד מְאֵד, שְׁאִין דְּגַמְתָּם בְּשׁוּם סֵפֶר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' כּא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר פִּנְחָס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

עֲלִיף לְהִיּוֹת חֲזָק מְאֹד, וּלְהַתְּחַזֵּק בְּמַדַּת הַשְּׂמִיחָה, וּלְבַקֵּשׁוּ יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם: "רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זַפְּנֵי לְהִיּוֹת בְּשְׂמִיחָה, וְאֲזַכֶּה

להפיר אותך ולאֶהב אותך, ולהיות קרוב אליך". וככל שתתפלל על נקדה זו — תצליח. ככל שתרכה בתפלה לפניו יתברך לזכות למדת השמחה, כמִו־כּן תזכה לשמחה עצומה. ועקר השמחה — שאתה זוכה לידע מרבנו ז"ל, כי מה היינו עושים בלי רבנו ז"ל?! וזו השמחה הכי גדולה שלנו.

ואם אתה תהיה בשמחה, אֲזִי תשמח את אשתך. פי כף אומרים חכמינו הקדושים (אבות ד, א): איזהו מכבד? המכבד את הבריות. מהיכן אנו יודעים שפלוני איש מכבד? כשהוא מכבד את הזולת. נמצא, שכל שיש לאדם יותר כבוד, שהוא נכלל בכבודו יתברך, הוא מכבד גם את אחרים. כמִו־כּן מאין נדע אם אדם שמח? אם הוא משמח את הבריות, סימן שהוא מלא וגדוש בשמחה. ולכן ההכרח לה לשמח את אשתך, ולעשות כל מיני פעולות שבעולם שגם היא תהיה שמחה. וכך אומרים חכמינו הקדושים (ראש השנה ו): אשה — בעלה משמחה. לכן ראה לשמחה, ושניכם תשמחו אחד את השני, ותהיו הכי מאשרים בחיים. כל הפרנסה והצלחת האדם תלויה רק בשמחה, והסמ"ך-מ"ם עושה כל מיני פעולות שבעולם לשבר את האדם שלא יהיה בשמחה. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כד), שההכרח למסור את נפשו בעבור שמחה, פי מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ואין זה בא קל, כי צריך למסור נפשו על זה. וגם חכמי הרופאים אומרים, שכל המחלות והחלאים שבאים על האדם, זה רק מחמת חסרון השמחה.

ולכן העקר ראה להיות מאד בשמחה, ותשמח את אשתך, ושניכם תשמחו זה את זה, ותהיו הכי מאשרים, פי עוד מעט תזכו להיות אבא ואמא. איזה נס עשה לכם הבורא יתברך שמו, שזכיתם למצא זה את זה, איזו ברכה שרויה בביתכם, ולמה תהיה שבור?!

קח משניות ותתחיל לגרס פּרָק אחר פּרָק, פּרָק אחר פּרָק, עד שתזכה לסים מסכתא, ואחר-כך תתחיל עוד מסכתא ועוד מסכתא, עד שתזכה לסים סדר אחד ממשניות, ואז תלמד עוד סדר, עד שתזכה לסים ששה סדרי משנה, הזכות הזו עולה על כל הזכיות.

אֲשֶׁר ז' כב בַּנְחַל קפג

וְתַדַע לָךְ, שְׂאֵם תַּתְמִיד בְּמִשְׁנֵיּוֹת — תַּהֲיֶה הַמְּאֲשֶׁר בְּיוֹתֵר, וְזֶה יָבִיא לָךְ בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. אַבְל הָעֵקֶר — קַח עֲצָמְךָ בְּיָדֶיךָ, תַּתְחִיל מֵעַכְשָׁיו לְגַרֵס פָּרָק אַחַר פָּרָק, וְתִרְאֶה אִיךָ שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁנֶה אֶת כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת הַגְּרוּת שֶׁלָּךְ, כִּי מִשְׁנֵי אוֹתִיּוֹת מִשְׁנֵי"ה. וְלִכֵּן רְאֵה לְצִיַּת אוֹתִי, וְאִזּוּ הַכֹּל יִשְׁתַּנֶּה לְטוֹבָה, רַק תַּהֲיֶה שְׂמֵחַ, כִּי הַשְׂמֵחָה הִיא הַצְלָחָה שֶׁל הָאָדָם. וְהַמִּשְׁנֵיּוֹת שֶׁאָדָם לוֹמֵד, זֶה מֵעַמִּידוֹ עַל הַמְּקוֹם.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יְצַלִּיחַ דְּרַכְּךָ, וְתַמִּיד תִּבְשְׂרָנִי בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת. וְהַרְגֵּל עֲצָמְךָ לְכָתֹב לִי מִכְּתָב בְּכָל יוֹם, וּבְסוּף הַשָּׁבוּעַ תִּשְׁלַח אֵלַי, וְאֲנִי אֲשִׁיב לָךְ בְּכָל שָׁבוּעַ מִכְּתָב אַרְוֶה, כְּדֵי לְחַזֵּק וּלְעוֹדֵד וּלְשַׂמֵּחַ אוֹתְךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ז' כב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֵר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב אֵל...

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה בְּתוֹךְ בֵּיתְכֶם, הָעֵקֶר תִּרְאוּ לַהֲיוֹת בְּשִׂמְחָה.

רְאֵי לְהַדְלִיק אַרְבָּעָה גְרוֹת שֶׁל חֵלֶב וּשְׁנֵי גְרוֹת שֶׁל שֶׁמֶן זַיִת, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹזֵר כְּשֶׁנוֹלָד בֵּן אוֹ בַת, מוֹסִיפִים תַּמִּיד עוֹד גֵּר לְכָל יָלֵד, וְאִין צְרִיךְ יוֹתֵר.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יֵאִיר לָכֶם, וְתִרְאוּ רַק טוֹב.

רְאֵי לַהֲיוֹת בְּשִׂמְחָה עַל הַמַּתְנֶה הַיְקָרָה שֶׁנִּתֵּן לָךְ הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ, שֶׁנוֹלָדָה לָךְ בַּת לְמִזְל טוֹב. וּבְדִרְךָ כָּלֵל אִשָּׁה אַחַר לֵידָה נִכְנָסֶת לְפָתָדִים וּלְחֻצִים, וְנִמְשָׁכֶת אַחַר עֲצָבוֹת וְדִכְאוֹנוֹת, אַךְ רְאֵי לְהִסִּיר מִמֶּךָ הַמַּצְבָּרוֹת הַרַע הַזֶּה, רְאֵי לְהִסִּיר מִמֶּךָ הַדְּאָגָה, הַכֹּל יִסְתַּדֵּר

קפד אָשר ז' כג בנחל

על הצד הטוב ביותר, ובְעֶזְרְתוֹ יתְבַרְךָ תזכו לְאִשֶּׁר אַמְתִּי.

ראי להרבות בתפלה ובקשה אליו יתְבַרְךָ: "רבנו של עולם, זכני להיות בשמחה, להיות אִמָּא שְׂמֵחָה ועליזה, להיות אִשָּׁה שְׂמֵחָה, שְׂאֻזְכָּה לְשִׂמְחָה אֶת בְּעֵלֵי וְאֶת הוֹרֵי, וְשִׂתְהִיָּה רק אִוִּירָה שֶׁל שְׂמֵחָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת". אם תלכי בְּדֶרֶךְ זוֹ, תזכִּי לְשִׂמְחָה אַמְתִּית שֶׁתִּשְׂרָה בַּבַּיִת.

רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כד), שגם חכמי הרופאים אומרים, שְׂשִׂמְחָה היא הַרְפוּאָה. וְלִכֵּן רָאִי לְהִתְחַזֵּק בְּמִדַּת הַשְּׂמֵחָה, וְאִזּוֹ הַכֹּל יַעֲבֹר בְּשָׁלוֹם.

שְׁנַשְׂמַע רק בשורות משמחות אצלכם תמיד.

ז' כג.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יתְבַרְךָ, יום שני לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֵל ... נְרוֹ יֵאִיר.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

מה אמר לך! הַלֵּוֹאִי שֶׁכָּל יְהוּדֵי יִהְיֶה כָּל-כָּף שְׂמֵחַ כְּמוֹ שְׂאֲנִי שְׂמֵחַ, כִּי תִהְיֶה לְאֵל, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא זְכִנִי לְהִתְקַרֵּב לְרַבִּי כָּל-כָּף גָּדוֹל, שְׂיִכּוֹל לְרַפֵּא אֶת כָּל הַנְּשָׁמוֹת מְנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלְהַעֲלוֹתָם אֶל הַמְּדִרְגָּה הַכִּי עֲלִיוֹנָה, וּמָה גַם שְׂיִכּוֹל לְהִבְיֵא אֶת כָּל אַמּוֹת הָעוֹלָם קְרוֹב לְדַת יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן מֵאַחַר שְׂאֲנִי יוֹדֵעַ מְרַבִּי כְּנֵה, שְׂאֵהִיָּה בְּעֶצְבוֹת?! שְׂאֵהִיָּה בְּמִרְיוֹת וּבְדַפְאוֹן?! וּמִכָּל שֶׁפֶן וְכָל שֶׁפֶן שְׂאֲנִי זוֹכָה לְשִׂמְשׁוֹ, וְלְהַדְפִּיס אֶת סִפְרֵי הַקְּדוֹשִׁים מְזֵה כְּחֻצֵי יוֹבֵל שָׁנִים, אֵיךְ לֹא אֵהִיָּה בְּשִׂמְחָה?! וְאֲנִי מֵאַחַל לְכָל אֲנָשִׁי שְׁלוֹמְנוּ, שְׂיִהִיו בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה כְּמוֹנִי, וְשֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יִפְיֵץ אֶת אֹר רַבְּנוּ ז"ל.

אודות שאלתך וכו', על כל פרט ופרט צריכים לבקש את

אֲשֶׁר ז' כג בְּנַחַל קִפָּה

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. רַבְּנוּ ו"ל אָמַר לְמוֹהַרְנ"ת ו"ל, בְּשַׁעַה שֶׁהִתְלוּגָן לְפָנָיו, שֵׁישׁ לוֹ בְּגָד קְרוּעַ, עָנָה וְאָמַר לוֹ: "צָרִיכִים לְהִתְפַּלֵּל גַּם עַל זֶה". וְהָיָה אָז פְּלֵא בְּעֵינַי מוֹהַרְנ"ת ו"ל — "הִיִּתְכֵן לְבַקֵּשׁ עַל דְּבַר קָטָן כְּזֶה?!" עָנָה וְאָמַר לוֹ רַבְּנוּ ו"ל: "לֹא מִתְאִים לָךְ לְהִתְפַּלֵּל עַל דְּבַר קָטָן?!" וְאָמַר מוֹהַרְנ"ת ו"ל: "אֲזוּ הַחִילוּתִי לְהַבִּין, שֶׁעַל כָּל פֶּרֶט וּפְרֵט קָטָן צָרִיכִים לְבַקֵּשׁ אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא."

וְשָׁמַעְתִּי מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, שֶׁבְּפוֹלְגָנִיהָ הָיוּ חֲטִיִּים מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, תְּמִימִים בְּמָאֵד מְאֹד, וְכִשְׁהִכְנִיסוּ אֶת הַחוּט לְחוּר הַמַּחֲט, בִּקְשׂוּ אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁיִּצְלִיחוּ, כָּל-כָּף עֲזָה הִיָּתָה אֲצֻלָּם מִדַּת הַתְּמִימוּת. מְכַל זֶה רוֹאִים מַעֲלַת הַתְּמִימוּת וּבִפְרֵט בַּתְּפִלָּה.

וְלָכֵן גַּם אַתָּה בְּכָל פֶּרֶט וּפְרֵט שֶׁאַתָּה זְקוּק — תִּבְקָשׁוּ יְתִבְרָךְ, וְאֲזוּ תִּצְלִיחַ דִּרְכָךְ.

וְאוֹדוֹת שֶׁאַלְתֵּךְ וְכוּ', אָנוּ אוֹמְרִים כָּל הַשָּׁנָה בְּאֲמֻצֵּעַ הַלֵּילָה תִּקּוֹן חֲצוֹת, וְלָכֵן אֵינְנוּ נוֹהֲגִים לוֹמַר בְּבֵין הַמְצָרִים בְּאֲמֻצֵּעַ הַיּוֹם, כִּי רַק אֵלֹה שְׂאִינָם אוֹמְרִים כָּל הַשָּׁנָה, אוֹמְרִים בְּבֵין הַמְצָרִים, וַיַּעַן שְׁלֹנוּ כּוֹאֵב מְאֹד מְאֹד עַל חֲרַבְנֵי-בֵית-הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל צַעַר הַשְּׂכִינָה, וְעַל הַעֲלַמַּת הַצַּדִּיק, לָכֵן אָנוּ בּוֹכִים וּמְבַכִּים עַל זֹאת כָּל הַשָּׁנָה, כָּל לֵילָה וְלֵילָה אָנוּ אוֹמְרִים סֵדֶר תִּקּוֹן חֲצוֹת, אֲשֶׁר אוֹרָךְ כִּפְעוּשׁ חֲמֵשׁ-עֶשְׂרֵה דְּקוֹת וְכוּ', וְחָבַל שֶׁנַּחֲמִיץ לֵילָה אֶחָד בְּלֵי חֲצוֹת.

ר' אַבְרָהָם בֶּר' נַחֲמָן ו"ל, בְּעַל מַחְבֵּר סֵפֶר "בְּאוֹר הַלְקוּטִים", הָיָה רְגִיל לוֹמַר: "כָּל חֲצוֹת שֶׁאֲנִי זוֹכֵה לְחַטֵּף בְּזֶה הָעוֹלָם — זוֹ הַחַיּוֹת שְׁלִי, זוֹ הַקֶּרֶן שְׁלִי, זֶה הָעֵתִיד שְׁלִי".

אֲשֶׁרֵי אָדָם שֶׁאֵינוֹ מְטַעֵה עֲצָמוֹ, וְאוֹמֵר בְּכָל לֵילָה סֵדֶר תִּקּוֹן חֲצוֹת, שֶׁאוֹרָךְ דְּקוֹת סְפוּרוֹת בְּלִבְךָ, וּמְכַל שָׁכָן אִם זוֹכֵה לְהוֹזִיל גַּם כַּמָּה דְּמַעוֹת, אֵין חָשׁוֹב יוֹתֵר מִזֶּה!

וְאִם יְכוֹלִים לוֹמַר גַּם אֶת הַקִּינּוֹת — מַה טוֹב וּמַה נְּעִים, וְאִם לָאוּ, שֵׁיִאמַר רַק אֶת הַמְזֻמּוֹרִים, כִּי הַסְּפָרְדִים אוֹמְרִים בְּדִרְךָ כָּלֵל רַק אֶת הַמְזֻמּוֹרִים.

קפו אשר ז' כד בנחל

וּלְגַבִּי תִשָּׁעָה בְּאָב, אֲזִי יֵשׁ אַרְיֵכוֹת גְּדוֹלָה שֶׁל קִינּוֹת, וְלִכְּנֵן אֶפְשָׁר לוֹמַר רַק מְגִלַּת אֵיכָה וְכַמָּה פִּיּוּטִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' כד.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הָאֲבִרָה הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִיַּמֵּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

הָעֵקֶר תִּרְאֶה לְהַפְיץ בְּכֹל יוֹם אֶת אוֹר רַבְּנוּ ו"ל, וְאֵל תִּסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, עָלֵינוּ לְהַחְזִיר עֲכָשׁוּ אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה, וְלַעֲשׂוֹת כָּל מִיַּנִּי מְאֻמְצִים לְהַשִּׁיב אֶת יִשְׂרָאֵל לְאַבְיֵהֶם שְׁבַשְׁמִים, וְזֹאת זֹכִים רַק עַל-יְדֵי הַפְּצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וְלִכְּנֵן עָלֵינוּ לַעֲסֹק עִתָּה רַק בְּזֶה בִּיתָר שְׁאֵת וּבִיתָר עִז.

וְלִכְּנֵן אֵל תִּהְיֶה בְּטָלָן, לָךְ לְהַפְיץ כָּל יוֹם, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתֵּן לָךְ שְׁפַע גְּשָׁמִי וְשְׁפַע רוּחָנִי, וְתִתְחַזַּק מְאֹד, וְתִזְכֶּה לְנַחַת מְכֹל יְלָדֶיךָ, אֲשֶׁר זֶה הַמַּתָּנָה הַכִּי גְּדוֹלָה שֶׁנָּתַן לָךְ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. מִי הָאָמִין שְׁפַעִם יִהְיֶה לָךְ אִשָּׁה וְיִלְדִים, וְהִנֵּה זְכִיתָ לְכָל זֶה, וְעוֹד מְעַט יִגְדְּלוּ וְיִתְבַּגְּרוּ וְתִחַתֵּן אוֹתָם, וְתִזְכֶּה לְנִכְדִים וְכוּ', אִיזוֹ שְׂמִיחָה תְּמַלֵּא אֶת לִבְךָ!

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עֲזָרְךָ, שְׁחִזְרַת בְּתִשׁוּבָה בְּזְכוּת רַבְּנוּ ו"ל, אֲזִי עִתָּה עָלֶיךָ לְשֵׁלֶם בְּחִזְרָה לְרַבְּנוּ ו"ל, וְלְהַפְיץ אוֹרוֹ בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וּבְזְכוּת זֶה תִּרְאֶה נְסִים נִגְלִים שֶׁיַּעֲשֶׂה עִמָּךְ הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.

הָעֵקֶר עָלֵינוּ לְהִיּוֹת רַק שְׂמֵחִים וְעֲלִיזִים, שְׂאִינָנו מִתְנַגְּדִים אֶל רַבְּנוּ ו"ל, כִּי סוּף כָּל סוּף מַה יִּשְׁאָר מֵאַתָּנוּ? רַק זֶה שְׂאֵנוּ מְקַרְבִּים

אֲשֶׁר ז' כה בנחל קפז

אֶל רַבְּנוּ ו"ל, וּבִפְרֹט שְׁאֵנוּ זֹכִים לְהִיּוֹת שְׂמֵשִׁים אֶצֶל רַבְּנוּ ו"ל, לְשִׁמּוֹשׁ בְּהַפְצַת תּוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ. וְזֶה צָרִיף לְהִיּוֹת כָּל הַרְצוֹן שְׁלָנוּ — לְהִבִּיא מְלִיּוֹן אֲנָשִׁים לְצִיּוֹן רַבְּנוּ ו"ל, וְזֶה כָּל מַעֲיִנֵנוּ — לְהִבִּיא הַמּוֹן נְשָׁמוֹת אֶל רַבְּנוּ ו"ל, שְׁלֹכְלָם יִהְיֶה תִקּוּן, וְזֶה צָרִיף לְהִיּוֹת כָּל כְּסוּפֵינוּ.

אודות מה שעובר עליך, ראה לבדק את מזוזות ביתך, כי כל הצרות שעוברות על האדם, הדבר הראשון עליו לבדק את מזוזותיו, כי מובא בזהר (ח"ג ש.): מזוזת — זז-מות, ואפלו כשאדם חולה זה בחינת מות, שאינו יכול לזוז וכו'.

יעזר הקדוש-ברוך-הוא, שתזכו למזוזות פשוטות, ונשמע אצלכם תמיד בשורות משמחות, כי העקר בזה העולם רק להיות בשמחה, וככל שנהיה בשמחה — נזכה להגאול.

ולכן ראה לעשות כל מיני מאמצים להיות בשמחה, ולשמח את אנשי שלומנו ולהתחזקם ביחד, כי הסמ"ך-מ"ם עושה פרוידים בינינו, אשר זה עקר כחו: 'הפרד ומשול'. ולכן עקר החוב המנחם עלינו — להתאחד יחד, ולראות רק לגלות את אור רבנו ו"ל בעולם.

הדורש שלומך...

ז' כה.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה נגיעו וירדפו אל האברהם היקר לי מאד ... גרו יאיר.

העקר זכר היטב, אשר אין עוד מצנה גדולה מזו — לחזק יהודים. רבנו ו"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קו), שזו מצנה של צדקה, כמו שכתוב (תהלים מא, א): "אשרי משכיל אל דל", אשרי אדם המכניס שכל בדל. ולכן ראה תמיד לחזק אחרים, בראותך

קפח אֲשֶׁר ז' כו בַּנְחָל

יהודי שָׁבוּר — רָאָה לְעוֹדוֹ, וְזוֹ הַצְדָּקָה הַגְּדוֹלָה בְּיִתְרוֹ.

נָא וְנָא אֵל תְּהִיָּה בְטָלָן, רָאָה לְהִתְחַזֵּק וּלְחַזֵּק אַחֵרִים, וּלְהַפְיֵץ אֶת אֹרֶר רִבְנוּ ו'ל', וּלְשַׁמַּח כָּל יְהוּדֵי שְׂאֵתָה מוֹצֵא, וְאִין לְמַעַלָּה מְזָה, כִּי כְהִיּוֹם מְסִתּוֹבְבִים יְהוּדִים שְׁבוּרִים וּמְדַכְדְּכִים, חֲסָרֵי פְרָנְסָה, גְרוֹשִׁים, רְנָקִים וְרְנָקוֹת וְכוּ', וּשְׂאָר סְבָל שְׁעַם יִשְׂרָאֵל סוֹבְלִים: אֲסוֹנוֹת וּרְצִיחוֹת וְסוֹבְלֵי חֲלָאִים וְכוּ', וְאִין מַעַלָּה גְדוֹלָה מְלַחֲזָקִים וּלְעוֹדָדָם וּלְשַׁמַּחֵם. וְעַל-יְדֵי שְׁמַחֲזָקִים אַחֵרִים — מִתְחַזְּקִים בְּעֶצְמָם.

כִּי בְּאֵמֶת בְּעֵתִים הִלְלוּ כָּל אֶחָד שְׁבוּר, וְאִין בֵּית אֲשֶׁר אִין שָׁם מֵת, וְצָרִיכִים לְהַכְנִיס בְּכָל אֶחָד חֵיוֹף עַל הַפְּנִים. רִבְנוּ ו'ל מְפָרֵשׁ אֶת הַפְּסוּק (שְׁמוֹת כ, ב): "לֹא יִהְיֶה לָּךְ אֱלֹהִים אַחֵרִים עַל פְּנֵי", שֶׁלֹּא יִרְאוּ עֲבוֹדָה זָרָה עַל הַפְּנִים שֶׁל הָאָדָם, הֵינּוּ הַפְּנִיָּה לְעֶצְבוֹת וּלְמַרָּה שְׁחוֹרָה וְדִכְאוֹן, כַּמּוּבָא בְּדִבְרֵי ו'ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כג); וְלָכֵן צָרִיכִים לְרְאוֹת שֶׁהַפְּנִים תְּהִיֶּינָה תְּמִיד שְׁמַחוֹת וְעֲלִיזוֹת, שְׂגָה: "לֹא יִהְיֶה לָּךְ אֱלֹהִים אַחֵרִים עַל פְּנֵי", שֶׁעַל פְּנֵיךָ לֹא יִרְאוּ עֲבוֹדָה זָרָה וְכוּ', אֲלֵא רַק שְׁמַחָה וְשִׁשׁוֹן.

הַמְצַפָּה לְשַׁמַּח מִמֶּךָ תְּמִיד אַף וְרַק בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ז' כו.

בְּעֵזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר פְּנַחֵס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעִלָּה ...
נְרוּ יְאִיר.

הַעֲקָר עֲלִיף לְהִתְחַזֵּק וְלֹא לְהִתְפַּחַד כָּלָל. רָאָה לְהִתְבוֹדֵד אֶפְלוּ חֲמֵשׁ דְּקוֹת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר אֵינְךָ יוֹדֵעַ מַה זֶה לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ אֶפְלוּ דְּקוֹת סְפוּרוֹת, כָּאֵן לְמַטָּה זֶה נְדָמָה כְּכִלוּם, אֲבָל לְמַעַלָּה בְּשָׁמַיִם זֶה עוֹשֶׂה רֶשֶׁם גְּדוֹל מְאֹד. וְלָכֵן רָאָה לְקַבֵּל עַל

עצמך כמה פעמים ביום לגנב חמש דקות ולדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ולספר לו כל העובר עליך, שיש לך השתוקקות גדולה לנסע אל ציון רבנו ז"ל, והמגיעות רבו מאד וכו', וכן הלאה וכן הלאה, תרחיב את הדבור, איך יודע מה זה עושה בשמים.

ולכן אל תהיה בטלן, עכשו רויץ לאיזה מקום פנוי שאין שם בני-אדם, תסתפל על השעון וחמש דקות תדבר אל השם יתברך: "רבנו של עולם, תעזר לי שאזכה להיות אצל רבנו ז"ל באומן, ואזכה לצאת מכל הצרות והחובות, ואזכה להיות תמיד בשמחה ולשמח את כלם". אם תרגיל עצמך באפן הזה, איך יודע לאילו מדרגות תזכה לבוא.

ולכן אל תהיה בטלן! קח עצמך בידיים, ותהיה רק שמח, ותראה אילו נסים נגלים יעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא. כי מי שמרגיל עצמו לשיח בינו לבין קונו, רואה ממש נסים. ורבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רנ): הטבע מחייב כף, אבל התפלה משנה את הטבע. ולכן ראה לגנב חמש דקות להתבודדות, ובנדאי תראה איך תצא מכל צרותיך ובעיותיך, והקדוש-ברוך-הוא יתן לך פרנסה בשפע, שלום-בית אמתי, שלום בין הילדים, ותרוה מהם רב נחת דקדשה.

ועל כלם — ראה ללמד בכל יום משניות, ואם תוכל ללמד פרק ועוד פרק פסדרן, עד שתזכה לסיים ששה סדרי משנה, כי רק זה ישאר ממך, וכל השאר אינו שנה מאומה. ואל תסתפל על רשעים ארורים המציקים לך, כי משניות ישנו אותך לגמרי.

העקר ראה להיות חזק בהפצת ספרי רבנו ז"ל. ויעזר הקדוש-ברוך-הוא, שבזה שתפוצו, תמשיכו אותי אליכם; כי העקר לגלות ולפרסם את רבנו ז"ל, אשר זה כל רצוני — להפיץ את אור רבנו ז"ל בכל ארץ ישראל ובכל העולם כלו, ותתפללו הרבה עלי,

קצ אָשֶׁר ז' כז — ז' כח בְּנַחֵל

שְׁאֵזְפָה כָּבֵד לְגוֹר בְּקִבְעוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל. הֵיכֵן שְׁתַּפְּיץ — תְּצַלִּיחַ, וְזֶה הַתְּקוּן הַכִּי גָדוֹל.

יְעוֹזֵר לָךְ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁתַּרְוֶה רַב נַחַת מִכָּל יְלָדֶיךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ז' כז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֵר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סְלָה נִגְיֵעוּ וַיְיָדְפוּ אֶל הָאֲבִירָה הַיָּקָר לִי מְאֹד ... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלַתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

הַעֲקָר הַרְגַל עֲצַמְךָ לֹמֵר בְּכָל לַיְלָה סֵדֵר תְּקוּן חֲצוֹת, שְׂרַבְנוּ ו'ל אוֹמֵר (סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת, אוֹת גְּנֻבָה וּגְזוּלָה, חֶלֶק ב', סִימָן ה'), שְׁעַל-יְדֵי אֲמִירַת תְּקוּן חֲצוֹת נִצּוֹל מִגְּנָבִים. וְלִכֵּן רְאֵה לְקַיֵּם זֹאת, וּלְהַקְפִּיד עַל אֲמִירַת חֲצוֹת בְּכָל לַיְלָה, וְאִז תִּשְׁמַר מִכָּל מְרַעִין בִּישׁוּן.

רְאֵה לְהִתְחַזֵּק בְּמִדַּת הַשְּׂמִיחָה, וְנִשְׁמַע אֲצִלְךָ בְּשׁוֹרוֹת מְשֻׁמְחוֹת תְּמִיד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ז' כח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֵר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה אֶל הָאֲבִירָה ... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלַתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

הִיסוּד בְּבִית — רַק לְשִׂמְחָה אֶת הָאִשָּׁה, וְשִׁתְּהִיָּה הַבְּנָה הַדְּרִית, וְעַל זֶה רַבְנוּ ו'ל הַקְּפִיד מְאֹד, כְּמוֹכָא בְּדִבְרֵי ו'ל (שיחות-הַר"ן),

אֲשֶׁר ז' כט בְּנַחֵל קצא

סימנים: רסג, רסד), שְׁהִסְמֵךְ-מ"ם וְהִבְעֵל-דָּבָר עוֹשִׁים כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שִׁבְעוּלָם לְהַפְרִיד בֵּין הִבְעֵל וְהָאֵשָׁה. וְלִכְן רָאָה לְאַהֲבָה אֶת אֲשֶׁתָּךְ וּלְכַבְּדָהּ וּלְיַקְרָהּ וּלְשַׁמְחָהּ בְּמָאֵד מְאֹד, וְחָכְמִינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (יְבָמוֹת סב:): הָאוֹהֵב אֶת אֲשֶׁתוֹ כְּגוּפוֹ וְהַמְכַבְּדָהּ יוֹתֵר מְגוּפוֹ, עָלִיו הַפְּתוּב אוֹמֵר (איוב ה, כד): "וַיִּדְעָתָּ כִּי שְׁלוֹם אֶהְיֶה", וְלִכְן רָאָה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וּלְהַחֲדִיר שִׂמְחָה בְּבֵיתוֹ. וַיַּעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שִׁבְזָכוֹת הַשִּׂמְחָה לֹא תִחָסֵר כָּל טוֹב.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' כט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבִרָה הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

הַעֲקָר רַק תִּתְחַזַּק בְּאַמוּנָה בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לִידַע וּלְהוֹדִיעַ וּלְהִנְדֵעַ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ בְּחֹסֶד וּבְרַחֲמִים, בְּצַדִּיק וּבְמִשְׁפָּט, וְכָל אֲשֶׁר קוֹרֵה עִם הָאָדָם — הַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָה, וְצָרִיכִים לְהִיּוֹת מְאֹד מְאֹד חֲזָקִים בְּדָבָר זֶה. וְאִם תִּהְיֶה חֲזָק בְּאַמוּנָה, זֶה יָבִיא לְךָ בְּרָכָה וּשְׁלוֹם-בֵּית, וַיִּשׁוּב הַדַּעַת וְכוּ', כִּי כְּשֵׁישׁ לְאָדָם אֲמוּנָה, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חֶלֶק א', סִימָן לה), זֶה כְּדָגְמַת שְׁנָה, כִּי אַחַר שְׁנָה טוֹבָה אָדָם מֵיָשֵׁב. וְלִכְן רָאָה לְהִתְחַזַּק בְּאַמוּנָה, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּנוֹדָאֵי לֹא יַעֲזֹב אוֹתָךְ.

אֵל תִּפְחַד מִשׁוֹם בְּרִיָּה, וְאִז תִּרְאֶה אֶת הַנְּסִים נִגְלִים שִׁיעֲשֶׂה עִמָּךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

קצב אשר ז' ל בנחל
ז' ל.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל האברך היקר לי
מאד, שותה מימי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו
יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

אין עוד מצנה גדולה מזו — לעסק בשלום-בית, להחזיר בעל
לאשה ואשה לבעל, כי הסמ"ך-מ"ם עמל חזק מאד לעשות פרוידים
בין נשמות ישראל. ולכן אשרי מי שמשתדל להרבות בשלום-בית.

וכן ראה בכל יום, בכל שעה ורגע להתחדש, בבחינת אדם
חדש. כי מי שמדבק עצמו בהקדוש-ברוך-הוא, מרגיש בכל רגע
ורגע כברייה חדשה, כל נשימה ונשימה זו בריאה חדשה. והחדוש
של רבנו ז"ל שאמר: לא מבעיא דבור לא יוצא מפי בלי חדוש,
אלא אפלו נשימה לא יוצאת ממני בלי חדוש. למדים מכאן לאיזו
דרגה רבנו ז"ל הגיע. ולכן אם אנו נזכה אפלו רק לדבר מזה, זה
כבר דבר גדול, אפלו שאיננו אוחזים בזה.

כי מי שמדבק עצמו בהקדוש-ברוך-הוא, יודע שהכל זה אין
סוף ברוך הוא, אזי כל נשימה ונשימה שלו הוא נושם אלקות, וזו
המדרגה הגבוהה ביותר, שחש תמיד רק אלקות, וזו החיות הגדולה
ביותר, כי מבטל עצמו לגמרי אליו יתברך, ומה יש לו בזה
העולם? כל יום זהו יום חדש.

הרבי"צ ז"ע ספר, שהוא ראה עגלון, ולו בחור עוזר, וכל בקר
התפלל קריאת שמע ושמונה עשרה, וכבר מהר לעבודה, כדרך
עגלון פשוט. אף קדם שיצא, נתן לעוזר לאכל. בהגיע שבעה-עשר
בתמוז אמר העגלון: "היום אין אכל", הבחור העוזר היה פשוט
למדי, וחסב — אין אכל, יהי כן, נעבד כן. למחרת אמר העוזר:
"אתמול היה אתמול, היום זה היום, אני צריך לאכל, תן לי לאכל".

אֲשֶׁר ז' ל בְּנַחַל קֶצֶב

וְאָמַר הַרְיִ"צ, שְׁפַל-כָּף נִתְעוֹרַר מִדְּבוּרִים אֵלָיו, שְׁאָדָם צָרִיךְ תָּמִיד לִזְכֹּר: אֶתְמוּל הָיָה אֶתְמוּל, וְהַיּוֹם זֶה הַיּוֹם. וּבִאֲמַת אֵלָיו הֵם דְּבָרֵי רַבְּנֵנוּ וְ"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִמֵּן עֶרֶב): "הַיּוֹם אִם בְּקִלּוֹ תִשְׁמְעוּ", אֵין לָנוּ רַק הַיּוֹם הַזֶּה, אֲסוּר לְהִתְבַּלְבֵּל מִיּוֹם לְיוֹם, עַל כֹּל אָדָם עוֹבֵר צְרוּת וְיִסוּרִים וּמְרִירוֹת וְהִרְפְּתָקָאוֹת, אֲבָל בְּשִׂיּוּדָע: הַיּוֹם זֶהוּ יוֹם חֲדָשׁ, וְאֵינוֹ שֵׁם לֵב לְיוֹם הָאֶתְמוּל, אִם חֵי בְּצוּרָה כְּזוֹ, יֵשׁ אֲצִלוֹ מִשְׁמַעוֹת אַחֲרַת לְמַלְיָם: "עַל כֹּל נְשִׁימָה וְנְשִׁימָה תִהְלֵל יְ"ה" (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פָּרָשָׁה יד, סִמֵּן ט'), הַיּוֹם זֶהוּ יוֹם חֲדָשׁ, הַיּוֹם נְשִׁימוֹתֵי הֵן נְשִׁימוֹת חֲדָשׁוֹת, כִּי אֲנִי נוֹשֵׁם אֱלֻקוֹת. אֲבָל צָרִיכִים עַל זֶה הַרְבֵּה הִתְחַזְּקוֹת, כִּי הַסֵּמ"ךְ-מ"ם שׁוֹבֵר אֶת הָאָדָם: "תִּרְאָה, רוֹצִים לְתַפֵּס אוֹתָךְ, רוֹצִים לְהַצִּיק לְךָ" וְכוּ', אֲבָל אִם אָדָם מְדַבֵּק עֲצָמוֹ בּוֹ תִתְבַּרְךָ, מָה אֲכַפֵּת לוֹ הֵיכֵן יִהְיֶה וְאֵיךְ יִהְיֶה וּמָה יִהְיֶה, הֶעָקֵר שְׁאֵינוֹ שׁוֹכַח מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ. אִם חֵי בְּצוּרָה כְּזוֹ, אֵין עוֹד תַּעֲנוּג גְּדוֹל יוֹתֵר מִזֶּה. כִּי מָה שִׁיךְ לְהַשְׁבֵּר? ! מִמָּה, מִמִּי וְכוּ'? ! וְזֶהוּ מָה שְׁאוּמֵר דָּוִד הַמֶּלֶךְ (תְּהִלִּים קל"ט, ו): "פְּלִיאָה דַעַת מִמֶּנִּי נִשְׁגְּבָה לֹא אוֹכַל לָהּ, אָנָּה מִפְּנֵיךְ אֲבָרַח, וְאָנָּה מִפְּנֵיךְ אֶסְתֵּר, אִם אֶסֶק שְׁמַיִם שֵׁם אֲתָהּ, וְאֲצִיעָה שְׁאוּל הַגִּבֹּר", וּמָה שִׁיךְ לְהַשְׁבֵּר? ! דְּבַר זֶה צָרִיךְ לְהַחֲדִיר בְּעֲצָמוֹ הַיֵּטֵב, וְאֵז יַחֲיֶה חַיִּים טוֹבִים, חַיִּים נְצַחִיִּים.

אוֹדוֹת עֲנִינֵיךְ וְכוּ', הֶעָקֵר לֹא לְהִתְבַּלְבֵּל מִשׁוּם דְּבַר, אֲלֹא לְבַקֵּשׁ אֶת הַקְּדוּשַׁת-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי עִם תְּפִלָּה עוֹבְרִים עַל הַכֹּל, וְאֵף שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ עֲתָה צְרוּת רַבּוֹת וְרַעוֹת, כֹּל זֶה כְּדֵי לְקַרֵּב אוֹתָךְ יוֹתֵר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, כְּמוֹ שְׁאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁמוֹת רַבָּה, פָּרָשָׁה כ"א, סִמֵּן ה') עַל הַפְּסוּק (שְׁמוֹת יד, ו): "וּפְרַעַה הַקְּרִיב", שֶׁהַקְּרִיב לְבָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם שְׁבַשְׁמַיִם; כְּשֶׁעוֹבְרוֹת עַל הָאָדָם צְרוּת, הוּא מִתְקַרֵּב יוֹתֵר אֶל הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ, וְנוֹכַח לְרְאוֹת שְׁאֵין לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם מִי שְׁיַעֲזוֹר לוֹ רַק הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ.

וְלָכֵן זְכוּר תִּזְכֹּר הַיֵּטֵב, אֲשֶׁר כֹּל מָה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ — הַכֹּל מֵאֲתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְיֵשׁ בְּזֶה כְּוָנוֹת עֲמָקוֹת הַנִּנְעֵלְמוֹת מֵאֲתָנוּ. וּבִאֲמַת רְצוֹנוֹ יִתְבַּרְךָ לְרְאוֹת אִם תִּחֲזִיק מִעֲמֵד וְלֹא תִשְׁבֵּר וְלֹא תִבְרַח, וּמִי שְׁבֵר דַּעַת — נִשְׁאָר קָיָם עַל עֲמָדוֹ דְּבוּק בְּבוֹרָאוֹ, וּמִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ

קצד אֲשֶׁר ז' לא בַּנְחַל

אור אין סוף בְּרוּךְ הוּא, וּמִי שֶׁאֵין לוֹ שֶׁכֶל — בּוֹרַח, וְאֵז אוֹי לוֹ וְאוֹי לְנַפְשׁוֹ.

הַעֲקֵר לִידַע, שְׁמֵאתוֹ יִתְבַּרֵךְ לֹא תֵצֵא הַרְעוֹת, וְכֹל רְצוֹנוֹ לְהִיטִיב עִמּוֹ.

רְאֵה לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, וּכְדֻגְמַת הַתְּרַנְגוּל, שְׁמִקְרָקֵר וּמִקְרָקֵר וְאֵינוֹ פּוֹסֵק, כִּי עֲלִינוּ לְקִרְקֵר וּלְבַקֵּשׁ מִמּוֹ יִתְבַּרֵךְ: "רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תַּעֲזֹר לִי לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, עֲזֹרְנִי שֶׁהִדְפְּאוֹן וְהַעֲצֹבוֹת לֹא יִכְנָסוּ בִּי, וְאֶהְיֶה רַק שְׂמֵחַ" וְכו'. רְאֵה לְהִיּוֹת כְּדֻגְמַת הָאֲנָשִׁים הַפְּשׁוּטִים, הַהוֹלְכִים בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוּת, אֲשֶׁר גָּדַל חֲשִׁיבוּתָם לְמַעַלָּה — אֵין עֶרֶךְ לָזֶה, וּשְׂמֵחִים בְּשִׁמְחָה אֵין סוֹפִית בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲשֶׁר "עֵז וְחֻדְוָה בְּמִקוּמוֹ" (דְּבָרֵי-הַיָּמִים א' טז, כז).

נָא וְנָא רְאֵה לְכַתֵּב לִי מִכְתָּב בְּכָל שָׁבוּעַ, וְאֲשִׁיב לְךָ דְּבָרֵי הַתְּחִיּוֹת.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

ז' לא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, אור ליום שלישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּחַ נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וְאֲנִי מְאֹד מְצֻטָּעַר בְּצַעֲרְךָ הַקָּשָׁה, שְׂאֵתָה נוֹפֵל בְּכָל פַּעַם בְּתַאוֹת גְּאוּף, וְאֵתָה רוֹצֵה עֲצָה לְצֵאת מִזֶּה.

חֲמַדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְהִיּוֹת רְגִיל לְלַכֵּת בְּכָל יוֹם לְמִקְוֵה, וְאֶף שְׁזֵה דְּבַר קָשָׁה מְאֹד, עִם כָּל זֶה עַל-יְדֵי טְבִילַת מִקְוֵה בְּכָל יוֹם, יֵשׁ לוֹ תְּקוּנָה לְתַקֵּן הַכֹּל.

אֲשֶׁר ז' לא בנחל קצה

והרגל את עצמך לומר בכל יום העשרה מזמורים, שגלה רבנו ו"ל בשביל תקון הברית, הנקראים 'תקון הכללי'.

ראה להיות בשמחה תמיד, כי עקר תאות נאוף בזה לאדם כשהוא עצוב וממרמר ומדכא בדכאון. ורבנו ו"ל גלה לנו (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קסט), שעל-ידי שמחה, הקדוש-ברוך-הוא בעצמו ישמר לו את בריתו שלא יכשל בפגם הברית.

בפרשת השבוע מובאת מעלת פנחס, שזכה לכהנה על-ידי שדקר את הקלפה, שרצתה להכשיל את המון עם ישראל בנאוף. ואיך דקר אותם? על-ידי רמח. ומובא בתקוני-זהר: והם רמ"ח תבות דקריאת שמע. ומבאר בלקוטי-מוהר"ן (חלק א', סימן לו), כי על-ידי אמירת "שמע ישראל הנהי"ה אלקינו הנהי"ה אחד", "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", על-ידי-זה נצולים מתאות נאוף.

ופרש מוהרנ"ת ו"ל, שזה ענין אמונה. דכשאדם מכניס עצמו בו יתברך, ויודע שהוא יתברך מלא כל הארץ כבודו, והכל לכל אלקות גמור הוא, על-ידי-זה שום דבר בעולם לא יוכל לרחקו ממנו יתברך. על-כן ראה להרגיל את עצמך לדבר עמו יתברך, וזה יקרה את תביעת המדירה הבוערת בה בתאות נאוף (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יט), שעל-ידי שאדם מדבר אליו יתברך, שזה נקרא שלמות לשון הקדש, על-ידי-זה מקרה את תביעת המדירה הבוערת אצלו בנאוף, עין שם.

העקר הוא להיות בשמחה תמיד, ולשמר את העינים, כי אין היצר הרע שולט, אלא בזה שעיניו רואות (ילקוט ויקרא תרנח); כי אם מסתכלים בספרי נאוף, אז מגרים על עצמם את היצר הרע, ואם לא מסתכלים בזה, אזי נשכח מאדם היצר הרע. על-כן אל תסתכל בספרים חיצוניים כאלו המגרים את יצרך.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך לצאת מהגלות של היצר הרע.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

קצו אָשׁר ז' לב בַּנְחַל

רַבְּנֵנוּ וְ"ל אָמַר לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, שָׂאֵם יִתְמִידוֹ בְּסִפְרוֹ, אָזִי יִפְתַּח
לָהֶם מַחֵם לְהִבִּין אֶת הַפְּנִימִיּוֹת שֵׁישׁ בּוֹ, כִּי יוֹתֵר מִמָּה שְׁרוּאִים
מִבְּחוּץ, יֵשׁ בּוֹ פְּנִימִיּוֹת עַד אֵין סוּף.

ז' לב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אור ליום שלישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה אֶל יְדִידֵי הַיֶּקֶר לִי מְאֹד, שׁוֹתָה
מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר
וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מִקְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וְאַנִּי מְצַטְעֵר מְאֹד בְּצַעֲרֶךָ הַקָּשָׁה.
הָאֵמֶת אֲגִיד לְךָ, שְׁכָל עֲנִיָּן הַגֵּט שְׁלֶךָ, פְּלִיאָה דַעַת מִמְּנֵי נִשְׁגָּבָה
לֹא אוֹכֵל לָהּ.

אֲחֵר חַיִּים שֶׁל שֵׁשׁ-עֶשְׂרֵה שָׁנִים, וְעוֹד יֵשׁ לְךָ שְׁבַעַה יְלָדִים
חֲמוּדִים, וּכְאֲרֹזֵי הַלְּבָנוֹן מְאִירִים וּמְזֻהָרִים, וְהוֹלְכִים עַל דְּרָךְ אָבֶא
וְסָבֵא, בְּרוּף הַשֵּׁם, תִּלְךָ לְהַתְּגַרֵּשׁ?! הֵן אֵמֶת, שְׁהִיו לְךָ הַרְּבָה צְרוּת
מִמְּנָה, אִף כִּבְר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, שְׁאַפְלוּ הַמְּזַבְּחַ מוֹרִיד
דְּמַעוֹת אִם מְגַרְשָׁה (גטין ז:), וְכֵן עַל יְדָה לֹא יִרְאֶה פָּנָי גִּיהֵנוּם.
עַל-כֵּן פְּלִיאָה דַעַת מִמְּנֵי נִשְׁגָּבָה לֹא אוֹכֵל לָהּ — לְמָה הַתְּגַרְשָׁתְּ?!
וּבִכְרִיט כְּשֵׁאֵתָה חֵי לְמַעַלָּה מְאַרְבַּע שָׁנִים בּוֹרֵד.

אֲשָׂאֵל לְךָ שְׂאֵלָה, וְאַתָּה תְּשִׁיב לִי אֶת הַתְּשׁוּבָה: הֵאֵם שִׁיף
לְקַיִם מְצוּהָ לְהַחְזִיר גְּרוּשָׁתוֹ?! וְזוֹ עֲצָה לְשִׁים שְׁלוֹם, כִּי יִמְיֵנוּ כְּצֵל
עוֹבֵר, וְעוֹד מְעַט נִתְיַחַד בְּחַי הַחַיִּים בְּאֵין סוּף בְּרוּף הוּא הַנְּקָרָא
שְׁלוֹם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

כְּשֵׁאֲדָם נִזְהָר מִפְּרִסוּם שֶׁל שְׁקָר, אָזִי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְצִילוֹ

אֲשֶׁר ז' לַג בְּנַחַל קִצּוֹ

מִדְּמִיוֹנוֹת וְהַיּוֹת וְכוּ', מֵה שְׂאִין בֶּן מִי שְׁמַחֲפֵשׁ תָּמִיד פְּרָסוֹם שֶׁל
שָׂקֶר, נִכְנָסִים בּוֹ תָּמִיד דְּמִיוֹנוֹת וְהַיּוֹת חֲדָשׁוֹת וְכוּ', הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
יִצְיַלְנוּ.

ז' לַג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֹר לְיוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר פְּנַחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיֵעוּ אֶל יְדִידֵי הַיָּקָר, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל,
נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה
נִצְחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וְגִדְל שְׁמַחְתִּי לְשִׁמְעַע מִמֶּךָ — אֵין
לְשַׁעַר וְאֵין לְתֹאֵר כָּלֵל. אֲשַׁרְיָךְ וְאֲשַׁרֵי חֲלָקְךָ, שְׁאֵתָה זֹכָה לְהַכְנִיס
עֲצָמְךָ בְּרַבְּנוּ ז"ל.

רְאֵה, אָהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר! לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְּעֻלוֹת שְׁבָעוּלָם
לְדַבֵּק אֵת עֲצָמְךָ בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְתִהְיֶה רְגִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ. וְאֵין
אֵתָה יָכוֹל לְתֹאֵר וּלְשַׁעַר בְּדַעְתְּךָ אֵת גִּדְל הַשְּׁעִשׁוּעִים שְׁאֵתָה גוֹרֵם
לְמַעֲלָה, בְּזֵה שְׁאֵתָה מְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר כָּל דְּבוּר וְדְבוּר הוּא
כְּלִי לְהַמְשִׁכַת רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתָו יִתְבָּרַךְ.

בְּדַאֵי כָּל הָעֲנִין שֶׁל הַקְּבוּץ שְׁהֵיִתָּ שָׁם, וְנִפְלֵת בְּחֻשְׁךָ
וְנִתְלַכְלַכְתָּ בְּמָה שְׁנִתְלַכְלַכְתָּ וְכוּ', זֶה נִפְלְאוֹת תָּמִים דְּעִים, אֲבָל
עֲכָשׁוּ שְׁזִכִּיתָ לְהִתְקַרֵב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, עָלֶיךָ לְעֶסֶק בְּתַקּוּנְךָ וּבְתַקּוּן
נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל.

רְאֵה לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה אֲמֵתִית, לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין בְּכָל יוֹם, וּמִי יִתֵּן
שְׁתִּזְכֶּה לְמֵלֵא אֵת כָּל הַקְּבוּץ עִם הַקּוּנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, שֶׁהֵם הַכְּנָה
לְמִשִּׁיחַ צְדִקְנוּ. כִּי בַקּוּנְטְרָסִים הָאֵלֶּה מִתְגַּלְּוֹת עֲצוֹת הַנוֹבְעוֹת מִסְּפָרֵי

קצח אָשֶׁר ז' לַד בַּנְחֵל

רַבְּנֵנוּ ו"ל, וְנִכְתְּבוּ בְּלִשׁוֹן קְלָה מְאֹד, בְּאִפְּן שְׂיִבְיֵנוּ אֶת זֶה הַמוֹן עִם, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁמַפְיֵן אֶת הַקּוֹנְטְרָסִים הָאֵלוּ וַיַּעֲזֹר לְגֵאֲלָהּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' לַד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֹר לְיוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֵר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

רְאֵי לְחִזְקָךְ אֶת עֲצָמְךָ בְּכָל מִיָּנִי אֶפְנִים שְׁבַעוֹלָם וְאֵל תְּחִיָּאֲשִׁי, כִּי קְרוּבָה יִשׁוּעַתָּךְ לְבוֹא.

הַעֲקָר שְׁבָכָל הַעֲקָרִים לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשִׂמְחָה, וְלֹא לְהִנִּיחַ אֶצְלָךְ הַעֲצָבוֹת וְהַדְּכָאוֹן כְּרָגַע, כִּי הַשִּׂמְחָה מְרַחֶבֶת אֶת הַמְּחִין וְהַדַּעַת, כִּי כְּשֶׁאָדָם בְּעֲצָבוֹן וּבְדְכָאוֹן, וְהַמְּחִין שְׁלוֹ מְצַמְצָמִים, אִזּוּ אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה הוּא רוּצָה, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ בְּמָה לְבַחֵר, אֲבָל כְּשֶׁאָדָם שְׂמַח, אִזּוּ זוֹכֵה לְהִרְחֵב הַדַּעַת, וְהַמְּחִין שְׁלוֹ נִתְרַחֶבִים, וַיּוֹדֵעַ בְּדִיוֹק מַה הוּא רוּצָה.

עַל-פֶּן רְאֵי לְהִיּוֹת שְׂמִיחָה מְאֹד מְאֹד, וְזֶה יִכְנִיס כָּךְ בְּטַחֲוֹן עֲצָמִי, שְׁלֹא תִהְיֶי כָּל כָּךְ שְׂבוּרָה וְחִלְשָׁה בְּעֲצָמְךָ, רַק תִּדְעֵי הָאֲמֶת מַה אֶת רוּצָה, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִזְמֵן לָךְ אֶת בֶּן זִוְגֶךָ הַשֵּׁיף לָךְ מִשְׂרָשׁ נִשְׁמַתָּךְ.

הַעֲקָר לֹא לְדָאָג וְלֹא לְפַחַד מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעוֹלָם. הַרְגִּילִי אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר אֶל הָאֱלֹקִים, כִּי אֵין שׁוֹם בְּרִיָּה בְּעוֹלָם, שְׂיִכּוֹלָה לַעֲזֹר לָךְ רַק הָאֱלֹקִים, כִּי יִשׁוּעַתָּךְ תְּלוּיָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְזֶה עֲקָר שְׂלֵמוֹת הַצְּדִיק הָאֲמֶת — כְּשֶׁמְקַרְבֵי אֶת אֲנָשָׁיו אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי סֵתֵם לְלֶכֶת אֶל חֲכָם, שְׂאֵינוֹ מְקַשֵּׁר אֶת הָאָדָם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, תְּכַל עַל הַהֲלִיכָה, כִּי יֵשׁ הַרְבֵּה דְמִיּוֹנוֹת וְהַרְבֵּה טַעֲוִיּוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם וְכוּ'. וְרַבְּנֵנוּ ו"ל הִזְהִירָנוּ מְאֹד מְאֹד לְשִׁמֹּר אֶת עֲצָמֵנוּ מִמְּפָרְסָמִים שֶׁל שְׂקָר, הַמְּבַלְבְּלִים אֶת בְּנֵי-אָדָם בְּהִבָּל וְרִיק, וְצָרִיכִים

אָשֶׁר ז' לַה בְּנַחַל קִצֵּט

לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, שְׁנֵנֶזֶה לְמִצָּא אֶת הַחֲכָם הָאֲמִתִּי וְלִשְׁמַע
תּוֹרָה מִפִּיו, שְׁעַל יָדוֹ נִזְכֶּה לְמִצָּא אֶת הַבַּת זוּג, וְכַמוּכָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ
ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן פט).

עַל-כֵּן רָאִי לְחִזַּק אֶת עֲצֻמָּךְ מְאֹד מְאֹד, וְאַל תַּנִּיחֵי אֶת עֲצֻמָּךְ
לְפַל בְּשׁוּם אַפֵּן שְׁפָעוּלָם.

הַמֵּאַחַל הַצְּלָחָה בְּכָל הָעֲנִינִים...

ז' לַה.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, אִוֵּר לְיוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר פְּנֻחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

אֶת מַכְתְּבֶךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי.

רָאִי לְחִזַּק אֶת עֲצֻמָּךְ עַד מְאֹד, כִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּיָדָאֵי
יַעֲזֹר לָךְ לְמִצָּא אֶת בֶּן זוּגֶךָ בְּקִרְוֵי. לְמַעַן טוֹבֶתְךָ הַנְּצַחִית, תִּשְׁמְרֵי
עֲצֻמָּךְ מְאֹד מְאֹד לֹא לְהִיּוֹת מְבַהֲלֵת בְּרַב פְּתוּדִים שְׁמָא לֹא תִמְצָאֵי
אֶת בֶּן זוּגֶךָ, כִּי חַס וְשְׁלוֹם, בְּשִׁבִיל רַב הָעֲצָבוֹת תִּקְפָּצִי וְתַעֲשִׂי דְבַר
שְׂאֵחַר-כֶּף תִּתְחַרְטֵי עֲלִיו.

חֲפִי, חֲפִי, עַד שְׁיָבוֹא בֶּן זוּגֶךָ הָאֲמִתִּי, וְתִתְחַתְּנִי וְתוֹלִידֵי בְּנִים
וּבָנוֹת.

נָא וְנָא לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה בְּכָל יוֹם, כִּי גְדוֹל אֲדוּנָנוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ,
וּבְיָדָאֵי בּוֹא יָבוֹא יוֹם יִשׁוּעָתְךָ וְלֹא יֵאָחַר.

הַמֵּאַחַל הַצְּלָחָה רַבָּה בְּכָל...

ר אֲשֶׁר ז' לו' — ז' לו' בנחל
ז' לו'

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וְכֹל טוֹב סָלָה נִגְיַעוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר, שׁוֹתֵה מִיְמֵי הַנַּחַל,
נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגְן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יָאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה
נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וּמְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַ בְּשׁוֹרָה טוֹבָה
וּמְשִׁמַּחַת, שְׂאֵתָה עוֹסֵק בְּסִפְרֵי רַבְּנוֹ ז"ל, רְאֵה לְהִתְמִיד בָּהֶם, וְשֵׁם
תִּמְצָא מְרֻגָּע לְנַפְשְׁךָ.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ בְּרַפּוּאָה שְׁלֵמָה וּבְפִרְיָנוּסָה בְּנִקְלָה,
וַיְהִי־לְךָ שְׁלוֹם-בַּיִת עִם אִשְׁתְּךָ.

רְאֵה, אָהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר! לְחִזּוֹק אֶת עֲצָמְךָ בְּכֹל מִיְנֵי אֲפֻנִים
שְׁבַע-עוֹלָם, כִּי בָּזָה הָעוֹלָם עוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד מִיְנֵי מְרִירוֹת וַיְסוּרִים
בְּכֹל יוֹם וַיּוֹם מִחֲדָשׁ, וְעַקֵּר גְּדֵלוֹת הָאָדָם, שְׁיִכּוֹל לְהַחֲזִיק מֵעֲמֹד,
אֲשֶׁר־מִי שְׂמַחֲזֵק אֶת עֲצָמוֹ.

וְעַקֵּר הַחֲזוּק הוּא — לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי
כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שְׂמַדְבָּרִים עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא הַצְּלָחָה נְצָחִית.

רְאֵה, אָהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר! לְהִיּוֹת רַגִּיל לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבָּרַךְ,
וְאֵז תִּצְלִיחַ דְּרַכְךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' לו'

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וְכֹל טוֹב סָלָה נִגְיַעוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר, שׁוֹתֵה מִיְמֵי הַנַּחַל,
נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגְן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יָאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה
נְצָחִים.

אֲשֶׁר ז' לז בַּנְחַל רא

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְלָתִי, וּמֵאֵד אָנִי מְצַטְעֵר בְּמָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ
בְּבֵית — מְרִירוֹת וְיִסוּרִים וְכוּ'.

מָה אִמַּר לְךָ, יְדִידִי הַיְקָר! הַחַיִּים בְּזֶה הָעוֹלָם מְלֵאִים נְסִיווֹת,
וְעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד מֵה שֶׁעוֹבֵר, לוֹלִי שֶׁזָּכִינוּ לְהַתְּוַדֵּעַ מִרְבֵּנוּ ז"ל,
הֵינּוּ נֶאֱבָדִים לְגַמְרִי.

עַל-כֵּן עָלִינוּ לְשִׁמּוֹחַ מְאֹד, שֶׁבְּתַקְּףָהּ דַּחְקוֹתֵנוּ וּבְתַקְּףָהּ גְּלוּתֵנוּ
זָכִינוּ עַל-כָּל-פָּנִים לְהַתְּוַדֵּעַ מִרְבֵּנוּ ז"ל, וְרֵאוּי לָנוּ לְאַחֵז אֶת עֲצָמֵנוּ
בוֹ, וְאֵל נְעֻזֵב אוֹתוֹ.

וְעַקֵּר הָאֲחִיזָה לְאַחֵז אוֹתוֹ הוּא — עַל-יְדֵי לְמוֹד סִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ
”לְקוּטֵי-מוֹהַר”ן, לְחֹזֵר בְּסִפְרֵי זֶה עַד שֶׁיְהִיָּה שְׁגוּר עַל פִּי כְּרָצוֹנוֹ
שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל, וּמֵה גַם שֶׁצָּרִיכִים לְשִׁמְשׁ אֶת רַבֵּנוּ ז"ל, וּכְדָרְךָ שֶׁמֶשׁ
טוֹב, שֶׁאֵינוֹ עוֹזֵב אֶת אֲדוֹנָיו בְּשׁוּם אֶפֶן שֶׁבְּעוֹלָם, וְאֶפְלוּ אִם אֲדוֹנָיו
מְגַרֵּשׁ אוֹתוֹ, הוּא רֵץ אַחֲרָיו וּמְשַׁמְּשׁוֹ. כְּמוֹ-כֵן עָלִינוּ לַעֲשׂוֹת עִם
רַבֵּנוּ ז"ל, אֶפְלוּ שֶׁנִּדְמָה הַרְבֵּה פְּעָמִים, שֶׁהוּא אֵינוֹ רוֹצֵה אוֹתֵנוּ,
עָלִינוּ לְרוּץ אַחֲרָיו וּלְשַׁמְּשׁוֹ בְּכָל כַּחֲנוּ.

וְעַקֵּר הַשְּׁמוּשׁ הוּא — לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת לְמוֹדוֹ הַטוֹב לְכָל
עִם יִשְׂרָאֵל. וּבְכַרְט אַתָּה, שֶׁזָּכָה אוֹתְךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָלִים
טוֹבִים לְדַבֵּר עִם בְּנֵי-אָדָם, עַל-כֵּן רָאָה לְהוֹצִיא מִהַכַּח אֶל הַפַּעַל,
וְתִסַּע מֵעִיר לְעִיר, וּמִכְּפָר לְכְּפָר, וּמִמוֹשֵׁב לְמוֹשֵׁב, וּמִיִּשׁוּב אֶל יִשׁוּב,
וּמִקְבוּץ אֶל קְבוּץ, וְתִדְרֵשׁ דְּרָשׁוֹת לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת אֲמַתַּת
מְצִיאוֹתוֹ יְתִבְרָךְ, וְאֲמַתַּת לְמוֹדוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל, לְקַרֵּב נַפְשׁוֹת
אֵלָיו יְתִבְרָךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה בְּנִדְאֵי יַעֲזֹר לְךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא גַם
בְּפָרְנֶסָה בְּשִׁפְעַ גְּדוֹל. עָלֶיךָ רַק לְגִלוֹת אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יְתִבְרָךְ,
וּמִזֶּה יְהִיָּה לְךָ גַם שִׁפְעַ גְּשָׁמִי.

רְאֵה, אֱהוּבִי, אַחִי! לְחִזֹּק אֶת עֲצָמְךָ בְּכָל מִינֵי אָפְנִים שֶׁבְּעוֹלָם.
אֵל תִּשְׁבֵּר מִשׁוּם דְּבַר, וּבְכַרְט מֵאֲשַׁתְּךָ, רְאֵה לְדוֹנָה לְכַף זְכוּת,
וּבְנִדְאֵי יַעֲזֹר לְךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

חֲמִדַּת לְבָבִי! הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ, שֶׁתִּכְנֶה ”הֵיכַל-

רב אשר ז' לח בנחל

הקדש" בְּכָל עֵיר וְעִיר, וְאָבָא לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְלִזְהָ לֹא צְרִיכִים שׁוּם הוֹצָאוֹת כָּלֵל, רַק אֲדִרְבָּה, תְּבוּאָה לְךָ הַכְּנֶסֶה, הַיְנוּ שְׁתֵּהִיָּה רְגִיל לְבוֹא בְּכָל שָׁבוּעַ פֶּעַם אַחַת לְעִיר אַחַת, וְשֵׁם תֹּאמַר דְּרִשָּׁה, וּבְמִשְׁךָ הַזְּמַן יִתְקַרְבוּ מִקְרָבִים, עַד שְׁיַנְיִחוּ לְשֵׁים עַל בֵּית־הַמִּדְרָשׁ שְׁלֹט: "מְתִיבְתָא הֵיכַל־הַקְּדוֹשׁ", וְשֵׁם הָעִיר שָׁבוּ בֵּית־הַמִּדְרָשׁ, וּבְזֶה לֹא הִשְׁקַעְתָּ וְלֹא הַכְּנַסְתָּ שׁוּם הַכְּנֶסֶה. אֲדִרְבָּה, הַגְּבָאִים יִהְיוּ מְלֵאֵי שְׂמֵחָה, שָׂבָא פֶּעַם אַחַת אַחַד, וּמְקַבֵּץ אֶת אַנְשֵׁי הָעִיר, וּמְדַבֵּר עִמָּם מִהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא.

וּבְאִפְסָן הַזֶּה בְּמִשְׁךָ הַזְּמַן יִתְקַרְבוּ אַחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְיִתְרַבֶּה "הֵיכַל־הַקְּדוֹשׁ" בְּכָל עֵיר וְעִיר, וְלֹא נִצְטָרַךְ לְהַכְנִיס שׁוּם הַכְּנֶסוֹת, אֲדִרְבָּה תִּהְיֶה לְךָ הַכְּנֶסֶה וּפְרֻנְסָה בְּשַׁפְעָה, וְגַם תּוּכַל לַעְזוֹר לְהַפְיֵץ אֶת הַסְּפָרִים.

הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יַעְזוֹר, שְׁתַּצְלִיחַ בְּכָל דְּרָכֶיךָ, וְיִמְתְּקוּ מִמֶּךָ כָּל הַדִּינִים, וְתִזְכֶּה לְהַפְלִיל בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלִיחַד יַחֲוּדִים קְדוֹשִׁים, וּבְכַפְרֵי הַשְּׂמוֹת שֶׁל הַד' עוֹלָמוֹת: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, וְהַשְּׂמוֹת הָאֵלוּ סִגְלָתָם וּמַעֲלָתָם גְּדוּלָה מְאֹד, לְהַמְשִׁיךְ עַל הָאָדָם רוּח־הַקְּדוֹשׁ, רוּחַ נְבוּאָה וְרוּחַ טְהָרָה.

אַשְׁרֵי מִי שְׁמִיחַד יַחֲוּדִים בְּכָל יוֹם, וְאִזּוֹ יִזְכֶּה לְטוֹב הַגְּנוּז וְהַצֶּפוּן בְּכָל יוֹם וְיוֹם, אַשְׁרֵי לוֹ וְאַשְׁרֵי חֵלְקוֹ!

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' לח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה.

אֶת מַכְתְּבְּךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

מְאֹד מְאֹד אֲנִי מְצֻטְעָר מִמָּה שְׁקוֹרָה בְּבִיתְךָ. עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי

אָשֶׁר ז' לח בְּנַחֵל רג

חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אָמְרוּ (תָּנָא דְבֵי אֲלֵיהּ רַבָּה, פְּרָק ט'): אִיזוּהִי אִשָּׁה כְּשֶׁרָה — הַעוֹשֶׂה רְצוֹן בְּעָלָהּ. וְכֵן אָמְרוּ (בִּיצָה לִב): מִי שֶׁאִשְׁתּוֹ מוֹשְׁלֵת עָלָיו — חַיָּו אֵינָם חַיִּים. וְעַל-כֵּן רָאִי לְבַחַר מַה לְפָנֶיךָ, אִם לְהִיּוֹת אִשָּׁה כְּשֶׁרָה, שְׂאֵז אֲשֶׁרִי בְּעָלָהּ, וּמִסְפָּר יָמָיו כְּפוֹלִים, וְאִם, חֲלִילָה וְחַס, תִּהְיֶי מוֹשְׁלֵת עָלָיו, וְכָל שָׂפָן לְהַפּוֹתוֹ וּלְקַלְלוֹ וּלְבַזּוֹתוֹ, אֲזוּ, חַס וְשָׁלוֹם, חַיָּו אֵינָם חַיִּים, וּלְבַסּוֹף יִבְרַח לָךְ.

וְעַל-כֵּן רָאִי מְאֹד לְכַבֵּד אֶת בְּעָלְךָ, כִּי הִיא מְצַנָּה גְדוֹלָה, וּכְשֶׁאִשָּׁה מְכַבֶּדֶת אֶת בְּעָלָהּ, אֲזוּ כַּמַּיִם הַפָּנִים אֵל פָּנִים (מִשְׁלֵי כו, ט), כֵּן הַבַּעַל מְכַבֵּד וּמִיָּקֵר אֶת אִשְׁתּוֹ.

זְכָרִי אֵיךְ עָשִׂיתִי בֵּינֵיכֶם שְׁלוֹם-בַּיִת, בָּעֵת שֶׁבְּעָלְךָ רָצָה לְבָרַח מִמֶּךָ וּלְעֻזֹב אוֹתְךָ, וְאֲנִי מְסַרְתִּי אֶת נַפְשִׁי וְאֶת שְׁמִי מִמֶּשׁ, הֶעָקֵר לְעֵשׂוֹת בֵּינֵיכֶם שְׁלוֹם, וְשִׁיחֹזֵר אֶל הַבַּיִת, וְתַחֲזִירִי בְּשְׁלוֹם לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְעַכְשָׁו אֶת מְשַׁלֶּמֶת לוֹ כָּל-כָּף הַרְבֵּה רַע?!

עַל-כֵּן רָאִי לְתַקֵּן אֶת הַמַּצָּב, וּמְאֹד מְאֹד אֲנִי מְצֻטָּעַר עַל כָּף שֶׁאֵין לָכֶם שְׁלוֹם-בַּיִת. הֲלֹא אֶת יַחֲידָה בְּמַדַּת הַכְּנֻסֹת אוֹרְחִים, מִדּוּעַ לֹא תַתְּחִילִי לְקַיֵּם מְצוֹת הַכְּנֻסֹת אוֹרְחִים עִם בְּעָלְךָ — לְקַרְבוֹ וּלְחַבְּבוֹ וּלְיַקְרוֹ?! כִּי מְצוֹת הַכְּנֻסֹת אוֹרְחִים לְבַעַל הִיא הַדְּבָר הַרְאֵשׁוֹן, וְאַחֲרֵי-כֵן הַיְלָדִים, וְאַחֲרֵי-כֵן אַחֲרִים. הַאִשָּׁה צְרִיכָה לְדַעַת, כִּי קֹדֶם כָּל בְּעָלָהּ, וְאַחֲרֵי-כֵן הַיְלָדִים, וְאַחֲרֵי-כֵן שְׂאֵר קְרוֹבִים וּרְחוּקִים.

רָאִי לְצִיֵּת אוֹתִי, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָכֶם בְּשִׁפְעַת בְּרַכָּה וְהַצְּלָחָה, וְתִזְכְּפוּ לַגְּדֹל אֶת הַיְלָדִים בְּנִקְלָה.

רָאִי לְכַתֵּב לִי, וְאַשִּׁיב מִכָּתֵב בְּאַרִיכוּת.

נָא וְנָא לֹא לִפְלַי בְּמַרְרֵרוֹת וּבַעֲצָבִים, רַק הַרְגִּילִי אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתִבְרָךְ, וְהוּא בְּנֻדָּאֵי יִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתְךָ.

הַמְצַפֶּה לְשִׁמְעַת בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת...

רד אשר ז' לט בנחל
ז' לט.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל ידידי היקר, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ואני שמח מאד, שאתה מעין בספרי רבנו ז"ל, תתמיד בזה, ואז תראה נפלאות; פי רבנו ז"ל יכול לקרב אפלו הכי גרוע, ולהדביקו אל שרשו.

אודות שאתה שואל בענין מקרה לילה, כבר קבלנו מרבנו ז"ל תקון, ואמר, שהתקון היחידי למקרה לילה הוא — לילה תכף-ומיד למקנה, ולומר העשרה מזמורים שגלה לנו, הנקראים 'תקון הפללי'. ואשרי מי שאומר גם את התפלות שאחריו ממוהרנ"ת ז"ל. ורבנו ז"ל גלה לנו, שתכף-ומיד כשהולך למקנה, ואומר העשרה מזמורים תהלים האלו, אין לו כבר מה לדאג.

אודות שמירה למקרה לילה, יש סגלה לזה — ללמד קדם השנה "לקויטי-מוהר"ן", בן מספר בשם הרב הקדוש רבי מרדכי מטשערנובל, זכותו יגן עלינו, שפעם בא אליו אחד מחסידיו, והתאוונן לפניו, שבכל לילה יש לו מקרה רע, רחמנא לצלן, ואינו יודע שום עצה איך להנצל מזה, נתן לו הצדיק הנ"ל ספר "לקויטי-מוהר"ן", ואמר לו: למד בספר הזה קדם השנה, ועל-ידי-זה תנצל, וכן עשה.

וספור זה מקבל בין אנשי שלומנו, וידוע איך שהוא חבב מאד את ספרי רבנו ז"ל, אף בגיו כבד היו מתנגדים וכו'. וכו'.

עליך לדעת, כי כל אלו הסגלות שנותנים לך — הם דמיונות, פי העקר הוא טהרת המחשבה, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (עין עבודה זרה כ.): המהרהר ביום, בא לידי קרי בלילה; על-כן צריך לשמר את עצמו מאד מאד מהרהור.

אֲשֶׁר ז' מ בּנְחַל רה

ועקר ההצלה והסגלה להנצל מזה — ללמד תורה, שזה ישמר
את האדם, שלא יבוא למקרה לילה.

ועל-כן ראה, אהובי, אחי היקר! להתמיד בכל יום במקרא,
משנה, גמרא, מדרש, רמב"ם, טור ושלחן ערוך, וזה בודאי יציל
אותך, שלא תבוא למקרה לילה, חס וחלילה, וכן ראה קדם השנה
ללמד "עין יעקב" ו"לקוטי-מוהר"ן", וזו סגלה בדוקה לא לבוא
אל קרי, חס ושלום. אף-על-פי-כן עליך להתחזק בכל מיני אפנים
שפעולם, כי רבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן קיז), שפעמים
כשאדם נכנס לקדשה גדולה, או דיקא יראה מקרה לילה וכו', עין
שם. על-כן אסור לפל בדעתו כלל, רק להתחזק.

ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יד), שתקון עון קרי
— לקרב רחוקים, "אם תוציא יקר מזולל" — אותיות קר"י, הינו
על-ידי שמוציאים אנשים מזילותא, על-ידי-זה מתקנים את פגם
הברית של קרי. על-כן ראה לקרב רחוקים, והקדוש-ברוך-הוא יעזר
לך לתקן הכל בחיים חיותך.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' מ.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל השותה מימי
הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח
לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי.

ראה להזהר מאד בטהרת המשפחה, גם תבדקו את המזוזות
שתהיינה פשרות, וגם ראו להדליק לכבוד שבת-קדש שני גרות של
חלב ושני גרות של שמן זית.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָכֶם, שְׁתַּפְּקְדוּ בְּזֶרַע שֶׁל קִימָא,
וְתוֹלִידוֹ בְּנִים וּבָנוֹת בְּקָרוֹב.

נָא וְנָא לַחַיּוֹת בְּיַחַד בְּאַהֲבָה, אַחְוָה וְרַעוּת, וְלֹא לְרִיב בֵּינֵיכֶם
אִף פַּעַם, רַק לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַבִּין אֶחָד אֶת הַשְּׁנַי, וְזֶה יַעֲזֹר לָכֶם
לְהוֹלִדָּה.

וּבְכַפְרֵט הָאִשָּׁה צְרִיכָה לְשָׁמֹר מְאֹד מְאֹד מִכַּעַס וּמִקְפִּידוֹת, כִּי זֶה
סִגְלָה לְהַרְיוֹן קָל.

הַמֵּאחֵל לָכֶם הַצְּלָחָה רַבָּה...

כָּל מִי שְׁזוֹכָה לוֹמַר בְּכָל לַיְלָה סֵדֶר תְּקוּנַת חֲצוֹת, נִמְשָׁף עָלָיו
חוּט שֶׁל חֶסֶד כָּל הַיּוֹם, וְהַחוּט הַזֶּה הוּא שֶׁל נֶעַם וְאַהֲבָה וְיִשׁוּב
הַדַּעַת, וְהוֹלֵךְ רַק עִם חֶסֶד וְאַהֲבָה עִם כָּל בְּרִיָּה.

ז' מא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר, שׁוֹתָה
מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר
וְיִזְרַח לְנִצָּח נִצְחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וְגִדְל שְׁמַחְתִּי שְׁאַתָּה עוֹסֵק בְּהַפְּצַת
סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר חִיפָה, אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְתֹאֵר כָּלֵל, כִּי יְדוּעַ,
אֲשֶׁר הָעִיר הַזֹּאת רַבָּם כָּכֵלֶם פּוֹרְקֵי עַל וְרַחוּקִים מְאַמוּנָה, וְצָרִיכִים
לְהַחֲדִיר בָּהֶם אֶת הָאַמוּנָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ
(לְקוּשִׁי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קנ"ה), אֲשֶׁר בְּלֹא אַמוּנָה, הָאָדָם נִרְקַב מִמָּשׁ,
וְיֵשׁ לוֹ עֲצָבוֹת וְעֲצָלוּת וּכְבֻדוֹת. כִּי בְּיָדָי אִם הֵיטָה לוֹ אַמוּנָה
שְׁלָמָה, וְהֵיךָ יוֹדֵעַ מִמָּשׁ, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹמֵד עָלָיו, וְשׁוֹמֵעַ כָּל דְּבוּר
וְדְבוּר שְׁיּוֹצֵא מִפִּיו, וּמְאַזֵּין לְקוֹל תְּפִלָּתוֹ, בְּיָדָי לֹא הֵיטָה שׁוֹם
עֲצָבוֹת וְעֲצָלוּת וּכְבֻדוֹת בְּתְפִלָּתוֹ, וּכְיָדָי הֵיךָ מִתְפַּלֵּל כְּרַאוּי. אִף

עקר בלבול התפלה הוא מחמת חסרון אמונה, ועל-כן נופלת עלינו עצבות ועצלות, ומבלבלים את תפלתו, עין שם.

ובפרט אלו שרחוקים לגמרי ממנו יתברך ומאמונה, רחוקים לגמרי מתפלה, מקיום מצוות מעשיות, וכלליות היהדות קשה וכבד להם לקבל, הם מנחים בעצבות ובכבדות ובעצלות, על-כן עלינו להזרים עליהם את זרם האמונה הקדושה, למסר את נפשנו על כך מאוד מאד, ולא להסתפל על שום בלבול ומעכב. וזה מה שרובנו ו"ל מביא שם, שמי שיש לו אמונה, על-ידי-זה יש לו פח הגדל וכח הצומח, ושום דבר לא יוכל לבטלו ולבלבלו, חס וחסיליה, כלל.

לכן ראה, אהובי, אחי היקר! לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, אשר זה עקר תקונך הנצחי. אבל מאד מאד אבקש אותך, שתשמר ואל תאחז את הפסך של הספרים, רק תמסרנו לידינו ... והוא ימסרנו ל... גרו יאיר, באפן שלא יפגם יותר בחובות.

אהובי, אחי! ראה להזהר בזה מאד מאד, פי באפן זה יכול ... להדפיס עוד המון ספרים.

אודות הבלבולים שנתהוו, תאמין לי שהכל הכל הבלים שאין בו ממש, חסדי השם יתברך, שידידי היקר, תלמידי ... גרו יאיר, עזר לי בהפצת ספרי ודעת רבנו ו"ל עד עכשו, וכן יעזר לי להבא, ואין כאן שום פרושים ושום חלוקי דעות, אדרבה, הוא עוזר לי והוא יעזר לי, וצריכים לברח מפל מיני לשון-הרע ורכילות ומחלקת. גא ונא לא להתבלבל משום דבר.

עליך לדעת, כי המסיון, ימח שמם וזכרם, שורף בכל יום נשמות חדשות מאחינו בני ישראל, ועלינו לכבות את השרפה הרעה, כי הם המאורי אש אשר שרפו את בית-המקדש (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן טו); ועלינו להאיר את כל העולם עם המאורי אור הגנוז של רבנו ו"ל, הפאר והיפי של כל העולמות, עין שם.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

אֲנָשִׁי שְׁלוֹמְנוּ הָאֲמֵתָיִים אֵינָם מְטַעִים אֶת עַצְמָם כָּלֵל, רַק
מִתְבוֹדְדִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם עִמּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּמְרַבִּים לְדַבֵּר אֶת כָּל מַה
שְׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְשׁוֹפְכִים נַפְשָׁם כַּמִּים אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ,
אֲשֶׁרֵיהֶם וְאֲשֶׁרֵי חֻלְקָם.

ז' מב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֹדֵר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר, שׁוֹתֵה
מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר
וַיִּזְרַח לְנֹצַח נֹצְחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

אָחִי הַיָּקָר! רָאֵה לְחִזֵּק אֶת עַצְמְךָ מְאֹד, וְאֵל תַּנִּיחַ אֶת עַצְמְךָ
לְפַל, וְשָׁמֵר מְאֹד, שְׁלֵא יוֹבִילוּ הַמְדַבְּרִים שֶׁהֵם הַלְצִים (עֵין סְפוּרֵי-
מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה ג' מִהַחֲגוֹר) שׁוֹם לְשׁוֹן הָרַע וְשׁוֹם לַיִצְנָוֹת, חַס וְשְׁלוֹם.
עֲלֶיךָ לְדַעַת פִּי הַבַּעַל-דְּבָר אֹרֵב מְאֹד מְאֹד לְשֹׁבֵר אֶת הָאֲהָבָה
בֵּינֵינוּ, וּבִפְרִט שְׁאֵנוּ זֹכִים בְּעֵתִים הַלְלוּ לְקֶרֶב אֲלֵפִים וְרַבּוֹת
נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵי הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, שֶׁהֵם הַהֲכָנָה לְמִשִּׁיחַ
צְדִקְנוֹ. וְעַל-כֵּן צְרִיךְ לְשָׁמֵר מְאֹד מְאֹד עַל בְּרִית אֲהָבָה בֵּינֵינוּ, שְׁלֵא
יִהְיוּ, חַס וְחֻלְלֵהָ, שׁוֹם פְּרוּדִים וְשׁוֹם לְשׁוֹן הָרַע.

רָאֵה, אֲהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר! לְהִיּוֹת חִזֵּק מְאֹד מְאֹד לְקֶרֶב בְּגִי-אָדָם
לְעַבֹדֶת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מוֹרִידִים חֲמִימוֹת וְהַתְּלַהֲבוֹת
לְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ (עֵין לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֵק א', סִימָן קנ"ו). הָאָדָם צְרִיךְ לְהַרְגִיל
אֶת עַצְמוֹ מְאֹד, שְׁיִבְעֵר תָּמִיד אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבְזֶה שְׁבוֹעֵר
לְבוֹ לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַל-יְדֵי-זֶה מְגַרֵּשׁ אֶת הַרוּחוֹת רְעוֹת
וְרוּחוֹת הַטְּמָאָה מִלְּבוֹ, וְזוֹכֵה שְׁמִטְהֵר לְבוֹ, עֵין שָׁם.

רָאֵה לְחִזֵּק אֶת עַצְמְךָ בְּכָל מִינֵי אָפְנִים, וְאֵל תַּחְלֵשׁ דַּעְתְּךָ מִשׁוֹם

אָשֶׁר ז' מג בַּנְחַל רט

דָּבַר שְׁפָעוּלָם, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲזֹר לָנוּ, שְׁנִזְכֶּה לְבָנוֹת "הַיְכַל-הַקֹּדֶשׁ"
בְּכָל עֵיר וְעֵיר מְעָרֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה מִמְּדִינֹת
הָעוֹלָם, מִלְּכוּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' מג.

בַּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיְקָר, שׁוֹתֵה מִימֵי
הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח
לְנִצָּח וְנִצָּחִים.

אֵת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וְאַנִּי מְאֹד מְצֻטָעֵר עַל גְּדֹל הַדְּחָקוֹת
שֵׁשׁ לָךְ.

רְאֵה לְהַרְגִיל אֵת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וּלְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ
אֵת כָּל מָה שְׁשֹׁכֵר עָלֶיךָ, וְאַז תִּרְאֶה נִפְלְאוֹת רַבּוֹת, כִּי הָעֵקֶר הוּא
תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְסַבֵּב עִם הָאָדָם סִבּוֹת שׁוֹנוֹת
כְּאֵלוֹ בֵּין בְּרוּחָנִיּוֹת וּבֵין בְּגִשְׁמִיּוֹת, הָעֵקֶר שֶׁיִּדְבֹר עִמוֹ, וְיִסַּפֵּר לְפָנָיו
אֵת כָּל לְבוֹ. וְהָאָדָם מַחֲמַת שְׁמַתְרִשָּׁל מְזֵה, לְכֵן נִתְעַכְכַּת יְשׁוּעָתוֹ.

עַל-פֶּן רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחִי הַיְקָר! לְחִזֵּק אֵת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר הַרְבֵּה
עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וְזֶה יִכְנִיס בְּךָ בְּטָחוֹן חֲזָק וְאַמוּנָה בְּרוּרָה, וְאַז תִּרְאֶה
נִרְאוֹת נִפְלְאוֹת רַבּוֹת.

הִיָּה טוֹב מְאֹד, שְׁתַּפְּנֶנּוּ לְגוֹר בְּאִיזוֹ עֵיר מְעָרֵי פְתוּחַ, כִּי לֹא
צְרִיף לְגוֹר דִּוְקָא בִירוּשָׁלַיִם, אֲשֶׁר הַיְקָר שָׁם גְּדוֹל מְאֹד, וּבְעֵיר אַחַת
מְעָרֵי פְתוּחַ אַתָּה יְכוֹל לְהַשִּׁיג דִּירָה גְדוֹלָה וְכַמְעַט בְּחִנָּם.

יַעֲזֹר לָךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁתִּזְכֶּה לְפַרְנָסָה בְּשִׁפְעַ רַב, וְכֵן
לְדִירָה רְחֻבָּה.

ובעזרתו יתברך אשתך תוליד בנקל.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' מד.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וכל טוב סלה יגיעו אל ידידי היקר, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע בשורה טובה, מפרך שזכית לחזור בתשובה, פן יעזר לך הקדוש-ברוך-הוא, שתמיד תחזר בתשובה, כמו שגלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ר), שצריך לעשות בכל יום תשובה שלמה, כי האדם חושב היום, שכבר השיג את הקדוש-ברוך-הוא, וכשבא למחר, רואה שההשגה שהשיג אתמול, עדין אינה השגה כלל, וכן מיום אל יום, האדם צריך לחזור בתשובה.

ראה, אהובי, אחי היקר! לא להתבלבל כלל מעגן התפלין, אדרבה, תהיה שמח, שזכית לקנות תפלין מהדרות, ובזכות התפלין תזכה למחין חדשים.

היה טוב מאד, שתבדק גם את המזוזות, כי המזוזות בבית הן שמירה לאדם מבית ומבחוץ, וגם עוזר לו לבנים.

ראה לשמח עם שתי בנותיך, שנתן לך הקדוש-ברוך-הוא מתנה, ותאמין לי, שהן המתנה הכי יפה מאתו יתברך, שנתן לנו ילדים, יעזר לך הקדוש-ברוך-הוא, שיהיה לך הרבה נחת מהם, ותזכה לשמח תמיד, ותתענג בערכות זיו השכינה הקדושה.

ראה להרגיל את עצמך לדבר הרבה עמו יתברך, כי כל דבור ודבור שמדברים עמו יתברך הוא הצלחה נצחית.

אֲשֶׁר ז' מה בנחל ריא

הקדוש-ברוך-הוא יֵעֶזֶר לָךְ, שְׁתַּזְכֶּה לְהַתְעַלּוֹת בְּרוּחַנִיּוֹת מְעֵלָה מְעֵלָה.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' מה.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ אֵלַי יְדִידֵי הַיָּקָר, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע הטוב ממך.

חמדת לבבי! ראה להכניס את עצמך באמונה הקדושה, לידיע שהוא יתברך ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, וכשתתברר לך ידיעה זו, אז תפתח את פיה לדבר עמו יתברך. כי עקר מה שאדם מתרשל לדבר עמו יתברך, כל זה בא מחמת חסרון אמונה, כי בודאי כשאדם מאמין, שהוא יתברך עומד כנגדו, היה מתפלל ומדבר עמו יתברך כאשר ידבר איש עם רעהו, אף מי שאין לו האמונה הפשוטה הזו, הוא אינו מדבר, וכשאינו מדבר, על-ידי-זה נעתק לגמרי ממנו יתברך. על-כן ראה לחזק את עצמך באמונה פשוטה, והקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתזכה לדבק עצמך בדבקות אמת בו יתברך.

אודות זווגים, תדע כי חכמינו הקדושים אמרו (יבמות סג.): נחות דרגא ונסיב איתתא; האדם צריך לירד ממדרגתו, ולקחת אשה למטה ממדרגתו. כי על-פי-רב הטעם שאין אדם נושא אשה, הוא מפני הגאות שיש לו, כי כל מה שמציעים לו, הוא אומר: "אני כפי חקמתי, כפי שכלי, כפי דעתי וכשר לשוני, בודאי צריך למשהו מיוחד", ומחמת זה אינו יכול למצא את זווגו.

אבל אם אדם ידע באמת את מצבו, שהוא פחות שבפחותים,

ריב אשר ז' מו בנחל

ונחות דרנא לגמרי מרב קלקוליו, ויחפש אשה נחות דרנא אשר עוד יותר פחותה ממנו, אז בנדאי ימצא את זוגו, ותכף-ומיד יתחתן. וזה סובב על כל בחור ובחור שקשה למצא את זוגו.

היה טוב מאד, שתעין בקונטרסים החדשים שמפיצים התלמידים של "היכל-הקדש", ובפרט הקונטרס "מציאת הזוג", ותקיים כל מה שנאמר שם, ואז תמצא בנדאי את זוגך.

גם טוב מאד שתלמד הרבה משניות בסדרן, פי משנ"ה אותיות נשמ"ה, וגם העלית מן שאול נפשי — ראשי תבות: משנ"ה, פי על-ידי משנה מעלה את נשמתו מהשאול.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך שתחזר באמת בתשובה.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' מו.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וכל טוב סלה יגיעו אל ידידי הקר, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

מאד מאד אני משתוקק לשמע הטוב ממך, כי זה כמה שלא שמעתי ממך כלום, ואני מאד מתגעגע אחריך על-כל-פנים לראות את כתב ידך.

אחי הקר! ראה להפיל לגמרי בו יתברך, הינו שתמיד תחשב, שאין שום מציאות מבלעדיו יתברך כלל, אשר כל זה הענין של מלא כל הארץ כבודו, שהוא יודע שהכל אלקות גמור הוא, ועל-ידי-זה יתבטל לגמרי אליו, ואז יזכה לתורה וגדלה במקום אחר, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קסב): על-ידי שהאדם כולל את עצמו באין, הינו באין סוף ברוך הוא, אז

אֲשֶׁר ז' מז בנחל ריג

יכול לשהות אצלו תורה וגדלה במקום אחד, כי אינו — לא בצפון ולא בדרום, רק נכלל בתי החיים, עין שם.

ראה לעשות כל מיני פעלות שבעולם להיות רק שמח תמיד, ותהלה לאל, יש לנו מה לשמח, שאנו זוכים לידע מרבי אמת פזה, רבי המקורבנו אליו ותברך, מה היינו עושים בלי רבנו ז"ל, הלא היינו אבודים לגמרי. ועכשו שזכינו להתודע מרבנו ז"ל, זה עקר תקונתנו וזה עקר הצלחתנו.

ורבנו ז"ל אמר (ספר המדות, אות שמחה, חלק ב', סימן א'): מי שהוא שמח תמיד, על ידי זה הוא מצליח. על-כן אם אתה רוצה להצליח בעסקיך, ראה תמיד להיות רק בשמחה עצומה. והקדוש-ברוך-הוא יעזר לך בכל אשר תפנה תשא חן ותצליח בכל.

המאחל לך הצלחה נצחית.

ז' מז.

בעזרת השם ותברך, יום שלישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וכל טוב סלה נגיעו אל ידי היקר, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו גן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

אהובי, אחי היקר! אני מאד משתוקק לשמע ממך, כי זה כמה זמן שלא ראיתי פתיבת ירך.

ראה לכתב לי וממש תחייני.

העקר ראה להרחיק ממך את כל מיני דאגות, כי דאגות מכלות את כחות האדם.

ראה לעסק במסירות נפש בהפצת מעינות החכמה חוצה, ולא להסתפל על שום מונע ומעכב. אין אתה יכול לשער ולתאר בדעתך מה אתה גורם עם הנגון המפרסם שלך, שאתה שר ומנגן בעת

שאתה מפיץ ספרי רבנו ו"ל ביום השוק. כי כבר שמעתי מכמה אנשים, שראו אותך בכמה עירות, והנגון שלך ממש מחיה אותם, ומכניס בהם הרהור תשובה, ואחד שר לפני את הנגון שלך וממש נפלא.

ראה להחיות את עם ישראל להיות בשמחה, ותפיץ ביניהם את הקונטרסים החדשים, אשר הם בודאי הכנה למשיח צדקנו.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' מח.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל ידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לגצח נצחים.

מאד שמחתי לשמע בשורה טובה מך, שהילד הנחמד ... גרו יאיר, חזר אליך, יעזר לך הקדוש-ברוך-הוא, שתזכה לגדלו לתורה וליראת שמים, ועוד תרונה ממנו רב נחת, ואתה באמת מקים בנה מצוה גדולה מאד, כי הוא יתום חי, בעוונותינו הרבים, ונחמנינו הקדושים אמרו (מגלה יג.): כל המגדל יתום בתוך ביתו, מעלה עליו כאלו ילדו. וכן הפליגו מאד במי שמגדל יתום. ובעוונותינו הרבים, הילד הזה הוא יתום חי, פי אביו ואמו אינם רוצים לדעת ממנו, רחמנא לצלן. על-כן ראה לחזקו לשמחו ולגדלו לתורה וליראת שמים.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתראה ממנו הרבה נחת, והוא יהיה לך עוד לעזר גדול.

ראה לחזק את עצמך בכל המצבים שעוברים עליך, ותדע כי גדול אדוננו ורב להושיע, ובודאי עוד תזכה לישועה. נא ונא אל תתיאש כלל.

אֲשֶׁר ז' מט בַּנְחַל רטו

רֵאָה לַעְזוֹר לְהִיקָר וְהַנְעֵלָה ... גֵּרוֹ יֵאִיר, וּבּוֹדָאֵי תַזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה לִישׁוּעָה גְדוּלָּה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' מט.

בַּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר, שׁוֹתָה מִיָּמֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצָּח נְצָחִים.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! רֵאָה לְחֻזַּק אֶת עֲצָמָךְ מְאֹד, כִּי סוּף כָּל סוּף אַחַר הַרְעָה יִהְיֶה הַטּוֹב, וְרַבְּנוּ ז"ל אָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן עג), שְׁצַרִּיף הָאָדָם לְהַשְׁתַּדֵּל לַעֲשׂוֹת מִסְתּוּם גְּלִיָּא, הֵינּוּ בְּאַמַּת כָּל הַבְּרִיאָה נִחְלָקֶת לְשִׁתֵּי בְּחִינּוֹת, כְּמוֹ קְלָפָה עִם פָּרִי, הַקְּלָפָה הִיא גְּלִיָּא וְהַפָּרִי הוּא סְתוּם, לְקַלֵּף אֶת הַקְּלָפָה שֶׁהוּא הַגְּלִיָּא, וְלִהְגִּיעַ לְהַסְתּוּם שֶׁהוּא הַפָּרִי. וְדַבֵּר זֶה סוֹכֵב וְהוֹלֵךְ עַל כָּל פֶּרֶט וּפֶרֶט — הֵן בְּתוֹרָה, צְרִיכִים לְמַצֵּא אֶת הַסְתּוּם שֶׁבְּתוֹרָה, לְחַפֵּשׂ תָּמִיד אַחֲרָיו יִתְבַּרֵּךְ שֶׁהוּא נוֹתֵן הַתּוֹרָה, וְצְרִיכִים לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּאִפְסָן כְּזֶה, שֶׁנּוֹזֵחַ לְמַצֵּא אֶת הַתּוֹרָה וְנוֹתֵן הַתּוֹרָה, שֶׁהֵם רְזִין וְסִתְרֵי אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ. וְכֵן בְּכָל־לִיּוֹת הָעוֹלָם, צְרִיכִים תָּמִיד לְרֵאוֹת וְלִהְרַגִּישׁ אֶת הַרְוִיחֵנוּיּוֹת שֶׁבְּדוּמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר, וְלִהְשָׁלִיף תָּמִיד אֶת הַקְּלָפָה, וְלָבוֹא אֶל הַפָּרִי. כְּמוֹ-כֵן אֶצֶל הַצַּדִּיק, צְרִיכִים לְקַלֵּף אֶת הַקְּלָפָה, שֶׁהוּא גוּפוֹ הַגָּשְׁמִי, וְלָבוֹא אֶל הַפָּרִי שֶׁהוּא הַפְּנִימִי שְׁלוֹ; כִּי הַצַּדִּיק דְּבוּק לְגַמְרֵי בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְאֵין לָנוּ שׁוּם הַשְׁגָּה כָּלֵל, כִּי הַלְּבוּשׁ שֶׁל הַגּוּף מְסַתֵּיר אֶת נִשְׁמָתוֹ. וְעַל-כֵּן צְרִיכִים לְהוֹרִיד אֶת הַגּוּף שְׁלוֹ, וְאֵז תַּתְּגַלֶּה נִשְׁמָתוֹ.

וּמוֹבָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קעג), שֶׁעַל-יְדֵי הַכְּתָב יְכוּלִים לְהַפְּיֵר אֶת הַנֶּפֶשׁ וְאֶת פְּנִימִיוֹת הַנֶּפֶשׁ, כִּי זֶה הַפְּנִימִי שֶׁל הַצַּדִּיק, וְהַלְּבוּשׁ הַגָּשְׁמִי מְכַסֶּה אוֹתוֹ.

וְאֲנֹשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מְסַפְּרִים, כְּשֶׁהָרַב הִקְדוּשׁ ר' אַבְרָהָם בְּר' נַחֲמָן ו"ל הִזָּה מְדַבֵּר, הָיוּ מְרַגְּשִׁים מִמֶּשׁ אֵיךְ הַנְּשֻׁמָּה מְדַבֵּרֶת, רַק שֶׁהִגּוּף מִכֶּסֶה אֶת הַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת, וְכָל אֵלּוּ אֲשֶׁר הִסְתַּכְּלוּ עַל הַפְּנִימִיּוֹת שְׁלוֹ, הִרְגִּישׁוּ שֶׁיֵּשׁ כָּאֵן אִישׁ קְדוּשׁ. וְלִהְפֹּךְ — מִי שֶׁלֹּא הִסְתַּכַּל עַל פְּנִימִיּוֹתוֹ, לֹא אָחַז מִמֶּנּוּ.

וְכֵן שִׁמְעֵתִי פַעַם אַחַת מִהָרַב הַחֲסִיד ר' אֱלִיָּהוּ חַיִּים רוֹזִין ו"ל, שֶׁסִּפֵּר לְפָנַי אֲנֹשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ וְאָמַר: אַתֶּם חוֹשְׁבִים שֶׁבַחֲיֵי ר' אַבְרָהָם אָחַזוּ מִמֶּנּוּ כִּמוֹ שְׁאוֹחֲזִים מִמֶּנּוּ עַכְשָׁיו? לֹא! הָעוֹלָם אוֹמְרִים: "אַחֲרֵי מוֹת קְדוּשִׁים", כִּי בַחֲיָיו הִזָּה קָשָׁה מְאֹד לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ, וְרָאוּ אֵיךְ שְׁאוֹכֵל כִּמוֹ אַחַר, וּמָה גַם שֶׁהִזָּה חָלַשׁ מְאֹד, וְהִזָּה לוֹ חוֹלֵי מַעֲיָם, וְהִזָּה אִישׁ קָשָׁה מְאֹד, כִּי מְרַב יְסוּרָיו וְחֲלָיו הִזָּה בְּמַתַּח וּבְעֶצְבָּנוֹת, וּבַכְּפֹרֵט לַעֲת זְקֻנָתוֹ וְכוּ'. אֲבָל בְּאַמַּת הִזָּה עֲנִין אַחַר לְגַמְרֵי, כִּי מִי שֶׁהִטָּה אֲזָנוֹ לְשִׁמְעַת אֶת דְּבוּרָיו, הִרְגִּישׁ כִּי יֵשׁ כָּאֵן נְשֻׁמָּה קְדוּשָׁה. כֵּן הַדְּבָר סוֹבֵב גַּם עַכְשָׁיו, וְהֵבֵן לְמַעֲשֵׂה.

עַל-כֵּן רָאָה לְחַזֵּק אֶת עֲצָמָהּ, כִּי בְּנֻדָּאֵי בֹא תְּבוֹא עַל שְׂכָרָהּ.

וּמָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיהָ מְרִירוֹת דְּמִרִירוֹת, וּבַכְּפֹרֵט בְּעֲנִין מְצִיאַת זְוִוּגָהּ, הַכֹּל הוּא רְזִין וְסִתְרֵי נִפְלְאוֹת תְּמִים דְּעוֹת. אֵל תְּדַאֵג כָּלֵל, וְהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּנֻדָּאֵי לֹא יַעֲזֹב אוֹתָהּ. לַעֲת עֵתָה אַתָּה מַחֲיָה אֲלָפִים וְרַבּוֹת נְשֻׁמוֹת יִשְׂרָאֵל עַל-יַדֵּי הַדְּפֹסֶת וְהַפְּצַת הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, אֲשֶׁר הֵם הַכְּנָה לְגַאֲלָתָנוּ הַנְּצַחִית.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָהּ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' נ.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר, שׁוֹתָה מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוֹ יְאִיר וְיִזְרַח לְנֻצָח נְצָחִים.

אֲשֶׁר ז' נא בַּנְחַל ריז

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע איך שאתה מחזק את עצמך ללמד בכל יום את התורה הקדושה.

אשריך ואשרי חלקך, כי רבנו ז"ל גלה לנו, שאפלו אותם הנשמות שנפלו בבין, ונכשלו במה שנכשלו, ועדין הם נכשלים במה שנכשלים, על-ידי עצם כח התורה הקדושה יזכו לצאת מהבין שנפלו אליו (שיחות-הר"ן, סימן ט).

ובפרט אתה, שאתה זוכה ללמד בכל יום ח"י פרקים משניות, בודאי תזכה לצאת מהבין שנפלת אליו, כי משנ"ה אותיות נשמ"ה, ועל-ידי משניות זוכים לנשמה חדשה. ומה גם שהעלית מן שאול נפשי — ראשי תבות: נשמ"ה ומשנ"ה, כי על-ידי משנ"ה יוצאים מן השאול תחתית. אשרי מי שמתמיד בלמוד משניות בכל יום, ואז יזכה לטוב הגנוז, אשרי לו ואשרי חלקו!

ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ועל כלם — ראה להיות שמח, שאתה זוכה לשמש את רבנו ז"ל בהפצת ספריו הקדושים.

נא ונא למסור את נפשך בזה, כי זהו עקר תקונך, כי כנגד שפורת את זרעך לבטלה, כנגד זה ראה לפזר ספרים קדושים בין אחיך בני ישראל, ותקרבו אליו יתברך.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך למצא את בת זוגך, ותתחתן ותבנה בית נאמן בישראל.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' נא.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וכל טוב סלה יגיעו אל ידידי היקר, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

ריח אשר ז' נב בנחל

מאד אני משתוקק לשמע הטוב ממך. ראה לכתב לי וממש תחייני.

מה טוב ומה נעים, אם תהיה רגיל לומר בכל יום יום תהלים, ותתמיד בקצור שלחן ערוך, פי ההלכה היא עקר היהדות, וכן ראה ללמד בכל יום חמש ורש"י מפרשת השבוע, והקדוש-ברוך-הוא ירחיב לך.

ראה לעזר להיקר והנעלה ... גרו יאיר, ולעסק בהפצת ספרי רבנו ז"ל, ובפרט בקונטרסים החדשים, ותתן את מחיר הקונטרסים להנ"ל.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתזכה להיות תמיד בשמחה, פי השמחה היא רפואה רוחנית וגשמית, רפואת הנפש ורפואת הגוף. המאחל לך הצלחה רבה...

ז' נב.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וכל טוב סלה יגיעו אל ידידי היקר, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

שני מכתביך לנכון קבלתי, ואת גדל שמחתי לשמע ממך — אין לשער ואין לתאר כלל, ובפרט שאמה עוסק להפיץ את אור רבנו ז"ל בעולם. אשריך ואשרי חלקך, פי אין לך עוד דבר גדול מזה. יעזר לך הקדוש-ברוך-הוא, שתזכה לעסק בזה כל ימי חיך.

ובודאי צרתך צרה גדולה מאד, מה שעובר עליך בביתך, אבל כבר ידוע לנו, שבכל דור ודור הצדיקים נתעוררים לחזר אליו יתברך ויקא על-ידי נשותיהם, פי מה שעבר בבית, הזכיר להם לחזר ולבוא אליו יתברך, ולשטח פניהם לפניו יתברך ברחמים

אֲשֶׁר ז' נב בְּנַחֵל רִיט

ובתחנונים שייעזר להם. על-כן ראה גם אתה לברח על-ידי אשתך אליו יתברך, ותבקש רחמים ותחנונים, ובנדאי השומע תפלות ישראל — ישמע את תפלתך, ויעזר לך.

ראה ללכת עם אשתך בדרך נצם, ותסביר לה בנחת איך שהקדוש-ברוך-הוא מחיה ומנהיג ומקים את כל העולמות.

מזהרנ"ת ז"ל אמר פעם: למה הגיע רבי שמעון בר יוחאי למה שהגיע? פי היתה לו מדה זו בהתחזקות, הינו שחזק את עצמו, פי בנדאי עבר עליו מה שעבר, פי ישב במערה י"ג שנים, והיה ההכרח לו לברח ממלך רומי וכו' וכו', אף-על-פי-כן חזק את עצמו ונצק אליו יתברך, ועל-ידי-זה נכה למה שזכה — לגלות את התקוני זהר וכו'. וכן האר"י הקדוש למה הגיע למה שהגיע? פי חזק את עצמו בכל מה שעבר עליו, פי נעשה יתום בצעירותו, והיה צריך לירד עם אמו לעיר מצרים, ודיקא ממקום רחוק פנה נכה להגיע למה שהגיע. וכן הבעל-שם-טוב הקדוש עבר עליו מה שעבר, שהיה יתום, פי תקף-ומיד כשנולד מטה אמו, ובהיותו ילד קטן מת עליו אביו. וכן כל מה שעבר עליו מימי העריסה, רק הקדוש-ברוך-הוא יודע, אילו צרות ויסורים, אף-על-פי-כן חזק את עצמו, ועל-ידי-זה דיקא הגיע למה שהגיע. וכן רבנו ז"ל, מה שעבר עליו מקטנותו וכו', וכבר נדפס ב"שבחי-הר"ן", ודיקא על-ידי שהתחזק נכה למה שזכה, כמו שאמר בעצמו: "איך האב זיך דערהאלטן", [למה באתי אל הענין שלי, פי התחזקתי בעצמי].

על-כן ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים, ובנדאי בוא תבוא על שברך.

אודות ביאתך לכאן, איני יודע מה לומר לך, פי חבל מאד לעזוב את ארץ ישראל, בפרט אתה, שיש לך כל-כף הרבה פחות לקרב רחוקים, היה טוב מאד שתשאר שם. אף אף-על-פי-כן ראה להניח את זה להשגחה, לראות איך שייסבב עמך הקדוש-ברוך-הוא.

הרב הקדוש ר' אברהם בר' נחמן ז"ל היה רגיל לומר תמיד:

רכ אשר ז' נג בנחל

דער רבי איז דא און דארט [הרבי הוא פה ושם], הינו בארץ ישראל ובאומן. ידוע איך שדבר הרבה מגדלת ציון רבנו ז"ל, וכן דבר הרבה מארץ ישראל, ואמר: רבנו ז"ל הוא באומן ובארץ ישראל, ואי אפשר להשיגו, כי אם על-ידי ארץ ישראל.

אף-על-פי-כן ראה לעשות את הטוב בעיניך, העקר הוא תפלה ותחנונים, ובנדאי לא יעזב אותך הקדוש-ברוך-הוא.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

רבנו ז"ל אמר לאנשי שלומנו, שאם יתמידו בספרו, יפתח להם מהם להבין את הפנימיות שיש בו, כי יותר ממה שרואים מבחוץ, יש בו פנימיות עד אין סוף.

ז' נג.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום רב.

מאד מאד רציתי לשמע הטוב ממך, הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שיהיה לך כח וסבלנות עם הילדים.

תאמיני לי, שהרבה זוגות היו משלמים מליונים שיזכו לילדים, אין יום שלא יפגס אלי איזה זוג שיזכו אלי במר לבכם על גדל צערם, שאינם זוכים לבנים, ונפשי נקרעת ביי"ב קרעים. על-כן ראי לשמח מאד עם המתנה שנתן לך הקדוש-ברוך-הוא, ילדים כל-כך נחמדים.

יעזר לך הקדוש-ברוך-הוא בבריאות השלמה, שתזכי לגדל אותם.

העקר ראי לא להתעצבן כל-כך, ולא להסתכל שהכל יהיה במאה אחוז. זה עקר הבעיה של האשה, שצריכה תמיד שיהיה הכל

אָשֶׁר ז' נד בנחל רכא

משלם, ואם לא הולך לה, אזי נשברת לגמרי. מי אומר שההכרח הוא שתהיה שלמות, שילך כפי שילך, העקר שתשמרי על בריאות גופך, זה שנה יותר מהכל.

חסדי השם יתברך, שנתן לך בעל נפלא מאד, ראי לשמח עמו, ותחזקי איש את רעהו, ושתהיה הבנה ביניכם.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לכם בפרנסה ובשפע דקדושה, ולשלם את כל החובות, ותזכרו להרחבה גדולה.

המאחל לכם כל טוב...

ז' נד.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וכל טוב סלה יגיעו אל ידידי היקר, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, וגדל שמחתי לראות את כתיבתך — אין לשער ואין לתאר כָּלֵל, כי לבי מאד משתוקק אליך.

מה אמר לך, ידידי היקר! האדם טועם בכל יום מעץ הדעת טוב ורע, אשר זה עוקר אותו מחי החיים, מלחיות חיים אמתיים, חיים שמחים, חיים דבוקים בו יתברך. כי באמת בכל יום ויום יש בגן העולם הזה שני אילנות: אילנא דחיי, ששם הוא תקוף הבטול אליו יתברך, בלי שום קשיות וספקות עליו יתברך כָּלֵל, רק אני רוצה לדבק את עצמי בחי החיים, להתענג בענג זיו השכינה הקדושה, ואיני רוצה שום דבר — לא כסף ולא כבוד, לא תחרות ולא שנאה, רק אותך יתברך לבד, ואני משתוקק רק אליך, ורוצה לדבר עמך יתברך, שזהו עץ החיים שכליל בחי החיים, ואינו חפץ בשום דבר, ואינו מפחד משום דבר, אינו רוצה — לא שקר ולא עגש, רק אותו יתברך בעצמו. אכל עץ הדעת טוב ורע זה תכלית

רכב אשר ז' נד בנחל

הספקות, שהאדם נופל, פעם כשר ופעם טהור, פעם פסול ופעם טמא, פעם אסור ופעם מתר וכו' וכו', עד שהוא בכף הקלע ממש, עולה ויורד, נופל ונשלק וטועם מרירות דמרירות הבלי העולם הזה וכו' וכו'.

יתהלה להשם יתברך, וזכינו להתודע מצדיק אמת, אשר עומד וצועק בקול גדול: גינולד! זייטס אייך נישט מיאש נהוי! אל תיאשו את עצמכם], וראו לברח אל עץ החיים, ששם תזכו לחי החיים, ותברחו מעץ הדעת טוב ורע, כי נחמד הוא למראה רק בדרך דמיוני, אף האמת, שהסוף הוא מר מאד. והוא צועק בקול גדול, ומחזק את כל נשמות ישראל, שיחזקו עצמם בחי החיים, אף זעירין אינון שזוכים לשמע אותו, מרב הצרות והיסורים, המחלקת והבלבולים.

חמדת לבבי! אנו הפחותים והקטני ערך, וזכינו להתודע מהאדם הזה, אשר עליו נאמר (בראשית א, כו): 'נעשה אדם' נאמר בעבורך, כי זה כל האדם, וכל העולם לא נברא, אלא בשביל לצוות לזה (ברכות ו:), להיות בצותא אליו. על-כן עלינו להיות שמשים אצלו בשכר זה, והוא פקח לנו את עינינו ומחננו, שנוזקה להרגיש את אמתת מציאותו יתברך.

ועל-כן עלינו להפיץ את ספריו הקדושים בכל קצוי תבל, ובפרט בארצנו הקדושה, לעזור לעוד יהודי, כי זה סימן שהאדם באמת רוצה לאחז עצמו בחי החיים — כשרוצה לזכות גם את אחרים, כי הדרך הטוב להיטיב. וזה סימן נפלא אם הוא איש טוב — אם הוא רוצה גם להיטיב לזולתו.

על-כן, חמדת לבבי! ראה לקום מהר ממקומך, מירידתך ומנפילתך, וחזק את עצמך בכל הפחות להיות בשמחה עצומה. ותדע, אשר מלא כל הארץ כבודו, ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, ואין הפרש בין המלוי והסובב, כי המלוי הוא עצם גלוי אלקות, והסובב הוא שרש החלל הפנוי, שמשם באים הספקות. באמת הכל אחד, בין המלוי ובין הסובב, רק עכשו עלינו ללכת רק

אֲשֶׁר ז' נד בְּנַחַל רכג

עם המלוי, לְמַלֵּא אֶת הָאֵלֶקוֹת בְּתוֹךְ הָעֲגוּל, עַד שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יִשִּׁיג אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ.

לִכֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחִי! לְחֻזֵק אֶת עֲצָמְךָ בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים שֶׁבְּעוֹלָם, וְאַל תִּנְיַח אֶצְלֶךָ הַמְרִירוֹת כָּלֵל, כִּי דָּבָר זֶה הוֹלֵךְ וְסוֹכֵב עַל כָּל אֶחָד, שְׂיֵשׁ לוֹ מְרִירוֹת וּנְפִילוֹת וּסְפִקוֹת וּבְלִבּוּלִים וְהִרְפָּתָקָאוֹת וְצָרוֹת כְּמוֹךָ מִמֶּשׁ, וְיֹתֵר וְיֹתֵר מִמֶּךָ, וְאַשְׁרֵי מִי שְׁזוֹכָה לְצִיַּת אֶת רַבְּנוּ ז"ל, וּמִשְׁלִיךְ אֶת הָעֶבֶר אַחֲרָיו, וּמִתְחִיל הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה.

עֲלֶיךָ לְזַכֵּר, כִּי לָנוּ אֵין — לֹא אֶתְמוּל וְלֹא מְחָר, רַק הַיּוֹם הַזֶּה. חֲסֵדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שְׁזַפְנֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עֲכָשׁוּ לְסִיִּם קוֹנְטֵרְס חֲדָשׁ, וְנִקְרָא 'רַק הַיּוֹם'. אֲקַוֶּה לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, שְׂיִדְפֹּס תַּכְף-וּמִיד, וְיִתְפַּשֵּׁט בְּכָל הָעוֹלָם כָּלוּ, וְרַבִּים רַבִּים יִחְזְרוּ בְּתִשׁוּבָה עַל-יְדֵי הַקּוֹנְטֵרְס הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וְגַם הַרְבֵּה חוֹלֵי עֲצָבִים יִתְרַפְּאוּ עַל יָדוֹ, כִּי בְּקוֹנְטֵרְס הַזֶּה מְבָרַךְ בְּאֵר הַיִּטֵּב, שְׂאֵין לְאָדָם רַק הַיּוֹם הַזֶּה, אֵין לוֹ הָאֶתְמוּלִים וְלֹא הַמְחַרְתִּים, רַק הַיּוֹם הַזֶּה. עַל-כֵּן גַּם אַתָּה רְאֵה לְחַקֵּק בְּדַעְתְּךָ יְדִיעָה זוֹ, וְאִז תִּחְיֶה חַיִּים אֲמִתִּיִּים, חַיִּים נְצַחִיִּים, חַיִּים דְּבָקִים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ.

נָא וְנָא לְהַמְשִׁיךְ לְכַתֵּב, כִּי מִמֶּשׁ חַיִּים אַתָּה נוֹפֵחַ בִּי. כָּל מְכַתֵּב וּמְכַתֵּב שְׂאֵתָה כּוֹתֵב לִי, אַתָּה מְחֻזֵּק וּמְחַיֶּה אוֹתִי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

רַבְּנוּ ז"ל זָכָה לְמַדְרַגַּת יִרְאָה כְּזוֹ, עַד אֲשֶׁר תָּמִיד הָיָה רוֹעֵד בְּרַב אֵימָה וְיִרְאָה מִפָּנָיו יִתְבָּרֵךְ, וּכְשֶׁאֲחִז אֶת הַשְּׁלֶחֶן, כָּל הַשְּׁלֶחֶן הִחֵל לְהִתְנוּעֵעַ, וְתָמִיד הָיָה רוֹעֵד בְּרַגְלָיו מְרַב יִרְאָה וְאֵימָה שֶׁהָיָה עֲלָיו מִפָּנָיו יִתְבָּרֵךְ.

רכד אָשֶׁר ז' נה בַּנְחַל
ז' נה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ
... גֵּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצֵחַ נֹצְחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וְגִדְל שְׁמִחָתִי, שְׁאַתָּה עוֹסֵק לְקָרֵב
רְחוּקִים עַל-פִּי דַעַת רַבְּנוּ ו"ל — אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְתֵאֵר כָּלֵל.
וְהַעוֹלָה עַל הַכֹּל — שְׁזִכִּיתָ לְקַבֵּעַ אֶת עֲצָמְךָ לְלִמּוֹד בְּכָל יוֹם שְׁעוֹר
בְּ"לְקוּיטִי-מוֹהֵר"ן בְּעִיּוֹן, אֲשֶׁר רַבְּנוּ ו"ל גָּלָה לָנוּ נִפְלְאוֹת רַבּוֹת עַל
זֶה שְׁזוּכָה לְלִמּוֹד אֶת סִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ, וּבִפְרָטִיּוֹת בְּעִיּוֹן, וּבִפְרוּשׁ גָּלָה
לָנוּ, שְׂאֵם נִתְמַיֵּד בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ, יִתְגַּלֶּה לָנוּ הַפְּנִימִיּוֹת וְהַנְּסֻתָר
שְׁבִתוֹרָתוֹ; כִּי יֵשׁ בְּתוֹרָתוֹ נִסְתָּר וְרִזִּין, וְרִזִּי דְרִזִּין, אֲשֶׁר נִעְלָם
מִעֵינֵינוּ, וְאֵם חוֹזְרִים הַרְבֵּה בְּתוֹרָתוֹ וּמִתְעַמְקִים בָּהּ, יְכוּלִים לְמַצֵּא
אֶת הַנְּסֻתוֹת שָׁבָה. וְעֵינֵינוּ בְּלְקוּיטִי-מוֹהֵר"ן (חֶלֶק א', סִימָן עג), שְׁמִבְאֹר
שָׁם, כִּי הָאָדָם צָרִיךְ תְּמִיד לְהִסְתַּכֵּל וּלְחַפֵּשׂ בְּנִסְתָּר שְׁבִתוֹרָה, לְעִשׂוֹת
מִהִסְתָּוִם גְּלִיָּא, וּבִיּוֹתֵר סוֹבֵב דְּבַר זֶה עַל סִפְרֵי "לְקוּיטִי-מוֹהֵר"ן,
שְׁהִסְפֵּר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה מְלֵא סוּדוֹת, וּמִי שְׁמַחֲפֵשׂ וּמִתְעַמֵּק בְּסִפְרוֹ זֶה,
מוֹצֵא אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת וַיְהִלּוּמִים הַמְּאִירִים לוֹ מְאֹד, אֲשֶׁרִי
הַמְּתַמֵּד בְּ"לְקוּיטִי-מוֹהֵר"ן."

עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי הָעֵקֶר לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ו"ל, הוּא רַק עַל-יְדֵי
הַתְּמַדָּה בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, אֲשֶׁרִי מִי שְׁזוּכָה לְהִתְמַיֵּד בּוֹ וּלְסִימּוֹ
פְּעַם אַחַת בְּחֻדֶּשׁ עַל-כָּל-פְּנִימִים, וְאֵם אֵי אֶפְשָׁר לוֹ, עַל-כָּל-פְּנִימִים
שְׁיִלְמַד קִצָּת, אֲבָל אֵל יַחֲסֹר לוֹ יוֹם בְּלִי לְמוֹד בְּ"לְקוּיטִי-מוֹהֵר"ן,
כִּי בְּזֶה שְׁלוֹמְדִים "לְקוּיטִי-מוֹהֵר"ן, מְקַשְּׂרִים אֶת עֲצָמָם בְּרַבְּנוּ ו"ל
(פְּמוּבָא בְּלְקוּיטִי-מוֹהֵר"ן, חֶלֶק א', סִימָן יב). כְּשֶׁאֲנוּ לוֹמְדִים אֶת תּוֹרַת
הַצְּדִיק, אֲזִי הַצְּדִיק מְשַׁנֵּן עֲצָמוֹ עִמָּנוּ, וַיּוֹרֵד שָׁם הֵיכָן שְׁלוֹמְדִים
תּוֹרָתוֹ.

חֲמַדַּת לְכַבִּי! אֵין אַתָּה יְכוּל לְשַׁעַר וּלְתֵאֵר אֶת גִּדְל הַשְּׁמִחָה

אֲשֶׁר ז' נה בנחל רכה

שֵׁשׁ לִי, שְׁאַתָּה מִתְכוּוֹן לַעֲשׂוֹת קְבוּץ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּעִיר מְנַטְשֵׁעֶסְטֶער. מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיְקָר! אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה כָּלֵל, כְּאֲשֶׁר הִתְפָּאֵר רַבְּנוּ ו"ל בְּעֵינֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלוֹ וְאָמַר: מָה אָמַר לָכֶם, אֵין דְּבַר גְּדוֹל מִזֶּה, הֵינּוּ מְלֻבּוֹא אֲצִלוֹ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה. וּבְנֻדְאֵי זֶה סוֹבֵב עַל צִיּוּנוֹ הַקְּדוּשׁ בְּעִיר אוּמָן, אֲכַל בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, הַשְּׁעָרִים נִסְגְּרוּ, וְאֵי אֲפָשָׁר לְהִיּוֹת שָׁם בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, אֲזוּ בְּכָל מְקוֹם שֶׁמִתְקַבְּצִים עֲשָׂרָה מְאֻנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת קְבוּץ.

וְהִלּוּאֵי שֶׁהָיוּ עוֹשִׂים אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ קְבוּץ בְּכָל עִיר, וְעַל-יְדֵי-זֶה לֹא הָיוּ מְנִיעוֹת וּמַחְלוּקוֹת, וְהָיוּ מִתְפַּלְלִים בְּהִתְקַשְׁרוֹת לְרַבְּנוּ ו"ל, וּמְמַשִּׁיכִים עַל עֲצָמָם תְּקוּנוֹ הַגְּדוֹל. עַל-כֵּן רָאָה לֹא לְהִיּוֹת בְּטֻלָּן, וְתַעֲשֶׂה קְבוּץ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוּשׁ בְּעִיר מְנַטְשֵׁעֶסְטֶער. וּכְבָר אָמַר רַבְּנוּ ו"ל: הִרְאֵשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי הוּא חֲדוּשׁ גְּדוֹל, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ שְׂאֵין הַדְּבַר הַזֶּה בִּירְשָׁה מְאֻבּוֹתִי, רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נָתַן לִי זֹאת בְּמִתְנָה, שְׂאֵנִי יוֹדֵעַ מֵהוּ רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְלֹא מִבְּעֵינֵי אַתָּם כִּלְכֶם בְּנֻדְאֵי תְלוּיִם בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי, אֲלֹא אֲפִלוּ כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ תְלוּיֵי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי (עֵין חֲיֵי-מוֹהַר"ן, סִימָן תה).

עַל-כֵּן רָאָה לַעֲשׂוֹת קְבוּץ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָנוּ, שְׁנִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ תְּקוּנֵי רַבְּנוּ ו"ל, וְלְהִיּוֹת אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

הִיָּה טוֹב מְאֹד, אִם הִיָּתָה לָךְ קִפְסָה שֶׁל צְדָקָה, וְתֹאסֵף צְדָקָה מִהַמְקַרְבִּים הַחֲדָשִׁים, וּכְשִׁיתְּאָסֵף סְכוּם גְּדוֹל, אֲזִי תִשְׁלַח אֶת זֶה לְכָאן, וְנִדְפִיס סְפָרִים חֲדָשִׁים, אֲשֶׁר אֵין לְמַעַלָּה מִצְדָקָה זוּ — לְהַדְפִּיס סְפָרֵי רַבְּנוּ ו"ל.

ז' נו.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה גיעו וירדפו אל ידי היקר לי
מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו
... גרו יאיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע, איך שאפה
מצרף את עצמך להיות בצותא עם אנשי שלומנו היקרים.

מה אמר לך, ידידי היקר, אין למעלה מזה, כי רבנו ז"ל
הזהירנו מאד מאד, שנאחז את עצמנו ביחד, ואמר לאנשי שלומנו:
אם תאחזו עצמכם ביחד, בזה תמשיכו אותי אליכם.

על-כן ראוי לכל אנשי שלומנו היקרים לאחז את עצמם ביחד,
ובפרט תלמידי "היכל-הקדש", צריכים להיות באהבה, אחוה
ורעות, כי כל עניינינו הוא רק לגלות ולפרסם את אמתת מציאותו
יתברך ואת אמתת למודו של רבנו ז"ל. וביותר צריכים להזהר
באהבה, אחדות ורעות, כי אי אפשר להמשיך את שכנינו עזו יתברך
למטה, ולגלות את אור רבנו ז"ל, שהוא אור הגנוז מששת ימי
בראשית, כי אם על-ידי אהבה בין אנשיו. על-כן עלינו למסר את
נפשנו להיות ביחד באהבה וברעות.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' נו.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה גיעו וירדפו אל היקר והנעלה,
שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו
יאיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ואני מאד שמח, שיש לך רצונות

וכסופים בתורה הקדושה, כי זה חלקנו לנצח. אך מה שאתה מבלבל את עצמך ועושה תכניות, זה עקר הנפילות של בני הנעורים. כי עליך לדעת, אשר כל יום הוא יום, וצריכים לנצל את היום בטוב האמתי והנצחי, ובפרט יום של בני הנעורים, כי רבנו ו"ל אמר בפרוש (ספר המדות, אות תשובה, סימן עג): העבודות שאדם עובד את השם יתברך בבחירתו, כל יום ערכו יקר משנים רבות של עבודה לעת זקנתו.

ועל-כן ראה לא להתבלבל מהעבר ולא מהעתיד, רק בכל יום יום ראה לקיים מה שיש לך לקיים ביום הזה דיקא, הינו ללכת בכל יום למקנה טהרה חק ולא יעבר, ולהתפלל שחרית, מנחה ומעריב מתוך הסדור דיקא מלה במלה, ולקשר את המחשבה אל הדבור, שזה נקרא לשמה (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן עג); וכן להזהר בנטילת ידים שחרית, ובנטילת ידים קדם אכילה, ובנטילת ידים אחר עשיית צרכיו, להקפיד שיהיה עם פלי דיקא, ולברך את הברכות בכונה גדולה, וכן לברך ברפת-המזון מתוך הסדור דיקא, אשר דבר זה מביא עשירות.

ועתה בענין הלמוד; מי שרוצה לזכות לכתרה של תורה ולהיות למדן, עליו ללמד בכל יום דף גמרא אחד בעיון עם רש"י ותוספות, ולחזור על הדף הזה וכמה פעמים, ולצרף אליו מפרשים, ואם תזכה גם לרשם המפרשים על הדף, זה בנדאי יחדד את מחך. ואם לומדים בכל יום דף גמרא וחוזרים עליו, וגם רושמים לעצמו איזה קשיות ותרוצים מהמפרשים, אזי במשך הזמן אם יתמיד בדבר זה, במשך הימים והשנים יהיה למדן גדול, וזה צריך להיות השעור עיון.

ומלבד זאת כדאי לעשות לעצמו שעור בבקיאנות, להיות רגיל לומר הרבה דפים גמרא, ולסיים מסכתא אחר מסכתא בסדרן, וזה לא סותר לזה. כי למוד דף עיון בכל יום הוא ענין אחד, ואמירת דפי גמרא הוא ענין שני, על-כן ראה לא לבלבל את עצמך.

רכח אָשֶׁר ז' נח בַּנְחָל

רָאָה לְהַרְגִיל אֶת עֲצֻמָּהּ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרֵךְ, וּתְטִיל תְּמִיד בְּשֶׁדָּה,
וּתְפַרֵּשׁ אֶת כָּל שִׂיחָתָךְ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ.

נָא וְנָא לְשֹׁמֵר אֶת הַדְּבֹר, לֹא לְדַבֵּר, חֲלִילָה וְחַס, מֵה שְּׁאֲסוּר
לְדַבֵּר, וְזֶה יָבִיא לְךָ יִרְאַת שָׁמַיִם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

רָאָה לוֹמֵר בְּכָל יוֹם 'יוֹם תְּהִלִּים', בְּאִפְּן שְׁתִּזְכֶּה לְסִיִּים סִפּוֹר
תְּהִלִּים בְּכָל שָׁבוּעַ, אֲשֶׁר רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ, שְׁאַמִּירַת תְּהִלִּים מְסֻגָּלַת
לְתִשׁוּבָה (לְקוּיִטִּי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן עג). עַל-כֵּן אֲשֶׁרִי מִי שְׁזוֹכָה לְסִיִּים
אֶת סִפּוֹר תְּהִלִּים בְּכָל שָׁבוּעַ, כִּי הַתְּהִלִּים נֶחֱלַק לְשִׁבְעָה יָמִים
וּלְשִׁבְעָה חֻלְקִים.

הַנִּלְ.

ז' נח.

בְּעִזְרַת הַשָּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסִדֵּר פְּנִיחָס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

בְּיִדְאֵי כָּל הַסְּפוּר שְׁלָךְ מְזוּעוּעַ מְאֹד מְאֹד. עִם כָּל זֹאת עֲלִיךָ
לְדַעַת, כִּי מִכָּל בֵּץ וּמִכָּל צְרוֹת יְכוּלִים לְצַאֲת, אִף שְׁנִדְמָה לְךָ כְּאֵלוֹ
כָּל הָעוֹלָם כָּלוֹ חֲשׂוֹךְ בְּעִדָּךְ. עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי יֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתָךְ,
וְגִדּוֹל אֲדוֹנָנוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ, וְ"צִדִּיק ה' בְּכָל דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל
מַעֲשָׂיו" (תְּהִלִּים קמ"ה).

רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ, שְׁאֲסוּר לְהַתִּיאֵשׁ עֲצֻמוֹ בְּשׁוּם אִפְּן שְׁבַעוֹלָם,
אֲפֹלוּ בַּמַּצְבִּים הַכִּי קָשִׁים וְהַכִּי חֲשׂוּכִים. הֵן אֲמַת, שְׁכַבְר נִכְשֶׁלַת
בְּהַרְבֵּה עֲבֻרוֹת חֲמוּרוֹת, עִם כָּל זֶה תִּשׁוּבָה מוֹעֵלַת תְּמִיד.

עַל-כֵּן רְאֵי לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, וְהַרְגִילִי אֶת עֲצֻמָּהּ לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִם

הַאֱלֹקִים בְּשֵׁפֶת הָאֵם שְׁלָךְ, וּתְסַפְּרֵי לְפָנָיו יִתְבַּרַךְ אֶת כָּל לִבָּךְ, וְכָל
 מֵה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ,
 מִמֵּלֵא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, וְאֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת מִבְּלַעְדָּיו
 יִתְבַּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לִפְלֵי אֱלֹקוֹת גָּמוּר הוּא. וְעַל-כֵּן כָּל מֵה שְׁאָדָם
 מְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, וּמוֹצִיא מִפִּיו — הַכֹּל נִשְׁמָע. וְאִף שְׁמֵרֵב
 קְלִקוּלִים וְעוֹנוֹת, וּמֵרֵב בְּלִבּוֹלִים וְקִטְנוֹת הַדַּעַת, נִדְמָה לְאָדָם, כְּאִלוֹ
 אֱלֹקִים מִתְחַבֵּא בְּשִׁמְיָם וְכוּ', כָּל זֶה דְמִיּוֹן גְּדוֹל מְאֹד, כִּי הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא מִמֵּלֵא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, וּבִתְוֹךְ כָּל עֲלָמִין,
 וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוֹכָה לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, וְיִלְסַפֵּר לוֹ אֶת כָּל נִגְעֵי
 לִבּוֹ וּמִכְאוּבָיו, כְּאֲשֶׁר מְדַבְּרִים אֶל חֵבֵר טוֹב.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא אָב הַרְחֻמָּן, וְרַק הוּא
 יְכוֹל לַעֲזֹר לָךְ, וְרַק הוּא מִבֵּין אוֹתָךְ. עַל-כֵּן הִרְגִּילִי אֶת עַצְמִךָ לְדַבֵּר
 אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, וְאִזּוּ בְּנֻדָּאֵי תְסִירֵי אֶבְן קָשָׁה מִלִּבָּךְ.

אֵל תִּפְחָדֵי בְּשׁוֹם אַפֵּן שְׁבַעוּלָם כָּלֵל, כִּי תִשׁוּבָה מוֹעֶלֶת תְּמִיד.
 רְאֵי לְכַתֵּב לִי אֲפִלוֹ אֶלֶף עֲמוּדִים, בְּעֶזְרָתוֹ יִתְבַּרַךְ, יֵשׁ לִי סִבְלָנוֹת,
 וְאִדָּאג לַעֲזֹר לָךְ בְּמָה שְׁאֲנִי יְכוֹל.

בְּנֻדָּאֵי עֲשִׂית עוֹל גְּדוֹל, כְּשֶׁהִבְטַחְתָּ לְבַחֹר לְהִתְחַתֵּן עִמוֹ,
 וּלְבִסוּף עֲשִׂית מֵה שְׁעֲשִׂית וְכוּ' וְכוּ', כִּי זֶה יְכוֹל לְהֵרֵס אֶת הַנֶּפֶשׁ.
 עַל-כֵּן רְאֵי לְחִזֵּק אֶת עַצְמְךָ בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה,
 וְתִשׁוּבֵי אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, וּבְנֻדָּאֵי יַעֲזֹר לָךְ.

רְאֵי לְכַתֵּב לִי כָּל מֵה שְׁמַעִיק לָךְ, וְאִזּוּ אֶכְתֵּב לָךְ גַּם-כֵּן
 בְּאַרְיִכוֹת.

הַמֵּאחַל הַצְּלָחָה נִצְחִית...

רל אֲשֶׁר ז' נט בַּנְחַל
ז' נט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל,
נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יָאִיר וַיִּזְרַח לְנִצָּח
נִצְחִים.

אֶת מַכְתְּבְּךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וְגִדְל שְׁמַחְתִּי שְׁיֵשׁ לִי, שְׁזִכִּיתָ לְסִיִּם
אֶת ד' חֲלָקֵי שְׁלֶחַן עֲרוּף — אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְסַפֵּר כָּלֵל. כִּי רַבְּנוּ
ז"ל גָּלָה לָנוּ נִפְלְאוֹת רַבּוֹת עַל מַעֲלַת הַלּוֹמֵד שְׁלֶחַן עֲרוּף, עַד
שֶׁנֶּעֱשֶׂה בְּעַל הַבַּיִת בְּזֵה הָעוֹלָם (עֵין לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רפ"ו),
כִּי עֲכָשׁוּ הַשְּׁעָרִים טָבְעוּ בְּאַרְץ, וְעַל-יְדֵי לַמּוֹד שְׁלֶחַן עֲרוּף, זוֹכִים
לְהוֹצִיא אֶת הַשְּׁעָרִים מִהָאָרֶץ, וְנִפְתָּחִים לוֹ הַשְּׁעָרִים לְהַפְּנֵס לְגַן-עֵדֶן
הָעֲלִיּוֹן, עֵין שָׁם. וְהַפְּרוֹשׁ הוּא, כִּי בְּאֵמֶת אֵין שׁוֹם מְצִיאֹת מִבְּלַעְדֵּי
יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, כִּי הַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, וְדוּמָם, צוּמַח, חִי,
מְדַבֵּר, הוּא לְבוֹשׁ לְאֵין סוּף בְּרוּף הוּא, וְאֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג אֶת
הָאֱלֻקוֹת שְׁיֵשׁ בָּהֶם, כִּי אִם עַל-יְדֵי לַמּוֹד שְׁלֶחַן עֲרוּף, וְלִקְיָמוּ
עַל-יְדֵי הַלְכָה לְמַעֲשֶׂה; כִּי הַשְּׁלֶחַן עֲרוּף כְּלוּל מִכָּל הַהֲלָכוֹת
הַשְּׂיָכוֹת בְּדוּמָם, מִכָּל הַהֲלָכוֹת הַשְּׂיָכוֹת בְּצוּמַח, מִכָּל הַהֲלָכוֹת
הַשְּׂיָכוֹת בְּחִי, מִכָּל הַהֲלָכוֹת הַשְּׂיָכוֹת בְּמְדַבֵּר — בֵּין אָדָם לְחֵבְרוֹ.
נִמְצָא, כְּשֶׁאָדָם לּוֹמֵד שְׁלֶחַן עֲרוּף, אֲזַ נִתְגַּלָּה לוֹ, כִּי בְּכָל פֶּרֶט וּפְרֵט
מִפְּרִטֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, יֵשׁ בּוֹ תוֹרָה שְׁהִיא אֱלֻקוֹת, וְאֲזַ נִתְגַּלָּה לוֹ
שֶׁהַכֹּל אֱלֻקוֹת.

עַל-כֵּן, חֲמֻדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְהַתְּמִיד מְאֹד מְאֹד בְּלַמּוֹד שְׁלֶחַן
עֲרוּף, וְתַתְּחִיל עוֹד פְּעַם, וּכְשֶׁתְּסִיִּם תַּתְּחִיל עוֹד פְּעַם. כֵּן יַעֲזֹר לְךָ
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שֶׁתְּתַמִּיד בְּשְׁלֶחַן עֲרוּף כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ. וַיְדוּעַ אֶצְלָנוּ,
שְׁמוֹהֲרַנ"ת ז"ל, הָיָה לוֹ בְּכָל יוֹם י"ג שְׁעוּרִים בְּפוּסְקִים, הֵינּוּ שְׁלֵמֵד
י"ג שְׁעוּרִים בְּפוּסְקִים אַחֲרִים, כִּי רַבְּנוּ ז"ל הִזְהִירָנוּ מְאֹד מְאֹד לְעַסֵּק
בְּפוּסְקִים הַלְכָה לְמַעֲשֶׂה.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְהַפִּיץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְזֶה עֵקֶר תְּקוּנָנוּ

הַמִּיחָד בְּפָנַי יוֹדַע תְּעֵלוֹמוֹת. וּרְאֵה לְשֵׁלֶם לְהִיקָר וְהַנְעֵלָה ... גְּרוּ יְאִיר, הַמְשַׁתְּדֵל עִכְשׁוֹ בְּהַפְצַת הַקּוֹנְטְרָסִים. יַעֲזֹר לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂיֵצֵא מַחֻבּוֹתָיו, וַיִּזְכֶּה לְהַדְפִּיס אֶת כָּל הַכְּתָב יָד שְׂיֵשׁ תַּחַת יָדוֹ מִמְּנִי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' ס.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל כָּל־לִיּוֹת אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים, "חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב", תְּלַמִּידֵי "הַיְכָל-הַקְּדוֹשׁ", הַיְגוֹ"ה עֲלֵיהֶם יִשְׁרָה שְׂכִינָתוֹ תָּמִיד.

אַחֵי וְרַעֵי הַיְקָרִים! כְּתִיב בְּפָרְשַׁת הַשְּׁבוּעַ (פְּרָשַׁת פְּנִיחַס): "וַיִּדְבַר מֹשֶׁה אֶל ה' לֵאמֹר, יִפְקֹד הַיְגוֹ"ה אֱלֹקֵי הַרוּחֹת לְכָל בֶּשָׂר אִישׁ עַל הָעֵדָה", הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אִתָּה תִּפְקֹד אָדָם שְׂיִהְיֶה מְמַנֶּה עַל הָעֵדָה, "אֲשֶׁר יֵצֵא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֵא לְפָנֵיהֶם, וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יְבִיאֵם, וְלֹא תִהְיֶה עֵדַת הַיְגוֹ"ה כְּצֵאֵן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רֵעֵה", אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, מִדּוּעַ גָּאֻמְרָה פְּרָשָׁה זֹאת כָּאֵן? אֵלֶּא רְאֵה מֹשֶׁה רַבְּנוּ, שְׂפָנוֹת צְלָפְחָד, שְׂאֲבִיחָם הִזָּה מִהַמְקוֹשְׁשִׁים, מְחַלֵּל שֶׁבֶת, בָּאוּ בְּטַעֲנָה וְאָמְרוּ שְׂרוּצִים חֵלֶק בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְנָתַן לָהֶם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חֵלֶק בְּאֶרֶץ, חֲשַׁב מֹשֶׁה — אוֹלֵי נִתְבַּטְּלָה הַגְּזֵרָה עָלַי, וְגַם אֲנִי יְכוּל לְהַכְּנִס לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: לָאוּ, אֵינְךָ יְכוּל לְהַכְּנִס.

וּמִדּוּעַ הִגִּיעַ לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ עֲנֵשׁ כְּזֶה? אֵלֶּא אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמֹשֶׁה וְאֶהְרֹן לְדַבֵּר אֶל הַסֵּלַע, וַיֵּצְאוּ מִיָּם, וּמֵה כְּתוּב: "וַיֹּאמְרוּ לָהֶם שְׂמְעוּ נָא הַמּוֹרִים, הַמֵּן הַסֵּלַע הַזֶּה נוֹצִיא לָכֶם מִיָּם", אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (עֵין בְּמִדְבַר רַבָּה יט, ט) עַל הַפְּסוּק (בְּמִדְבַר כ, י): "שְׂמְעוּ נָא הַמּוֹרִים" — שְׂמּוֹרִים אֶת מוֹרֵיהֶם. עִם יִשְׂרָאֵל הָיוּ קָשִׁי עֲרָף, מֹשֶׁה רַבְּנוּ מָסַר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעַבְרוֹם, פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמְעוֹ, עַד כְּרִי

כֹּה, כְּשֶׁהִיְתָה גִזְרַת הַכְּלִיּוֹן בְּחֹטָא הַעֲגָל, מִבְּטִיחוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: מִמָּה אֲנִי מוֹצִיא שֵׁשׁ-מֵאוֹת אֶלֶף יְהוּדִים וְכוּ', עִם יִשְׂרָאֵל שְׁלֹם יֵצֵא מִמָּה, וְאֲנִי עוֹמֵד לְמַחֹת אֶת יִשְׂרָאֵל, עֲנֵה מֹשֶׁה רַבְּנוּ: מִחֲנִי נָא מִסְפָּרָה, וְאֵל תִּמְחַק אֶת יִשְׂרָאֵל. מֹשֶׁה רַבְּנוּ הִסְתַּכֵּל רַק עַל הַטּוֹבָה שֶׁל הָעָם, כִּי אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל הָיָה (מִנְחֹת סה:). וּמָה הָיָה פָּגַם מֹשֶׁה? הַפֶּאֶת הַסֵּלַע, כָּל-כֶּף מֵרַר לוֹ הָעָם אֶת חַיּוֹ, עַד שֶׁאָמַר לָהֶם: "שִׁמְעוּ נָא הַמּוֹרִים" — אַתֶּם מוֹרִים אֶת מוֹרֵיכֶם וְכוּ', וְהִפָּה בַּסֵּלַע בְּמִקּוֹם לְדַבֵּר אֵלָיו.

רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כ'), שֶׁהַפָּגַם הָיָה דְחִיקַת הַשְּׁעָה, אִם מֹשֶׁה רַבְּנוּ הָיָה מְחַכֵּה וּמְמַתִּין לֹא הָיָה מְגִיעַ לָזֶה, מִסְבִּיר מוֹהַרְנ"ת ז"ל (לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, גִּזְלָה, הַלְכָה ה'): כָּל מֵה שֶׁאָדָם חוֹטֵא וְכָל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו מִשְׁפָּרִים וְגַלִּים, זֶה כָּא מְדַחֵיקַת הַשְּׁעָה — אֲנִי מְכָרַח עֲכָשׁוּ וְכוּ', "רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה מְכָרַח לַעֲשׂוֹת לִי יִשׁוּעָה, לְתַת לִי בְרִיאוֹת" וְכוּ', אַף בְּאַמַּת אֵין מִשְׁגַּ כְּזֶה 'אֲנִי מְכָרַח' וְכוּ', אֲלֵא תְבוּא וְתַתְּפַלֵּל בְּרַחֲמִים וּבְתַחֲנוּנִים, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קטז), שְׁזֶה מֵה שֶׁהַתְּנָא הַקְּדוֹשׁ אוֹמֵר (אֲבוֹת ב, יג): אֵל תַּעַשׂ תְּפִלָּתְךָ קִבַּע אֲלֵא רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים; קִבַּע לְשׁוֹן גִּזְלָה, שְׁנֵאמַר (מִשְׁלֵי כב, כג): "וְקִבַּע אֶת קִבְעֵיהֶם נִפְשׁ". חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (בְּרִכוֹת נה:): הַמְעִיֵן בַּתְּפִלָּתוֹ כָּא לְכָאֵב לֵב, מֵהוּ הַמְעִיֵן בַּתְּפִלָּתוֹ? זֶה דְחִיקַת הַשְּׁעָה, שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְכָרַח לַעֲזוֹר לִי וְכוּ', אָסוּר לְדַחֵק אֶת הַשְּׁעָה, אָסוּר לְהַרְהֵר אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ — לָמָּה לֹא הִבִּיא לָנוּ אֶת הַיִּשׁוּעָה, אָסוּר לְשָׂאֵל קִשְׁיוֹת עַל הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, צְרִיכִים לִידַע שֶׁהַכֹּל בְּחֻשְׁבוֹן צָדֵק, וַיֵּשׁ הַרְבֵּה דְבָרִים שֶׁאֵינָנו מְבִינִים.

וְהַעֲקָר לַהֲיֹוֹת חֲזָקִים מְאֹד בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּו יִתְבָּרַךְ, כִּי כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ זֶה דְמִיּוֹן אַחַד גְּדוֹל, הַכֹּל זֶה אֱלֹקוֹת וְאֱלֹקוֹת זֶה הַכֹּל. הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְּדוֹשׁ זי"ע אוֹמֵר: הוֹלְכִים עִם אֱלֹקוֹת, אוֹכְלִים אֱלֹקוֹת, רוֹאִים אֱלֹקוֹת, שׁוֹמְעִים אֱלֹקוֹת, הַכֹּל זֶה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲנַחְנוּ עִם הַמַּחַ הַקָּטָן שֶׁלָּנוּ אֵינָנו יְכוּלִים לְהִבִּין זֹאת, וּבְכִפְרֵט מִי שֶׁחֹטֵא בְּפָגַם הַבְּרִית, שֶׁכָּל מַחוֹ הוּא זְהֵמַת הַרְהוּרִים רְעִים, תַּאֲוֹת

רעות, איך ישיג אלקות? ! על זה צריך להתפלל הרבה להקדוש-ברוך-הוא, שייזכה לזכוף הדעת והמחין, שייזכה להרגיש שהקדוש-ברוך-הוא פה, וכל יהודי חשוב אצלו יתברך, ועלינו להזהר בכבוד כל יהודי, אשר זה יסוד גדול ביהדות.

הנה חלף יום שבעה-עשר בתמוז, אשר בו החלו ימי בין המצרים — עשרים ואחד במספר, עד תשעה באב. ובמים אלו אסור לשמע מוסיקה, אסור לברך "שהחינו", אסור ללבש בגד חדש, אסור לעשות חתנות. ואומרים חכמינו הקדושים (תענית כו):
 חמשה דברים ארעו לאבותינו בשבעה-עשר בתמוז: נשתברו הלוחות, וכטל התמיד, ונבקעה העיר, ושרף אפוסטמוס את התורה, והעמיד צלם בהיכל. נשתברו הלוחות — משה רבנו ראה שעשו עגל, ושרב את הלוחות. בטל התמיד — בכל יום הקריבו שני כבשים: אחד בבקר ואחד בין הערבים, עם ישראל בני הקדוש-ברוך-הוא, כדכתיב (דברים יד, א): "בנים אתם לה'—האלקים", הקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן ומרחם עלינו, אם אדם חטא בלילה, בבקר הביאו קרבן תמיד, למחל על עוונות הלילה, אם אדם חטא ביום, הביאו תמיד בין הערבים לכפר על כך. נבקעה החומה — ירושלים מקפת חומה ונבקעה ביום זה. שרף אפוסטמוס את התורה, והעמיד צלם בהיכל. וחמשה דברים ארעו בתשעה באב: נגזר על אבותינו שלא יפנסו לארץ, וחרב הבית בראשונה ובשניה, ונלכדה ביתר, ונחרשה העיר (שם) ביתר היתה עיר גדולה מאד, ובה חיו הרבה משפחות מבני ישראל, ומתו שם במיתות משנות, ולא זכו לקבורה, ועופות השמים אכלו את המתים, ומפני מה הגיע ענש כזה, שארעו אסונות כאלו? מפאת שנאת חנם, ישנה גזענות ארוכה, שונאים זה את זה בתכלית השנאה, ישנם פלגים פלגים, כתות כתות.

ובאמת אמר רבנו ז"ל (ת"י-מורה"ן), שאעשה מכם כתות כתות, אבל לא התפון שיריבו ביניהם, חס ושלום, אלא פתה אחת ילמדו תורה כל היום, פתה אחת יתפללו כל היום, פתה אחת יעסקו בצדקה כל היום וכו', וכלם יהיו מאחדים באחדות הבורא יתברך

שָׁמוּ. אוֹמֵר מוֹהֲרֵנִי וְיָלֵךְ, שֶׁהַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב זִי"ע הָיוּ לוֹ שְׁשִׁים תַּלְמִידִים, וְכָל תַּלְמִיד עָבַד אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּדַרְךְ אַחֲרָת, תַּלְמִיד אֶחָד הִחֵל לְהִתְפַּלֵּל וְתִיקֵן, וְהִתְפַּלֵּל עַד מִנְחָה, הִתְפַּלֵּל מִנְחָה עַד עֶרְבִית, הִתְפַּלֵּל עֶרְבִית עַד חֲצוֹת וְכוּ', תַּלְמִיד אֶחָד רַק לָמַד כָּל הַיּוֹם, תַּלְמִיד אֶחָד עָסַק בְּפִדְיוֹן שְׁבוּיִים, תַּלְמִיד אֶחָד עָסַק בְּצַדִּיקָה לִיתוּמִים וְאֶלְמָנוֹת, אֲבָל לֹא רָבוּ זֶה עִם זֶה, אֲלֵא חָיוּ בְּאַהֲבָה וּבְאַחֲדוּת וְכוּ'. וְאִם-כֵּן הֵעֱקָר לְהִרְבּוֹת בְּאַחֲדוּת וּבְשָׁלוֹם, וְלֹא לְחַלֵּק זֶה עַל זֶה, כְּפִי שְׁמָצוּי הַיּוֹם לְדַאֲבֹנָנוּ, שְׁפָל אֶחָד צוּעֵק שְׁאֲצִלוֹ הָאֱמֶת וְכוּ'. הֲלֹא כָּלנוּ יְהוּדִים, וְלָמָּה לְרִיב וּלְהִתְקוּטוּט? וְכִי לֹא לְמַדְנוּ לְקַח, הֲלֹא כָּבֵר נוֹכַחְנוּ בְּשׂוֹאָה הָאֵימָה, שְׁלֹא הִבְחִינוּ בֵּין אֲשֶׁכְּנֹזֵי לְסִפְרֵדֵי, בֵּין לִיטְאֵי לְחִסִּידֵי, וְאִפְלוּ אָדָם שֶׁהִשְׁתַּמְד, נָטְלוּ אוֹתוֹ כְּכֹל הַיְּהוּדִים.

רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהֲרֵינֵן, חֵלֶק א', סִימָן רטו), שֶׁהַצַּדִּיק עוֹמֵד בֵּין שְׂמֵד לְרָצוֹן; מִשֶּׁה רַבְּנוּ עוֹמֵד בֵּין שְׂמֵד לְרָצוֹן, הֵינּוּ שְׂמֵד — שְׂמֵד, רָצוֹן — גִּימְטְרִיָּה שְׂמ"ו, וּמִשֶּׁה — שְׂמ"ה, אֲזִי מִסְפַּר מִשֶּׁה עוֹמֵד בֵּין שְׂמֵד לְרָצוֹן, וּמִסְבִּיר רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁמִּשֶּׁה רַבְּנוּ יֵשׁ לוֹ כַּח כְּזֶה, שֶׁיִּכּוֹל לְקַחֵת אָדָם שֶׁהוּא כָּבֵר נִמְצָא בְּשְׂמֵד, שֶׁעָקַר עֲצָמוֹ מֵעַם יִשְׂרָאֵל, כִּי כַּח הַצַּדִּיק כָּל-כְּפֹךְ גְּדוֹל, שֶׁיִּכּוֹל לְרַדֵּת לְמִשְׁתַּמֵּד, וּלְהַעֲלוֹתוֹ לְתַכְלִית הַרָצוֹן, רַעְוֵא דְרַעְוִין, הַמְקוּם הַכִּי גְבוּהַ בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים. וְאִיךָ, אִם-כֵּן, יִכּוֹל לְהִיּוֹת שְׁנֹשְׁנָא זֶה אֶת זֶה?!

וּלְתַקֵּן אֶת הָעוֹלָם לֹא יִתְקַן אֲלֵא מִשִּׁיחַ צַדִּיקָנוּ, וְלִכֵּן בִּקְשׁ מִשֶּׁה רַבְּנוּ אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁיִּשְׁלַח מְנַהֵיג כְּזֶה "אֱלֹקֵי הַרוּחֹת" — שֶׁיִּדְעַע לְהִלְךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ שְׂכָל אַחַר, דַּעַת אַחֲרָת, מִשֶּׁה רַבְּנוּ בִּקְשׁ אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: תִּתֵּן לָהֶם מְנַהֵיג כְּזֶה, שֶׁיִּכּוֹל לְדַבֵּר עִם כָּלֵם, יֵשׁ לוֹ שְׂפָה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

מִשֶּׁה רַבְּנוּ קִבֵּל אֶת עֲנָשׁוֹ עוֹד בְּפִרְשַׁת שְׁמוֹת, שֶׁבָּא לְפָנָיו וְתַבְרַךְ וְאָמַר: "לָמָּה הִרְעוֹתָ לְעַם הַזֶּה, לָמָּה זֶה שְׁלַחְתָּנִי" (שְׁמוֹת ה', כב); רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, לָמָּה עִם יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְסַבֵּל גְּלוּת וְכוּ', וְיֹאמֵר הַיְּהוּדִי אֵל מִשֶּׁה: עֲתָה תִרְאֶה אֶת אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לְפָרְעָה", עֲתָה

תְּרָאָה — עֲכָשׁוּ תְרָאָה, אָבֵל לֹא תְרָאָה מֵה שְׂאֲעֵשֶׂה לָהֶם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְהִשִּׁיפוּ מוֹסֵר, "וַיֹּאדָרָא אֶל אַבְרָהָם, אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּאֵל שַׁדַּי" (שם ו, ג), בְּמִדַּת הַדִּין, אַבְרָהָם אָבִינוּ עֵבֶר עֲשָׂרָה נְסִיוֹנוֹת קָשִׁים וּמְרִים, וְסָבַל סָבַל גָּדוֹל מְאֹד, וְגִלָּה אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְכֹלם, לְכֹל בְּאֵי עוֹלָם, וְעָשָׂה רַבּוֹת גְּרִים, וְאָמַר לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ: אֲנִי לֹא הָיָה שְׂמִי נִכְר לְבְרִיּוֹתִי, וְהִפְרַת אוֹתִי בְּבְרִיּוֹתִי, מֵעַלָּה אֲנִי עֲלֶיךָ פְּאֵלוֹ אַתָּה שֶׁתֵּף עָמִי בְּבְרִיתוֹ שֶׁל עוֹלָם (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה מַג, סִימָן ז). אַבְרָהָם אָבִינוּ שָׁגִיר גְּרִים תַּחַת פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, נִעְשָׂה שֶׁתֵּף לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְכֵן בְּהִבְרָא"ם זֶה לְשׁוֹן בְּאַבְרָהָם" (שם פְּרָשָׁה יב, סִימָן ט). כִּי כָל הַבְּרִיאָה בְּזִכּוֹת אַבְרָהָם אָבִינוּ. וְכֵן יִצְחָק וְיַעֲקֹב גִּלוּ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלֹא שָׂאֵלוּ שְׂאֵלוֹת עֲלָיו יִתְבָּרֵךְ — לָמָּה רָשָׁעִים אֲרוּרִים, אוֹכְלֵי טְרֵפוֹת וּנְבִלוֹת, מְחַלְלֵי שְׂבֵתוֹת וְכוּ', אֵין חֶסֶד לָהֶם דְּבָר, וְעוֹבְדֵי ה' קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים סוֹבְלִים סָבַל רַב מְאֹד וְכוּ', כִּי בְּאֵמֶת אֲסוּר לְשָׂאֵל קָשִׁוֹת, אֲסוּר לְהִסְתַּפֵּק בְּסִפְקוֹת וְכוּ', עֲלִינוּ לְהֵאֱמִין בְּאֵמוּנָה בְּרוּרָה בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִדּוּעַ עוֹבֵר עֲלִינוּ מֵה שְׂעוֹבֵר? מִפְּאֵת שֶׁנֶּאֱתַת חֲנָם. אַחַר הַשּׂוֹאָה הָאֵימָה, שְׂעֵמְדוּ כְּלָם יַחַד — חֲרָדִים וּפּוֹרְקֵי עַל תַּחַת תְּאֵי הַגְּזִים וְכוּ', וְסָבְלוּ בְּצוּתָא סָבַל נוֹרָא מְאֹד, וּבּוֹדָאֵי קִבְלוּ עַל עֲצָמָם, שְׂאֵחַר כָּל זֹאת בּוֹדָאֵי יִשְׁלִימוּ, וַיִּחְיוּ בְּאַחֲוָה וּבְרַעוּת, וְהִנֵּה לֹא חִלַּף הַרְבֵּה זְמַן, וְקָמוּ שׁוֹב מִפְּלִגּוֹת מִפְּלִגּוֹת, פְּלִגּ פְּלִגּ, אֲזִי כָּל הַסָּבַל שְׂעָם יִשְׂרָאֵל סוֹבַל, זֶה מִפְּאֵת הַשְּׁנֵאֵת חֲנָם.

לְקַחְתִּי עַל עֲצָמֵי לְפָרְסָם אֶת רַבְּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם, וְכֹל זְמַן שְׂאֵחֲתִי אֲמַלָּא אֶת כָּל הָעוֹלָם עִם סַפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל. רַבְּנוּ ז"ל מְכַרַח לְהַכְּנִס בְּעוֹלָם, כִּי זֶה מֵה שְׂבִקְשׁ מִשֶּׁה רַבְּנוּ מֵאֵת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: "יִפְקֹד אֱלֹקֵי הַרוּחֹת אִישׁ עַל הָעֵדָה" — זֶה סוֹבֵב עַל רַבְּנוּ ז"ל, כִּי הוּא אִישׁ שְׂיִוְדַע לְהִלְךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, יֵשׁ לוֹ דְּבוּרִים לְכֹל אֶחָד.

רְאִיתִי הֵיטֵב מֵה שְׂקוּרָה בֵּין תַּלְמִידֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְלִכֵּן אֲמַרְתִּי אוּלַי אֵלֶיךָ חוּץ לִישׁוּב, וְשֵׁם אֲבִנָּה "הֵיכַל-הַקְּדוֹשׁ", אֵף שְׂאֲנִי מְרַגִּישׁ שְׂהַסְמֵ"ךְ-מ"ם יַעֲמַד שֵׁם פְּנִים מוּל פְּנִים נֶגְדִי. אָבֵל יֵשׁ עֲצָה גַם

נגדו — אחדות ואהבה! ומוכא בזהר חדש (פרשת נח): על-ידי בי
 כנישתא חדא, שיחזיקו עצמם ביחד, יביאו את הגאלה. ולא משנה
 היכן יהיה בית-הכנסת הזה, אבל אני רוצה לראות בית-הכנסת כזה,
 שאין שם מחלקת ומריבות, אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א',
 סימן ט), שהצדיק בונה "היכל-הקדש", אבל צריך להשמר שהרע
 של אלו האנשים לא ידבק בו.

רציתי שבכל עיר ועיר יהיה "היכל-הקדש", בית-הכנסת על
 שם רבנו, וכיחד נבוא כלנו בראש השנה אל רבנו ז"ל, אשר רצה
 שנבוא אליו במסירות נפש הכי גדולה. השופ"ר מוציא את הרשעות
 שיש אצל כל אדם, שופ"ר — ראשי-תבות: שרש פורה ראש
 ו'לענה, אומר רש"י: שרש — יעשב מר כגידים המפכה ומרבה
 רשע בקרבכם. השופ"ר מעורר מהשנה, פמוכא בדברי רבנו ז"ל
 (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס); עלינו לזכר אחת ולתמיד מה עם
 ישראל עברו — חמשה דברים נוראים, שארעו בשבעה-עשר
 בתמוז: נשתברו הלוחות, נבקעה העיר, בטל התמיד, ואפוסטמוס
 שרף את התורה, והעמיד צלם בהיכל, והכל מפאת שנאת חנם.
 על-פן אני רוצה להרבות אהבת חנם, ובכל עיר ועיר יהיה
 "היכל-הקדש", שזהו ההיכל של רבנו ז"ל.

אתם יודעים מה נקרא חסיד ברסלב? לא זה שהולך עם כפה
 לבנה, וכתוב עליה מה שכתוב, או שהולך בפאות מפזרות וכו',
 אלא 'ברסלב' חסיד' הוא רק מי שלומד "לקוטי-מוהר"ן",
 וה"לקוטי-מוהר"ן" בתוך הדם שלו, עד שאם יחתכו לו גיד, לא
 יצא דם אלא "לקוטי-מוהר"ן", שאם יעוררו אותו באמצע השנה
 לשאלו — היכן כתוב פרט זה בלקוטי-מוהר"ן? — ידע להשיב.
 רק מי שלומד ספרי רבנו ז"ל, הוא חסיד ברסלב אמתי וכו', ואל
 יעבדו עליכם ויאמרו: "אני מכיר את ר' זרח, את ר' פייבל, את ר'
 שמרל ור' יענקל" וכו', אינך מכיר אף אחד, אתה מכיר את רבנו
 ז"ל, תלמד את ספריו הקדושים, ותכיר את רבנו ז"ל, ובזה אתה
 חסיד ברסלב! ההתקרבות אל רבנו ז"ל מכרחה להיות רק על-ידי

למוד ספרי הקדושים, כמוכא בדבריו ו"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קצב), שפניו, שכלו וחקמתו נמצאים בתוך ספרו.

אם-כן — אם אני יודע מאמת כזו, מרבי כזה, המחזק ומעודד ומשמח אותי, למה שלא אפרסמו לכלם?! מה נקרא בן המסור לאביו? לאב יש חנות כל-בו, ואין מפירים אותה, אין באים לקוחות לקנות בה, אין יודעים שיכולים לרפש בחנות כל הסחורות שבעולם, בן מסור הולך ומפרסם לכלם: "יש לאבי חנות, ובה כל המצרכים, באו ותקנו" וכו' וכו', כמו-כן אם אנו יודעים מרבי קדוש ונורא כזה, למה לא נגלה אותו לכל עם ישראל?! רבנו ו"ל מקרבנו אליו יתברך, וכמו שאמר פעם, שלא רק אתכם אני יכול לקרב אל הקדוש-ברוך-הוא, אלא אפלו את הגויים אני יכול להביא קרוב לדת ישראל. עלינו לדאג למלא עצמנו עם אור רבנו ו"ל, ולפרסמו לכל באי עולם!

מה שעובר עתה בקרב כל עם ישראל — פואב מאד, אבל הלואי ונזכה, שעל-כל-פנים בד' אמות שלנו תהיה אחדות ואהבה, ונגרש מאתנו את הקלפות והסטרא אחרא, אשר אינם סובלים שלום, ומנסים לחרחר ריב בכל דרך אפשרית. הבה נדבק באמת לאמתה, ומהי האמת? רק הקדוש-ברוך-הוא אמת, ואף אחד אינו יכול לומר, שרק הוא נמצא באמת ולא אחר. אם מדברים מהקדוש-ברוך-הוא — סימן שנמצאים באמת, ברגע שאין מזכירים את הקדוש-ברוך-הוא — אין נמצאים באמת. הפסיל והחכם — שניהם ישובו לאותו מקום — לקבר, ומה עלינו לעשות? לחשב ממנו יתברך. כל דקה ושניה שאדם חושב מהקדוש-ברוך-הוא — זה נצחי. בא רבנו ו"ל ומגלה לנו סוד נפלא, אשר את הסוד הזה יגלה משיח צדקנו, והוא — לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, לידע שהוא יתברך נמצא פה אתנו, עמנו ואצלנו, ואפלו שרוצים לעקרנו, ומאימים עלינו וכו', אבל השם יתברך מנהיג את העולם, ובמצבים הכי קשים צריכים לזכר תמיד ממנו יתברך, ולא יועיל שום דבר, כי מי הולך בנו? הקדוש-ברוך-הוא. מי נושם בנו? הקדוש-ברוך-הוא. מי מדבר מאתנו? הקדוש-ברוך-הוא. ולכן עלינו לדבר ממנו

יְתַבְרֶךְ. וְזוֹ נִקְרָאת אֱמֶת, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד שְׂמַדְבֵּר יוֹתֵר מֵהֶשֶׁם יְתַבְרֶךְ וְאֵל הֶשֶׁם יְתַבְרֶךְ — נִכְנָסֶת בּוֹ יוֹתֵר אֱמֶת. וְלָכֵן אוֹמֵר רַבְנּוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהֵר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ז'), שֶׁהַצְדִּיק הוּא כְּלֵה זָרַע אֱמֶת (וּרְמִיָּה ב, כ"א), וְגַר לְמַעַלָּה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר לְמַטָּה, וְכִכֵּל שְׂאֲנוּ מִתְקַרְבִּים יוֹתֵר לְרַבְנּוּ ז"ל, יוֹתֵר אֱמֶת נִכְנָסֶת בָּנוּ. מַה זֶה אֱמֶת? א' מֵת, א' הִיָּה מֵת, אֲצַטְרֶךְ לְעֹזֵב אֶת זֶה הָעוֹלָם, וְאִם אֶעֱזֹב אֶת הָעוֹלָם, אֲזִי אֵין לִי כֶּבֶד חֲשֹׁבוֹנוֹת פְּרֻטִיִּים, אֲלֵא כֹל מַעֲשֵׂי לְשֵׁם שָׁמַיִם.

וְלָכֵן דִּיקָא עֵתָה בֵּימֵי בֵּין הַמְצָרִים, "הַשִּׁיגוּיָה בֵּין הַמְצָרִים" (אֵיכָה א, ג), רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, הַקְּלָפוֹת וְהַסְטָרָא אַחֲרָא חוּגְגִים כְּשֵׁישׁ פְּרוּדִים בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. עַל-כֵּן עָלִינוּ לְרֵאוֹת בְּשִׁלְשָׁה שְׁבוּעוֹת אֵלוֹ לְתַקֵּן פָּגַם שִׁנְאֵת חָנּוּם, וְלְהַפְּיֵץ סִפְרֵי רַבְנּוּ ז"ל יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְצָרִיף לְהַשְׁמֵר בְּיָמִים אֵלוֹ מְאֹד יוֹתֵר מִכֹּל יְמוֹת הַשָּׁנָה, כִּי כֶּבֶד קָרוּ בָּהֶם אֲסוּנוֹת רַבִּים, וְכָל הַדְּרָכִים בְּחֻזְקַת סִפְנָה (יְרוּשְׁלַיִם בְּרֻכּוֹת לד:).

וְלָכֵן בִּקְשׁ מִשָּׁה אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: "יִפְקֹד אֱלֹקֵי הַרוּחוֹת אִישׁ עַל הָעֵדָה וְגו', אֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וַיְבִיאֵם" וְגו', מַה הַמְשַׁמְעוֹת בְּזֵה? אֲלֵא רַבְנּוּ ז"ל מְגַלֵּה לָנוּ (לְקוּטִי-מוֹהֵר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ו'), שֵׁישׁ לְכָל אָדָם עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת, וְהַצְדִּיק הוֹלֵף אֶתְנוּ בְּעֵת עֲלִיָּה וִירִידָה, וּמַעֲוֹדֵד וּמְחַזֵּק וּמְשַׁמֵּחַ אוֹתָנוּ. אוֹמֵר מִשָּׁה רַבְנּוּ לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: הִנֵּה הַגִּיעַ הַזְּמַן לְבַקֵּשׁ עַל שְׁנֵי בָּנֵי, מִשָּׁה רַבְנּוּ שֶׁרַת אֶת יִשְׂרָאֵל בְּמֵלֶא מוּבָן הַמֵּלֶא, בְּמַסִּירוֹת נֶפֶשׁ הַכִּי גְדוּלָה, וּמַסֵּר נַפְשׁוֹ כֹּל כֹּל בְּעַבּוּרֵי יְתַבְרֶךְ, וְלֹא רָצָה מְאוּמָה רַק לְעֲשׂוֹת רְצוֹן הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְהִנֵּה מִבְּקֵשׁ מֵאִתּוֹ יְתַבְרֶךְ: תִּזְכֹּר שֵׁישׁ לִי שְׁנֵי בָּנִים, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בַּמְדָּבָר רַבָּה, פְּרָשָׁה כ"א, סִימָן יד): אָמַר מִשָּׁה, הָרִי הַשְּׁעָה שְׂאֵתְבַע בָּהּ צָרְכִי, אִם הַבְּנוֹת יוֹרְשׁוֹת, בְּדִין הוּא שְׂיִירְשׁוּ בָּנֵי אֶת כְּבוֹדִי. אָמַר לוֹ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: קַח אֶת יְהוֹשֻׁעַ. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מִשְׁלֵי כז): "נוֹצֵר תֵּאֱנָה יֹאכֵל פְּרִיָּה"; יְהוֹשֻׁעַ שֶׁרַת אוֹתָף כֹּל הַחַיִּים, הוּא יִירֵשׁ אוֹתָף. נִמְצָא, מַעֲלַת הַמְשַׁמֵּשׂ אֶת הַצְדִּיק, וְאוֹי לוֹ לְמִי שְׁגוּזֵל אֶת הַצְדִּיק.

רַבֵּי שְׂמַעוֹן הָיָה הַתְּלָמִיד הַרְאִשׁוֹן שֶׁל רַבְנּוּ ז"ל, אֲשֶׁר הַגִּיעַ

אֵלָיו בְּיוֹם חַפְתּוֹ, וְרַבְּנוּ ו"ל דִּבְרַ עֲמוֹ: תִּדְעַ, שְׁזָהוּ יוֹם חַפְתִּי, וְכוּ
 מוֹחֲלִים אֶת כָּל הָעֲוֹנוֹת, בּוֹא וְתִתְבַּוְּד לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְכוּ,
 וְאָמַר ר' שְׁמַעוֹן: אֲנִי רוֹאֶה שְׁתִּהְיֶה צְדִיקִים גְּדוֹלִים, אֲנִי חָפֵץ לְהִיֹּת
 הַשֹּׁמֵשׁ שְׁלָכֶם. עֲנֵה לוֹ רַבְּנוּ ו"ל: לֹא, אִתָּה תִּהְיֶה גַם-כֵּן צְדִיק וְכוּ,
 וַיֵּשׁ הַמֶּשֶׁף אַרְבֵּי לְסָפוּר, וְזָכָה לְבִסּוּף, שְׂרַבְּנוּ ו"ל בְּרַכּוֹ, שְׁיִהְיֶה
 שְׁמֵשׁוּ גַם בְּעוֹלָם הַבָּא. ר' שְׁמַעוֹן גָּר בְּסוּף יָמָיו בְּצַפַּת, וְהוּא קָבוּר
 לְמִטָּה מֵהָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה, וְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ עוֹשִׂים אוֹתוֹ שְׁלִיחַ לְרַבְּנוּ
 ו"ל, וְעָלָיו אָמַר רַבְּנוּ ו"ל: שְׁמַעוֹן — לְשׁוֹן מִשְׁעוֹן (שִׁיחוֹת-הַר"ן,
 סִימָן מַד).

וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן יְדוּעַ הַסָּפוּר, שֶׁר' שְׁמַעוֹן לָקַח כֶּסֶף מֵרַבְּנוּ ו"ל
 וּבִזְבוּז, וּמַעַל בְּמִמּוֹן הַצְּדִיק, וְלֹא אַרְבֵּי הַרְבֵּה זְמַן, שְׁנַעֲנֵשׁ עַל כָּף,
 וְהִצְרִיף לִילָף בְּגִלוּת שְׁלֵשׁ שָׁנִים. וְגַר בֵּין גּוֹיִים בְּלֹא מִנְיָן וּמִקְנֵה
 וְכוּ, וְכַעֲבוּר שְׁלֵשׁ שָׁנִים אֶף אֶחָד לֹא יָדַע לְהִיכָן גַּעְלָם. וּפְעַם יָשַׁב
 רַבְּנוּ ו"ל בֵּין כָּל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּשִׁלְחָן, וְדִבֵּר עִמָּהֶם, וְחִזְקֵם וְעוֹדְדֵם
 בְּדַרְכּוֹ, וְקָרַבֶם אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהֵנָּה הַחֵל לְפִתּוֹעַ לְהִתְאַנַּח
 וְאָמַר: "אוֹי, אוֹי, רַחֲמָנוּת גְּדוֹלָה עַל ר' שְׁמַעוֹן, הַגִּיעַ הַזְּמַן שְׁיִחְזוֹר".
 וְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ תָּמָהּ וְהִשְׁתּוֹמָמוּ, וְרָשְׁמוּ אֶת הַזְּמַן בְּעֵת שֶׁאָמַר כֵּן
 רַבְּנוּ ו"ל. וְכַחֲלָף שְׁבוּעִים חֲזַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהֵשִׁיב לְרַבְּנוּ ו"ל אֶת
 כָּל הַסְּכוּם שְׁהִיָּה חַיִּב לוֹ. וְהָיוּ מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ סְקַרְנִיִּים, וְשָׁאֲלוּ לְר'
 שְׁמַעוֹן: מָה אַרְעַ עִמָּךְ לְפָנַי שְׁבוּעִים בְּשַׁעַה זֹו וְכוּ? וְהַחֵל לְבַכּוֹת
 וְאָמַר: בְּאוֹתָהּ שַׁעַה הָיָה לִי נְסִיוֹן גְּדוֹל, גּוֹיָה בָּאָה לְפִתּוֹתֵנִי, וְהִלְכָתִי
 וְחִתְכָתִי אֶת שְׁפָתִי, וְנָגַר מֵהֵן דָּם רַב, וּבְרַחֲמֵי מִמְּנִי. שְׁלֵשׁ שָׁנִים סָבַל
 ר' שְׁמַעוֹן עַל שְׁמַעַל בְּכִסְפֵי הַצְּדִיק.

וּבְסוּף יָמָיו גָּר בְּצַפַּת, וְהָיָה הוֹלֵךְ לְהִתְבַּוְּד כָּל יוֹם וַיּוֹם בֵּין
 הַהָרִים. יוֹם אֶחָד בְּעֵת הַתְּבַוְּדוֹתָיו, בָּא לְמוֹלוֹ דֵּב עֲנַק מְמִידִים, וּבְכֵן
 מָה יַעֲשֶׂה? דֵּב קָדָם שְׁטוּרָף אָדָם, מִתְיָשָׁב וּמִתְבּוֹנֵן עַל קְרַבְּנוּ
 מֵרֹאשׁוֹ עַד רַגְלָיו, וְאָז פּוֹעֵר פִּיּוֹ וְטוֹרְפוֹ. לְר' שְׁמַעוֹן הָיָה יָשׁוּב
 הַדַּעַת גְּדוֹל, מֵאֲחַר שְׁהִיָּה רַגִּיל בְּהִתְבַּוְּדוֹתָיו, וְתַכְף כְּשֶׁרָצָה הַדֵּב
 לְטָרְפוֹ, הִסִּיר אֶת מְעִילוֹ וְהוֹצִיא סָכִין מִתַּרְמִילוֹ, וְהִכְנִיסוֹ בְּפִי הַדֵּב

והרגו — זה היה ר' שמעון. עם כל זאת, כשנגע בכסף רבנו ז"ל — סבל סבל גדול מאד.

ופעם אחרת בעת שיצא ר' שמעון להתבודדות כדרךכו, פגעו בו חבורת גויים ערבים, והפוהו קשות, ושכב ללא הכרה, עד שגלו אותו אנשי העיר, ונטלו אותו לביתו, ואחר כמה ימים השיב נשמתו לבוראו.

אבקש מאד את אנשי שלומנו היקרים, מאחר שזכינו להתקרב אל רבנו ז"ל, ואנו שומעים דבורים כאלו, שרבנו ז"ל מחזק ומעודד ומשמח אותנו, ונכנס עמנו בעליה ובירידה, הבה נתחזק בצותא, ובמה? באהבה, בסבלנות זה לזה, בעזרה הדדית, ועל-ידי שנתאחד יחד, ונעזר זה לזה, ונמסר נפשנו זה בעבור זה, שום קלפות וסטרא אחרא לא יוכלו לנו.

לזאת אבקש ואתחנן, הנה אנו בעצומם של ימי בין המצרים, שאנו מבקשים מאתו יתברך, שיהפוך לנו ימים אלו לימי שמחה, וצדיקים אמרו: כשתהיה הגאולה, יהיה שבועה-עשר בתמוז חג הראשון, תשעה-באב חג השני, ושלשה שבועות יהיה חל המועד, וכשנתפרסמה אמרת הצדיקים, אמרו חסידים אחרים: תשעה באב יהיה חג הראשון, שבועה-עשר בתמוז חג שני, וכל השנה חג, ושלשה שבועות ימים רגילים. אנו יכולים לטל את שתי הגרסאות גם יחד, או ששלשת השבועות יהיו ימי חל המועד, או שכל השנה נחוג ונרקד, ויש לנו על מה לשמח, שיש לנו רבי אמת כזה! ראוי להתחזק באהבה ובאחדות והפצה, ואל תסתכלו על שום מונע ומעכב.

אבקש את אנשי שלומנו היקרים! באו נעשה התחלה חדשה של אהבה ושמחה, והעקר — אל נא תשכחו, שצריכים ללמד בכל יום קצת חמש ורש"י, ולסים בכל שבוע שנים מקרא ואחד תרגום, כל יום ללמד משניות — פרק או שנים או שלשה, כל יום ללמד דף גמרא, או שני דפים וכו' ככל יכלתכם, כל יום ללמד הלכה, ואל תהיו בטלנים, אף אחד לא ירחם עליכם ולא ידאג בעבורכם,

וְאֵל יִטְעוּ אֶתְכֶם, רְאוּ 'לְגַנְבִי' בְּכֹל יוֹם כַּמָּה מְשַׁנְיֹת, כַּמָּה דְפִים
 גְּמָרָא, כַּמָּה מְמָרוֹת חַז"ל וְכוּ'. וְעַל כֵּלָם — צָאוּ בְּכֹל יוֹם לְדַבֵּר
 כַּמָּה דְבוּרִים לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אַתֶּם יוֹדְעִים מַה זֶה לְסַפֵּר לְפָנָיו
 יְתַבְרַךְ כָּל הָעוֹבֵר עֲלֵיכֶם, אֵיזָה רֶשֶׁם זֶה עוֹשֶׂה בְּשָׁמַיִם — לְשַׁפֵּךְ
 לְבַבְכֶם וְצַעְרְכֶם לְפָנָיו יְתַבְרַךְ ? !

וְכֵן אֲבַקֵּשׁ אֶת כָּלְכֶם, עֲשׂוּ עִמָּדֵי חֶסֶד וְהִתְפַּלְלוּ בְּעִבּוּרֵי, אָנִי
 וְקוֹק לְתַפְלוּתֵיכֶם, נִרְאֶה שְׂיֵשׁ עֲלֵי קִטְרוּג בְּשָׁמַיִם. וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא יַעֲזֹר, שְׁכַלְכֶם תִּשְׁאַרוּ אֶצְלִי, וְלֹא תַחֲלִקוּ עֲלַי, כִּי גַם עַל זֶה
 צָרִיכִים רַחֲמִים רַבִּים.

יַעֲזֹר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂיַמִּים אֵלָיו יִהְפְּכוּ לִימֵי שְׂמֻחָה, וְנִזְכָּה
 כְּלָנוּ לְרֵאוֹת בְּבִנְיָן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ וּבַהֲתַגְלוֹת הַשְּׂכִינָה, וְכָל עִם יִשְׂרָאֵל
 יִשׁוּבוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְאָנִי הָעֲנִי וְהָאֲבִיוֹן גַּם-כֵּן בְּתוֹכְכֶם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ז' סא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יְתַבְרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר פְּנֻחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה נִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
 מְאֹד, גַּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גַּר
 יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

מָה אָמַר לָךְ ! שְׂמַעְתִּי בְּפִרוּשׁ כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים מִהֶרֶב הַחֲסִיד
 ר' לוי יצחק (גרו יאיר) [ז"ל], שֶׁהִתְאוּנָן לְפָנָי: "כָּל אֶחָד רַק מִחֲפֵשׁ
 שִׁיחוֹת וְשִׁיחוֹת, כְּאֵלּוּ זֶה הָעֵקֶר, וּבֵינָן כָּךְ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל לֹא
 לוֹמְדִים". וְהוֹסִיף וְאָמַר: "לָךְ בְּדַק אֶת הָאֲבִרְכִים, אִם הֵם זוֹכְרִים
 'לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן', 'סִפְרֵי-מַעֲשֵׂיאוֹת', 'סִפְרֵי-הַמַּדּוֹת', 'שִׁיחוֹת-הַר"ן'
 וְחֵי-מוֹהַר"ן, וְתִרְאֶה שֶׁלֹּא הִתְחִילוּ כָּלֵל, מִמֶּשׁ בּוֹשָׁה וְחִרְפָּה", וְכָךְ
 אָמַר בְּכָאֵב לֵב.

ולכן מה לך ללחץ אותי בכל פעם על שיחות חדשות?! העקר
 ללמד הרבה את ספרי רבנו ז"ל, שרק בזה תלוייה כל ההתקרבות
 אליו ז"ל. וכמובא בדבריו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קצב), אֲשׁר
 פָּנּוּ, שָׁכְלוּ וְנִשְׁמְתוּ הֵם בְּתוֹךְ דְּבוּרָיו; וְלִכֵּן אִם אַתָּה רוֹצֵה לְהַפִּיר
 אֶת רַבְּנוּ ז"ל, לְמַד הַרְבֵּה אֶת סְפָרָיו הַקְדוּשִׁים, וְתֵאמֵר לִי, שְׁעוֹד
 יִשְׁאַרוּ מִמֶּנִּי הַרְבֵּה שִׁיחוֹת וְסִפּוּרִים, כִּי, תִּהְיֶה לְאֵל, מְסֻרָתִי נִפְשִׁי
 בְּחַיִּי לְפָרְסֵם אֶת רַבְּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם, וְאַלְפֵי אַנְשִׁים זָכוּ לְהִתְקַרֵּב אֶל
 דְּרֹךְ רַבְּנוּ ז"ל עַל דְּי, וְהִסְמִיךְ-מ"ם לְקַח אֶת עֲצָמוֹ הַיָּטִב עָלַי, וְגֵרַם
 עָלַי מִחֻלְקֵת וּמְרִיבוֹת וְכוּ', עַד שְׁאַבְדֵתִי אֶת שְׁמִי לְגַמְרִי, וְנִהְיִיתִי
 לְלַעַג וְלִקְלָס בְּעֵינַי כָּל וְכוּ', אֲבָל כְּשֶׁאֲנִי רוֹאֶה מַה פֹּעֵלְתִי, אֲנִי אוֹמֵר
 לְעַצְמִי: "הַכֵּל הִזָּה כְּדֹאֵי, הָעֵקֶר שִׁיתְגַּלֶּה הָאוֹר הַגָּנוּז שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל
 בְּעוֹלָם".

שאלו פעם את ר' נפתלי ז"ל, תלמיד רבנו ז"ל: "ווי האלט
 דאס, איפה אויחזים?" [כי הוא שמע מרבנו ז"ל את מגלת הסתרים
 מתי תהיה הגאולה], ענה ואמר: "זאת מתר לי לומר לכם — ווען
 די וועלט וועט אן געמען מיין ספר, קען מען זיך רעכטן אויף
 משיחין" [כשהעולם יקבלו את ספרי, אז יכולים כבר להכין עצמנו
 לגאולה].

נמצא, שצריכים רק לגלות ולפרסם את ספרי רבנו ז"ל, ואני
 מוסר את נפשי להכניס את שמו של רבנו ז"ל בעולם, ועושה כל
 מיני פעלות בעבור זה, ואף שעושים ממני צחוק וכו', לא אכפת
 לי כלום, עד הרגע האחרון בחיי אפרסם את רבנו ז"ל!

ולכן ראה להתמיד בספרו של רבנו ז"ל "לקוטי-מוהר"ן", עד
 שתהיה בקי בזה בעל-פה.

רבנו ז"ל אמר פעם לתלמידו ר' אהרן מברסלב ז"ל: "למה לא
 תשים לב אל תורתך, ותעלה לך איזו קשיה, ותשתדל לתרצה, ויהיה
 לך איזה חדוש". נמצא, שרבנו ז"ל רצה שנוזקה לחדש בדבריו
 הקדושים. ובאמת מובא בדבריו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן קה),

אֲשֶׁר ז' סב בְּנַחַל רמג

שְׁזָה תִקּוֹן הַבְּרִית, תִּקּוֹן הַמַּחְשָׁבָה, כְּנִגְדֵי שֶׁהַכְּנִיס בְּמַחוּ לְכָל־יָד וְזָבֵל,
יִכְנִיס עֲכָשׁוּ בְּמַחוּ חֲדוּשֵׁי תוֹרָה אֲמֵתִיִּים.

מָה אָמַר לָךְ! הֶעֱקַר לְהַכְנִיס בְּמַחְשָׁבָתוֹ תָּמִיד רַק אֶת דְּבָרֵי רַבְּנוּ
ז"ל הַמְּטַהְרִים אֶת הָאָדָם מִכָּל מִינֵי חֲלָדָה, כִּי יֵשׁ בְּדְבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל
סִגְלָה סוּדִית לְטַהֵר אֶת הַנֶּפֶשׁ. וְכִבֵּר אָמַר רַבְּנוּ ז"ל עַל עֲצָמוֹ
(תַּיִּ-מוֹהֲרֵן, סִימָן שֶׁלֵב): "אֲנִי נִהַר הַמְּטַהֵר מִכָּל הַפְּתָמִים". וְלָכֵן אֲשָׁרֵי
מִי שֶׁמִּתְמַיֵּד הַרְבֵּה בְּסִפְרָיו הַקְּדוּשִׁים בְּכָל יוֹם, אֲשֶׁר רַק בְּזֶה תְּלוּיָהּ
הַהִתְקַרְבוּת אֵלָיו וְלֹא בְּדְבָרִים אֲחֵרִים.

אֲשָׁרֵינוּ, מָה טוֹב חֲלָקְנוּ, וּמָה נִעִים גּוֹרְלָנוּ, וּמָה יָפָה יִרְשָׁתְנוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' סב.

בְּעִזְרוֹת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֲהוּבֵי, יְדִידֵי הַיֶּקֶר
לִי מְאֹד ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֲשֶׁר רַבְּנוּ ז"ל אָמַר (סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת, אוֹת יְשׁוּעָה, סִימָן
ד'): עַל-יְדֵי נְסִיּוֹן, עוֹשִׂין לוֹ גֵּס; וְכֵן הוּא (שָׁם, אוֹת נְאוּף, סִימָן כ'): כָּל
הַבָּא דְּבַר עֲבָרָה לְיָדוֹ, וְאֵינוֹ עוֹשֶׂהוּ, עוֹשִׂים לוֹ גֵּס; נִמְצָא, שֶׁקֹּדֶם
שֶׁאָדָם יִרְאֶה גֵּס גְּדוֹל, מְנַסִּים אוֹתוֹ עִם אֵיזָה נְסִיּוֹן, וְאִם הוּא עוֹמֵד
בוֹ, זוֹכֶה לְגֵס גְּדוֹל. וְכֵן הוּא (שָׁם, אוֹת יְשׁוּעָה, סִימָן טז): כְּשֶׁאָדָם בָּא
לְאֵיזָה נְסִיּוֹן, יֵדַע כְּשֶׁיַּעֲמֵד בְּזֶה הַנְּסִיּוֹן, שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲשֶׂה
לוֹ גֵּס; וְלָכֵן הַנְּסִיּוֹן הַגְּדוֹל שֶׁהָיָה לָךְ עֲכָשׁוּ, וְעַמְדָּת בּוֹ וְכוּ', וְכוּ',
זֶה יְבִיא אוֹתָךְ לְגֵס גְּדוֹל עַד מְאֹד, וְתִרְאֶה יְשׁוּעָה מִן הַשָּׁמַיִם.

הֶעֱקַר בְּטַל עֲצָמָךְ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְתִדַע שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
מְנַהִיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, בְּצַדֵּק וּבְמִשְׁפָּט, וּמִי יוֹדֵעַ דְּרָכֵי

המקום ברוך הוא, ובנדאי הכל לטובה. ואני מקווה, שיהיה לרשעים המציקים ומעיקים לה — נפילה, ויפלו עד השאול תחתית ומתחתיו.

בענין חנוף — תדע, כי יש אמרה מהרב הקדוש רבי שלום דובער מליובאוויטש זי"ע: "כשם שהנחת תפלין בכל יום היא מצוה דאורייתא, המטלת על כל יהודי ללא הבדל — אם הוא גדול בתורה או איש פשוט, כך גם מטל חוב גמור על כל יהודי לחשב כל יום לכל הפחות חצי שעה אודות חנוף הילדים, ולעשות את כל אשר בכחו ויותר מכפי כחו להשפיע על הילדים, שיתנהגו בדרך ביה מדריכים אותם". והדברים מדברים בעד עצמם, והם עמקים מאד מאד, כי בני-אדם מזולזלים בחנוף הילדים.

ידוע, אשר מוהרנ"ת ז"ל אמר, שאצלו חנוף הילדים זו עבודה קדושה בעבודת חצות שלו. ואף שהיה בסוף ימיו איש חלש, אף-על-פי-כן היתה דרכו לחכות לשני ילדיו: נחמן ויוסף יונה, שנולדו לו מאשתו השנייה, שהיו באים מהחדר, והוא השתדל שיטלו ידיהם לסעדה, וברך עמהם ברפת-המזון, והדריך אותם, אף שהיה אץ ללכת לישן מקדם כדי לקום בחצות, אף-על-פי-כן עשה כל מיני מאמצים שיהיה ער, כדי שיברכו ויקראו קריאת-שמע. רואים מזה מה נקרא חנוף ומסירות נפש על חנוף.

וחבל מאד מאד, שאנחנו לא עוסקים בזה כפי שצריך, וזה הפסד גדול מאד, כי ילדים, ככל שמשקיעים בהם — כך מוציאים, ואם אדם אינו משקיע, מה הוא מצפה! ?

מספרים, שפעם באה אשה אחת עם בנה אל החפץ-חיים זצ"ל, ובקשה ברכה ממנו, שיהיה בנה תלמיד-חכם. ענה ואמר בבת שחוק על פניו: "מיט א ברכה ווילט איהר ער זאל קענען לערנען, לערנען דארף מען הארנווען" [עם ברכה את רוצה שהוא ידע איך ללמד! ? הרי כדי שיוכל ללמד צריכים להתנגע]. ובאמת עקר היגיעה צריכים להשקיע בילדים כשהם קטנים ושוכבים, אז צריכים להחדיר בהם אמונה פשוטה, ולתת להם מיני מתיקה, שיאמרו "אמן יהא שמה

רְבָה" וְכוּ' וְכִדּוּמָה, לְשַׁחַד אוֹתָם, כִּי רַק זוֹ הַדֶּרֶךְ בַּחֲנוּךְ —
בְּאַהֲבָה, וְלֹא בְּיִסּוּרִים וּבְכַעַס וּבְהַכָּאוֹת וְכוּ'.

אֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הָיָה לוֹקַח אֶת בְּנוֹ הַקָּטָן בְּגִיל חֲמֵשׁ כָּל
יוֹם לְפָנָי אֲרוֹן-הַקֶּדֶשׁ, וְלַמָּדוּ אֵיךְ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
וּכְשֶׁשָּׂאֵלְתִי אוֹתוֹ: "מָה זֶה?" עָנָה וְאָמַר לִי: "אֲנִי רוֹצֵה לְהַרְגִּילוֹ
מִגִּיל קְטָנוֹת, שְׂצָרִיכִים לְדַבֵּר רַק עִם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא". וְרַק זֶה
עָקֵר הַעֲצָה בַּחֲנוּךְ — לְהִרְאוֹת לוֹ דְּגָמָא חַיָּה, כִּי הַיְלָדִים קוֹלְטִים
מֵה שֶׁהֵם רוֹאִים אֲצֶל הוֹרֵיהֶם. וְלִכֵּן הַחֲנוּךְ מִתְחִיל בְּבֵית, הַיְלָדִים
רוֹאִים וְשׁוֹמְעִים כָּל מֵה שֶׁקוֹרֵה בְּבֵית. לֹא יִתְכַן, שֶׁהָאָבָא יְדַבֵּר
לְשׁוֹן-הָרַע, רְכִילוֹת וְנִבּוּל פֹּה, וְיִרְבֶּה בְּמַחֲלָקָת, וַיִּבְקֵשׁ אַחֲרֵי-כֵן
מִבְּנוֹ, שֶׁהוּא יִשְׁמַר עַל פִּיו, וְלֹא יִנְבְּלוּ וְלֹא יַחֲלַק עַל אַחֵר.

הָיָה אֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, שֶׁהָיוּ לוֹ יְלָדִים מְאֹד טוֹבִים, וְשָׂאֵלוּ
אוֹתוֹ: "אֵיךְ זִכִּיתָ לְיְלָדִים טוֹבִים?" עָנָה וְאָמַר: "מֵה אֲתֵם חוֹשְׁבִים,
שֶׁהֵם צָמְחוּ לִי כֵן עַל הָעֵץ? אֵלָּא כָּל יוֹם מְלֹאֲתִי אֶת הַכֶּפֶה שְׁלִי
עִם דְּמָעוֹת, וְרַחֲצִיתִי אֶת פְּנֵי בָהֶם". נִמְצָא, שֶׁהָעֵקֶר הוּא תִּפְלָה, כִּי
תִּפְלַת הַהוֹרִים עַל הַיְלָדִים מְאֹד מְקַבֵּלַת בְּשָׂמִים, וּבִפְרָט הָאִשָּׁה בְּעֵת
הַדְּלָקָת הַגֵּרוֹת, אִזּוֹ תִּשְׁפֹּף תִּפְלוֹת בְּדְמָעוֹת לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ, כִּי אִזּוֹ הוּא
עֵת רְצוֹן גְּדוֹל בְּשָׂמִים לְאִמָּה הַמִּתְפַּלֵּלַת עַל בְּנֵיהָ; אֲשֶׁרִי מִי שְׁזוֹכָה
לְאִשָּׁה מְשֻׁפָּלַת כְּזוֹאת, הַשׁוֹפְכֵת דְּמָעוֹת בְּעֵת הַדְּלָקָת הַגֵּרוֹת בְּעֵבֹר
טוֹבַת הַיְלָדִים.

מָה אָמַר לָךְ! אֲשֶׁרִי מִי שְׁזוֹכָה לְבֵית מְלֹא תְּמִימוֹת, עַד שֶׁהוּא
וְאִשְׁתּוֹ מִתְנַהֲגִים כִּיהוּדִים פְּשׁוּטִים, אֲשֶׁר רַבְּנוּ ז"ל הִפְלִיג בְּמַעֲלָתָם
עַד מְאֹד, שֶׁתָּמִיד מְדַבְּרִים מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּבֵית, וְאִינִם מְנִיחִים
שֶׁיִּדְבְּרוּ לְשׁוֹן-הָרַע וְכוּ', וּמְכַל שְׁכֵן שְׁשׁוּמְרִים שְׁלֹא יִהְיֶה בְּבֵית
לִיצְנוּת וְכוּ', כְּדֶרֶךְ הַבַּתִּים שֶׁמְדַבְּרִים עַל כָּל אֶחָד, וּמִתְלוֹצְצִים מְזֵה
אוֹ מְזֵה, וּמְחַקִּים בְּנֵי-אָדָם, וְזֶה גוֹרֵם אַחֲרֵי-כֵן שֶׁהַיְלָדִים לוֹמְדִים
מֵהֶם, וְאִזּוֹ כָּבֵר מְאֹד. וְהַהוֹרִים סוֹפְקִים כְּפִיָּם בְּצַעַר: "אֵי אֵי, חֲבַל
חֲבַל, עַל שְׁלֹא נִזְהַרְנוּ בְּדַבְּרִים אֱלוֹ, וְהֵינּוּ חֲכָמִים בְּעֵינֵינוּ, וְרָאוּ
אֵילּוּ יְלָדִים יֵשׁ לָנוּ" וְכוּ'. וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמְנַהֵג אֶת בֵּיתוֹ בְּדַרְכֵי

רמו אָשֶׁר ז' סג בַּנְחַל

הַתְּמִימוֹת, וּמְחַנֵּךְ אֶת יְלָדָיו בְּדֶרֶךְ זוֹ, וְאֵז וַיִּקָּא מִבֵּית כְּזֶה יוֹצְאִים
לוֹמְדֵי תוֹרָה וַיֵּרְאֵי הַשֵּׁם וְחוֹשְׁבֵי שְׂמוֹ, וְכָל גְּדוּלֵי תוֹרָה נִתְגַּדְּלוּ רַק
בְּבָתִּים כְּאֵלוֹ, שֶׁהַהוֹרִים הָיוּ תְּמִימִים וַיֵּרְאֵי הַשֵּׁם אֲמִתִּיִּים.

זְכוֹר, כִּי אִף פַּעַם לֹא מֵאָחֵר, תִּתְחִיל מֵעַכְשָׁיו לְחַנֵּךְ אֶת עֶצְמְךָ,
אֶת אִשְׁתְּךָ וְאֶת הַיְלָדִים בְּדַרְכֵי הַתְּמִימוֹת וְהַפְּשִׁיטוֹת.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' סג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר פְּנֹחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, גַּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גַּר
יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

עֲלֶיךָ לְדַעַת, שֶׁהַסְּמ"ך-מ"ם רוֹדֵף אוֹתְךָ לְהַכְשִׁילְךָ עוֹד פַּעַם
וְעוֹד פַּעַם בְּעִבְרוֹת חֲמוּרוֹת וְכוּ' וְכוּ', שֶׁהֵייתָ שָׁם עַד עַכְשָׁיו, וְלִכֵּן
שָׁמַר עַל עֶצְמְךָ מְאֹד מְאֹד, וּכְבָר אָמַר רַבֵּנוּ וַיִּל (לְקוּטִי-מוֹהֵר"ן, חֵלֶק
ב', סִימָן מט), שֶׁעָקַר הַתְּשׁוּבָה הַשְּׁלֵמָה הִיא, כְּשֶׁאָדָם עוֹבֵר בְּאֵלוֹ
הַמְּקוֹמוֹת מִמֶּשׁ, שֶׁהִיא מִקְדָּם הַתְּשׁוּבָה, כֹּל אֶחָד לְפִי מֵה שֶׁעָבַר
עָלָיו בְּיָמָיו הַקּוֹדְמִים, וּכְשֶׁעוֹבֵר בְּמִקְוֹמוֹת אֵלוֹ וּפּוֹנֶה עֵרֶף מֵהֶם,
וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה מֵה שֶׁעוֹשֶׂה וְכוּ', וְאֵינוֹ חוֹזֵר עַל הַשְּׁטִיּוֹת שְׁלוֹ, זֶה עָקַר
הַתְּשׁוּבָה. וְלִכֵּן שָׁמַר שָׁמַר, כִּי הַסְּמ"ך-מ"ם לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ, וַיִּבּוֹא
פַּעַם אַחֵר פַּעַם כְּדֵי לְהַכְשִׁילְךָ, וְזֶה הַנְּסִיּוֹן שְׁלֶךָ.

וְהַעֲקָר תִּשְׁתַּדֵּל מְאֹד מְאֹד לְהִיּוֹת רַק בְּשִׁמְחָה, כִּי הַשְּׁמִחָה הִיא
כְּמוֹ שְׂרִיּוֹן נֶגֶד הַסְּמ"ך-מ"ם וְלִילִיּוֹת וְהַקְּלָפוֹת שֶׁהוֹלְכִים עִמָּהֶם,

וְלִכְּנֹן רַק לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְזֶה יוֹעִיל לָךְ לְשִׁבֵר אֶת הַרְע הַרוּצָה
לְהַדְבִּיק בָּךְ, וְזָכַר דְּבַר זֶה מְאֹד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ז' סד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אִזְּרֵנוּ לְיוֹם הַמַּיְשִׁי לְסֵדֵר פְּנִיחָס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הָאֲבִירָה הַיְקָר לִי
מְאֹד ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אֲנִי מִכְרַח לְהַגִּיד לָךְ, שְׂאֵם רוּצִים בְּאַמַּת שְׁלוֹם וְאַהֲבָה אֲמַתִּית
יֵשׁ מְקוֹם לְכָלֶם. וְכִמּוֹ שְׂאֵמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטִי־מוֹהֲר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן
נו): כְּשֵׁיִשׁ לְבַר יִשְׂרָאֵל לֵב, לֹא שִׁיף אֶצְלוֹ מְקוֹם. כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ
מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ, אִם רַק מְכַנְיָסִים אֶת
הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בְּמַח וּבַדְּעַת וְכוּ', אֲזִי יֵשׁ מְקוֹם לְכָלֶם, וְלִהְיוֹת,
אִם אֵין מְסֻתְרִים יַחַד, סִימָן שְׂאֵין הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בְּמַח וּבַדְּעַת
וְכוּ'. רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטִי־מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ד'): אֶהְבֵּ"ה גִּימְטְרִיָּה
אֶחָד; כְּשִׁזְזִים לְאַחַז בְּאַחֲדוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲזִי יֵשׁ אֶהְבָּה. וְזֶה הַסִּימָן
הָאֲמַתִּית לְמִי שְׂדָבוּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ — אִם רוּצָה רַק שְׁלוֹם. וְהִנֵּה כָּל
הַמְּרִיבוֹת הֵן, שְׂפָל אֶחָד רוּצָה אֶת הַמְּקוֹם, וְלִכְּנֹן אֵין שְׁלוֹם. וְכִבֵּר
אֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (נִיגְרָא רַבָּה, פְּרָשָׁה י', סִימָן ט'), שְׂבִשְׂתִי אֲמוֹת
שְׂהִיו בֵּין שְׁנֵי בְדֵי הָאָרוֹן, עֲמָדוֹ רְנָחִים שְׂשִׁים רַבּוֹא נִשְׂמוֹת יִשְׂרָאֵל.
וְזֶה פְּלֵא עַל גְּבֵי פְּלֵא, אֶלֶּא מִי שְׂהוֹלֵף עַל־פִּי דְרָף הַתּוֹרָה, שְׂהוּא
הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, אֲזִי יֵשׁ מְקוֹם לְכָלֶם, וְאֵין שׁוּם מַחְלָקַת וּמְרִיבוֹת
וְאִי הַבְּנוֹת, אֶבֶל מִי שְׂאֵינוּ רוּצָה אֶת הַתּוֹרָה וְאֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא,
אֲזִי יֵשׁ מְרִיבוֹת וּמַחְלָקַת וְאִי הַבְּנוֹת, וְזֶה בְּרוּר. כִּי בְּאַמַּת אֵין שׁוּם
מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵינוּ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, כִּי הוּא נִמְצָא וְאֵין בְּלַעֲדֵינוּ נִמְצָא, וְלִכְּנֹן
מִה שִׁיף לְרִיב אֶחָד עִם הַשְּׁנֵי בְּשִׁבִּיל הַמְּקוֹם ? !

מה אמר לך! אֲצִלִי הָעֶקֶר וְהִסּוּד הוּא רַק שְׁלוֹם, וּמַעוֹלָם בְּרַחֲמֵי מִמְחַלְקֶת, אֲבָל לְצַעְרֵי הָרַב, בְּכֹל מַה שֶׁעָשִׂיתִי, תִּמְיֵד קָמוּ עָלַי אֵינָשִׁי דְלֹא מְעֻלִי, וְדִבְרוּ בִי רַע וְכוּ'; הִנֵּה אָנִי בָּא, וְכֻלָּם רָצִים אַחֲרַי, וְרוֹצִים לְשַׁמֵּעַ רַק אוֹתִי, אֲזִי יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם מְקַנְאִים, וְקַנְאָה סְרוּחָה אוֹכֵלֶת אוֹתָם, וְנַעֲשֶׂה בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב אֲצֵל אֲבִימֶלֶךְ, שְׂאֵמֶר לִיצְחָק (בְּרֵאשִׁית כו, טז): "לֵךְ מֵעַמָּנוּ כִּי עֲצַמְתָּ מִמָּנוּ מְאֹד", אֲזִי הִלְכָתִי. וְהִנֵּה אֲנָשִׁים רָצוּ אַחֲרַי, וְעָשִׂיתִי מִנֵּיִן בְּפָנַי עֲצָמִי, אֲזִי אָמְרוּ שְׂאֵנִי רוֹצֶה כְּבוֹד וְשֵׁם וְכוּ', וְרָאִיתִי, אִם-כֵּן, שֶׁכֵּל מַה שֶׁאֲעֲשֶׂה, יִהְיוּ עָלַי מְדַבְּרִים.

וְלִכֵּן הִחֲלַטְתִּי לֹא לְהִתְיַחַס לְאֵף אֶחָד, אָנִי אֶת שְׁלִי אֲעֲשֶׂה, וְאֲגַלֶּה לְכֻלָּם אֶת הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, לְהַחְיֹת נַפְשׁ כָּל חַי, לְחַזְקָם וּלְאַמְצָם וּלְעוֹדְדָם וּלְשַׁמְחָם וְכוּ', וְאֵף שֶׁבְּכֹל פֶּעַם שֶׁאָנִי מוֹצִיא מִהַשְּׂאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחְתּוֹ אֵיזוֹ נִשְׁמָה, וְרוֹחֵץ אוֹתָהּ וּמְלַבֵּשָׁה בְּלִבוּשֵׁי כְבוֹד, לְבוּשֵׁי תוֹרָה, שְׂאֵנִי מְרַגֵּיל אֶת כָּל מְקַרְבֵי לְהִתְמַיֵּד בְּלַמּוּד חֲמֵשׁ וְרִשְׁ"י, מְשֻׁנִּיּוֹת, וּגְמָרָא, וְשִׁלְחַן עֲרוּךְ וְכוּ', וּלְבַסּוֹף בּוֹרְחִים וּמְדַבְּרִים עָלַי כָּל דְּבַר אֶסוּר, כְּדִגְמַת חוֹלָה מְסַכֵּן שְׁמַבִּיאִים אוֹתוֹ לְבֵית-חוּלִים, וּמְטַפְּלִים בּוֹ בְּמִסִּירוֹת גְּדוּלָה, עַד שֶׁמְרַפְּאִים אוֹתוֹ, וְאַחֲרֵיכֵן מְדַבֵּר עַל בֵּית-הַחוּלִים כָּל דְּבַר אֶסוּר, וְכֵן עַל הָרוּפָא שֶׁרַפָּא אוֹתוֹ וְכוּ', וְדַבֵּר זֶה מְגַחֵף מְאֹד, אֲבָל זוֹ הַמְצִיאוֹת, בְּמִקּוּם שֶׁתִּהְיֶה לוֹ הַפֶּרֶת הַטוֹב, הוּא כְּפוּי טוֹבָה.

וְלִכֵּן אַתָּה רְאֵה לְקִים אֶת כָּל מַה שְׂאֵנִי מְבַקֵּשׁ אוֹתְךָ, בְּרַח לְךָ רַק אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְשִׁמּוֹר עֲצַמְךָ מִכָּל מִינֵי בַעֲלֵי מַחֲלָקֶת, אַתָּה עֲשֵׂה אֶת שְׁלֶךְ — לְגַלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֶת הַעֲצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל. וְאֵל תֵּאבֶה וְאֵל תִּרְצֶה שׁוֹם שְׂכָר עַל פְּעוֹלוֹתֶיךָ, כִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לֹא יִמְנַע הַטוֹב מִמֶּךָ, וְעוֹד תִּרְאֶה בְּרַכָּה בְּכֹל מַעֲשֵׂי יָדֶיךָ, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לֹא יִמְנַע הַטוֹב מֵאֵלוֹ הַעוֹשִׂים טוֹב. הָעֶקֶר רַק לֹא לְרַצוֹת שׁוֹם רָצוֹן, שֶׁהוּא נֶגֶד רָצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֵז תִּרְאֶה עוֹלָם יָפֵה.

אֲשֶׁר ז' סה בנחל רמט

הַעֲקֹר עֹזב אוֹתָם וְכוּ', מַה יֵּשׁ לָךְ עִמָּהֶם?! גְּדוֹל שְׁמֶךָ בְּכָל
הָעוֹלָם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ז' סה.

בַּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֶךְ, אוֹר לְיוֹם חַמִּישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם לְהַאֲבִיבְךָ ... נֵרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלַתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

בְּאַמַּת לֹא הִנֵּה בְּדַעְתִּי לְהַשִּׁיבְךָ וְכוּ', כִּי אֵיךְ אַתָּה מַחְצִיף פְּנִיךָ
נֶגֶד צַדִּיקִים קְדוֹשִׁים מְדוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים, שְׂרוּאִים אֶת הַחֲדוּשִׁים
שְׁלָהֶם פְּלֹאֵי פְּלֹאִים, הַמְּלֵאִים פְּשֻׁטִים, רְמִזִּים, דְּרוּשִׁים, סוּדוֹת,
גִּימְטְרִיּוֹת, רְאשֵׁי-תְבוּת וְסוּפֵי-תְבוּת, צְרוּפִים יְקָרִים, אֲשֶׁר בְּוַדַּאי לֹא
זְכוּ לָזֶה, אֲלָא עַל-יְדֵי יְגִיעָה וְטַרְחָה בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֶךְ, עֲבוּדָה
שֶׁל יָמִים וְשָׁנִים וּקְדוּשָׁה וְטַהֲרָה, וְאַתָּה בּוֹר וְעַם הָאָרֶץ, פָּגוּם בַּפְּגָם
הַבְּרִית וְכוּ', מָלֵא מַחְשָׁבוֹת זָרוֹת וְהִרְהוּרִים רְעִים וּמַדּוֹת מְגַנּוֹת
בְּהַסְתַּפְּלוּת אֶסּוּרוֹת וְכוּ', אֵינן לָךְ שׁוֹם בּוֹשָׁה לְדַבֵּר עֲלֵיהֶם?! הֲאֵם
בְּשִׁבִיל זֶה נִתְקַרְבְּתָ? הֲאֵם בְּשִׁבִיל זֶה אַתָּה רוֹצֵה לְקָרוֹת עֲצֻמְךָ
'בְּרִסְלָבֶר חֲסִיד'?! מִי יוֹדֵעַ אִם בְּכָלֵל אַתָּה כָּשֶׁר לְבוֹא בְּקֶהֶל?! כִּי
יְדוּעַ, אֲשֶׁר כָּל אֱלוֹ שְׁנוּלְדוֹ בְּקַבּוּצִים וְכוּ', צְרִיכִים בְּרוּר מִי אֲבִיָּהֶם,
וְדִי לְחַפְיָמָא, וְאֵיךְ מְלֵאךְ לְבָבְךָ לְדַבֵּר כֵּךְ?! לְדַעְתִּי, תִּלְמַד בְּכָל יוֹם
אֶת הַמַּאֲמָר בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ע"ב, וְתֹאמַר עָלָיו
הַתְּפִלָּה מ"לְקוּטֵי-תְפִלוֹת", וְאוּלַי תִּתְחִיל לְהִבִּין מַה זֶה הַתְּקַרְבוֹת אֶל
רַבֵּנוּ ז"ל.

אֲנִי מְכַרְח לְכַתֵּב לָךְ כֵּךְ, כִּדִּי שְׁלֹא אֶהְיֶה בְּכָלֵל שׁוֹמֵעַ בְּזִילוּתָא
דְּתִלְמִיד חֲכָם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה,
וּמֵאַחַל לָךְ תְּשׁוּבָה שְׁלָמָה...

ז' סו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֹר לַיּוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבֵרָה הַיְקָר לִי מְאֹד ... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

תֵּאֱמִין לִי, בְּזֶה שְׂאֵתָה מִתְחַזֵּק, בְּזֶה תִרְאֶה יְשׁוּעָה. אֲסוּר לְהִתְיַאֵשׁ בְּשׁוֹם פְּנִים וְאִפְּן, וְזֶה הַלְמוּד הָעֵמֶק שֶׁל רַבֵּנוּ ו"ל.

עֲלֶיךָ לְהִתְמִיד בְּלְמוּד "לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן", וְהַשִּׁיחוֹת הַקְדוּשׁוֹת שֶׁבְּסִפְרֵי "חֵי-מוֹהֲר"ן" וְ"שִׁיחוֹת-הַר"ן", לְחֹזֵר עַל זֶה פְּעָמִים אֵין מִסְפָּר, עַד שְׁיִהְיֶה שְׂגוּר עַל פִּיךָ. וְעַל כָּלֵם — לְהִתְמִיד בְּסִפְרֵי "לְקוּטֵי-הַלְכוֹת", שֶׁרַק מוֹהֲרַנְ"ת ו"ל הֵבִין אֶת רַבֵּנוּ ו"ל.

וּתְהִלָּה לְאֵל, בִּימֵי בְחֵרוּתִי שֶׁקִּדְתִּי עַל סִפְרֵי רַבֵּנוּ ו"ל בְּשִׁקִּידָה עֲצוּמָה, וּבִפְרֻטִּיּוֹת בְּ"לְקוּטֵי-הַלְכוֹת", וְזֶהוּ שְׂמַחְזִיק אוֹתִי בְּיָמִים קָשִׁים וּטְרוּפִים אֵלוֹ, שֶׁכָּלֵם לִוְחָמִים נִגְדִי, וְנִשְׂאֲרָתִי לְבִדִי בְּמַעֲרָכָה וְכו'.

מָה אִמַּר לְךָ! רַבֵּנוּ ו"ל הִתְבַּטָּא פְּעַם (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן שֶׁב): הָעֵקֶר הוּא "מִבְּטָן שְׂאוֹל שׁוֹעֵתִי", לְצַעֵק וְלִזְעַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְלֹא לְפַל בְּרוּחוֹ. כִּי כָל תְּפִלָּה וְכָל תְּחִנָּה נִשְׁמַעַת וְנִתְקַבְּלָת לְמַעְלָה, אִפְלוּ שְׁעֵדִין לֹא רוֹאִים יְשׁוּעָה, אֲבָל עֲצָם הָעֵבֶדָה שֶׁבָּאִים בְּכָל פְּעַם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּמִשְׁתַּטְּחִים בְּתְפִלָּה, זֶה כָּבֵר דְּבָר גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד ...

ז' סז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֹר לַיּוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל אֶהוּבִי, יְדִידִי הַיְקָר לִי מְאֹד, גֵּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּח.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

הָאָרִיז"ל אָמַר, שְׁעֵסֶק הַיְחֻדִים גְּדוֹל מְאֹד וְכוּ'. וְהִנֵּה רַבְּנוּ י"ל (עֵין שִׁיחוֹת-הַרְ"ן, סִימָן עה) לֹא הָיָה מְצֻוֶה לְהִתְפַּלֵּל עִם בְּנוֹת מִמֶּשׁ עַל-פִּי כְתָבֵי הָאָרִיז"ל, אֲפֵלוּ לְאוֹתָן הָאֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ לוֹמְדִים כְּתָבֵי הָאָרִיז"ל עַל-פִּי פְקֻדָתוֹ. וְאָמַר, שְׁעָקַר שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה הִיא "בְּרוּךְ אַתָּה ה' וְכוּ' וְכוּ' כְּפֶשׁוּטוֹ. וְזֶה עָקַר בְּנוֹת הַתְּפִלָּה, שֶׁיִּכְוֶן פְּרוּשׁ הַמְּלוֹת, וְיִשְׁמַע הַיֵּטֵב מֵהַ שֶׁהוּא אוֹמֵר. אֲלֵא אֵלוּ שְׂבָקִיאִים בְּקַבְּלָהּ, הַפְּרוּשׁ הַפֶּשׁוּט שְׁלֵהֶם זֶה יְחֻדִים וְכוּ', וְזֶה אִי אֲפָשָׁר לְהַסְבִּיר רַק לְאֵלוּ הַיְחֻדָּעִים וּמְבִינִים בְּזֶה. וְלִכֵּן כָּל זֶה נֶאֱמַר בְּסֹדֵר הַתְּפִלָּה שֶׁתִּקְנוּ אֲנָשִׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה, שֶׁהֵם הַשְּׁלֵשׁ תְּפִלוֹת: שְׁחֵרִית, מְנַחֵה, עֲרֵבִית, וְכֵן סֹדֵר תְּקוּנַת חֲצוֹת, שֶׁהַכֹּל בְּנוִי וּמִיָּסֵד עַל-פִּי סוּדוֹת חֲכָמַת הַקַּבְּלָהּ, כָּל אֶחָד כְּפוּם מֵהַ דְּמִשְׁעַר בְּלִבִּיהָ, אֲבָל סֵתֵם כֶּף שְׂאֵדָם הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ, אִז הוּא דְבָר גְּדוֹל מְאֹד לְיַחַד יְחֻדִים, שֶׁעַל זֶה אָמְרוּ בַתְּקוּנִים (עֵין דף יב:), שְׂמֵאֲרֵי קַבְּלָהּ הֵם בְּכַחֲשֵׁינָת צְפוּר, אֲשֶׁר עָפָה בְּכָל מְקוּם, הֵינּוּ שְׂמֵמֵשִׁיכִים אֶת הַשְּׂכִינָה בְּכָל מְקוּם בּוֹאֵם, וּמִכָּל שְׂכֵן כְּשֶׁאֵדָם גַּם מְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וּמִיַּחַד יְחֻדִים, אִינן לְמַעַלָּה מִזֶּה, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה נִצּוֹל מֵהַסְּתַפְּלִיּוֹת רְעוּת, שְׁלֵא יִרְאֶה לְפָנָיו שׁוֹם אִשָּׁה, אֲפֵלוּ כְּשֶׁתַּעֲמֵד לְפָנָיו, כִּי מַחוּ וּמִחֻשְׁבָּתוֹ מְשׁוּטָטִים בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים.

וְדָבָר זֶה אִי אֲפָשָׁר לְהַסְבִּיר, אֲלֵא לְמִי שְׂפָכַר טַעַם טַעַם רוּחָנִי, מַחֲזִין קְדוּשִׁים, עוֹלָמוֹת אֱלֻקוֹת, כִּי עֵינֵי הַשְּׂכָל חוֹשְׁבִים וּמְסַתְּפָלִים רַק רוּחָנִיּוֹת, וְזוֹ סִגְלָה גְּדוּלָּה לְהַנְּצִל מֵהַסְּתַפְּלִיּוֹת רְעוּת הַמְּצוּיּוֹת עֲכָשׁוּ בְּעוֹלָם, כִּי (ירושלמי בְּרֻכּוֹת לד:): כָּל הַדְּרָכִים בְּחֻזְקַת סַכְּנָה. וְעָקַר הַסַּכְּנָה הִיא סַכְּנָה רוּחָנִית, כִּי עַל-יְדֵי רְאִיּוֹת אֲסוּרוֹת, גּוֹרֵם פָּגָם גְּדוֹל עַל נִשְׁמָתוֹ, כִּי הַסְּתַפְּלוֹת וְרְאִיָּה שְׂמֵסַתְּפֵל עַל נָשִׁים וּמְהַרְהֵר אַחֲרֵיהֶן, בְּזֶה בּוֹרָא קְלָפוֹת וּמִשְׁחִיתִים, וְגוֹרֵם לוֹ קְלָקוּל גְּדוֹל בְּנִשְׁמָתוֹ. וְלִכֵּן אֲשַׁרִּי מִי שְׁלוּמֵד אֶת עֵסֶק הַיְחֻדִים.

וְזָכְנִי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְחַבֵּר סֵפֶר "יְחֻד הַשָּׁם", וְהוּא

הַיְחוּדִים הַמוּבָאִים בְּשֵׁעַר הַיְחוּדִים, וְלִהְיוֹת עַל-פִּי דַרְכוֹ הַנִּפְלְאָה שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל בְּהַתְחַזְּקוֹת עֲצוּמָה.

כִּי בְּאֵמַת זַפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל חַבּוּרֵי שְׁחִבְרַתִּי לְעֲצָמִי וּלְבָנֵי וּלְתַלְמִידֵי, הַכָּל סוֹבֵב עַל דַּרְךְ הַתְּחַזְּקוֹת, כִּי לְדַעְתִּי, בַּדּוֹר הַזֶּה שְׂעוּבָר עַל בְּנֵי-אָדָם מֵה שְׂעוּבָר — יְרִידוֹת וּנְפִילוֹת וְכוּ', אֲנָשִׁים שְׂבוּרִים וְרְצוּצִים מִכָּל מֵה שְׂעוּבָר עֲלֵיהֶם גְּסִיוֹנוֹת קָשִׁים וּמְרִים וְכוּ', עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת בְּרוּחָנִי וּבְגִשְׁמִי וְכוּ', צָרִיכִים לְהִלְבִּישׁ אֶת כָּל הַהֲשָׁגוֹת וְהַחֲדוּשִׁים רַק בְּדַרְךְ הַתְּחַזְּקוֹת, וּמִי שְׁחֹשֵׁב שֶׁהֵם דְּבָרִים פְּשׁוּטִים, סִימָן שֶׁזֶה לֹא בְּשִׁבּוּל, כִּי כָּל סִפְרֵי הֵם רַק לְאֲנָשִׁים שְׂבוּרִים וְכוּ', אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם לֵב נִשְׁבָּר וְנִדְבָּה, כִּי מִי שֵׁשׁ לוֹ רַק קֶצֶת גְּאוּת וְיִשׁוּת וְכוּ', סִפְרֵי הֵם לֹא בְּעַבּוּרוֹ, כִּי תַכְּף-וּמְיָד פְּשִׁישׁ לְאָדָם רַק קֶצֶת יִשׁוּת וְכוּ', כָּבֵד אֵינּוּ יָכוֹל לְהִבִּין וְלִהְשִׁיג בְּסִפְרֵי, וְחָבַל אֶפְלוּ שֵׁיִקְחֵם בְּיָדוֹ, כִּי לֹא יָבִין בָּהֶם כָּלֵל, כִּי הַשְּׁגַת אֱלֻקוֹת אִי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם פָּנִים וְאֶפֶן לְהִשְׁיג וְלִתְפֹּס, אִם יֵשׁ בְּיָדוֹ עֲדִין אִיזוֹ גְּאוּת אוֹ גְּסוּת וְכוּ', כִּי לְהִשְׁיג הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת אִי אֶפְשָׁר, אֲלֵא שִׁיְהִיָּה בְּעִינָיו נִמְאָס וְכוּ'.

וּבְאֵמַת גְּלַה לְנוּ רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן עב), שְׂעַקֵּר הַגְּדֻלָּה שֶׁמְקַבְּלִים מֵהַצַּדִּיק זוֹ שְׁפִלוּת, וְזֶה עַקֵּר הַתְּחִיָּה. וְלִכֵּן תִּרְאֶה, שְׁכָּל מִי שֶׁמִּתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וּמִתְחִיל לְלַמֵּד סִפְרָיו, הֵהֱכִיחַ שִׁיְהִיָּה לוֹ אִיזוֹ מִשְׁבָּר וְכוּ', שֶׁהִבִּיא אוֹתוֹ לְלֵב נִשְׁבָּר, כִּי עִם יִשׁוּת וְגְאוּת אִי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם פָּנִים לְהִבִּין בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל.

וְלִכֵּן זֶהוּ כָּלֵל גְּדוֹל, שְׁכָּל מִי שֶׁמִּתְנַגֵּד עַל סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, הֵהֱכִיחַ שֶׁהוּא מְלֹא יִשׁוּת וְגְאוּת וְגְסוּת הַרוּחַ הַמְטָרִידוֹת אוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם, וְזֶה בְּרוּר כְּשֶׁמֶשׁ, וְיָכוּלִים לְבַחֵן אֶת זֹאת בְּעֵין הָאֵמַת. וּמוֹהַר"ן ת"ז ל' כֶּתֵב (עֲלִים לְתוֹרָפָה, מִכְּתָב קפ), שֵׁאִי אֶפְשָׁר לְקַרֵּעַ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲלֵא אִם פֶּן עֲבַר קִדְּם עֲבָרָה גְדוֹלָה, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וְלִהְפוּף — אִי אֶפְשָׁר לְלַמֵּד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲלֵא אִם הִיָּה לוֹ לְאָדָם קִדְּם הַרְהוּר תְּשׁוּבָה גְדוֹל מְאֹד.

וְעַל זֶה רְאוּי לְנוּ לְשַׁמַּח, שְׁזָכִינוּ בְּזִכְיוֹת חֲנָם לִידַע וּלְהַתְּוַדַּע

מרבנו ו"ל, ועלינו לעשות כל מה שביכלתנו לגלות ולפרסם את דעת ולמוד רבנו ו"ל בעולם, כי זה היה רצונו הקדוש, וכמו שהתבטא פעם (שיחות-ה"ר, סימן רט): לבניכם תגלו מה היה כאן. וכזו הלשון אמר: "אייערע קינדער זאלט איהר מודיע זיין וואס דא האט זיך גיטהונן". ולכן עלינו מנח החוב הזה. ותהלה לאל, מיום שזכיתי להתקרב אל רבנו ו"ל בגיל חמש עשרה וחצי, כבר קבלתי על עצמי לגלות ולפרסם את דעת רבנו ו"ל. ותכף-ומיד אחר חתונתי הדפסתי את כל ספרי רבנו ו"ל: "לקוטי-מוה"ר", "ספורי-מעשיות", "ספר-המדות", "שיחות-ה"ר", "חיי-מוה"ר", וכן את ספרי ר' אלטער טעפליקער ו"ל, שהם "השתפכות הנפש" ו"משיבת נפש" ועוד, והפצתי אותם בזול גדול. ומאז שנת תשכ"ה ועד עכשו אני מדפיס ומפיץ את ספרי רבנו ו"ל בכל העולם כלו. וזכני הקדוש-ברוך-הוא להקים עוד תלמידים מפיצים ותלמידי תלמידים, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתו יתברך, אשר לא די שאנחנו לומדים את ספרי רבנו ו"ל, אלא מפיצים אותם לכלל נשמות ישראל, ואני מקווה לראות עוד בימי חיי הקבלי, איך שאלפים ורבבות רבבות מנשמות ישראל יתקרכו אל דעתו של רבנו ו"ל, ונזכה לעלות אל ציונו הקדוש ברננה, אשר זה היה רצונו ו"ל — שנבוא תמיד אליו, מען זאל האבן צי טהון מיט איהם (שיהיה לנו עסק עמו), אשרינו, און פארט אשרינו, און ווידער אשרינו!

הדורש שלומך באהבה רבה...

ז' סח.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר פנחס התשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה גיעו וירדפו אל ידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל הנובע מקור חכמה, זכותו גג עלינו ... גרו יאיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתביך היקרים לנכון קבלתי, וגדל שמחתי, שאני רואה

שְׁאֵתָהּ מִחִזֵּק אֶת עֲצָמָךְ בְּתִקְּךָ הַבְּלִבּוּלִים וְהִיסוּרִים וְהַקְטָנוֹת
שְׁעוֹבְרִים עָלֶיךָ — אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְתֹאֵר כָּלֵל, כִּי זֶה עֵקֶר מַעֲלַת
הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם, אִף שְׁעוֹבֵר עָלָיו מֵה שְׁעוֹבֵר, שְׂיַחֲזֵק אֶת עֲצָמוֹ
בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים.

חֲמַדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְהַשְׁתַּוְּקֵק תָּמִיד אֵלָיו יְתִבְרֵךְ, אֲשֶׁר הוּא
נִצְחִי, וְאֵז תִּנְצַח בְּמִלְחָמָה, כִּי עֵקֶר הַנִּצְחוֹן הוּא רַק כְּשֶׁאָדָם מְדַבֵּק
אֶת עֲצָמוֹ בְּנִצְחָה, שֶׁהוּא יְתִבְרֵךְ עֲנִיָּן נִצְחִי, וְרַק זֶה נִקְרָא נִצְחוֹן —
כְּשֶׁזּוֹכָה לְהַכְלִיל בּוֹ יְתִבְרֵךְ, אֲבָל אִם רוֹצֵה לְנִצְחָה אֶת חֲבֵרוֹ, זֶה לֹא
נִקְרָא נִצְחוֹן, רַק מְנַצֵּחַ אֶת עֲצָמוֹ וְלֹא אֶת חֲבֵרוֹ. וְעֵקֶר הַנִּצְחוֹן הוּא
לְהַכְלִיל בְּחֵי הַחַיִּים שֶׁהוּא נִצַּח.

על-פֶּן רְאֵה לְהַשְׁתַּוְּקֵק תָּמִיד אַחֲרָיו יְתִבְרֵךְ, וּבְיַדָּאֵי לֹא יַעֲזֹב
אוֹתְךָ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' סט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יְתִבְרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדִידֵי הַיִּקָּר לִי מְאֹד,
שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל הַנּוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ
יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נִצְחִים.

מְאֹד מְאֹד אֲנִי מִשְׁתַּוְּקֵק לְשִׁמְעַ הַטּוֹב מִכֶּם, יַעֲזֹר הַשֵּׁם יְתִבְרֵךְ,
שְׁאֲזֹכָה לְשִׁמְעַ תָּמִיד בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת.

אַהוּבִי, אַחֵי הַיִּקָּר! עֲכָשׁוּ שְׁאֵתָהּ עוֹמֵד סְמוּךְ וְנִרְאָה בְּשִׁנָּה
הִרְאִשׁוּנָה שְׁלֵךְ, עֲכָשׁוּ הוּא הַזְּמַן לְהַתְּעַלּוֹת בַּתּוֹרָה. וְרְאֵה לְהַתְּמִיד
בַּתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה שְׁעוֹרִים כְּסִדְרָן מְדִי יוֹם בְּיוֹמוֹ: מְקָרָא, מְשִׁנָּה,
גְּמָרָא, מְדָרְשׁ, אֲשֶׁר אֵין לְמַעֲלָה מִזֶּה.

אֲשֶׁר ז' ע בְּנַחֵל רְנָה

עֲלִיף לְדַעַת כִּי אַחַר הַחֲתֻנָּה, אֲזוּ יְכוּלִים לְהַשְׁתַּלֵּם בְּתַכְלִית
הַשְּׁלֵמוֹת, אִם אֵינָם בְּטֻלָּנִים כָּלֵל.

וְעַל-כֵּן רְאֵה, יְדִידֵי הַיָּקָר ... גֵּרָף יְאִיר, לְהַתְחַזֵּק בְּכָל מִינֵי
אָפְנִים שְׁבָעוּלָם, לְהַתְמִיד בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּהַתְמַדָּה גְּדוּלָּה מְאֹד.

וְרְאֵה לְהֵיוֹת בְּשִׂמְחָה, לְשִׂמַּח אֶת אֲשֶׁתְּךָ, אֲשֶׁר הִיא מְצוּת עֲשֵׂה
בְּפֶרֶט בְּשָׁנָה הַרְאֵשׁוֹנָה, לְרֵאוֹת לְקַיִם "וְשִׂמַּח אֶת אֲשֶׁתְּךָ" (דְּבָרִים כד,
ה), וְתִדְוֵרוּ בַּיַּחַד בְּאַהֲבָה וּבְאַחֲרָה, וְשִׂתְהִיָּה הַבְּנָה בֵּינֵיכֶם. וּבְזָכוֹת
זֶה הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִמְלֵא מְשָׁלוֹת לְבַבְכֶם לְטוֹבָה, אָמֵן.

הַמֵּאֲחֵל לְכֶם הַצְּלָחָה רַבָּה...

ז' ע.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדִידֵי הַיָּקָר, שׁוֹתֵה מִימֵי
הַנַּחֵל, נַחֵל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח
לְנֹצַח נְצָחִים.

מְאֹד מְאֹד אֲנִי מְשִׁתַּוְּקֵק לְשִׁמְעַ הַטוֹב מִכֶּם, נָא וְנָא לְרֵאוֹת
לְכָתֵב לִי, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְכֶם, שְׁתִּזְכּוּ לְהַפְקֵד בְּפִקְדוֹת
יְשׁוּעָה.

נָא וְנָא לֹא לְהַתְפַּחַד כָּלֵל, כִּי בְּיָדַי בּוֹא יְבוֹא יוֹם יְשׁוּעַתְכֶם.

רְאוּ לְהֵיוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה וּלְהִסִּיר מִכֶּם הַמִּתְחִים, כִּי עַל-פִּי-
רַב הַמִּתַּח גּוֹרֵם לְאִשָּׁה שְׁלֵא תִתְעַבֵּר. עַל-כֵּן רְאוּ לְהֵיוֹת בְּשִׂמְחָה
עֲצוּמָה, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ, שְׁתִּזְכֶּה לְהַתְעַלּוֹת מֵעֲלָה
מֵעֲלָה בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת.

עֲלִיף לְדַעַת, כִּי אֵין לְאָדָם בְּזֵה הָעוֹלָם רַק הַיּוֹם הַזֶּה, וְאִם
מְרַגֵּל אֶת עֲצָמוֹ לְחַיּוֹת עִם הַיּוֹם הַזֶּה, אֲזוּ דִיָּקָא זוֹכֵה לְהַצְּלִיחַ

רנו אָשֶׁר ז' עא בַּנְחַל

בַּחֲזוֹן. כִּי בְּכָל יוֹם יוֹדֵעַ שְׂאִין לוֹ רַק הַיּוֹם הַזֶּה, וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא
מִתְמַיֵּד בַּתּוֹרָה, אֲשֶׁר אֵין לָהּ טוֹב מִתּוֹרָה.

מָה אָמַר לָהּ, יְדִידֵי הַיְקָר! רְאוּי לָנוּ לְשַׂמַּח מְאֹד מְאֹד, שְׂזַכֵּינוּ
לְהַתְנוּדֵעַ מִרְבָּנוּ ו'ל, אֲשֶׁר עַל יְדוֹ נִזְכָּה לְהִתְאַחַד בְּאַחֲדוּת הַיְיָ"ה
בְּרוּךְ הוּא יִתְבָּרַךְ שְׂמוֹ.

רְאֵה לְכַתֵּב לִי בַּפִּרְטִיּוֹת, וְאִז אֶכְתֵּב לָהּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׂלוֹמָהּ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' עא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחָס ה'תשמ"ה.

שְׂלוֹם וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדִידֵי הַיְקָר, שׁוֹתֵה מִיָּמִי
הַנְּחַל, נַחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח
לְנִצָּח וְנִצְחִים.

אֵת מִכְתָּבָהּ לְנִכּוֹן קַבְלָתִּי, וְהִנְנִי מְבָרַךְ אוֹתָהּ, שֶׁתִּכְנַס אֶל הַחֶפֶה
בְּשִׂמְחָה, וְיִמְחַל לָהּ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל עֲוֹנוֹתֶיהָ, כְּמֵאֲמָרָם
ו'ל (עֵין יְרוּשָׁלַיִם בְּכוּרִים ג, ג): חֲתָן — מוֹחֲלִים לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו
בְּיוֹם חֲפָתוֹ; וְתִתְחַלֵּל חַיִּים חֲדָשִׁים, כְּאֲשֶׁר אָמַר פֶּעַם רַבְּנוּ ו'ל לְחֲתָן
אֶחָד: כִּי־צַד מְרַקְדִין לְפָנָי הַכֶּלֶה, הִינּוּ כִּי־צַד מְרַקְדִין וּמְדַלְגִין מֵה
שְׁהִיָּה קָדָם הַכֶּלֶה, הִינּוּ מֵה שְׁעָבַר עָלָיו בְּחִטָּאת נְעוּרָיו. עַל-כֵּן רְאֵה
לְעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְלָשׁוּב בְּחִשּׁוּבָה שְׂלֵמָה וְאַמְתִּית, וּבְכִפְרֵט
בְּיוֹם חֲפָתָהּ, שְׂאִז מוֹחֲלִין לָהּ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֶיהָ. הַרְגֵּל אֵת עֲצָמָהּ
לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר הוּא הַיְסוּד וְהַעֲקָר בְּקִיּוּם עֲצוֹת
רַבְּנוּ ו'ל — לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִז כְּבָר לֹא יִהְיֶה נִצְרָף
לְבָשָׁר וָדָם. וּכְשֶׁאֲדָם יוֹדֵעַ אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵי יִתְבָּרַךְ
כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא, אִז תְּמִיד יִבְקֹשׁ אֵת מְשָׁאֲלוֹת לְבוֹ
מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְלֹא מִיַּד בָּשָׂר וָדָם, כְּאֲשֶׁר כְּבָר אָמְרָה הַיּוֹנָה: מוֹטָב
יִהְיוּ מְזוֹנוֹתַי מְרוּרִין כְּזִית בְּיַד הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלֹא מִתְקִין

אֲשֶׁר ז' עב בְּנַחֵל רנז

כְּדָבַשׁ בְּיַדִּי בָשָׂר וְדָם (ערוֹבֵי־יח:). עַל־כֵּן הִרְגַּל אֶת עֲצָמָךְ לְדַבַּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְכֵן תִּקְבַּע לְעֲצָמָךְ שְׁעוּרִים קְבוּעִים בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה עַל־פִּי סֹדֵר דְרָךְ הַלְמוּד, בַּפֶּרֶט בְּשָׁנָה רֵאשׁוֹנָה, שְׂאֵז הוּא הַזְּמַן הַכִּי מִבְּחָר, שְׂאֵבְרָךְ יָכוֹל לְהִתְעַלּוֹת בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. עַל־כֵּן רְאֵה לְלַמֵּד בְּהִתְמַדָּה רַבָּה תִּכְף־וּמֵיד אַחַר הַחֲתָנָה בְּמִקְרָא, מִשָּׁנָה, גְּמָרָא, מִדְרָשׁ, הַלְכוֹת וְאֲגָדוֹת, בְּרִיתוֹת וְתוֹסֵפּוֹת, כְּמִבְאֵר בְּאֲרֵיכוֹת בְּסִדְר־דְּרָךְ־הַלְמוּד שֶׁל רַבְנֵנוּ ז"ל. אֲשֶׁרִי מִי שְׂמֻצִית, וְאֵז לְרַב טוֹב הַצִּפּוֹן יִזְכֶּה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

כְּשֶׁאָדָם נֹזֵהר מִפְּרִסוֹם שֶׁל שְׂקָר, אֲזִי נִצּוֹל מִדְּמִיוֹנוֹת וְהִזְיוֹת וְכו', מֵה שְׂאִין כֵּן מִי שְׂמַחֲפֵשׁ תְּמִיד פְּרִסוֹם שֶׁל שְׂקָר, נִכְנָסִים בּוֹ תְּמִיד דְּמִיוֹנוֹת וְהִזְיוֹת חֲדָשׁוֹת וְכו', הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִצְלִינּוּ.

ז' עב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר פְּנַחֵס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

מָה אֵמַר לָךְ! בְּיַדִּי יֵשׁ לָךְ עוֹד תִּקְוָה לְמִצָּא אֶת כֵּן זוּגְךָ, כִּי רַבְנֵנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ, אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל. וְאֵינִי רוֹאֶה לָמָּה לֹא תִמְצָאִי אֶת כֵּן זוּגְךָ.

הִיָּה רְאוּי, שְׂתַעֲיִנִי בְּקוֹנְטֵרַס "מִצִּיאַת־הַזּוּג", וְלִקְיִם כָּל הַנְּאָמַר בּוֹ, וְאֵז בְּיַדִּי תִמְצָאִי אֶת כֵּן זוּגְךָ בְּקִרּוֹב.

רְאֵי לְחִזֵּק אֶת עֲצָמָךְ בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים שְׂבַעוֹלָם לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, כִּי כְּשֶׁאָדָם בְּעֲצָבוֹת וּבְמִרָה שְׂחַרְהָ וּבְדַפְאוֹן, הוּא אֵינוֹ מוֹסְגֵל לְחֶשֶׁב

רנח אֲשֶׁר ז' עג בְּנַחַל

שום מחשבה, והוא מאד מבלבל, על-פן ראי להיות רק בשמחה עצומה, ואז תתישבי ותראי שעדין יש לך תקנה.

העקר להתחנן — כדי לקיים מצות הבורא יתברך שמו, שצוננו על מצות פריה ורביה, להוליד בנים ובנות למלאות את העולם עם ילדים אשר יפירו אותו יתברך, ואם תחפשי באפן כזה — לקיים מצות הבורא, בודאי תזכי למצא בקרוב.

נא ונא לא להשבר משום דבר שבעולם, כי השברון והעצבון והדכאון עוקרים את האדם בזה ובכא. חזקי ואמצי ותקמי את כל הנאמר בקוונטרס "מציאת הזוג", ובודאי יזמן לך הקדוש-ברוך-הוא את בן זוגך האמתי.

המאחל הצלחה נצחית...

ז' עג.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל ידי ה'יקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, וגדל שמחתי שיש לי, שאתה זוכה ומזכה את הרבים — אין לשער ואין לתאר כלל.

עליך לדעת, כי למעלה בכל העולמות משתבחים באדם הזוכה לקרב רחוקים אליו יתברך. ועל כלם עולה שמחתי, שאתה נוסע מפעם לפעם אל הציון הקדוש של רבי מאיר בעל הנס, אשר המקום ההוא מסגל לנסים. וגם לי ארע נס על-ידי התנא הקדוש הזה. ובכל פעם שאני בא אל ציונו הקדוש בעיר טבריה, אני אומר הלל על שם הנס שהיה לי שם. ועל-פן ראה להיות רגיל שם, ותזכירני תמיד לטובה.

עֲלִיף לְדַעַת, כִּי רַבֵּי מֵאִיר דִּיִּק בְּשִׁמָּא (יומא פג:), כִּי הַשֵּׁם שֶׁל הָאָדָם מְרַמֵּז עַל סוּדוֹת, כַּמּוּכָא בְּכַתְבֵי הָאָרָ"י ו"ל (עין לקוטי־תורה, פְּרַשְׁת פִּינְחָס), בְּסוּד בְּנוֹת צְלָפְחָד, שֶׁהֵם שָׂרֵשׁ הַגְּבוּרוֹת צֶל־פְּחָד, וּמְפָרֵשׁ בְּפִרְטוּיּוֹת עַל שְׁמוֹת בְּנוֹתָיו: חַגְלָה — עַל שֵׁם חַג לָהּ, מְלָכָה — עַל שֵׁם הַמְּלָכוֹת, תְּרַצָּה — עַל שֵׁם הַרְצוֹן וְהַרְחָמִים וְכוּ', הָרִי לָהּ, שֶׁשְׁמוֹת בְּנֵי־אָדָם מְרַמְזִים עַל דְּבָרִים נְפִלְאִים מְאֹד, וְנִסְתָּרוֹת מְבִינֵי־אָדָם. וְעַל־כֵּן מֵאַחַר שֶׁקָּרְאוּ אוֹתָהּ בְּשֵׁם זֶה, עֲלִיף לְדַעַת, שֵׁשׁ לָהּ כַּחוֹת עֲצוּמִים לְהַקִּים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִנְּפִילָתָם.

וְעַל־כֵּן, אֶהוּבִי, אַחֵי! לָהּ נָא בְּכַח זֶה, וְתָרִים וְתִגְבִּיֶה אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִיַּרְיֶדָתָם וּמִנְּפִילָתָם. אַל תִּפְחָד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַע־עוֹלָם, תִּהְיֶה עוֹ כְּנֶמֶר וְקַל כְּנֶשֶׁר, רַץ כְּצָבִי וְגִבּוֹר כְּאַרְי לַעֲשׂוֹת רְצוֹן אָבִיךָ שְׁבַשְׂמִים (אבות ה, כ), וּרְאֵה לְקַרְבֵּי אֶת בְּנָיו.

חֲמִדַת לְבָבִי! מִפְּעַם לְפַעַם סָגַר עֵינַיָּךְ, וְתִשָּׁב לָהּ בְּאִיזוֹ פְּנֵה נִדְחַת בְּקֶרֶן זְוִית, וְתִפְרֵשׁ אֶת שִׁיחַתְךָ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וְתִתְחִיל לִיַּחַד יַחֲוֹד אַחַר יַחֲוֹד, וְשֵׁם אַחַר שֵׁם, וְתַעֲלֶה מֵעוֹלָם לְעוֹלָם עַד שֶׁתִּזְכֶּה לְדַבֵּק אֶת עֲצָמְךָ בְּשָׂרְשֶׁךָ הַעֲלִיזוֹן, וּמִשֵּׁם תוֹרִיד עֲלִיף שְׁפַע קִדְשָׁה וְטַהֲרָה, שְׁפַע נְבוּאָה; הִינּוּ שֶׁתִּתְחִיל לִיַּחַד שֵׁם בִּין קָדָם: ה"ה, ו"ו, ה"ה, יו"ד, וְאַחֲרֵי־כֵן תַּעֲלֶה עוֹד יוֹתֵר: ה"א, וּא"ו, ה"א, יו"ד, וְכֵלֶן לְמַעְלָה: ה"י, וּא"ו, ה"י, יו"ד, וְכֵן עוֹד לְמַעְלָה: ה"י, וּי"ו, ה"י, יו"ד, שְׁזָה נִקְרָא מִתְּפֵא לְעִילָא, שְׂאִתָּה מִתְחִיל מִמַּטָּה לְמַעְלָה, וְאַחֲרֵי־כֵן תִּרְדֵּי מִמַּעְלָה לְמַטָּה בְּאוֹתָהּ צוּרָה, וְעַל־יַד־יָנָה אִם תִּתְמִיד בְּדָבָר זֶה, יִמְשֶׁךְ עֲלִיף שְׁפַע נְבוּאָה וְרוּח־הַקֹּדֶשׁ, וּבְמִשְׁךְ הַזְּמַן יִתְגַּלוּ אֵלָיךְ נְשִׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת.

הַעֲקֵר רְאֵה לִיַּחַד תְּמִיד אֶת הַשְּׁמוֹת שֶׁל ע"ב, ס"ג, מ"ה, בִּין מִמַּטָּה לְמַעְלָה וּמִמַּעְלָה לְמַטָּה, וְאֵז תִּרְאֶה נְפִלְאוֹת. אֲשֶׁרֵי הַמִּיַּחַד יַחֲוֹדִים בְּכָל יוֹם, אֲשֶׁרֵי הַמִּתְבוֹדֵד בְּכָל יוֹם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְאֵז רַב טוֹב הַצִּפּוֹן יִזְכֶּה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

רס אָשֶׁר ז' עַד בְּנַחֵל
ז' עַד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה, שׁוֹתֵה מִיָּמִי
הַנַּחֵל, נַחֵל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח
לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וּמֵאֵד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמְּךָ,
וְאֵיךְ שְׂאֵתָה מְחִזֵּק עֲצָמְךָ בְּדַרְכֵי רַבְּנוּ ז"ל, כֵּן רְאוּי לְחִזֵּק עֲצָמוֹ
תָּמִיד, וְלִהְתָּמִיד בְּשִׂקִּידָה נִפְלְאָה בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר עַל יְדוֹ
יִזְכָּה, שְׂיִפְתָּחוּ עֵינַי שְׂכָלוֹ, וְיִזְכָּה לְרֵאוֹת אִוְרוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּגִלוּי נִפְלְאָה
(עֵין לְקוּיטִי-מוֹהֶר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן סו), עַד שְׂכָל רִגְעַ בְּזֵה הָעוֹלָם יִרְגִישׁ
אֵת עֲרִבוּת נְעִימוֹת יְדִידוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתָו יִתְבָּרֵךְ, וְיִהְיֶה לוֹ כְּדֹאֵי כָּל
רִגְעַ שֶׁהוּא נִמְצָא בְּזֵה הָעוֹלָם. כִּי כָּל רִגְעַ שֶׁהָאָדָם זֹכֵה לְחֻשָּׁב מִמֶּנּוּ
יִתְבָּרֵךְ, מְקַיֵּם מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל יְחִוּד ה', וּמְכַל שְׂכֵן כְּשֶׁמְדַבֵּר עִמוֹ
יִתְבָּרֵךְ, מִמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ אִוֵּר נִוְרָא וְנִפְלְאָה מְאֹד, אֲשֶׁרִי מִי שְׂיִהְיֶה
חִזֵּק בְּזֵה!

הָעֵקֶר בְּזֵה הָעוֹלָם הוּא "קִדְשַׁת הַדְּבָרוֹ", עַל-יְדֵי שֶׁהָאָדָם שׁוֹמֵר
פִּיּוֹ, שׁוֹמֵר מִצְּרוֹת נִפְשׁוֹ — בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׂמִיּוֹת.

אוֹדוֹת שְׂאֵתָה מְבַקֵּשׁ עֲצָה אֵיךְ לְהִשָּׁאֵר אֶצֶל הַצַּדִּיק, תֵּאֱמִין לִי,
שְׂאֵיִן עַל זֶה שׁוֹם עֲצָה כָּלֵל, רַק לְעַמֵּד וְלִהְתַּפְּלֵל בְּכָל יוֹם וְיוֹם לְפָנָיו
יִתְבָּרֵךְ, שְׂיִזְכָּה לְהִיּוֹת מְקַרֵּב וּמְקַשֵּׁר אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, כִּי כְּפִי הַיְכָלִי
הַתְּמוּרוֹת שְׂיִשׁ בְּזֵה הָעוֹלָם, שְׂמְמִירִים רַע בְּטוֹב וְטוֹב בְּרַע, קָשָׁה
מְאֹד מְאֹד לְהִשָּׁאֵר אֶצֶל הַצַּדִּיק. וּבְפִרְטִיּוֹת מִי שְׂפָגַם בְּבְרִיתוֹ
בְּהוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, הִהְכַרַח לוֹ לְהִתְרַחֵק בְּשַׁעַה שְׂשׁוּמַע הַתְּנַגְדוֹת
עַל הַצַּדִּיק, אִם לֹא שְׂיִתְפַּלֵּל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה: "רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנֵי
לְהִיּוֹת מְקַשֵּׁר אֶל הַצַּדִּיק עַד הִרְגַע הָאַחֲרוֹן בְּעֵלְמָא דִּין, וְאַחֲר־כֵּן
בְּעֵלְמָא דְאַתִּי", וּבְלִי תְּפִלָּה לֹא מוֹעִיל כָּלֵל, כִּי עֲכָשׁוּ מְאִיר לְאָדָם
כֵּן, וְיֵשׁ אֶצְלוֹ בְּטוֹל הַבְּחִירָה, וְלִמְחַר כְּבָר נִתְחַשֵּׁף לוֹ הָאוֹר לְגַמְרֵי

ומתרחק לגמרי. על-כן אין עצה אחרת, רק תפלה ובקשה תמיד, שיזכה להיות מקשר אל הצדיק.

אנשי שלומנו היקרים מספרים, שפעם אחת אמר רבנו ז"ל לאנשי שלומנו: "תפסתי אתכם כבר בשק" (הינו מרבוי השיחות קדש והתורות והמעשיות והעצות שזכו לשמע ממנו, בודאי כבר יהיו מקרבים אליו תמיד, והם כבר אצלו בשק). ענה ואמר על זה מוהרנ"ת ז"ל: "רבי, תקשרו את השק" (כאומר שיכולים עוד לברח), עד כאן. ובשיחה זו רואים איך האדם הוא בסכנה גדולה בזה העולם, ועקר הסכנה הוא בענין ההתקרבות אל הצדיק, כי הנה יכול להאיר לו עד שימסר את נפשו, והנה יחשף לו, עד שיברח לגמרי ויהיה נעשה חולק גדול, רחמנא לצלן, באשר המציאות הוכיחה את זה כבר פעמים אין ספר.

על-כן ראה רק להתפלל אליו יתברך תמיד, שתזכה להשאר אצל רבנו ז"ל, ותלמד ספריו הקדושים, ותתבודד עמו יתברך, ותרבה בלמוד התורה הקדושה על-פי סדר הדרך הלאמוד שלו.

חמדת לבבי! חזק ואמץ להשאר תמיד אצל רבנו ז"ל, ואז לרב טוב הגנוז תזכה, ועקר הכל — שתהיה כל התקרבותך בהצנע, ואז לא תהיה עליך שום התנגדות משום ברירה שבעולם.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

אתה יכול לכתב לי בכל עת שתדעה, ואין אתה מכביד עלי, אדרבה, זה חלקי מכל עמלי, שאני רואה פרות מהספרים הקדושים, שעושים מקרבים חדשים אל רבנו ז"ל.

ז' עה.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום רב להיקר והנעלה, שותה מימי הנחל, נחל הנובע מקור

רסב אָשֶׁר ז' עו בְּנַחֵל

חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכוּן קִבַּלְתִּי.

מְאֹד מְאֹד אָנִי שֹׂמֵחַ לְשִׁמְעַת הַטּוֹב מִמְּךָ, וּבִפְרָטִיּוֹת שֶׁקִּבַּלְתָּ עָלַי
עֲצָמְךָ לְכַתֵּב לִי מִכְתָּב אֶחָד בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. כֵּן יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, שְׂאוּכַל לְעֲנוֹת לְךָ עַל כָּל מִכְתָּב.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי כָּל אֱלוֹהֵי שִׁפְתֵינוּ לִי מִכְתָּבִים, הַהִכָּרַח לָהֶם
לְחִכּוֹת מִפְּנֵי רַבּוּי הַמִּכְתָּבִים שֶׁאֲנִי מִקְבֵּל בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וּבִפְרָטִיּוֹת
מְאֹד שֶׁהִתְחַלְתִּי לְהַדְפִּיס אֶת הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, בְּכָל יוֹם וַיּוֹם אָנִי
מִקְבֵּל חֲבִילָה גְדוּלָה שֶׁל מִכְתָּבִים, וּבְעֲזָרְתוֹ יִתְבָּרַךְ אֲעַנֶּה לְכֻלָּם
תְּשׁוּבָה, אִךְ יִקַּח קֶצֶת זְמַן.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד ...

ז' עו.

בְּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר, שׁוֹתֵה מִימֵי
הַנַּחֵל, נַחֵל הַנּוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח
לְנִצְחָה נְצָחִים.

מְאֹד מְאֹד אָנִי מִשְׂתַּוְּקֵק לְשִׁמְעַת הַטּוֹב מִמְּךָ, בִּפְרָט הַטּוֹב הַרוּחָנִי
שֶׁבְּךָ, אִיךָ אִתָּה מַחֲזִיק אֶת עֲצָמְךָ בְּדַרְכֵי רַבְּנוּ ז"ל, הֲאִם אִתָּה
מִתְבוֹדֵד בְּכָל יוֹם?! סוּף כָּל סוּף אֵין לָנוּ בְּזוּהַ הָעוֹלָם רַק תְּפִלָּה
וְהִתְבוֹדְדוּת.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי טִבְעוֹ שֶׁל אָדָם הוּא לְשָׂרֵף אֶת זְמַנוֹ וּלְכַבֵּטוֹ
בְּהֶבֶל וָרִיק, וְעַל-יְדֵי עֲצָה זוֹ שֶׁל לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זוֹ
שׁוֹמְרִים מְאֹד אֶת הַזְּמַן, וּבְמִקּוֹם לְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ וּלְפִטְפֹּט
עִם כָּל בְּרִיָּה, כְּדָאִי לְדַבֵּר רַק עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וּלְקַשֵּׁר אֶת עֲצָמוֹ אֵלָיו

אֲשֶׁר ז' עז בַּנְחַל רסג

תְּבַרְךָ, וְאִזּוּ בְּיָדַי יִזְכֶּה לְהַצְלִיחַ רַבָּה, לְהַמְשִׁיךְ עָלָיו גְּלוּי אֱלֻקוֹתוֹ
תְּבַרְךָ.

עַל-כֵּן רְאֵה, יְדִידֵי הַיָּקָר! לְהִיּוֹת מְתַמֵּד בְּדָבָר זֶה, לְדַבֵּר הַרְבֵּה
עִמוֹ תְּבַרְךָ, וְאִזּוּ תַּצְלִיחַ דְּרַכְךָ בְּזֶה וּבְבֹא לְנִצְחָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, כִּי הַתּוֹרָה הִיא תְּבַלִּין נֶגְדַּי הַיָּצָר הָרַע
(קְדוּשִׁין ל:). מַהוּ תְּבַלִּין? זֶה מִיִּן רֵיחַ טוֹב שֶׁמְכַנִּיסִים בְּמֵאֶכְל, כְּמוֹ-כֵן
מִי שֶׁהַתְּגַבֵּר עָלָיו הַיָּצָר הָרַע וְחָטָא, עַל-יְדֵי-זֶה גָּרַם רֵיחַ רַע, וְצָרִיף
לְשַׁפֵּף תְּבַלִּין, כְּדֵי לְגַרֵשׁ הָרֵיחַ רַע וּלְהַכְנִיס רֵיחַ טוֹב, וְזֶה זוֹכִים —
עַל-יְדֵי לְמוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

ז' עז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יְתַבְּרָךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר פִּנְחָס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדִידֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
... נִרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נִצְחִים.

אֵת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וְגִדְּלֵ שְׂמִחָתִי, שְׂאֲתָה עוֹסֵק בְּהַפְּצַת
מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה חוּצָה — אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְתֹאֵר כָּלָל, כִּי זֶה הַכְּנָה
לְגֵאֲלַתְנוּ.

אֲשֶׁרִינוּ מַה טוֹב חֲלָקְנוּ, שְׂאָנוּ זוֹכִים לִידַע מְרַבְּנוּ ו"ל, מֶה הֵיִינוּ
עוֹשִׂים בְּלֵי רַבְּנוּ ו"ל, וְרֵאוּי לָנוּ לְשִׂמְחָה בְּזֶה מְאֹד מְאֹד. וְגַם רַבְּנוּ
ו"ל אָמַר פֶּעַם לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ: אַתֶּם צְרִיכִים לְשִׂמְחָה מְאֹד, שְׂיֵשׁ לָכֶם
רַבִּי בְּזֶה (שִׂיחוֹת-הַר"ן, סִימָן קעז). וְאָמְרוּ עַל זֶה אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ: אִם אֵין
שְׂמִחִים בְּזֶה, זֶה מְגַלֵּה שְׂיֵשׁ פָּגָם בְּאַמוּנַת חֲכָמִים.

לְכֵן רְאֵה לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד עַל נַעַם חֲלָקְךָ, שְׂזַכִּיתָ לְהַתּוֹדַע

מרבֵּי אַמַּת כְּזָה, רבֵּי רַחֲמַן כְּזָה, רבֵּי הַמְּבִין אוֹתָךְ, אֲזוּ בְּיָדַי תִּתְקַרֵּב
 אֶל רַבְּנוּ ז"ל, כִּי כְּפִי שֶׁהָאָדָם שֶׁמַּח בְּדַבָּר אַחַד, כֵּן מִמְּשִׁיף
 הַרוּחַנִיּוֹת מֵהַדָּבָר הַזֶּה. וּמוֹכָא בְּזֵהר הַקְּדוֹשׁ (ח"ב קפד:): חֲדָא דְּבַר
 גִּישׁ מְשִׁיף חֲדָא עֲלָא מְנִיָּה לְגַבִּיָּה, עַל-יְדֵי שֶׁאָדָם שֶׁמַּח, עַל-יְדֵי-זֶה
 הוּא מִמְּשִׁיף עַל עֲצָמוֹ קְדָשָׁה עֲצוּמָה מֵהַדָּבָר שֶׁשֶׁמַּח בּוֹ. עַל-כֵּן
 צָרִיכִים לְשַׁמַּח מְאֹד שְׂזָכִינוּ לְהַתְּנִיעַ מִרַבְּנוּ ז"ל, וְזָכִינוּ לְהִיּוֹת מְזַרְע
 יִשְׂרָאֵל, וְקִבְּלָנוּ אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי כָּל זֶה נִמְשִׁיף עַל
 עֲצָמֵנוּ קְדָשַׁת הַיְּהוּדוּת, קְדָשַׁת הַתּוֹרָה וּקְדָשַׁת הַצְּדִיק. הַעֲקָר הוּא
 שְׂמֻחָה, תְּמִיד לְהִיּוֹת בְּשְׂמֻחָה.

רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ, כִּי הַשְׂמֻחָה הִיא רְפוּאָה בֵּין בְּגִשְׁמֵי בֵּין
 בְּרוּחָנֵי, וְאָדָם נִשְׁמַר מִכָּל מִינֵי רַע עַל-יְדֵי שְׂמֻחָה.

עַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבֵי, אַחֵי! לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשְׂמֻחָה עֲצוּמָה, וּבִכְרֵט
 שֶׁאֵתָּה זוֹכָה לְשַׁמַּח אֶת רַבְּנוּ ז"ל וּלְקַרֵּב רְחוּקִים, עַל-יְדֵי הַפְּצַת
 הַקּוֹנְטַרְסִים הַחֲדָשִׁים, אֲשֶׁר הֵם הַכְּנָה לְמִשִּׁיחַ צְדִיקָנוּ.

נָא וְנָא לֹא לִפְלִ בְּדַעְתָּךְ בְּשׁוּם אִפֵּן שֶׁבְּעוֹלָם כָּלֵל, וְאֵל יִכְנַס
 בָּךְ שׁוּם לְשׁוֹן-הָרַע וּרְכִילוֹת וְלִיצְנוּת מִשׁוּם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם.

חֲמַדַּת לְכַבֵּי! רָאָה לְחִזּוֹק אֶת עֲצָמְךָ בְּאַמוּנָה פְּשוּטָה, לִידַע כִּי
 מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְאִין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעְדֵּיּוֹ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל
 לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא: דּוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר — הֵם אֱלֻקוֹת.
 וְעֲלִינוּ לְחַפֵּר אַחַר הַסְּתוּם שֵׁישׁ בְּדוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר, אֲשֶׁר
 בַּחוּץ הֵם רַק גְּלִיָּא, רוּאִים רַק פְּשֻׁטוֹת שְׁלֵהֶם, אֲבָל אִם מִתְחִילִים
 לְחַפֵּשׂ אַחַר הַפְּנִימִיּוֹת, אֲזוּ רוּאִים אֶת הַרוּחַנִיּוֹת הַמְּחִיָּה אוֹתָם. וְמִי
 שְׂזוֹכָה לְהַגִּיעַ אֶל זֶה, אֲזִי מְאִיר לוֹ תְּמִיד שֶׁם הַיְּהוּדִי בְּרוּךְ הוּא
 יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לְפָנֵי עֵינָיו, וְזוֹכָה לְקַבֵּל רְמִזִּים מִכָּל דָּבָר בְּזֵה הָעוֹלָם.
 אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכָה לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ וּמְקַבֵּל רְמִזִּים מִכָּל דָּבָר.

רָאָה לְחִזּוֹק אֶת עֲצָמְךָ לְקַיֵּם אֶת כָּל זֶה, וְהַעֲקָר — לְהִיּוֹת תְּמִיד
 בְּשְׂמֻחָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְרַחֵב לְךָ מַחְךָ וְנִדְעָתָךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

כָּל מִי שְׁזוּכָה לומר בְּכָל לַיְלָה סֵדֶר תְּקוּנַת חֲצוֹת, נִמְשָׁךְ עָלָיו
חוּט שֶׁל חֶסֶד כָּל הַיּוֹם, וְהַחוּט הַזֶּה הוּא שֶׁל נֶעֱם וְאַהֲבָה וְיִשׁוּב
הַדַּעַת, וְהוֹלֵךְ רַק עִם חֶסֶד וְאַהֲבָה עִם כָּל בְּרִיָּה.

ז' עח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי לְסֵדֶר פִּינְחָס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל הַנּוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֹצֵחַ נֹצְחִים.

אֵת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וּמְאֹד שָׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַת אֵיךְ שָׂאֲתָה
מִחֲזֹק אֵת עֲצָמְךָ.

פֶּה אֲנִי שׁוֹלַח לְךָ לַעֲתַת עֲתָה חֲמִשָּׁה קוֹנְטְרָסִים חֲדָשִׁים, לְמַעַן
תְּדַפִּיֶסֶם תְּכַף-וּמִיד, וְהֵם: "זְכוּרֵן אֲמוֹנָה", "חֲזוּק אֲמוֹנָה", "חֹשֶׁב
מַחְשְׁבוֹת", "רַק הַיּוֹם", "אֵל תְּדַאֵג". בְּעֶזְרַתוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּשָׁבוֹעַ הַבָּא
אֲשַׁלַּח לְךָ עוֹד כַּמָּה קוֹנְטְרָסִים נִפְלְאִים. רְאֵה לְחֲזֹק אֵת עֲצָמְךָ מְאֹד
וּלְהַדְפִיֶסֶם עַל-כָּל-פָּנִים אֲפֹלוּ פֶּעַם אַחַת, וְאִזּוֹ אוּכַל לְהַדְפִיֶסֶם
וּלְהַפִּיעֵם בְּכָל קְצוֹת תֵּבֵל.

נָא וְנָא לְהַנְדִּירוֹ לְהַדְפִּיֶס אֲפֹלוּ אֵלַי, וְאִם לֹא תוּכַל, רְאֵה רַק
לְסֵדֶר אֵת הָאוֹתִיּוֹת, וְאֲנִי אֲדַפִּיֶס אֵת זֶה כָּאֵן.

מִחֲמַת טְרָדוֹת הַשֶּׁבֶת וְטְרָדוֹת הַשְּׁלִיחַ הַהוֹלֵךְ אֶל הַדָּאָר,
הִתְכַּרַח לִי לְקַצֵּר מְאֹד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

הֶרֶב הַחֲסִיד ר' מִיכָל, נִכְדַּ מוֹהֲרֵנִי ת' ז' ל' הַתְּבַטָּא, שֶׁהַכֶּפֶה שְׁלוֹ

אינא נחא עליו בלי מקנה, דאס קאפיל האלט זיך נישט אויף מיין קאפ אן מקנה.

ז' עט.

בעזרת השם יתברך, יום ששי לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיְרַדְפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחַת נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּגְדֹל שְׂמִחָתִי לְשִׁמְעַע הַטוֹב מִמֶּךָ — אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְתֵאֵר כָּלֵל, וּבְפִרְט שְׂאֵתָה מִתְמִיד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אָשֶׁר זֶה הָעֵקֶר בְּהִתְקַרְבוֹת רַבְּנוּ ז"ל, כִּי בְּלִי לְמוֹד סִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ, לֹא נִקְרָאת הִתְקַרְבוֹת כָּלֵל, רַק דְּמִיּוֹן.

רְאֵה לְחִזּוֹק אֶת עֲצָמְךָ בְּכֹל מִינֵי אֲפָנִים שְׁבַעוּלָם לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וּתְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְזֶה יִמְשִׁיךְ לְךָ אֱמוּנָה וּבִטְחוֹן, שְׁלֹא תִפְתָּח מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם.

וּמְחַמַּת טְרָדוֹת הַשָּׁבֶת, הַהֲכָרַח לִי לְקַצֵּר.

פֹּה תִקְבַּל שְׁנֵי קוּנְטְרָסִים בְּאַנְגְּלִית: קוּנְטְרָס "בֵּית אֱמוּנָה" וְקוּנְטְרָס "מְאָרִיף אֶף", וְתִכְתֵּב לִי אִם שִׁיךְ לְהַפִּיצֵם בְּמַחְנֹנֵם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד ...

תְּפִלָּה בְּכַח פְּרוּשָׁה — לְהִכְרִיחַ אֶת עֲצָמוֹ בְּכַחוֹת עֲצוּמִים לְקַשֵּׁר אֶת הַמַּחְשָׁבָה אֶל הַדְּבֹר; כִּי בְּדִרְךָ כָּלֵל הַמַּחְשָׁבָה חוֹשֶׁבֶת מַחְשָׁבָה אַחֲרָת, וְהַדְּבֹר מְדַבֵּר בְּלִי לְחֻשָׁב מֵה שְׂאוּמֵר, וְעַל-כֵּן צָרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלָּה בְּכַח — לְקַשֵּׁר אֶת הַמַּחְשָׁבָה אֶל הַדְּבֹר בְּקֶשֶׁר אִמִּיץ וְחִזּוֹק.

אָשֶׁר ז' פ' בַּנְחַל רסז
ז' פ'.
בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שֵׁשִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעִלָה,
שׁוֹתָה מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל הַנּוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ
יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצַח נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וּמֵאֵד שְׁמַחְתִּי לְשִׂמְעָה, אֵיךְ שֵׁשִׁשׁ לָכֶם
חֲבֵרָא קְדִישָׁא הַלּוּמְדִים בְּיַחַד סְפָרֵי רַבְּנֵי ו'ל וּמְחֻזְקִים אֵת עֲצָמָם
עִם עֲצוּתוֹ הַקְּדוּשׁוֹת.

מָה אָמַר לָךְ! אֵין לְמַעְלָה מִלְּמַד בְּיַחַד וּבְצוּתָא סְפָרֵי רַבְּנֵי
ו'ל, כִּי רַבְּנֵי ו'ל גָּלָה לָנוּ נִפְלְאוֹת נוֹרְאוֹת מִמַּעַלְת "לְקוּטִי-
מוֹהַר"ן", עַד שְׁאָדָם יְכוּל לְהַעֲשׂוֹת בְּעַל תְּשׁוּבָה גְּדוּל עַל-יַדֵּי סְפָרוֹ,
וּבְעַל מַח וּבְעַל הַשְּׂגָה גְּדוּל. אֲשֶׁרִי מִי שְׁמַתְמִיד בּוֹ, וְאֵז יִמְשֶׁךְ עָלָיו
אוֹר רַבְּנֵי ו'ל.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אָחִי! לְהַרְגִיל אֵת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ; כִּי
עָלֶיךָ לְדַעַת, אֲשֶׁר אֵין לָנוּ שׁוּם יַעֲצָה אַחֲרַת בְּעוֹלָם, רַק לְדַבֵּר אֵלָיו
יִתְבָּרַךְ. וְאֲנִשִׁי שְׁלוּמֵנוּ הַיָּקָרִים הָיוּ רַגִּילִים לֹמַר: אֲלֵמָלָא לֹא אֲתִינָא
לְהֵאִי עֲלֵמָא, אֲלֵא בְּשָׁבִיל יַעֲצָה זֹו — לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, הֵיךְ פְּדֵאִי.
מִכָּל שְׂכָן שְׁזָכִינוּ גַם לְעֲצוֹת אַחֲרוֹת, כְּמוֹ "סֵדֶר דְּרַךְ הַלְמוּד", לְלַמֵּד
כְּדַעַת רַבְּנֵי ו'ל.

עַל-כֵּן רְאֵה לְהַתְמִיד בְּזֶה מְאֹד — לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבָּרַךְ,
לְבַקֵּשׁ בְּרַחֲמִים וּבְתַחֲנוּנִים, וּבְנִדְאֵי תְּזַכֶּה לִישׁוּעָה גְּדוּלָה, כִּי מִי
שְׁרָגִיל לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, מִמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ יִשׁוּעוֹת, חֻסְדִּים וְרַחֲמִים
מְרַבִּים; כִּי כְּשֶׁאָדָם מְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, מִמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הַשְּׂגָחַתוֹ
הַפְּרֻטִית, וּכְשֶׁמְאִירָה עָלָיו אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-יַדֵּי-זֶה זֹוֹכָה
לְרַפּוּאָה שְׁלֵמָה.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׁתַּהַיֶּה לָךְ יִשׁוּעָה גְּדוּלָה, וּלְבַנְךָ
תַּהַיֶּה רְפּוּאָה שְׁלֵמָה. אֲנִי מְקַוֶּה לְהִיּוֹת עַל צִיּוֹן רַבְּנֵי ו'ל בְּקֶרֶב,

רסח אָשֶׁר ז' פא בנחל

וְאָז אֶזְכִּיר אֶת בְּנֵי לְטוֹבָה. וְכֵן יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁגִם אֶתָּה תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת עַל צִיּוֹן רַבְּנוּ וְלִבְקֵשׁ בְּעֶצְמְךָ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פָּרָשָׁה נג, סִימָן יד): יָפָה תְּפִלַּת הַחוּלָה עַל עֶצְמוֹ; אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֶרְאֶה לְהִתְפַּלֵּל עֲלֶיךָ וְעַל בְּנֵיךָ. הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁלַח לוֹ רְפוּאָה שְׁלֵמָה, רְפוּאָת הַנְּפֹשׁ וּרְפוּאָת הַגּוּף.

חֲמַדַּת לְבָבִי! חֲזַק וְאַמֵּץ לְבָבְךָ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד. אַל תִּדְאָג כָּלֵל, כִּי בְּנֵדָאֵי תִנְשַׁע בִּישׁוּעָה רוּחָנִית וּבִישׁוּעָה גְּשָׁמִית, וְיִתְמַשְׁךָ עֲלֶיךָ שְׂפַע פְּרִנְסָה וְהַצְלָחָה בְּכָל עֲנִינֶיךָ.

אֵין אֲנִי יְכוּל לְהוֹדוֹת לָךְ עַל הַחֶסֶד שְׂעִשִׁיתָ עִם הַבְּחֹר ... גֵּרוּ יְאִיר, שְׂעִזְרְתָּ לוֹ בְּהִיּוֹתוֹ בְּמַחְנָנְכֶם בְּעִבוּר הַפְּצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ו'ל, כֹּל מַה שֶּׁהוּא עוֹשֶׂה, זֶה לְשֵׁם שָׁמַיִם. וּבְזִכּוֹת שְׂעִזְרְתָּ לוֹ, יַעֲזֹר לָךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂתַצְלִיחַ בְּעֶסְקֶיךָ, וְתִזְכֶּה לְנַדָּב מְדֵי פֶעַם בְּפֶעַם לְהַפְּצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ו'ל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

הַבְּחֹר הַיָּקָר ... גֵּרוּ יְאִיר, שׁוֹלַח לָךְ שֵׁי זֶה לְמִזְכֶּרֶת נְצַח, בְּשִׁבִיל גְּדֹל הַטוֹבָה שְׂעִשִׁיתָ עִמּוֹ.

אֲנִשִּׁי שְׁלוֹמְנוּ מֵעוֹלָם לֹא אָמְרוּ לְאַחַר מַה לַעֲשׂוֹת, רַק עוֹרְרוּ אוֹתוֹ עַל תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדָּה, וְשִׁיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, וְזֶה כְּבָר יִגְלֶה לוֹ מַה לַעֲשׂוֹת; כִּי מִי שְׂמַרְגִּיל אֶת עֶצְמוֹ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, גּוֹדְכָכִים לוֹ הַמַּחִין וְהַכְּלִיּוֹת, וְיוֹדֵעַ לִתֵּן יָדָהּ לְנַפְשׁוֹ.

ז' פא.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׂשִׁי לְסִדְר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיַעוּ אֶל יְדִידֵי הַיָּקָר, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנַצַּח נְצַחִים.

אָת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וְגִדְלֵה שְׂמִיחָתִי שִׁישׁ לִי, שְׂאֲנִי זֹכֶה לְשִׁמְעַע שְׂאֲתָם מִתְקַבְּצִים יַחַד לְלַמֵּד בְּצוֹתָא "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְתֹאֵר כָּלֵל, כִּי זֶה יְסוּד גְּדוֹל אֲצֵל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַקְּדוּשִׁים, שְׁנוֹזְכָה לְהִתְוַעֵד מִדֵּי פַעַם בְּפַעַם לְדַבֵּר מִרְבָּנוּ ז"ל, וּבְכַפְרֵט בְּמִקּוֹם רְחוֹק כְּזֶה, אֲשַׁרִּיךְ וְאֲשַׁרִּי חֲלֻקְךָ!

וּרְאוּ לְהִתְחַזֵּק בְּכֹל מֵינֵי אֲפָנִים שְׁבַעוּלָם.

אוֹדוֹת זְווג וְשְׂדוּף בְּשִׁבְלֵךְ, תִּדַע כִּי בְזִכְיוֹת חֲנָם זְכִינוּ שְׁנוֹדְפֵס כַּעַת קוֹנְטֵרַס "מְצִיאַת-הַזְּווג", וְרְאוּ לֵךְ לְעֵינַי בּוֹ, וְלוֹמַר הַתְּפִלוֹת הַמוֹבָאוֹת שָׁם, וּבְוִדְאֵי יַעֲזֹר לֵךְ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

הַעֲקֹר בְּשְׂדוּף אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יְבָמוֹת סג.): נְחוֹת דְּרָגָא וְנִסְיַב אֵיתָתָא; הָאָדָם צָרִיךְ לִירֵד דְּרָגָא אַחַת וְלִקְחַת אִשָּׁה. כִּי עַל-פִּירֵיב אָדָם מִחֲפֵשׁ בְּשִׁבְלֵי מִשְׁהוּ מִיַּחַד, שְׂיִהְיֶה בְּדִרְגָּה אַחַת יוֹתֵר מִדְּרָגָתוֹ, אוֹ עַל-כָּל-פָּנִים בְּדִרְגָּה כְּמוֹתוֹ, וְעַל-כֵּן אֵינוּ יְכוּל לְמַצָּא, כִּי תַמִּיד מִחֲזִיק אֶת עֲצָמוֹ לְדִרְגָּה גְבוּהָה, וְעַל-כֵּן אֵינוּ מוֹצָא בֵּת זוג כְּמוֹ הַדְּרָגָה שְׁלוֹ, וְקָשָׁה וְכָבֵד לוֹ לְמַצָּא כֵּן. אָבָל אִם הָאָדָם יִדַע בְּאַמְתָּ אֶת מְדִרְגָּתוֹ הַפְּחוּתָה, שֶׁהוּא פְּחוּת שְׁבַפְּחוּתִים, וְיִדַע אֶת אֲשֶׁר קָלֵקֵל וּפְגָם בְּזֶה הָעוֹלָם, אֲזִי יֵרֵד עוֹד מְדִרְגָּה יוֹתֵר פְּחוּתָה לְשֹׂא אִשָּׁה, וְאֲזִי בְּוִדְאֵי יִמְצָא בְּנִקְלָא אֶת בֵּת זְווגוֹ, וְנְחוֹת דְּרָגָא נִסְיַב אֵיתָתָא.

עַל-כֵּן רְאֵה לֹא לְבַחֵר כָּל-כָּף, הַעֲקֹר מֵהַ שְׂצָרִיכִים לְהִתְחַתֵּן הוּא, בְּשִׁבְלֵי לְקַיִם אֶת מִצְוֹת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, שְׂצוּנוֹ לְקַיִם מִצְוֹת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה, וְלְהַנְצִיל מִחֲטָאִים וְעוֹנוֹת.

אֵין אֲנִי יְכוּל לְהוֹדוֹת לֵךְ עַל גְּדֻלַּת הַחֲסֵד אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִם הַבְּחוּר ... נְרוֹ יְאִיר, שְׂהִיָּה בְּמַחְנֵכְם בְּעַבּוּר הַפְּצַת מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה חוּצָה, וְעוֹרְתָם לוֹ. כֵּן יַעֲזֹר לְכֶם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּשַׁפְּעַ בְּרַכָּה וּפְרִיָּסָה, וְתַצְלִיחוּ בְּכֹל אֲשֶׁר תִּפְנוּ, וְתִשְׂאוּ חֵן בְּעֵינַי כָּל רוֹאֵיכֶם.

חֲזוּק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבָּרַךְ. וְכֵן רְאֵה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, כִּי שְׂמִיחָה וְתַפְלָה תְּלוּיּוֹת זֶה בּוֹז, כְּפִי שְׂאָדָם שְׂמַח, כֵּן

ער אָשר ז' פב בנחל

מתרחב מחו ודעתו, ויכול לדבר עמו ותברך, וכפי שמדבר עמו
ותברך — פן שמח.

על-פן ראה להיות בשמחה תמיד, ולהתפלל אליו ותברך.
והשומע תפלות ישראל, ישמע גם את תפלתך בתוך שאר תפלות
ישראל.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

הנה הבחור היקר, גרו יאיר, שולח לך מתנה לאות הוקרה על
גדל החסד שעשית עמו.

קבלנו אמת כזו מרבנו ז"ל, שעל-ידי האמת הזו יאיר לנו תמיד
בחשכותנו איך לצאת משם, והאמת הזו היא הדבור, להיות רגיל
לדבר עמו ותברך תמיד, בין בעליה ובין בירידה, וזו שלמות האמת,
שכל עבודת האדם בזה העולם — שתהיה לו אמונה יותר יפה,
ויאמין באמת בו ותברך, וכן בכל פעם צריך לזכור ולצחצח ולטהר
את האמונה שלו, שתאיר לו יותר, כי העקר הוא האמונה הקדושה,
להאמין בו ותברך בתמימות ובפשיטות גמורה.

ז' פב.

בעזרת השם ותברך, יום ששי — ערב-שבת-קדש לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וכל טוב סלה יגיעו אל ידידי היקר, שותה מימי הנחל,
נחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח
נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי.

נא ונא לא להתיאש בשום אפן שבעולם, כי הנה כתיב (שמות
כא, יט): "ורפא ירפא", ודרשו חכמינו הקדושים (בבא קמא פה.):
מכאן שנתנה רשות לרפא לרפאות, אבל לא ליאש.

אֲשֶׁר ז' פג בַּנְחַל רַעַא

אם תְּקִימוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר אָכַתְב לָכֶם פֹּה, יַעֲזֹר לָכֶם הַקְדוּשׁ־
בְּרוּךְ־הוּא בְּזֵרַע שֶׁל קִימָא.

א. שְׁתַּסְעוּ שְׁנֵיכֶם — אַתָּה וְאִשְׁתְּךָ אֶל יַם הַמֶּלַח, וְהַקְדוּשׁ־
בְּרוּךְ־הוּא יִמְשִׁיךְ לָכֶם רְפוּאָה שְׁלֵמָה עַל־יְדֵי רַחֲמֵיהָ בַיָּם הַמֶּלַח.

ב. רְאֵה שְׂאִשְׁתְּךָ תְּדַלִּיק שְׁנֵי גֵרוֹת שֶׁל חֶלֶב, וְשְׁנֵי גֵרוֹת שֶׁל שֶׁמֶן
וַיִּת. וּבִצֵּת הַדְּלָקַת הַגֵּרוֹת, שְׁתַּבְקֵשׁ הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ שְׁתַּפְקֹד בְּזֵרַע
שֶׁל קִימָא, כִּי בְשִׁעַת הַדְּלָקַת גֵּרוֹת אִז הוּא עֵת רְצוֹן גָּדוֹל מִהַשָּׁמַיִם
לְאִשָּׁה.

ג. לְהִזְהַר מְאֹד מְאֹד בְּטַהֲרַת הַמְשַׁפְּחָה.

ד. אם אֲפֹשֶׁר לְהַכְנִיִס אוֹרַח לְכַבּוֹד שְׁבַת־קִדְשׁ, כִּי רַבְּנוּ ז"ל
אָמַר (אוֹת הַכְּנִסַת אוֹרְחִים, סִימָן ג'): הַכְּנִסַת אוֹרְחִים מְזַכֶּה אֶת הָאִשָּׁה
לְבָנִים. וְאִם תְּקִימוּ זֹאת, בּוֹדְאֵי תִזְכּוּ לְהַפְקֹד בְּזֵרַע שֶׁל קִימָא. הַעֲקֹר
לֹא לְדָאג כָּלָל, כִּי יִשׁוּעַתוּ תְלוּיָהּ בְּיָדוֹ יִתְבַּרְךָ וְלֹא בְּיַד בֶּשֶׂר וְדָם.

הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יַעֲזֹר לָכֶם, שְׁתַּחֲיוּ בְּאַהֲבָה וְאַחֲוָה, רַעוּת
וְשָׁלוֹם, וְשִׁלָּא יִהְיֶה שׁוֹם מְתַח בְּבֵית — רַק הַבְּנָה, שְׂיָבִין אֶחָד אֶת
הַשְּׁנֵי.

הַמְּאַחַל לָכֶם פְּקֻדַת יִשׁוּעָה...

ז' פג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב־שְׁבַת־קִדְשׁ לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שָׁלוֹם וְכָל טוֹב סָלָה יִגְיִעוּ אֶל יְדִידֵי הַיְקָר, שׁוֹתָה מִימֵי הַנְּחַל,
נַחַל הַנוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחַת
נְצָחִים.

מְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַת הַטוֹב מִמְּךָ, שְׂאִתָּה חֲזַק בְּאַמִּירַת ח"י
פְּרָקִים מְשֻׁנָּיוֹת בְּכָל יוֹם.

ערב אָשֶׁר ז' פג בַּנְחָל

רָאָה לְהַתְמִיד בְּזֶה מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, כִּי כְּתִיב (תְּהִלִּים ל, ד):
"הַעֲלִיתָ מִן שְׂאוֹל נִפְשֵׁי" — רָאשֵׁי תְבוֹת: מִשְׁנֵה, עַל-יְדֵי לְמוֹד
מִשְׁנֵיּוֹת, מַעֲלָה אֶת נִשְׁמָתוֹ מִן הַשְּׂאוֹל תַּחְתִּית.

חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וּתְשַׂמַּח אֶת אֲשֶׁתְּךָ.

חֲסִדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שְׁעֲשֵׂה עִמָּךְ חֲסִדִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים
כַּל-כָּף, רָאָה לְהִיּוֹת בְּאַהֲבָה וְאַחֲוָה וְרַעוּת עִם אֲשֶׁתְּךָ, וְאֵל תָּרִיב
עִמָּה.

אֵל תִּפְחָד כָּלֵל מִכָּל הַבְּלוּלִים וְהַדְּאֵגוֹת, כִּי הַכֹּל דְּמִיּוֹנוֹת.
הַרְגֵּל עֲצָמְךָ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכֹל מִה שְׁמַעִיק לְךָ תְּדַבֵּר אֵלָיו.
וְתַדַּע, כִּי כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שְׂאֵתָה מְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ — נִשְׁמַע
וְנִתְקַבֵּל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְאִם תִּתְמִיד בְּזֶה, תִּרְאֶה נוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת.
אֲשֶׁרֵי הַמִּתְמִיד בְּתַפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת בְּכָל יוֹם תְּמִיד!

רָאָה לְהִזְהַר מְאֹד בְּנִטְיִלַת יְדֵים שְׁחָרִית עִם כְּלֵי דִיקָא, וְאֵל תִּלְךָ
לִישָׁן בְּלֵי שְׂתִכִּין לְעֲצָמְךָ כְּלֵי לְנִטְיִלַת יְדֵים, אֲשֶׁר מְאֹד מְסַגֵּל לִירְאָת
שָׁמַיִם. וְכֵן תִּשְׁפֹּךְ אַחֲרֶיךָ בְּעֲצָמְךָ אֶת מִימֵי הַנְּטִילָה, שְׂזוֹ סִגְלָה
לִירְאָת שָׁמַיִם.

גַּם תִּזְהַר מְאֹד כְּשֵׂאֵתָה יוֹצֵא לְצַרְכֶּיךָ, שְׂתַטֵּל יְדֶיךָ עִם כְּלֵי
דִיקָא, אֲשֶׁר זֶה מִמְשִׁיךְ קִדְשָׁה עַל הָאָדָם. וְכֵן לְאַכִּילָה וּלְמִים
אַחֲרוֹנִים, תְּמִיד לְהִזְהַר שְׂיִהְיֶה עִם כְּלֵי דִיקָא, וְעַל-יְדֵי-זֶה יְסוּרוּ מִמָּךְ
כָּל הַפְּחָדִים.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר, שְׂתִזְכָּה לְהַתְּעַלּוֹת בִּירְאָת שָׁמַיִם. הַעֲקֹר
אֵל תִּדְאָג וְאֵל תִּפְחָד כָּלֵל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' פד.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת-קדש לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום רב.

את מכתבך בתוך מכתב בעלך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע הטוב מכם שאתם מסתדרים.

יעזר לכם הקדוש-ברוך-הוא, שתכנסו לדירה חדשה, ושיהיה תמיד שלום-בית ביניכם.

ראו להדליק שני גרות של חלב ושני גרות של שמן זית, ובעת הדלקת גרות לבקש הרבה ממנו יתברך, שתזכו לבנים תלמידי חכמים, ושיהיה שלום תמיד ביניכם. כי בעת הדלקת הגרות, אז הוא עת רצון גדול לאשה.

המאחל לכם הצלחה בכל הענינים...

ז' פה.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת-קדש לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וכל טוב סלה יגיעו אל ידידי היקר, שותה מימי הנחל, נחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ואני מצטער מאד למה אתה הולך כל-כך במרירות. סוף כל סוף עליך לדעת, כי פרנסה היא ביד הקדוש-ברוך-הוא ממש, ומאן דיהיב חיי יהיב מזוני (עין תענית ח:), על-כן אל תדאג כלל.

היה טוב מאד, שתשאיר בעיר אשהוד לקבל שם משרה, ותלמד ברבים אם אפשר כמה פעמים בשבוע ב"היכל-הקדש" באשהוד, כי יש לה, תהלה לאל, כחות עצומים לקרב בני-אדם אליו יתברך.

עדר אֲשֶׁר ז' פה בנחל

על-כן, לדעתי, תשאָר באַשְׁדוּד, וְשֵׁם תִּקְבַּל מִשְׁרַת הַפְּרָנְסָה רַק בְּיָדוֹ
יִתְבָּרֵךְ, זְכוֹר תִּזְכָּר אֶת זֶה.

ראה, אהובי, אחי! להרגיל את עצמך לדבר עמו יתברך, וזה
יוציא ממך כל הפחדים, ותכניס בדעתך אור האמונה הקדושה,
לידע כי אין בלעדיו יתברך כלל.

אשרינו מה טוב חלקנו, שזכינו להתודע מרבנו ו"ל. נא ונא
לחזק את עצמך ברבנו ו"ל, ותשיר את הנגון המקבל אצל אנשי
שלוֹמנו הקדושים: "בך רבנו נגילה, בך רבנו נשמחה, נגילה נגילה
ונשמחה".

שמר את עצמך מדכאון ומעצבון, אשר רק מבלבל את האדם.
חזק ואמץ, כי בוא יבוא ישועתך, שתזכה להכלל לגמרי בו יתברך.

בזה שתדבר עם אחרים ותחזק אותם, בזה גם אמה תהיה חזק
בעבודתו יתברך, כי על-ידי שמדברים עם אחר, נעשה אור ישר
ואור חזר.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתצליח דרכיך, ותהיה לך פרנסה
בשפע רב, נא ונא אל תדאג.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ר' אברהם בר' נחמן ו"ל, בפשיה מדבר מאריך ישראל, היה
כאש להבה, והיה מדבר בהתלהבות גדולה דבורים ערכים, איך
שכל ענין רבנו ו"ל הוא ארך ישראל. והיתה עליו הרבה מחלקת
מאנשי שלומנו בעבור זה, כי הם אמרו, שצריכים להשאָר בחוץ
לארץ, ולהיות סמוכים אל ציון רבנו ו"ל, והוא היה מאד שבור
בעבור זה.

אָשֶׁר ז' פו בְּנַחַל עֵרָה
ז' פו.

בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשִׁי — עֶרֶב-שַׁבַּת-קִדְשׁ לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר, שׁוֹתֵה מִיְמֵי הַנַּחַל, נַחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצָּחַת נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַ הַטוֹב מִמֶּךָ, אִיךָ שְׂאַתָּה מְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיָּקָר! בְּזֶה הָעוֹלָם צְרִיכִים חֲזוּק בְּכָל יוֹם מִחֲדָשׁ כְּפִי הַמְרִירוֹת וְהַהֲרַפְתָּקָאוֹת שְׁעוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. רְאֵה לֹא לְשִׁים לְבָבְךָ אֶל עֲלִבוֹנוֹת אֲשֶׁתְּךָ, וְכֵן אֵל תִּגִּיב כָּלֵל לְכָל מָה שְׂחַמּוֹתְךָ אוֹמְרָת, תִּהְיֶה רְגִיל לְדַבֵּק עֲצָמְךָ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתִמִּיד תִּצְטִיר לְפָנַי עֵינֶיךָ, אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם מְצִיאֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֲלָקוֹת גְּמוּר הוּא, וְאֵין אָדָם נוֹקֵף בְּאֲצָבָעוֹ מְלִמְטָה, אֲלֵא אִם-כֵּן מְכַרְיִזִין עֲלָיו מְלַמְעֵלָה (חֲלִין ז:). וְרְאֵה לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ וְלִסְפֹּר לְפָנָיו אֶת כָּל מָה שְׂמַעִיק לָךְ עַל לְבָבְךָ, וְזֶה יִכְנִיס בְּךָ אֲמוּנָה עֲצֻמִּית, וְתִהְיֶה עֲצָמָי לְגִמְרִי, וְתִדַּע שֶׁהַכֵּל בְּיָדוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא תִתְבַּלְבֵּל מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׂבַעֵוֹלָם.

אֲשֶׁרִינוּ מָה טוֹב חֲלָקֵנוּ, וּמָה נְעִים גּוֹרְלָנוּ, וּמָה יָפָה יִרְשָׁתֵנוּ, שְׂאָנוּ זוֹכִים לִידַע מְרַבִּי אֲמֶת כְּזֶה, רַבִּי נִפְלָא כְּזֶה, רַבִּי הַמְלַמֵּד אוֹתָנוּ עֲצוֹת נוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת כְּאֵלוֹ. וּמָה הֵינּוּ עוֹשִׂים בְּלִי רַבְּנוּ ז"ל?! וְרְאוּ לָנוּ לְרִקְדָּ בְּכָל יוֹם מְרַב שְׂמִיחָה.

נָא וְנָא לֹא לְהִתְבַּלְבֵּל כָּלֵל מִכָּל מָה שְׂעוֹבֵר עֲלֶיךָ, כִּי אֵין אָדָם שְׂיִהְיֶה נְקִי מִבְּלָבוֹלִים וְצָרוֹת וְיִסּוּרִים כְּגוֹן דָּא, זֶה בְּכַה וְזֶה בְּכַה. וְאֲשֶׁרִי מִי שְׂמַחֲזֵק אֶת עֲצָמוֹ תְּמִיד. וְלַמְעַלָּה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת מְאֹד חָשׁוּב מִי שְׂיִכּוֹל לְהִתְחַזֵּק וְאֵינוֹ נִשְׁבֵּר. עַל-כֵּן רְאֵה לְהִתְחַזֵּק מְעַמָּד, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׂתִמְצָאוּ קוֹנִים לְדִירָה, וְתִזְכּוּ

רעו אשר ז' פז בנחל

לעבר לשכונת טובה, ומשנה מקום משנה מזל, וירום ויגבה מזלך לטובה.

המאחל לך הצלחה בכל הענינים...

ז' פז.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת-קדש לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום רב.

את מכתבך לנכון קבלתי.

ראו להתחזק מאד ולידע, כי בנים הם רק בידו יתברך, ולא ביד בשר ודם. ועל-כן אם אין לכם כסף לרופאים, אל תבלבלו את עצמכם, רק בטחו בה', ובנדאי לא יעזב אתכם.

ראו לקים את כל זה, ואז יעזר לכם הקדוש-ברוך-הוא, שתפקדו בזרע של קימא:

א. תשמרו מאד על טהרת המשפחה, כי הוא דבר חמור ביותר.

ב. להדליק שני גרות של חלב ושני גרות של שמן זית לכבוד שבת-קדש, ובצת הדלקת הגרות לבקש הרבה ממנו יתברך, שתפקדו בפקדת ישועה.

ג. תשמרו שבת ותארחו אורח לכבוד שבת-קדש, כי הכנסת אורחים מזכה את האשה בבנים, ובפרט הכנסת אורחים לכבוד שבת-קדש.

ד. ה'ה טוב מאד, שתסעו שניכם אל מצבת ציון התנא הקדוש רבי מאיר בעל הנס, ולהדליק שם נר של שמן זית, ולבקש שם ממנו יתברך שתפקדו בפקדת ישועה.

אם תקימו זאת, הקדוש-ברוך-הוא יעזר לכם, שיהיה לכם גם ושתפקדו בפקדת ישועה משמי קדם.

אֲשֶׁר ז' פח בנחל רעז

הַעֲקֹר לֹא לְהִתְפַּחַד כָּלֵל, כִּי בְּנֵדָאֵי לֹא יַעֲזֹב אֶתְכֶם הַבּוֹרָא
שְׁתַּבְּרָךְ שְׁמוֹ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם וּמֵאֲחֵל לְכֶם זֶרַע שֶׁל קִימָא...

ז' פח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב־שַׁבַּת־קִדְשׁ לְסִדְר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב אֶל יְדִידַי, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל הַנּוֹבֵעַ מְקוֹר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ... גְּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וְאֲנִי מִצְטַעֵר מְאֹד עַל כָּל מַה שֶּׁעוֹבֵר
עָלֶיךָ בַּפְּגָם הַבְּרִית, הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה וְכוּ' וְכוּ'.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי רַבְּנוּ ו"ל בָּא לְזֶה הָעוֹלָם בְּשִׁבִיל לְתַקֵּן אֵת כָּל
הַנְּשֻׁמוֹת שֶׁנִּפְגְּמוּ בַּפְּגָם הַבְּרִית — שְׁזָהוּ דוֹר הַמַּבּוּל, וּבְכַפִּירוֹת
וְאֶפִיקוֹרְסוֹת — שְׁזָהוּ דוֹר הַהַפְּלָגָה. אֲשֶׁרֵינוּ וּמַה טוֹב חֲלַקְנוּ, וּמַה
נְעִים גּוֹרְלָנוּ, שְׁזָכִינוּ לְהַתְּדַע מִמֶּנּוּ.

וּבַפְּרָט אַתָּה, שֶׁהֵנָּךְ מְסֻתָּבֵב בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הַיְקָרִים, חֲסִידֵי
בְּרִסְלָב, עָלֶיךָ לְהִתְחַזֵּק מְאֹד, וְאֵל תִּפֹּל בְּדַעְתְּךָ כָּלֵל מִשׁוּם בְּרִיָּה
שֶׁבַעוֹלָם.

אוֹדוֹת הַמַּחְלֶקֶת עָלֶי, הַהֶכְרַח שִׁיְהִיָּה כָּךְ, שְׁמִי שֶׁפְּגָם בַּבְּרִית,
יִצְטַרֵּךְ לְשִׁמְעַע מַחְלֶקֶת כְּדֵי שִׁיִּתְרַחֵק (כַּמּוּבָא בְּלִקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק א',
סִימָן ה'); וְתִאֲמִין, שֶׁכָּל מִצְוֹתָא וּמְרִיבָה, הֵם רַק בְּשִׁבִיל שְׁתַּתְקֵן אֵת
פְּגָמֵי מַחְדָּךְ, עֵינֵי שָׁם. וְזֶה בְּרוּר, אֲשֶׁר כָּל מִי שֶׁחוֹלֵק עָלֶי, הוּא פְּגוּם
בַּפְּגָם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן.

אוֹדוֹת מְצִיאַת הַזּוּג, חֲסִידֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שְׁזָכִינוּ לְהַדְפִּיס עִכְשָׁו
קוֹנְטְרָס נִפְלָא מְאֹד, שֵׁם מְבֹאֲרוֹת כָּל הָעֲצוֹת הַיְקָרוֹת מִרַבְּנוּ ו"ל,
וּתְפִלוֹת נוֹרָאוֹת וְנִפְלָאוֹת לְזָכוֹת לְמִצַּא אֵת זּוּגוֹ. רְאֵה לְעֵינֵי

רעח אָשֶׁר ז' פט בנחל

בקונטרס בכל יום יום, והקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתזכה למצא את בת זוגך.

מפעם לפעם ראה לילך לשער השמים אצל הכתל המערבי, ותבקש שם רחמים ותחנונים על כל משפחתך שיחזור, ובדאי לא יעזוב אותך הקדוש-ברוך-הוא, ותפלתך תתקבל בין תפלות כל ישראל.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' פט.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת-קדוש לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום רב אל ידידי, שותה מימי הנחל, נחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע, איך שאתה משתוקק כל-כך לטעם מנעם זיו אמרותיו של רבנו ז"ל.

מה אמר לך, ידידי היקר! מאז הייתי בחור צעיר כבן שש-עשרה, שזכיתי למצא איזה ספר מספרי רבנו ז"ל, זה שנה את כל הלך מחשבותי וכל תשוקתי. ומאז ועד עתה הנני שוקד על ספרי רבנו ז"ל בשקידה יוצאת מהכלל.

חסדי השם יתברך, עזר לי הקדוש-ברוך-הוא להוציא מחשבותי מהכח אל הפעל, שיש לי כבר ימים ושנים רצון עז להגדיל ולפרסם את שם הצדיק האמת בעולם, כי תמיד אני עושה לעצמי חשבון — הלא ספר קטן יכול היה לשנות בחור צעיר בגיל שש עשרה מהקצה אל הקצה, ומדוע לא נגלה ונפרסם את אמתת למודו הטוב של רבנו ז"ל לכל העולם כלו?!

ובחסדו יתברך, זכיתי להתחנן, ותכף-ומיד אחר החתונה התקבצו אלי בני הנעורים, ומאז ועד עתה כבר עשרים וחמש שנים

אָנִי עוֹסֵק לְהִקְיֵם תְּלִמִּידִים רַבִּים, וְלַעֲשׂוֹת נִפְשׁוֹת אֶל תּוֹרַת רַבְּנֵי ו"ל. וְכָל תְּשׁוּקָתִי — לְגַלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת רַבְּנֵי ו"ל, וְלֹא אֶת עֲצָמֵי, וְזֶה הוֹלֵךְ לִי מִמֶּשׁ בְּנִפְשֵׁי — שְׂיִתְגַּלֶּה לְמוֹדוֹ הַטּוֹב שֶׁל רַבְּנֵי ו"ל.

כִּי אֶצֶל רַבְּנֵי ו"ל יֵשׁ לְמוֹדִים לְדָרֵי מַעֲלָה וּלְדָרֵי מְטָה, לְהִכִּי יְרוּדִים וּפְחוּתִים וּנְפוּלִים וְכוּ' וְכוּ', עַד הִכִּי עֲלִיוֹנִים בְּמַעֲלָה נִפְלְאוּ מְאֹד. כִּי רַבְּנֵי ו"ל מְגַלֶּה אֶת אֲמִתּוֹת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם מְצִיאֹת מִבְּלַעַדָּיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְכָל אֶחָד בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכָּלֵל יְכוּל לְחֹזֵר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. וּמִכֵּנִים תְּשׁוּקָה עֲצוּמָה בְּלֵב כָּל אֱלוֹ מְרִירֵי נִפְשׁ וְקִשְׁי יוֹם, וְכָל אֱלוֹ הַסּוֹבְבִים מִבְּעִיּוֹתֵיהֶם הַיּוֹמִיּוֹמִיּוֹת וְכוּ' וְכוּ'. אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְתֹאֵר, אִם הִזָּה נִכְנַס הַלְמוּד הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבְּנֵי ו"ל בְּעוֹלָם, אֵיךְ הֵינּוּ יְכוּלִים לְהַנְשֵׁעַ, כִּי רַבְּנֵי ו"ל מְגַלֶּה אֶת אֲמִתּוֹת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר שֵׁם הוּא אֲחֵדוֹת גְּמוּרָה, וְשֵׁם אֵין שׁוֹם קִנְיָה וְשׁוֹם תְּחִירוֹת וְשׁוֹם כְּבוֹד וְשׁוֹם כְּסוּפִים לְכֶסֶף וּלְמֹמֶן וְכוּ' וְכוּ', וּמִמֵּילָא יְהִיָּה הַשְּׁלוֹם הַנִּפְלָא בֵּין אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

חֲמִדַּת לְבָבִי! מֵאַחַר שְׁאַתָּה כָּל-כֶּף מִשְׁתַּקֵּק לְחֹזֵר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, הִזָּה רְאוּי שְׁתַּעֲזֵן הַרְבֵּה בְּקוֹנְטְרַסִּים הַחֲדָשִׁים שְׁזָכִיתִי לְהַדְפִּיס בְּשָׁנָה זוֹ, אֲשֶׁר הֵם סֵלֶת בְּרוּרָה מְסֻפְרֵי "לְקוּטִי-הַלְכוֹת", מִתְּלִמִּידוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבְּנֵי ו"ל.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׁתַּצְלִיחַ לְגַלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת הָאֲמִת, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכֶּה גַם אֶתָּה לְהַכָּלֵל בְּתוֹךְ הָאֲמִת.

הַהֲכָרַח לִי לְקַצֵּר עִכְשָׁו.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ הַצְּלָחָה נְצַחִית...

ז' צ.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב-שַׁבַּת-קִדְשׁ לְסֹדֵר פְּנִיחָה ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר, שׁוֹתָה מִימֵי הַבַּחֵל,

נחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח
נצחים.

את מכתביך היקרים עכשו קראתי, ומאד שמחתי לראות איך
שאתה מחזק את עצמך מכל הירידות והנפילות וההשלכות וכו',
שעוברים עליך.

אשריך ואשרי חלקך! כי זה עקר מעלת איש הישראלי, שזוכה
לחזק את עצמו מכל ירידותיו ונפילותיו.

אשרינו מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו, שאנו זוכים לשמש
את רבנו ו"ל, אשר הוא מאיר בנו אמתת מציאותו ותברך, אשר זהו
העקר שבכל העקרים.

ומובא בלקוטי מוהר"ן (חלק א', סימן לה), שאדם צריך לשמר
את מחו, שלא תפגס בו שום חכמה חיצונית, אשר על החכמה הזו
בנייות כל המדות הרעות והתאוות המגנות.

ובאמת מה נקראת חכמה חיצונית? כשפסיח דעתו מהשם
ותברך, זה כבר נקרא חוץ, שהוא חוץ מהשם ותברך, אפלו שאינה
מחשבה רעה, חס ושלום, כי מחשבה שאינה דבוקה בו ותברך, זו
נקראת מחשבה חיצונית, ומזה באות אחר-כך בפירות ואפיקורסות
ומדות רעות. על-כן ראה לדבק את עצמך תמיד בו ותברך.

זכני השם ותברך עכשו לסיים קונטרס חדש, הנקרא "חושב
מחשבות", הקדוש-ברוך-הוא יעזר לי להדפיסו ולהפיצו בכל קצוי
תבל.

עליך לשמח מאד, שאתה זוכה לשמש את רבנו ו"ל, ולהפיץ
ספריו הקדושים, ובזה ישלם לך רבנו ו"ל חזרה, שיהיה לך שפע
גדול.

זכר, זכר! אם היית נגר, או נפח, או חט, היה עליך לעשות
שלחנות או בגדים לאחרים, וככה אתה הולך בעבור צדקה, ומפיץ
ספרי רבנו ו"ל, ויש לך ב' העולמות: הן שאתה מפיץ אמונה בין

אָשֶׁר ז' צא בנחל רפא

אחינו בני ישראל, והן שיש לה גם כן פרנסה. על-כן ראה להתמיד בדבר זה מאד, והקדוש-ברוך-הוא יעזר לה שתצליח דרכה.

ראה לכתב לי בפרטיות איך אתה מחזק את עצמך.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' צא.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת-קדש לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וכל טוב סלה יגיעו אל ידידי היקר, שותה מימי הנחל, נחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... ירו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לגכון קבלתי עם המעות לפדיון נפש.

מאד שמחתי לשמע בשורה טובה מבנך היקר. יעזר לה הקדוש-ברוך-הוא, שיהיה לה הרבה נחת מפל ילדיה, ושיהיה לכל אחד ואחד רפואה שלמה, רפואת הנפש ורפואת הגוף, ויגדלו בנגל, ויהיו יראי השם ולומדי תורה, וגם עשירים, פי צריכים את שניהם, פי אם אין קמח אין תורה (אבות ג, יז).

יעזר לה הקדוש-ברוך-הוא, שיהיו כלם בריאים, ואתה ואשתך תזכו להוליכם אל החפה בשמחה, ועוד תזכה לראות בנים מבניך.

חמדת לבבי! ראה לחזק את עצמך בכל מה שעובר עליך, ואל תניח את העצבות והדכאון שיתפשטו עליך. הן אמת שאתה עובר הרבה משברים, ובפרט בבית מהילדים, שזה מכניס מתח ועצבים ופחד גדול, אבל עליך לדעת, פי אין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים.

ורבנו ז"ל גלה לנו עצה נוראה ונפלאה כזו — לדבר עמו יתברך, אשר לולא העצה הזאת היינו נאבדים לגמרי, וכך על-ידי

רפכ אָשֶׁר ז' צא בנחל

הַעֲצָה הַזֹּאת, יֵשׁ לָנוּ לְכֹל הַפְּחוֹת אֶל מִי לְדַבֵּר וְאֶל מִי לְסַפֵּר אֶת צְרוּתֵינוּ וּבְעִיּוֹתֵינוּ. אֲשֶׁרֵינוּ מֵה טוֹב חֲלָקְנוּ וּמֵה נְעִים גּוֹרְלָנוּ.

תֵּאֱמִין לִי, שְׂרָאוֹי לְכֹל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים לְהִיּוֹת כָּל-כֶּף בְּשִׂמְחָה, שְׂאֵנוּ זֹכִים לִידַע מֵרַבִּי אֱמֶת כְּזֶה, רַבִּי פֶּשׁוּט כְּזֶה, רַבִּי תְּמִים כְּזֶה, רַבִּי הַמְּכַנִּיס בְּנוּ עֲצָה נֹרְאָה וְנִפְלְאָה כְּזֹאת לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתִבְרַךְ, אֲשֶׁר הִיא הַעֲצָה הַכִּי יִקְרָה שְׂרָק יִשְׁנֶה בְּעוֹלָם, וְאִין לָךְ עוֹד מִתְּנָה גְדוֹלָה מְזוֹ, אֲשֶׁר קִבְּלָנוּ מֵרַבֵּנוּ ז"ל — עֲצַת תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, שְׁלֹכֵל הַפְּחוֹת בְּעַת צָר לָנוּ, יֵשׁ לָנוּ אֶל מִי לְשִׁיחַ וּלְסַפֵּר אֶת מֶר לְבַבְנוּ, אֶל מִי לְצַעֵק וּלְכַכּוֹת וּלְהִתְחַנֵּן.

מֵה עוֹשִׂים אַחֲרֵים בְּשַׁעֲה שְׂבָאָה עֲלֵיהֶם אִיזוּ מְרִירוֹת, אִיזָה צַעַר אוֹ יְסוּרִים, הֲלֹא מִתְּפוּצְצִים מְרַב צַעַר, כִּי אִין לָהֶם אֶל מִי לְסַפֵּר, וְאוֹתָנוּ הַעֲנִיִּים וְהָאֲבִיּוֹנִים, הַדְּלִים וְהַשְּׁפִלִים זָכָה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהַתְּרוּעַ מֵרַבֵּנוּ ז"ל.

הֵן אֱמֶת, שֶׁהַמְּחַלְקֵת עָלָיו כָּל-כֶּף גְּדוֹלָה מִבֵּית וּמִבְּחוּץ, וּמִדְּבָרִים עַל זֶה וְעַל זֶה, אֲבָל חֲסִדֵי הַשֵּׁם יְתִבְרַךְ, גָּבְרוּ עָלֵינוּ, שְׂאֵנוּ אִינְנוּ שׁוֹמְעִים שׁוֹם דְּבָר, רַק אוֹחֲזִים אֶת עֲצָמֵנוּ בְּיַחַד עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים, חֲסִידֵי בְּרִסְלָב הָאֱמֶתִּים, תְּלַמִּידֵי "הַיְכָל-הַקְּדוֹשׁ", שְׂמִדְּבָרִים עִמּוֹ יְתִבְרַךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְאוֹמְרִים בְּכָל לַיְלָה תִּקְוֶן חַצוֹת, וְשׁוֹקְדִים בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם: בְּמִקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מִדְּרָשׁ, רַמְבַּ"ם, טוֹר וְשִׁלְחַן עֲרוּף וְכוּ' וְכוּ'.

אֲשֶׁרֵינוּ מֵה טוֹב חֲלָקְנוּ, וּמֵה נְעִים גּוֹרְלָנוּ, וּמֵה יָפָה יְרֻשָׁתָנוּ, שְׂזַנְכֵנוּ לְהִיּוֹת בְּהִיכָלָא דְּמִלְפָּא, שֶׁהוּא "הַיְכָל-הַקְּדוֹשׁ".

נָא וְנָא לֹא לְדַאג, כִּי בּוֹדְאֵי הַכֹּל יְתִהַפֵּף לְטוֹבָה. רְאָה לְהִיּוֹת רְגִיל לַיְלָךְ אֶל צִיּוּנוּ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל שְׂמֵעוֹן הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא לֹא רְחוּק מִבֵּיתְךָ, וְשֶׁם תִּשְׁפֹּף נִפְשֶׁךָ לְפָנָיו יְתִבְרַךְ, וְתִרְגִּיל אֶת עֲצָמְךָ לֹאמֹר בְּכָל יוֹם יוֹם שְׁלָם שֶׁל תְּהִלִּים, בְּאִפְּן שֶׁתּוֹכָה לְסִים בְּכָל שְׂבוּעַ סִפֵּר הַתְּהִלִּים. גַּם טוֹב לָךְ, שֶׁתְּלַמֵּד הַרְבֵּה בְּקִצּוֹר שִׁלְחַן עֲרוּף, כִּי הִלְכָה הִיא עַקֵּר הַיְהוּדוֹת.

אֲשֶׁר ז' צב בנחל רפג

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל, יִשְׁמַע אֶת תְּפִלוֹתֶיךָ,
וְתִהְיֶה כְּכֹר תָּמִיד בְּשִׂמְחָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' צב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׂשׂוּי עֶרְב־שַׁבַּת-קִדְשׁ לְסֹדֵר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ אֵל יְדִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד,
שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... גְּרוּ
יְאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצֵחַ נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וְגִדְל שְׂמִיחָתִי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ, זֶה
אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְסִפֵּר כָּלֵל.

הִזְהָרָה רְאוּי שְׂתַכְתֵּב מִכְתָּב לְגִיטָה, אַחֵי אֲשֶׁתְּךָ, כִּי מִפְּעַם לְפַעַם
הוּא מִתְקַשֵּׁר אֵלַי, וְהִזְהָרָה טוֹב מְאֹד, שְׁגַם אִתָּה תִרְאֶה לְכַתֵּב לוֹ
דְּבוּרִים אֲמִתִּיִּים בְּאַמוּנָה וּבִטְחוֹן וְהִתְחַזְּקוּת, כִּי הוּא מְאֹד מְשִׁתּוֹקֵק
אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. וְעַל-כֵּן רְאֵה לַעֲשׂוֹת כֵּן, לְכַתֵּב לוֹ מִדֵּי פַעַם, לְחַזְּקוֹ
וּלְאַמְצוֹ, אֲשֶׁר אֵין לְמַעְלָה מִזֶּה — לְעֹזֵר לְעוֹד יְהוּדֵי לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו
יִתְבָּרֵךְ.

חֲמִדַת לְבָבִי! תִּאֲמִין לִי, שְׂאֲדָם צָרִיךְ לִידַע אֶת מַצְבּוֹ וּמְקוֹמוֹ,
אִיִּה וְהֵיכָן נִמְצָא בְּזֶה הָעוֹלָם. וְזוֹ מַעֲלַת הַתְּפִלָּה וְהַהִתְבּוֹדָדוּת,
שְׂאֲדָם שׁוֹפֵט אֶת עֲצָמוֹ תָּמִיד — הֵיכָן הוּא בְּעוֹלָם וּמָה עֹשֶׂה, וְאֵיךְ
מְבַלֶּה אֶת יָמָיו וּשְׂנוֹתָיו. וְלְמַעַלָּה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים מְאֹד חָשׁוּב
מִי שְׂבָא בְּלֵב נִשְׁבֵּר, וַיִּוְדַע אֶת מַעֲמָדוֹ וּמַצְבּוֹ, לְעַמַּת אָדָם שְׂאִינוֹ
יִוְדַע מִמַּעֲמָדוֹ וּמַצְבּוֹ, וְחֹשֵׁב שֶׁהוּא כְּכֹר הַגִּיעַ לְאִיזוֹ מַדְרָגָה.

עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי עַקֵּר הַשְּׁלָמוֹת — תָּמִיד לְחַפֵּשׂ אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ,
וְלַצֶּעֶק: "אִיִּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ", אִיִּה אִיִּה אִתָּה אָבִי שְׂבִשְׂמִים" וְכוּ'
וְכוּ' (עִיז לְקוּטִי-מִוֵּהֲרָן, חֶלֶק ב', סִימָן יב), וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכָּה, שְׂיִמְשֵׁךְ
עָלָיו אֹר גָּדוֹל מְלִמְעָלָה. וְזֶה מֵה שְׂכַתוֹב אֲצֵל מִשֶּׁה רַבֵּנוּ, שְׂאֲמַר

רפד אשר ז' צג בנחל

לו הקדוש-ברוך-הוא (שמות לג, כג): "וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרֵי וּפְנֵי לֹא יֵרְאוּ", הינו שגלה לו, שתמיד יחשב שרואה רק את אחוריו ותברך, כבכול, ולא את הפנים, הינו שתמיד יתחיל התחלה חדשה, וידע שעדין לא התחיל כלל, ועדין אינו יודע מה שאינו יודע. ועל-ידי-זה זכה משה רבנו להגיע אל מדרגה של "פנים אל פנים דבר עמו אלקים".

על-כן ראה, אהובי, אחי! לשפט את עצמך היטב היטב, ואל תחקר, חס ותלילה, אחר חכמים וצדיקים אמתיים.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתשאר ב"היכל-הקדש", קדש קדשים, ואל יטעו אותך חטאיך ועוונותיך ופגמיך להתרחק מ"היכל-הקדש", כי אז אטה אבוד מאד, חס ושלום. וכבר אמר רבנו ז"ל: לפעמים האדם נתרחק לעת זקנתו.

על-כן צריכים לבקש הרבה ממנו ותברך, שנשאר ב"היכל-הקדש" כל ימי חיינו בעלמא הדין, ועל-ידי-זה נזכה להיות ב"היכל-הקדש" בעלמא דאתי.

ראה להמשיך לכתב לי בכל שבוע מכתב, וממש תחיני.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' צג.

בעזרת השם ותברך, מוצאי-שבת-קדש לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כלליות אנשי שלומנו היקרים, "חסידי ברסלב", תלמידי "היכל-הקדש", הוי"ה עליהם ישרה שכינתו תמיד.

אחי ורעי היקרים! שלמה המלך אומר (שיר השירים ב, יד): "יונתי בתגני הסלע בסתר המדרגה, הראיני את מראיך השמעני את קולך, כי קולך ערב ומראך נאה". אומרים חכמינו הקדושים

(מכילתא בשלח): עם ישראל נדמים כיונה, מצד אחד הניץ — שהוא עוף טמא, רוצה לטרף אותה ורץ אחריה, והנה היא נכנסת לתוך סלע, ויוצא נחש, ובכך מה תעשה?! מצד אחד הניץ רוצה לתפסה, ומצד שני אין לה היכן להתחבא, כי הנחש יוצא נגדה, באותו רגע שנדמה לה כי היא אבודה לגמרי, בא הקדוש-ברוך-הוא וקורא לה. כך נשמות ישראל, מצד אחד — רודפים אותם אמות העולם, ומצד שני — רודפים אותם ערב-רב, ואינם יודעים מה לעשות ולהיכן לברח. באותו רגע הקדוש-ברוך-הוא אומר: "הראיני את מראיך", אל תתיאשי, אני רוצה לראות איך את נראית, מצד אחד אמות העולם — עשו וישמעאל רוצים לתפס את נשמות ישראל, ומצד שני הערב-רב — עמלקים רוצים ללכד את נשמות ישראל, ולא יודעים מה לעשות, אומר הקדוש-ברוך-הוא: "הראיני את מראיך", אני רוצה לראות את הפאות שלך, את הזקן שלך, לראות את חזותך, אם עדין לא גלחת את זקנך, חס ושלום, אני רוצה לראות אם הנשים הולכות בצניעות, בכסוי ראש, שאין רואים שערותיהן, [אשרי האשה העושה תגלחת לגמרי, ואז בנדאי שאין רואים שערותיה]. "הראיני את מראיך", אם עדין את מחזיקה בלבוש של בת ישראל כשרה — לגבי האשה, בצלם אלקים — לגבי האיש, "השמעיני את קולך" — אני רוצה לשמע את קולך, "כי קולך ערב", הקדוש-ברוך-הוא מאד מאד אוהב לשמע את קולו של יהודי, שבא בעת צרה ומתפלל לפניו יתברך, "וימראך נאוה", איזה יפי של יהודי, שיש לו זקן ופאות, בעל חזות יהודית, ואינו מדמה את עצמו לגויים, זו החשיבות של נשמות ישראל. רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יז): כשיהודי מנענע בפאות שלו, הוא גורם שעשוע גדול בכל העולמות. וכן אשה שהולכת בצניעות, ולא רואים כלל את שערות ראשה, כי גלחה אותן לגמרי, איזה נחת רוח היא גורמת למעלה.

מה החזיק את עם ישראל במשך שלשת אלפים וחמש מאות שנה? מה החזיק את עם ישראל במצרים עוד לפני קבלת התורה? אומרים חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרשה לב, סימן ה'): שלא שנו

אֶת שְׁמֵם, אֶת מַלְבוּשׁם וְאֶת לְשׁוֹנָם. הִיָּה לָהֶם לְבוּשׁ יְהוּדִי, צֶלֶם יְהוּדִי שֶׁקִּבְּלוּ מֵאֲבוֹתֵיהֶם וּמֵאֲבוֹת אֲבוֹתֵיהֶם: אַבְרָהָם, יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וּמִשְׁנֵי-עֶשֶׂר הַשְּׂבָטִים וְכוּ', צֶלֶם אֱלֹקֵי שֵׁל פְּאוֹת, זָקֵן, הַנְּשִׂים הֶלְכוּ בְּצִנִּיעוֹת רַבָּה, זֶה מֵה שֶׁהִחֲזִיק אוֹתָנוּ בְּמִשְׁפָּה כָּל הַשָּׁנִים, וְלֹא הִתְבַּיֵּשְׁנוּ. אִךְ דָּא עָקָא, שְׁזָה לְקוֹצִים וְלִצְנִינִים בְּעִינֵי הַסַּמ"ךְ-מ"ם, שְׂאִינוּ יָכוֹל לְסַבֵּל כְּשֵׁרוּאָה יְהוּדִים עִם צֶלֶם אֱלֹקִים, שְׁלֹא שָׁנוּ אֶת לְבוּשָׁם, שְׁלֹא שָׁנוּ אֶת לְשׁוֹנָם — לְשׁוֹן קְדוּשָׁה, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן יט): כְּשֶׁאָדָם שׁוֹמֵר עַל דְּבוּרוֹ, זֶה נִקְרָא לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ, אִפְלוּ שֶׁמִּדְּבַר כָּל הַשְּׁפוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, אֲבָל אֵינוּ מִנְּבִל פִּיּוֹ וְשׁוֹמֵר עַל דְּבוּרוֹ, זֶה נִקְרָא לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ. וְלֹא שָׁנוּ אֶת שְׁמֵם — יֵשׁ לָהֶם שְׁמוֹת יְהוּדִיִּים: אַבְרָהָם, יִצְחָק, יַעֲקֹב, מֹשֶׁה, אַהֲרֹן, יוֹסֵף, דָּוִד, שְׁמוֹת הַשְּׂבָטִים, שְׁמוֹת כָּל הַנְּבִיאִים, כָּל הַתַּנְּאִים, כָּל הַצְּדִיקִים, וְלֹא כְּפִי שֶׁהַעֲרַב-רַב הִכְנִיסוּ בְּעַם יִשְׂרָאֵל שְׁמוֹת בְּדוּיִים: לִימֹר, לִיאֹר, טַל, שַׁחַר, אֶבֶן, אֵילָן וְכוּ', הַעֲקֹר לְהוֹרִיד אֶת עֵרֶךְ הָאָדָם. מֵה שֶׁהִחֲזִיק אוֹתָנוּ — שְׁלֹא שְׁנִינוּ אֶת שְׁמֵנוּ, יֵשׁ לָנוּ שֵׁם יְהוּדִי, לֹא שְׁנִינוּ אֶת מַלְבוּשָׁנוּ, יֵשׁ לָנוּ מַלְבוּשׁ יְהוּדִי, וְלֹא שְׁנִינוּ אֶת לְשׁוֹנָנוּ, יֵשׁ לוֹ שְׁפָה קְדוּשָׁה, דְּבוּר טְהוֹר.

וְהִנֵּה מִצַּד אַחַד — הַעֲרַב-רַב רוֹצִים לְבָלְעֵנוּ, וּמִצַּד שְׁנֵי — הָאֻמוֹת רוֹצוֹת לְטָרְפָנוּ, אֲזִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל גְּדַמִּית כִּיזָּנָה הַזֶּה, "יִזְנֵתִי בְּחֻגֵי הַסְּלַע", וּמֵה אוֹמֵר לָהּ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: "הִרְאִינוּ אֶת מַרְאֵהָ, הַשְּׁמַעֲנִי אֶת קוֹלָהּ, כִּי קוֹלָהּ עָרַב וּמַרְאֵהָ נְאוּהָ", אִם בְּתַקְּףָה הַצְּרוֹת תִּתְפַּלְּלִי אֵלַי, תִּרְאִי אִיזוֹ יְשׁוּעָה תִּהְיֶה לָּהּ.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא זָכָנוּ, שְׂאֵנוּ יוֹדְעִים מַרְבֵּי אֶמֶת כְּזֶה, רַבִּי נוֹרָא וְנִפְלָא כְּזֶה, רַבִּי הַמְּשַׁמַּח כָּל-כָּף. וְכַמוֹכָא בְּדַבְּרֵי ז"ל (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן קעז), שְׁעָלִינוּ לְשַׁמַּח מְאֹד מְאֹד עִמּוֹ, כִּי מֵה הִיִּיתֶם עוֹשִׂים בְּלַעֲדֵי?! וּבְאַמֶּת זֶה הַשְּׁמַחָה שְׁלָנוּ: "כִּי רַבְּנוּ נִגְלָה, כִּי רַבְּנוּ וְנִשְׁמַחָה". רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ אֶת הַדֶּרֶךְ שֶׁל תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדָּה, שֶׁנִּבְּאוּ אֵלָיו יְתִבְרַךְ, וְיִנְדְּבַר אִתּוֹ בְּשִׁפְתַי שְׁלָנוּ. אָדָם אֵינוּ יָכוֹל לְתַאֵר וּלְשַׁעַר מֵה זֶה לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רַבְּנוּ ז"ל אָמַר (עֵין שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן רלא): אִפְלוּ אֵין יְכוֹלִים לוֹמַר אֶלָּא תְּבָה אַחַת:

"רבוננו של עולם", זה כְּבֹר עוֹשֶׂה רַעַשׁ בְּעוֹלָמוֹת. כִּי סוּף כָּל סוּף מִי אֲנַחְנוּ; הִבֵּה נְתִישׁב בְּאַמֶּת, וְנַחֲשֵׁב מִחֲשֶׁבֶה אֲמִתִּית — מִי אָנוּ? אָנוּ נְשִׁמוֹת מְעוֹלָם הָאֲצִילוֹת, שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְקַחַן וְהַלְבִּישָׁן בְּגוּף גִּשְׁמִי וְחֲמָרִי. נוֹתְנִים לְכָל אָדָם זְמַן בְּזֶה הָעוֹלָם: אֲתָה תִהְיֶה פֶה עֶשֶׂר שָׁנִים, עֶשְׂרִים שָׁנָה, שְׁלֹשִׁים, אַרְבָּעִים, חֲמֵשִׁים, שִׁשִּׁים, שִׁבְעִים וְכוּ' שָׁנָה, וְמָה אָנוּ צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת פֶּה? אַחַר שֶׁלְקַחוּ נְשִׁמָּה וְהוֹרִידוּהָ בְּגוּף גִּשְׁמִי, מַהִי תְכַלִּית בְּרִיאָתָה? אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תַּנְחוּמָא נִשְׂא ג'): הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִתְאַוָּה שְׁיִהְיֶה לוֹ דִּיָּרָה בְּתַחְתּוֹנִים, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה לְגוּר בֵּינֵינוּ, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה שֶׁפֶה בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי נִזְכֶּה לְגִלוֹתוֹ, לְהִרְאוֹת לְכֻלָּם: הִנֵּה אָנוּ יְהוּדִים, הוֹלְכִים בְּזֶקֶן וּפְאוֹת, לוֹכְשִׁים צִיצִית, מְנִיחִים תְּפִלִּין, שְׂמִים מְזוּזָה עַל פֶּתַח בֵּיתֵנוּ, שׁוֹמְרִים שִׁבְת, אוֹכְלִים כָּשֶׁר, מְקַיְמִים אֶת כָּל הַמְצֻוֹת, וּמְפַגְּי שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא צָוָנוּ — זֶה הַגְּאֻוֹן וְזֶה הַגְּאֻוֹן שֶׁלָּנוּ, הֵיכָן שָׁאָנוּ הוֹלְכִים אָנוּ מְגַלִּים לְכֻלָּם — יֵשׁ אֱלֹקִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם. יֵשׁ מְנַהֵג לְבִירָה!

מְתִי יוֹדְעִים שֶׁבְּאַמֶּת אָנוּ מְפִירִים אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הֲלֹא יִשְׁנֵם שֶׁשָּׂה בְּלִיזוֹן אֲנָשִׁים בְּזֶה הָעוֹלָם, יֵשׁ מְדִינוֹת, עִירוֹת, צְבָא, מִשְׁטָרָה, חֵיל אוֹיֵר, חֵיל הַיָּם, חֵיל תּוֹתְחָנִים, אֲנָשִׁים הוֹרְגִים זֶה אֶת זֶה בְּעִבוּר סְנַטִּימֶטֶר אַחַד, יְכוֹלִים לְמַחֵק כְּפָרִים שְׁלָמִים, אֲנָשִׁים חֲפִים מְפַשֵּׁע, צְעִירִים וּקְשִׁישִׁים, זְקֵנִים עִם נְעָרִים, גְּבָרִים, נָשִׁים וְטָף, נְהַרְגִים עַל לֹא דָבָר, רַק בְּעִבוּר חֲתִיכַת אֲדָמָה שְׂאֵמָה רוֹצֵה לְכַבֵּשׁ מְזוּלְתָהּ, אֲמוֹת מִתְגָּרוֹת זֶה בְּזוֹ בְּשִׁבִּיל קֶצֶת כְּבוֹד, הוּי טְפָה סְרוּחָה, הַיּוֹם אֲתָה כָּאֵן וּלְמַחֵר בְּקֶבֶר, וּמָה לָּךְ הוֹרֵג אֲנָשִׁים? הֲלֹא לְבִסוּף תִּהְיֶה לָּךְ מְפִלָּה גְּדוֹלָה מְאֹד! אֲבָל אָדָם אֵינוֹ חוֹשֵׁב מְזֶה, וְנִדְמָה לוֹ כִּי יִחְיֶה לְנֶצַח, אִישׁ אֵינוֹ יוֹדֵעַ מְתִי יִקְרָאוּ לוֹ חֲזָרָה.

וּמֵאֵין יוֹדֵעַ אָדָם, שֶׁהַגִּיעַ לְתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת, לְהַפִּיר אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מִזְהַרְיָן, חֵלֵק א', סִימָן ס'), יֵשׁ בְּגִי-אָדָם אֲשֶׁר יִשְׁנִים אֶת יְמֵיהֶם, וּמָה זֹאת אוֹמְרָת? הֲלֹא רוֹאִים בְּגִי-אָדָם וְלָהֶם עֶסְקִים, בְּתִי חֲרָשֶׁת, מְפַעֲלִים וְכוּ', עֲשִׂירוֹת גְּדוֹלָה, וְיִשְׁנֵם עֲנִיִּים גְּדוֹלִים, מְסַכְּנִים, שְׂאֵין לָהֶם בְּמָה לְגַמֵּר אֶת הַיּוֹם,

וחיים חיי עניות גדולה, ואלו ואלו אפלו לומדים ומתפללים, אבל כלם בבחינת ישנים, הכיצד? אלא אם המוח שלהם ישן, אזי סימן שנמצאים בתרדמה, ואימתי יודעים שהתעוררו משנתם? אם הם מדברים אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלהם, וכל מה שצריכים מבקשים רק ממנו יתברך, זה סימן שהם ערים, ומרגישים שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה.

פי אנחנו רואים בני-אדם המחפשים חברים, כי קשה לו לאדם להיות בודד, ותר אחר חבר ורע, ומשמצא מבקשו מדבר עמו, ומפטפט שעות ארכות על דא והא, כל מיני הבל וריק, ומה יוצא מזה? מאומה, אדם אינו שם לב, שאין עוד דבר יקר יותר מזמן, זמן אין יכולים לקנות בשום כסף שבעולם. כל שניה, כל דקה ורגע אדם מת, ואף אחד אינו חושב מזה, אנשים אינם יודעים שהם מתים, וכל רגע, דקה ושניה, לא ישובו לעולם, לא אחד חולפת שעה בשטיות, לא אחד יום, או שבוע, או חדש, או אפלו שנה, או אפלו כמה שנים עוברים בהבל ובריק, בחשך וצלמות, אבל בזה שאדם 'גונב' רגע אחד, ומתחיל לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא: "רבוננו של עולם, אני מאמין באמונה שלמה שאתה נמצא פה, ושום דבר אינו קורה מעצמו, אלא הכל בהשגחה פרטית, כל הטוב שיש לי, ואפלו כל הרע שיש לי — הכל ממך, אגא הקדוש-ברוך-הוא חוס ורחם עלי, ותוציאני מהפח יקוש הזה שנפילתי אליו, ותתגלה האמת בעולם, שאתה מנהיג עולמך בחסד וברחמים, בצדק ובמשפט", וכו' מאריך בתפלה, אין יכולים לתאר ולשער מה המלים הללו יכולות לפעל בכל העולמות כלם, וכשיצא מזה העולם ויראה מעלת התפלה, יתחרט — למה לא אמרתי עוד דקה רבוננו של עולם, אני אוהב אותך, רבוננו של עולם תקרב אותי אליך, רבוננו של עולם, זכני לקים את כל המצוות בשמחה עצומה, רבוננו של עולם, אני רוצה להפריך יותר ויותר, רבוננו של עולם, תעזר לי שאהב את כל יהודי, רבוננו של עולם, תעזר לי לשוב בתשובה שלמה, שכל יהודי שישתפל עלי יהיה לו הרהור תשובה, רבוננו של עולם, תעזורני שכל העולם כלו יפיר אותך; היודעים אתם מעלת

תּפִּלָּה כּזוֹ? שְׁאָדָם נִכְלָל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְרוּצָה שְׂיִתְגַּלֶּה הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעוֹלָם, שְׂזוֹ הַתּפִּלָּה שְׁאָנוּ מִתְפַּלְּלִים בְּכָל יוֹם: "לְהַעֲבִיר גְּלוּלִים מִן הָאָרֶץ, וְהַאֲלִילִים כְּרוֹת יִכְרֹתוּן וְכוּ', יִכִּירוּ וַיִּדְעוּ כָּל יוֹשֵׁב תְּבַל כִּי לָךְ תִּכְרַע בְּרַךְ תִּשָּׁבַע כָּל לְשׁוֹן וְכוּ', וְתִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הַמַּלְכוּת שְׁלֹךְ הִיא", זוֹ הַתּפִּלָּה הַיְפָה בְּיוֹתֵר. וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן קִיד): אִם הָיוּ נוֹתְנִים לְמַת לְרֹדֵת לְזֶה הָעוֹלָם, הָיִיתָם רוֹאִים אֵיךְ הָיָה מִתְפַּלְּל, בּוֹדָאֵי הָיָה מְרַבֵּה בַתּפִּלָּה, כִּי כָּל זְמַן שְׁאָדָם חֵי, אֵינּוּ יוֹדֵעַ מַה זֶה רַגַע שֶׁל תּפִּלָּה, וְכַמָּה שְׁנִיּוֹת יֵשׁ בְּרַגַע? שְׂשִׁים שְׁנִיּוֹת. וְכַמָּה פְּעָמִים 'רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם' יְכוּלִים לוֹמַר בְּשְׂשִׁים שְׁנִיּוֹת? ! מִכָּל שֶׁכֵּן שְׁאָדָם מְדַבֵּר, הוּא מוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה בְּזֶה הָעוֹלָם. וּמַה זֶה שְׂכִינָה? שְׁאָנוּ מִכִּירִים שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה.

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (מַגְלָה יד.): אָמַר רַבִּי אַבָּא בַר כַּהֲנָא, גְּדוּלָה הִסְרַת טַבַּעַת יוֹתֵר מֵאַרְבָּעִים וּשְׂמוֹנֶה נְבִיאִים וְשָׁבַע נְבִיאוֹת שְׂנֹתְנָבְאוּ לָהֶן לְיִשְׂרָאֵל, שְׂכָלָם לֹא הִחְזִירוּם לְמוּטָב, וְאֵלוּ הִסְרַת טַבַּעַת הִחְזִירְתָן לְמוּטָב. שְׂלַח לָנוּ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נְבִיאִים לְהַשִּׁיב אֶת הָעַם בְּתִשׁוּבָה, מַהוּ נְבִיא? צַדִּיק אֲמַת הַדְּבֹק בּוֹ יִתְבָּרַךְ וְנִכְלָל לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאֵינּוּ רוֹאֶה כְּלוּם רַק אֲלֻקוֹת, אֵינּוּ שׁוֹמֵעַ כְּלוּם רַק אֲלֻקוֹת, וּמַגְלָה לְכָלָם אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. זֶה נִקְרָא נְבִיא, אֲבָל הַנְּבִיאִים צְרִיכִים לְסַבֵּל. יְרַמֶּה הַנְּבִיא הַכְּנִיסוּהוּ בְּבֵית-סֵהַר, וְכִרְיָה הַנְּבִיא הִרְגוּהוּ בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, עָמוּס הַנְּבִיא לְעַגּוּ לוֹ, וְכֵן שְׁאָר הַנְּבִיאִים בְּזוֹ אוֹתָם וְקִבְלוּ עַל עֲצָמָם אֶת הַבְּזִיוּנוֹת, וְהִמְשִׁיכוּ לְפָרְסָם אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. כְּמוֹ-כֵן הָיוּ לְעַם יִשְׂרָאֵל שָׁבַע נְבִיאוֹת, וְקִרְבוּ וְחִזְקוּ אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, אֵף לְדַאֲבוּנָנוּ הָרַב, זֶה לֹא עֶזֶר, כִּי בְּשָׂבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיּוֹן אֵין רוֹאִים כְּלוּם, רַק מְקָרָה וּמְזֹל וְטַבַּע, רוֹאִים מִשְׁטָרָה, צָבָא, בְּעֲלֵי עֲסָקִים, שְׂבָעִים אֲמוֹת רְשָׁעוֹת, וְחוֹשְׁבִים שֶׁהִנֵּה יֵשׁ מְקָרָה וּמְזֹל, וּפְתָאָם מִבִּיא הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל הָאָדָם צָרָה, וְאֵז מִתְחִיל לְכַפּוֹת אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְנוֹכַח שִׁישׁ בּוֹרָא וּמְנַהֵיג לְבִירָה. וְכֵן נוֹהֵג בְּמַדִּינוֹת הַחֲזָקוֹת בְּיוֹתֵר, הֵם חוֹשְׁבִים שֶׁהִנֵּה הֵם לְמַעְלָה, וּפְתָאָם בָּאָה רְעִידַת אֲדָמָה

וְנִקְבְּרִים חַיִּים, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, וְאָז רֹאִים שֶׁהַכֹּל הֵבֵל וְרַעוּת רוּחַ, כֹּל הַגְּאוּהַ הַסְּרוּחָה וְכוּ'.

זוהי מה ששאלמה המלך צועק: "יונתי בחגגי הסלע", יונה קדישא, את נמצאת בסתר המדרגה, מצד אחד עוף טורף רוצה ללכוד אותך, ומצד שני הנחש רוצה להרגך, אך אל תתפחד, הקדוש-ברוך-הוא רוצה לראות, אם בתקף הצרות והיסורים יש לאדם זקן ופאות, מזוזה, ציצית, תפלין, ד' מינים, האם אתה אוכל מצה, אתה עושה ספה, אתה שומע תקיעת שופר, צם ביום הכפור, אתה שומר שבת, טהרת המשפחה, אתה אוכל רק כשר, אל תתיאש, "הראיני את מראיך" — איך אתה בתקף הגלות אינך מתבייש מאמות העולם ומהערב-רב עם הזקן והפאות שלך, "השמעיני את קולך" — אני רוצה לשמע את הקול שלך, שמתפלל אלי. רבנו ז"ל אומר (ספר-המדות, אות אמונה, סימן ג'): בראותך שנוי מעשה, אל תאמר מקרה הוא, אלא תאמין כי זו השגחת השם יתברך. רואים לפעמים, שהרשעים מצליחים, וחושבים שיש פה טבע, מקרה ומזל, כל דאלים גבר, פתאם מכניסים אותך בבית-סהר, פתאם שופטים עליך משפט רשע, עם ישראל סבלו את הגלות הזו כבר אלפים שנה, אבל הצדיקים הקדושים אמרו, שרק הגוף הלבב בגלות, הנשמה אף פעם אינה הולכת בגלות, אם אדם חזק באמונה בהקדוש-ברוך-הוא, ויודע שהוא יתברך מנהיג את עולמו בחסד וברחמים, בצדק ובמשפט, נשמתו אינה בגלות, ומה אכפת לו היכן הוא?! בודאי אין זה כל-כך נעים לשבת בבית-סהר, שיתעללו בך נוכלים, ריקים ופוחזים, כי מי הם אלו החוקרים, מי הם אלו השוטרים, מי הם אלו המוסרים? אנשים שפלים ובזויים, שאינם חושבים לרגע, כי גם סופם יגיע.

ספר לי יהודי, שעבר את השואה, וראה מחזה מוזעזע במחנה ההסגר שהיה בו. הרשעים הוציאו מן הבתים אנשים וגרשו אותם, ומאות אלפי יהודים יצאו מפחדים ומבהלים, אנשים הסתירו עצמם במרתפים, על הגגות, בכל מקום מחבוא אפשרי. אבל הרשעים

הָלְלוּ בָּאוּ עִם כָּלְבִים, שְׁכִידוּעַ הֵם בְּעֲלֵי חוּשׁ רֵיחַ מִפְתַּח, וּמִצְאוֹ
אֵת כָּלֵם וְהוֹצִיאוּם בְּאִכְזָרִיּוֹת מִמִּסְתוֹרָם.

וְהִנֵּה בְּדִירָה אַחַת יָשָׁב לוֹ יְהוּדֵי בֶשֶׁם ר' יַעֲקֹב מְלָמֵד, וְהָיָה
כְּפוּף מֵעַל גְּבִי הַגְּמָרָא כְּאִלוֹ לֹא אָרַע דָּבָר, וְהִמְשִׁיף בְּתַלְמוּדוֹ
כְּרַגְלֵי, בְּשַׁעַה שֶׁהִגְסִטְפוֹ, יִמַּח שָׁמַם, הִלְכוּ מִבֵּית לְבֵית, וְעִשְׂרוֹת
חִילֵי הָאָס אִס הוֹצִיאוּ מִמִּחְבוּאָם יְהוּדִים, וְהִרְגוּ אוֹתָם בְּאִכְזָרִיּוֹת
רַבָּה. וְהִנֵּה הִגִּיעַ אֵיזָה קִצְיִן גְּבוּהָ וְעוֹזְרוֹ, וְרָצוּ לְבַדֵּק אִם הַחִילִים
עוֹשִׂים מְלֹאכְתָּם נֶאֱמָנָה. וּמָה מְאֹד נִדְהָמוּ לְרֹאוֹת בְּאֵיזָה בֵּית יְהוּדֵי
יּוֹשֵׁב בְּשַׁלְוָה, וְשָׁר לְעִצְמוֹ נִגּוֹן וְלוֹמֵד גְּמָרָא. וְצַעֲקַת הַקִּצְיִן: "קוּם
יְהוּדֵי מִזְהָם" וְכוּ', וְהִמְלָמֵד כֹּלֵא שׁוֹמֵעַ הִמְשִׁיף לְלַמֵּד בְּנִגּוֹן. וְצַעֲקַת
שׁוֹב הַלָּה: "קוּם, אֵינְךָ שׁוֹמֵעַ אוֹתִי?! הִנֵּה אֲנִי יוֹרֵה בְּךָ לְמוֹת",
וּבְאוֹתוֹ רָגַע פְּתַח רַבִּי יַעֲקֹב מְלָמֵד אֵת הַמְּגִירָה, וְהוֹצִיא נוֹזֵל חֲרִיף,
וְהִתִּיז עַל הַקִּצְיִן בְּעֵינָיו, וְהָיָה הַחֵל לְצָרַח וְלְצוֹחַ, וְיָרָה בְּאִקְדָּחוֹ,
אֲבָל הִרְגָה אֵת עוֹזְרוֹ, וְאִלוֹ רַבִּי יַעֲקֹב נִעְלָם בְּתוֹךְ הַגִּטּוֹ, הֵיכָן שָׁהוּ
מְרַכְזִים כָּל הַיְהוּדִים. וְלִקּוֹל צַעֲקוֹת הַקִּצְיִן, הִתְקַבְּצוּ חִילִים נֹאצִים
רַבִּים, וְלָקְחוּ אֵת הַקִּצְיִן לְבֵית-חוֹלִים. וְתַחֲתָיו הִגִּיעַ אַחַר, וְצַעֲקַת:
"אִם תּוֹךְ עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע שָׁעוֹת לֹא תִמְצְאוּ אֵת הָאָדָם שֶׁעָשָׂה כֵן,
כָּלְכֶם נִשְׂרָפִים חַיִּים". וְהִנֵּה מַעֲלַת עִם יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים וְטְהוֹרִים, לֹא
נִמְצָא בָהֶם אֶף אֶחָד שִׁימָסֵר אֵת רַבִּי יַעֲקֹב. [מ'וֹסֵר' גְּרוּעַ יוֹתֵר מִגּוֹי
אֲרוּר טָמֵא, מ'וֹסֵר' אֵין לוֹ תִקְנָה — לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם
הַבָּא]. וְהִנֵּה חֲלָפוּ שְׂתִים-עֶשְׂרֵה שָׁעוֹת, וְנִשְׁמַע הַכְּרוּז: "יֵשׁ לְכֶם
אֲרָכָה שֶׁל שְׂתִים-עֶשְׂרֵה שָׁעוֹת נוֹסְפוֹת, אִם לֹא תִגְלוּ מִי עָשָׂה זֹאת,
כָּלְכֶם נִשְׂרָפִים חַיִּים: אֲנָשִׁים, נָשִׁים וְטָף", וּבְכוּ כָלֵם בְּכִי תִמְרוּרִים.
וְהַכִּינוּ הַרְשָׁעִים חֶבֶל תְּלִיָה גְבוּהָ לְתַלּוֹת אֵת הַנְּאָשָׁם. וְהִנֵּה חֲלָפוּ
שֵׁשׁ שָׁעוֹת נוֹסְפוֹת, וְשׁוֹב עִבֵר הַכְּרוּז בְּגִטּוֹ וְכוּ'. רַבִּי יַעֲקֹב מְלָמֵד
הַתִּישָׁב בְּדַעְתּוֹ — הִיִּתְכַן שְׂאֲכָנִים בְּסַכְנָה אֵת כָּל הַיְהוּדִים?! אֵלֶּךְ
לְהַסְגִיר אֵת עֲצָמֵי. וְיִצְא מִמִּחְבוּאוֹ וְהִלְךְ לְקִרְאֵת הַמְּפַקְדִים, וְעָלָה
עַל הַבִּמָּה שֶׁמִּשָּׁם עוֹלִים לְתַלְיָה, וְהִתְפַּעְּלוּ כָלֵם — אֵיךְ יֵשׁ לוֹ גְּאוּנָה
יְהוּדִית, עֲזוּת דְּקִדְשָׁה כְּזוֹ, וְהַכְרִיז לְכָלֵם: "אֲנִי עֹשִׂיתִי אֵת זֹאת,
הַחוֹשְׁבִים אִתָּם שֶׁתּוֹכְלוּ לְמַחֵק אֵת עִם יִשְׂרָאֵל?! לֹא וְלֹא! נִצַּח

יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר, אָבֵל לָכֶם תִּהְיֶה מִפְּלֵה גְדוֹלָה, וְתִפְלוּ נְפִילָה אַחַר נְפִילָה". וְתִקַּף-וּמִיד פֶּשֶׁט צְנָאוֹר, וְהִנִּיחוּ עָלָיו אֶת הַחֶבֶל, וְהִחֲלוּ לְמַשֵּׁךְ בַּחֶבֶל עַל הַגִּלְגָּל, וְלִמְרִבִּית הַמָּזֶל נִקְרַע הַחֶבֶל, וְלִקְחוּ חֶבֶל אַחַר וְהִנִּיחוּ עַל צְנָאוֹר, וְצָעַק "שָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיְיָ" אֱלֹקֵינוּ, וַיִּצְאָה נִשְׁמָתוֹ בְּאַחַד. זֶה מַעֲלַת עִם יִשְׂרָאֵל, שֶׁלְרַגַע אַחַד אֵינָם שׁוֹכְחִים מִהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

וְלָכֵן כְּשֶׁעוֹבְרִים עַל עִם יִשְׂרָאֵל כָּל-כַּף הַרְבֵּה צְרוּת, מֵצַד אַחַד הָאֲמוֹת, וּמֵצַד שְׁנֵי הָעַרְב־רֹב, כְּ"וַיִּנְתִּי בְּחַגְגֵי הַסֵּלַע", הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֹמֵר: "הִרְאִינִי אֶת מַרְאֵיךְ", אָנִי רוֹצֵה לְרֹאוֹת אֶת הַמַּצּוֹת שְׁלָכֶם, אֶת הַצִּיצִית, אֶת הַשֶּׁבֶת, אֶת הַצְּנִיעוּת בְּאִשָּׁה וְכו', וְכֵן "הַשְּׁמִיעֵי אֶת קוֹלְךָ", אָנִי רוֹצֵה לְשָׁמַע אֶת קוֹלְכֶם, אִם הֵייתֶם יוֹדְעִים מַעֲלַת הָעֲגֻנָן שֶׁל תְּפִלָּה לְהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא הֵייתֶם מְפַסְיָקִים מְזֵה, רַגַע שֶׁל תְּפִלָּה אֵין חֲשִׁיבוֹת גְּדוֹלָה מְזֵה. וְזֶה מֵה שְׂאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּשִׁי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן פג): לָמָּה נִקְרָא הַגּוֹאֵל צֶדֶק 'מְשִׁיחַ'? עַל שֵׁם מְשִׁיחַ אֱלֹמִים, כִּי עָכָשׁ כָּלְנוּ אֱלֹמִים, אֵין יוֹדְעִים מִהֶעֱגִינָן שֶׁל שִׁיחָה וְדַבּוּר אֵלָיו יְתַבְרַךְ, אֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל: חֲרַבּוּ שֶׁל מְשִׁיחַ תִּהְיֶה תְּפִלָּה, וּבִזְזָה יִכְבַּשׁ אֶת הָעוֹלָם. עַל-כֵּן עָלִינוּ לְדַעַת, שְׂאֵין כּוֹחֵנו אֶלָּא בַּפֶּה. וּבְדַבְרֵי עוֹבְרִים עָלֵינוּ עָכָשׁ מְשַׁבְּרִים וְגִלִּים, אָבֵל עָלֵינוּ לְזַכֵּר מֵה שֶׁפְּתוּב בַּתּוֹרָה, שֶׁהִפְתָּח מְכַרִּיז: "אֵל יִרְךָ לְבַבְכֶם, אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּחֲפֹזוּ", אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סוֹטָה מ.ב.): אֵל יִרְךָ לְבַבְכֶם — מְקוֹל מַצְהֵלוֹת סוֹסִים וְכו', הֵם בָּאִים בְּנִצְחוֹנוֹ שֶׁל בְּשׂוֹר וְדָם, וְאִתָּם בָּאִים בְּנִצְחוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם, פְּלִשְׁתִּים בָּאוּ בְּנִצְחוֹנוֹ שֶׁל גְּלִית, וּבְסוֹפּוֹ נָפַל בַּחֲרָב, לֹא-כֵן עִם יִשְׂרָאֵל נוֹתְרוּ עִם.

אָנוּ עוֹבְרִים עָכָשׁ פְּחָדִים גְּדוֹלִים, מִפְּחִידִים אוֹתָנוּ וְחַפְצִים לְשַׁבְּרָנוּ. הוּי טַפְשִׁים כָּל אוֹתָם מְצִיָקִים, הַאֵינְכֶם חוֹשְׁבִים לְרַגַע, שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ, וְלִבְסוֹף תִּקְבְּלוּ עֲנֵשׁ חָמוֹר מְאֹד?! הֲלֹא כָּבֵר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סֵפֶר הַחֲסִידִים, סִימָן מד): עֲתִיד הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְתַבַּע אֶפְלוֹ עֲלֵבוֹן סוֹסִים מִיַּד רוֹכְבֵיהֶם; אָדָם רוֹכֵב עַל סוֹס, וּמִכָּהוּ בְּשׁוֹט כְּדֵי שְׂיִלְךָ, אֵף אִם מִכָּה בְּחִזְקָה מְדִי, הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא תוֹבַע עֲלֵבוֹן הַסוֹס. וְכָל שֶׁכֵּן אָדָם, שְׂיֵשׁ לוֹ

מִשְׁרָה בְּפִרְנָסָה, כְּגוֹן: שׁוֹטֵר, אוּ פְּקִיד, אוּ חוֹקֵר, אוּ נְהַג וְכוּ' וְכוּ', וְהוּא נוֹהֵג בְּאַכְזָרִיּוֹת לְלִקְוֹחוֹתָיו — אוּי לוֹ, כִּי לֹא יִמְלֹט מִדִּין שָׁמַיִם. וְזָכוֹר יִזְכֹּר, כִּי רַק טִפְּה סְרוּחָה, הוּא הַיּוֹם כָּאֵן וּלְמַחֵר בְּקֶבֶר; נְהַג אוֹטוֹבוֹס — אָסוּר לוֹ לְהִתְעַלֵּל בְּנוֹסְעִים, לְצַעַק עֲלֵיהֶם אוּ לְבִזּוֹתָם, כִּי מִי יוֹדֵעַ מָה יִהְיֶה בְּסוֹפָהּ, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתְבַּע עֲלֵבוֹנָם, וְאוּי לָהּ אִם הִשְׁפִּילָה אוּ זְלוּלָה אוּ לְגִלְגָּת עַל אֵיזָה נוֹסֵעַ, מִי יוֹדֵעַ אִם לֹא תִפְגַּע בְּאֵיזָה אֶסוּן, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, כְּעֹנֵשׁ עַל הַתְּעַלְלוֹתָהּ בְּאֲנָשִׁים. וְכֵן בְּעַל עֵסֶק, בְּעַל מַפְעֵל וְכוּ', אִם אֲתָה מִתְעַלֵּל בְּפוֹעֲלֶיךָ, עוֹשֶׂה מִהֶם לִיצְנוּת, מִשְׁפִּילֵם וּמְבַזֵּם, וְהֵם מְסַכְּנִים צְרִיכִים פְּרָנְסָה, אֵינְךָ שָׁם עַל לֵב שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתְבַּע עֲלֵבוֹנָם, וּלְפִתַע פִּתְאֹם הָעֵסֶק יִקְרַס, יִכְנַס לְקִשְׁיִים, וּמִי יוֹדֵעַ אִם לֹא תֵאבֵד אֶת כָּל מְקוֹר עֲסָקֶיךָ וּמִסְחָרֶיךָ. שׁוֹפֵט הָעוֹשֶׂה מִשְׁפָּט רָשָׁע, וְחוֹשֵׁב כִּי לְעוֹלָם חֶסֶן, אַךְ לֹא כֵן הוּא, כִּי לְפִתַע פִּתְאֹם נִחְלָה בְּמַחְלָה מִמְּאָרְתָּ. שׁוֹטֵר הַמִּתְעַלֵּל בְּבִנְיָאָדָם, וּלְפִתַע פִּתְאֹם נִסְתַּבֵּךְ בְּעֵסֶק בִּישׁ וְנִפְל נְפִילָה עִמָּךָ. כִּי בְּאֵמֶת יֵשׁ מְנַהֵג לְבִירָה, יֵשׁ דִּין וְיֵשׁ דִּין.

וְלָכֵן עֲלֵינוּ לְהִתְחַזֵּק בְּאֵמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרְךָ, לְהִתְחַיֵּל לְדַבֵּר בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלֵנוּ, לֹא לְהִתְפַּעֵל מִשׁוֹם דְּבָר, כָּל רָגַע וְרָגַע הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בּוֹחֵן אוֹתָנוּ אֶל מִי נִפְנָה בְּעַת צָרָה, "לְרַגְעִים תִּבְחַנְנוּ", עוֹבְרִים עֲלֵינוּ צְרוּת וְיִסּוּרִים, אֲבָל אִם יֵשׁ לְאָדָם אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה לְעֲצָמוֹ חֲשָׁבוֹן: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֵמוּנָה שְׁלֵמָה, שֶׁבְּתַקְּךָ הַצְּרוּת וְהַיִּסּוּרִים אֲתָה נִמְצָא כָּאֵן אֲתִי, עִמִּי וְאַצְּלִי, אֲזִי אֲנִי מְדַבֵּק עֲצָמִי אֵלֶיךָ". אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן נה), לְרֵאוֹת בְּמַפְלָתָם שֶׁל רָשָׁעִים, זֶה רַק עַל-יְדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא בְּחִינַת אֵמוּנָה, כְּשִׂיְהוּדֵי חֲזֵק בְּאֵמוּנָה, יִרְאֶה בְּמַפְלַת הָרָשָׁעִים. וְלָכֵן עֲלֵינוּ לְגַלּוֹת וּלְפָרְסֵם אֵמוּנָה לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל, כָּל זְמַן שְׁאֵנוּ חַיִּים, עֲלֵינוּ לְפָרְסֵם אֶת הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל. וְאֲשֶׁרִי מִי הַזּוֹכָה לְהַפְיֵץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֵלּוּ כָּלֵל הַחוֹבְרוֹת וְהַקּוֹנְטְרַסִּים, שֶׁנִּדְמָה לָכֶם כִּסְתָם חוֹבְרוֹת, אַךְ הֵן הֵן הַמְּצִילוֹת אֲנָשִׁים מִהִתְאַבְדוּת, אֵלּוּ הַחוֹבְרוֹת מְקַרְבוֹת אֲנָשִׁים אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא! וְשִׁמוֹתֵיהֶם מְדַבְּרִים בְּעַד עֲצָמָן.

ספר לי יהודי אחד העובד בחדרה, שראה את סוגי הקונטרסים בחלון ראיה: "מספיק מריבות", "למה להתאש", "כפרת עונות", "חדש עצמך", "צא מהדמיון", "ברח מהמלכות", "איך להצליח", "הכל מהשמים", "אל תדאג", "שומר פיו", "מי השקרן", "חבל להתעצבן", "הסבלנות משתלמת", וכו' וכו' לאין ספר, הוא רק קרא את השמות, והיה זה ספר מוסר חי בעבורו, וכבר נעשה שמח, ונכנס לחנות ושאל: מה זה? וענו לו? אלו ספרונים של ברסלב, וכדאי לקחתם.

ועל-כן תדעו לכם, שעם ישראל עוברים עכשו זמן הקשה ביותר שהיה מאז ומתמיד, כי משך כל הדורות ידענו שגוי זה גוי, ויהודי זה יהודי, אבל הנה רוצים לכולל גויים בין היהודים, רוצים להשפיע את שם ה' מעם ישראל, רוצים לעקר את התורה כליל, חס ושלום. אבל כתוב (ירמיה ל, ז): "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע". ומה אנו יכולים לעשות כדי להקים את השכינה, ולהציל את נשמות ישראל? רק להפיץ את הקונטרסים, ולגלות את הקדוש-ברוך-הוא, ולפרסם את האמונה לכל עם ישראל.

כתוב (קהלת ט, יח): "וחוטא אחד יאבד טובה הרבה", אומרים חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרשה ד', סימן ו'): משל לאחד שהיה קודם בספינה [חור תחת פסא], אמרו לו כל אנשי הספינה: "שוטה, הלא אתה מטביע את הספינה, ונטבע כלנו כָּאֶחָד". והשיב: "וכי חלקכם אני קודם, הלא אני קודם תחתי?!" עכשו זה הזמן שרבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ה'): צריך כל אדם לומר בשבילי נברא העולם; ואם העולם נברא בשבילי, עלי לעסק בתקון העולם, "לתקן עולם במלכות שדי". אומרים חכמינו הקדושים (קדושין מ:): לעולם יראה אדם כאלו חציו זכאי וחציו חייב, עשה מצוה אחת — הכריע את כל העולם לכף זכות, עשה עברה אחת — הכריע את כל העולם לכף חובה. עלינו לידע, שכל העולם פלו עומד על פל אחד ואחד מאתנו, ולכן צריך כל אחד לעסק בתקון העולם, לגלות את הקדוש-ברוך-הוא, ואיך יכולים לזכות לזה? על-ידי שנתחזק באמונה פשוטה בו יתברך, שנדבר אל

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁאַנְחֵנוּ נְלַמֵּד תּוֹרָה, שְׁאַנְחֵנוּ נִרְקַד מְרַב שְׂמֵחָה, וּמֵהִי הַשְׂמֵחָה? הֲלֹא מֵצַד אֶחָד הַגּוֹיִים רוֹצִים לְהַרְגֵנוּ, וּמֵצַד שְׁנֵי הָעַרְב־רַב רוֹצִים לְהַטְבִּיעֵנוּ, וּמֵהֵ שְׂמֵחָה בְּעַת שְׁהַנִּיךְ רוֹצֵה לְטַרְפְּנוּ, וְהַנְחֵשׁ רוֹצֵה לְנַשְׁכֵנוּ, וְאַנּוּ כִּיּוֹנְתִי בְּחַגְי הַסְּלַע בְּסִתֵּר הַמְּדַרְגָּה? בּוּ בְּרַגַע הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא צוֹעֵק: "הֲרֵאִינִי אֶת מְרֵאִיךְ", אֲנִי רוֹצֵה לְרֵאוֹת שְׂאִינְךָ מִתְפַּעֵל מֵאַף אֶחָד, אַתָּה הוֹלֵךְ עִם הַזֶּקֶן וּפְאוֹת, עִם הַתְּפִלִּין וְהַמְּזוּזָה, עִם הַמִּצּוֹת וְהַסִּפָּה שְׁלֶךְ, עִם הַצְּנִיעוּת וְהַשְׁבָּת וְהַכְּשָׁרוֹת שְׁלֶךְ, "כִּי קוֹלֶךָ עָרַב וּמְרֵאִיךָ נֶאֱוָה", אֲנִי רוֹצֵה לְשַׁמַּע אֶת קוֹלְכֶם לְדַבֵּר אֵלַי.

וְלִכֵּן בָּאוּ נִקַּח עֲצֵמֵנוּ בְּיַדֵּינוּ, וַיִּגְלָה אֶת הָאֱמוּנָה לְכֻלָּם, אֵינְנוּ יוֹדְעִים מֵהַ מְחַר יְבִיא, אֲבָל דְּבַר אֶחָד אָנוּ יוֹדְעִים בְּטוּחוֹת, שְׁאַנּוּ חוֹזְרִים אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא! בְּיַדֵּי הַנְּסִיווֹת קָשִׁים מְאֹד, עִם יִשְׂרָאֵל עוֹבְרִים זְמַן קָשֶׁה מְאֹד, אֵךְ לֹא לְעוֹלָם חֹסֵן, אָנוּ דְבוֹקִים בְּבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשִׁי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כ"א): חַיִּים נִצְחִיִּים הֵם רַק לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִי שֶׁנִּכְלָל בּוּ, גַּם-כֵּן חַי לְנֶצַח, וְזֶה פְרוּשׁ (דְּבָרִים ל"ג): "כִּי אֲשָׂא אֶל שְׁמַיִם יְדִי, וְאָמַרְתִּי חַי אֲנִי לְעוֹלָם", אִם אֲנִי מִגְבִּיָּה יְדִים לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲזִי חַי אֲנִי לְעוֹלָם.

עֲלֵינוּ לְהַתְחַזֵּק בְּשְׂמֵחָה עֲצוּמָה, שְׁזַכֵּנוּ לְהַתְקַרֵּב אֶל רַבֵּנוּ ז"ל. עֲלֵינוּ לְשַׁמַּח שְׁאַנּוּ זוֹכִים לְזַכּוֹת אֶת עַם יִשְׂרָאֵל. עַל כָּל אֶחָד לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ, שֶׁהוּא יְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּמֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְהוּא יַעֲסֵק בְּהַפְצַת הַקּוּנְטְרָסִים, וַיִּחְזִיר בְּתִשׁוּבָה כְּמָה שְׁיִוְתֵר נְשָׁמוֹת, רַק זֶה הַתְּקוּן שְׁלָנוּ, מִי שְׁיִוְדַע שְׁחָטָא הַרְבֵּה, עָקַר תְּקוּנוֹ — שְׁיִחְזִיר כְּמָה שְׁיִוְתֵר יְהוּדִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיְדַבֵּר עִמָּהֶם דְּבוּרֵי אֱמוּנָה, יַפִּיץ לָהֶם חוֹבְרוֹת, כִּי גַם הֵם יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה. וְצָרִיכִים לְזַכּוֹר הַיֵּטֵב — "חוּטָא אֶחָד מֵאֶבֶד טוֹבָה הַרְבֵּה", וְלִהְפֹּךְ — עַל-יְדֵי דְבַר אֶחָד טוֹב זוֹכִים לְהִבִּיא אֶת הַגְּאֻלָּה. וְלִכֵּן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְעַרֵךְ חֻשְׁבוֹן הַנֶּפֶשׁ, מִי יוֹדַע אִם לֹא עַל-יְדֵי שְׂאֵדְבַר עִתָּה דְבוּר אֶחָד לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, אוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה.

רצו אשר ז' צד בנחל

ולכן באו ונשמח יחד, באו ונתחיל לדבר רק דבורי אמונה, לא נתבייש משום בריה שבעולם, מה יכולים לעשותנו? ! בודאי זה מר וצר להיות בגלות, אבל צריך לזכור: "בכל צרתם לו צר", בבככול, גם להקדוש-ברוך-הוא צר כשרואה שיהודי בגלות, במאסר ובצרות. ולכן עלינו להיות חזקים מאד באמונה פשוטה בו ותברך, ולהיות שמחים עם הפאות והזקן שלנו, על האשה להקפיד על צניעות כבת ישראל פשרה, ועל כלם — להרבות בתפלה לפניו ותברך, כי מה שתפלה פועלת שום דבר אינו פועל. ואם תתמידו בתפלה, לבסוף נזכה שהסמ"ך-מ"ם וגנדא דליה יפלו נפילה אחר נפילה.

הבה נתפלל בצותא לבוּרא ותברך שמו, הבה נעשה יום תפלה, להפיל תחנה לפני רבון עולמים, ונמשיך לחזק ולהתחזק, לקרב יהודים לצור מחצבתם, ולשמח ולעודד יהודים קדושים הנמצאים ביאוש ובדכדוך, והקדוש-ברוך-הוא יעזר, שנוזכה כבר לראות בביאת גואל צדק במהרה בימינו.

הדורש שלומכם באהבה רבה מאד...

ז' צד.

בעזרת השם ותברך, מוצאי-שבת-קדש לסדר פנקס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל היקר והנעלה ... גרו יאיר ויזרח.

מכתבך לנכון קבלתי.

אודות שאלתך וכו', תדע פי הענין של נדרים ושבועות הוא מהדברים החמורים ביותר שישנם. וכאן המקום לעורר על כמה דברים נחוצים במאד מאד: ישנו לאו בתורה (שמות כג, א): "לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא", חס ושלום, אם אדם מוציא את שם ה' לחנם, עובר על לאו. לצערנו הרב, הערב-רב עקרו מעם ישראל את האמונה, ובפרט מאחינו בני ישראל מעדות המזרח, עד

אֲשֶׁר ז' צד בַּנְחַל רצו

שְׁפֶל־כַּף שְׁגוּר בְּפִי הַבְּרִיּוֹת לְהוֹצִיא שֵׁם אֱלֹקִים לְשׂוּא וְכוּ', וּמִכָּל שָׁכַן שְׁנֵשְׁבָעִים בְּשֵׁם ה', אֲשֶׁר זֶהוּ הָעוֹן הַחֲמוּר בְּיֹתֵר. וּמִדּוּעַ עָשׂוּ כֵן? כִּדִּי לְזַלְזַל בְּשֵׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ, חֵס וְשְׁלוֹם. וְשְׁבוּעָה הִיא חֲמוּרָה יוֹתֵר, כִּי אִם אָדָם נִשְׁבַּע, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁבַת ל.ג.): בְּעוֹן שְׁבוּעַת שְׂוָא וְשִׁקָּר, חֲזִיהַ רְעָה בָּאָה וּבַהֲמָה כָּלָה, וְהַדְּרָכִים מְשֻׁתָּמֵמִין. וְאִסּוּר לְהִשְׁבַּע אֶפְלוּ בְּאִמָּתָה. וְזֹאת מְצִינּוּ הַיּוֹם, שֶׁהַכְּנִיסוֹ זְלוּז לְנֹרָא בְּשֵׁם ה', וְנִשְׁבָּעִים בְּשֵׁם ה', רַחֲמָנָא לְצַלָּן. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (ירושלמי שְׁבוּעוֹת, פָּרָק ו', הַלְכָה ה'): דְּבָרִים שְׂאִין הָאֵשׁ שׁוֹרְפָתָן — שְׁבוּעַת שְׂוָא מְכַלְתָּן; כָּל־כַּף חֲמוּרָה שְׁבוּעָה.

וְכֵן לְגַבֵּי נְדָרִים, אָדָם נוֹדֵר גְּדֵר, וְאִינוּ שֵׁם עַל לֵב, שֶׁבְּעוֹן נְדָרִים מִתָּה אֲשֶׁתּוֹ שֶׁל אָדָם, אוֹ בָּנִים מִתִּים כְּשֵׁהֶם קִטְנִים. וְכֵן אוֹמְרִים (נְדָרִים כ.): לְעוֹלָם אֵל תִּהְיֶה רְגִיל בְּנְדָרִים, שְׁסוּפָךְ לְמַעַל בְּשְׁבוּעוֹת. הַמְּרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְנִדֵּר גְּדֵר וְלֹא לְקִיּוֹ, עַל־יְדֵי־זֶה יָבוֹא לְבִסּוּף לְהִשְׁבַּע שְׁבוּעַת שְׂוָא, וְלְהִשְׁבַּע בְּשֵׁם ה'. כְּמוֹ־כֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תְּנַחֲמָא מִטּוֹת א'): הַמּוֹעֵל בְּשְׁבוּעוֹת כּוֹפֵר בְּהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וְאִין לוֹ מְחִילָה לְעוֹלָם; נִמְצָא, אִם־כֵּן, חֲמִרַת עוֹן הַשְׁבוּעוֹת וּנְדָרִים, אֲשֶׁר אִין בְּנִי־אָדָם נוֹהָרִים בְּזֶה.

אֲנִי תִקְנֵתִי בְּכָל קְהֵלוֹתִי בְּאֶרֶץ וּבְחוּץ לְאֶרֶץ, שֶׁקָּדַם שְׁמוֹכְרִים עֲלִיּוֹת לְסִפּוּר תּוֹרָה, יִכְרִיז הַגִּבְּאִי: דַּע, שְׂאֵתָה קוֹנָה עֲלֶיָה — זֶהוּ גְדֵר, וְאִם אֵינְךָ יָכוֹל לְעַמֵּד בּוֹ, אֵל תִּקְנָה, כִּי עוֹן נְדָרִים חֲמוּר מְאֹד.

וְעַל־כֵּן רָאָה לְקַבֵּל עַל עֲצָמָךְ לְהִשְׁמַר לֹא לְנִדֵּר גְּדֵר, וְלֹא לְהוֹצִיא שֵׁם אֱלֹקִים לְשׂוּא, וּמִכָּל שָׁכַן וְכָל שָׁכַן שְׂוָא לְהִשְׁבַּע בְּשֵׁם ה'.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

רחצ אָשׁר ז' צה בַּנְחַל
ז' צה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי-שִׁבְת־קֹדֶשׁ לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֵל ... נְרוּ יְאִיר.

מִכְתָּבָךְ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי.

בְּעֵינַי הַהִשְׁתַּוְּקוּת לְנִסְעַ לְקַבּוּץ שֶׁל רַבְּנֵינוּ ו"ל לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, בְּיָדַי צְרִיכִים לְשָׂאֵל רְשׁוֹת מֵהָאִשָּׁה, וּבִפְרָט בַּשָּׁנָה הָרִאשׁוֹנָה. אָבֵל צְרִיכִים לְהִסְבִּיר לְאִשָּׁה מַעֲלַת זֶה הָעֵנִינִן — לְהִיּוֹת בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּקַבּוּץ שֶׁל רַבְּנֵינוּ ו"ל; הָרִי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה דְּנִים אֶת הָאָדָם מֵה יִקְרָה עִמּוֹ כָּל הַשָּׁנָה, דְּנִים אוֹתוֹ כִּמְהָ יִהְיֶה הַתְּקַצִּיב שֶׁלוֹ לְמִשְׁךְ הַשָּׁנָה, וְדְנִים אוֹתוֹ עַל כָּל פְּרִט וּפְרִט. וְהִנֵּה אִם נִגְזַר עַל אָדָם גְּזֵר־דִּין מֵאִסֵּר לְעֹשְׂרִים שָׁנָה, מֵה לֹא יַעֲשֶׂה כְּדִי לְהַנְצִיל מִזֶּה, וְאִם, חַס וְשְׁלוֹם, נִגְזַר עָלָיו גְּזֵר דִּין מָוֶת, הֲלֹא יִנְסַע מִסּוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, כְּדִי לְמַצֵּא עוֹרֵךְ דִּין, שְׂיִזְכֶּהוּ בְּדִין. אוֹ לְחִילּוּפִינִן, אִם נִחְלָה אָדָם בְּמַחְלָה נוֹרָאָה, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְיִוֹדַע שֶׁבְּקִצָּה הָעוֹלָם יֵשׁ אִיזָה רּוּפָא, שְׂיִכּוֹל לְהִבְיֵא מְזוֹר לְמַחְלָתוֹ, הֲלֹא יַעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְנִסְעַ לְרוּפָא זֶה וְכו'.

וְהִנֵּה הַבְּטִיחַ רַבְּנֵינוּ נִחְמָן מִבְּרִסְלָב זי"ע, שְׂמִי שְׂיִבּוֹא אֵלָיו לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, אֵינִן לוֹ לְדַאֵג כָּל הַשָּׁנָה. [מִלְּבַד אֲשֶׁר רַבְּנֵינוּ ו"ל הַבְּטִיחַ, שְׂמִי שְׂיִבּוֹא אֵלָיו פְּעַם אַחַת בְּחַיִּים, לְאוּ דוֹקָא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְיֵאמֵר ה'תִּתְקוֹן הַכְּלָלִי, וְיִתֵּן פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה, אֲזִי יַעֲשֶׂה לוֹ טוֹבָה נְצַחִית בְּעוֹלָם הַבָּא], אִם יֵשׁ צַדִּיק שֶׁהַבְּטִיחַ כְּזוֹ הַבְּטָחָה, הָאִם שִׁיךְ לְשָׂאֵל אֶת מִיִּשְׁהוּ עַל הַנְּסִיעָה, וּבִפְרָט בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, שְׂאֵז אָנוּ צְרִיכִים עוֹרֵךְ דִּין גְּדוֹל מְאֹד בְּשָׂמִים, שֶׁהֲלֹא שׁוּמְעִים בְּכָל יוֹם מִקְרִים מְזַעְזָעִים, אָדָם נוֹסַע בְּאוֹטוֹבוּס, וְרַחֲמָנָא לְצַלָּן, אֵינּוּ שָׁב, אוֹ נִפְגַּע וּמֵאֲבֵד אֵיבָרִים רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, אוֹ בְּנִי-אָדָם נִקְלָעוּ לְצָרוֹת וְחֻבוֹת, וְהֵם מְחַסְרֵי פְרִנְסָה. וְהִנֵּה יֵשׁ צַדִּיק קְדוֹשׁ רַבְּנֵינוּ נִחְמָן מִבְּרִסְלָב זי"ע, שֶׁבְּקֶשׁ שְׁנִפְרָסֵם לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, אֲשֶׁר מִי שְׂמֵאֲמִין בּוֹ, שְׂיִהְיֶה אֲצִלוֹ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, הָאִם שִׁיךְ לְהִתְיַעַץ עַל זֶה עִם

מישהו?! האם שיף לשאל את מישהו?! הלא מי שאינו משתוקק לנסע, הוא מאבד עצמו לדעת. ולכן קדם ראש השנה בודאי צריכים לשאל רשות מהאשה, אבל העקר להסביר לה גדל הענין, שרבנו נחמן זי"ע הוא העורך דין הגדול, הוא הרופא הגדול ביותר.

ולכן אשרי אדם שאינו מטעה את עצמו, ומשתוקק בכסופים ובכרצונות חזקים לבא לקבוץ הקדוש של רבנו ז"ל לראש השנה.

רבנו ז"ל הבטיח להקדוש-ברוך-הוא, שהוא יחזיר את כל העולם בתשובה. והנה אנו רואים בחוש, שאין בית שלא יעבר שם איזה משבר, איזה צער ומכאובים ויסורים, רחמנא לצלן. ומי הבין את הדור הזה? רבנו נחמן מברסלב זי"ע עם ספריו הקדושים, שהוא מחזק ומעודד ומשמח את נשמות ישראל, ומכניס בהם תקנה שיוכלו להתחזק, ומגלה להם את רחמנותו יתברך, פמוכא בדבריו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ז'), שהצדיק הוא רחמן, ויכול להמשיך רחמנותו יתברך על כל אחד ואחד. ולמעשה אנו רואים בדור הזה, שמי ששב בתשובה, לבסוף מתקרב לדרך רבנו ז"ל, שמגלה לנו את הגלוי הזה, שאדם יפתח פיו, וינדב אל הקדוש-ברוך-הוא, כי סוף כל סוף על האדם לזכר, שאין לו בזה העולם אף אחד, הוא חי לבדו, ויצא מזה העולם לבדו. ולכן עליו לידע שאין לו שום חבר ורע, אלא הבורא יתברך שמו! וידיעה זאת מכניס רבנו נחמן מברסלב זי"ע, שנפתח את הפה, ונדב אליו יתברך. וכתוב בתנא דבי אליהו (פרק טו): לפי שכל המרבה שיחות ותפלות, הם המלוים אותו עד שמגיע לבית עולמו. וזאת מגלה לנו רבנו ז"ל — להתבודד אליו יתברך, ולספור לפניו כל העובר עלינו.

וזאת מקבלים אצל הצדיק בראש השנה, שפותח לנו את הלב והפה כל השנה. ולכן אשרי הזוכה לבוא אליו לראש השנה, והלואי וכלל ישראל יבואו אל הקבוץ הקדוש של רבנו ז"ל לראש השנה, ויקבלו את התקון שלהם.

הדורש שלומך...

ז' צו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי־שִׁבְת־קֹדֶשׁ לְסֹדֵר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הַיְקָר וְהַנְּעֻלָּה ... גֵּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח.

מִכְתָּבְךָ הָאָרוֹךְ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי.

אודות שְׁאַלְתָּךְ וְכוּ', חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים לְמַדִּים מִכָּאן (עֵין בַּמְּפָרָשִׁים עַל בַּמְדָּבָר לֵא, ג) אֵת גְּדֹל אֶהְבְּתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל, אִף שֶׁשָּׁמַע מֹשֶׁה רַבְּנוּ שְׁמִיתָתוֹ תְּלוּיָה בְּדָבָר, עֲשָׂאוּ בְּשִׁמְחָה וְלֹא אַחֵר, כִּי רָצָה לְנַקֵּם נִקְמַת ה' בְּמִדְּיָן עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁטָּמְאוּ אוֹתָם בְּנֵאוּף, שֶׁקִּוּץ וְזֵהוּם. אוֹמֵר רַש"י הַקְּדוּשׁ: מֵהִי נִקְמַת ה', הֲלֹא הִיָּתָה זֹו נִקְמַת יִשְׂרָאֵל? אֵלֶּא הָעוֹמֵד כְּגֹדֵד יִשְׂרָאֵל כְּעוֹמֵד נֹגֵד הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא. וּבְזֵה רוּאִים גְּדֻלַּת הַצְּדִיק, שֶׁמּוֹתֵר עַל חַיּוֹ, הָעֶקֶר לְעֹזֵר לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. מֹשֶׁה רַבְּנוּ, אִף שֶׁיָּדַע שֶׁעוֹמֵד לְהַסְתַּלֵּק אַחֵר שְׁיִנְקֵם נִקְמַת מִדְּיָן, בְּכָל זֹאת הַזְּדִירוֹ לְהַסִּיר הַטְּמָאָה הַזֹּו; כִּי זֹוהִי מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל הַצְּדִיק, שֶׁמוֹסֵר נַפְשׁוֹ וְשִׁמוֹ בְּעִבּוֹר עֲמוֹ.

וְלִכֵּן עֲלֵינוּ לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנַת חֲכָמִים, וּלְהִתְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיק הָאֵמֶת בְּיָתֵר שְׂאֵת וּבְיָתֵר עֹז, וּלְצִיָּתוֹ עַל כָּל אֲשֶׁר יֵאמֵר כִּהוּא זֶה, וּלְגִלוֹתוֹ וּלְפָרְסָמוֹ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, כִּי הַצְּדִיק מְבַטֵּל עֲוֹן פְּעוֹר, וְנוֹקֵם נִקְמַת יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁרִי הַמְּחֻזָּק בּוֹ בְּתַמִּימוֹת בְּלֹא שׁוּם קִשְׁיוֹת, אֲשֶׁרִי וְחֻלְקוֹ!

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ז' צו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי־שִׁבְת־קֹדֶשׁ לְסֹדֵר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם אֶל הָאֲבֵרָךְ ... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֵת מִכְתָּבְךָ עִם הַקּוּנְטֵרַס וְכוּ'.

מָה אָמַר לָךְ! הִתְקַרַח לְהוֹכִיחַךָ וְכוּ', כִּי בְּעֵתִים הִלְלוּ אֵין אֹמְרִים מוֹסֵר וְכוּ', בְּעֵתִים הִלְלוּ שְׁעוֹבֵר עַל כָּלֵל נִשְׁמֹת יִשְׂרָאֵל מֵה שְׁעוֹבֵר — מְשֻׁבְּרִים וְגִלְיָם מִבֵּית וּמִבְּחוּץ וְכוּ', וּבִפְרָטִיּוֹת מֵה שְׁעוֹבֵר עַל בְּנֵי הַנְּעוּרִים, שֶׁהַהוֹרִים מִתְרַשְׁלִים מִלְּחַתֵּן אוֹתָם מִכָּל מִינֵי סְבוּת: כְּבוֹד, יְחוּס, כְּסֹף וְכוּ', וּבֵין כֶּף אֵינָם יוֹדְעִים אֵיזָה צַעַר וְיִסּוּרִים יִלְדִיָּהֶם עוֹבְרִים וְכוּ', כִּי כָּבֵד פָּרַשׁ רַבְּנּוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִמָּן ז') אֶת מֵאֲמָרָם ו"ל (שְׁבַת נה.): אֵין יִסּוּרִין בְּלֹא עוֹן; כְּשֶׁאֵין עוֹן אֵינָם נִקְרָאִים יִסּוּרִים, כִּי עֲקָר הַיִּסּוּרִים כְּשִׁישׁ עוֹנוֹת. וְלִצְעָרְנוּ הָרַב, בְּנֵי הַנְּעוּרִים נִכְשָׁלִים מְאֹד בַּפְּגַם הַבְּרִית, וְאֵין אָבָא וְאֵמָא שִׁישִׁימוּ לָב לְמִכְאוּבָם וְיִסּוּרֵיהֶם וְכוּ', וְלִכֵּן מִתְרַשְׁלִים מִלְּחַתֵּן אוֹתָם, אֲשֶׁר בְּאֵמַת הֵם שְׁבוּרִים וְרִצּוּצִים. וְלִכֵּן עֲכָשׁוּ אֵין זֶה הַזְּמַן לֹאמַר מוֹסֵר וְתוֹכְחָה, אֲלֵא לְדַבֵּר דְּבָרֵי הַתְּחִזְקוֹת, לְחִזֵּק וּלְאַמֵּץ אֶת כָּל הַשְּׁבוּרֵי לָב בְּשִׁבְעָה מְשִׁיבֵי טַעַם, עִם כָּל מִינֵי הַתְּחִזְקוֹת, כִּי הַיּוֹם רַחֲמַנּוּת גְּדוּלָה עַל נִשְׁמֹת יִשְׂרָאֵל. וּבִפְרָטִיּוֹת אֵלֶּה שְׁעֵבְרוּ אֶת הַשּׁוֹאָה, צָרִיף לְדַעַת, שְׂאָם נִשְׂאָרוּ בְּדַעַת שְׁלָם, אַחַר גִּיהֲנוּם וְתַפְתַּת שְׁעֵבְרוּ עֲלֵי אֲדָמוֹת, זֶה בְּעֵצְמוֹ חֶסֶד מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ. וְעַל-כֵּן אָסוּר לֹאמַר לְאֲנָשִׁים כְּאֵלוֹ מוֹסֵר וְתוֹכְחָה, רַק לְחִזְקָם וּלְאַמְצָם, לְשִׁמְחָם וּלְעוֹדָדָם.

וּמִסְפָּרִים עַל הָרַב הַקְּדוֹשׁ מִסַּאטְמָאָר זי"ע, שְׂאֵמַר בְּזוֹ הַלְּשׁוֹן: "יְהוּדֵי שְׁעֵבֵר אֶת הַשּׁוֹאָה, וְנִשְׂאָר מֵאֲמִין בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִקְדָּשִׁים אֶת מִצְוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, וְלֹאמַד תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, לוֹ רְאוּי לְתַן פְּתִיקָא עִם פְּדִיוֹן, אֶ קְוִיטְל אֹן א פְּדִיוֹן". וְעַל-כֵּן אֵין זוֹ דְּרָךְ לְחַבֵּר עֲכָשׁוּ סִפֵּר מוֹסֵר וְתוֹכְחָה לְאֲנָשִׁים אֵלוֹ, כִּי כָּבֵד אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (אָבוֹת ב, ד): אַל תְּדִין אֶת חֲבֵרְךָ עַד שֶׁתִּגִּיעַ לְמִקּוּמוֹ; וּמִכָּל שְׁכֵן עֲכָשׁוּ, שְׁעוֹבֵר עַל עִם יִשְׂרָאֵל שׁוֹאָה רוֹחֲנִית מִהַעֲרֵב-רַב, שְׁמַעְבִּירִים עַל הַדַּת מִלְּיוֹנִים מֵאֲחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁנַּעֲשִׂים כְּגֵרוּעִים שְׁבָאמוֹת, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (לְקוּט אָסְתֵר תַּתְּרַנַּח): יִשְׂרָאֵל כְּשִׁיּוֹרְדִים, יוֹרְדִים עַד לְעַפְרָה. וְלִכֵּן אֵין עֲכָשׁוּ זְמַן לֹאמַר מוֹסֵר וְתוֹכְחָה, אֲלֵא לְחִזֵּק וּלְאַמֵּץ וּלְעוֹדֵד וּלְשִׁמַּח אֶת נִשְׁמֹת יִשְׂרָאֵל, וְרַק בְּדְרָךְ זוֹ יְכוּלִים לְהַחְזִיר בְּתִשׁוּבָה, כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנּוּ ו"ל

שב אשר ז' צח בנחל

(לקוטי־מוהר"ן, חלק ב', סימן ח'), שצריכה להיות תוכחה של משה, בבחינת (שיר השירים א, יב): "נרדני נתן בו ריחו", להכניס בו ריח טוב, ועל־ידי־זה לאט לאט יכולים לקרב את כלם אליו יתברך.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' צח.

בעזרת השם יתברך, מוצאי־שבת־קדש לסדר פנחס ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל האברך השוטה מימי החסד מהנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

בזה ששאלת וכו', ההכרח לומר לך — זו שאלת רב, ולכן נכון שתגש אל רב מורה הוראה מבהק, ירא שמים. והייתי מיעץ לך לגשת אל ... שהוא לדעתי איש תם וירא אלקים, יושב באהלה של תורה, והוא יפסק לך וכו'.

מה אמר לך! גם על זה צריכים היום רחמים מרבים, שלא תפס באיזו דעה משפשט של קלפת הערב־רב, שהיא אבי אבות הטמאה, כי אין עוד שקוץ וטמאה כטמאת הערב־רב, שהם כלולים מפל העבודות זרות שבעולם, רחמנא לצלן, ומי שיש לו רק איזו שיכות אליהם, או מקבל כסף מהם, או איזו טובת הנאה מהם, זה כבר פסול להיות דין ופוסק, כי העבודה זרה הזו היא אלף פעמים גרועה יותר מקבלת שחד, שעליו נאמר (דברים טז, יט): "ולא תקח שחד, כי השחד יעור עיני חכמים, ויסלף דברי צדיקים", וכפי שאני מכיר אותם וכו', אסור לאכל מהכשרם כלל, כי מי שיונק את מקור פרנסתו מהערב־רב, הוא טמא מטמא, וכבר משחד — יהיה מה שיהיה, וזה ברור.

וכבר האיר עינינו מאור נפשונו, הגאון הקדוש מסאטמאר זי"ע בספרו הבהיר "ויזאל משה", אשר בזה הספר מבאר כל השרש

אָשֶׁר ז' צט בנחל שג

פּוֹרָה ראש וְלַעֲנָה וְכוּ', וְהִיא רְאוּי לְלַמֵּד בְּסֵפֶר זֶה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, כִּי בַדוֹר הַזֶּה לֹא הָיָה כְּמֵהוּ, וּמִן הַשָּׁמַיִם זָכוּ לִיה לְחַבֵּר סֵפֶר קְדוֹשׁ כְּזֶה. וְהִיא רְאוּי לְקַבֵּעַ בְּסֵפֶר זֶה דִּיקָא דַּף הַיּוֹמִי, כִּי בּוּ הוּא מְבָאָר כָּל חֲמִירָא שֵׁישׁ בְּעִבּוּדָה וְנָרָה וְהַטְמָאָה הַזוּ, שְׁעוֹד לֹא הִיָּתָה כְּזוֹת לְעוֹלָמִים.

וְהִנֵּה יְדוּעַ, אֲשֶׁר רַבִּים נִתְפָּסוּ בְּטַמְאָת עִבּוּדָה וְנָרָה זוּ, וְהֵם כָּל-כָּף מְשֻׁחָדִים בְּזֶה, עַד שְׁאִין מָה לְדַבֵּר עִמָּהֶם, כִּי שְׁאִנִּי מִיְנוֹת דְּמִשְׁכָּא, וּבְעִבּוּדָה וְנָרָה אֶפְלוּ הִרְהוּר אֶחָד כְּבָר פּוֹגֵם, כִּי הִרְהוּר מִבֵּיא הִרְהוּר וְכוּ', עַד שְׁנִדְבָק גַּם בּוּ, וְנִעֲשֶׂה מְשֻׁחַד בְּעִינֵי עֲצָמוֹ, עַד שְׁנִתְעוֹר עֵינֵי שְׁכָלוֹ, וְקָשָׁה לוֹ לְהַשִּׁיג אֶת הָאֱמֶת, וְקָשָׁה לְהוֹצִיא אֶת הָאֲדָם מִזֶּה, כִּי הַטְמָאָה הַזוּ גְרוּעָה יוֹתֵר מִכָּל הַטְמָאוֹת שְׁבַעוּלָם, כִּי הֵם הִלְבִּישׁוּ עֲצָמָם בְּדָבָר כָּל-כָּף קְדוֹשׁ — קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְרַבְּנּוּ ז"ל אָמַר (לְקוּטִי-מִוֵּהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן א'), שְׁהֵיִצֵּר הָרַע מִלְּבִישׁ עֲצָמוֹ בְּמִצּוֹת, וְזֶה לְבָן הָאֲרָמִי, כִּי קָלְפָה זוּ מְאֹד קָשָׁה לְשִׁבֵּר, וְלָכֵן אֲשֶׁרֵי מִי שְׁקוֹבֵעַ לְעֲצָמוֹ שְׁעוֹר דַּף הַיּוֹמִי בְּסֵפֶרוֹ הַבְּהִיר, וְלֹא יִתְפַּס בְּרִשְׁתַּת הַמִּיְנוֹת, וַיִּכְרַח מֵהֶם וּמִכָּל הַמוֹנִיָּהִם.

הַדּוֹרֶשׁ שְׁלוֹמָה...

ז' צט.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי-שִׁבְת-קְדֻשׁ לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבָרָךְ הַיְקָר לִי מְאֹד, גַּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גַּרוּ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ עִם כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹן, יַעֲזוֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁיִמְתְּקוּ מִמֶּךָ כָּל הַדִּינִים עַל-יְדֵי פְּלֵא עָלְיוֹן, וּמִי יִתֵּן שְׁתִּזְכֶּה לְלַמֵּד אֶת הַמְּאָמֵר הַנּוֹפֵא מִעֵינֵי פְּדִיּוֹן, הַמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּטִי-מִוֵּהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רטו), וְתֵאמֶר עָלְיוֹ הַתְּפִלָּה בְּ"לְקוּטִי-תְּפִלוֹת", וּבְזֶה בְּעֲצָמוֹ יִמְתְּקוּ מִמֶּךָ כָּל הַדִּינִים.

ובבאמת מי שמרגיל עצמו ללמד תורה ומאמר ב"לקוטי-
 מוהר"ן", ואומר על זה התפלה ב"לקוטי-תפלות", מרגיש כל מיני
 חיות ונעם, שאין לתאר ולשער כָּלֵל, אשרי מי שיאחז בזה!

מה אמר לך! כל החיים של האדם הם כמו ספר ספור אחד
 גדול, שיש בו הרבה פרקים, אשר כל פרק יש בו הרבה סעיפים,
 ומי שקורא בהם, משתומם על גדל השנויים שיש בין פרק לפרק,
 כשמתחילים לקרא בספר זה עננין אחד, ובפרק שני זה כבר עננין
 אחר, וכן מפרק לפרק זה שונה מחברו לאין ערוך, ואפלו בין סעיף
 לסעיף רואים שנויים וכו', כך הם חיי האדם, שמשתנים בכל יום
 ובכל שעה ובכל רגע ממש, שזה סוד הפסוק (איוב ז, יח): "לרגעים
 תבחנונו"; בוחנים את האדם לא בכל יום ולא בכל שעה, אלא בכל
 רגע ממש, כי "ימי שנותינו בהם שבעים שנה" (תהלים צ, י); מורידים
 נשמה מרום גבהי מרומים למשף שבעים שנה, כדי שישגל אדם
 תורה וקיום מצוות מעשיות, ויאיר את העולם עם אלקותו ותברך,
 אף זה לעמת זה נגד השכל, שהוא האור אין סוף ברוך הוא,
 המסתתר בכל פְּרִטֵי הַבְּרִיאָה, יש גם כח המדמה, כמובא בדברי
 רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כה), כי אדם צריך להוציא את
 עצמו מן המדמה ולבוא אל השכל, ובכל פעם שעולה אל דרגה
 יותר גבוהה בהשגת אלקות, כמו-כן מתפשט נגדו מדמה חדש. וזו
 כל עבודת האדם בזה העולם — לשבר את המדמה ולבוא אל
 השכל.

והנה בשכל יש שלשה כחות: שכל בכח, ושכל בפעל ושכל
 הנקנה, הינו שכל בכח, שיש בכח כל אחד ואחד להתעלות ולבוא
 לכל המדרגות שבעולם, להשיג את כל רזי וסתרי נסתרות התורה
 הקדושה, איה שמלבשים בתוף הבריאה כלה, ולהפוך את זה העולם
 לגן-עדן ממש. אבל צריך לראות שיזכה להוציא מהכח אל הפעל,
 הינו שלא ישאר בכח, אלא יקיים מה שאפשר לקיים. ואחר-כך שכל
 הנקנה, מה שהאדם כבר זכה לקנות בזה העולם, וזה מה שנושא
 ממנו לאחר מיתתו, וינגד זה בעצמו יש את הדמיון, הינו כמו
 שבקדשה ישנם השלשה שכליים: שכל בכח, שכל בפעל ושכל

אֲשֶׁר ז' ק בְּנַחַל שֶׁה

הַנִּקְנָה, כְּמוֹ-כֵן גַּם בְּדַמְיוֹן יֵשׁ שְׁלֵשָׁה שְׂכָלִיִּים: שְׂכָל בְּכַח — שְׂאֲדָם מְדַמָּה לְעֲצָמוֹ כֹּל מִיַּי דְּמִיוֹנוֹת שֶׁל הֶבֶל, זֶה בְּכַח וְזֶה בְּכַח, זֶה בְּתַאֲוֹת מְמוֹן, שְׁרוּצָה לְהִיּוֹת עֲשִׂיר גְּדוֹל, וְלִבְנוֹת לְעֲצָמוֹ בְּתִים וּבְתֵי חֲרָשֶׁת, וְזֶה בְּתַאֲוֹת נְאוּף, רַחֲמָנָא לְצֻלָּן, וּמְכַנִּים בְּדַעְתּוֹ כֹּל מִיַּי הִרְהוּרִים מְגַנִּים, וְזֶה בְּתַאֲוֹת אֲכִילָה וּשְׂתִיָּה, וְזֶה בְּכַבּוּד וְגֵאוּת וַיִּשּׁוּת וְגִסּוּת הָרוּחַ, וְכֵן כֹּל אֶחָד כְּפִי הַמְּדוּת רְעוּת שֵׁישׁ בְּכַחוֹ לְעֲשׂוֹת, רַחֲמָנָא לְצֻלָּן, הַפֶּל כְּבָר בָּא קֹדֶם בְּכַח, וְאַחֲרֵי-כֵן בָּא בְּפִעַל, רַחֲמָנָא לְצֻלָּן, שְׂבַנְי־אֲדָם מוֹצִיאִים מֵהַכַּח אֶל הַפִּעַל, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד אֶת תַּאֲוֹתוֹ: נְאוּף, מְמוֹן, כְּבוֹד וְכוּ', וְאַחֲרֵי-כֵן בָּא שְׂכָל הַנִּקְנָה, זֶה מֵה שְׂקִנָּה לְעֲצָמוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם — הִרְהוּרִים רְעִים, הַסְּתַפְּלִיּוֹת אֲסוּרוֹת, מַעֲשִׂים מְגַנִּים, עוֹנוֹת וּפְשָׁעִים, וְזֶה מֵה שְׁהוּרָס לוֹ אֶת כֹּל הַחַיִּים, וּמֵה גַּם לְאַחַר מוֹתוֹ, וְהוּא מִתְבַּיֵּשׁ מְאֹד מְאֹד שֶׁם בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן.

וְלִכֵּן כֹּל זְמַן שְׂאֲדָם חַי, הוּא יְכוֹל לְתַקֵּן אֶת הַכֹּל, כִּי כֵן אָמַר רַבֵּנוּ ו"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן קיב): אִם אַתָּה מֵאֲמִין שְׂיִכּוּלִים לְקַלְקֵל, תֵּאֲמִין שְׂיִכּוּלִים לְתַקֵּן; וְלִכֵּן אֲשַׁרֵּי מִי שְׂקוֹנָה לְעֲצָמוֹ שְׂכָל הַנִּקְנָה — תוֹרָה וּמִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, שְׂזָה מֵה שְׂנִשְׂאָר מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

תֵּאֲמִין לִי, שְׂרָצִיתִי לְהִרְחִיב לָךְ, כִּי יֵשׁ בְּזֶה אַרְיִכוּת גְּדוֹלָה עַד מְאֹד, כְּפִי חַיּוֹת הָאֲדָם בְּזֶה הָעוֹלָם, אִךְ נִכְנָסָה עֲכָשׁוֹ טְרֵדָה שְׂהֵהֲכַרַח לְהַפְּסִיק, וּכְבָר אָמַר מוֹהַר"ן ת"ו ו"ל עַל חֲדוּשָׁיו: "אִם אֲנִי לֹא כוֹתֵב אֶת זֶה, תִּכָּף-וּמִיד הַכֹּל נִשְׁכָּח."

הַדּוֹרֵשׁ שְׂלוּמָךְ...

ז' ק.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצֵאֵי-שְׂבַת-קֹדֶשׁ לְסֹדֵר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׂלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סֵלָה לְהַיְקָר וְהַנְּעִלָה ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לנכון קבלתי את מכתבך עם הכסף לפדיון, יעזר הקדוש ברוך הוא שימתקו ממך כל הדינים על-ידי פלא עליון. ובנדאי אנכירו בעת חצות, שאז הוא זמן פדיון הכללי, שכולל כל הכ"ד בתי דינים, המובא בדבריו ו"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רטו), וגם אלמד את המאמר, ואמר את התפלה עליה, המדברת שם מפדיון שנעשה בכל הכ"ד בתי דינים ובבית-דין העליון פדיון הכולל. ויהי רצון, שימתקו ממך כל הדינים לגמרי, וימשכו עליך רק רחמים וחסדים גמורים, בלי שום תערובת דין כלל.

מה אמר לך! ראוי לך על-כל-פנים מעכשו לבטל עצמך לגמרי אל האין סוף ברוך הוא, ולידע שלא יודעים כלל, כי מעלת הבטול עולה על הכל, הינו האדם צריך לדעת, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, ודבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון.

עליך לדעת, שאסור לומר: "לו ידעתי מה יקרה, לא הייתי עושה כן וכו', או לא הייתי הולך לשם" וכו', דבורים אלו גובלים בכפירות, כי מה שיך יהודי, אמר הפעל-שם טוב הקדוש ז"ע: א איד גייט נישט, א איד פירט מען [יהודי לא הולך, יהודי מוליכים אותו]. ולכן אסור להתבטא בטוי כזה: "אם", שזו קלפה קשה וכו'.

תמיד צריכים לזכור, כי מה דהנה הנה, מה שפבר הנה הנה, ואי אפשר להשיב את אשר נעשה, מה שכן יכולים — ללמד להבא מהטעיות שלו, ומי יודע אם לא השליכו אותו אל משבר כזה, כדי לראות איך יוכל להתזיק מעמד באפן ובירידה ובצרה כזו שנפל בה.

ולכן ראה, ידידי היקר! להתזיק מעמד, ותלמד הרבה משניות, שמוזכר את הנשמה, ומוריד עליו אור ממשה, רעיא מהימנא, שזכה בעת הסתלקותו לשער נון, שזה משנ"ה — מש"ה נ', וששה סדרי משנה הם ביצירה, סוד מט"ט, שמו פשם רבו. ולכן מי שעדין לא קבוע בתשובה — פעם פשר ופעם פסול, פעם טהור ופעם טמא, פעם אסור ופעם מותר, הוא צריך ללמד הרבה משניות, כדי לכלל

אָשֶׁר ז' קא בנחל שז

אָת תְּשׁוּבַת שְׁשֶׁת יָמֵי הַחַל אֶל תְּשׁוּבַת שֶׁבַת דְּקִבְעָא וְקִימָא, כְּמוֹכָא
בְּדַבְרֵי רַבְּנֵי ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן עט), וְלִכְּן אֵל תִּהְיֶה בְּטָלָן,
כִּי גְדוֹל אֲדוּגְנוֹ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ.

רַק חֲזוּק וְאַמֶּץ, כִּי בְּקִרְוֹב תִּרְאֶה נְסִים נִגְלִים, שְׂדוּד הַטָּבַע
וּבִטּוּלוֹ לְגַמְרֵי, מֵה שְׂיַעֲשֶׂה עִמָּךְ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיִתְקַדֵּשׁ
וְיִתְעַלֶּה שְׁמוֹ שֶׁל מְלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל יָדְךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ז' קא.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, מוֹצְאֵי-שֶׁבַת-קִדְשׁ לְסֹדֵר פְּנִיחַס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבֵרָה הַיְקָר ... גֵּרֵי יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלַתִּי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

מָה אָמַר לָךְ! חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אָמְרוּ (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה מו,
סִימָן ו'): הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְרַבְּבָה, כִּי כָּל יָמֵי חַיֵּיהֶם הָיוּ בְּטָלִים
וּמְבֻטָּלִים אֶל הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וּכְמוֹ שְׁגָלָה לָנוּ רַבְּנֵי ז"ל
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן נה), אֲשֶׁר בְּעֵת הַתְּפִלָּה הָאָדָם צָרִיךְ לְהִיּוֹת
כָּל-כֶּף בְּטָל אֶל הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, עַד שְׁלֵא יִרְגִישׁ גַּם אֶת עֲצָמוֹ.
וְזֶהוּ סוֹד הַמְרַבְּבָה, שֶׁהָאָדָם נִכְלָל לְגַמְרֵי בּוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּבִטּוּל כָּל
הַרְגָּשׁוֹתָיו, וְאֵז אָפְלוּ כָּלֵיו הַגְּשָׁמִיִּים מְקַבְּלִים אוֹר נִפְלָא, כִּי הֵם
מְשַׁמְשִׁים מְרַבְּבָה לְאַלְקוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ, כְּבִיכּוֹל, שְׁזֶה מֵה שְׁאַנְחֵנוּ
רוּאִים, שְׁבַנְיֵי-אָדָם מְאֹד חֲפָצִים בְּתַשְׁמִישֵׁי צְדִיקִים: כֶּפֶה, או טְלִית,
או בְּגָד וְכוּ', וְאַפְלוּ חֲפָצֵי בֵּית: כֶּסֶף או שֶׁלֶחֶן וְכוּ', וְלֹא עוֹד אֶלָּא
אָפְלוּ הַמְקוֹם וְהַעִיר שְׁגָר בּוֹ הַצְּדִיק, מֵרַב הַתְּפִלָּלוֹתוֹ בְּאֵין סוֹף בְּרוּךְ
הוּא, גַּם הַמְקוֹם מִתְקַדֵּשׁ וְנִקְרָא עַל שְׁמוֹ. וּכְמוֹ שֶׁהַתְּבַטָּא רַבְּנֵי ז"ל
בְּעֵת כְּנִיסָתוֹ לְעִיר בְּרִסְלָב: הַיּוֹם נִטְעַמְתִּי אֶת הַשֵּׁם בְּרִסְלָבֵר, הֵינּוּ
שְׁכָךְ יִקְרָאוּ אֶת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ לְדוֹרוֹת עוֹלָם, כִּי שָׁם גָּר שְׁמוֹנֶה
שָׁנִים, וְשָׁם עָבַד עֲבוֹדוֹת הַנְּעֻלְמוֹת מֵעֵין כָּל חַי, וְשָׁם פָּעַל מֵה שְׁפָעַל

וכו', וְלִכְּנֵן נִשְׁאָר שֵׁם הָעִיר הַגִּשְׁמִית מְקַדָּשׁ. וּכְעֵין שְׁאֲמָרוֹ הַצַּדִּיקִים עַל הַזְּכָרֹת שֵׁם "בְּרִדִּיטְשׁוֹב", שְׂפָכֵר מְסַגֵּל לְלַמֵּד זְכוּת, כִּי שֵׁם הָיָה גַר הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי לִוִי יִצְחָק זי"ע, וְהוּא עַל דְּרָף שְׁאֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יּוֹמָא כח.): הָאִיר פְּנֵי כָּל הַמְזַרְח עַד שְׂבַחְבְּרוֹן וְכוּ', וְהַפֵּל כְּדִי לְהַזְכִּיר זְכוּת הָאָבוֹת, וְהוּא עַל דְּרָף זָה, שְׂבַמְקוֹם שְׁהַצַּדִּיק — שֶׁהוּא מְרַפְּכָה לְשִׁכְיִנַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ, גַּר, גַּם הַמְקוֹם הַגִּשְׁמִי מִתְקַדָּשׁ.

וְהִנֵּה יֵשׁ מְקוֹמוֹת שְׁהִיתָה שֵׁם מִחֻלְקַת וְכוּ', זֶה מִצַּד קְטָרוֹג הַסְּמ"ךְ-מ"ם עַל עֲבוּדַת הַצַּדִּיק, בְּמְקוֹם הַהוּא שְׁהִיָּה מְדַבֵּר שְׂמָמָה, וְעַכְשָׁו הוּא מְלַקֵּט אֶת הַנְּצוּצוֹת וְכוּ' וּמַעֲלָה אוֹתָם. וְהַסְּמ"ךְ-מ"ם אוֹרֵב עָלָיו מְאֹד וּמְקַטְרֵג עָלָיו, וּמִזֵּה נִתְהַנֶּה, שְׂאֲנִשֵּׁי הַמְקוֹם אֵינָם חִפְצִים שֶׁהַצַּדִּיק יְהִיָּה בְּקִרְבָּתָם, כִּי מְרַב קִדְשָׁתוֹ וְהִתְלַהֲבוּתוֹ בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְהַמְשַׁכַּת הָאוֹר לְמִטָּה — הֵם נִתְעַוְוִין וּמְשַׁתְּגָעִים וְכוּ', כִּי מְרַבּוּי אוֹר וְכוּ', הָאוֹר מְסַנְנֵר אוֹתָם, כִּי אֵין לָהֶם כְּלִים לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר הַגָּנוּז. וּמִזֵּה בָּא, שְׁהִיוּ צַדִּיקִים, שְׂאֲנִשֵּׁי הָעִיר הַתְּנַגְדוֹ לְמַגוּרָם שֵׁם. וְכָל צַדִּיק כְּפִי מְסִירוֹת נִפְשׁוֹ וְהַמְשַׁכַּת עֲצָמִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ בְּמְקוֹם הַהוּא, כֵּן נִתְבַּטְּלוּ כָּל הַמְקַטְרֵגִים, וְהַכְּנִיעוּ אֶת הַסְּמ"ךְ-מ"ם, עַד שֶׁבְּרַח הוּא מְשֵׁם, וְהַצַּדִּיק נִשְׁאָר בְּמְקוֹם שְׂבַחַר לְיִשׁוּבוֹ וְלְמַקוֹם קְבוּרָתוֹ. וְכֵן הָיָה עִם רַבֵּנוּ ז"ל בְּעִיר אוּמָן, שְׁהֶאֱפִיקוּרְסִים שֵׁם הַתְּנַגְדוֹ לְבוֹאוֹ, וְרָצוּ לְהַרְחִיקוֹ וְכוּ', וּלְבַסּוֹף הֵם בְּעֲצָמָם הִשְׁתַּדְּלוּ לְהַבִּיאוֹ, וּמָה גַם שְׂאֲחַד מֵהֶם חֲזַר בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה וְכוּ'. וְנִשְׁאָר שֵׁם קְבָרוֹ הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהוּא כֹּחַ הַמּוֹשֵׁף לְכָלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, הַבָּאִים לְפָקֵד אֶת קְבָרוֹ הַקְּדוֹשׁ מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ עַד עֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה, כִּי שֵׁם נְכֻלָּל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. וְלִכְּנֵן בְּמְקוֹם גְּנִיזָתוֹ — יֵשׁ שֵׁם כֹּחַ הַמּוֹשֵׁף, וְכֵן אֲוִיר הַנִּחַ וְהַזָּךְ (עֵין לְקוּטִי-מִוְהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן יז, וְסִימָן ע'), אֲשֶׁרֵי עֵין רְאֵתָה כָּל אֱלֹהֵי.

נָא וְנָא רְאֵה לְהַתְחַזֵּק בְּיָתֵר שְׂאֵת וּבְיָתֵר עֲזוֹ לְלַמֵּד אֶת סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל: ה"לְקוּטִי-מִוְהַר"ן", ה"סְפוּרֵי-מַעֲשִׂוֹת", ה"סְפָרֵי-הַמִּדּוֹת", וְשִׁיחוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת, מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ חֵק וְלֹא יַעֲבֹר, וְיִהְיֶה שְׂפָתוֹתָיו דוֹבְבוֹת וְכוּ', וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת נִשְׁיָקִין (עֵין לְקוּטִי-מִוְהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן י"ב); כִּי פָנָיו, שְׂכָלוֹ וְנִשְׁמָתוֹ גְּנוּזִים בְּתוֹךְ סִפְרָיו וּדְבָרָיו (עֵין

אָשֶׁר ז' קב בַּנְחֵל שֵׁשׁ

לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קצב); וּבְזֶה שֶׁתְּלַמֵּד בְּסִפְרָיו וּבְתוֹרָתוֹ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם דִּיקָא, עַל-יְדֵי-זֶה תוֹרִיד אור על נְשִׁמְתָהּ, וְתִלְךָ בְּדַרְכָּיו, וְתִהְיֶה מִהֶמְקָשִׁים אֵלָיו בְּאַמֶּת, וְאוֹרוֹ יַחֲפֶף עֲלֶיךָ כְּמוֹ בְּחַיִּים חַיּוֹתוֹ מִמֶּשׁ, כִּי (זֶהר ח"ג עא:): צְדִיקָא אֶף-עַל-גַּב דְּאַתְפֹּטֵר מֵהַאי עֲלָמָא, לֹא אֶסְתַּלַּק וְלֹא אֶתְאַבִּיד מִכְּלֵהוּ עֲלֵמִין, דְּהָא בְּכֻלְהוּ עֲלֵמִין אֶשְׁתַּפַּח יְתִיר מִחַיּוֹי [הַצְּדִיק, אֶף-עַל-פִּי שְׁנַפְטֵר מִהָעוֹלָם הַזֶּה, לֹא הֶסְתַּלַּק וְלֹא נֶאֱבַד מִכָּל הָעוֹלָמוֹת, שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת הוּא נִמְצָא יוֹתֵר מִבְּחַיּוֹי]; וְזֶה יְסוֹד גְּדוֹל בְּחֻסְדוֹת בְּרִסְלָב, וַיֵּשׁ עוֹד אַרְיכוֹת, אִף לְקַצֵּר בְּאַתִּי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָהּ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ז' קב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי-שְׁבֵת-קִדְשׁ לְסִדֵּר פְּנִיחָס ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֵל הָאֲבֵרָה הַנּוֹפֵלָא הַעֲמֵקָן ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלֵתִי עוֹד פַּעַם מִכְתָּבְךָ.

וְהִנֵּה אֵין הַפְּנָאִי לְהַאַרְיָה, כִּי מַה שֶׁכְּתַבְתִּי לְךָ הִיָּה תְרוּיָן עַל כְּפֵה עֲנִינִים שֶׁהִיָּה קֶשֶׁה לְךָ וְכוּ', וּכְדָאִי שֶׁתְּחִזֹּר בְּהֵם כְּפֵה פְּעָמִים, וְתִבִּין דְּבָר מִתּוֹךְ דְּבָר, כִּי לֹא אֵת הַכֹּל יְכוּלִים לְרַשֵּׁם עַל פְּנֵי הַכְּתָב.

הַעֲקֵר תְּדַע, שְׁאַתָּה תְּנַצַּח, רַק תְּכַלֵּל בְּאֵין סוּף הַנְּצָחִי, וְתִמְשִׁיךְ אֵת שְׁכִינַת עִזּוֹ יִתְבָּרֵךְ לְמַטָּה מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים, הֵינּוּ לְגִלּוֹת לְאֵלוֹ הַמְּנַחִים בְּשֵׁאוֹל לְמַטָּה, שְׁגָם שָׁם מְאִיר אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּבְזֶה תְּנַצַּח.

אֵל תְּדַאֵג, כָּל הַרוֹדְפִים וְהַפּוֹשְׁעִים, הַמּוֹרְדִים, הַמֵּינִים וְהָאֶפִיקוֹרְסִים יִפְלוּ תַחְתֶּךָ בְּאֵין סוּמָה, וַיִּתְקַדֵּשׁ עַל יְדֶךָ שְׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּרַבִּים, אֲשֶׁר קְדוֹשׁ שֵׁם שְׁמֵימִם — זֶה דְּבָר גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד וְחָשׁוּב בְּשְׁמֵימִים, וּמִלְאָכֵי מַעְלָה מִתְּפָאֲרִים עִמוֹ.

רַק תִּקְנֶה לְעֲצֻמָּה מִדַּת הַסְּבָלָנוֹת, וְתִתְקַשֵּׁר עִם כָּל הַמְּקַשְּׁרִים

שי אשר ז' קג בנחל

אליך, ותשפיע עליהם שפע אורו ותברך בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחֵינִיּוֹת גַּם יחד.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' קג.

בעזרת השם ותברך, יום ראשון לסדר מטות-מסעי ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה אל ... גרו יאיר.

העקר בזה העולם להיות בשמחה, ולא להתבלבל משום דבר כָּלָל, כי סוף כל סוף אחר הרע יבוא הטוב. ולכן צריכים מאד מאד לשמח, וזה היסוד בחיים, אשר אותו צריכים להחדיר בכלם. וכל זמן שאדם אינו יודע שצריך לשמח, הוא המספן הכי גדול.

ועקר השמחה הוא — בעת שנדמה לו שסגרו אותו מפל הפונוגים, אזי אם הוא שמח — סימן טוב הוא. אבל אם מספן, כשהולך לו בטוב הוא שמח, וכשהולך שלא בטוב אינו שמח, לא טוב הוא. כי אדם צריך תמיד להיות בשמחה, כי מה שהקדוש-ברוך-הוא עושה, זה רק טוב, ואפלו לא רואים את הטוב, אבל שם חבוי טוב.

הטבע שלי להלך נגד הרוח. הרוח אומר כן, ואני הולך נגד הרוח, ומדוע? כי אם רוצים להנכח אם דגים מתים או חיים, צריכים להתבונן במקום זרם המים, אם הדגים שוחים נגד הזרם, סימן שהם חיים, אבל אם הם זורמים עם הנהר, סימן שאין בהם רוח חיים. אין צריכים לילך כן, מפאת שכלם הולכים כן, אלא לילך נגד הסמ"ך-מ"ם, נגד הזרם, ולא לחשש כלל. אומר רבנו ז"ל, שעקר גבורת שמשון הייתה, שנכנס בתוך האויב והרס אותו. מיהו אויבו של אדם? החשף, ההעלים וההסתור של אלקות, העצבות, הדפאון והמרירות, הן הן החומות שסביב האדם, זהו הזרם. רב האנשים אומרים: "אין בי כח לילך נגד הזרם", וסופקים בפנים

אָשׁר ז' קג בְּנַחֵל שִׂיא

וּמְתַנְּאִשִּׁים מֵהַחַיִּים, "אֵין לָנוּ בְּרָחָה" וְכוּ'. אַבְּל מִי שֶׁשָּׂמֵחַ אֶמְוֵנָה בְּתוֹכוֹ, רוֹאֵה לְפָנָיו אוֹר גְּדוֹל מְאֹד, וּמֵהַטָּפָה הַזֹּו נַעֲשִׂית עוֹד טָפָה וְעוֹד טָפָה, מֵהַנִּקְדָּה נַעֲשִׂית עוֹד וְעוֹד נִקְדָּה, עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה אוֹר גְּדוֹל מְאֹד, וְנוֹכַחִים לְרֵאוֹת שֶׁחֲבַל עַל הַזְּמַן, צָרִיכִים לְרוֹץ וּלְגַלוֹת אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁכָּל הַדְּמִיוֹנוֹת נוֹפְלִים.

הֵן אֵמֶת שְׂרוּאִים תְּקוּנִים גְּדוֹלִים מְכַל הַפּוֹנוּיִם, יְרִידוֹת, נְפִילוֹת, אִיוּמִים וּפְחָדִים, אַבְּל הַעֲקָר לְהַתְחַזֵּק וּלְשַׁחֵק, כִּי בְּיָדָי גַּם פֹּה נִמְצָא הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

עֲכָשׁוּ עֲלֶיךָ לְהִיּוֹת שְׂמֵחַ, וְאִם תִּדְבֹּק בְּמַדַּת הַשְּׂמֵחָה — הַמַּעֲיָן יִפְתַּח, וַיִּזְרַם אוֹר אֱלֹקִי. אָדָם אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַהִי מַעֲלַת הַשְּׂמֵחָה, וְעַל-כֵּן אֵינוֹ מֵתְנַבֵּר לְהִיּוֹת שְׂמֵחַ. הַשְּׂמֵחָה מְרַחֶבֶת אֶת הַמַּחַ וְהַדַּעַת, וּבִלְעָדֶיהָ אָדָם אַבּוּד לְגַמְרֵי לְגַמְרֵי. רוֹאִים בְּנֵי-אָדָם שְׂבוּרִים וּרְצוּצִים, וְאִם תִּשְׁאַלֵם: "מַדּוּעַ?" בְּעֲצָמָם לֹא יֵדְעוּ לַעֲנוֹת פֶּשֶׁר מַצֵּב רוּחַם הַעֲגוּם.

לִכֵּן רְאֵה לְהִיּוֹת בְּשְׂמֵחָה אֵין סוֹפִית, וּכְכֹל שְׂאָדָם יוֹתֵר שְׂמֵחַ, מִשִּׁיג יוֹתֵר אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי "עֲזוּ וַחֲדָוָה בְּמִקּוֹמוֹ" (דְּבָרֵי-הַיָּמִים א' טו, כז), אֲצִלוּ יִתְבָּרַךְ יֵשׁ רַק שְׂמֵחָה.

אוֹדוֹת שְׂאֵלְתֶךָ עַל דְּבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ס'), שְׂכַדִּי לְהַשִּׁיג אֶת הַתּוֹרָה צָרִיכִים כָּל הוֹן דְּעֵלְמָא, הַכּוֹנֵה הִיא לְהַרְגֵּשׁתוֹ שֶׁל הָאָדָם, שֶׁעָלָיו לְהַרְגִּישׁ, כִּי הוּא הַעֲשִׂיר הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר, וְהוֹן רַב תְּלוּי בּוֹ, זֶו רַחֲבוֹת הַמַּחִין, וּכְשֶׁחִי בְּאִפְּן הַזֶּה יְכוֹל לְהַשִּׁיג אֶת הַתּוֹרָה, כִּי אֵין עֲנִי אֶלָּא בְּדַעַת (נְדָרִים מֵא); הֵינּוּ אִם מְכַנִּיס בְּדַעַתוֹ, שֶׁהַכֹּל זֶה הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמֵאֲתוֹ יִתְבָּרַךְ נַעֲשֶׂה, אֲזוּ כָּל הָעוֹלָם נִבְרָא בְּשִׁבְלֵוֹ, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (סְנֵהֲדִין לז): חֲיֵב אָדָם לֹאמֹר, בְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הָעוֹלָם. וְכֵן מוּבָא בְּדְבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ה'); נִמְצָא, שֶׁכָּל הָעוֹלָם בְּעִבּוּרֵי; וְאֲזוּ הוּא שְׂמֵחַ בְּשְׂמֵחָה אֵין סוֹפִית. אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְכַנִּיס בְּעֲצָמוֹ דְּבוּרִים אֵלוֹ, וְאֵינוֹ מְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ.

שיב אשר ז' קד בנחל

אבל העקר צריכים לידע, שהקדוש-ברוך-הוא פה, ואין יכולים להתחבא ממנו, וזו שלמות יראת שמים, כדגמת השמים, שאין יכולים להתחבא מהם, אפלו תפנס לבנין, הלא כלו תחת השמים, ואף אם תפנס במרתף — הכל זה תחת השמים, כי השמים ממעל, ולכן אומרים 'יראת שמים', כמו שאתה מסתפל על השמים, ורואה אותם סביב סביב, והיכן שתסתתר תראה אותם מעליך, כך הקדוש-ברוך-הוא כפיכול, אין יכולים להתחבא ממנו.

העקר רק להתחזק, ויעזר הקדוש-ברוך-הוא שתזכה לעבר על הכל.

הדורש שלומך...

ז' קד.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר מטות-מסעי ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל ... גרו יאיר.

מכתבך משבוע שעבר — לנכון קבלתי, ולא היה הפנאי להשיבך.

ידידי היקר! אדם צריך להרגיל עצמו לעשות תמיד התחלה חדשה, לכן התורה מתחילה במלה "בראשית", אם אתה רוצה להפנס לתוך התורה, תדע שבראשית, עכשו מתחילים מהתחלה, וכן התורה מתחילה באות ב' — אין למעלה, אין למטה, אין אחרונית, רק קדימה, וצריכים להיות רק שמת, ולשמח ולשחק מכל העולם, כי הכל דמיון אחד גדול. אם אדם מחזיר בעצמו ידיעות אלו, הוא המאשר והמצלח ביותר.

כל מגמתי לגלות את הקדוש-ברוך-הוא בעולם, אני את עצמי מכרח לתפס, ומי שרוצה לחזר שיתחזר, התחלתי ובהכרח לי לגמור, רבנו ז"ל אמר: "נצחתי ואנצח, גמתי ואגמור"; העקר להחזיר

אמונה בכל יהודי, שידעו כלם שאין בלעדיו יתברך כלל, רק צריכים להשליך את השכל.

בסעדה שלישית פרשתי את הפסוק (בראשית ב, כד): "על-כן יעזב איש את אביו ואת אמו ונדבק באשתו והיו לבשר אחד"; כשברא הקדוש-ברוך-הוא את הבריאה, בראה בעשר ספירות, והן מתחלקות לחמשה פרוצים: פתר — עתיק ואריך. חכמה בינה — אבא ואמא, זעיר — מחסד עד יסוד, ונוקבא — המלכות. ולכן אדם צריך להשליך את החכמות שלו, רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן יב): כשאדם הולך אחר חכמתו ושכלו, יכול לבוא לטעיות רבות. וכל הרשעים הגדולים שקלקלו והטעו את העולם, הנה רק על-ידי חכמתם, וצריכים תמימות, להסתפל בכל דבר — אם יש פה הקדוש-ברוך-הוא יעשה, ואם לאו — לא יעשה. וזהו "על-כן יעזב איש את אביו ואת אמו", תשליך את החכמות שלך — חכמה ובינה — אבא ואמא, ונדבק באשתו, שידבק זעיר אנפין בתוך המלכות, "והיו לבשר אחד", רק תחזיק במלכות דלית לה מגרמא כלום, תדע שאינך יודע כלום, ואז זה היחוד השלם, שאנחנו צריכים לעשות את רצונו יתברך. ודבר זה שיהי בכל דבר, אבל זהו ענין נק מאד, כי הבחירה בעצמה היא דקה מאד, צריכים להבחין בין אור לחשך, שזה "ויבדל אלקים בין האור ובין החשך" (בראשית א, ד). וצריכים לדעת מה זה אור ומה זה חשך, כי לפעמים עושים מהאור חשך ומהחשך אור, וכמו שאומר הנביא (ישעיה ה, כ): "הוי האומרים לאור חשך ולחשך אור, מר למתוק ומתוק למר". וזו הבחירה — לידע מה זה באמת אור ומה זה באמת חשך, אף לזה לא כל אדם זוכה, כי יכולים בנקל להטעות את עצמו.

אף מי שרוצה לחגור עצמו ולהיות בעל השדה, אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סה), צריך לסבל. ולכן הטוב ביותר לא לקחת עצמו להיות בעל השדה, אבל אם בהכרח הכניסו אותו לתפקיד זה, אזי צריכים לסבל.

הנה צדיק גדול, שלמד הרבה תורה, והתבודד להקדוש-ברוך-

הוא, ויָשֵׁב בְּחִדְרוֹ וְלֹא רָצָה לְהִתְעַסֵּק עִם אָף אֶחָד. אָבֵל לֹא הֵיטָה לוֹ פְּרִיָסָה, וְלֹא הָיָה לוֹ מָה לֶאֱכֹל. בָּאָה אֵלָיו אִשְׁתּוֹ הַרְבֵּנִית וְהִצִּיקָה לוֹ: "הֲלֹא רָאָה, בְּכַמָּה עֲזֵרוֹת רוֹצִים לְקַחְתָּךְ לְרֵב גְּדוֹל, לָמָּה לֹא תַעֲנֶה לְבִקְשָׁתְּם, וְנוּכַל לְחֵיוֹת בְּרַחְבוֹת וְלִצְאֵת מְעַנְיוֹתֵנוּ" וכו'. אָף הוּא סָרַב וְלֹא נִעַנְה לָהּ. וְהַרְבֵּנִית הִמְשִׁיכָה לְהִצִּיקוֹ מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וּכְדַבְרֵי הַתַּנָּא (עֵין יוֹמָא פו: ורע"ב על אבות א, יג): הַרְבֵּנוֹת מְקַבְּרֵת אֶת בְּעָלֶיהָ, וְאוֹמְרִים בְּדֶרֶךְ צַחוּת: הַרְבֵּנִית מְקַבְּרֵת אֶת בְּעָלָהּ וְכו'. וּלְבִסּוֹף נִתְרַצָּה לָהּ, אָף בַּתְּנָאִי אֶחָד: "הִנֵּה קָרַב וּבָא חַג סְפוֹת, שְׂיֵאמְרוּ לְקַהֲלָה שְׁחַפְּצִים בּוֹ לְרֵב, שְׂיֵבִיאוּ לוֹ אֶת הָאֶתְרוּג הַיְפָה בְּיוֹתֵר בְּעִיר". מִשְׁשָׁמְעוּ כֵּן אֲנָשֵׁי הַקְּהֵלָה, הִבִּיאוּ לְפָנָיו תַּכְף־וּמִיד אֶת הָאֶתְרוּג הַמְהֻדָּר בְּיוֹתֵר וְכו'. וְנֵאוֹת לְקַבֵּל אֶת הַרְבֵּנוֹת לְתַקּוּפַת נְסִיוֹן. בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַחַג קָיָם אֶת מִצְוַת הָאֲרָבָעָה מֵיָנִים וְכו', וּבָאוּ לְסַפְתּוֹ כַּמָּה מֵאוֹת אֲנָשִׁים כַּמְקַבֵּל, וְרָצוּ לְטַל אֲרָבָעַת הַמֵּינִים שֶׁל הָרֵב וְנָטְלוּ, וְנִעֲשְׂה הָאֶתְרוּג פָּגוּם וּמְלַכְלָךְ וְכו', וְלָקַח אֶת הָאֶתְרוּג וְהִרְאָה לְאִשְׁתּוֹ: "הִרְאָה אֶת, הֵיזָה זֶה הָאֶתְרוּג הַמְהֻדָּר בְּיוֹתֵר, וְהִנֵּה רָאִי מָה אֲרַע" וכו', וְאִם־כֵּן אֵינִי חֹפֵץ בְּרַבְּנוֹת.

וְהַמְסַקְנָה בְּרוּרָה, לְכַתְחֵלָה לֹא כְּדָאִי לְהַפְגִּס בְּעֶסֶק הַרְבִּים, אֲשֶׁר מוֹרִיד אֶת הָאָדָם מִהַמְחִין שְׁלוֹ, מִתִּישׁוֹ, עוֹקְרוֹ, הוֹרֵס אֶת בְּרִיאוֹתוֹ, וּמְקַצֵּר אֶת יָמָיו וְכו'. אָבֵל לְעֵתִים, מְלַמְעָלָה אֵין שׁוֹאֲלִים אֶת הָאָדָם, וּמְכַנְיָסִים אוֹתוֹ לְמַצֵּב הַזֶּה, לְהֵיוֹת נוֹשֵׂא בְעַל הַצְּבוּר, וְלַעֲסֵק בְּצָרְכֵי רַבִּים וְכו' וכו'.

וְהַעֲקָר — לְזַכּוֹת אֶת הַרְבִּים וְלְקַרְבָּם אֶל הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְאָף שְׁעוֹבָרִים עָלָיו נְסִיוֹנוֹת קָשִׁים וּמְרִים, צָרִיכִים לִידַע, שֶׁהַכֹּל מֵאֵתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאֵין לְהִתְפַּחַד כָּלֵל, אֶלָּא לְהִמְשִׁיךְ בְּעַבּוּדַת הַקֹּדֶשׁ שְׁלוֹ.

בְּלִיל שֶׁבֶת הַסְּבָרָנוֹ אֶת דְּבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטִי־מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רַעַח), שְׂאוֹמֵר עַל הַפְּסוּק: "בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי", זֶה הַצְּדִיק, שְׂאִינוֹ מְקַנָּא שׁוֹם צְדִיק בְּעוֹלָם — לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא, רַק אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בְּעַצְמוֹ, הוּא נִכְלָל לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף.

אָשֶׁר ז' קד בנחל שטו

ובזה נוכל להבין את ענין הלבנה, שפתיב ביה (בראשית א, טז):
 "וַיַּעַשׂ אֱלֹקִים אֶת שְׁנֵי הַמָּאֲרֹת הַגְּדֹלִים", אומר רש"י: שוים נבראו,
 ונתמעטה הלבנה על שקטרגה ואמרה: אי אפשר לשני מלכים
 להשתמש בכתר אחד. הלא הייתן שוות, ולמה תאמרי: איני יכולה
 להשתמש באותו כתר? ! אומר לה הקדוש-ברוך-הוא: לכי מעטי
 עצמך. ומאחר שהייתה לה חלישות הדעת, נתן לה את הפוכבים.
 ומה הטעם בזה? אלא אמנם הקטינו אותה, אך כדי לחזקה הראו
 לה את הפוכבים, שקטנים הם ממנה, ואם-כן לא תפל ברוחה
 כל-כף.

ומכל זה למדים, שבתחלת הבריאה כבר נבראה הקנאה, עוד
 קדם שהרג קין את הבל מפאת קנאה, כבר בעצם הבריאה הייתה
 מדת הקנאה, שזה בעצמו סוד החלל הפנוי, שבהכרח שיהיה דבר
 בזה, כי אחרת אין בריאה. אבל מצד שני צריכים לשמר, כדברי
 רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א, סימן סד), שלא יהיה יותר מדי חלל
 הפנוי, שלא יהיה יותר מדי מחלקת, כי אז יהיו פרוידים.

ואם-כן עקר השלמות, שאדם לא יקנא בזולתו, "מה יש לי
 עמך? ! אתה מאיר גם אני מאיר, אני מאיר וכן גם אתה". אשר זו
 הייתה מדרגתו של משה רבנו, "ופני משה כפני חמה ופני יהושע
 כפני לבנה"; כשאלידד ומידד מתנבאים במחנה, בא יהושע וזעק,
 ענה ואמר לו משה: "המקנא אתה לי? ! מי יתן כל עם ה' נביאים".
 מה אכפת לך שכלם יאירו; נמצא, שזו מדרגת הצדיק הגדול,
 שנוכל לגמרי באין סוף ברוך הוא, ולא אכפת לו כלל, אלא חפץ
 שכלם ידעו וישיגו את מה שהוא השיג.

אבל בשביל קיום הבריאה עוברים עליו נסיונות מלמעלה,
 וסובל כל מיני סבל ובזיונות, חרופין וגדופין, וכל זאת כדי לראות
 איך יחזיק מעמד, ואם ישבר, או ימשיך לגלות את האור אין סוף
 ברוך הוא, על אף כל הצרות והיסורים שהם מנת חלקו. ולבסוף
 יחזרו כלם אל הקדוש-ברוך-הוא, וינוכחו בצדקת הצדיק, ויהנו מזיו
 השכינה.

וְזֶה מַה שֶּׁקוֹרָה בְּכֻלָּיוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁפֶל אַמּוֹת הָעוֹלָם רוֹצִים לְהִטְבִּיעַ רַק אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, וַיִּשְׁנֵם, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, אֲסוּנוֹת, צָרוֹת וַיִּסּוּרִים. וּמִי שֶׁחָסַר סִבְלָנוּת, חָפֵץ לְבָרֵחַ לְחוּץ לְאֶרֶץ, אִף מִי שֶׁבֵר דַּעַת, מִתְאַזֵּר בְּמַדַּת הַסִּבְלָנוּת וּמִמַּתִּין, וַיִּוֹדַע שֶׁהַכֹּל יַעֲבֹר. וּצְרִיכִים רַק לְהִיּוֹת דְּבוּקִים בְּהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא. וּמַה שֶּׁקוֹרָה בְּכֻלָּיוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל קוֹרָה בְּפִרְטוּיּוֹת בְּכֹל עִיר וָעִיר, וְהַעֲקָר לְהַחְזִיק מֵעַמֵּד וְלֹא לְהַשְׁבֵּר כָּלֵל. וּכְמוֹ שֶׁרָכַב צָרִיף דֶּלֶק, וּכְמוֹ שֶׁהִגּוּף זָקוּק לְאֹכֶל, כִּף צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת אֶת אֲשֶׁר לְפָנֵינוּ, וְעַל מַה וְלָמָּה? אֵין יוֹדְעִים כָּלֵל, אֱלוֹ הַשְּׁבוּנוֹת שָׁמַיִם, נִשְׁגָּב מִבִּינָתָנוּ וּמִהַבְנָתָנוּ וְכו'.

אֲשֶׁרֵינוּ, מַה טוֹב חֲלָקָנוּ וּמַה נְעִים גּוֹרְלָנוּ, וּמַה יָפָה יִרְשָׁתָנוּ. הַלְוֹאִי וְנוֹכַח לְהַחְדִּיר אֶת דְּבוּרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּכֹל עַם יִשְׂרָאֵל, אִיזוֹ שְׂמִיחָה זוֹ תִּהְיֶה, עַד שֶׁיִּקְרָא (יִרְמְיָהּ לֵא, לֵג): "כִּי כֻלָּם יִדְעוּ אוֹתִי לְמַקְטָנָם וְעַד גְּדוֹלָם", וְזֶה יִהְיֶה הַתְּקוּן הַנִּצְחָי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ז' קה.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר מִשׁוֹת־מִסְעֵי ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוֹ זְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

הַעֲקָר עָלֶיךָ לְהַתְחַזֵּק לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה וּלְשִׂמְחַת אֶת אֲשֶׁתְּךָ, וְתִרְאֶה שֶׁבְּבִיתְךָ יִהְיֶה תְּמִיד שִׂמְחָה, וְכֵן תִּשְׂמַח אֶת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמָנוּ, כִּי עַל כָּל אֶחָד עוֹבְרִים עֲכָשׁוּ צָרוֹת וַיִּסּוּרִים, קִטְנוֹת וְחִלְיוֹת הַדַּעַת, אֵין פִּרְנֶסָה, כָּלֵם מְלֵאִים חוֹבוֹת, וְלָכֵן שְׁרוּיִים בְּדַכְאוֹן

אֲשֶׁר ז' קו בְּנִחָל שׁוֹי

וּבְדַכְדוּף, וְצָרִיכִים לְשִׁמְחָה. כִּי הַשִּׁמְחָה זֹה הַגָּאֵל, כְּשֶׁכֵּלֶם יִהְיוּ
בְּשִׁמְחָה — נִזְכָּה לְהַגָּאֵל.

וְלִכְּנֵן עֲלֶיךָ לְחִזּוֹק אֶת כָּלֶם בְּמִדַּת הַשִּׁמְחָה, וְאִזּוּ יִהְיֶה לְךָ
וְלִסְבִּיבָתְךָ טוֹב מְאֹד. כִּי בְּאַמֶּת מֵה פּוֹעֲלִים עַל-יְדֵי הַעֲצָבוֹת?
מֵאוּמָה. אָבֵל עַל-יְדֵי הַשִּׁמְחָה — מִצְּלִיחִים בְּכֹל מַעֲשֵׂה יְדָיו. וְכָךְ
אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תְּנַחֲוּמָא שְׁמִינֵי ב'): אֵינן הַשִּׁמְחָה מִמְתַּנְּת
לְאָדָם, לֹא כֹל מִי שֶׁשִּׁמַּח הַיּוֹם — שִׁמַּח לְמָחָר, עַל-כֵּן רָאָה כָּבֹד
עֲתָה לְהַתְחִיל לְשִׁמַּח. וְאִם תִּלְךָ בְּצוּרָה כְּזֹו — תִּצְלִיחַ מְאֹד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' קו.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֵר מִטּוֹת-מִסְעֵי ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיְקָר וְהַנְּעִלָה,
שׁוֹתָה מִיָּמֵי גַחַל גּוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלֵתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁלַח לְךָ רְפוּאָה שְׁלֵמָה, רְפוּאָת הַנְּפֶשׁ
וְרְפוּאָת הַגּוּף, וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְפַחַד מִשׁוּם דְּבָר. רַבֵּנוּ ז"ל אוֹמֵר
(לְקוּיטֵי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן כד), שֶׁצָּרִיכִים לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשִׁמְחָה, כִּי
הַשִּׁמְחָה הִיא רְפוּאָה לְכֹל. וְחוֹלָה שֶׁמְחַזְּקִים וּמַעוֹדְדִים וּמְשִׁמְחִים
אוֹתוֹ — זֶה מְבַרֵּא אוֹתוֹ. וְלִכְּנֵן רָאָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְזֶה יָבִיא לְךָ
רְפוּאָה.

אוֹדוֹת שֶׁשֶׁאֵלֶּת וְכו', כִּפִּי שְׁאֵנִי מִבֵּין הַבְּעַל אִישׁ רַע מְאֹד, וְאִמּוֹ
מְסִיתָה אוֹתוֹ נֶגֶד אֲשֶׁתוֹ, אֲשֶׁר זֶה דְּבָר חֲמוּר בְּיֹתֵר. כִּדְּוֹעַ, חֲמוּת
שׁוֹנָאת אֶת כְּלֵתָה, שֶׁכָּךְ הַעֲדִי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שְׁבַת כו): הִיא
חֲמַתָּא דְּהוֹת סְנִיָּאָה לָהּ לְכֵלֵתָא, אֲמַרְהָ לָּהּ: זֵיל אִיקְשִׁיט בְּמִשְׁחָא
דְּאַפְרָסְמָא, אֲזֵלָא אִיקְשִׁיט, כִּי אֲתַת אֲמַרְהָ לָּהּ: זֵיל אֲתֵלִי שְׂרָגָא,
אֲזֵלָא אֲתֵלִי שְׂרָגָא, אֵינְפַח בָּהּ גּוּרָא וְאַכְלֵתָהּ [חֲמוּת אַחַת שֶׁהִיָּתָה

שיח אֲשֶׁר ז' קז בַּנְחַל

שונאת לבלתה, אמרה לה: לכי התקשטי (משחי עצמך) בשמן אפרסמון, הלכה והתקשטה כדברי חמותה. כשבאה בחזרה, אמרה לה חמותה: לכי הדליקי נר, ועשתה כדברי חמותה, והתלקחה בה האש ושרפה אותה]; ואם-כן פלה וחמותה אינן דרות בשלום. עם כל זאת להסית את הבעל נגד אשתו — זה חמור ביותר. ולכן כן תאמר לו, שאם לא יעשה שלום-בית — אין לו מה לעשות אצלי, כי רבנו ו"ל הקפיד מאד על כבוד אשתו.

אפה רק ראה להתחזק, ותקרב עוד יהודים להקדוש-ברוך-הוא, אשר אין עוד דבר חשוב יותר מזה. וזה התקון שלנו, כל זמן שאנו בזה העולם עלינו לחזק ולעודד ולשמח את כל הנשמות השבורות, ועל-ידי-זה פן ואולי גם לנו תהיה תקנה לתקן את אשר פגמנו.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' קז.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר מטות-מסעי ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל ... נרו יאיר.

רבנו ו"ל הקפיד מאד מאד על בחור בן, ואמר שלא לבוא אליו רק אחר התנה. ולכן צריכים להתחמך סמוך לפרקו, וזה היסוד בתסידות ברסלב. ולכן אם הציעו לך שדוף ונראה לך, וגם היא מסכימה, אזי תראו להתחמך שניכם לשם שמים, אבל בתנאי שלא יהיו בינכם אף פעם מריבות ואי הבנות, ואם תהיו חזקים בזה, תהיה לכם ברכה והצלחה בתוך הבית, ותזכו לטהרת וקדשת המחין, ותהיו תמיד שמחים ועליזים.

והעקר שתבואו לגור בקהלתנו, אשר בה ישנו אור גדול מאד, ולכן הסמ"ך-מ"ם מתפשט כל-כך במניעות עצומות, כדי לעצור את התפשטות הקדשה וכו', והקדוש-ברוך-הוא יעזר, שתבשר לי תמיד בשורות משמחות.

אֲשֶׁר ז' קח בנחל שיט

העקר הרגל עצמה לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בכל יום, ותתפלל במגן שחרית, מנחה, ערבית, וכן תלמד בכל יום חמש ורש"י עם התרגום, באפן שתזכה לסיים שנים מקרא ואחד תרגום עם פרוש רש"י ו"ל בכל שבוע.

ועל כלם — תלמד הרבה משניות, ואם תזכה ללמד בכל יום ח"י פרקים משניות אפלו בגרסה, תהרג את היצר הרע שלך, ותהיה תמיד שמח. והקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתמצא כבר מכל העברות שבעולם.

ואודות שאלתך בענין ... וכו', אסור לקנות רהיטים מזוג שהתגרשו, כי אין ברכה בזה, ובפרט רהיטים מחדר שנה, על זה שורות הקלפות והסטרא אחרא, כי בני זוג שנופרדו, סימן שהקלפות והרוחות מסבבים אותם, כי הקדוש-ברוך-הוא שונא מאד את המתגרש, וכמאמרם ו"ל (גטין ז): כל המגרש את אשתו ראשונה, אפלו מזבח מוריד עליו דמעות. וכן תאמר לו, שבשום פנים ואפן לא יתגרש, כי השטן והסמ"ך-מ"ם התלבשו בו.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ז' קח.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר מטות-מסעי ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל האברהם הקר לי מאד ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

ראה להתחזק במאד מאד בתפלה, ותרבה בשיחה בינך לבין קונך, אשר כל דבור שתתפלל — יתקיים, ובפרט תרבה בבקשה בענין פרנסה, אפלו חמש דקות פתח פיה, ותבקש ממנו יתברך כל צרכיך, אינך יודע מעלת זה הענין, וכמה יקר הוא לפניך יתברך — לבקש בשפת האם שלך: "רבוננו של עולם, אני צריך פרנסה, רבוננו

שֶׁל עוֹלָם, תַּעֲזוֹר לִי שְׂיִהְיֶה לִי שְׁלוֹם-בַּיִת, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, עֲזָרְנִי
 שְׂאֵהֶיָה שְׁמַח, שְׂאֵהֶיָה זְרִיזוֹ, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, עֲזָרְנִי שְׂיִלְדֵי יִהְיוּ
 בְּרִיאִים" וְכוּ', הַדְּבֹרִים הַלְלוּ עוֹשִׂים רַעַשׁ גְּדוֹל בְּשָׁמַיִם, וּבְיַדָּאֵי אִם
 תַּתְּמִיד בְּזֶה, תִּרְאֶה יְשׁוּעוֹת גְּדוֹלוֹת שְׂיַעֲשֶׂה עִמָּךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.
 הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ....

ז' קט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר מִטוֹת-מִסְעֵי ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה ...
 גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

רַבּוֹנוּ ז"ל הַקָּפִיד מְאֹד לְהִתְחַתֵּן בְּגִיל צָעִיר, וּמֵאַחַר שֶׁנִּפְגַּשְׁתָּם
 וְנִרְאָה בְּעֵינֵיכֶם, אֲזִי רָאוּ לְהִתְחַתֵּן לְשֵׁם שָׁמַיִם, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 יָתֵן לָכֶם הַצְּלָחָה גְּדוֹלָה מְאֹד, וְאֵל תִּתְפַּחַד מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַע-עוֹלָם,
 כִּי גְדוֹל אֲדוֹנֵנוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ, וּבְיַדָּאֵי לֹא יַעֲזֹבְךָ הַמְּקוֹם בְּרוּךְ הוּא.

רָאָה לְהִתְחַזֵּק וּלְהִתְחַזֵּק וּלְהִתְחַזֵּק פְּעָמִים אֵין סֵפֶר, רַק אֵל תִּפְּל
 בְּיָאוֹשׁ וּבְדַכְּאוֹן.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזוֹר, שְׂיִהְיֶה שְׁדוּךְ טוֹב, וְתִקְיָמוּ בַּיִת נְאֻמָּן
 בְּיִשְׂרָאֵל, דּוֹרוֹת יִשְׂרָאֵל מְבָרְכִים.

הַמְּצַפֶּה לְשִׁמְעַ בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת....

ז' קי.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְטֵדֶר מִטוֹת-מִסְעֵי ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

אָשׁוּר ז' קיָא בְּנַחֵל שְׂכָא

הַעֲקָר עֲלִיף לְרֵאוֹת, שְׁיֵהֶיָה אֲצִלְף שְׁלוֹם-בַּיִת, כִּי זֶה הַיְסוּד
בַּיְהוּדוֹת. וְכֵף אֹמֵר רַבְּנֵנוּ ו'ל (שיחות-ה'ר"ן, סימן רסג, רסד), שְׁהַסְמִי"ף-
מ"ם עוֹשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַעוֹלָם לְשֹׁבֵר אֶת הַשְּׁלוֹם-בַּיִת אֲצֵל
בְּנֵי הַנְּעוּרִים, וְלָכֵן עֲלִיף לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים, שְׁיֵהֶיָה שְׁלוֹם
וְאַהֲבָה בַּבַּיִת, וְאִז הַשְּׂכִינָה תִשָּׁרָה בַּבַּיִת, וְכָל הַחַיִּים יִשְׁתַּנּוּ לְגַמְרֵי.

עַל-כֵּן אַל תִּהְיֶה בְטָלָן, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חֲנֻנְךָ בְּאִשָּׁה צַדִּיקָת,
רְאֵה לְחֻזְקָה וּלְעוֹדְדָה וּלְכַבְדָּה וּלְיִקְרָה. וְכִמּוֹ שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ
הַקְדוּשִׁים (בְּכָא מְצִיעָא נט): אוֹקִירוּ לְנִשְׁיָכוּ כִּי הֵיכִי דִתְתַעְתְּרוּ; מְלַבֵּד
זֹאת רְאֵה לְקַבֵּעַ לְעֶצְמְךָ שְׁעוּרִים בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם: מְקַרָּא — תִּלְמֵד
חֲמֵשׁ וְרִש"י עִם הַתְּרַגּוּם, כְּדֵי שְׁתַּסִּים בְּכָל שְׁבוּעַ שָׁנִים מְקַרָּא וְאַחַד
תְּרַגּוּם עִם פְּרוּשׁ רִש"י, וְכֵן תִּלְמֵד פְּרָק אוֹ שָׁנִים וְיוֹתֵר מִשְׁנֵיּוֹת, וְעַל
כָּל־ם — דָּף גְּמָרָא, אֵין לְמַעְלָה מִמֶּנּוּ, מִי שְׁטוּעַם דָּף גְּמָרָא לְיוֹם,
מְרַגֵּישׁ כָּל מִינֵי טְעָמִים שְׁבַעוֹלָם.

אַקוּהָ לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁתַּצִּית אוֹתִי, וְנִשְׁמַע בְּשׁוֹרוֹת
טוֹבוֹת.

כָּל טוֹב...

ז' קיָא.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֵר מִשׁוֹת-מְסַעֵי ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיְקָר לִי
מְאֹד, גַּר לְהַצִּדִּיק נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גַּרוּ
יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלֵתִי אֶת מִכְתְּבְּךָ.

מָה אִמֵּר לָךְ, מִמֶּשׁ הַחַיִּיתָנִי בְמָה שְׁכַתְבָּת, שְׂאִתָּה לּוֹמֵד סְפָרֵי
רַבְּנֵנוּ ו'ל בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּחֵיּוֹת חֲדָשָׁה. תֵּאֲמִין לִי, שְׂרַק זֹו נִקְרָאת
הַתְּקַרְבוֹת אֶל רַבְּנֵנוּ ו'ל, כִּי בְלִי לַמוֹד סְפָרֵי רַבְּנֵנוּ ו'ל, כָּל הַהַתְּקַרְבוֹת
זֶה דְמִיּוֹן אֶחָד גָּדוֹל, כִּי יְכוּלִים לְהַטְעוֹת עֲצָמוֹ מְאֹד, בְּאִשְׁרָה נְהוּג

שכב אָשֶׁר ז' קיא בַּנְחַל

היום, אָשֶׁר כָּל זָב וּמְצָרַע וְכוּ', כָּבֵר עוֹשֶׂה עֲצָמוּ "יש", "רב", "רבי", "מְנַהֵיג", בְּקִשֵּׁי בַעַל תְּשׁוּבָה הוּא, וּכְבֹר מְנַהֵיג עֲדָה, וְאוֹמֵר דְּעוֹת בְּדָבָר רַבְּנוּ ז"ל — זֶה טוֹב וְזֶה לֹא. וַיֵּשׁ לוֹ אֵינְשֵׁי טַפְשֵׁי שְׂרָצִים אַחֲרָיו בְּשַׁעַה שְׁאִינוֹ יוֹדֵעַ מַה זֶה חֲסִידוֹת בְּרַסְלָב. כִּי בְּלִי שְׂקִידָה בְּ"לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן" וְשִׁיחוּתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל בְּ"שִׁיחוּת-הַר"ן" וּבְ"חֵי-מוֹהֲר"ן", אִינוֹ מְקַרְבֵּי כָּלֵל. וּמִכָּל שְׂכָן מִי יוֹדֵעַ אִם הוּא בְּכָלֵל יְהוּדֵי וְכוּ', כִּי מִי שֶׁנּוֹלַד בְּקַבּוּץ, יֵשׁ בּוֹ חֲשֵׁשׁ מִמְזוּרוֹת וְכוּ', וְאִיךָ תִּהְיֶה כָּבֵר מְנַהֵיג, בְּשַׁעַה שְׁאַתָּה סֶפֶק לְבוֹא בַּקְהָל?!

וּפְעַם נִתְקַרְבֵּי אֵלֵינוּ מְקַרְבֵּי, וְהִיא יָרָא שְׁמַיִם גְּדוֹל, הוּא בָּא מִקַּבּוּץ וְכוּ', וְלְבַסּוֹף נִתְגַּלָּה שְׁאִמּוֹ הִיָּתָה גּוֹיָה, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְצוּיָתָיו לְלַכֵּת לְרַבָּנִים, וְהִיא צָרִיף לְעַבֵּר גִּיּוֹר כַּהֲלָכָה. וְעַכְשָׁיו הוּא בְּאֵמֶת יָרָא שְׁמַיִם, וְהַקִּים מִשְׁפָּחָה יָפָה. רּוֹאִים מִזֶּה, שְׁכָל אֱלוֹ הַחֲדָשִׁים אָשֶׁר מְקָרוּב בָּאוּ, בְּטָרֵם שְׁיָהִיו הוֹגֵי דְעוֹת בְּדָבָר רַבְּנוּ ז"ל, קָדָם שְׁיִבְרָרוּ אִם הֵם מְתָרִים לְבוֹא בַּקְהָל הַשֵּׁם, אִם אֵין בְּהֵם חֲשֵׁשׁ מִמְזוּרוֹת.

וְלִכֵּן עָקֵר הַהֲתַקְרָבוֹת הֵיא רַק בְּשְׂקִידָה רַבָּה בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, עַד שְׁיָהִיו שְׁגוּרִים עַל פִּיהֶם. וְרַבְּנוּ ז"ל אָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קצב), אָשֶׁר פָּנָיו, שְׂכָלוֹ וְנִשְׁמָתוֹ גְּנוּזִים בְּסִפְרֵי. וְלִכֵּן כָּל מִי שְׂרוּצָה לְהַקְרָא עַל שֵׁם רַבְּנוּ ז"ל, עָלָיו לְהִתְמִיד הַרְבֵּה בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, עַד שְׁיָהִיו שְׁגוּרִים עַל פִּיו מִמֶּשׁ, וְזֶה בְּרוּר. וְלֹא כְּמוֹ שְׁנוּהֵג עַכְשָׁיו, אָשֶׁר רָצִים אַחֲרָיו כָּל מֵינֵי זְנֻבוֹת וְכוּ', זְקָנִים וְנְעָרִים, בּוֹרִים, קָלִים וְרִיקִים וּפּוֹחֲזִים.

וְזָכֹר אֵת זֶה, כִּי תִצְטָרֵף לָזֶה לְיָמִים הַבָּאִים. מִי יוֹדֵעַ אֵילוֹ עֲזֵי פָּנִים עוֹד יָקוּמוּ עֲלֵינוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָהּ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

שכג

בנחל

ז' קיב — ז' קיג

אשר

ז' קיב.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר מטות-מסעי ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל האברך ... גרו
יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

מה אמר לך! מאד מאד כואב לי, שהרמת יד על אשתך וכו',
זהו מנהג גויים, "אינו מדרך בני ישראל להכות נשותיהם, ומעשה
כותים הוא" (רמ"א באבן העזר, סימן קנד, סעיף ג'); וזה עון חמור מאד
מאד, ואין על זה מחלה.

והנני מזהירך, אם לא תפסיק מהתנהגותך הברוטלית, לבסוף
תתגרשו. מה אתה חושב, שאשתך תסבל?! אני מבטיח לך שלא.
ואני נותן לך את כל הצדק, ולא מענין אותי אם יש לך טענות
ומענות וכו', ברגע שאתה רשע מרשע מגביה ידים, כבר אבדת
במערכה, הן בבית-דין של מטה והן בבית-דין של מעלה, ואין על
זה שום הצדקה בשום פנים ואופן. כל אלו שהיו חכמים בעיניהם,
לבסוף אבדו את ילדיהם ואת נשותיהם, ועכשו מסתובבים נע ונד.

ולכן אם לא תתפייס עמה תכף-ומיד ותבקש סליחתה, ותבטיח
שלא תעשה כן עוד פעם, אני רוצה שתבוא אלי יותר בשום פנים
ואופן.

המאחל לך תשובה שלמה...

ז' קיג.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר מטות-מסעי ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל אהובי, ידידי, האברך הנקור לי מאד, הרוצה
להאיר נפשו באור האורות, צח הצחצחות של הנחל נובע מקור
חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ עִם כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹן, וַיִּמְתְּקוּ מִמֶּךָ הַדִּינִים
עַל-יַדֵּי פְּלֵא עֲלִיוֹן.

רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן עב), שֶׁעָקֵר הַגְּדֻלָּה
שֶׁמִּקְבָּלִים מֵהַצְּדִיק הוּא שְׁפִלוּת, שְׁאֵדָם צָרִיף לְהַפִּיר אֶת מַדְרַגְתּוֹ
שֶׁהוּא פְּלוּם. וּבִקְאֻמַּת רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן יד),
שֶׁיֵּשׁ אַרְבַּע בְּחִינּוֹת שְׁפִלוּת; הָעָקֵר שֶׁיְהִיָּה בְּעֵינָיו שֶׁפֶל מִמֶּה שֶׁהוּא
חוֹשֵׁב, עַר זֶאל זֵין בֵּי זֵיף גְּאֵרְנִישׁט שֶׁבְּגֵאֵרְנִישׁט [שֶׁיְהִיָּה בְּעֵינָי
עֲצָמוֹ פְּלוּם שְׁבִכְלוּם], וְלֹא כְּמוֹ שֶׁחוֹשֵׁב שֶׁהוּא כֶּכָּר פְּלוּם, אֶלֶּא
תְּמִיד לִידַע שֶׁהוּא פְּלוּם שְׁבִכְלוּם, וְלֹא קָל לְהַגִּיעַ אֶל מַדְרַגָּה זוֹ,
כְּמוֹ שְׁאֵמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן נב), שְׁאֵדָם צָרִיף
לְהִתְבּוֹדֵד הַרְבֵּה לְשִׁבֵר אֶת מַדּוּתָיו הַרְעוּת, עַד שֶׁיַּעֲקֹר מִדָּה רְעָה
אַחַר מִדָּה רְעָה, עַד שֶׁיַּעֲקֹר אֶת כָּל הַמַּדּוּת. וּכְשֶׁעָקֵר כֶּכָּר אֶת כָּל
הַמַּדּוּת רְעוּת, יֵדַע שֶׁנִּשְׁאָר אֶצְלוֹ עֲדֵין מִשְׁהוּ, שֶׁהִיא הַגְּאֻוָּה, וְזֶה
מְאֹד מְאֹד קָשָׁה לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ. וַיְדוּעַ, שֶׁהַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקָּדוֹשׁ,
זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, אֵמֵר לְתַלְמִידָיו: מִי שֶׁנּוֹתֵן עֲצָה אֵיךְ לְהִתְפַּטֵּר
מִהַגְּאֻוָּה — אֵינוֹ צְדִיק, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְהִתְפַּטֵּר מִזֶּה כָּלֵל עַד יוֹם
מוֹתוֹ. וְהוּא בְּעֲצָמוֹ נִסְתַּלֵּק עִם הַפְּסוּק (תְּהִלִּים לו, יב): "אֵל תְּבוֹאֲנִי
רַגְלֵ גְאֻוָּה". וְרַבְּנוּ ז"ל אֵמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן י'), שֶׁהַעֲצָה
— לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיק; וְהַכּוֹנֵה — שֶׁהַצְּדִיק מֵרָאָה לוֹ בְּכָל פַּעַם
שֶׁהוּא לֹא פְּלוּם, פְּדִי שְׁלֹא תִכְנַס בּוֹ אִיזוֹ הַתְּפֹאֲרוֹת שֶׁל שֶׁקֶר. וְזוֹ
עֲבוּדָה כָּל הַחַיִּים; כִּי הַצְּדִיק הוּא קוֹצֵא דְאוֹת דְּל"ת, הֵינּוּ הַדְּל"ת
יֵשׁ לוֹ קוֹץ מֵאַחֲזָרָיו, וְהַרִי"ש אֵין לוֹ קוֹץ. וְזֶה הַהִפְרָשׁ בֵּין אֶחָד
לְבֵין אַחֵר, רַחֲמָנָא לְצִלָּן; אֵל אַחֵר — זוֹ עֲבוּדָה זְרָה, שְׂזוֹ גְאוּת.
וְלַהֲפוּף — אֵל אֶחָד — זוֹ אֲמוּנָה. וַיֵּשׁ לוֹמֵר כִּי הַהִפְרָשׁ בֵּין אַחֵר
לְבֵין קוֹץ זֶה אֶחָד; הֵינּוּ אַחֲרֵי עוֹלָה ר"ט, קו"ץ עוֹלָה קצ"ו,
וּכְשֶׁתּוֹסִיף לְתַבַּת קו"ץ מִסְפָּר אֶחָד, אֲזוֹ יִגִּיעַ לְאַחֲרֵי; נִמְצָא, שֶׁמֶה
שֶׁחֲסַר מֵאַחֵר זֶה הָאֶחָד — אַחֲדוּתוֹ יִתְבַּרֵּךְ. וְזֶה קוֹץ שֶׁל הַדְּל"ת
מִרְמָז עַל הַצְּדִיק, שֶׁהוּא הַמְּבַטֵּל אֶת אֵל אַחֵר, וְעוֹשֶׂה אֵל אֶחָד —
אַחֲדוּתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי גְאוּת הִיא עֲבוּדָה זְרָה מִמֶּשׁ, שֶׁעוֹשֶׂה עֲצָמוֹ
לְמִצִּיאוֹת, אֶבֶל אִם אָדָם מְבַטֵּל עֲצָמוֹ, זוֹכֵה לְכָל הַמַּדְרַגּוֹת שְׁבַע עוֹלָם.

אָשֶׁר ז' קיד בַּנְחַל שְׂכָה

זוֹ הַעֲבוּדָה הִכִּי קָשָׁה לְאָדָם — לְהִיּוֹת בְּטֵל וּמִבְטָל בְּעֵינַי עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי. וּכְפִי שֶׁהָאָדָם מִבְטָל עֲצָמוֹ אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא זוֹכֶה שְׂיִמְתְּקוֹ מִמָּנוּ כָּל הַדֵּינִים, וְכָל הַשׁוֹנְאִים שֶׁלוֹ יִפְלוּ תַחְתָּיו, וְיָמוּתוּ מִיְתֵה מְשֻׁנָּה, כַּאֲשֶׁר כָּבֹר קָרָה בְּמִשְׁפָּךְ כָּל הַדּוֹרוֹת, שְׁכָל אֱלוֹ הָרָשָׁעִים שֶׁקָּמוּ עַל הַצְּדִיקִים שֶׁהָיוּ דְבוּקִים בּוֹ יִתְבַּרְךָ בְּאַמֶּת, הֵם נִפְלוּ בְּנִפְלָה אַחַר נִפְלָה, עַד שֶׁנִּתְבְּטְלוּ לְגַמְרֵי וְנִעְקְרוּ מִן הָעוֹלָם. אֲשֶׁרֵי מִי שְׂאִינוֹ מְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְיִוֹדַע בְּאַמֶּת בְּשִׁפְלוּתוֹ, שְׂאֵז יִזְכֶּה לְהִיּוֹת כְּלִי לְהַשְׂרָאת הַשְּׂכִינָה, וְכָלֵם יִתְבְּטְלוּ מִפָּנָיו.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' קיד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֵר מְטוֹת-מַסְעֵי ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵיךָ לִי מְאֹד, גֵּר לְהַצְדִּיק וְנַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאֵר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

מָה אָמַר לְךָ! עַקֵּר עֲבוּדַת הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם — לְהַפְּךָ גְּשָׁמִיּוֹת אֶל רוּחַנִיּוֹת, לִידַע שְׁגָם הָעוֹלָם זֶה כְּפֶסֶס לְאִלְקוּתוֹ יִתְבַּרְךָ, שְׂזֶה סוּד הַנְּיִ"ה הוּא הָאֱלֹקִי"ם, כִּי אֱלֹקִי"ם בְּגִימְטְרִיָּה הַטְּב"ע, וְצָרִיכִים לְהַכְנִיס שְׂמָה גַם-כֵּן גְּלוּי אִוֵּרוֹת עֲלִיוֹנוֹת, שֶׁהֵם הִנֵּה, הִנֵּה וְיִהְיֶה שֵׁם הַנְּיִ"ה בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא גְּלוּי הַנְּצָחִי, אִוֵּרוֹ יִתְבַּרְךָ הַמְּלַבֵּשׁ בְּעֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה.

וְהִנֵּה רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ו'), אֲשֶׁר עַל-יְדֵי סוּד הַדְּמִימָה וְהַשְּׂתִיקָה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת חִירִיק, שֶׁהוּא הַנְּקֻדָּה הַקְּטָנָה, שֶׁהוּא סוּד הַבּוּשָׁה — יְדָם וְיִשְׁתַּק. כְּשֶׁמְחַרְפִּים וּמְבֹזִים אוֹתָךְ — שְׂתַק שְׂתַק, אֶהוּבִי, יְדֵיךָ! וּבְזֶה תִּכְנִיעַ אֶת הַדָּם שֶׁבְּחָלָל

שכו אָשֶׁר ז' קטו בנחל

השָׁמְאֵלִי שֶׁלָּךְ, וְתִזְכֶּה לְהַעֲשׂוֹת אִדָּם הַיּוֹשֵׁב עַל הַכֶּסֶּא, שֶׁהוּא סוֹד
בְּטוֹל גְּשָׁמִיּוֹת הָעוֹלָם, וְלִהְיֶינִי שְׂיֵהֶיָה כְּלִי לְאַלְקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ.

הַתְּמִד בְּ"לְקוּיֵי־מוֹהַר"ן", וְאִזּוּ לֹא תִפְסִיד כָּלְל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ז' קטו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר מִטּוֹת־מִסְעֵי ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הַחֶתָּן ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ. צַר לִי לֹאמַר לָךְ, אִם תִּתְחִיל כְּבָר אֶת
הַחַיִּים שֶׁלָּךְ בְּלִחְשׁוֹד וְכוּ', אֲזִי כָּל חַיִּיךָ יִהְיוּ חַיִּים מְרוֹרִים, וְיִהְיֶה
לְבִסּוֹף גַּם גְּרוֹשִׁין, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן. אֵינְן זֶה דְּרַךְ יְהוּדֵי לְחִשׁוֹד כָּל רַגַע
וְכוּ', וְלִהְיוֹת קִנְאֵי עַל כָּל פְּרִט וּפְרִט; פֶּה הִיא מִסְתַּכְּלֵת עַל זֶה וְכוּ',
פֶּה דְבַרְהָ עִם זֶה וְכוּ', דְּבָרִים כְּאֵלוֹ יְכוּלִים לְשַׁנֵּעַ אוֹתָךְ וְאוֹתָהּ, עַד
שְׂיִוְלִיכּוּ אֶתְכֶם אֶל פִּי פִּחַת, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן.

לְדַעֲתִי, יֵשׁ לָךְ בְּעֵינָה נְפִשִׁית רְצִינִית, וְאַתָּה מְכַרַח לְעַקֵּר אֶת זֶה
מִמָּךְ, כִּי מִי שֶׁחֹשֵׁד בְּאַשְׁתּוֹ עַל לֹא דְבָר, זֹו מִחְלָה מְגַנָּה, מִחְלַת
הַקְּנָאָה... וְאֵינְן דְּבָר כְּזֶה בַּחַיִּים, כִּי אַחֲרַת הִיָּתָה זִוְרַקַת אוֹתָךְ כְּבָר
מִזְמָן.

וְלִכֵּן רָאָה לְהִתְחִיל לְהִתְבוֹדֵד עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאִזּוּ תִרְאֶה שֶׁתְּבוֹא
לִידֵי זְכוּף הַמַּחִין, כִּי תִפְלֶה וְהִתְבוֹדְדוֹת מְכַנִּיָּסִים בְּאִדָּם יֵשׁוּב
הַדַּעַת, וּמוֹצִיאִים אוֹתוֹ מִהַדְּמִיוֹנוֹת.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ז' קטז.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר מטות-מסעי ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנֶּעֱלָה ...
גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

מָה אָמַר לָךְ! אֵל תִּכְנַס לְלַחֵץ, כִּי חָבַל עַל הַזְמַן הַיָּקָר שְׁלָךְ,
וְחָבַל עַל הַבְּרִיאוֹת שְׁלָךְ, כִּי אָנִי רוֹאֶה שָׂרֵב הַיּוֹם וְרֹב הַלֵּילָה הוֹלֵךְ
לָךְ בְּהֶבֶל וְרִיק מֵרַב לְחֻצִים וּפְחָדִים וְכוּ', שְׂמֵלְחִיצִים וּמְפַחֲדִים
אוֹתָךְ, וְכָל-כֵּן חָבַל; וְלִכֵּן קַח אֶת עֲצָמְךָ בְּיַדְּךָ, וְזָכוֹר גַּם תִּזְכֹּר אֲשֶׁר
בְּלַעֲדֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לֹא יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת לָךְ שׁוֹם דְּבָר בְּשׁוֹם
פָּנִים וְאַפָּן, כִּי דְבָר גָּדוֹל וְדְבָר קָטָן אֵינוֹ נֶעֱשֶׂה מֵעֲצָמוֹ אֶלָּא
בְּהַשְׁגַּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן, וְלִכֵּן לָמָּה לָךְ לְהַתְּבַלְּבֵל וּמַמָּה?! מִטְּפָה
סְרוּתָה שֶׁהַיּוֹם כָּאֵן וּלְמַחֵר בְּקִבְּרְךָ?! הֲלֹא בְּלַעֲדֵיךָ יִתְבָּרֵךְ אִי אֶפְשָׁר
לְקִרוֹת שׁוֹם דְּבָר.

וְלִכֵּן מָה טוֹב וּמָה נָעִים, אִם תִּתְחַבֵּא רַק בְּצֵל כְּנָפָיו יִתְבָּרֵךְ.
וְזֶה תִזְכֶּה עַל-יְדֵי תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדָּדוֹת, שֶׁתִּהְיֶה רְגִיל לְדַבֵּר רַק עִמוֹ
יִתְבָּרֵךְ, וְאִז תִּהְיֶה הַכִּי מְאֹשֶׁר בְּחַיִּיךָ, כִּי אֵין עוֹד מְאֹשֶׁר כְּמִי שֶׁתָּמִיד
בוֹרַח אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּמְצִיר בְּדַעְתּוֹ אֵיךְ שֶׁכָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ רַק אֲמַתַּת
מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְהַכֹּל אֹר אֵין סוּף, וְאַתָּה נִמְצָא בְּתוֹךְ הָאוֹר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד ...

ז' קיז.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שני לסדר מטות-מסעי ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל יְדִידֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

מה אמר לך! כל החיים הם כל-כך קצרים, ויחבל לפל בְּדַעְתּוֹ בעבור שטות כְּזוֹ וְכוּ', אף שְׁלֹדְעָתוֹ זוֹ אֵינָה שְׁטוּת. וְאֲנִי בְּאֵמַת מְבִין אוֹתָךְ, עִם כָּל זֹאת צְרִיכִים לְהִשְׁלִים עִם הַמְּצִיאוֹת הַמְּרָה, וְאֵף שְׁאֲנִי יוֹדֵעַ שְׁזָה כּוֹאֵב מְאֹד מְאֹד, מִמֶּשׁ בְּלִתי נִסְבֵּל, עִם כָּל זֹאת תִּאֲמִין לִי, שְׁלֹא כְּדַאי לְקַחַת אֶת זֶה לְלֵב, וְתִהְיֶה נֹעֵשֶׂה חוֹלָה לֵב וְכוּ', עַד שְׁאֵתָה כְּכֹר מְאֹבֵד שׁוּוִי מִשְׁקַל וְכוּ'. רַבְּנוּ ז"ל לְמַד אוֹתָנוּ אֶת הַגְּלוּי הַנִּפְלֵא שֶׁל "בְּצֹר הַרְחַבְתָּ לִי", שְׁבַתוֹךְ הַצְּרוֹת צְרִיכִים לְמַצֵּא הַרְחַבוּת, וְעַל-יַדֵּי-זֶה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַצְּרוֹת לְבִסּוּף (עִינֵי הַיֵּטֵב בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ז, חֵלֶק א', סִימָן קצ"ה).

אל תהיה חכם בעיניך, תקיים את דברי רבנו ז"ל כמו שהם, ואז תהיה אדם אחר לגמרי. כי העקר בזה העולם הוא התחזקות — להתחזק בכל מה שעובר עליו, ורק בזה נמדדת גדלת האדם. וכמו שהתבטא מוהרנ"ת ז"ל ואמר: למה הגיעו רבי שמעון בר יוחאי, האריז"ל, הבעל-שם-טוב הקדוש, רבנו ז"ל — אל מדרגתם? כי היתה להם מדה זו בהתחזקות, כל אחד כפי ענינו; הינו אשר בודאי על כל אחד מהם עבר מה שעבר, כמו שמצינו בדברי חכמינו הקדושים מה עבר על רבי שמעון בר יוחאי, שהצריך להתחבא מפלך רומי במערה שלש-עשרה שנה וכו'. ובאמת האם לא יכול היה לעשות ממנו גל של עצמות? ! ומדוע הצריך להתחבא וכו' ולסבל סבל כזה? ! אלא מי יודע דרכי המקום ברוך הוא יתברך שמו לעד ולנצח נצחים.

ולכן הייתי מיעץ לך, שלכל תפנס בשום לחצים ובשום פחדים, ברח לך רק אליו יתברך, והוא כבר יוליך אותך בדרך הנכונה. כי האדם צריך למסר את עצמו לגמרי רק אליו יתברך, ולקיים את מאמרו ז"ל (אבות ב, ד): "בטל רצונך מפני רצונו, כדי שיבטל את רצון אחרים לרצונך"; ואשרי מי שזוכה להגיע לבטול כזה אל האין סוף ברוך הוא, ואז טוב לו כל הימים.

הדורש שלומך...

העקר לא לפחד, כי גדול אדוננו ורב להושיע.

אֲשֶׁר ז' קיח בְּנַחַל שֶׁכֶת
ז' קיח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֹר לַיּוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר מִטּוֹת־מִסְעֵי ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וַיְרַדְפוּ אֶל הָאֲבֵרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד ... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנֶכֶן קִבְּלֵתִי אֶת מִכְתָּבְךָ בְּצֵרוּף הַכֶּסֶף לְהַדְפָּסָה, אֲשֶׁר אֵין
לְמַעַלָּה מִצְדָּקָה זוֹ שֶׁל הַדְּפֻסָּת סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, כִּי הוּא זְכוּי הַרְבֵּים
לְדוּרֵי דוֹרוֹת.

מָה אִמַּר לָךְ! עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד עוֹבֵר בְּחַיֵּי הַיּוֹם יוֹם מִשְׁבָּרִים
וְגַלִּים, וְלְכָל אֶחָד יֵשׁ אֶת הַעֲלִיּוֹת וְהַיְרִידוֹת שְׁלוֹ, וְכָל אֶחָד יֵשׁ לוֹ
פַּעַם יוֹם טוֹב וּמִצַּב רוּחַ טוֹב, וְלִהְפוֹךְ — יֵשׁ לוֹ פַּעַם יוֹם רַע וּמִצַּב
רוּחַ רַע, וְאֲשֶׁרִי מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל לְחַפֵּשׂ גַּם אֶת הַטוֹב בְּיוֹם רַע. וְכִמוּ
שֶׁפִּרְשׁ רַבְּנוּ ו"ל (לְקוּטֵי־מֹהֲרָן, חֵלֶק א', סִימָן לֵג) אֶת הַפְּסוּק (קִהְלֵת ז,
יד): "בְּיוֹם טוֹבָה הִיָּה בְּטוֹב וּבְיוֹם רָעָה רָאָה"; הֵינּוּ שֶׁצָּרִיךְ הָאָדָם
לְהִסְתַּפֵּל שֶׁם הֵיטֵב הֵיטֵב, וּבְיַדָּאֵי יִמְצָא שֵׁם יְמֵי טוֹב; כִּי בְּאֵמֶת
הַכֹּל לְכָל אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאָדָם צָרִיךְ לְהוֹרִיד אֶת הַלְּבוּשִׁים
הַמְּכֻסִּים וּמַעֲלִימִים אֶת אֲלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִזּוֹ יִמְצָא אֶת הַטוֹב גַּם
בְּיַמֵּי רַע, שְׁנֵיהֶם "וּבְיוֹם רָעָה רָאָה" — אֶת הַטוֹב הַגָּנוּז בְּתוֹךְ הַרַע;
כִּי בְּאֵמֶת בְּכָל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה שֵׁם אֱלֹהֵינוּ שֶׁל עוֹלָם גָּנוּז, וְצָרִיכִים
רַק לְהוֹרִיד אֶת הַלְּבוּשׁ הַמְּכֻסָּה אֶת הַטוֹב, וְנִדְמָה שֶׁהַכֹּל רַע. וְזֶה
מֵה שֶׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם יוֹם אֶחָד טוֹב וְיוֹם אֶחָד רַע וְכוּ', כִּי בְּרִישָׁא
חֲשׂוּכָא וְהָדָר גְּהוֹרָא (שְׁבַת עז:), בְּסוּד "וַיְהִי עָרֵב וַיְהִי בֹקֶר", כִּי
תַעֲנוּג תְּמִידִי אֵינוֹ תַעֲנוּג וְכוּ'.

וְלִכֵּן חֲזַק וְאַמֵץ מְאֹד, וְכַלֵּךְ מִמַּחְשְׁבוֹת שֶׁל הֶבֶל לְאַבֵּד עֲצָמְךָ
וְכוּ', אֲשֶׁר אֵל מְאוּמָה לֹא יָבִיא אוֹתְךָ, כִּי כֶּף אֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ הִקְדוּשִׁים
(עֵין פָּנֵי יְהוֹשֻׁעַ עַל בְּבֹא מִצִּיעָא נט.): הַמְּאֵבֵד עֲצָמוֹ לְדַעַת, אֵין לוֹ חֵלֶק
לְעוֹלָם הַבָּא.

מָה אִמַּר לָךְ! הַרְגֵל עֲצָמְךָ לְתַן תּוֹבָה וְהוֹדָאָה לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ-

של אשר ז' קיט בנחל

הוא, אשר רבנו ו"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ב'), אשר תודה והודאה זה שעשוע עולם הבא.

וימה ששאלת למה כתוב (בראשית כג, ב): "ולבכתה" כ' זעירא, יש הרבה טעמים, אבל ראיתי בשם צדיק אחד, כי הגה חכמינו הקדושים אומרים (בבא בתרא טז:): בת היתה לאברהם ובכל שמה, ובשעה שהשטן בא אל שרה לאמרה: "בעלך שוחט עכשו את בנך יחידיך יצחק" ופרחה נשמתה, גם נשמת הבת פרחה אז ומתה. וזה "ולבכתה" הינו שפכה על אשתו ועל בתו יחד, ודברי פי חכם חן.

רבנו ו"ל רצה מאד מאד, שנהיה בכל המקומות של התורה הקדושה (ציין שיחות-הר"ן, סימן כח), שראוי לאדם שיעבר ולהיות בכל המקומות של התורה הקדושה, ציין שם.

רציתי עוד להאריך, אף נבצר ממני מרב עיפותי.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ז' קיט.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שני לסדר מטות-מסעי ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה גיעו וירדפו אל האברהם הנקר לי מאד ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך המלא מרירות וכו'.

מה אמר לך! מי שרק מסתכל מה שעובר היום וכו', חיל ורעדה, יראה נפחד וסובבוהו וכו'. ולכן אין שום עצה בעתים הללו רק לברח אליו יתברך, למעט בדבור עם בני-אדם שרק מחלישים את הדעת, ומכניסים בלחץ, ומפחידים יותר ויותר וכו'. אשרי מי שרק בורח אליו יתברך, ומדבר רק עמו יתברך, ואינו מתנעץ עם בני-אדם, אשר רבנו ו"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סא), אשר בני-אדם שאין להם אמונת חכמים, המח שלהם פגום, ועשנים

אָשֶׁר ז' קב בַּנְחָל שְׁלֹא

סְרוּחִים מְסוּבָּבִים אֶת מַחֵם הַמֶּלֶא טְנוּף, וְעֲצָתָם מְבַלְבֶּלֶת וְכוּ', עֵינַי שָׁם. וְכֵן מוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ז'), שְׁעֲצַת הָרָשָׁעִים הִיא כְּלֵה זֶרַע מְרַעִים, יַעֲצוּת דְּסִטְרָא אַחְרָא; וְלִכֵּן צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְהַשְׁמִיר מִמֵּי לִוְקָחִים יַעֲצוּת, כִּי סֵתָם בְּגִי-אָדָם רַק מִפְּחִידִים וּמִכְנִיסִים בְּלַחֲץ גָּדוֹל, וְחֻבֵּל מְאֹד מְאֹד לְהַכְנִס בְּלַחֲץ וּבְפָחַדִּים, יוֹתֵר טוֹב לְבָרַח רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְלָשִׁים כָּל תְּקִנָּתוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ז' קב.

בְּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֹר לְיוֹם שְׁנֵי לְסֵדֵר מִטוֹת-מִסְעֵי ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הַרְבֵּה הַחֲסִיד הַמְּפָאָר ... שְׁלִיט"א.

לְנִכּוֹן קְבֻלָּתִי אֶת מִכְתָּבְכֶם. הִנֵּה טוֹב שְׁתַּלְמְדוּ אֶת הַמְּאָמֵר בְּלְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ל"ז, וְלוֹמַר עָלָיו הַתְּפִלָּה מ"לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת", וְזֶה יוֹעִיל לְכֶם הַרְבֵּה מְאֹד, כִּי הִנֵּה בְּתוֹרָה זוֹ מְגִלָּה לְנוּ רַבֵּנוּ ו"ל עֲנִינֵי שְׁחִיטָה, וְאִיזוֹ אַחֲרִיּוֹת הִיא זוֹ לְהִיּוֹת שׁוֹחֵט, וְכָל מַעֲוֵט פְּרָנְסָה מֵעַם יִשְׂרָאֵל, זֶה רַק בְּשִׁבִיל שׁוֹחֲטִים שְׂאִינִם הַגּוֹנִים. וּבְפִרְטִיּוֹת בְּדוֹר הַזֶּה נִתְקַיְּמוּ: "הַכֹּל שׁוֹחֲטִין וּבְכָל שׁוֹחֲטִין", שְׁכָל מִי שְׂאִין לוֹ פְּרָנְסָה נַעֲשֶׂה שׁוֹחֵט, וְלֹא מִחֲפָשִׁים אַחַר שׁוֹחֵט יֵרָא שְׂמִים, אֶלָּא יִהְיֶה מִי שְׂיִהְיֶה, מִי שְׂרַק מוֹכֵן לְחֶתֶף וְכוּ', הוּא נַעֲשֶׂה שׁוֹחֵט, וְיוֹצֵא תַחַת יָדוֹ נְבִלוֹת וּטְרָפוֹת, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, שְׂזָה מְטַמְטֵם אֶת הַלֵּב וְהַמַּח, עַד שְׁנִכְנְסוֹת בְּלֵב מִחֲשָׁבוֹת וְדַעוֹת כּוֹזְבוֹת, כְּפִירוֹת, מִינּוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, רַחֲמָנָא לִישׁוֹבָן.

וְיָדוּעַ, אֲשֶׁר כָּל פֶּחֶם שֶׁל הָעַרְב-רַב בְּדוֹר הַזֶּה, אֵיךְ הֶעָבִירוּ אֲלֵפִים וְרַבּוֹת נְשָׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת עַל הַדַּת, מִפֶּשׁ מְלִיוֹנִים מֵאַחֲיֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרְקוּ עַל וְכִפְרוּ בְּעַקֵּר, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, הַכֹּל הִנֵּה מִפְּנֵי שְׁפָטָמוּ אוֹתָם בְּנְבִלוֹת וּטְרָפוֹת, שְׁעָרְפוּ אֶת רֹאשׁ הַתְּרַנְגְּלֵת וְכוּ', וְכֵן בְּשֶׁר בְּהִמָּה הִנֵּה כֶּף, שְׁחַתְּכוּ אֶת הָרְאשִׁים בְּמַסוֹר שְׁקוֹרִין וַיִּיג [מְלִיצָה בְּדַרְךְ

שלב אשר ז' קב בנחל

צחות על-פי חלין ב.], רחמנא לצלן, והכל בהכשר וכו', ואין פלא שנעשה מה שנעשה, כי אכילת טרפות ונבלות מטמטמים את הלב והמת. ולכן זו אחריות גדולה להיות שוחט, ורבנו ז"ל הקפיד על כך מאד מאד.

והיום יש שוחטים נואפים ההולכים עם גויות זונות, רחמנא לצלן, באשר עין מזככת רואה על פניהם וכו' מעשיהם וקלקוליהם, אוי לעינים שפך רואות, ואוי לאזנים שפך שומעות, אוי לדור שאלו הרשעים האוררים עושים חיל, והכל בהכשר של קלים וריקים ופוחזים, רע-בנים, המצויים בכפרים ובעירות קטנות, אשר שם שוחטים בלי שום פקוח כלל, רק חותכים ולא שוחטים, רחמנא לצלן.

יסוד גדול לשוחט, שלא יהין לשחט בלא טבילת מקוה, אפלו בחרף הקר, ושיהיה עליו בעת השחיטה בגד עליון, אפלו בגד דק, שקורין חאלטל, ויהיה חגור עם אבנט, שקורין גארטל. ומהרגע שעושה ברכה על השחיטה לא יפסיק בדבור עד גמר השחיטה.

והיה צדיק שוחט ירא שמים מאנשי שלומנו, ששתק כל זמן השחיטה, והיו קורין אותו דער שטומער שוחט [השוחט האלם], וכמה פעמים בכה בעת השחיטה.

וכן לסיים בקביעות את ספר "שמלה חדשה", ואל יאמר שידע כבר את ההלכות.

מה אמר לך! יש לי לכתב עוד הרבה ספורים על שוחטים מאנשי שלומנו, חסידי ברסלב, אף ההכרח לקצר לעת עתה.

התבודדות זה יסוד מוסד אצל רבנו ז"ל, ולכן צריכים לדבר עמו יתברך על-כל-פנים חמש דקות בקביעות, ובכל פעם עוד חמש דקות, ובמשך היום יצטרף לשעה כרצונו הקדוש של רבנו ז"ל. העקר למעט בדבור, כי אין עוד דבר העוקר את האדם מהדבקות כמו הדבור. וכמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לח) על

אֲשֶׁר ז' קכא בנחל שלג

פְּסוּק (תהלים קמח): "רוח סְעָרָה עָשָׂה דְבָרוֹ", מִי שְׁגוֹרִם רוּחַ סְעָרָה
בְּמַחוּ שֶׁל אָדָם — זֶה הַדְּבָר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ז' קכא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אור ליום שני לסדר מטות-מסעי ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הַיְקָר לי מְאֹד, נִרְ לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נִרְוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

תִּדְעַ, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּהַשְׁגָּחַה פְּרָטִית.
וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רנ), שְׂאָם אָדָם יוֹדֵעַ שֶׁהַכֹּל
מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, אִזּוּ בְּנִקָּל לוֹ לְקַבֵּל כָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, כִּי הַהַשְׁגָּחַה
שֶׁל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּשִׁיּוֹדֵעַ אֶת זֹאת, זֶה בְּעֶצְמוֹ יִמְתִּיק מִמֶּנּוּ
הַכֹּל. וְהַתְּפִלָּה זֶה שְׂדוּד הַטָּבַע, כִּי הַטָּבַע מַחֲיֵב כֶּף, וְהַתְּפִלָּה מְשַׁנֶּה
אֶת הַטָּבַע (עֵינֵי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ז'). וְלִכֵּן רַק הַמְּשֻׁךְ לְהַתְּפַלֵּל,
וְתִרְאֶה נְסִים נִגְלִים שְׂיַעֲשֶׂה עִמָּךְ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי הַתְּפִלָּה הִיא
שְׂדוּד הַטָּבַע מִמֶּשׁ. וְרַבְּנוּ ז"ל בְּעֶצְמוֹ אָמַר בְּסוּף יָמָיו: אִם הָיִיתִי
יוֹדֵעַ מַעֲלַת הַתְּפִלָּה בְּנַעֲוָרִי, לֹא הָיִיתִי מְסַגֵּף כָּל-כֶּף אֶת גּוּפִי, וְלֹא
הָיִיתִי מַתְעַנֶּה כָּלֵל, כִּי מַה שְׂתִּפְּלָה פּוֹעֵלֶת, שׁוֹם דְּבָר בְּעוֹלָם אֵינּוּ
פּוֹעֵל. אִךְ צָרִיכִים סְבֻלָּנוֹת גְּדוּלָּה גַם בְּתִפְּלָה, כִּי אֲסוּר לְדַחֵק אֶת
הַשְּׂעָה, אֲלֹא לְבַקֵּשׁ בְּרַחֲמִים וּבְתַחֲנוּנִים, אִם יִתֵּן — יִתֵּן, וְאִם לֹא
— לֹא, כְּמוֹכָא בְּדִבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כ'), כִּי
זֶה עֲנִיָּן שֶׁל דְּחִיקַת הַשְּׂעָה. וּכְבָר אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּרֻכּוֹת
לב:): הַמְּעִיֵן בְּתִפְּלָתוֹ, לְסוּף בָּא לִיְדֵי כָּאֵב לֵב; הֵינּוּ כִּי הוּא מְצַפֶּה
שֶׁמְכַרְחִים לְעֹזֵר לוֹ, וְאִם לֹא — אִזִּי נִתְעַקֵּם לְבוֹ בְּקִשְׁיוֹת וּסְפִקוֹת
עָלָיו יִתְבָּרַךְ, וְדִיקָא זֶה מְרַחֲקוֹ.

וְלִכֵּן עֲצָתִי, שֶׁתְּדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וְתִבְקֵשׁ כָּל מַה

שלד אשר ז' קכב בנחל

שאתה צריך בתמימות ובפשיטות בדרךך שאלה ובקשה, אבל לא בנחיקת השעה, כי כל הדוחק את השעה — השעה דוחקתו, וכל הנדחה מהשעה — השעה נדחית מפניו.

אל תדאג כלל, אני רואה שתהיה לך ישועה גדולה בקרוב, וכל הרשעים המעיקים ומצערים אותך, כלם בלי יוצא מן הפלל יקרה להם אסון גדול. אתה ברח לך רק אליו ותברך, ואל תתיאש מן הרחמים.

איך שהוא אמונת חכמים צריכים על כל דבר, אם רבנו ז"ל אמר, שכל הענין שלו זה רק תפלה, ורק זה עקר העצה, צריכים להאמין לו, ולקיים את עקר עצתו. ואם הוא אמר, שעל-ידי התקרבות לצדיק — שונאיו יפלו במשבר שאין סומך, צריכים להאמין בזה.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ז' קכב.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שני לסדר מטות-מסעי ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו אל הבחור ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

אודות השמות וכו', צריכים לשמר מאד מאד איזה שם נותנים, כי השמות הם שרש הנשמה. ורבנו ז"ל אמר (לקוטי-מורה"ן, חלק א', סימן רס), אשר השם זה הנפש של האדם, ולכן כשאין נותנים שם של צדיק, או כשנותנים שם לוועזי, זה פגם בנפש. ובפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן מד), שמן השמים נותנים לאב ולאם איזה שם לתן לתינוק. והנה הערב-רב שהם אספסופי (כמו שפרש רש"י), רוצים לעקר את ערך גשמות ישראל, ועל-כן בחרו שמות בדויים, כגון: טל, אילן, שחר וכו', והכל להוריד את ערך הנשמה.

אֲשֶׁר ז' קכב בַּנְחַל שְׁלֵה

וּכְדַאי שְׁתַּעֲזֵן עַכְשָׁו בְּשִׂאלוֹת וּתְשׁוּבוֹת "מִהַר" שִׁיק" (חֶלֶק יוֹרֵה דְּעָה, סִימָן קסט), שְׁמַאד מְאֹד מְזַהֵר עַל עֲנִינֵי שְׁמוֹת, וְלֹא לְתַת שְׁמוֹת שֶׁל גּוֹיִים, וּמֵאַרְיֵף שֶׁם מְאֹד, עֲזֵן שֶׁם.

הַעֲקֹר זְכוֹר, אֲשֶׁר צְרִיכִים לְשִׁנוֹת אֶת הַשֵּׁם הַזֶּה, כִּי הוּא שֶׁם בְּדוּי, וְזֶה מֵה שְׁגוּרִים לָךְ אֶת כָּל הַצְּרוֹת.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

תָּם וְנִשְׁלָם, שִׁבַּח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

* * *

בְּרִיף רַחֲמָנָא, שְׁזַכְּנוּ לְסִיִּים אֶת כָּל הַחֲבוּר הַנִּפְלֵא הַזֶּה, וְהוּא כְּרִף מֵא, יִזְכְּנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְסִדֵּר עַכְשָׁו לְדַפּוּס אֶת כְּרִף מ"ב לְהַגְדִּיל תּוֹרָה וּלְהַאֲדִירָה.

אָנָּא ה' הוֹשִׁיעָה נָא, אָנָּא ה' הַצְּלִיחָה נָא.

❖ ❖ ❖

תִּכּוֹן הָעֲנִינִים

חֵלֶק מֵא

ג **פְּתַח דְּבָר**

ה **הַקְדָּמָה**

יא **ו' תתקיט**

מכתב כללי לכלליות אנשי שלומנו, בו יחזקם מאד על־פי הקשר בין פְּרִשְׁת חֶקֶת לְפְרִשְׁת קִרְח וְכו', ויחזק מאד על עֲנִין הָאֵהָבָה וְהָאֲחָדוּת וְעִשִׁית חֶסֶד עִם כָּל בְּרִיָּה, וְהִפְרֵת הַטּוֹב לְצַדִּיק שֶׁקָּרַב אֶת הָאָדָם, וְשִׁיזְכֹּר הַמְקָרַב מַעֲשָׂיו הַקּוֹדְמִים, וְיִתְאָר גְּנוּת בְּעֲלֵי הַמַּחְלָקֶת, וּמֵהוּת עֲנִין "הֵיכַל־הַקֶּדֶשׁ" וְכו'.

כ **ו' תתקכ**

ידבר מענין הפאת הצור, סוד דחיקת השָׁעָה, ויעורר להנציל מזה.

כא **ו' תתקכא**

יבאר ענין 'זֶה לְעַמַּת זֶה עָשָׂה אֱלֹקִים', שְׁכַנְגָד כָּל צַדִּיק הַדּוֹר קָם כְּנִגְדּוֹ אִיזָה רִשָׁע אָרוּר, וְיִפְרֹשׁ עַל־פִּי זֶה מִשְׁנָה בְּאֲבוֹת.

כג **ו' תתקכב**

יגנה מאד חמר מדת הפעס, ויעורר לצאת ולהנציל הימנה.

כד **ו' תתקכג**

ידבר מחובת מדת ההתחזקות, אָפְלוּ כְּשֶׁכָּבַר יוֹדְעִים מִרְבֵּנוּ ז"ל, וּבִפְרָטִיּוֹת אֵלוּ הַזּוֹכִים לְהַפִּיץ, שְׁעֲלִיָּהֶם מִתְגַּבֵּר הַבְּעַל־דְּבָר בְּיוֹתֵר, וְיִחְזַק מְאֹד בְּאֲמוּנָה, וְיִגְלֶה בִּיצַד נִתֵּן לִיצֵר כְּלֵי שְׁפַע לְפִרְנֶסָה וְכו', וְיִדְבֵּר מֵעֲנִין קִדְשֵׁי הָעֵינַיִם, וְיִתֵּן עֲצָה לְזִכּוֹת לְזֶה, וּמַעֲצָת רַבֵּנוּ ז"ל לְהַנְצִיל מִהִרְהוּרִים, וּמֵעֲנִין תְּפִלָּה בְּזִכּוֹת הַצַּדִּיקִים וְלֹא אֲלֵיהֶם, חֵס וְשְׁלוֹם, וְיִגְלֶה מַעֲלָתָם וּמַעֲלַת הָאוֹחֵז בְּזִכּוֹתָם, וְיִדְבֵּר מִגֹּר תְּמִיד, שְׁלֹא צָרִיךְ לְהִנְיָחוֹ בְּבֵית וְכו', וְיִחְזַק עַל הַפְּצָה, וְעִדּוּד יְהוּדִים בְּעִיר אֲפָקִים.

כז **ו' תתקכד**

מכתב כללי לכלליות אנשי שלומנו "חסידי ברסלב", בו ידבר מגדלת רבנו ז"ל ומענין ה'סוד' של רבנו ז"ל, כי כל גלויו הוא רוחניות חיות אֱלֹקוֹת וְכו', וְיִסְפֹּר מִרְבֵּי לִוֵּי יִצְחָק מִבְּרִדִּיטְשׁוֹב זי"ע בְּעֲנִין מֵה שְׁעֵנָה

תַּכְן הַעֲנִינִים

לְחַמְיו, שְׁלַמְד בְּמַעֲזָרֵיטְשׁ שֵׁישׁ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְכוּ', וַיַּחֲזֹק עַל-פִּי הַפְּסוּק: "וַיִּדְעַתָּה הַיּוֹם" וְכוּ', וְצָרִיךְ לְבָרַח רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיִּסְפָּר מַעֲשֵׂה מַהְרֵי"צ מְלִיּוּבָאוּיטְשׁ זי"ע, מֵהַ שְׁעָנָה לְחֻקְרָיו בְּשַׁעַה שָׂרְצוּ לְשִׁבְרוּ בַעַת מְאֹסְרוּ וְכוּ', וּמִי שֶׁחֲזַק בְּאֲמוּנָה, שׁוֹם דְּבָר אֵינוֹ יְכוּל לְשִׁבְרוּ, וַיִּגְלֶה שְׁעָקֵר שְׁלֵמוֹת הָאֲמוּנָה הַיָּא כְּשֶׁהִיא מְקַשֶּׁרֶת עִם תּוֹרַת אֲמֶת, וְהִיא הַמְבַדֵּילָה בְּאֲמֶת בֵּין טוֹב לְרַע, שְׁלוּלָה זֹאת הָאֲמוּנָה הַיָּא כּוֹזֶבֶת, וַיִּנְקֹט לְדַגְמָא מִצְּנוֹת אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא כָּלֵל גְּדוֹל בַּתּוֹרָה, וַיִּבְהִיר עֲנִינֵי הַשְּׁלֵשָׁה סִימָנִים שֵׁישׁ בְּאֲמֶתְנוּ, וַיַּחֲזֹק לְהַתְנַהֵג עַל-פִּי אֱלוֹ הַסִּימָנִים, וְזֶה מֵהַ שְׁרוּצָה רַבְּנוּ ז"ל לְהַכְנִיס בְּנוּ, וְהַסְמֵ"ךְ-מ"ם מֵהַפֶּה דוֹקָא הַהַפֶּה, וַיִּנְקֹט לְדַגְמָא כַּמָּה הַעֲרוֹת מִרַבְּנוּ ז"ל, שֶׁעֲלִיָּהֶן אָנוּ צָרִיכִים לְהַקְפִּיד, אִם אָנוּ קְרוּיִים עַל שְׁמוֹ וְכוּ'. וַיִּגְלֶה הַחֻכָּה שְׁלֵנוּ לְשִׁמְחַת בְּרַבְּנוּ ז"ל, וְכָל הַהֲתַקְרְבוֹת אֵלָיו תְּלוּיָהּ בְּלַמּוּד סְפָרָיו הַקְדוּשִׁים.

ו' תתקכה לג
יתן עצמה פרטית לזוג חשוכי בנים להפקד בזרע של קימא.

ו' תתקכו לד
ידבר מהחזיק הגדול שצריך בנה העולם, ובפרט מי שזוכה ליחד
יחודים מתוך בכיה של דבקות, ויבאר כמה צרופים בכ"ב אותיות,
ויזכיר ענין הדפסת עלון 'המאיר' וכו'.

ו' תתקכז לה
יתן עצמה פרטית למשפחה אשר סובלת בדיירתה מאד, וידבר מענין זה
שעוברים לדירה אחרת.

ו' תתקכח לו
ידבר מעקר ענינו, שהוא — להדפיס ולהפיץ את ספרי רבנו ז"ל, ועוסק
בזה במשך עשרות שנים, ואין לו שום עסק של סכסוך עם אף ברחה,
וכל הקפדתו לפעמים היא רק על מי שמונע אותו מלהפיץ אור רבנו
ז"ל. ויספר על אחד מאנשי שלומנו, כמה עזר לו בהיותו קרוב למחנהו
וכו'.

ו' תתקכט לח
ידבר מהלבושים שיש על הדומם, צומח, חי, מדבר, שבאמת הכל
אלקות וכו', ומנפלאות הענין של חבור גוונים של אמונה, ויגלה
לנמען, שמצד שרש נשמתו עליו לעסק בזה.

תִּכְן הַעֲנִינִים

- ו' תתקל** לט
יחזק בְּחֹר בַּעֲנֵן מִצִּיאַת הַזֶּוּג, שָׁזָה מִנְּפִלְאוֹת תָּמִים דְּעִים.
- ו' תתקלא** מ
יְדַבֵּר מִהַחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת שֵׁישׁ לְנִמְעָן מִמְּקַרְבִּים תְּדַשִּׁים, שֶׁהָרַע שְׁלֵהֶם מִבְּלָבֵל אוֹתוֹ, וַיִּגְלֶה נְפִלְאוֹת מְסוּד הַצְּמָצוּם וְהִקּוֹ, וְעִגּוּלִים וַיִּשָּׂר, וְכֵן יֵשׁ בְּחִינּוֹת אֵלּוֹ בְּהִתְקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים, וַיִּחְזַק עַל-פִּי זֶה מְאֹד.
- ו' תתקלב** מב
יִחְזַק לְהִתְמִיד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה יִמָּצֵא אֶת הַשְּׂדוּף שְׁלוֹ, וַיִּזְהִירוּ לְהִיּוֹת לְעֹזֵר לְתַלְמִיד יִשְׁכְּתוֹ, שֶׁעוֹסֵק לְפָרְסָם אֶת רַבְּנוּ ו"ל, וַיַּעֲזְרוּ עַל נְחִיצוֹת הַפְּצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל.
- ו' תתקלג** מג
יִחְזַק וַיֵּאמֶץ וַיַּעֲזֹד מְאֹד אֶת הַנִּמְעָן שֶׁעוֹסֵק בְּלִמּוּד שְׁעוּרֵין כְּסִדְרָן וְכוּ', וַיִּבְהִיר לוֹ גְּדֹל הַזְּכוֹת שֶׁאָדָם חוֹטֵף טוֹב כְּזֶה בְּכָל יוֹם וְכוּ', וַיִּרְחִיק מְאֹד מְאֹד מִפְּרוּדִים בֵּין אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנו, וַצָּרִיף לְדוֹן כָּל אֶחָד לְכַף זְכוֹת, וַלְהַפִּיץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, כְּנִגְדַּת טְמֵאת פְּעִילוֹתֶם שֶׁל אֲנָשִׁי הַמְּסִיוֹן, יִמַּח שְׁמָם.
- ו' תתקלד** מה
יִזְכִּיחַ אִשָּׁה הַמִּתְעַרְבֶּת בַּעֲנִינִים לֹא לָהּ, וַיִּבְהִירָה גְּדֹל הַטְּעוֹת בְּהִנְהַגְתָּהּ זֹו וְכוּ'.
- ו' תתקלה** מה
יְדַבֵּר מִנְּעָם גּוֹרְלָנוּ, שֶׁאֵנוּ יוֹדְעִים מִרַבְּנוּ ו"ל, וַיַּעֲזֹר עַל הַתְּכִלִּית הַנִּצְחִית, וַיִּדְבֵּר מִעֲנֵן הַמְּסִיוֹנִים, יִמַּח שְׁמָם, וְדַרְכֵי פְּעִלָּה כְּנִגְדַּת טְמֵאתֶם הַנּוֹרְאָה וְכוּ'.
- ו' תתקלו** מז
יְדַבֵּר מִעֲנֵן יָמֵי בֵּין הַמְּצָרִים וְכוּ', וּמִשִּׁי עוֹלָמוֹת בְּקַדְשָׁה וַלְהַפֵּף, וַצָּרִיף לְעִשׂוֹת גְּדֵר מְזָה וְגְדֵר מְזָה כְּמוֹ אֶצֶל בַּלְעָם, וְהֵם — שְׂמָחָה וְהַתְּבוּדוֹת, וַיִּתֵּן כְּפָה עֲצוֹת פְּרָטִיוֹת.
- ו' תתלקז** מח
יְבִיעַ תּוֹדָתוֹ עַל הַסִּיּוֹעַ שֶׁהֶעֱנִיק לוֹ הַנִּמְעָן בְּהִיּוֹתוֹ בִּירוּשָׁלַיִם ת"ו, וַיַּעֲזְרוּ עַל שֵׁישׁ לוֹ כְּלֵי רֶכֶב, שֶׁעַל-יְדוֹ יִכּוֹל לְעִשׂוֹת הַרְבֵּה טוֹב בְּהַפְּצָה וְהַתְּבוּדוֹת וּנְסִיעוֹת בְּקַדְשָׁה וְכוּ', וַיִּזְרְזוּ עַל שְׂמָחָה וְעַל שְׂפִיכַת הַלֵּב תְּמִיד אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

תַּכְּן הָעֲנֻיִּים

- ו' תתקלח** מט
יחזק מאד על למוד ספרי רבנו ז"ל, ובפרט ספרי שיחותיו הקדושות.
- ו' תתקלט** נ
יחזק בת ישראל לנסע בכל פעם אל שער השמים, לשפוף לבה שם לפני השם יתברך, ויבהירה פי הכל מאתו יתברך, וידבר מענין מוהרנ"ת ז"ל שהגיע למסקנה, שרק על-ידי הדפסה נזכה להפיץ אור רבנו ז"ל.
- ו' תתקמ** נא
יאהל מזל-טוב לאבי הרך הנמול, ויעוררו על מדת השמחה, ועל הפצה, ועל זכות נתינת הצדקה להדפסת ספרי רבנו ז"ל.
- ו' תתקמא** נב
יזכיח הנמצען שלא יתפרץ תכף על אדם, מחמת לשון-הרע שקבל, אלא יברר קדם, ויגנה ענין הרוכלים המחרחרים ריב להכעיר אש המחלקת, על-ידי לשון-הרע וכו'.
- ו' תתקמב** נד
יעורר לקרב את הזולת תמיד, ולאחזו רק בדרך זו, וידבר מענינו, שמה שעובר עליו זה ממנו יתברך, ויצדיק עליו דין שמים.
- ו' תתקמג** נד
יבהיר הדרך כיצד לבחור באיזו ישיבה להכנס ללמד, על דרך מאמרם ז"ל: 'אין אדם לומד, אלא במקום שלבו חפץ'.
- ו' תתקמד** נה
ידבר מסוד כח התפלה שעוזרת תמיד, ואף בחנוף הבנים, ויתן עצה פרטית על שני בני הנמצען, כיצד עליו להתנהג עם כל אחד מהם, וכן יתן עצה כיצד להתנהג עם אחי הנמצען שנשא גויה, רחמנא לצלן, ועקר העצה היא תפלה.
- ו' תתקמה** נו
ידבר ממדת השמחה, שהיא הרפואה לכל המחלות, וצריך גם לעסק בלשמת אחרים.
- ו' תתקמו** נז
יבאר, שעל-ידי התקרבות לרבנו ז"ל ולמוד ספריו הקדושים, זוכים לדבקות הבורא יתברך, ויחזק על זרע של קימא.

תָּכֵן הָעֲנִינִים

- נח** **ו' תתקמז**
ידבר ממדת השלום ואהבת ישראל, ויבכה מרה על חסרון זה בדורותינו,
וכן בענין אמונת בני העולם בו יתברך, שהאמות עשו אמצעי וכו',
ובוא יבוא יום, שתהיה התגלות אלקות נראה ונפלאה וכו'.
- ס** **ו' תתקמח**
יעורר לרוץ תמיד רק אליו יתברך, ויזהיר לברח מפל ענין המחלקת
אצל אנשי שלומנו, ויאחל לנמנע להצטרף לחבורת קדשנו.
- סא** **ו' תתקמט**
יגלה, שעל כל אחד מתלמידי "היכל-הקדש" אורב הבעל-דבר לעשות
מחלקת ביניהם וכו', וידבר מעבודתנו מול פעילות המסיון, ימח שמם,
וייעץ לנמנע לאחז באמנות השחיטה וכו'.
- סב** **ו' תתקנ**
יעודד את הנמנע על שמסים "לקוטי-מוהר"ן" בכל חדש, וכן ששה
סדרי משנה, ויעוררו על הוצאת הכסופים הטובים מפיו וכו', ויזרוז על
הפצת "אשר בנחל".
- סג** **ו' תתקנא**
יחזק משפחה שעובר עליה מרירות משכנים רעים, ויבהינה, שמי
שורף את חברו, לבסוף מקבל בתורה מה שעשה לאחרים וכו'.
- סד** **ו' תתקנב**
יגלה, שהמתעסק לרדף את אחרים, לבסוף יהיה עסוק עם עצמו וכו',
ויחזק מאד על שיחה בינו לבין קונו, ולדבר עם אחרים דבורי אמונה,
ולחזק רחוקים, בפרט נכח פעילות המסיון וכו', וידבר מכף שהמחלקת
מגביה את האדם.
- סו** **ו' תתקנג**
יביע שמחתנו על הזכות שנפלה בחלקנו לשמש את רבנו ז"ל, וידבר
מגדל התפשטות הזמה בארץ הקדש, ועלינו ללחם עם זה על-ידי
הפצת ספרי רבנו ז"ל, ויחזק על מדת השמחה, ויגלה שהיא הפלי לקבל
אור אלקות, וידרכן הפעילות בעיר כרמיאל.
- סז** **ו' תתקנד**
יביע תודתו לנמנע ששמשו בהיותו בארץ ישראל, ויאחל לו רב ברכות
בזכות זה, וידבר מהחזיק שלנו, שאנו יודעים מצדיק כזה, שהוא כל

תִּכּוֹן הָעֲוִיָּנוּת

חִיּוּתֵנוּ, מִחֲמַת שְׂמֵחָדִיר בָּנוּ, שֶׁכָּל הַחַיּוּת הִיא מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וַיְבִיעַ שְׂמֵחָתֵנוּ עַל דְּבַר זֶה.

ו' תתקנה סח

וַיְדַבֵּר מִנְקֻדַת הַפְּצַת הַסְּפָרִים, שֶׁרַק זֶה מֵה שֵׁיִשְׂאָר מֵאַתָּנוּ, וַיַּעֲוֹר וַיִּפְּצֵם בֵּין אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַסְּפָרָדִים וְכוּ'.

ו' תתקנו סט

יְחִזֵּק מְאֹד אֶת הַנִּמְעָן שְׂעוּסֵק לְהַפִּיץ סְפָרֵי רַבֵּנוּ וְלֹא בְּכָל הָעִירוֹת שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וַיְדַבֵּר מִשְׂמַאת הַמַּסְיוֹן וּמִגְנוּת אֵיזָה בִּאֲבֵא שֶׁל שְׂקָר שְׂמֵדְבַר נֶגֶד הַסְּפָרִים, וַיְדַבֵּר מִעֲנִין הַיְחוּדִים שְׂעוּשָׁה וּבִפְרָט בְּדֶרֶךְ, וַיַּעֲוֹרוּ מְאֹד לְהַפִּיץ סְפָרֵי רַבֵּנוּ וְלֹא.

ו' תתקנו ע

יְפַלֵּיג בְּמַעֲלַת הַשָּׁב בְּתִשְׁבָּה, שֶׁכָּל אֲשֶׁר מִתְפַּלֵּל מִתְקַבֵּל בְּשָׁמַיִם וְכוּ', וּבִזְכוּת שְׂמִירַת שַׁבַּת־קֹדֶשׁ יִזְכֶּה לְזַרַע שֶׁל קֵימָא, וַיַּעֲוֹר עַל הַדְּלָקַת גְּרוֹת שַׁבַּת, וְלִבְקָשׁ אֶז הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְעֲנִין הַצְּדָקָה לְהַדְפֵּס סְפָרֵי רַבֵּנוּ וְלֹא.

ו' תתקנה עא

יְחִזֵּק אָב, שְׂעוּבָר עֲלֵיו מִבְּנוֹ הַרְבֵּה בְּעִוֹת נְעוּרִים, וַיְדַרְיֵכוּ בְּיַצֵּד לְהַתְנַהֵג, וַיְגַלֶּה לוֹ הַתּוֹעֲלַת בְּהַסְתַּפְּחוֹ עַל חֲבוּרָתוֹ, שֶׁלְמוּדוֹ הוּא דֶרֶךְ שֶׁל נְעִימוֹת וַיִּשׁוּב הַדַּעַת מִתּוֹךְ עֶסוּק הַתּוֹרָה וְכוּ'.

ו' תתקנו עב

וַיְדַבֵּר מִעֲנִין 'טוֹב תּוֹרָה עִם דֶּרֶךְ אֶרֶץ', וַיְחִזֵּק מְאֹד בְּאַמוּנָה, וַיְדַרְיֵף בְּעֲנִין הַדְּלָקַת גְּרוֹת שַׁבַּת־קֹדֶשׁ, וַיִּתְאַר אֶת "עֲבוּדַת הַחֲנוּךְ" אֲצֵל מוֹהֲרֵי תּוֹרָה וְכוּ'.

ו' תתקס עד

יְחִזֵּק בֵּת יִשְׂרָאֵל עַל שְׂמֵחָה וְהַתְּבוּדָּוִת.

ו' תתקסא עד

יְחִזֵּק בֵּת יִשְׂרָאֵל עַל מְצִיאת הַזְּוִיג וְעַל מַדַּת הַשְּׂמֵחָה הַמְּשֻׁכָּת יְשׁוּעָה.

ו' תתקסב עה

יְחִזֵּק הַנִּמְעָן עַל הַפְּצָה, וַיְגַלֶּה לוֹ שֶׁזֶהוּ תְּקוּנָה גְּמוּרָה עַל עֲבָרוֹ.

ו' תתקסג עו

וַיַּעֲוֹר הַנִּמְעָן תּוֹשֵׁב הָעִיר טְבִירָה לְהַשְׁתַּטֵּחַ עַל הַצִּיּוֹן הַקְּדוֹשׁ שֶׁל ר'

תָּכֵן הַעֲנִינִים

מֵאִיר בַּעַל הַגֵּס, וַיַּעֲרֹרְרוּ עַל תְּפִלוֹת בְּכוּנָה וּמְתוּף סְדוּר, וַיִּיעֶץ לוֹ אֵיזָה שְׂדוּף פָּרְטִי.

ו' תתקסד עו

בְּאֵר רְצַת הַמוֹצִיאִים אֶת הַכֶּהֵן הַנוֹכַח בְּקִרְיַת הַתּוֹרָה לַחוּץ, כְּדִי לַתֵּן לְאַחַר וְכוּ', וַיְדַבֵּר מֵעֲנִין שְׁלוֹם בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת, וּמִדַּת הַסְּכָלוֹת בְּכָל דָּבָר, וַיִּגְלֶה כִּי צָד מְעוֹרְרִים רַחֲמֵי שְׁמַיִם.

ו' תתקסה עז

יְדַבֵּר מֵעֲנִין "אִישׁ אָמוּנוֹת רַב בְּרִכּוֹת", וְגִדֵּל מַעֲלַת בְּעֲלֵי הָאָמוּנָה, וּבְפָרְט מִי שְׁמַרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר תְּמִיד דְּבוּרֵי אָמוּנָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה בָּאִים לִידֵי מִדָּה זֹו וְכוּ', וַיִּחְזֹר עַל שִׁיחַת רַבְּנוֹ ז"ל לַחֲתָנוּ בְּעֲנִין "סִפְרוֹ בַּגּוֹיִים כְּבוֹדוֹ", עַל-פִּי בְּאוֹר ר' אַבְרָהָם בֵּר' נַחֲמָן ז"ל, וַיִּחְזַק וַיַּעֲרֹר מְאֹד עַל-פִּי זֶה.

ו' תתקסו עט

תִּיחַס לְגֵאוֹן אֶחָד, אֲשֶׁר שָׁלַח לוֹ הָעֲרוֹת נִפְלְאוֹת עַל סִפְרֵיו שְׁחָבַר, וַיִּגְלֶה שֶׁהַסִּפְרִים נִתְחַבְּרוּ רַק לְמַרְי נֶפֶשׁ וְכוּ', וַיִּלְמֵי שְׁאִין לוֹ שׁוֹם יְשׁוּת, וְכֵן אֶפְלוּ לְעוֹסְקִים בְּחֻכְמַת הַקְּבֵלָה, עָקַר הַשְּׁלֵמוֹת לֵהִיּוֹת בְּטֹל וּמִבְטָל, וְאֵז רׁוֹאִים אֶת הָאוֹר בְּסִפְרֵיו כִּי טוֹב.

ו' תתקסז פ

יְדַבֵּר מֵעֲנִין נְסִים שְׁבֻזְמָן הַזֶּה, וּמֵעֲנִין הַרְבֵּי הַקְּדוּשׁ זי"ע, וְכָל חַיֵּי הָאָדָם הֵם גַּס אֶחָד גְּדוֹל.

ו' תתקסה פא

יִחְזַק הַנִּמְעָן שֵׁשׁ עָלָיו מְדַבְּרִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה שְׁשׁוֹתֵק יָאִיר עָלָיו ה' וַיִּתְבַּרְךָ אוֹר נוֹרָא וּנְפִלָא עַד מְאֹד, וַיִּיעֶץ לְלַמֵּד "עֵין יַעֲקֹב", וְעַל-יְדֵי-זֶה הַשׁוֹנְאִים יִתְבַּטְּלוּ.

ו' תתקסט פא

יְדַבֵּר מִהַשִּׁיחוֹת וְהַסְּפוּרִים שֶׁהוֹלְכִים מִפֶּה לְאָזֵן וְכוּ', וַיִּסְפֵּר מִמָּה שֶׁקָּבַל הַרְבֵּה מֵר' לוֹי יִצְחָק ז"ל, וְהַעֲקָר לְהַתְמִיד בְּ"לְקוּטִי-הַלְכוֹת" הַקְּדוּשִׁים.

ו' תתקע פב

יִחְזַק מְאֹד מְאֹד אֶת הַנִּמְעָן שֶׁצָּרְתוֹ צָרָה, שֶׁנִּכְנַס לְדָאָגוֹת וְעֲצָבוֹנוֹת, וַיֵּאֱמָצוּ עַל שְׂמִחָה בְּכָל מַצָּב, וַיִּגְלֶה לוֹ שֶׁלְּפִי עֲנִינוּ מִתֵּר לוֹ לְשִׁמְעַע כְּלֵי זֶמֶר בְּכָל הַזְּמַנִּים, וַיַּעֲרֹרוּ מְאֹד עַל מִצְוֹת הַשְּׂמִחָה, וְעַל אַחֲזִיזָה תְּמִידִית בְּעֲצַת הַהִתְבּוֹדְדוֹת וְכוּ', וַיִּרְגִּילֵנוּ לְחֹשֶׁב בְּקִבְיָעוֹת מִמְּנוֹ יִתְבַּרְךָ.

תִּכּוֹן הָעֲנִינִים

ו' תתקעא פה

מְכַתֵּב כָּלִּי לְכָל־לַיּוֹת אֲנֹשֵׁי שְׁלוֹמֵנו "חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב", בּוֹ יַעֲזֹרֶם הַרְבֵּה
עַל הַתְּכַלִּית הַנִּצְחִית וְעַל הַתְּקַרְבוֹת לְרַבֵּנוּ ו"ל, וַיִּדְבֵּר מֵעַנֵּן מִחֲלָקֶת
לְשֵׁם שְׁמַיִם הַהֶפֶךְ מִמִּחְלָקֶת קִנְחָה וְעַד־תּוֹ, וַיִּמְעַנֵּן שְׁלוֹם וְאַהֲבָה, וּמַגְלוֹת
הָעַרְב־רֵב, וַיַּחֲזֵק מְאֹד עַל הַתְּקַרְבוֹת לְרַבֵּנוּ ו"ל וְעַל הַתְּבוּדוֹת, וְדַבּוּר
אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ וּבְרִיחָה מִמִּחְלָקֶת, וַיִּסְפֹּר מַה צְוָה מוֹהַרְנֵי תְּ ו"ל עָרַב
כְּנִיסַתוֹ לְבֵית־הַסֵּהר.

ו' תתקעב צא

יַחֲזֵק אֲבָרְךָ צָעִיר לְשֹׁמֵר עַל הַשְּׁלוֹם־בַּיִת, וַיִּדְבֵּר מֵעַנֵּן הַמְּשַׁבֵּר כְּשֵׁשׁ
רֵיב בֵּין הַהוֹרִים, וַיַּעֲזֹד עַל הַבְּנָה בֵּין בְּנֵי הַזּוּג, וְלִבְרַח מִדְּקֻדְקֵי הַבָּל
וּמַעֲבָרוֹת, וַיַּעֲזֹרוּ עַל הַפְּצָה וְעַל לְמוֹד הַתּוֹרָה וְהַלְכוֹת וכו'.

ו' תתקעג צב

יִדְבֵּר מִשְׁמַחְתּוֹ עַל הַתְּקַרְבוֹת מְקַרְבִּים חֲדָשִׁים וְכו', וַיַּעֲזֹר לְהָאִיר עַל
נַפְשֵׁנו אֶת הָאֵרֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וַיְבִיעַ שְׁמַחְתּוֹ עַל הַתְּאַרְגָּנוֹת
לְקִרְאֵת קְבוּצַת רֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּעִיר מְנַצֵּסְטֵר וְכו', וַיַּגְלֶה שֵׁיטְתּוֹ בְּעַנֵּן
קְבוּצַי רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְכָל סוּד רֵאשׁ הַשָּׁנָה הוּא לְגִלוֹת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ
יִתְבַּרֵךְ בְּעוֹלָם.

ו' תתקעד צד

יַחֲזֵק מְאֹד עַל אֲמִירַת "תְּקוּן חֲצוֹת" בְּכָל לַיְלָה וּמַעֲלָתָהּ, וְכֵן יִזְהִיר עַל
טְבִילַת מְקוּהָ בְּכָל יוֹם, וַיִּבְהִיר עַנֵּן סְגֻלַּת הַטְּבִילָה, וַיִּמְצָא כְּמַה צְרוּפִים
נְאִים בְּחִבַּת מְקוּנָה.

ו' תתקעה צו

יַחֲזֵק בַּת יִשְׂרָאֵל לְמַצָּא טוֹב בְּחַיִּיהָ, וַיַּעֲזֹרָהּ לְהַתְּחַזֵּק וְלַהֲיוֹת בְּשִׁמְחָה.

ו' תתקעו צז

יַחֲזֵק עַל הַתְּקַרְבוֹת לְרַבֵּנוּ ו"ל, וְלַהֲשָׂאֵר קָיָם אֲצֵלוֹ ו"ל, אֵף שְׂאִין זֶה
דְּבָר קַל וְכו', וַיַּעֲזֹר מְאֹד עַל שְׁקִידָה רַבָּה עַל־פִּי סִדְר־דְּרָךְ־הַלְמוּד
וְכו', וְעַל שְׁלוֹם־בַּיִת.

ו' תתקעז צח

יַחֲזֵק בַּת יִשְׂרָאֵל, וַיַּגְלֶה לָּהּ יַעֲזוֹת כִּי־עַד לְהַפְּךְ אֶת בֵּיתָהּ מְרִיב וּמִחְלָקֶת
לְשְׁלוֹם וְאַהֲבָה וְכו'.

תָּכֵן הָעֲנִינִים

ו' תתקעח צט

יעורר מאד בעל שיתנהג כראוי בבית וכו', ויחזקו שלא יהיה בבית ריב ומחלוקת, חס ושלום, ושימסר עצמו בעבודת הכלל.

ו' תתקעט ק

מכתב כללי לכלליות אנשי שלומנו "חסידי ברסלב", בו ידבר מגדלת האור החיים הקדוש, ויספר כיצד פרסמו הבעל-שם-טוב הקדוש, ואיך גערץ ונקדש שמו הקדוש בכל תפוצות ישראל וכו', ויוציא מזה מוסר איך בכלל ישראל אסור שתהיה גזענות, ואשר עקר שבחו של האור החיים הקדוש היה ענין בזיונות ושפיכות דמים שספג, ויתאר כיצד עברו בזיונות ויסורים על כל הצדיקים ועל דוד המלך וכו', ויעורר מאד על אמונת חכמים, ושאסור להקשות עליהם ויחזק מאד.

ו' תתקפ קו

ידבר מהנקדה של "פוצו מעינוחיה חוצה", שאנו עוסקים בה, ויגלה מעלת הנמצא, שמדפיס את הספרים שהולכים בכל העולם כלו, ויחזקו על מציאת זיווגו, וידבר נגד התופעה של 'עובדים' — ברעש ופרסמת, ויוכיח כי לא כן הוא, ויגלה היאך היא הדרך אשר לו האדם להדבק בו יתברך — בשקט ובצניעא וכו'.

ו' תתקפא קח

יחזק ויאמץ מי שיסורים קשים עוברים עליו וכו', ויגלה כיצד צריך להתחזק בה' אלקים דיקא, שהוא עקר הבית מגוס מפל המרירות דהאי עלמא.

ו' תתקפב קט

יעורר על אמונת ההשגחה פרטית, לידע שכל אשר נארע — הוא ממנו יתברך וכו', ויזהיר מאד מאד מבזוי אנשים, ויגלה מעלת השותק ואינו משיב, וכן יחדיר ענין החשיבה החיובית.

ו' תתקפג קיא

יזהיר ויורזו ויחזק מאד אחד, שמתבלבלים לו ימי חייו, מחמת שאינו מקבל על עצמו על של סדר מישב ומסדר לפי תכנית וכו', ויתן לו דגמא מפרטת באר היטב, כיצד יעביר את הימים והלילות באופן נעלה, עד שכל חייו יתהפכו לגן-עדן, ויחטף המון טוב אמתי ונצחי בתורה, שעורין כסדרן ותפלות בכונה ובמנין, ויחזקו ויאמצו מאד במדת הסבלנות, האמונה והשמחה.

תַּכְּן הַעֲנִינִים

ו' תתקפד קטו

יְדַבֵּר נִוְרָאוֹת גִּפְלָאוֹת מֵהַזְכוּת הַגְּדוֹלָה מְאֹד לְהִיּוֹת עַל צִיּוּנוֹ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל רַבְּנוֹ וְ"ל פֶּעַם אַחַת בְּחַיִּים (לְפָחוֹת), וַיִּתְאַר כִּי צִדַּד הָאָדָם חַי אֶת חַיּוֹ בְּדַמְיוֹן, וּבִפְרָט עִם הַ"הִתְקַדְמוֹת" שֶׁל הַתְּקַשְׁרֹת הָאֱלֵקְטְרוֹנִית, שֶׁמִּמְשַׁכֵּת עַל אָדָם זֶהְמָה וְדַמְיוֹן וְכוּ', וּכְשֶׁבֵּא לְצִיּוֹן רַבְּנוֹ וְ"ל קוֹל דּוֹדֵי דוֹפֵק בּוֹ, וְזוֹכָה לְכַפּוֹת בְּאַמָּת, וְלָשׁוֹב בְּתוֹשֻׁבָה שְׁלֵמָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ.

ו' תתקפה קיח

יְדַבֵּר מֵעֲנִין "הִיְדִיעָה שֶׁכָּל מְאוֹרְעוֹתָיו הֵמָּה לְטוֹבוֹתָו", וַיְגַלֶּה מַעֲלַת הָאָדָם שְׂזָכָה לְשִׁלְמוֹת, שְׂאָף שְׁסוֹבֵל חֲרוּפִין וְגִדּוּפִין וְכוּ' — סוֹבֵל הַפֶּל, וּמֵאִיר עָלָיו אִוְרוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיְגַלֶּה שְׂזָה הָיָה אֶצֶל כָּל הַצַּדִּיקִים מִדּוֹר דּוֹר מֵאַבְרָהָם עַד מוֹהֲרַנְ"ת וְ"ל, וַיְגַלֶּה מָה עָבַר עָלָיו מֵאֲנָשֵׁי דָלָא מַעֲלֵי, וַיִּחְזַק מְאֹד.

ו' תתקפו קכא

יִחְזַק וַיֵּאמֶן אֶת הַשְּׂבוּר וְהַנְּפוּל בְּדַעְתּוֹ מְאֹד מְאֹד, עַד שֶׁנִּכְנַס אֶל אֲדִישוֹת וְאֵי אַכְפָּתִיּוֹת, וַיִּחְזְקוּ כְּנֶגֶד צַעֲרוֹ הַקָּשָׁה, וַיְגַלֶּה לוֹ שֶׁצִּדִּין אֶהְבֵּתוּ יִתְבָּרַךְ טוֹבָה אֵלָיו עוֹד, וַיִּרְגְּלֵנוּ לְדוֹן אֶת עֲצָמוֹ לְכַף זְכוּת וְכוּ', וַיְגַלֶּה מַעֲלַת הַדְּבוּר וְהָאֲנַחָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיַּעֲתִיק שִׁיחַת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ עַל עֲנִין "שְׁלֵא כְּסֻדְר", שֶׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד, שְׂזָה סִימָן שְׂאִין נִמְצָאִים בְּעוֹלָם הַדַּמְיוֹן, וַיִּגְנֶה הַטְּעוֹת שְׁחוֹשְׁבִים שֶׁצַּדִּיקֵי הַדּוֹרוֹת נוֹלְדוּ עִם אֵילוֹ תְּכוֹנוֹת שׁוֹנוֹת, וְעַלֵּיהֶם לֹא עוֹבֵר וְכוּ', אֶלָּא הָעֶקֶר הִיא יְגִיעַתָם הַגְּדוֹלָה, וַיִּחְזַק לְהַחֲזִיק מֵעַמֵּד, וַיִּלְהַתְּחַבֵּא בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה הַקָּדוֹשָׁה בְּשַׁעוֹרֵין כְּסֻדְרָן.

ו' תתקפו קכד

יְדַבֵּר מֵעֲנִין "לֹא תִנְסוּ אֶת ה'", שֶׁהִסְמִי"ג בְּאַרְהַ עַל הַמְּצַפָּה לְתוֹצְאוֹת מִמְצָנָה וְכוּ', וַיִּחְזַק בְּעֲנִין "הַמְּעִין בְּתַפְלָתוֹ", וְשִׁצְרִיף לְהַתְּפַלֵּל בְּפִשִּׁיטוֹת וְכוּ', וַיְדַבֵּר מֵהַבְּקָרָת עַל דֶּרֶךְ כְּתִיבְתוֹ, וַיְגַלֶּה שֶׁמִּמִּדַּת הָאָמֶת הִיא לֹא לְהַתְּבַלְּבֵל וְלֹא לְהַשְׁתַּנּוֹת מִחֲמַת שְׂאִין מוֹצֵא חֵן לְאַחֲרִים מֵה שְׁעוֹשִׂים, וְשְׂאִין אֶחָד יְכוֹל לְכוּף אֶת הָאָמֶת שְׁלוֹ עַל הַזּוּלָת, וַיִּחְזַק עַל לְמוֹד הַתּוֹרָה.

ו' תתקפה קכו

יְדַבֵּר מֵהַפֶּלֶל, שֶׁכְּשֶׁבֵּאָה הַחֲלֻטָּה עַל־יְדֵי תְּפִלָּה וְהַתְּבוֹדְדוֹת, אֵין צְרִיף לְשׁוֹנוֹתָה, אֶפְלוֹ שְׁסוֹבְלִים בְּעֵדָה, וַיִּחְזַק עַל לְמוֹד שְׁלִחַן עֲרוּף הַמְּבָרַר אֶת הָרַע וּמִסְגָּל לְאַמוֹנָה.

תָּכֵן הַעֲנִינִים

ו' תתקפט קכז
ידבר מענין "חשבון הנפש", שהוא על הצד החיובי, ויחזק על כף.

ו' תתקצ קכז
ידבר נוראות ונפלאות ממצלת הזוכה להכניס את עצמו בתוך אמונת
ההשגחה פרטית וכו', ואיך מכל הכ"ב אותיות הנמצאות בכל פרטי
הבריאה, נתן לעשות יחודים קדושים ולהדבק בו יתברך.

ו' תתקצא קכט
מכתב כללי לכלליות אנשי שלומנו "חסידי ברסלב", בו ידבר נוראות
נפלאות מענין הגלות, שהיא חסרון אמונה בהקדוש ברוך הוא, ויחזק מאד על
עניני השעה ועל סוד התפלה הנלמד מאלישע הנביא, וידבר ממדרגתו
וכו', ויחזק מאד את תלמידיו בצורה שעוברת עליהם, ויבקשם להיות
חזקים בתפלה ובאהבת חברים.

ו' תתקצב קלד
ביע שמחתו לקראת הנמען ששוקד על דלתות היכל-הקדוש, ששם
מאירים את התגלות אלקותו יתברך באפן גלוי, ויגלה מצלת הלמוד
שלומדים שם, וידבר ממדת התנפה וכו', ויחזק ויאחל מאד.

ו' תתקצג קלו
יחזק להחזיק ברבנו ו"ל בכל הכחות, וזאת — על-ידי רבוי תפלה
ודבור אליו יתברך, ויבהיר ענין זה, ויחזק על שמחה ושמחת ההורים
וכבוד אב ואם, ויזרו להנשא בקרוב, ולדאג לאיזו התעסקות בפרנסה,
וידבר מציינו הקדוש של התנא רבי יונתן בן עוזיאל, וממדת הבטחון.

ו' תתקצד קלז
יחזק אם לבצל תשובה הגרה בקבוצ, ויגלה רעת הרעיון הנואל של
חקוי הקומוניזם, שלא עלה יפה — לא בגשמיות, ומכל שכן שלא
ברוחניות, ויחזקה על אילו פרטים בנקדת היהדות וכו'.

ו' תתקצה קלח
ידבר ממדת ההתחזקות, ומשמחתנו על חלקנו ברבנו ו"ל, ויבאר כמה
מאמרי חז"ל בענין התגברות היצר על האדם, והעזר מה' הוא על-ידי
צדיקיו, ויבנה נתן להבין מהו פרוש בתחלה רצה לברא את העולם
במדת הדין וכו'.

תַּכּוֹן הָעֲנֻנִים

ו' תתקצו קלט
יחזק בַּת יִשְׂרָאֵל, וַיִּתֵּן עֲצוֹת לְאִשָּׁה מְעַבְרַת, שֶׁהֵן סִגְלוֹת נִפְלְאוֹת
וּמוֹעִילוֹת.

ו' תתקצו קמ
יִגְלֶה מַעַלְת הַזּוֹכָה לְעֶסֶק בְּהַפְצַת סִפְרֵי רַבְּנֵי ו"ל, וַיְבַהֵר שְׁטִמָּאת
הָעוֹלָם נִתְפַשְׁטָה מְאֹד, וְאִי אֶפְשָׁר לְזַכְּכוֹ רַק עַל-יְדֵי דְבוּרֵי רַבְּנֵי ו"ל,
וַיִּשְׂבַּח הַנִּמְצֵן שְׁעוֹסֵק בְּחִדוּשֵׁי תוֹרָה עַל-פִּי "סִפְרֵי-הַמֵּדוּת", וַיַּעֲוֹרֵר עַל
לְמוּד סִפְרֵי זֶה, וַיִּזְכֵּיר בְּאוּרוֹ עַל סִפְרֵי זֶה, וַיַּחֲזִיקוּ לְגִלוֹת לְאַחֲרֵים אֶת
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ-הוּא, וַיִּכְאַר מְדוּעָא צֶלְרַבְּנֵי-אָדָם הַחֲשִׁיף קוֹדֵם לְאוּר, חוּץ מִמִּי
שֶׁכָּבַר נִמְצָא בְּפָנִים וְכו'.

ו' תתקצו קמב
יְדַבֵּר מִטְּמֵאת בְּלֶק הַרְשָׁע, שֶׁפָּרְשָׁה נִקְרֵאת עַל שְׁמוֹ, וּמַעֲנִין "עַם לְכָבֵד
יִשְׁכֵּן" וְכו', וְהִפְרַת עֲרֵף וּגְדֵלַת יִשְׂרָאֵל.

ו' תתקצו קמג
יְדַבֵּר מִהַלְמוּד שֶׁל רַבְּנֵי ו"ל, שֶׁיִּכּוֹל לְגַבֵּר עַל הַבְּעַל-דָּבָר, וַיִּסְפֹּר
מִדְּבוּרָיו הַמְתַקִּים שֶׁל אֶחָד מִחֲשׁוּבֵי אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנו ר' מִשָּׁה שׁוּחַט,
וַיְדַבֵּר מִגְדֵּלַת אַנְשֵׁי רַבְּנֵי ו"ל, וּבִפְרָטִיּוֹת תְּלִמִּידֵי "הַיְכָל-הַקֹּדֶשׁ".

ז' אֲלָפִים קמד
יִשְׂבַּח הַנִּמְצֵן שֶׁהוּלָף לְשַׁעוֹר שְׁבוּעֵי ב"לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן" ב"הַיְכָל-הַקֹּדֶשׁ"
בִּירוּשָׁלַיִם, וַיִּגְלֶה מַעַלְת ח"י פְּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת ו"תִּקְוֹן הַפְּלִי", וְהַדְּבוּר
אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיִּקְרַת הַחֲנוּף.

ז' א קמו
יְבִיעַ שְׁמִחְתּוֹ עַל בְּשׂוֹרַת הַנִּמְצֵן שֶׁזָּכָה לְהַשִּׁיב פָּמָה אַנְשֵׁים בְּתִשׁוּבָה,
עַל-יְדֵי הַקּוֹנְטְרָסִים, וַיִּגְלֶה מַעַלְת עֲנִין הַעוֹשֶׂה טוֹב עִם הַבְּרִיּוֹת וּמִשִּׁיבָם
בְּתִשׁוּבָה, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה פּוֹעֵל לְמַעַלָּה בְּשָׂרָשִׁים הָעֲלִיוֹנִים וְכו', וַיְדַבֵּר
מִמַּעַלְת הַשִּׁיחָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיַּחֲזֵק עַל שְׁלוֹם-בֵּית וּבִפְרָט בְּעַת הַהֲרִיזוֹן
וְכו'.

ז' ב קמז
יְדַבֵּר מִמַּעַלְת עֲצוֹת רַבְּנֵי ו"ל, שֶׁהֵן מְחֻזְקוֹת כְּנֶגֶד נְסִיווֹת הַחַיִּים, וַיִּגְלֶה
מַעַלְת לְמוּד "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן", וַיִּסְפֹּר מֵה שְׁאָמַר לוֹ ר' שְׁמוּאֵל הוֹרְבִיץ
זצ"ל, מֵה שֶׁשָּׁמַע מִרְבּוֹ ר' אֶלְטֵר בֶּן צִיּוֹן מִגְדֵּלַת הָעֶסֶק ב"לְקוּטֵי-

תַּכְּן הָעֲנִינִים

מוֹהַר"ן, וַיְגַלֶּה מַעֲלַת הַנוֹסֵעַ מִמְּקוֹם לְמְקוֹם לְעֶסֶק בְּעִבּוּדַת הַקֶּדֶשׁ וְכוּ', וַיְדַבֵּר מִמּוֹשֵׁב פְּקִיעֵיץ וּמִמּוֹשֵׁב כְּרַמְיָאֵל בְּעֲנִין קָרוֹב נְפֹשׁוֹת.

ז' ג קמט

יְסַפֵּר מִעֲנִין הַתְּפִצָּה, אִיךָ הִתְקַרַּב עַל-יְדֵי שְׂאֲבִיו וְצוּק"ל קָנָה מֵאֶחָד "מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ" וְכוּ', וְאִיךָ בְּעִבּוּר זֶה מָסַר נַפְשׁוֹ אַחַר נִשְׂוֹאָיו לְהַדְפִּיס סִפְרֵי רַבְּנֵי ז"ל עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וַיְדַבֵּר מִמְּדוּרַגַת הַיְרָאָה שֶׁהִיָּתָה לְרַבְּנֵי ז"ל.

ז' ד קנא

יְדַבֵּר מִצְעָרוֹ שֶׁל בְּחוּר שְׂאִינוֹ מוֹצֵא אֶת זְוִיגוֹ, וַיַּעֲוֹרֵר לְקַיִם מֵאֶמְרָם ז"ל: 'נְחוּת דְרָגָה וְנִסִּיב אִיתְתָּא', וְצָרִיךְ לְבַטֵּל הַגְּאוֹת וְלִהְיוֹשָׁא לְשֵׁם שְׁמַיִם, וְאִזּוּ יִהְיֶה לוֹ זְוִיג, וַיִּתֵּן עֲצָה בְּעֲנִין מְסִיִּם, שְׁלֹא כְּדַעַת הַרוֹפְאִים.

ז' ה קנב

יְדַבֵּר מִהַחֲטָא הַחֲמוּר שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, שֶׁמְשַׁגֵּעַ אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי וְכוּ', וַיַּחֲזֹק חוֹלָה נֶפֶשׁ עַל מַדַּת הַשְּׂמִחָה וְעַל שְׂמִינַת הַבְּרִיאוֹת, הַשְּׂנֵה וְהַאֲכִילָה, וְתַקּוּן הַבְּרִית — שְׂמִחָה, וַיְדַבֵּר עַל 'יוֹם תְּהִלִּים' וַיַּתְקוּן הַכֹּלְלִי.

ז' ו קנד

יַחֲזֹק בַּת יִשְׂרָאֵל בְּעֲנִין זֶרַע שֶׁל קַמָּא, וְהַדְּלֵקַת גְּרוֹת שְׁבַת-קֶדֶשׁ וְכוּ'.

ז' ז קנז

יַבִּיעַ שְׂמִחָתוֹ עַל שְׁעוֹר בְּ"הִיכַל-הַקֶּדֶשׁ" בְּעִיר אֲשֶׁדוּד, וַיְגַלֶּה שְׁקָרוֹב רְחוּקִים הוּא תְּקוּן עַל הָעֶבֶר, וְכִיצַד זוֹכִים לְהַסְתַּכֵּל רַק עַל 'הַיּוֹם הַזֶּה', לְמֵרוֹת כָּל הַנְּחָשִׁים וְהָעֲקָרָבִים הַמְּכַלְבְּלִים אֶת הַמַּחְשָׁבָה וְכוּ', וְזֹאת — כְּשֶׁהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ שֶׁל אֲהַבָּה וְכוּ', וַיְדַבֵּר מִשְׂמִחָה בְּבֵית.

ז' ח קנו

יַרְחִיק מִכָּל מִינֵי מַחְלוּקוֹת וְסִכְסוּכִים, וְעֲנִין הַמַּחְלָקַת שְׁעַל הַצַּדִּיק וְכוּ', עַל-יְדֵי צַדִּיק אַחַר, וַיַּחֲזֹק הַשְּׁעוֹר בְּעִיר כְּרַמְיָאֵל, וְהַפְּצַת הַסְּפָרִים, וְרִצּוֹן רַבְּנֵי ז"ל שֶׁהִתְקַיֵּם בְּתַלְמִידֵי מוֹהַר"ן ז"ל.

ז' ט קנז

יְבַאֵר עֲנִין שְׂאֵמֵר רַבְּנֵי ז"ל, שֶׁכָּל הַחֲסְרוֹנוֹת שְׂבָאִים לְאָדָם הֵם מַחֲמַת הַשְּׂבִירָה, וְעַקֵּר הַתְּקוּן עַל-יְדֵי שְׂמִחָה וְכוּ', וַיַּחֲזֹק עַל עֲנִין הַתְּפִצָּה.

תָּכֵן הַעֲנִינִים

ז' י קנז

יתן עצה לתלמידו, שישאר במקומו ויעסק בתורה בעיון, וידבר מענין 'להכניס את הקדוש ברוך הוא בתורה שלומד', ויגלה מעלת התורה שהיא קשורה עם השמש, ויזהירו לאחז בהתבודדות, ולמוד "לקוטי מוהר"ן", ויזכירנו על שאינו מכניס את הקדוש ברוך הוא בתוך חדושינו, ויזכירנו על תקון חצות.

ז' יא קס

חזק בת ישראל הסובלת מאד מחמת שטבעה שואף לשלמות יתר, ועל ידי זה מפסידה את מנוחת ושמחת החיים, ויורה לה דרך ועצה כיצד להפך את החיים לגן עדן.

ז' יב קסא

יתן עצה לבעל שאשתו מושלת עליו — מה ילמד בשביל זה, וירגיל את עצמו לדבר עמו יתברך, וידבר ממדת הבטחון, ומענין קביעות במקוה.

ז' יג קסב

ידבר על לב זוג צעיר, שישתדלו שישכן השלום באהליהם, ולא יערבו את אי הבנות של ההורים משני הצדדים בחייהם החדשים — ואז יצליחו.

ז' יד קסג

מכתב כללי לכלליות אנשי שלומנו היקרים, בו ידבר מענין התעוררות השנה, שהיא על ידי הצדיק, שהוא משיח אלמים לדבר אליו יתברך, ויארץ בנקדה זו, שגשמת רבנו ז"ל היא מתנה נוראה ונפלאה לנשמות ישראל, שעל ידי זה כל הנדחים יש להם תקוה טובה וכו', וידבר מענין קשיות על השם יתברך ועל הצדיקים, ועוד דבורי התחזקות המשיבים את הנפש מאד.

ז' טו קעג

ידבר מענין, שחסידות ברסלב אינה שיכת ליחיד, רק היא מתנה לכל העולם כלו.

ז' טז קעג

ידבר נוראות נפלאות מהתקון של אמירת "שמע ישראל" וכו', ויוציא חזק מדברי הארז"ל ב"עץ חיים" בענין הכנויים שיש בדומם בעולם

תָּכֵן הָעֲנִינִים

הַעֲשֶׂיהָ, וַיִּחֲזַק מְאֹד לְהוֹצִיא לְקַח מֵהַרְמוֹזִים שֶׁהָשֵׁם יִתְבַּרֵּךְ מְרַמֵּז בְּכָל יוֹם.

ז' יז קעה

יְבָרַךְ דֵּין אַמִּירַת "בְּרַכַּת-הַמַּפִּיל" בְּלִילָה וְלֹא בַיּוֹם, וְאַחַר חֲצוֹת וְכוּ', עַל-פִּי דְבָרֵי הַפּוֹסְקִים וְהַמְקַבְּלִים, וְעִנְיָן שָׁנָה בַיּוֹם לְעֻמַּת שָׁנָה בְּלִילָה, וְאַמִּירַת "בְּמָה מְדַלִּיקִין" לְפָנֵי עֲרֻבֵית דְּשַׁבַּת-קִדְּשׁ, וַיָּבִיא טַעַם נִפְלָא עַל אַמִּירָה זֹו מִסְפָּר "בֵּינָה לְעֵתִים", וַיְדַבֵּר מֵעִנְיָן הַרְחָקָה מִדַּעַת הַמִּינּוֹת, וַיִּרְחִיק מֵהַתְּעַרְבוֹת עִם הַרְשָׁעִים בְּדוֹרֵנוּ, וּבְכַפְרֵט כְּשֶׁזָּה פּוֹלִיטִיקָה שֶׁל שָׂקָר, וַיִּבְיַע שְׂמֻחַתָּנוּ עַל שְׂאֵנוּ יוֹדְעִים מְרַבְּנוּ ז"ל.

ז' יח קעז

יְדַבֵּר מִיִּסּוּד הַיְהוּדוּת — שְׂמֻחָה, וַיְגַלֶּה גְדֹל מַעְלָתָהּ וְנַחֲצוּתָהּ, וַיַּעֲוֹרֵר לְהַחֲדִיר בְּבֵית אֲוִירַת שְׂמֻחָה לְמִרוֹת הַקָּשִׁי בְּזָה, וַיַּעֲוֹרֵר עַל הַפְּצָה.

ז' יט קעח

זִהִיר לְהַרְחִיק וְלִבְרוֹחַ מִחֶבֶר הַמְדַבֵּר נְבוּל פָּה, כִּי בְּיָדוֹעַ שְׂאֵין מַעֲשֵׂיו הַגּוֹנִים, וַיּוֹדֶה לְהָשֵׁם יִתְבַּרֵּךְ שְׂאֵנוּ יוֹדְעִים מְרַבְּנוּ ז"ל.

ז' כ קעט

יְדַבֵּר מֵעִנְיָן בְּטוֹל גָּמוּר וְהַכְּלָלוֹת עֲצוּמָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וַיִּמְשִׁיל עִנְיָן רוֹחֲגֵי לְחֵיל הַמַּשְׁרַת בְּצַבָּא הַמְּלָךְ, לְעֻמַּת מַפְקֵד עַל הַחֲזִלִים, וּמְכַל שְׂכָן בְּנִמְשָׁל, שְׂמֻדְבָר בְּצַבָּאוֹ שֶׁל הָשֵׁם יִתְבַּרֵּךְ, שֶׁהַסְּכָנָה גְדוֹלָה מְאֹד, וַיְדַבֵּר מִנִּפְלְאוֹת כַּח הַבְּחִירָה, וַיִּסְפֵּר עַל קָשִׁי הַבְּחִירָה שֶׁהִיָּתָה לוֹ, שֶׁהַקָּמִים לְמַנְעוֹ מְרַבְּנוּ ז"ל הִיוּ גְדוֹלִים בְּאַמַּת, וְאִיךָ שֶׁהַחֲלִיט לֹא לְהַתְּפַעַל מֵאַף אֶחָד, וַיְדַבֵּר מִהַכְּבוֹד וְהַחֲבָה שְׂרוּכֵשׁ לְכָל הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים, וְהַמְּיַחֲדוֹת שֵׁישׁ בְּעִינָיו לְסַפְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁמִּתְחַדְּשִׁים פְּרוּשֵׁיהֶם בְּכָל עֵת וְכוּ', וַיְדַבֵּר מֵהַנְּסִיּוֹן שְׁלוֹ, וּכְשֶׁמִּתְבּוֹנְנִים בְּעוֹלָם, רוֹאִים שֶׁהַכֹּל דְּמִיּוֹן, וְהַעֲקָר — לְהַחֲדִיר אֱלֻקוֹת.

ז' כא קפא

יִחֲזַק מְאֹד מְאֹד בְּמַדַּת הַשְּׂמֻחָה, וַיְגַלֶּה גְדֹל נַחֲצוּתָהּ וְהַחֲבָה לְהַשְׂתַּדֵּל לְזִכּוֹת אֲלֵיהָ, וַיְדַבֵּר מִכְּבוֹד הַבְּרִיּוֹת וְכוּ', וְכֵן לְשִׂמְחַת אֶת בֵּיתוֹ, וַיַּעֲוֹרֵר מְאֹד מְאֹד עַל גְּרִיסַת מַשְׁנִיּוֹת, שֶׁמִּשְׁנָה אֶת מַחְשְׁבוֹת הָאָדָם.

ז' כב קפג

יִחֲזַק בַּת יִשְׂרָאֵל לְאַחַר הוֹלְדָהּ וְכוּ', וַיְדַרְבְּנָה עַל שְׂמֻחָה בְּבֵית וְתַפְּלָה לְזִכּוֹת לְזָה, וְכֵן הַדְּלָקַת גְּרוֹת שַׁבַּת-קִדְּשׁ.

תִּכְן הָעִנְיָנִים

ז' כג קפד

יְדַבֵּר מִשְׁמַחְתּוֹ הַעֲצוּמָה עַל הַתְּקַרְבוֹתוֹ לְרַבְּנוּ וי"ל, שְׂגִדְלָתוֹ הִיא נוֹרָאָה מְאֹד, וְעוֹד שְׂזוּכָה לְשִׁמּוֹ, וַיְדַבֵּר מֵעֵינֵי תְּפִלָּה, שְׁצַרִּיף לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ עַל כָּל פְּרָט, וַיִּסְפֹּר מִגְדֹל הַתְּמִימוֹת שֶׁל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּפוֹלְגָנָה, וַיְדַבֵּר מֵעֵינֵי תְּקוּנַת חֲצוֹת בְּצִהָרִים בְּבֵין הַמְּצָרִים, וְכִמְהָ שִׁיחוֹת מִגְדֹלֹת תְּקוּנַת חֲצוֹת, וּמֵעֵינֵי הַקִּיּוּנוֹת, וְכֵן הַקִּיּוּנוֹת בְּתַשְׁעָה בְּאָב.

ז' כד קפו

יְדַבֵּר מִהַפְּצַת דַּעְתּוֹ שֶׁל רַבְּנוּ וי"ל בְּעוֹלָם, וַיִּתְאַר לְנִמְעָן אֶת גְּדֹל הַחֹסֶד שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, שְׂזוּכָה לְמִשְׁפָּחָה גְּדוֹלָה, וַיִּבְיַע שְׁמַחְתּוֹ עַל הַתְּקַרְבוֹתָנוּ, וַיְדַבֵּר מֵעֵינֵי בְּדִיקַת הַמְּזוּזוֹת כְּשֶׁעוֹבְרוֹת צְרוּת, כִּי זֶה תְּלוּי בְּזָה, וַיְדַבֵּר מִשְׁמַחְתּוֹ וְאֲחֵדוֹת.

ז' כה קפז

יְדַבֵּר מִנְּקֻדַּת "אֲשָׁרֵי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל", וַיִּגְלֶה מֵעֲלַת הַמִּפְיָן אֶת אוֹר רַבְּנוּ וי"ל, וּבִפְרָט לְאוֹר הַצְּרוּת שְׁעוֹבְרוֹת הַיּוֹם עַל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וַיִּבְאֵר הַפְּסוּקָה: "לֹא יִהְיֶה לָּךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי" עַל דְּרָךְ הַהִתְחַזְּקוֹת.

ז' כו קפח

יְדַבֵּר מִהַתְּבוֹדְדוֹת שֶׁל "חֲמֵשׁ דְּקוֹת" בְּכָל פַּעַם, שֶׁעוֹשָׂה רֶשֶׁם גְּדוֹל בְּשָׂמִים, וּמִשְׁדוּד הַטָּבַע עַל-יְדֵי תְּפִלָּה, וְעֵינֵי לְמוֹד מִשְׁנִיּוֹת, וַיַּעֲוֵר מְאֹד עַל הַפְּצָה.

ז' כז קצ

יַעֲוֵר עַל תְּקוּנַת חֲצוֹת וְשְׁמַחְתּוֹ.

ז' כח קצ

יְדַבֵּר מִשְׁמַחְתּוֹ הָאִשָּׁה וְהַכְּנָה הַדְּדִית בְּבֵית, וּבְזִכְרוֹת זֶה לֹא יִחְסַר כָּל טוֹב.

ז' כט קצא

יִחְזַק מְאֹד בְּאַמוּנָה בְּהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, וְלִמָּה זוֹכִים עַל יְדָה.

ז' ל קצב

יְדַבֵּר מִהַמְּצוּנָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל הַשְּׂכָנָת שְׁלוֹם-בֵּית בֵּין בְּנֵי זוּג, וַיִּזְכִּיר עֵינֵי שְׂבָכָל נְשִׁימָה וְנְשִׁימָה נוֹשְׁמִים וְנוֹשְׁפִים אֱלֹקוֹת, וְכָל יוֹם הוּא יוֹם חֲדָשׁ, "הַיּוֹם אִם בְּקָלוֹ תִשְׁמְעוּ", וַיִּסְפֹּר מֵעֲשֵׂה מִהֲרִי"צ מְלִיּוּבְאוּוֹיטְשׁ זי"ע, אִיךְ שְׁמָצָא רְמֵז לַנִּל מִדְּבוּרִים פְּשוּטִים שֶׁל עֲגֻלּוֹן, וַיִּכְשָׁאֲדָם מִדְּבַק אֶת עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, יֵשׁ לוֹ הַתְּחַזְּקוֹת בְּכָל מַצָּב, וַיְדַבֵּר מֵעֵינֵי "וּפְרָעָה

תַּכְּן הָעֵינַיִם

הַקְּרִיב, שֶׁהַקְּרִיב לְבֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְאַבְיֵהֶם שְׂבִשְׂמִים, וַיִּחַזַּק עַל בְּקָשָׁה תְּמִידִית מֵאִתּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת.

ז' לא קצד

יִחַזַּק מְאֹד נֶפֶשׁ שְׂנֵפְלָה לְתַקְּףָהּ וְהִמַּת תְּאֵנֹת נְאוּף, וַיֹּאמְצֵה מְאֹד עַל מִקְנֵה, תִּקּוֹן הַכְּלָלִי, שְׂמִחָה, קְרִיאַת שְׁמַע בְּכוּנָה, וַיִּבְאֵר מֵה שְׂפָרֵשׁ מוֹהַרְנִי"ת ו"ל בְּזֶה, וְשִׁמִּירַת הָעֵינַיִם, וְהִרְחַקַת סְפָרִים מִקְלָקְלִים.

ז' לב קצו

יִזְכִּיחַ אַחַד שְׁגֵרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ לְאַחַר הַרְבֵּה שָׁנוֹת נִשְׁוֹאֵין, וַיַּעֲזְרוּ לְקַיֵּם הַמִּצְוָה שֶׁל "מַחְזִיר גְּרוּשָׁתוֹ", וַיִּגְנֶה עֲנָן "פְּרוֹסוֹם שֶׁל שְׁקָר".

ז' לג קצז

יִחַזַּק וַיֹּאמֶץ בֶּן קְבוּץ שֶׁשָּׁב בְּתִשְׁבֻּבָה, וַיַּעֲזְרוּ עַל הַדְּבִיר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, שְׁכַל דְּבִיר מַעֲלָה שֶׁעָשׂוּעִים, וַיַּעֲזְרוּ לְעֶסֶק בְּתִקּוֹן עִם יִשְׂרָאֵל וּלְהַפְיִץ הַקּוֹנְטְרָסִים, וּלְהַנִּיחַ תְּפִלִּין בְּכָל יוֹם.

ז' לד קצח

יִחַזַּק בֵּת יִשְׂרָאֵל עַל שְׂמִחָה, וּבִטְחוֹן עֲצָמֵי, וּמְצִיאַת הַזּוּג, וְדְבִיר אֶל ה', וְשִׁלְמוֹת הַצְּדִיק הָאֲמִתִּי, שְׂמֵאִיר עֲנָן זֶה בְּבָאִים אֵלָיו.

ז' לה קצט

יִחַזַּק בֵּת יִשְׂרָאֵל עַל מְצִיאַת זּוּגָה, וְשִׁלָּא תִּפְלַת בְּפִתְחֵים שֶׁל הַכֵּל מִחֲמַת זֶה.

ז' לו ר

יְדַבֵּר מִכָּה, שֶׁעַקֵּר גְּדִלוֹת הָאָדָם הוּא כְּשִׁמְחֻזִּיק מְעַמֵּד עַל כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו, עַל-יְדֵי שְׂמֵרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

ז' לז ר

יִוְרֶה דְרָךְ כִּיצַד אֵין אָנוּ עוֹזְבִים אֶת רַבְּנוּ ו"ל, הֵן בְּלִמּוּד סְפָרוֹ, וְהֵן בְּשִׁמוּשׁ אוֹתוֹ, עַל-יְדֵי הַפְּצַת וְגִלּוּי לִמּוּדוֹ הַטּוֹב לְעַם יִשְׂרָאֵל, וַיִּדְרֹבֵן הַנִּמְעָן שִׁיצֵא מְעִיר לְעִיר לְדַרְשׁ דְּרָשׁוֹת מְאֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיִּגְלֶה לוֹ אֵיךְ יוֹכֵל לְבָנוֹת "הַיְכַל-הַקֹּדֶשׁ" בְּכָל עִיר בְּלִי שׁוּם הַשְּׂקָעָה מְצִדוֹ, וַיַּעֲזְרוּ עַל יְחִוּד הַד' שְׁמוֹת שֶׁל הַד' עוֹלָמוֹת בְּכָל עֵת.

ז' לח רב

יִזְכִּיחַ בֵּת יִשְׂרָאֵל עַל שְׂמֻזְלֻזְלַת בְּכַבוֹד בְּעֵלָה, וַיִּרְאֶה לָהּ דְרָךְ כִּיצַד תִּזְכֶּה

תָּכֵן הָעֲנִינִים

לְהִקְרֹא 'אִשָּׁה כְּשֶׁרָה', וַיְגַלֶּה שֶׁעֲקָר מִצְנוֹת הַכְּנָסֶת אֹרְחִים מִתְחַלֵּת עִם הַבַּעַל, וְאַחֲר־כֵּן הִילְדִים, וְרַק אַחֲר־כֵּן עִם אַחֲרִים, וַיֵּאחָל וַיְבַרֵךְ וַיַּחֲזֹק.

ז' לט רד

יִתֵּן דַּרְךְ, תִּקְוֵן וְעֵצָה לְעֲנִין מִקְרָה לִילָה, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, הֵן הַתְּקוּנִים שְׁנֵתֵן רַבְּנוּ ז"ל כְּתִקְוֵן הַכְּלָלִי וּמִקְרָה וְכוּ', וְהֵן עֵצָה כִּי־צַד שְׁלֹא לְהִגִּיעַ לָזֶה, וְהַתְּקוּן שֶׁל הַצַּדִּיק מִטְּשָׁעֲרוּבָל זי"ע בְּעֲנִין לַמּוֹד "לְקוּטִי-מוֹהֵר"ן, וְלַמּוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְשִׁמְרָה מִהֲרֵהוּר, וְקִרְוֵב רְחוּקִים.

ז' מ רה

יַחֲזֹק אַחַד בְּכֶמֶה יְסוּדוֹת בְּסִיִּים בִּיְהוּדוֹת, וְשְׁלוֹם-בֵּית וְאַהֲבָה, וַיְגַלֶּה מַעֲלַת אֲמִירַת תִּקְוֵן חֲצוֹת.

ז' מא רו

יְבִיעַ שְׁמִחְתּוֹ עַל הַפְּצַת מַעֲיָנוֹת רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר חִיפָה, שֶׁשָּׂם רְחוּקִים מִהֶאֱמוּנָה, וַיְגַלֶּה מָה נֶאֱרַע עִם אָדָם כִּלְאֵ אֱמוּנָה, רְחֻמָּנָא לְצִלָּן, וְאִיךְ גְּדוּלָה הַמְּצוּה לְהָאִיר אֹר הָאֱמוּנָה וְכוּ', וַיִּזְהֵר הַנִּמְעַן עַל תְּשׁוּבָה בְּעַד הַסְּפָרִים, וַיְדַבֵּר מִעֲנִין הַבְּלָבוּלִים שֶׁנַּעֲשׂוּ אֹז בְּעֲנִין חֲלוּקֵי דַעוֹת עַל אֵיזָה תְּלִמִּיד, וַיְדַבֵּר מִטְּמֵאֵת הַמְּסִיוֹן, שֶׁהֵם הַמְּאֹרֵי אֵשׁ וְכוּ', וְעֲלִינוּ לְלַחֵם אִתָּם, וַיְדַבֵּר מִדַּרְךְ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו הַשׁוֹפְכִים שִׁיחַ לְפָנָיו יְתִבְרַךְ.

ז' מב רח

יְדַבֵּר מִעֲנִין בְּרִית הָאֱהָבָה בֵּינוּ לְבֵין הַנִּמְעַן, שְׁרוּצִים לְקַלְקֵלָה כָּל מִינֵי מִדְּבָרִים שֶׁהֵם הַלְּצִים, וַיְפַלֵּג בְּנִפְלְאוֹת הַקּוּנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, וַיַּמְעִין תְּכַעֲרַת הַלֵּב לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל-יְדֵי שְׁמִקְרָבִים בְּגִי-אָדָם וְכוּ', וַיְבִיעַ תְּשׁוּקָתוֹ לְבָנוֹת "הַיְכַל-הַקְּדֹשׁ" בְּכָל מְדִינוֹת עוֹלָמוֹ שֶׁל ה'.

ז' מג רט

יְגַלֶּה, שֶׁלְּפַעֲמִים הַסְּבוֹת הַעוֹבְרוֹת עַל הָאָדָם הֵן, כִּי מִסְבָּכִים מִלְּמַעְלָה שְׂיִדְבֵר אֵלָיו יְתִבְרַךְ, וְזֶה מְכַנֵּס אֱמוּנָה וּבִטְחוֹן, וַיִּיעֵץ לְנִמְעַן לְגוֹר בְּעִיר זוֹלָה יוֹתֵר, וְאֹז יִפְטֹר מִדַּחְקוֹתָיו.

ז' מד רי

יַחֲזֹק בַּעַל תְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָה תְּמִידִית, תְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָה, וַיְדַבֵּר מִעֲנִין תְּפִלִּין, מְזוּזוֹת וְשִׁמְחַת הַוְדָאָה עַל מִתְּנַת יְלָדִים, וְכָל דְּבוּר לֵה' הוּא הַצְּלָחָה נְצַחִית.

ז' מה ריא

יְדַבֵּר נוֹרְאוֹת נִפְלְאוֹת מִמַּעֲלַת הַמְּחֻזָּק אֶת עֲצָמוֹ בְּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ

תִּכְוֵן הָעֲנִינִים

יְתַבְרֶךְ, ויעורר מאד לקיים מאמרים ו"ל: 'נחות דרגא ונסיב איתתא', שזו תועלת לכל בחור המתקשה במציאת הזיוג, וידבר מתכין הקונטרס "מציאת הזיוג", ויפליג במעלת למוד משניות וכו', המעלה את נפש האדם מן השאול.

ז' מו רבי

יעורר ויחזק מאד להפיל לגמרי בו יתברך, ויבהיר היטב דרגה נשגבה זו וענין 'תורה וגדלה במקום אחד', כפי אשר נתפרש בדברי רבנו ז"ל, ויחזק על-פי אמרתו ז"ל: מי שהוא שמח תמיד — מצליח.

ז' מז ריג

יחזק מפיו אחד, שהיה שר בשוקים על הכרזת הפצתו ספרי רבנו ז"ל, שהנגון שלו היה מעורר יהודים לתשובה, ויעודדו מאד על כך.

ז' מח ריד

יחזק אחד שמגדל ילד זולתו, שאפשר לומר עליו: 'כל המגדל יתום בתוך ביתו וכו', ויגלה לו שבח מעשה זה, ויחזקו להחזיק מעמד בכל המצבים שלו.

ז' מט רטו

ידבר מענין סתום וגליא, קלפה ופרי, הן בלמוד התורה והן בהתקרבות אל הצדיק, ועל-ידי הכתב אפשר להכיר פנימיות הנפש, ויספר מגדלת קרשת פנימיותו של ר' אברהם בר' נחמן ז"ל, ושיחת ר' אליהו חיים מענין איך שאחזו מר' אברהם בר' נחמן רק אלו שהכירו פנימיותו, ויחזק את הנמען על מציאת זיוגו, ועל שזוכה להפיץ כל-כך.

ז' נ רטז

יחזק ויעודד את הנמען על שקידתו בתורה הקדושה, ובפרט שלומד הרבה משנ"ה, וישמחו על שזוכה לפזר קונטרסים בעולם, שזהו תקון על שפזר וכו'.

ז' נא ריז

יעורר על 'יום תהלים' בכל יום, וקצור שלחן צרוף, ופרשת השבוע, ועל עזרה בהפצת הקונטרסים, ועל שמחה שהיא רפואה.

ז' נב ריח

יביע שמחתו לנמען שזוכה להפיץ כל-כך, ויחזקו ויאמצו כנגד הצרה שבביתו עם אשתו, ויגלה לו גדלת הצדיקים, שהתחזקו בו יתברך דיקא על-ידי נשותיהם, ויורה לו דרך, ויחזר על שיחת מוהרנ"ת ז"ל, שכל

תִּכְן הָעֲנִינִים

הַצְדִּיקִים מִימֹת עוֹלָם הִגִּיעוּ אֶל מִדְרַגְתָּם רַק עַל-יְדֵי מִדָּה מְסִימָת שֶׁהִיְתָה לָהֶם בְּהִתְחַזְקוֹת וְכוּ', וַיִּדְבֵּר מִקְדָּשֶׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּמֵאוֹר רַבְּנוּ וְ"ל שְׁמַאִיר שָׁם, וּמֵהַפְּנִימִיּוֹת שֵׁישׁ בְּ"לִקוּטֵי-מוֹהַר"ן.

ד' נג רכ
יְחֻזַּק בֵּת יִשְׂרָאֵל עַל סִבְלָנוֹת בְּבֵית עִם הַיְלָדִים, וְצָרִיף לְשִׁמְחַת בְּעֵצָם הַיּוֹתָם, וַיִּרְחִיקָנָה מִשְׂאִיפָה לְשִׁלְמוֹת יָתֵר, שְׁמַכִּיא לְיַדֵּי פֶעֶס וְשִׁכְרוֹן לִב.

ד' נד רכא
יְדַבֵּר מִסוּד עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, שֶׁזֶה סוֹכֵב עַל כָּל אָדָם בְּכָל יוֹם, וּמִגְדֵּלֶת הַצְדִּיק שְׁאָנוּ חוֹסִים בְּצֵלוֹ, שְׁמַחְזַקְנוּ לֹא לְהִתְיַאֵשׁ, וּבִזְכוֹת הַתְּוִדְעוּתָנוּ אֱלֹיו, עֲלֵינוּ לְהִיּוֹת שְׁמֵשִׁים אֲצִלוֹ וְכוּ', וַיִּבְאֵר עֲנִין מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוֹכֵב כָּל עֲלָמִין, וַיִּזְהֵר לְהִתְחַזַּק וְלֹא לְהִיּוֹת נֶעֱזֵב בְּיַד הַמְּרִירוֹת, וַיִּדְבֵּר מִנְקֻדַּת 'רַק הַיּוֹם' שֵׁישׁ לְכָל אֶחָד וְכוּ', וּמֵהַקּוֹנְטְרַס בְּשֵׁם זֶה שֶׁחִבֵּר אֹז, וּמִמִּדְרַגַּת הַיְרָאָה שֶׁל רַבְּנוּ וְ"ל.

ד' נה רכב
יֵאָרִיף בְּדַבּוּרִים מוֹשְׁכִים אֶת הַלֵּב מִנּוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת מַעֲלַת הַלְמוּד בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא "לִקוּטֵי-מוֹהַר"ן בְּבִקְיָאוֹת וּבְעִיּוֹן, וַיַּעֲוֹרֵר לְחֹזֵר בּוֹ הַרְבֵּה, וַיִּבְיַע שְׁמַחְתּוֹ עַל קִבּוּץ רֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּעִיר מְנַצֵּסְטֵר, וַיִּגְלֶה שִׁיטְתּוֹ בְּעֲנִין קִבּוּץ בְּכָל עִיר אִם לֹא אוֹמֵן.

ד' נו רכג
יַעֲוֹרֵר אֶת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ לְהִתְחַזֵּק אֶת עֵצָמָם בְּאַהֲבָה וּבְאַחֲדוּת כְּרִצּוֹן רַבְּנוּ וְ"ל.

ד' נז רכד
יְחֻזַּק בְּחֹר צְעִיר עַל הַרְצוֹנוֹת וְהַכְּסוּפִים שֵׁישׁ לוֹ בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אִיף יוֹכִיחֵנוּ עַל כָּל מִינֵי תְּכֵנִיּוֹת שְׁעוּשָׁה, וַיִּתְאַר לוֹ סֵדֵר יוֹם פְּשוּט וְטוֹב אִיף לְגַדֵּל לְמֶדֶן בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, עַל-יְדֵי הַתְּנַהֲגוֹת נְאוּתָהּ וְלְמוּד עִיּוֹן וּבִקְיָאוֹת.

ד' נח רכה
יְחֻזַּק מְאֹד בֵּת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּפְלָה לְפָח יְקוּשׁ וּבוֹץ הַצְּרוֹת וְעוֹנוֹת, וַיִּאֲמַצְנָה מְאֹד שְׁלֹא לְהִתְיַאֵשׁ לְעוֹלָם, וַיַּעֲוֹרְרָה עַל תְּשׁוּבָה וְעַל שִׁתְּחָה בִּינָה לְבִין קוֹנָה.

ד' נט רל
יַעֲוֹדֵד וַיִּשְׁמַח הַנִּמְעָן שֶׁזָּכָה לְסִים ד' חֲלָקֵי שְׁלֶחַן עֲרוּף, וַיִּגְלֶה לוֹ מַעֲלַת

תָּכֵן הָעֲנִינִים

הָעֲנִינִים עַל-פִּי דְבָרֵי רַבְּנֵי ו"ל, וַיַּעֲזְרוּ מְאֹד מְאֹד לְהִתְחִיל שׁוֹב וְכוּ', וַיִּסְפֹּר עַל מוֹהֲרַנְ"ת ו"ל, אִיךָ הָיָה מִתְּנַהֵג בְּשַׁעֲוֵי הַלְכָה, וַיַּעֲזֹר עַל הַפְּצָה.

ז' ס רלא

מִכְּתַב כָּלְלִי לְכָלְלִיּוֹת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו הַיְקָרִים לְקִרְאת יְמֵי בֵּין הַמְּצָרִים, בּו יַעֲמֹד עַל מִשְׁמַעוֹתֵם שֶׁל הַיָּמִים הַלְלוּ, וַיְדַבֵּר מִפְּרִשְׁת הַשָּׁבוּע פְּנַחֶס, בְּעֲנִינֵי מִנְהִיג שֶׁיִּכּוֹל לְהִלָּךְ נִגְד רִחוּו שֶׁל כָּל אֶחָד, וּבְעֲנִינֵי הַפְּצָת מִשָּׁה אֶת הַסֵּלַע, וְאִסּוּר הַקְּשׁוּיּוֹת וְהַסְּפָקוֹת עַל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וַיִּחְזַק מְאֹד בְּהַרְבֵּה עֲנִינִים עַל קֶטֶב הָאָמוּנָה הַפְּשׁוּטָה בְּהַתְּגַלּוֹת נִפְלְאָה, וְהַחֲמִשָּׁה דְבָרִים שֶׁאַרְעוּ בִּי"ז בְּתַמוּז, וַיְגַלֶּה עֲנִינָה שֶׁל הַהִתְקַרְבוֹת לְרַבְּנֵי ו"ל, וְעֲנִינֵי שְׁמוּשׁ אֶצֶל הַצַּדִּיק, וַיִּסְפֹּר מֵר' שְׁמַעוֹן, תַּלְמִיד וְשֶׁמֶשׁ רַבְּנֵי ו"ל הַטְּמוּן בְּצַפַּת, וְהַסְּפּוֹר שֶׁהָיָה עִמּוֹ, וַיַּעֲזֹר לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה.

ז' סא רמא

יֹכִיחַ הַנְּמַעֵן, שֶׁתּוֹכַע מִמֶּנּוּ בְּכָל פַּעַם שִׁיחוֹת וְסַפּוּרִים, וַיִּחְזֹר עַל מַה שֶׁהִתְאַוָּן בְּפָנָיו ר' לְוִי יִצְחָק ו"ל בְּעֲנִינֵי שֶׁהַעֲקָר הוּא הַבְּקִיאוֹת בְּסַפְרֵי רַבְּנֵי ו"ל, וַיִּסְפֹּר בִּיצֵד מְסַר נִפְשׁוֹ לְהַתְּפַשְׁטוֹת דַּעַת רַבְּנֵי ו"ל בְּעוֹלָם, שֶׁבָּזָה תְּלוּיָהּ כָּל הַגְּאֻלָּה, וַיַּעֲזֹר עַל לְמוֹד סִפְרוֹ — "לְקוּטֵי-מוֹהֲרַנְ"ת", וַלְחַדֵּשׁ חֲדוּשִׁים בְּתוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה שֶׁל רַבְּנֵי ו"ל, שֶׁהֵם מְטַהְרִים אֶת הַנֶּפֶשׁ.

ז' סב רמג

יְגַלֶּה שְׁלִפְנֵי שְׂאָדָם זוֹכָה לְנֶס, מְנַסִּים אוֹתוֹ בְּנִסְיוֹן גְּדוֹל, וַיִּחְזַק לְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיְכִיֵּא צַטוּט מִהַרְש"ב לְיֹבְאָוּוִיטֵשׁ זי"ע בְּעֲנִינֵי חֲנוּפָה, וְהַנְּהַגַת מוֹהֲרַנְ"ת ו"ל עִם בְּנָיו, כַּמָּה זֶה הָיָה חָשׁוּב בְּעֵינָיו, וְכַגְדֵּל הַהִשְׁקָעָה — כִּף הַתּוֹצְאָה, וְשִׁיחַת הַ"חִפְץ חַיִּים" זי"ע, וְהַנְּהַגַת כַּמָּה מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו עִם יְלָדֵיהֶם, אִיךָ חֲנוּכּוֹם בְּדַרְכֵי הַפְּשִׁיטוֹת, וְהַרְבּוּ לְהַתְּפַלֵּל עֲלֵיהֶם, וְשִׁפְכוּ דְמָעוֹת בְּעַבּוּר חֲנוּכָם, וְהַעֲקָר — הַגְּמָא אִישִׁית.

ז' סג רמו

יִחְזַק מְאֹד אֶחָד שֶׁהֵיָצַר הָרַע רוֹדֵף אַחֲרָיו לְהַכְשִׁילוֹ שׁוֹב בְּעוֹנוֹת שֶׁהָיָה רְגִיל בָּהֶם, וַיְגַלֶּה לוֹ, שֶׁעָקַר הַתְּשׁוּבָה לְהַתְּגַבֵּר בְּמַצַּב כְּזֶה וְכוּ', וַיַּעֲזֹר עַל שְׂמִחָה, שֶׁהִיא הָעֲצָה כְּנִגְד הֵיָצַר.

תִּכּוֹן הָעֲנִינִים

ז' סד רמז

יְגַלֶּה, שְׂכַשְׁח־פְּצִים בְּשָׁלוֹם וְאַהֲבָה הַנִּמְשָׁכֶת מֵאוֹר אַחֲדוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲזִי יֵשׁ מְקוֹם לְכֻלָּם, וְאִין טַעַם לְרִיב וּמַחְלָקָת, לֹא־כֵן הֵהָפֵךְ וְכוּ', וַיִּסְפָּר מֵעֲנִינֵנוּ, אֵיךְ שָׁכַל מָה שֶׁעָשָׂה פָּרְשׁוֹ אוֹתוֹ הֵהָפֵךְ מְטוֹב, וְלָכֵן הִחְלִיט שְׁיִמְשִׁיף בְּשָׁלוֹ, בְּלִי לְהִסְתַּכֵּל עַל בְּקִרְתָּ וּתְגוּבוֹת, לְמִרוֹת הַכְּפִיּוֹת טוֹבָה שֶׁהִיא מְנַת חִלְקוֹ, מֵאֲזִ שֶׁקָּרַב אֲנָשִׁים וְכוּ', וַיִּזְהִיר לְבָרַח מִמַּחְלָקָת, וְלִרְצוֹת רַק טוֹב, וְהֵשֵׁם יִתְבַּרֵךְ לֹא יִמְנַע טוֹב לְהוֹלְכִים בְּתַמִּים.

ז' סה רמט

יֹזְכִיחַ בַּחֲרִיפּוֹת גְּדוּלָּה אֶחָד תַּחֲסֵם בְּעֵינָיו הַמְדַבֵּר בְּזוּלוֹל כְּנֶגֶד צְדִיקֵי אֲמַת מַדּוּרוֹת קוֹדְמִים, וַיִּסְרְנוּ מֵאֵד שְׁיִסְתַּכֵּל עַל רַע מְדַרְגָּתוֹ הַנְּמוּכָה, וְאֵיךְ שֶׁאִינוּ מְקַרְבִּים כָּלֵל לְצְדִיק, וְאֲזִ שָׁב וּרְפָא לוֹ.

ז' סו רנ

יְעוֹרֵר עַל לַמּוֹד כֹּל סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל וְשִׁיחוּתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת, וְעַל כָּלֵם — סִפְרֵי מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל הַמְחַזְקִים מֵאֵד, וְכֹל הַתַּחֲזָקוֹתוֹ מִשָּׁם, וַיְדַבֵּר מֵעֲנִין "מִבְּטֵן שְׂאוֹל שׁוֹעֲתִי".

ז' סז רנ

יְדַבֵּר מֵעֶסֶק הַיְחוּדִים בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, וּבְכוּדַי כְּשֶׁהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ הוּא דָּבָר נוֹרָא מֵאֵד, וְעַל־יְדִי־זֶה נִצּוֹל מֵהִסְתַּכְּלוּת רְעוּת, כִּי מִסְתַּכֵּל רַק בְּרוּחַנִיּוֹת, וַיְדַבֵּר מִסִּפְרֵי שְׁחִבְר עַל־פִּי זֶה, הַנִּקְרָא "יְחוּד הַשָּׁם", וּמִמֵּהוּת סִפְרָיו וְלִמֵּי נִכְתָּבִים, וְיֵשׁ יְכוֹל בְּאֲמַת לְהַנּוֹת מֵהֵם וְיֵשׁ לָאוּ, וַיְגַלֶּה גְּנוּת הַמְדַבְּרִים כְּנֶגֶד סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וּמִרְצוֹן רַבְּנוּ ז"ל שֶׁנִּפְיֵץ דַּעְתּוֹ, וַיִּסְפָּר אֵיךְ קִיַּם זֹאת.

ז' סח רנג

יְגַלֶּה מֵעֶלְת הַמְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּמָה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו, וַיְדַבֵּר מֵהַשְׁתַּוְּקָאוֹת אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, שֶׁהוּא עֲנִין נִצְחִי.

ז' סט רנד

יַחֲזֵק אַבְרָהָם בְּשָׁנָה רִאשׁוֹנָה לְנִשְׂוֹאִין, שִׁיתְּאֲמֵץ בְּתוֹרָה שְׁעוֹרִין כְּסִדְרָן וְלִקְיָם "וְשִׁמַּח אֶת אִשְׁתּוֹ" וְכוּ'.

ז' ע רנה

יַחֲזֵק לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְאֵשָׁה לְפַעֲמִים מוֹנַעַת הָעֵבוֹר מִחַמַּת הַמֵּתַח וְכוּ', וַיְדַבֵּר מִנְקֻדַּת 'הַיּוֹם הַזֶּה' וְכוּ', וַיְבִיעַ שְׂמִחַת הַתְּקַרְבוּתָנוּ.

תָּכֵן הָעֲנִינִים

ז' עא רנו

יחזק חתן קדם חתנתו על ענני מחילת עוונותיו, ודלוג על מה שהיה קדם וכו', וינגילנו לבקש כל מה שצריך ממנו יתברך, וקביעת שעורים קבועים על-פי סדר-דרך-הלמוד של רבנו ז"ל.

ז' עב רנז

יחזק בת ישראל על מציאת הזויג, ועקר הנשואין הוא כדי לקיים מצות הבורא יתברך שמו, וידבר מקונטרס "מציאת הזויג".

ז' עג רנח

ידבר מקדשת ציונו של ר' מאיר בעל הנס, ויגלה ששם ארע לו גס, ועל-פן מהלל שמו יתברך, וידבר מענני שמות בני-אדם שרומזים לדברים גדולים בכתבי האריז"ל, וישבח את הזוכה לקרב רחוקים וכו', ויגלה מעלת הזוכה ליחד יחודים קדושים מתתא לעילא, השמות הקדושים: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן.

ז' עד רסא

יגלה למה יכול אדם לזכות, על-ידי שקידה רבה בספרי רבנו ז"ל, ומה גורמת כל מחשבה ביחוד ה', שחושבים ממנו יתברך, והעקר הוא קדשת הדבור, ובשביל להשאר אצל הצדיק, אין מועיל שום עצה רק תפלה, ויבאר שיחת רבנו ז"ל: "תפסתי אתכם בשק", ויעורר על תורה ותפלה בשקידה רבה.

ז' עה רסא

ידבר מענני חיובו לענות בכל יום ויום מכתבים, כי רבים המה.

ז' עו רסב

ידבר מחיוב הקביעות לדבר אליו יתברך בכל יום, שעל-ידי-זה ימשיך על עצמו גלוי אלקותו יתברך, ויבאר מדוע התורה הקדושה היא התבלין כנגד היצר הרע.

ז' עז רסג

ידבר מחיוב השמחה שלנו על שיש לנו רבי כזה, ויגלה מעלת הזוכה לשמח בדבר שבקדשה, קדשת היהדות, התורה והצדיק, והיא רפואה גדולה, וירחיק מלשון הרע, ויחזק בענני סתום וגליא, איך שצריך לחפש אחר הסתום למצא התגלות אלקות וכו', ויבאר מעלת תקון חצות.

תַּכּוֹן הָעֲנֻנִים

- ז' עח** רסה
יִצְרָף מְשֻׁלָּח שֶׁל כַּמָּה קוֹנְטְרָסִים חֲדָשִׁים אֶל הָעוֹסֵק בְּהַדְפָּסְתָם, וַיִּבְהִיר
לוֹ כִּי צִד לְנֶהֱג בָּהֶם, וַיִּדְבֵּר מִמְעַלַּת הַמְּקוֹה.
- ז' עט** רסו
יִבְאֵר שֶׁעֵקֶר הַהִתְקַרְבוֹת לְרַבְּנוּ ו"ל הִיא רַק עַל-יְדֵי לְמוֹד סִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ,
וַיִּצְרָף שְׁנֵי קוֹנְטְרָסִים בְּאִנְגְּלִית, וַיִּבְאֵר מֵהוּ פְּרוּשׁ הָעֲנֻנִי "תְּפִלָּה בְּכַח".
- ז' פ** רסז
יִגְלֶה מְעַלַּת לְמוֹד "לְקוּטֵי-מוֹהֵר"וֹן בְּחִבּוּרָה, וְהַפְּלַגַּת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ
בְּעֵצַת הַהִתְבוֹדְדוֹת שֶׁקִּבְּלָנוּ מֵרַבְּנוּ ו"ל, וְעַל-יְדֵי הַמְּשַׁכֵּת הַשְּׁנֵחָתוֹ
יִתְבָּרֵךְ עַל הָאָדָם מִמְּשִׁיף עַל עֲצָמוֹ רְפוּאָה, וַיֵּאחָל רְפוּאָה שְׁלֵמָה בְּזִכּוֹת
הַתְּפִלָּה עַל צִיּוֹן רַבְּנוּ ו"ל, וַיִּבְיַע תּוֹדָתוֹ עַל שְׁעוֹר לְאַחַד מֵהַבְּחוּרִים,
וַיִּדְבֵּר מֵהִנְהֵגַת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ בְּעֲנֻנֵי דַבּוּר עִם הַזּוּלָּת.
- ז' פא** רסח
יִבְיַע שְׁמִחָתוֹ עַל הַהִתְאַרְגְּנוֹת לְהִתְקַבֵּץ וְלִלְמַד בְּצוֹתָא "לְקוּטֵי-מוֹהֵר"וֹן,
וַיִּדְבֵּר מֵעֲנֻנֵי קוֹנְטְרָס "מְצִיאַת-הַזּוּוֹג", וַיִּחְזוֹר עַל עֲצָתוֹ בְּעֲנֻנֵי נְחוּת
דְּרָגָה וַנְּסִיב אֵיִתְתָּא, וַיִּדְבֵּר מִכַּף שְׁשִׁמְחָה וְתְּפִלָּה תְּלוּיּוֹת זֹו בְּזוּ,
וּמֵהַאֲמַת שֶׁל רַבְּנוּ ו"ל הַקְּשׁוּרָה עִם הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה.
- ז' פב** ער
יִתֵּן אַרְבַּע עֲצוֹת מְעִשִׂיּוֹת לְזוּג חֲשׁוּכֵי בָּנִים, שֶׁיִּפְקְדוּ בְּזֵרַע שֶׁל קְנִימָא
בְּשַׁעָה טוֹבָה וּמְצַלַּחַת.
- ז' פג** רעא
יִחֲזֹק מְאֹד עַל לְמוֹד מְשֻׁנָּה, וְהַדְּבוּר אֶלְיוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְלִהְיוֹת רְגִיל בְּנִטְיִלַת
יְדֵים שְׁחֵרִית עִם כְּלֵי דִיקָא, וְכֵן בְּכָל הַנְּטִילוֹת.
- ז' פד** רעג
יִחֲזֹק בְּקִצְרָה בַּת יִשְׂרָאֵל בְּעֲנֻנֵי דִינָה חֲדָשָׁה, וְהַדְּלִקַּת גִּירוֹת שְׁבַת-קֶדֶשׁ.
- ז' פה** רעג
יִחֲזֹק מְאֹד בְּעֲנֻנֵי הַפְּרָנְסָה הַתְּלוּיָה רַק בְּיַד ה', וּמֵעֲנֻנֵי מְגוּרֵי הַנְּמַעֵן בְּעִיר
אַשְׁדּוֹד, וְדַבּוּר שֶׁם בְּרַבִּים בְּ"הִיכַל-הַקְּדֹשׁ", וּמֵהַתְּחִיָּקוֹת בְּאֲמוּנָה וְחֲזוּק
אַחֲרֵים, וְעֲנֻנֵי ר' אַבְרָהָם בְּר' נַחְמָן ו"ל, שֶׁהִיָּה אִשׁ לְהִבָּה כְּשֶׁהִיָּה מְדַבֵּר
מֵרַבְּנוּ ו"ל.

תָּכֵן הָעֲנִינִים

ז' פו רעה
יְחַדֵּיר אֲמוּנָה וּבִטְחוֹן עֲצָמַי, וַיְרַגֵּל לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבַּרְךָ, וְגִדֵּל
נַעַם חֶלְקִנוּ, שְׁאֲנוּ יוֹדְעִים מִרְבֵּנוּ ו"ל.

ז' פז רעו
יִתֵּן אַרְבַּע עֲצוֹת מַעֲשִׂיּוֹת לְהַפְקִיד בְּזֶרַע שֶׁל קִנְיָא.

ז' פח רעז
יִגְלֶה שְׁרַבְנוּ ו"ל בָּא לְעוֹלָם לְתַקֵּן אֶת כָּל הַנְּשֻׁמוֹת שֶׁנִּפְגְּמוּ בַּפֶּגֶם
הַבְּרִית, וַיְדַבֵּר מִעֲנִין הַמַּחְלֶקֶת שְׁעֲלִיו וּמִמְצִיאַת הַזְּוִיג, וּמַעֲלַת הַתַּפְּלָה
בְּשַׁעַר הַשָּׁמַיִם.

ז' פט רעה
יְדַבֵּר מִעֲנִינוּ, אִיךָ שְׁמָאֵז נַעֲרוּתוֹ הוּא מִשְׁתּוֹקֵק לְפָרֶסֶם בְּעוֹלָם אֶת שֵׁם
הַצַּדִּיק הָאֵמֶת — רַבְּנוּ ו"ל, וַיִּתְאַר כִּי־צַד פָּעַל בְּזֶה בְּמִשְׁךָ חֲצִי יוֹכֵל
שָׁנִים, וַיִּגְלֶה אֶת הַרְגָּשׁוֹ בְּאוֹר רַבְּנוּ ו"ל, וְאִיךָ שֶׁהִלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ ו"ל
מִגְלָה בְּגִלּוּי נִפְלָא אֶת הָאֲחֻדוֹת הַפְּשׁוּטָה וְכוּ', וַיִּמְלִיץ לְנִמְעָן לַעֲיֵן
בְּקוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים.

ז' צ רעט
יְדַבֵּר מִהֶעָקֵר שְׁלֵנוּ, שְׁאֲנוּ זוֹכִים לְהִיּוֹת שְׁמֹשִׁים אֲצֵל רַבְּנוּ ו"ל,
וּמִשְׁמִירָה מִחֻקִּים חִיצוֹנִיּוֹת, וַיְבַאֵר מַה נִּקְרָאת חֻקְמָה וּמַחֲשָׁבָה
חִיצוֹנִית, וַיִּתְאַר לְנִמְעָן זְכוּתוֹ, שֶׁפָּרַנְסְתוֹ הִיא מִהֶפְצַת סְפָרִים קְדוּשִׁים
כְּאֵלוֹ.

ז' צא רפא
יְבִיעַ שְׁמִחַת הַתְּבַשְׂרוּתוֹ לְטוֹבָה מְשֻׁלֹם הַנִּמְעָן וְשְׁלוֹם וּרְפוּאָת
מִשְׁפַּחְתּוֹ, וַיַּחֲזֵק וַיֵּאמֶץ בְּכָל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו, וַיִּלְהַשְׁעַן רַק עָלָיו יִתְבַּרְךָ
בְּרַחֲמִים וּבְתַחֲנוּנִים, וְלוּלָא עֲצָה זוֹ הָיִינוּ נֶאֱבָדִים לְגַמְרֵי, חַס וְשְׁלוֹם,
וְעַל זֶה לְבַד רְאוּי לָנוּ לְשִׁמְחַת בְּרַבְּנוּ ו"ל, שֶׁמִּחְדִּיר בָּנוּ כָּל זֹאת, וַיַּחֲזִיק
אֶת עֲצָמוֹ, שְׁלֵמוֹת כָּל הָרַע שֶׁמִּסְכִּיב, אָנוּ אוֹטָמִים אֲזִינוּ, וּמִתְקַבְּצִים
יְחַד לְהִיּוֹת בֵּין הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה, וַיְדַבֵּר מִצִּיּוֹן שְׁמֵעוֹן הַצַּדִּיק.

ז' צב רפג
יְדַבֵּר מִיִּשְׂרָאֵל כִּי־צַד לְהַחֲזִיר עוֹד יְהוּדֵי אֱלִינוּ יִתְבַּרְךָ, וַיִּגְלֶה מַעֲלַת
הַתַּפְּלָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה אָדָם יוֹדֵעַ אֶת מְקוֹמוֹ וּמַעֲבּוֹ וְכוּ', וּמִעֲנִין הַצְּעָקָה
אֱלִינוּ יִתְבַּרְךָ "אִיָּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ", וַיְבַאֵר פְּסוּק: "וַיִּרְאֵת אֶת אַחֲזָרֵי",
וַיִּמְלִיץ לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ שֶׁנִּשְׁאַר בְּ"הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ".

תֵּכֵן הַעֲנִינִים

ד' צג **רפד**

מִכְתָּב כָּלְלִי לְכָל־לִיּוֹת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו "חֲסִידֵי בְּרִסְלָב", בּו יְדַבֵּר דְּבוּרִים חוֹצְבִים לְהַבֹּת א"ש מֵעֲנִינֵי יְהוּדוֹת עֲקָרִיִּים וְשָׂרִישִׁים, בְּעִנְיָן מְלֻבּוֹשׁ יְהוּדֵי וְצִנִּיעוֹת הַנָּשִׁים וְכו', וְכו', וְיֵאָרֶיךָ מְאֹד לְמַשָּׁךְ הַלֵּב בְּדְבוּרֵי אֲמַת נְאֻמָּה, כְּגַחֲלִים לוֹהֵטוֹת בְּאַהֲבָה וְיִרְאַה מֵהַתְּכַלִּית הַנִּצְחִית לְהַמְשִׁךְ אַחֲרֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְלִדְבַר אֱלֹהֵי תָמִיד, וְלִקְיָם מְצוּוֹתָיו כְּרְאוּי בְּתוֹךְ כָּל הַחֲשָׁךְ וְהַנְּסִיווֹת.

ד' צד **רצו**

יְבָאָר חֹמֶר הָאֶסוּר הַנּוֹרָא שֶׁל נְדָרִים וְשָׁבוּעוֹת וְכו', וְיִזְהִיר שְׁלֵא לְהַכְּשֵׁל בָּהֶם.

ד' צה **רחצ**

יְדַבֵּר מְרֵאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, וּבְאֵילוּ מַלְיָם נִתֵּן לְשִׁכְנֵעַ בְּבֵית בְּדָבָר נְחִיצוֹת הַנְּסִיעָה הַקְּדוּשָׁה, וּמְדַרְךָ רַבְּנוּ ז"ל בְּכָל־לִיּוֹת.

ד' צו **ש**

יְדַבֵּר מְגֻדֶּלֶת מִשֶּׁה רַבְּנוּ, עָלֵיו הַשְּׁלוֹם, שְׁלֵא עֲפֹב נִקְמַת מְדִיָּן, אִף שְׂפִידַע שְׁמִיתָתוֹ תְּלוּיָה בְּזָה, וְזוֹ מְסִירוֹת נֶפֶשׁ שֶׁל הַצְּדִיק בְּכָל דּוֹר.

ד' צז **ש**

יֹוכִיחַ אַחַד, שְׁחַבֵּר קוּנְטֵרְס בְּלִשׁוֹן תּוֹכְחָה לְעַם יִשְׂרָאֵל, יוֹרֵה לוֹ, שְׁהַדְרָךְ בְּדוֹרְנוֹ הִיא אַחֲרֵת, כִּי אֵיךְ שִׁיף לֹאֵר תּוֹכְחָה, כְּשִׁעוּבָרִים כָּל־כָּף הַרְבֵּה מְשֻׁבָּרִים וְכו', וּבְכִפְרֵט אַחֲרֵי הַשּׁוֹאָה — לָהֶם לֹאֵר מוֹסֵר !? וְלֵא בְּזוֹ הַדְרָךְ יִשְׁכֵּן אוֹר.

ד' צח **שב**

יְדַבֵּר כְּנֶגֶד שְׁקוּץ הַעֲבוּדָה זָרָה דְּמִינוֹת הַעֲרִב־רֵב בְּדוֹרוֹתֵינוּ, וְאֵיךְ שְׁצָרִיךְ לְבְרִחַ מֵהֶם, וְכָל הַיּוֹגֵק מֵהֶם בְּמִקּוֹר פְּרִנְסָתוֹ הוּא מְשַׁחֵד, וְיִדְבֵּר מִקְדָּשֶׁת הַרֵב הַקְּדוֹשׁ מְסַאֲטָמָאֵר זי"ע, שְׁהָאִיר עֲנִינֵנוּ בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ "וַיֹּאֵל מִשֶּׁה" עַל עֲנִינִים אֱלוֹהֵי, וְיִבָּאֵר מִדּוּעַ קָשָׁה לְקַבֵּל דְּבָרִים כְּנֶגֶד הַעֲבוּדָה זָרָה הַזֶּה, כִּי הִלְבִּישׁוּ עֲצָמָם בְּקִדְשֶׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

ד' צט **שג**

יְדַבֵּר מֵעִנְיָן הַמְּתַקֵּת הַדִּינִים בְּקִבְלַת פְּדִיוֹנוֹת, וּמַחֲיֵי הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהֵם כְּמוֹ סִפֵּר עִם פְּרָקִים וְסַעֲיָפִים וְכו', בְּסוּד "לְרַגְעִים תִּבְחָנוּנוּ", וְיִדְבֵּר מֵהַג' שְׁכָלִיִּים: שְׁכָל בְּכַח, שְׁכָל בְּפַעַל וְשְׁכָל הַנִּקְנָה, וְיִבָּאֵר עֲנָן כָּל אַחַד מֵהֶם.

תִּכּוֹן הָעֲנִינִים

ד' ק שח

יְדַבֵּר מֵעֲנִין הַפְּדִיּוֹן בְּעַת חֲצוֹת וְכוּ', וַיִּחְזַק לְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי בּוֹ יִתְבַּרְךָ, וַיִּגְלֶה שְׁלֵיהוּדֵי אֶסּוּר לֹמֵר: "אִם הָיִיתִי יוֹדֵעַ כָּךְ וְכָךְ, לֹא הָיִיתִי עוֹשֶׂה כָּךְ" וְכוּ', כִּי הִכַּל בְּהַשְׁגָּחָה, וַיִּגְלֶה מַעֲלַת לַמּוֹד מִשְׁנִיּוֹת, וּבִפְרָט לְמִי שֶׁעֲדִין אֵינוֹ קְבוּעַ בַּקִּדְשָׁה.

ד' קא שז

יִגְלֶה סוּד הָאָבוֹת הֵן הֵן הַמְּרַכְּבָה, וּבִאוּר הָעֲנִין בְּזוֹה, וְשָׁכַל עֲנִינֵי הַצְּדִיקִים, אֶפְלוּ חִפְצֵיהֶם הַגְּשָׁמִיִּים, נִתְקַדְּשִׁים וְנִעְרָצִים בְּעֵינֵי יְהוּדִים, וּמִכָּל שָׁכֵן עִירָם שֶׁפָּעְלוּ בָּהּ, כְּמוֹ הָעִיר שֶׁל רַבִּי לִוִי יִצְחָק זי"ע — בְּרִדִּיטְשׁוֹב וְכוּ', וַיִּבְאֵר עֲנִין שֶׁהָיוּ מְקוֹמוֹת שֶׁהַתּוֹשְׁבִים לֹא הִסְפִּימוּ שֶׁשָׁכֵן הַצְּדִיק בְּיַגְיָהֶם, וְעֲנִין בִּיאַת רַבְּנוֹ ז"ל לְעִיר אוֹמֵן, אֲשֶׁר שָׁם חִלְקַת מַחֻקֵּק סְפוּן, וַיְדַבֵּר מִהַמְּשַׁכַּח רַבְּנוֹ ז"ל לְעוֹלָם הַזֶּה, עַל-יְדֵי לַמּוֹד סְפָרֵיו הַקְּדוּשִׁים.

ד' קב שט

יִחְזַק מִשְׁפִּיעַ אֶחָד, שְׁעוֹבְרִים עָלָיו מִשְׁבָּרִים וּרְדִיפּוֹת, וַיִּחְזַקוּ לְהוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה לְמַטָּה בְּסִבְלָנוֹת גְּדוּלָּה, וְעַל-יְדֵי-זוֹה יִנְצַח הַכֹּל, וַיִּבּוֹא עַל מְקוֹמוֹ בְּשָׁלוֹם.

ד' קג שי

יְדַבֵּר מֵעַקֵּר מַעֲלַת הָאָדָם וְחִשְׁבּוֹתוֹ — כְּשֶׁמִּתְחַזֵּק לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, גַּם כְּשֶׁלֹּא הוֹלֵךְ לוֹ טוֹב, וַיִּחְזַק לִילֵךְ נֶגֶד אוֹיֵב הָאָדָם — הַסְּתֵרַת הָאֵלֻקוֹת, וְלִהְתְּחַזֵּק בְּמִדַּת הַשְּׂמִחָה — מִדְּתוֹ יִתְבַּרְךָ כְּכִיכּוֹל, וַיִּבְהִיר עֲנִין 'יִרְאֵת שְׂמִים'.

ד' קד שיב

יְדַבֵּר מִהָעֲנִין שֶׁמִּתְחִילִים לֹא מִפְּסִיקִים, וַיִּלְמַד זֹאת מִב' דְּבָרָאשִׁית, בְּסוּד: גְּמַרְתִּי וְאָגַמְר, וַיִּבְאֵר פְּסוּק "עַל-כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו" וְכוּ', עַל-פִּי קְבֻלָּה עַל קֵטֵב עֲנִין הַבְּחִירָה, וַיִּסְפֵּר מֵעֲשֶׂה מִצְדִּיק אֶחָד, אִיךָ הָרָאָה לְאִשְׁתּוֹ הַרְבֵּנִית, שֶׁכָּל עֲנִין הַרְבֵּנוֹת הוּא לֹא כְּדָאִי, וַיִּבְאֵר שֶׁכָּבֵר בְּתַחֲלַת הַבְּרִיאָה הָיְתָה מִדַּת הַקְּנָאָה בְּעוֹלָם, וַיְדַבֵּר מִהַקּוֹרוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְצָרִיךְ רַק לְהִתְאָזֵר בְּסִבְלָנוֹת.

ד' קה שטז

יִחְזַק מְאֹד בְּמִדַּת הַשְּׂמִחָה, אִף בְּתוֹךְ כָּל הַקְּטָנוֹת שְׁעוֹבְרוֹת עַל כָּל אֶחָד.

תִּכּוֹן הַעֲנִיּוֹנִים

- ד' קו** שיז
יגלה כיצד השמחה היא רפואה טובה לחולה, שעל-ידי התעודדותו הוא מכריא, ויגנה חמות המסיתה את בנה נגד פלטה, ויעורר לקרב יהודים להשם יתברך.
- ד' קז** שיח
יעורר בחור רוק מבגר להנשא תכף-ומיד לשם שמים, ויתן ברכתו לשדוף, ויזמינו לדור בקהלתו, ויעוררו על שעורים כסדרן, וידבר נגד קניית רהיטים של זוג שהתגרשו, ויגנה ענין הגט, וימליץ למנעו.
- ד' קח** שיט
יחזק מאד מאד בתפלה, ונאפלו כמה דבורים אליו יתברך, גם-כן עושים רעש גדול בשמים.
- ד' קט** שכ
יתן ברכתו לשדוף, ויאמץ מאד על מדת ההתחזקות המכרחת.
- ד' קי** שכ
יזהיר מאד על שמירת שלום-הבית וכבוד האשה, וקביעות שעורים בכל יום, ובפרט טעם הנפלא של דף גמרא ליום.
- ד' קיא** שכא
יחזק מאד על למוד ספרי רבנו ז"ל, שרק על-ידי-זה אפשר להקרא על שמו ז"ל, ולא כאשר נוהג היום, שכל חצי בעל תשובה הוא כבר הוגה דעות, ויספר כיצד נודע על איזה מקרב, שאמו אינה יהודיה וכי', ולבסוף הצרף להתגיר.
- ד' קיב** שכג
יזכיר בחרופות אחד שמתנהג בביתו במדת אכזריות, שלבסוף ישלם את המחיר הפכד על כף.
- ד' קיג** שכג
ידבר מד' בחינות שפלות שדבר רבנו ז"ל, ויבארן לעבדה ולמעשה, ויעורר על בטול מדת הגאונה, שהיא רק על-ידי צדיק, ויבאר באופן נפלא ענין שהצדיק הוא קוצא דאות ד', ההפרש בין 'אחד' ל'אחר', ויגלה מעלת הזוכה לבטול עצמו לגמרי.
- ד' קיד** שכה
ידבר מעקר עבודת האדם — להפך הגשמיית לרוחניות, ומסוד הדמימה והשתיקה, שעל-ידי-זה נעשה אדם היושב על הכסא.

תָּכֵן הָעֲנִינִים

- ז' קטו שכו**
יֹכִיחַ אֶחָד שֶׁמִּתְנַהֵג מִיּוֹר בְּבֵיתוֹ, וַיִּזְהֶירֵנוּ כִּי זוֹ תוֹפְעָה שֶׁל מַחְלַת נַפְשׁ,
וַיַּעוֹרְרוּ עַל הַתְּבוּדוֹת, שֶׁתְּבִיא לֹו זְכוּף הַמַּח.
- ז' קטז שכו**
יִחְזַק אֶחָד שֶׁמִּנַּח בְּתוֹף פְּחָדִים וּלְחָצִים, וַיִּגְלֶה לֹו שְׁאִין עוֹד מֵאֲשֶׁר כָּמִי
שֶׁמִּתְחַבֵּא בְּסִתְרֵי צֶל כְּנָפָיו יִתְבַּרֵךְ.
- ז' קיז שכו**
יִחְזַק וַיֵּאמֶן אֶחָד שֶׁלְּבוֹ כּוֹאֵב וְדוֹאֵב, מִחֲמַת עֲנָן מְצַעֵר, וַיִּלְמְדֵנוּ אֶת
תּוֹרַת הַהִתְחַזְקוֹת כְּפִי שֶׁלְּמִדְּנוּ מִרְבֵּנוּ וְ"ל, וַיַּעוֹרְרוּ שְׁלֵא יִכְנַס לְתוֹף
לְחָצִים, אֲלֵא יִמְסֹר עֲצָמוֹ כְּלִיל אֱלִיוֹ יִתְבַּרֵךְ.
- ז' קיח שכח**
יִחְזַק וַיֵּאמֶן עַל-פִּי הַגְּלוֹי שֶׁל רַבֵּנוּ וְ"ל "בְּיוֹם טוֹבָה הָיָה בְּטוֹב וּבְיוֹם
רָעָה רָאָה", שֶׁצָּרִיף לְרֵאוֹת אֶת הַטוֹב הַגָּנוּז גַּם בְּיָמִים שֶׁהֵם לְדַעְתּוֹ —
רָעִים, וַיְבַרִיחֵנוּ מִמַּחְשָׁבוֹת הַכֹּל לְהַזִּיק לְעֲצָמוֹ, רַק שִׁישְׁתַּעֲשֵׂעַ בְּשַׁעֲשׁוּעַ
עוֹלָם הַבָּא, וַיִּבְאֵר לֹו עֲנָן "וְלִבְכַתְּהָ" עִם ב' זַעִירָא.
- ז' קיט של**
יִדְבֵר מֵהַמְצָב בְּדוֹרֵנוּ שֶׁאֲנָשִׁים לְחוֹצִים מְאֹד, וְצָרִיף לְדַעַת מְמִי לְקַבֵּל
עֲצָה נְכוֹנָה.
- ז' קכ שלא**
יִדְבֵר מֵהֶאֱחָרִיּוֹת הַגְּדוּלָה שֶׁיֵּשׁ בְּאֲמָנוֹת הַשְּׁחִיטָה, וַיִּתְנֶה מְצַב הַדּוֹר,
שֶׁהַעֲנָן הַזֶּה פְּרוּץ מְאֹד, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, וְדַכְרֵי רַבֵּנוּ וְ"ל עַל כֵּן, וְכַמָּה
יְסוּדוֹת לְשׁוֹחֵט הַגּוֹן, וַיִּסְפֵּר מְשׁוֹחֵט יֵרָא שְׁמִים שֶׁהָיָה בֵּין אֲנָשִׁי
שְׁלוֹמְנוּ.
- ז' קכא שלג**
יִחְזַק מְאֹד בְּאֲמוּנַת הַהִשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וַיִּדְבֵר מְסוּד הַתְּפִלָּה שֶׁהִיא שְׂדוּד
הַטְּבַע מְמֵשׁ, וּמִמְשַׁכֵּת נְסִים גְּדוּלִים, רַק צָרִיף לְהַזְהִיר מִדְּחִיקַת הַשְּׁעָה,
וְרַק לְהֵאמִין בְּרַבֵּנוּ וְ"ל שֶׁאֵמֵר, שֶׁכָּל הָעֲנָן שְׁלוֹו הוּא תְּפִלָּה.
- ז' קכב שלד**
יִדְבֵר מֵעֲנָן שֵׁם שֶׁל הָאָדָם, שֶׁהוּא מְשַׁרְשׁ נִשְׁמָתוֹ, וְאִין לְתַת שְׁמוֹת
בְּדוּיִים, רַק אֵלוֹ אֲשֶׁר מִמְקוֹר קְדוּשׁ יִהְיֶה לְכוּן.

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תקון הפללי

תקון נורא ונפלא מאד מאד לכלליות החטאים
והוא פגם הברית, רחמנא לצלן

*

ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה
בכל הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרו בכל יום

*

יסדו, תקנו, גלו וצוה לפרסמו לכל ישראל.
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבונו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

*

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

תקון הפללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהוה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהוה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה ברחילו ורחימו עלי ידי ההוא טמיר ונצלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל כי חסיתי בך:
ב אמרת ליהוה אדני אתה טובתי בל עליך:
ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי
ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסוף
ה נספיהם מדם ובל אשא את שמותם על שפתי:
ו יהוה מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי:
ז חבלים נפלו לי בנעמים אף נחלת שפרה עלי:
ח אברך את יהוה אשר יעצני אף לילות יסרוני
ט כליותי: ח שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני
י בל אמוט: ט לבן א שמח לבי ויגל כבודי אף
יא בשרי ישכן לבטח: יב כי לא תעזב נפשי לשאול
יג לא תהן חסידך לראות שחת: יד תודיעני ארח
יה חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימינך
נצח:

תקוץ הפלילי

לב א לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁר־י נְשׂוּי־פֶשַׁע כֶּסֶף חֲטָאָה:
 ב אֲשֶׁר־י אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עֹן וְאִין
 בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי־הִחַר־שָׁתִי בָּלוּ עַצְמִי בְּשִׂאנְתִּי
 כָּל־הַיּוֹם: ד כִּי א יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבֵּד עָלַי יָדְךָ נְהַפְךָ
 לְשִׂדֵי בְּחַרְבֵּנִי קִיץ סָלָה: ה חֲטָאָתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנִי
 לֹא־כִסִּיתִי אִמְרַתִּי אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִיהוָה וְאַתָּה
 נִשְׂאָתָ עֹן חֲטָאָתִי סָלָה: ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל
 כָּל־חֹסֶד א אֱלֹהֶיךָ לְעֵת מְצֹא רַק לְשִׁטְף מִיָּם רַבִּים
 יֵאלֹו לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה א סֵתֵר לִי * מַצֵּר תִּצְרֵנִי
 רַנִּי פִלֵּט תְּסוּבְּבֵנִי סָלָה: ח אֲשֶׁפִּילְךָ א וְאוֹרְךָ
 בְּדַרְךָ־זוֹ תִלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינָי: ט אֶל־תִּהְיֶה א
 כֶּסֶם כְּפָרֵד אִין הַבַּיִן בְּמַתְגַּוְרָסָן עָדִיו לְבָלוֹם
 בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: י רַבִּים מְכֹאֹבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ
 בִּיהוָה חֶסֶד יְסוּבְּבֵנוּ: יא שְׂמַחוּ בִיהוָה וְגִילוּ
 צַדִּיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל־לֵב:

מא א לְמַנְצַח מְזִמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁר־י מִשְׁכִּיל אֶל־
 דָּל בַּיּוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה א יִשְׁמְרֵהוּ
 וַיִּחַיְהוּ וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ וְאֶל־תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אִבָּיו:
 ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׂ דָּוִי כָּל־מִשְׁכָּבוֹ הַפְּכָתָ
 בְּחַלְיוֹ: ה אֲנִי־אִמְרַתִּי יְהוָה חֲנֻנִי רַפְּאָה נַפְשִׁי
 כִּי־חֲטָאָתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת
 וְאָבֵד שְׁמוֹ: ז וְאִם־בָּא לְרֹאוֹת א שׂוֹא יְדַבֵּר לְבוֹ

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

תקון הכללי

יִקְבֹּץ אֶזְנוֹן לוֹ יֵצֵא לְחוּץ יְדַבֵּר: ה יִחַד עָלַי יִתְלַחֲשׂוּ
כָּל־שִׁנְאֵי עָלַי | יִחְשְׁבוּ רָעָה לִּי: ט דְּבַר־בְּלִיעַל
יִצוּק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף לָקוּם: י גַּם־אִישׁ
שְׁלוֹמִי | אֲשֶׁר־בְּטַחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לְחַמִּי הַגְּדִיל עָלַי
עֵקֵב: יא וְאַתָּה יְהוָה חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי וְאַשְׁלֶמְהָ לָּהֶם:
יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי־חִפְצָתָ בִּי כִּי לֹא־יָרִיעַ אִיבִי
עָלַי: יג וְאֲנִי בְּתַמִּי תְּמַכֶּת בִּי וּתְצַיֵּבֵנִי לְפָנֶיךָ
לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ יְהוָה | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם
וְעַד־הָעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן:

מב * לְמַנְצַח מְשֻׁפֵּיל לְבָנֵי־קָרַח: ב כְּאֵיל תִּעְרַג
עַל־אֲפִיקֵי־מַיִם כֵּן נִפְשֵׁי תִּעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים:
ג עֲמָאָה נִפְשֵׁי | יֵאֱלֹהִים לְאֵל חַי מְתִי אָבוּא
וְאַרְאֶה פָּנַי אֱלֹהִים: ד הִיִּתְהַ־לִּי דְמַעְתִּי לָחֵם יוֹמָם
וְלַיְלָה בְּאֹמַר אֵלַי כָּל־הַיּוֹם אֵיךָ אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה
אֲזַכְּרָה | וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי | נִפְשֵׁי כִּי אֶעְבֵּר | בַּסֶּךְ
אֲדִידָם עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן
חוֹנֵג: ו מִהַ־תְּשִׁתּוּחַחִי | נִפְשֵׁי וּתְהַמִּי עָלַי הוֹחֲלִי
לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אוֹדְנִי יִשׁוּעוֹת פָּנָיו: ז אֱלֹהֵי עָלַי
נִפְשֵׁי תְּשִׁתּוּחַח עַל־כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאָרֶץ יִרְדֵּן
וְחַרְמוֹנִים מִהַר מְצָעַר: ח תְּהוֹם־אֶל־תְּהוֹם קוֹרָא
לְקוֹל צְנוּרִיךָ כָּל־מְשַׁבְּרֶיךָ וְגִלְיָךָ עָלַי עֲבָרוּ:
ט יוֹמָם | יִצְוָה יְהוָה | חֲסֵדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי
תְּפִלָּה לְאֵל חַיִּי: י אוֹמְרָה | לְאֵל סְלַעֵי לָמָּה

תקוץ הפללי

שְׁבַחְתָּנִי לְמַה־קָּדַר אֱלֹהִי בְּלַחֵץ אוֹיֵב: יא בְּרֵצַח |
בְּעֲצָמוֹתַי חֲרַפּוּנִי צוֹרְרֵי בְּאֶמְרָם אֵלַי כָּל־הַיּוֹם
אֵיךְ אֱלֹהֵיךָ: יב מַה־תִּשְׁתַּוְּחָחֵי | נִפְשֵׁי וּמַה־תִּתְּהַמִּי
עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אוֹדְנוּ יִשׁוּעַת פָּנָי
וְאֱלֹהֵי:

נט * לְמַנְצֵחַ אֶל־תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלְחַ
שָׂאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ: ב הֲצִילָנִי
מֵאִיֵּבִי | אֱלֹהֵי מִמְּתִקּוֹמִי תִשְׁנַבְּנִי: ג הֲצִילָנִי
מִפְּעָלֵי אֲזוֹן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה
אָרְבוּ לְנַפְשֵׁי יָגוּרוּ עָלַי עֵזִים לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־
חֲטָאתֵי יְהוָה: ה בְּלִי־עוֹן יִרְצוֹן וַיִּפְּנְנוּ עוֹרָה
לְקַרְאתִי וַיֵּרָאֵה: ו וְאַתָּה יְהוָה־אֱלֹהִים | עֲבָאוֹת
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִקִּיעָה לְפָקֶד כָּל־הַגּוֹזִים אֶל־תַּחֲזוּן
כָּל־בְּגָדֵי אֲזוֹן סָלָה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרֵב יִהְמוּ כַּכֶּלֶב
וַיִּסּוּבּוּ עִיר: ח הִנֵּה | יִבִּיעוֹן בְּפִיהֶם חֲרָבוֹת
בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי־מִי שָׁמַע: ט וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק־
לָמוֹ תִלְעַג לְכָל־גּוֹזִים: י עוֹז אֱלֹהֵיךְ אֲשַׁמְרָה כִּי־
אֱלֹהִים מִשְׁנַבְּנִי: יא אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יִקְדַּמְנִי אֱלֹהִים
יֵרְאֵנִי בְּשִׁרְרֵי: יב אֶל־תִּתְּרַגְּם | פֶּן־יִשְׁפָּחוּ עָמִי
הִנִּיעֵמוּ בְּחִילְךָ וְהוֹרִידֵמוּ מִגִּבּוֹרֵי אֲדָנִי: יג חֲטָאת־
פִּימוֹ דְּבַר־שִׁפְתֵימוֹ וַיִּלְכְּדוּ בְּגִאוֹנָם וּמֵאֲלֹהֵי
וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד כִּלָּה בַחֲמָה כִּלָּה וְאֵינָמוּ וַיִּדְעוּ
כִּי־אֱלֹהִים מִשַׁל בִּיעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סָלָה:

תקוּן הַפְּלִילִי

טו וַיֵּשְׁבוּ לָעָרֵב יַהֲמוּ כַּכֶּלֶב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: טז הַמָּה
יְנִיעוֹן לֶאֱכֹל אִם-לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיֵנוּ: יז וְאֲנִי |
אֲשִׁיר עֶזְךָ וְאֶרְנֶן לְבַקֵּר חֲסִדְךָ כִּי-הָיִיתָ מִשְׁנֵב לִי
וּמְנוּס בַּיּוֹם עַר-לִי: יח עֲזֵי אֱלֹהֶיךָ אֲזַמְּרָה כִּי-אֱלֹהִים
מִשְׁנֵבֵי אֱלֹהֵי חֲסִדֶי:

עז א לְמַנְעִחַ עַל- יְדוּתוֹן לְאַסֵּף מִזְמוֹר: ב קוּלִי *
אֶל-אֱלֹהִים וְאֶעֱעֶקֶה קוּלִי אֶל-אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין
אֵלַי: ג בַּיּוֹם עָרַתִּי אֲדָנִי דָרְשָׁתִּי יָדַי | לִילָה נִגְרָה
וְלֹא תִפּוֹג מֵאַנְהָה הַנְּחָם נַפְשִׁי: ד אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים
וְאֶהְמִיָּה אֲשִׁיחָה | וְתַתְּעַטֵּף רוּחִי סְלָה: ה אַחֲזֹת
שְׁמֵרוֹת עֵינָי נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו חֲשַׁבְתִּי יָמַיִם
מִקְדָּם שָׁנוֹת עוֹלָמִים: ז אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי בַּלִּילָה
עַם-לִבִּי אֲשִׁיחָה וַיַּחַפֵּשׂ רוּחִי: ח הֲלִעוֹלָמִים
יִזְנַח | אֲדָנִי וְלֹא-יִסִּיף לְרַעוֹת עוֹד: ט הָאֵפֶס לְנֹעַח
חֲסִדוֹ גָּמַר אָמַר לְדֹר וְדֹר: י הַשְּׁכַח חַנּוּת אֵל
אִם-קָפִץ בְּאֵף רַחֲמָיו סְלָה: יא וְאָמַר חֲלוּתִי הִיא
שָׁנוֹת יָמַיִן עֲלִיּוֹן: יב אֲזַכּוֹר מֵעַלְלִי-יָהּ כִּי-אֲזַכְּרָה
מִקְדָּם פְּלִאָה: יג וְהִגִּיתִי בְּכָל-פְּעֻלָּה וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ
אֲשִׁיחָה: יד אֱלֹהִים בִּקְדָשׁ דִּרְכֶךָ מִי-אֵל גָּדוֹל
כַּאֲלֹהִים: טו אַתָּה הָאֵל עֹשֶׂה פֶלֶא הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים
עֶזְךָ: טז גִּאֲלָתָהּ בְּזֹרֹעַ עַמְּךָ בְּנִי-יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סְלָה:
יז רָאוּךָ מַיִם | אֱלֹהִים רָאוּךָ מַיִם יַחֲלוּ אֵף יִרְגְּזוּ

(*) באמרך אל אלהים תכווין המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

תקוץ הכללי

תְּהַמּוֹת: יח זָרְמוּ מַיִם | עֲבוֹת קוֹל נָתְנוּ שְׁחָקִים
אֶף-חֲצֵצִיף יִתְהַלְכוּ: יט קוֹל רַעְמָךְ | בְּגִלְגֵּל הָאִירוּ
בְּרָקִים תִּבַּל רְגֵזָה וְתִרְעַשׂ הָאָרֶץ: כ בַּיַּם הִרְפָּךְ
וּשְׁבִילְךָ בְּמַיִם רַבִּים וְעִקְבוֹתֶיךָ לֹא נָדְעוּ:
כא נְחִית כַּצֵּאן עִמָּךְ בִּיד-מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

צ * תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ-הָאֱלֹהִים אֲדָנִי מָעוֹן אֶתָּה
הֵייתָ לָנוּ בְּדַר וְדַר: ב בְּטָרֶם | הָרִים יִלְדוּ
וְתַחֲוִל אָרֶץ וְתִבַּל וּמַעוֹלָם עַד-עוֹלָם אֶתָּה אֵל:
ג תָּשֵׁב אֲנוּשׁ עַד-דָּפָא וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְנֵי-אָדָם:
ד כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כִּיּוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר
וְאַשְׁמוּרָה בְּלִילָה: ה זָרְמָתָם שָׁנָה יִהְיוּ בַּבֶּקֶר
כַּחצִיר יִחְלֹף: ו בַּבֶּקֶר יָצִיץ וְחִלָּף לְעָרֵב יִמּוֹלֵל
וַיָּבֵשׁ: ז כִּי-כִלִּינוּ בְּאִפְךָ וּבַחֲמָתְךָ נִבְהַלְנוּ:
ח שִׁתָּה עֹנֹתֵינוּ לְנִגְדְּךָ עֲלַמְנוּ לְמֵאוֹר פְּנִיךָ: ט כִּי
כָל-יָמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרָתְךָ כִּלִּינוּ שָׁנֵינוּ כְּמוֹ-הֶגְהָ:
י יָמֵי-שָׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְאִם בְּגִבּוֹרֵת |
שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרֵהָבִם עָמַל וְאֹן כִּי-גֹז חִישׁ וְנָעָפָה:
יא מִי-יֹדַע עֹז אִפְךָ וּכְיִרְאָתְךָ עִבְרָתְךָ: יב לְמַנּוֹת
יָמֵינוּ כִּן הוֹדַע וְנָבֵא לְבַב חֲכָמָה: יג שׁוּבָה יְהוָה
עַד-מֹתִי וְהִנָּחֵם עַל-עֲבֹדֶיךָ: יד שִׁבְעֵנוּ בַּבֶּקֶר
חֲסִדְךָ וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמָחָה בְּכָל-יָמֵינוּ: טו שְׁמַחְנוּ
כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ שָׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: טז יִרְאֵה אֵל-
עֲבֹדֶיךָ פָּעֲלְךָ וְהִדְרֶךְ עַל-בְּנֵיהֶם: יז וַיְהִי | נַעַם

תקון הכללי

אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ פּוֹנְנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ פּוֹנְנָהוּ:

קה * הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים
עָלִילוֹתָיו: ב שִׁירוֹ-לוֹ זְמֵרוֹ-לוֹ שִׁיחוּ בְּכָל-
נַפְלְאוֹתָיו: ג הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב א
מִבְּקִשֵׁי יְהוָה: ד דִּרְשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ בְּקִשׁוֹ פָּנָיו
תְּמִיד: ה זְכְּרוּ נַפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר-עָשָׂה מִפְתִּי
וּמִשְׁפְּטֵי-פִיו: ו זַרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב
בְּחֵירוֹ: ז הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל-הָאָרֶץ
מִשְׁפְּטָיו: ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאַלְפֵי
דוֹר: ט אֲשֶׁר כָּרַת אֶת-אֲבָרָהֶם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
יא לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת-אֶרֶץ-בְּנֵעַן חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם:
יב בְּהִיוֹתְכֶם מְתֵי מִסְפָּר כַּמַּעֲט וְגָרִים בָּה:
יג וַיִּתְהַלְכוּ מִגּוֹי אֶל-גּוֹי מִמַּמְלַכָּה אֶל-עַם אֲחֵר:
יד לֹא-הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקֶם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים:
טו אֶל-תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי וּלְנַבְיָאֵי אֶל-תִּרְעוּ:
טז וַיִּקְרָא רָעַב עַל-הָאָרֶץ כָּל-מִטְהַ-לֶּחֶם שָׁבַר:
יז שָׁלַח לְפָנֵיהֶם אִישׁ לְעַבְדֵי נִמְכָּר יוֹסֵף: יח עָנוּ
בְּכָבֵל רָגְלוֹ בְּרֹזֶל בָּאָה נִפְשׁוֹ: יט עַד-עַתָּה
בְּאֲדָבָרוֹ אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהּ: כ שָׁלַח מֶלֶךְ
וַיִּתִּירָהּ מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: כא שָׁמוֹ אָדוֹן
לְבֵיתוֹ וּמִשָּׁל בְּכָל-קְנִינָו: כב לְאִסֵּר שָׂרָיו בְּנִפְשׁוֹ

תקוץ הפללי

וּזְקַנְיוּ יַחֲכִימוּם: כג וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גֵּר
בְּאֶרֶץ-חָם: כד וַיִּפְרַר אֶת-עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצֵמָהּ
מִצְרָיו: כה הִפְךָ לָבֶם לְשֵׁנָא עַמּוֹ לְהַתְנַפֵּל בְּעַבְדָּיו:
כו שָׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדָיו אֶתְרוֹן אֲשֶׁר בְּחַר-בוֹ: כז שָׁמוּ
בָם דְּבָרֵי אֹתוֹתָיו וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם: כח שָׁלַח
חֲשֵׁךְ וַיַּחֲשֶׁךְ וְלֹא-מָרוּ אֶת-דְּבָרוֹ: כט הִפְךָ אֶת-
מִימֵיהֶם לָדָם וַיָּמַת אֶת-דֹּגְתָם: ל שָׂרַץ אֲרָצָם
צִפְרֹדַעִים בְּחַדְרֵי מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֵא עָרֹב
כְּנִיָּם בְּכָל-גְּבוּלָם: לב נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בְּרֹד אִשׁ
לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם: לג וַיֵּךְ גַּפְנָם וּתְאֵנָתָם וַיִּשְׁפֹּר עֵץ
גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיָּבֵא אֲרָבָה וַיִּלַּק וַאִין מִסְפָּר:
לה וַיֹּאכַל כָּל-עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם:
לו וַיֵּךְ כָּל-בְּכוֹר בְּאֲרָצָם רֵאשִׁית לְכָל-אוֹנָם:
לז וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב וַאִין בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל:
לח שָׁמַח מִצְרַיִם בַּעֲבֹדָתָם כִּי-נִפְלַ פְּחָדָם עֲלֵיהֶם:
לט פָּרַשׁ עֵנָן לְמִסְךָ וְאִשׁ לְהָאִיר לַיְלָה: מ שָׁאֵל
וַיָּבֵא שָׁלוֹ וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: מא פָּתַח עֶזְרָה
וַיִּזְוֹבוּ מַיִם הָלְכוּ בַּעֲצִיּוֹת נָהָר: מב כִּי-זָכַר אֶת-
דְּבַר קִדְשׁוֹ אֶת-אַבְרָהָם עֲבָדָיו: מג וַיּוֹצֵא עַמּוֹ
בְּשִׁשּׁוֹן בְּרָנָה אֶת-בְּחִירָיו: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת
גֹּזִים וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ: מה בַּעֲבוּר | יִשְׁמְרוּ
חֻקָּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְצְרוּ הַלְלוּיָהּ:

תקוץ הכללי

קלז * על-נהרות | בבל שם ישבנו גם-בכינו
בזכרנו את-ציון: ב על-ערבים בתוכה תלינו
בנרותינו: ג פי שם שאלונו שובינו דברי-שיר
ותוללינו שמחה שירו לנו משיר ציון: ד איך נשיר
את-שיר-יהוה על אדמת נבר: ה אם-אשפחה
ירושלם תשפח מיני: ו תדבק לשוני | לחפי
אם-לא אזכרכי אם-לא אעלה את-ירושלם על
ראש שמחתי: ז זכר יהוה | לבני אדום את יום
ירושלם האמרים ערו | ערו עד היסוד בה:
ח בת-בבל השדודה אשרי שישלם-לך את-
גמולך שגמלת לנו: ט אשרי | שיאחו ונפיץ את-
עלליך אל-הסלע:

קנ * הללויה | הללו-אל בקדשו הללוהו ברקיע
עזו: ב הללוהו בגבורתיו הללוהו כרב גדלו:
ג הללוהו בתקע שופר הללוהו בנגבל וכנור:
ד הללוהו בתוף ומחול הללוהו במונים וענב:
ה הללוהו בצלצלי-שמע הללוהו בצלצלי תרועה:
ו כל הנשמה תהלל יה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל:
ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרם יהוה ויפלטם ויפלטם
מרשעים ויושיעם פי חסו בו:

הספר הקדוש הזה נדפס להצלחת:

משה מוריס בן מלכה

הצלחה ברוחניות ובגשמיות, זיווג הגון, פרנסה בנקל,
בריאות איתנה, המתקת הדינים.

יוחאי שלום בן אסנת - חזרה בתשובה, יראת
שמיים, הצלחה ברוחניות וגשמיות, ויזכה להקים בית
בקדושה ובטהרה.

ענת בת מלכה ובעלה וילדיה - הקמת ביתם
בקדושה וטהרה פרנסה, בריאות שלום בית

מרדכי בן מלכה - בריאות, פרנסה, הקמת ביתו
בקדושה.

מיכאל בן מלכה - חזרה בתשובה, זיווג הגון
ויגדל את ילדיו לעבודת ה' יתברך

גדי בן מלכה - חזרה בתשובה, פרנסה, בריאות,
שלום בית.

אבי ואימי - בריאות איתנה, שלום בית בשמחה
רבה, פרנסה בשפע.

הספר הקדוש הזה נדפס:

לעילוי נשמת

מורנו ועטרת ראשנו

רבי אליעזר שלמה בן מלכה זצוק"ל

ואשתו הרבנית הצדקת מרת יחנא שיפרה בת סאסיא

הרב אשר בן ג'ולייט טולדנו

אמי אמירה בת מסעודה, אורית בת רפאל, אורית בת ששון, מסעודה בת פרוחה, קלרה בת מרים, שרה בת קלרה, נג'י בן חוה, סלמון בן בנימין, יחיה בן פרוחה, אליהו בן ווסינה, גבריאל בן חנה, גילה בת שיפרה, שיפרה בת מרים, נעימה בת פרוחה, גילה בת מרים, טוני ויקטור חי בן שרה קלודין

ת'נצ'ב'ה'.

לרפואה:

נחמן נתן בן שרה, נחמן נתן בן הדסה, מנחם זאב בן דורית, הרב הרצל טוביה בן לאה, חנוך בן נטע פייגא, ניסים בן מסעודה, מרים בת מסעודה, עדנה בת רחל, ורפואה שלמה לכל חולי ישראל.

וחזרה בתשובה ולרפואה שלמה ושלמות אמונת חכמים:

שלמה בן אמירה, סיון בת יפה, נחמן נתן בן שלמה, מלכה בת סיון, אדל בת סיון, פיגא בת סיון, אליהו בן סיון, שרה בת סיון, חיה בת סיון, רפאל בן קלרה, מיכל בת אמירה, לילך בת אמירה, רותי בת מסעודה, עובדיה בן נעימה, יפה בת גילה, עמוס בן יפה וכל משפחתו, עינבל בת יפה וכל משפחתה, גבריאל בן יפה ומשפחתו, סמי בן נעימה, עוזי בן נעימה, גולן בן רותי, חביבה בת מסעודה ומשפחתה, עזרא בן מסעודה ומשפחתו, כוכבא בת מסעודה ומשפחתה, מרים בן מסעודה ומשפחתה, אורנה בת מסעודה

לזיווג הגון:

יובל בן ניצה

גולן בן יוכבד

רועי בן מרים